

Giới thiệu Quỷ Vương Độc Sủng Sát Phi

Truyện online hay mang tên Quỷ Vương Độc Sủng Sát Phi của tác giả Phi Nghiên được đánh giá là một trong những truyện xuyên không nữ cường hay nói về nàng là trưởng nữ của một gia tộc Thương gia - Lam Lăng Nguyệt, vào đêm tân hôn, nàng chết không nhắm mắt, vạn kiếp bất phục(*). . . .

(*)Vạn kiếp bất phục: ý chỉ thân thể đã mất rồi thì vạn kiếp khó có thể có lại được.

Nàng là thiên tài ngành y của Trung Quốc lúc bấy giờ - Lam Nhan. Truyện về số mệnh thay đổi, linh hồn của nàng tách ra khỏi thân thể, tận mắt chứng kiến kiếp trước của nàng - Lam Lăng Nguyệt đau đớn đến chết. . . .

Di nương, thứ muối muốn hãm hại nàng sao? Nghiện phải không? Vậy đừng trách Lão nương không khách khí

Cả đời tại cuộc sống bắc tông này, nàng kiêu ngạo cuồng vọng, có thù tất báo

Lúc rảnh rỗi, nàng hóa thân thành Quỷ Y, cứu người hay giết người, còn dựa vào tâm tình của nàng, người giang hồ gọi nàng là "Quỷ la sát "

Lúc động kinh, (MM: Nguyên văn của tác giả à nha, haha) nàng tặng cho thứ muối một lễ vật lớn, hủy đi danh tiết và thanh danh của nàng ta, giọng nói nghiêm túc "Ta nhiều chuyện"

Lúc buồn chán, nàng tặng cho di nương một loại cỏ trùng, ép khô máu, phơi khô thân thể của bà ta, nàng đường đường chính chính nói "Ta trừ hại"

Nhưng trong cuộc đời xuyên không nữ cường này, nàng lại gặp được hắn, trái tim lạnh giá của nàng dần tan chảy

Được rồi, chỉ cần ngươi đối xử tốt với ta, ta - đoá hoa đẹp tuyệt trần này, sẽ theo ngươi

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Số Mệnh Xuyên Không

Edit: Mon Miêu

Trong căn phòng cổ xưa tỏa ra từng đợt khói hương, mùi hương dễ ngủ khiến cho tinh thần đang căng thẳng của Lam Nhan hơi buông lỏng, nàng nhớ là mình đang chữa bệnh cho bệnh nhân, rồi nàng bị điện giật, cái cảm giác dòng điện chạy khắp cơ thể, bây giờ nhớ lại nàng liền run mình .

Nhưng nơi này rốt cuộc là nơi nào? Trong căn phòng này bố trí thanh lịch, lại còn có gương đồng nữa sao? Quần áo đều là quần áo ngày xưa giống y như trong ti vi chiếu hả? Chẳng lẽ mình đang đóng phim sao? Thế nhưng bốn phía cũng không có camera, sau tấm bình phong này, trừ nàng ra, đến một bóng người cũng không có.

Lam Nhan là người có năng lực thích ứng rất nhanh, nàng vỗ ngực an ủi mình, nhưng tay của nàng vừa phát hiện một nơi bất thường...

Cái gì, ngực bằng phẳng hả? Đây không phải là ngực của nàng, rõ ràng nàng là ba đào hung dữ(*)mà.

(*)Ba đào hung dữ: chỉ cảnh hùng tráng, mạo hiểm. (Ý tỷ ấy là tỷ khoe của mình bự đó, haha)

.

Lam Nhan vội vàng cúi đầu nhìn, nàng càng hoảng sợ hơn.

Sao lại là tay nhỏ mũm mĩm?

Hơn nữa, nhìn bàn tay, rõ ràng là bàn tay của một đứa bé mà.

Nàng vén tay áo lên nhìn, cánh tay vừa ngắn vừa mập giống như củ sen ghép lại, khung xương cũng chưa phát triển hoàn toàn, Lam Nhan không thể không tin sự thật, đó là: Thực sự là nàng đã xuyên không, hơn nữa còn là xuyên vào trong cơ thể của một đứa bé.

Được rồi, tiểu thuyết xuyên không nàng đã đọc qua nhiều rồi, hiếm khi được trải nghiệm thử một lần. Lúc nói lời này, Lam Nhan gần như nghiêng răng nghiêng lợi, hận bản thân không thể ngồi xồm trên mặt đất vẽ vòng tròn, nguyên rủa chuyện quái quỷ này.

"Nữ nhi, nữ nhi đáng thương của ta..." Phía trước tấm bình phong mơ hồ thấy thân hình của một vị phụ nhân đang lo lắng, Lam Nhan cảnh giác nằm

xuống, giả bộ như vừa mới tỉnh lại, nàng híp mắt, thấy người vừa nói hồi nãy đã đi tới đầu giường, quần áo của vị phu nhân này không đẹp để quý giá lắm, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện lên vẻ bi thương.

Chẳng lẽ đây chính là nương(*) của thân thể này sao? Lam Nhan đảo tròn mắt, không biết nên mở miệng nói gì.

(*)Nương: nghĩa là mẹ.

"Nguyệt nhi, cuối cùng con cũng đã tỉnh, thật là suýt hù chết nương..." Vị phu nhân này ôm tay của nàng vào trong lòng, vỗ lưng, an ủi nàng. "Tỉnh là tốt, tỉnh là tốt rồi..." Lam Nhan đang muốn đáp lại lời an ủi của bà ấy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên nói gì, dù sao thì chủ nhân của thân thể này cũng đã qua đời: "Người cũng đã mất rồi, xin hãy nén đau thương đi."

"Nguyệt nhi, con bị làm sao vậy? Hãy nén đau thương là sao? Con đừng hù dọa nương mà... Đại phu, mau mời đại phu..." Nhìn nữ nhi tám tuổi của mình sau khi bị rơi xuống nước thì có biểu hiện khác thường, Thu Nhược Thủy càng đau khổ hơn, bà vội vàng lớn tiếng gọi người đi tìm đại phu.

"Tôi làm sao... ?" Có thể nói đây là lần đầu tiên Lam Nhan luống cuống, thực sự đều do xuyên không hại, vừa mới sống lại đã mở miệng nói câu này, cũng khó trách vị phu nhân xinh đẹp này cho rằng nàng bị trúng tà.

"Nguyệt nhi, tại sao trán của con lại nóng như thế này, hèn chi con nói mê sảng, đại phu, tại sao đại phu còn chưa tới——" Thu Nhược Thủy vuốt trán của Lam Nhan, về mặt trán đầy đau lòng, bà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi mình đang đồ bưng, chắc chắn là đang hoảng sợ, nước mắt bà chảy xuống không ngừng.

Lam Nhan nhìn vị phu nhân xinh đẹp đang khóc ở trước mặt, nàng bất giác muốn vươn tay ra lau nước mắt cho bà ấy, nhưng thân thể này quá yếu ớt, hơn nữa, thân thể này còn đang sốt cao, nàng vừa mới bước lên trước, đã mất thăng bằng.

...

Chỉ nghe một tiếng rầm, Lam Nhan ngã xuống, đầu của nàng đập xuống đất, ngất xỉu một lần nữa.

Lam Nhan rơi vào một không gian mơ hồ, không gian ở nơi này liên tục chuyển động, bốn phía tối như mực, nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc như vậy thật sự khiến cho nàng khó tiêu hóa hết.

"Hu hu hu hu . . ." Lam Nhan càng bước về phía trước thì càng nghe thấy tiếng khóc như có như không, có chút sồn tóc gáy, tại vì thường ngày, những bức ảnh về ma quỷ nàng đã thấy nhiều, nàng cắn răng, lấy hết can đảm đi về phía trước.

Lúc đến gần tiếng khóc, Lam Nhan lấy hết can đảm hỏi: "Ai đang khóc, đừng có núp ở trong bóng tối rồi giả thân giả quỷ."

"Rốt cuộc thì ngươi cũng đã tới." Giọng nói yếu đuối phát ra từ một người mặc hi phục(*) màu đỏ, trên người của nữ nhân này phát ra ánh sáng màu trắng, soi sáng nàng ta và Lam Nhan.

(*)Hi phục: đồ cưới của Trung Quốc thời xưa.

Lam Nhan tròn tròn mắt, cô gái mặc hi phục này và nàng giống nhau như đúc, chỉ trang điểm khác nhau, đôi mắt của nàng ta hồng hồng, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy sát khí.

"Cô là ai? Tại sao lại nói là rốt cuộc tôi đã tới? Cô đã đợi tôi từ lâu rồi sao?" Trong đôi mắt của Lam Nhan tràn đầy nghi ngờ, trên người của nữ nhân đối diện tản ra khí lạnh, khiến cho nàng rùng mình.

"Đúng vậy, ta vẫn đang đợi ngươi, ta tên là Lam Lăng Nguyệt, sau khi ta chết, ta đã đến nơi này, trong lòng ta tràn đầy oán hận, nhưng lại không thể báo thù, ngươi có biết cảm giác này khổ đến cỡ nào không?"

Mãi đến khi, có một đạo sĩ đi tới nơi này, hắn nói ta biết là ta đã chết, trắng máu xuất hiện, sát khí mãnh liệt, nhưng chân thân của ta đã bị hủy, không có cách nào sống lại, số mệnh đã sắp đặt, một ngàn năm sau, người đời sau của Lam gia sẽ tới đây giải quyết chuyện yêu hận tình thù của đời này.

Cho nên ta vẫn đang chờ đợi ngươi đến." Lam Lăng Nguyệt có thể trụ lại ở không gian này lâu như vậy chỉ vì một lý do duy nhất, đó chính là chờ đợi nàng đến báo thù cho nàng ấy.

"Ý của cô là, cơ thể của đứa trẻ mà tôi xuyên vào, chính là cô sao? Rốt cuộc là cô đã trải qua chuyện gì vậy? Trắng máu xuất hiện, thế giới này sẽ gặp thảm họa sao?" Lúc này, da đầu của Lam Nhan hoàn toàn tê dại, thật là nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi mã(*).

(*)Nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi: Con sống thứ nhất chưa qua, con sống tiếp theo lại tới.

"Ta đã trải qua cái gì sao, đợi một lát nữa, ngươi sẽ biết, ngươi đã tới, đó cũng là lúc ta hóa thành tro bụi, xin hãy nhớ, cả đời này phải thay ta, chăm sóc cho mẹ ruột của ta thật tốt, bà ấy là người duy nhất mà ta không yên tâm." Lúc Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ tới mẫu thân yếu đuối của mình, nàng ấy đã chảy ra một giọt nước mắt.

"Nếu như số mệnh sắp đặt như vậy, tôi sẽ chăm sóc cho mẹ của cô thật tốt, cô yên tâm." Không hiểu vì sao Lam Nhan lại đau lòng vì nữ nhân trước mắt này, nàng chấp nhận yêu cầu của cô ấy mà không cần suy nghĩ.

"Cám ơn người, nghe được lời này của người, ta cũng không còn gì hối tiếc, trước khi ta hóa thành tro bụi, ta sẽ chuyển hết ký ức của ta vào trong trí nhớ của người, Lam Ngữ Yên, Công Tôn Hạ, Kiều Phi Nhi, cả đời này sẽ có người thay ta trừng trị các người, ta đã thề với trăng máu, nhất định sẽ thực hiện, ha ha ha."

Lam Lăng Nguyệt dùng hết sức lực cuối cùng, chuyển toàn bộ ký ức của nàng vào trong bộ nhớ của Lam Nhan, nàng ấy cười điên cuồng, hóa thành tro bụi.

Dù sao cũng là tất cả ký ức của Lam Lăng Nguyệt, bỗng chốc tràn vào trong đầu của Lam Nhan, nàng cảm thấy đầu óc cực kì nặng nề, cực kì hỗn loạn, lúc Lam Lăng Nguyệt hóa thành tro bụi, nàng cũng ngã xuống đất. Trí nhớ dừng lại ở đêm Lam Lăng Nguyệt bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trăng Máu Xuất Hiện

Hôm nay vốn là ngày vui của Lam Lăng Nguyệt – Trưởng nữ nhà họ Lam và Công Tôn Hạ - công tử của nhà họ Công Tôn, nhưng bên ngoài phủ Công Tôn đãi tiệc mừng, treo đèn lồng và chữ Hỷ màu đỏ rất chói mắt, còn phía sau vườn hoa lại phát ra tiếng khóc của tân nương.

"Tại sao, tại sao lại đối xử với ta như vậy, Hạ, thiếp trong sạch, thiếp không phải là dâm phụ, chính bọn họ đã phá hủy trinh tiết của thiếp, chính bọn họ đã làm nhục thiếp, Hạ, chàng nhất định phải tin thiếp, chàng đừng vứt bỏ thiếp, chàng hãy giết chết bọn họ đi, giết bọn họ báo thù cho thiếp."

Lam Lăng Nguyệt mặc bộ giá y(*) màu đỏ, đôi mắt ngập nước, nàng quỳ trên mặt đất, ôm người Công Tôn Hạ, về mặt hân tàn nhẫn, tiếng khóc, tiếng cầu xin của nàng thật thương tâm, nhưng bầu không khí ở bốn phía lại lạnh đến mức yên tĩnh.

(*) Giá y: đồ cưới của con gái Trung Quốc thời xưa

"Tỷ tỷ, trước ngày thành hôn, tỷ đã mất đi trinh tiết, đây chính là sự thật, vậy mà tỷ còn muốn hãm hại muội và di nương của tỷ sao, tỷ muốn ép muội đến con đường chết sao, nếu như muội chết có thể khiến cho lòng của tỷ tỷ được thoải mái, vậy thì muội bằng lòng chết."

Lam Ngữ Yên đang đứng ở một bên, nàng ta nói xong liền rút một cây trâm ngọc ở trên đầu, đâm về phía cổ tay của mình.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Công Tôn Hạ "kịp thời" giữ lấy cây trâm ngọc của Lam Ngữ Yên, hắn ta nhìn vào đôi mắt đỏ ửng của Lam Ngữ Yên, rồi quay mặt lại, tát Lam Lăng Nguyệt một bạt tai.

"Đủ rồi Lam Lăng Nguyệt, ta yêu người nhiều năm như vậy, cuối cùng người lại cho ta cái gì đây, người để cho người khác làm nhục thân thể, người muốn khiến cho thiên hạ cười nhạo ta đội mũ xanh(*) sao? Chuyện xấu của người bị vạch trần, vậy mà người còn muốn kéo cả người thân của mình cùng rơi xuống nước, người trở thành người có tâm địa rắn rết từ lúc nào vậy?"

(*)Đội mũ xanh: đồng nghĩa với bị cắm sừng, ý chỉ vợ của mình đi ngoại tình.

Lúc này, sắc mặt của Công Tôn Hạ đã tái xanh, hắn nhìn Lam Lăng Nguyệt, tim của hắn đau đớn giống như bị tàn phá.

Bông hoa ở bờ bên kia, thật là đẹp; giấc mơ về chuyện xưa, khắc sâu đến tận xương; yêu quá nhiều sẽ biến thành ma.

Hắn còn nhớ, vào năm hắn mười tuổi, trong bữa tiệc Bách Hoa, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt, khi đó, một mình nàng ngồi thêu hoa Mẫu Đơn, nhìn con bướm bướm ở xa bay đến đậu vào đóa hoa Mẫu Đơn ở trong tám vạt thêu của nàng, khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười ngây thơ, xinh đẹp, hình ảnh đó đã đi sâu vào trong lòng của Công Tôn Hạ, kể từ lúc đó, trong mắt của hắn chỉ có nàng, nàng bị người khác bắt nạt, hắn bảo vệ nàng, lúc nàng đau khổ, hắn ở bên cạnh an ủi nàng.

Năm năm sau, cuối cùng thì tình cảm của hắn và nàng cũng đã đơm hoa kết trái(*), hắn cho rằng, hạnh phúc đã đến, nhưng vào đêm trước ngày thành hôn, Lam Ngữ Yên nói cho hắn biết, từ lâu, lòng của Lam Lăng Nguyệt đã dành cho thiên hạ đệ nhất công tử - Ôn Văn Mặc, hắn không tin, tức giận nhắm Lam Ngữ Yên chằm ngoi ly gián.

Vì muốn chứng minh cho sự trong sạch của nàng, ngăn chặn miệng lưỡi của mọi người, hắn cố ý mời cung nữ đã sống lâu năm ở trong cung, giúp hắn kiểm tra thân thể của Lam Lăng Nguyệt.

Nhưng sau khi lão cung nữ nói cho hắn biết kết quả kiểm tra Lam Lăng Nguyệt, lúc đó, tất cả tình cảm của hắn đều bị sự giận dữ thay thế.

Dòng chữ màu đỏ rực, không phải là xử nữ, khiến cho một chút lý trí còn sót lại của hắn biến mất, hắn phát điên, bóp cổ của Lam Lăng Nguyệt, miệng lầm bầm "Ta sẽ cho người biết, cái giá của việc phản bội ta."

Tròng mắt của Công Tôn Hạ biến thành màu đỏ tươi, tâm trí đang nghĩ về chuyện xưa cũng đã quay trở về hiện tại, cho dù những hồi ức này rất tốt đẹp, cũng không có cách nào kiềm chế được cử chỉ điên rồ của hắn, hắn tàn nhẫn bóp cổ Lam Lăng Nguyệt, dồn ép nàng đến bên góc tường, nắm lấy tóc

nàng, liên tục đập đầu nàng vào tường, cho đến khi máu tươi nhuộm đỏ cả một mảng tường. Công Tôn Hạ mới ngừng lại hành động điên cuồng của mình.

Sau đó, hắn lấy một chiếc hộp màu đỏ sậm từ trong tay áo, nhìn khắp người Lam Lăng Nguyệt đầy vết thương, trong ánh mắt của hắn ngoại trừ chán ghét ra thì chỉ có hận, khi yêu lắm, con người sẽ hóa thân thành ma quỷ, hận còn đáng sợ hơn yêu, khi lý trí bị giận dữ thay thế, cho dù có trải qua tình phong huyết vũ(*) cũng không thể nào xóa sạch đau khổ.

(*)Tình phong huyết vũ: giống như là đầm máu tanh, mưa máu gió tanh.

"Công Tôn Hạ, người tha tin mẹ con bọn họ hoa ngôn xảo ngữ(*), cũng không muốn nghe ta giải thích, tình cảm năm năm của chúng ta, ở trong mắt của người cũng chỉ có như vậy thôi sao, Lam Ngữ Yên, nàng ta chỉ cần nũng nịu, giả vờ nói mấy câu muốn chết, thì tất cả mọi sai lầm đều do ta - Lam Lăng Nguyệt, có phải không? Người cảm thấy ta lòng dạ của ta giống như rắn rết cũng được, rách nát cũng được, không sao cả, ta - Lam Lăng Nguyệt rất vui mừng vì thân thể của ta không bị một người điên như người làm bẩn, ha ha ha ha."

(*)Hoa ngôn xảo ngữ: nói lời ngon ngọt, lừa dối người khác.

Lúc này, máu đã loang ra khắp y phục tân nương của nàng, giọng nói của nàng cực kỳ thảm thương, lòng của nàng đã thiên sang bách không(*) từ lâu, chỉ hận kiếp này, bản thân đã sống nhu nhược, nhẫn nhịn, cho nên mới tạo ra tình huống không thể cứu vãn như ngày hôm nay.

(*)Thiên sang bách không: Bị tàn phá nặng nề, đầy vết thương.

Vốn dĩ, Công Tôn Hạ đang tức giận mãnh liệt, sau khi nghe tiếng cười khiêu khích và câu nói vui mừng của Lam Lăng Nguyệt, lửa giận trong con mắt của hắn càng tăng thêm, hắn lấy ra từng cây ngân châm, tàn nhẫn đâm vào kinh mạch của Lam Lăng Nguyệt, mười hai cây ngân châm cắm vào mười hai kinh mạch của nàng.

Trong nháy mắt, Lam Lăng Nguyệt có cảm giác xương cốt và thân thể bị tách đôi, loại đau đớn này không khác gì nỗi đau bị róc xương, trên cây ngân châm có một loại cổ độc, từ từ ngấm vào trong cơ thể của nàng, giống như có một đàn sâu nhỏ đang liên tục cắn nuốt thân thể của nàng, cảm giác bức rức khiến cho toàn bộ da đầu của Lam Lăng Nguyệt dựng thẳng lên, ngũ quan(*) cũng bắt đầu vận vẹo, đau đến mức không muốn sống.

(*)Ngũ quan: chỉ 5 bộ phận trên khuôn mặt con người, đó là: mắt, lông mày, tai, mũi và miệng

"Mùi vị của vạn kiếp bất phục(*) như thế nào, Lam Lăng Nguyệt, đây chính là kết quả của việc người dám phản bội ta, không ai có thể cả gan đùa giỡn tình cảm của ta."

(*)Vạn kiếp bất phục: ý chỉ thân thể đã mất rồi thì vạn kiếp khó có thể có lại được.

Công Tôn Hạ ôm cánh tay, thương thức bộ dáng đau đớn của Lam Lăng Nguyệt, ngón tay lạnh như băng xẹt qua cánh môi xinh đẹp của nàng, hắn cười rất quỷ dị.

Lúc này, giọng nói của Công Tôn Hạ giống như quỷ dữ đến từ địa ngục, trong con đau đớn, Lam Lăng Nguyệt thoi thóp nhìn Lam Ngữ Yên đang đứng sau lưng Công Tôn Hạ, nàng ta nở một nụ cười gian trá, nhớ tới những chuyện khổ nhục đã xảy ra ở trên người mình trước đây, nàng buồn cười, cuối cùng, nàng lại bị chính tay của người mình yêu nhất đưa vào địa ngục.

Càng buồn cười hơn, kiếp này nàng cho rằng, làm việc thiện có thể thay đổi được con người, lấy ơn báo oán chính là một việc làm tích phúc đức, ở trên khóe mắt của nàng, máu và nước mắt trộn lẫn vào nhau, nàng liếc nhìn Lam Ngữ Yên và Công Tôn Hạ đang ở trong trạng thái phát điên.

Sau đó, nàng nhìn lên mặt trăng, mở miệng nói: "Nếu như ta có thể sống lại, những người đã hại ta ở kiếp này, ta - Lam Lăng Nguyệt chắc chắn sẽ róc xương, rút gân những kẻ đó gấp mười gấp trăm lần, dùng máu để cúng bái."

Nàng cười đau khổ, dùng một chút sức lực cuối cùng của mình, cắn đứt đầu lưỡi, tự sát ở dưới mặt trăng tròn.

"Hạ, tỷ tỷ đã chết, vậy thi thể của tỷ ấy phải làm sao đây, nếu như bị người khác biết, nhất định sẽ rất phiền phức." Lam Ngữ Yên không dám nhìn Lam Lăng Nguyệt chết không nhắm mắt, trông mắt đầy máu giống như đang nhìn chăm chăm nàng ta, rất kinh khủng.

"Châm lửa đốt cháy phòng tân hôn, hủy thi diệt tích(*), ngày mai ta sẽ cho người truyền ra rằng: hầu phu Công Tôn cháy, tân nương Lam Lăng Nguyệt bị chết trong biển lửa." Công Tôn Hạ mở miệng nói, giọng nói của hắn không chứa một chút độ ấm nào.

(*)Hủy thi diệt tích: làm cho thi thể biến mất để xóa hết chứng cứ.

"Trong lòng của Yên nhi đã yêu mến Hạ từ lâu, Yên nhi bằng lòng thay thế tỷ tỷ, bồi thường cho Hạ thật tốt."

Lam Ngữ Yên biết, nàng ta chính là người duy nhất biết hết chuyện này, Công Tôn Hạ độc ác như thế nào, vừa nãy nàng ta cũng đã thấy, người sáng suốt là người biết tự bảo vệ chính mình, dâng hiến thân mình chính là việc làm không cần phải suy nghĩ, hơn nữa, Công Tôn Hạ cũng là một hầu gia, còn nàng lại là thứ nữ của một thương gia lớn, đây cũng xem như là một vụ buôn bán có lợi.

"Xem như nàng biết điều, mau theo bản hầu gia đi động phòng."

Công Tôn Hạ lạnh lùng kéo Lam Ngữ Yên đi, sau khi hắn rời đi, ám vệ đổ dầu lên trên thi thể của Lam Lăng Nguyệt, đốt toàn bộ phòng cưới.

Nhìn lửa cháy hừng hực, trong con mắt của Lam Ngữ Yên lóe ra ánh sáng xảo diệu, trong lòng thầm nghĩ: "Lam Lăng Nguyệt, cuối cùng ngươi vẫn thua ta, lúc còn sống, ngươi bị ta giam nát ở dưới lòng bàn chân, ta dựng chuyện hại ngươi thi sao, không ngờ ngươi lại giúp ta xuất giá, cảm giác bị chính người mình yêu hành hạ đến mức phải tự sát như thế nào, chết mà thi thể cũng không còn, đáng thương, thật đáng thương, đêm nay, người muội muội này sẽ thay ngươi động phòng, ha ha ha ha..."

Ngon lửa cháy rực, nhuộm đỏ cả một vùng trời đêm, mặt trăng cũng từ từ biến thành màu máu, những cơn gió to kỳ lạ liên tục thổi mạnh, lửa cháy mãnh liệt càng ngày càng tiến gần đến mặt trăng.

Cảm giác bị ngọn lửa đốt cháy khiến cho Lam Nhan đang đắm chìm trong trí nhớ của Lam Lăng Nguyệt, liên tục hét lên.

"A ——, đừng, nóng quá, nóng quá." Thân thể chìm vào trong một không gian kỳ lạ, khiến cho Lam Nhan bắt gặp hết lên.

Hồi ức kéo dài giống như đang chiếu phim, sau khi Lam Nhan ghi nhớ hết toàn bộ kí ức của đêm hôm đó, trong đầu của nàng giống như một cuộn phim quay chậm, từng hình ảnh từ từ hiện ra, hình ảnh Lam Lăng Nguyệt, nàng là người tài giỏi, luôn nhẫn nhịn, sự oán hận của nàng ấy từ từ hòa nhập vào trong đầu, trong trí nhớ của Lam Nhan, nhưng mà ký ức lúc năm tuổi đến mười tuổi của nàng ấy lại không có gì, giống như có một người nào đó đã cố ý xóa sạch.

Hình ảnh liên tục chuyển động, rồi dừng lại ở trước đêm tân hôn của nàng ấy, sau khi Lam Lăng Nguyệt tỉnh lại, nàng nhìn xuống dưới thân thể của mình thì thấy một vết máu màu đỏ sẫm và chỗ kín của nàng thì căng đau, đôi môi của nàng ấy đầy máu, nụ cười tuyệt vọng kia khiến cho Lam Nhan bắt gặp đau lòng.

Tiếng cười đau khổ này hòa nhập vào trong đầu của Lam Nhan, dường như linh hồn của nàng và thân thể của nàng ấy đã hòa làm một.

Kiếp trước, Lam Lăng Nguyệt là trưởng nữ của một thương gia lớn – Lam gia, nước Kim Hoa, bản tính lương thiện, không có tài năng gì, chỉ có thêu vải rất giỏi, nàng luôn nhường nhịn, khiêm tốn, bị thứ muội bày mưu hãm hại, mĩa mai là chuyện bình thường như cơm bữa.

Nương của nàng không được sủng ái, di nương lại rất quyến rũ, có tài trang điểm rất đẹp, nếp sống của Lam gia cực kì thiên vị, sủng thiếp diệt thế là chuyện bình thường.

Đêm trước ngày tân hôn, nàng ấy bị nương của Lam Ngữ Yên - Kiều di nương dùng thuốc mê khiến nàng ấy ngất đi, sau đó, bà ta sai người dùng cổ thuật "Thần tượng sinh thực khí" phá trình tiết của nàng ấy, để đến đêm tân hôn, nàng sẽ bị khinh bỉ vì thân thể không còn trong trắng.

Hình ảnh nhanh chóng biến đổi, trong cơn hôn mê, Lam Nhan chỉ cảm thấy thân thể của mình nhanh chóng rơi xuống.

"Không, không." Lam Nhan giãy giụa, dùng một chút sức lực còn lại của mình hét to lên, nàng mờ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sương Mù Dày Đặc

"Nguyệt nhi, cuối cùng con cũng đã tỉnh, con thực sự sắp huê chết nương." Thu Nhược Thủy lau nước mắt, lúc Lam Lăng Nguyệt liên tục nói mê sảng, bà gọi thế nào thì nàng cũng không tỉnh, lòng của bà giống như bị kim đâm.

"Nương, người là nương của con sao?" Nhìn những giọt nước nơi khóe mắt của vị phu nhân này, Lam Nhan hỗn loạn, nàng không dám chắc nên đã dò hỏi bà ấy.

"Hài tử ngốc, con nói mê sảng cái gì vậy, nếu ta không phải là nương của con, vậy thì còn có thể là ai được chứ, đợi một lát nữa, Vương mẫu sẽ bưng bát canh gừng tới, con uống cho ấm người." Thu Nhược Thủy vươn tay ra, xoa trán của Lam Nhan, xem thử nàng hạ sốt chưa.

"Không, con chỉ đột nhiên cảm thấy, đã lâu rồi, con chưa gặp nương." Lam Nhan bước lên, ôm Thu Nhược Thủy. Nàng đã đồng ý với Lam Lăng Nguyệt là sẽ chăm sóc cho người thân của nàng ấy, nếu đây chính là số mệnh, vậy thì những kẻ đã khiến cho nàng ấy phải vạn kiếp bất phục, nàng cũng sẽ nghe theo ý nguyện của nàng ấy, róc xương, rút gân, dùng máu để cúng bái.

"Tiểu Nguyệt nhi của ta, đã lớn rồi mà vẫn còn làm nũng, đứng rồi, tại sao con lại rơi xuống đầm Bích Thủy?" Thu Nhược Thủy vừa lau cái trán đầy mồ hôi của Lam Lăng Nguyệt vừa nhỏ giọng trách nàng.

"Con chơi ở cạnh đầm nước, do không cẩn thận nên con đã ngã xuống." Lam Lăng Nguyệt nhìn vị mẫu thân gầy yếu đang ở trước mặt nàng, nàng không muốn khiến cho bà ấy phải lo lắng, nên đã nói dối cho qua chuyện.

Nhưng dựa theo kí ức của nàng ấy, thì không phải là nàng bị rơi xuống nước, mà là bị người ta đẩy xuống, Lam Nhan âm thầm hạ quyết tâm, chờ đến khi cơ thể của nàng hồi phục, chuyện đầu tiên nàng làm chính là tìm cho ra kẻ đã đẩy nàng xuống nước, nàng vừa mới xuyên không đã muốn đẩy nàng

vào chỗ chết, thấy nàng là một đứa nhỏ tay ngắn, chân ngắn thì nghĩ nàng là người hiền lành à.

Lúc Lam Nhan chìm đắm ở trong suy nghĩ của chính mình thì có một nha hoàn chạy vào trong phòng, vẻ mặt lo lắng.

“Phu nhân, tiểu thiếu gia đang khóc liên tục ở Vân Thanh uyển, có lẽ là vì muốn uống sữa, người mau tới xem đi ạ.” Sau khi nha hoàn đó hành lễ, nàng ta mở miệng nói rõ chuyện đang xảy ra.

Nghe nha hoàn nói như vậy, Thu Nhược Thủy mới nhớ tới, lúc này, sau khi nghe được tin Nguyệt nhi rơi xuống nước, bà đã vội vàng chạy tới đây, đến bây giờ còn chưa cho nhi tử Lam Lăng Hạo mới vừa tròn một tuổi bú sữa mẹ.

“Nguyệt nhi, đại phu nói thân thể của con quá yếu, phải uống thuốc hạ sốt và bát canh gừng cho ấm người, nương đã căn dặn Vương mẫu nấu canh gừng, một lát nữa sẽ bưng tới cho con uống, uống xong thì đi ngủ, sẽ giảm bớt khí lạnh, Hạo nhi đang khóc ở trong uyển, nương đi trước, chờ ngày mai con khỏe hơn một chút, nương sẽ ôm Hạo nhi tới đây thăm con.” Nhìn sắc mặt tái nhợt của Lam Nhan, Thu Nhược Thủy vẫn không yên lòng, dặn dò nàng, dù sao thì lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, nữ nhi này của bà vốn là một đứa nhỏ số khổ.

“Chúng ta còn cần phải nói những lời khách sáo này sao, nương mau đi đi, Nhan... Không, Nguyệt nhi không có chuyện gì đâu.” Lam Nhan vừa định nói là Nhan nhi, nhưng lúc đó, nàng chợt nhớ ra chủ nhân của thân thể này tên là Lam Lăng Nguyệt, dừng lại một chút, nàng liên tục thôi miên chính mình, sau này, nàng tên là Lam Lăng Nguyệt.

“Ừ.” Thu Nhược Thủy hơi sùng sốt, lúc này, bà cảm thấy Nguyệt nhi không giống như trước kia, hình như trong nháy mắt, nàng đã hiểu chuyện, hơn nữa trong lời nói của nàng cũng đã tỏ ra vẻ chín chắn hơn, chẳng lẽ là vì số khổ, nên đứa nhỏ này đã hiểu chuyện sớm hơn những đứa trẻ khác sao? Nghĩ tới đây, trong lòng của Thu Nhược Thủy đau xót. Bà dặn dò Thanh Mai và Nguyệt Trúc đang đứng ở bên cạnh phải hầu hạ Lam Lăng Nguyệt cho thật tốt, sau đó dẫn nha hoàn chạy đến lúc này, vội vàng rời khỏi Nguyệt Khuê các.

Lam Lăng Nguyệt nhìn mẫu thân rời đi, sau đó nàng nằm xuống, có lẽ là do vừa mới xuyên không, đã gặp phải chuyện chết đuối, cho nên thân thể của nàng rất yếu ớt, mới nằm xuống giường, nàng đã có cảm giác buồn ngủ.

“Tiểu thư, người đừng ngủ, người uống bát canh gừng trước đã, rồi hãy ngủ tiếp, Vương mẫu đã đến phòng bếp lấy cho người rồi.” Thanh Mai thấy tiểu thư nhà mình đang trong trạng thái buồn ngủ, nàng nhớ tới lời căn dặn của phu nhân trước khi đi, muốn tiểu thư uống xong bát canh gừng rồi mới đi ngủ, vì vậy, nàng mở miệng, khẽ nhắc nhở tiểu thư.

“Thân thể của ta không có gì đáng lo đâu, ngủ một giấc để bổ sung năng lượng là được rồi, canh gừng rất khó uống, nếu không cẩn thận sẽ gây chết người.” Mí mắt của Lam Lăng Nguyệt khẽ híp lại, nàng mở miệng nói với Thanh Mai.

“Tiểu thư, oan uổng cho nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ nào muốn hãm hại người.” Nghe Lam Lăng Nguyệt nói uống canh gừng sẽ gây chết người, nàng ấy cho rằng nàng đã phát hiện ra chuyện gì, nên đã quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu.

Thanh Mai vừa liên tục nói oan uổng vừa làm động tác dập đầu khiến cho con buồn ngủ của Lam Lăng Nguyệt biến mất một nửa, nàng không ngờ, mình chỉ thuận miệng nói ra một câu thôi lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, nhưng mà hành động này hình như hơi quá, nàng liếc nhìn Thanh Mai.

“Thanh Mai, người hiểu lầm ý của ta rồi, ta chỉ không muốn uống nên đã tùy ý nói bừa một lý do, có phải nếu ta uống, các người sẽ không đứng ở chỗ này giống như hai bảo tiêu(*) bảo vệ cho ta phải không, nếu đúng như lời ta nói, vậy ta sẽ uống.” Lam Lăng Nguyệt hít một hơi, dùng giọng non nớt, nháy mắt, giả làm vẻ mặt ngượng ngùng.

(*)Bảo tiêu: chính là vệ sĩ, nhân viên bảo vệ.

“Tiểu thư đã quá lời rồi, nô tỳ sẽ đi gọi Vương mẫu bưng canh gừng đến.” Thanh Mai thấy tiểu thư không có ý trách tội mình, vẻ mặt đã không còn trắng bệch nữa, nàng ta đứng lên đi tìm Vương mẫu, mồ hôi đầy lưng, trong lòng không khỏi nghĩ ngờ “Kỳ quái, với tính tình ngu ngốc của tiểu thư, tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy được? Chẳng lẽ nàng ta đã hoài nghi nàng rồi ư? Thế nhưng, không đúng, nàng mới có tám tuổi, sao lại...”

Lúc Thanh Mai cúi đầu, định chạy ra khỏi phòng, Nguyệt Trúc nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Thanh Mai, nàng ta đảo tròn mắt, cố nén cười, trong lòng thầm vui vẻ, không ngờ một người tác uy tác phúc(*) như Thanh Mai cũng có đáng vẻ như vậy.

(*)Tác uy tác phúc: dùng để chỉ người cậy mình có quyền thế, không coi ai ra gì.

“Có chuyện gì vui sao?” Lam Lăng Nguyệt nhận ra Nguyệt Trúc khác thường, nên đã giả vờ dò hỏi.

“Không có, không có.” Nguyệt Trúc nghe thấy lời nói của tiểu thư nhà mình tuy còn non nớt nhưng lại rất uy nghiêm, nàng ta hơi luống cuống.

“Tên của người là gì.” Lam Lăng Nguyệt mở to mắt nhìn Nguyệt Trúc, ánh mắt của nàng trong trẻo, hoạt bát khiến cho người đối diện có cảm giác rất dễ chịu.

“Nô tỳ tên là Nguyệt Trúc, mới vừa vào phủ, nên vẫn còn chưa hiểu hết phép tắc ở đây, mong tiểu thư rộng lượng bỏ qua, sau này nô tỳ nhất định sẽ chăm chỉ học hết các phép tắc.” Nguyệt Trúc cho rằng Lam Lăng Nguyệt muốn trách phạt mình nên đã cúi đầu, vừa trách bản thân vừa cầu xin tha thứ. “Nguyệt Trúc? Tên không tệ, sau này người sẽ là tỷ nữ thân cận của ta, ta đang cần một nha hoàn có thể nghe ngóng mọi chuyện cho ta.” Lam Lăng Nguyệt nửa nằm nửa ngồi, nàng cảm thấy tiểu cô nương này rất có hiểu biết, ít ra còn tốt hơn Thanh Mai ngốc nghếch kia.

“Nô tỳ cảm tạ tiểu thư đã khen ngợi, sau này Nguyệt Trúc nhất định sẽ làm tỷ nữ thân cận, thông báo mọi chuyện cho tiểu thư biết.” Nguyệt Trúc chớp

mắt, nàng ta không ngờ rằng, chẳng những nàng không nổi giận, mà còn cho nàng ta trở thành tỷ nữ thân cận, trong lòng nàng ta rất vui sướng, hai má cũng ửng đỏ.

“Ừ, lời nói nịnh nọt này để sau này hãy nói đi, người mau đi xem canh gừng đã có chưa, ta mệt mỏi, rất muốn ngủ.” Lam Lăng Nguyệt ngủ gật, bàn tay theo thói quen đặt vào mạch, hơi thở phân tán cho thấy thân thể này không chỉ đơn giản là bị rơi xuống hồ nên bị nhiễm phong hàn, thân thể này còn bị trúng hàn độc, độc chưa xâm nhập vào nội tạng, xem ra người ở nơi này cũng không hề tốt lành gì, cũng may nàng là bác sĩ Đông y nổi tiếng ở hiện đại, độc này chỉ là chuyện nhỏ đối với nàng.

Một lúc sau, Nguyệt Trúc và Thanh Mai cùng nhau đi vào, Thanh Mai bung chén canh gừng đặt ở trên cái bàn tròn nhỏ bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, để cho nàng thuận tiện dùng canh.

Nàng cố gắng mở mắt ra, sau khi uống xong chén canh gừng, Lam Lăng Nguyệt nằm xuống, Nguyệt Trúc đắp chăn lên người nàng, sau đó lui ra ngoài phòng cùng với Thanh Mai.

“Người cũng rất cố gắng nhì, đúng là vận cực chó (MM: nguyên văn của tác giả nha, haha), lại đi làm nha hoàn thân cận của tiểu thư.” Vừa khỏi phòng, Thanh Mai đã mở miệng châm chọc Nguyệt Trúc.

“Thanh Mai tỷ tỷ nói lời này thật có tâm, ai thật lòng đối xử với tiểu thư, ai luôn hòa theo người khác nói xấu tiểu thư, trong lòng của hai chúng ta đều biết rõ.” Nguyệt Trúc không muốn dây dưa với Thanh Mai, nói nhiều nhất định sẽ lỡ lời, may mắn được làm nô tỳ thân cận của tiểu thư, nàng rất cảm ơn.

“Ôi, vừa mới được lên cùng cấp bậc với ta, đã lên mặt, sao người không nhìn lại bản thân một chút đi, lấy tư cách gì mà dạy bảo ta.” Sắc mặt Thanh Mai xanh đen, nhưng vẫn mở miệng nói ra mấy lời độc địa, thật không ngờ, miệng lưỡi của Nguyệt Trúc thật sự rất lợi hại.

“Ta mặc kệ người.” Nguyệt Trúc không thèm nhìn Thanh Mai, nàng ta rời đi, để lại một mình Thanh Mai nhìn chằm chằm bóng lưng của Nguyệt Trúc, trong con người của nàng ta lóe ra sự độc ác.

Có lẽ là do uống canh gừng nên sáng hôm sau tỉnh lại, trên lưng của Lam Lăng Nguyệt đầy mồ hôi, nàng ngồi dậy, nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài chiếu vào trong phòng, nàng vươn cánh tay nhỏ bé ra, cảm thụ sự ấm áp của ánh mặt trời, Lam Lăng Nguyệt là người có năng lực thích ứng rất mạnh, nàng đang cảm thụ buổi sáng đầu tiên sau khi xuyên không.

“Tiểu thư, người đã tỉnh.” Thanh Mai nhìn thấy thời gian không còn sớm, nên đã bung một chậu nước bằng trúc đi vào phòng.

“Ừ, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi, đứng rồi Thanh Mai, hôm qua ta rơi xuống nước, sao ta có thể trở về Nguyệt Thanh uyển được vậy.” Lam Lăng Nguyệt vừa để cho Thanh Mai hầu hạ mình mặc quần áo, vừa dò hỏi tình hình hôm qua.

“Ngày hôm qua, Vương Khánh đi tuần, nghe thấy tiếng kêu cứu của người nên đã cứu người lên.” Khi Thanh Mai nghe thấy Lam Lăng Nguyệt hỏi mình là tại sao nàng có thể trở về phòng được, mạch suy nghĩ của nàng ta hơi dừng lại một chút, sau đó mở miệng nói qua loa tình hình ngày hôm qua.

Lam Lăng Nguyệt mặc xong y phục, nàng ngồi ở trước gương đồng, lúc Thanh Mai chải tóc cho nàng, lần đầu tiên nhìn thấy chính mình ở trong gương đồng, Lam Lăng Nguyệt thực sự sững sờ, gương mặt của nàng ở trong gương có thể được gọi là thanh tú, nhưng nàng lại không có một chút cảm giác quen thuộc nào, nàng ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nàng nhớ, rõ ràng là nàng và Lam Lăng Nguyệt giống nhau như đúc, ngũ quan yêu mị, khuôn mặt khuynh thành, nhưng gương mặt ở trong gương này lại chẳng có một điểm nào tương tự.

“Thanh Mai, người ở bên cạnh ta bao lâu rồi.” Lam Lăng Nguyệt bất động thanh sắc(*), dùng giọng nói non nớt dò hỏi Thanh Mai. Muốn tìm kiếm manh mối từ trong lời nói của nàng ta.

(*)Bất động thanh sắc: Tĩnh bơ, không biến sắc

“Thưa tiểu thư, tính cả tháng sau là vừa tròn ba năm Thanh Mai đi theo tiểu thư, sao hôm nay tiểu thư lại hỏi chuyện này ạ.” Thanh Mai luôn giỏi về chuyện suy đoán lòng người, thấy Lam Lăng Nguyệt đột nhiên dò hỏi chuyện này, nàng ta cũng nói chuyện cẩn thận hơn nhiều.

“Vậy sao? Sao người lại nhớ rõ ràng như vậy.” Thấy Thanh Mai có thể nói chính xác ngày tháng cụ thể, nàng cảm thấy hứng thú, nhìn tuổi tác của Thanh Mai chắc cũng tầm mười ba, mười bốn.

“Bởi vì có một năm, không hiểu nguyên do gì mà Lam phủ tuyển rất nhiều nô tỳ, hơn nữa, còn hạ thấp yêu cầu, nên nô tỳ mới có may mắn được nhận vào làm, có cơm để ăn.” Đối với cô chuyện có lợi cho mình, Thanh Mai luôn luôn ghi nhớ rõ ràng, đặc biệt là chuyện có thể may mắn được vào Lam phủ giữa nạn đói năm ấy, khi đó nàng rất đói.

“Nếu nói như vậy, người trong uyển đều thay đổi vào ba năm trước hả?” Lam Lăng Nguyệt hí híp mắt, mặc dù nàng đã tiếp nhận kí ức của nàng ấy, nhưng trí nhớ lúc nàng năm tuổi đến mười tuổi lại không có gì cả, nàng càng nghi ngờ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Là kí ức của chủ nhân thân thể này bị phong bế hay là bị người nào đó dùng thuốc khiến cho trí nhớ bị mất.

“Trừ nhũ mẫu thân cận của tiểu thư là Trang mẫu, thì trong Nguyệt Thanh uyển, nô tỳ là người lâu nhất, tiểu thư không nhớ chuyện này sao?” Câu hỏi nào của Lam Lăng Nguyệt cũng khiến cho Thanh Mai có cảm giác kì lạ, bình thường, Lam Lăng Nguyệt là một người trầm tính ít nói, nhưng sao hôm nay, miệng lưỡi lại lanh lợi như vậy, khí tức đặc biệt ở trên người của nàng khiến cho nàng ta có cảm giác bị đè ép.

“Người đang chất vấn ta sao? Được rồi, người đi chuẩn bị canh sâm đi, đêm qua ta ra mồ hôi lạnh, thân thể hơi suy nhược. Gọi Nguyệt Trúc tới đây hầu hạ ta.” Lam Lăng Nguyệt nhũn mày, dù lời nói của Thanh Mai là vô tình hay cố ý thì nó cũng khiến cho nàng cảm thấy phản cảm.

Thanh Mai vâng lời, sau khi rời khỏi căn phòng, nàng lén lút nói mấy câu với một nô tỳ đang tưới hoa ở Nguyệt Nha môn(*), rồi xoay người đi về phía phòng bếp.

(*) Nguyệt nha môn: Một loại hình cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Quốc, cửa có hình tròn được dựng lên trên các lối đi nhằm mục đích trang trí.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Di Nương hỏi Thăm

“Tiểu thư, người uống một chút nước ấm đi.” Nguyệt Trúc nhìn thấy sắc mặt của Lam Lăng Nguyệt vẫn còn hơi tái nhợt, nên đã rót một chén nước ấm đưa tới trước mặt nàng.

“Đề ờ đó đi, ta không khát, Nguyệt Trúc, tại sao sau khi ta tỉnh lại, ta không thấy Trang mẫu.” Lam Lăng Nguyệt áp dụng chiến thuật hỏi mỗi người mỗi ít để thu thập tin tức.

“Trang mẫu về nhà thăm người thân, là người cho phép mà, cũng đã đi được năm sáu ngày rồi, tính theo thời gian thì buổi chiều hôm nay sẽ trở về.” Nhắc tới Trang mẫu thì Nguyệt Trúc có một cảm giác thần thiết không thể nói thành lời, nàng rất nhớ bà ấy.

“Vây hã, ha ha, xem trí nhớ của ta này, ta nhớ nhầm rồi, cứ nghĩ rằng bà ấy đã trở về vào ngày hôm qua.” Lam Lăng Nguyệt biểu lộ một nụ cười vô tội, mặc dù Nguyệt Trúc là nô tỳ thân cận của mình, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ thành thật với nàng ấy ngay lập tức, cho nên nàng vẫn phải giả vờ trước.

Một lúc sau, Thanh Mai bưng canh bát sâm đến đặt ở trên bàn, sau đó nói: “Tiểu thư, nhân lúc còn nóng, người mau uống đi.”

“Ừ, sau khi ăn xong bữa sáng, người đi gọi người đã tuần tra hôm qua là Vương Khánh đến gặp ta, hẳn là người đã cứu ta, ta phải đích thân cảm ơn hẳn.” Lam Lăng Nguyệt vừa thổi bát canh sâm cho bớt nóng, vừa sai bảo Thanh Mai, nàng nhìn ra, Thanh Mai có thể là do kẻ nào đó có ý sắp xếp vào chỗ của nàng để làm chó săn (MM: tý đừng từ đúng chuẩn, yêu tý quá), nếu đã thích làm chó săn như vậy thì nàng sẽ để cho nàng ta làm nhiều việc vặt.

“Nô tỳ sẽ đi ngay.” Sắc mặt của Thanh Mai trở nên mất tự nhiên, miệng lẩm bẩm, dù sao thì nàng cũng là nhất đẳng nha hoàn, vậy mà còn phải làm công việc của tam đẳng nha hoàn, không chỉ hầu hạ nàng ta rửa mặt chải đầu, mà còn phải đến phòng bếp hầm canh, bây giờ còn muốn nàng phải đi gọi tên Vương Khánh lổ mắng kia, mình thì bận trước bận sau, còn Nguyệt Trúc lại nhàn nhã nói chuyện phiếm với Lam Lăng Nguyệt, dựa vào cái gì mà chuyện tốt nào cũng để cho con tiện nhân Nguyệt Trúc kia chiếm hết.

Càng nghĩ, Thanh Mai càng cảm thấy bất công, nhân lúc đi tìm Vương Khánh, nàng “Tiện đường” đi đến Mặc uyển tìm Kiều di nương, Lam Lăng Nguyệt không để cho nàng sống dễ chịu, nàng sẽ thêm dặt chuyện này lên, để cho Lam Lăng Nguyệt biết, nàng không phải là người dễ chọc.

Lúc Kiều di nương nhìn thấy Thanh Mai đến Mặc uyển, sắc mặt của bà ta không tốt.

“Chẳng phải ta đã nói với người rồi sao, không có chuyện gấp, thì đừng đến uyển của ta, để Mai Cúc báo lại cho ta biết là được rồi.” Kiều Phi Nhi ngồi ở trên ghế, bà ta mặc một bộ váy dệt bằng tơ vàng, hơi giận dữ, nhìn chằm chằm Thanh Mai - người không mời mà tới.

“Kiều di nương, nô tỳ là có chuyện khẩn cấp muốn bẩm báo cho người biết nên mới liều lĩnh, đến uyển của người, hôm qua, Lam Lăng Nguyệt rơi xuống nước, sau khi tỉnh lại, nô tỳ cảm thấy nàng ta hơi khác thường, nàng ta trở nên lạnh lùng hơn.” Thanh Mai cúi đầu, nàng rất sợ Kiều di nương, nàng đã từng thấy cách hành hạ nô tỳ của bà ấy độc ác như thế nào, sợ bản thân không cẩn thận, sẽ có kết cục giống như kẻ đó.

“Vây sao? Một đứa nhỏ không tiền đồ thì có thể làm ra được chuyện gì?” Kiều di nương vuốt móng tay, nghe đến tên của Lam Lăng Nguyệt thì khóe miệng cong lên thành một cười khẩy, nó chỉ là một phế vật, nàng muốn nó chết còn dễ hơn việc bóp chết một con kiến.

“Vâng, tiểu phế vật kia làm sao có thể so được với người, nhưng mà nàng ta thật sự hơi kỳ lạ, không chỉ sai bảo nô tỳ làm nhiều việc, mà còn tự mình chọn một nha hoàn vừa mới tới làm nha hoàn thân cận, xa lánh nô tỳ, nô tỳ nghi ngờ, có phải là nàng ta đã biết được chuyện gì hay không.” Thanh Mai cúi đầu khom lưng, nói hùa theo Kiều di nương, rồi nói ra những hành động khác lạ của Lam Lăng Nguyệt.

“Thôi được, đang lúc ta nhàn rồi, theo ta đến Nguyệt Thanh uyển “hỏi thăm” tiểu phế vật kia.” Kiều di nương đứng lên, xoa cái bụng hơi nhô lên, để cho nha hoàn Đào Hồng đỡ mình, chuẩn bị đi Nguyệt Thanh uyển với Thanh Mai.

“Di nương, tiểu phế vật kia còn muốn nô tỳ đi tìm Vương Khánh, e rằng, nô tỳ không thể cùng đi người rồi.” Thanh Mai áp a áp ứng, nói ra việc mà Lam Lăng Nguyệt sai bảo mình.

“Nó tìm Vương Khánh để làm gì?” Kiều di nương hứng thú, khẽ chớp mắt.

“Nàng nói là Vương Khánh đã cứu nàng, cho nên nàng muốn thưởng cho Vương Khánh.” Thanh Mai bĩu môi, thật sự nhìn không ra, Lam Lăng Nguyệt là một người biết báo ơn.

“Phế vật kia còn biết báo ơn, thật thú vị, người mau đi dẫn hắn, không để cho Vương Khánh nói lung tung, nếu không, nương tử và nhi tử của hắn sẽ không có kết cục tốt.” Nhớ tới ngày hôm qua, sau khi Ngũ Yên nói mọi chuyện cho bà biết, may là bà phản ứng nhanh nhạy, dù sao thì phế vật kia vẫn chưa thể chết được.

“Nô tỳ đã biết, nô tỳ lập tức đi tìm Vương Khánh.” Sau khi Thanh Mai rời khỏi Mặc uyển, nàng nhanh chóng đến phòng tuần tra tìm Vương Khánh.

Kiều di nương rất quý trọng thân thể, bà ta để cho Đào Hồng đỡ mình, bước đi thật chậm về phía Nguyệt Thanh uyển. Lúc này, trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt đang ngồi trên ghế mây phơi nắng, thân thể này quá mảnh mai, phơi nắng để bổ sung sinh lực cũng là một chuyện tốt.

“Trời ơi, Nguyệt nhi, sao con lại ngồi ở ngoài sân, không phải là con bị nhiễm phong hàn sao, sao lại không chịu đi nằm nghỉ, nếu như không khỏi bệnh, bị ho lao, thì sau này khó có thể xuất giá đó.” Kiêu di nương chỉ mới vừa bước vào Nguyệt Thanh uyển, mà giọng nói hơi chói tai của bà ta đã truyền đến tai của Lam Lăng Nguyệt.

“Thì ra di nương, di nương và tiểu bảo bảo tới thăm Nguyệt nhi, huhu, nếu như bệnh phong hàn của Nguyệt nhi lây nhiễm qua bảo bảo thì phải làm sao bây giờ?” Lam Lăng Nguyệt cố nén lửa giận, Kiêu Phi Nhi chính là người đã khiến cho chủ nhân của thân thể này phải chết, nhưng lúc này, nàng chỉ có thể che giấu tức giận, ngoài mặt thì tươi cười chào hỏi di nương, còn trong lòng thì nguyên rủa Kiêu di nương - kẻ thù truyền kiếp của nàng, nàng âm thầm gửi lời hỏi thăm tổ tông mười tám đời của nhà bà ta.

“Hôm qua Ngũ Yên - muội muội của con hơi sốt nhẹ, lão gia chăm sóc cho con bé cả đêm, sáng nay nghe được chuyện con bị rơi xuống nước, liên tục sốt cao, trước khi đi ra ngoài, đã dặn dò di nương tới thăm con một chút.” Kiêu di nương nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt cũng vẫn là một phế vật ngu ngốc, đầu có gì khác thường giống như Thanh Mai nói.

“Muội muội là bệnh nhân, Nguyệt nhi cũng là bệnh nhân, muội muội có phụ thân chăm sóc, đêm nay, Nguyệt nhi cũng muốn được phụ thân chăm sóc.” Lam Lăng Nguyệt giả bộ oan ức, nước mắt chảy xuống, mũi chua xót, giật nhẹ ống tay áo của Kiêu di nương, đồng thời, chùi nước mắt, nước mũi vào váy của Kiêu di nương.

“Ta chùi, ta lau, này thì khiêu khích ta, này thì nguyên rủa ta.” Lam Lăng Nguyệt liên tục chùi, nàng châm chọc Kiêu di nương ở trong lòng.

“A ——, người mau tránh ra, quần áo của ta.” Thấy Lam Lăng Nguyệt liên tục chùi những thứ bẩn thỉu kia lên quần áo mới của mình, Kiêu Phi Nhi cực kỳ sợ hãi, nàng vội vàng đẩy Lam Lăng Nguyệt ra.

Lúc bị Kiêu di nương đẩy ra, Lam Lăng Nguyệt điều chỉnh trọng tâm, ngã xuống đất thật mạnh, cánh tay bị tróc da.

“Hu hu hu hu, di nương, sao người lại đẩy ngã Nguyệt nhi, Nguyệt nhi biết sai rồi, Nguyệt nhi không nên tranh giành phụ thân với muội muội, Nguyệt nhi không dám tìm phụ thân chăm sóc nữa, Nguyệt nhi muốn đi tìm nương.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói, vừa lau nước mắt, bộ dạng oan ức, nàng ôm vết thương chạy ra khỏi Nguyệt Thanh uyển, chạy thẳng tới Vân Thanh uyển.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mâu Thuẫn Tăng Cao

Nhìn Lam Lăng Nguyệt đang uất ức chạy ra ngoài, Kiêu Phi Nhi thờ ơ, bà ta đau lòng nhìn y phục của mình vừa mới bị Lam Lăng Nguyệt làm bẩn.

“Đi thôi, hôm nay thật mất hứng, trở về Mặc uyển.” Kiêu di nương lấy khăn ra lau tay, sau đó chán ghét ném vào chiếc ghế mà Lam Lăng Nguyệt vừa mới ngồi, mới bị trầy một chút da đã khóc lóc chạy đi tìm nương, tiểu phế vật này có thể làm ra được chuyện lớn gì, thì chắc là trời đổ mưa màu đỏ.

Lam Lăng Nguyệt ôm cánh tay, vừa khóc vừa chạy vào Vân Thanh uyển, chỗ vết thương đau rát.

“Tiểu thư, người bị sao vậy, sao lại bị trầy da.” Vương Nguyệt Nga – người quản lý Vân Thanh uyển chạy ra đón nàng, nhìn thấy người nàng đầy bùn đất, đôi mắt đầm lệ, bà đau lòng cho Lam Lăng Nguyệt.

“Nương đang ở đâu, ta muốn gặp nương.” Nàng không để ý tới câu hỏi của Vương Nguyệt Nga, chỉ khóc nức nở, kêu gào tìm nương.

“Sao vậy, chuyện gì đã xảy ra.” Vốn dĩ, Thu Nhược Thủy đang ở trong phòng ngủ dỗ tiểu Hạo nhi ngủ, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc của Nguyệt nhi, bà giao Hạo nhi cho Thủy Tinh - nha hoàn thân cận của bà, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

“Hu hu, nương, Nguyệt nhi rất nhớ người.” Lam Lăng Nguyệt cố kìm nước mắt uất ức lại, nghẹn ngào dựa sát vào trong lòng của Thu Nhược Thủy.

"Nguyệt nhi đừng khóc, sao y phục của Nguyệt nhi lại dính đầy bùn đất vậy, ôi, cánh tay của con bị làm sao vậy, sao lại bị thương rồi." Thu Nhược Thủy hiểu rõ, tính cách của con mình rất trầm lặng, nếu như không phải gặp chuyện rất uất ức, con của mình sẽ không khóc lóc, chạy tới nơi này .

"Hôm nay đi nương đi thăm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi chỉ hâm mộ chuyện tối hôm qua, muội muội bị sốt nhẹ đã có phụ thân chăm sóc, nên muốn phụ thân cũng chăm sóc Nguyệt nhi, vậy mà đi nương lại tức giận Nguyệt nhi, đẩy Nguyệt nhi xuống đất, hu hu, Nguyệt nhi rất đau, nương, tại sao phụ thân lại không thể tới thăm Nguyệt nhi."

Lam Lăng Nguyệt vừa lau nước mắt, vừa khẽ quan sát vẻ mặt của Thu Nhược Thủy, nàng rất tò mò, trong trí nhớ của chủ nhân cơ thể này, trước lúc nàng năm tuổi, nương và cha của nàng - Lam Lôi Ngạo rất yêu nhau, nhưng vào năm nàng năm tuổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không chỉ tất cả quyền lực của Lam phủ đều nằm trong tay Kiều Phi Nhi, mà tính cách của phụ thân nàng cũng có thay đổi lớn.

"Nguyệt nhi ngoan, trước tiên phải bôi thuốc, nếu như để lại sẹo thì sẽ không đẹp, phụ thân sẽ đến thăm Nguyệt nhi mà." Thu Nhược Thủy nghe thấy vết thương của Lam Lăng Nguyệt là do Kiều Phi Nhi ban tặng, móng tay của bà cắm vào lòng bàn tay, à ta tác uy tác phúc(*) ở sau lưng bà, bà luôn nhận, nhưng à ta lại chạm đến giới hạn của bà một cách trắng trợn như thế này, bà không thể tha thứ được.

(*)Tác uy tác phúc: dùng để chỉ người cậy mình có quyền thế, không coi ai ra gì.

"Nương, người đừng giận mà, Nguyệt nhi không đau, hôm nay Nguyệt nhi không muốn quay về Nguyệt Thanh uyển, Nguyệt nhi muốn ở chỗ này với Hạo nhi và người."

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt oán giận của Thu Nhược Thủy, nàng biết, mấy năm nay, bà nhẫn nhịn rất cực khổ, nàng không muốn nương của mình bị người ta xem là quả hồng mềm, có thể tùy ý bóp, nàng muốn nương của mình trở thành người mạnh mẽ hơn. Cho nên nàng chỉ có thể dùng khổ nhục kế, mặc dù nàng biết, nếu làm như vậy sẽ khiến cho nương khổ sở vì nàng, nhưng cũng còn tốt hơn việc bà ấy tự nhốt mình ở trong uyển này.

"Nương không sao đâu, Nguyệt nhi cũng đã biết đau lòng cho nương rồi." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, lòng của Thu Nhược Thủy đau xót, bà cảm thấy nàng đã trưởng thành hơn trước kia.

Vương Nguyệt Nga dẫn Lam Lăng Nguyệt đi rửa sạch vết thương, sau khi bôi thuốc xong, bà dẫn nàng đến phòng ngủ của Thu Nhược Thủy để nàng chơi đùa với Hạo nhi vừa mới tròn một tuổi.

"Phu nhân, người thực sự đã suy nghĩ kĩ rồi sao?" Thủy Tinh nghe thấy phu nhân dặn dò bà sau khi ăn xong bữa tối thì đến Mặc uyển mời lão gia qua đây, bà rất kinh ngạc. Bà đi theo phu nhân cũng đã bốn năm, từ lúc phu nhân là một người rất được sủng ái, cho đến khi phu nhân không còn gì cả, đặc biệt là từ sau khi phu nhân mang thai thiếu gia, lão gia đã không còn tới Vân Thanh uyển nữa.

"Ta đã nghĩ kĩ rồi, không thể tránh được cả đời, có một số việc nhất định phải đối mặt." Thu Nhược Thủy thở dài, khuôn mặt dịu dàng hiện lên một nụ cười gượng.

Hôm nay, bởi vì Lam Lăng Nguyệt đến, nên Thu Nhược Thủy vốn chỉ ăn cháo vào bữa tối đã thay đổi thành nhiều món hơn.

"Nương, tối hôm nay Nguyệt nhi muốn ngủ chung với đệ đệ, Nguyệt nhi sẽ chăm sóc cho đệ đệ thật tốt, con đã tám tuổi rồi, có thể làm một đại tỷ rồi." Sau khi ăn xong bữa tối, Lam Lăng Nguyệt chui vào lòng của Thu Nhược Thủy, giọng nũng nịu.

"Buổi tối, đệ đệ của con rất hay khóc, nương sẽ bảo Lưu mẫu ở lại với các con nha." Thu Nhược Thủy sợ Hạo nhi sẽ khóc vào buổi tối, làm phiền đến Nguyệt nhi, cho nên đã dặn dò nữ mẫu thân cận của mình đến chăm sóc, vậy thì bà mới có thể yên tâm đi nghênh tiếp Lam Lôi Ngạo.

Mặc uyển

"Chủ tử, Thủy Tinh của Vân Thanh uyển tới, bà ta đang ở ngoài cửa, nói là muốn gặp lão gia." Đào Hồng đi đến bên cạnh Kiều Phi Nhi đang chơi cờ với lão gia, nói khẽ vào tai của bà ta.

"Lão gia, hôm nay không biết là ngọn gió nào đã đưa nha hoàn Thủy Tinh ở bên cạnh tỷ tỷ tới." Kiều Phi Nhi vừa đánh cờ với Lam Lôi Ngạo, vừa mở miệng châm chọc.

"Bà ta đến làm gì, Đào Hồng, người dẫn bà ta vào đi." Lúc Lam Lôi Ngạo nghe thấy tên của Thủy Tinh, ông nhú mày, cũng đã hơn nửa năm, ông không ghé qua nơi ở của chủ tử bà ta rồi.

"Nô tỳ Thủy Tinh thỉnh an lão gia, thỉnh an Kiều di nương." Thủy Tinh đi theo Đào Hồng vào trong, thỉnh an hai vị đang ngồi ở phía trước.

"Trễ như vậy, nàng còn bảo người tới đây là có chuyện gì." Lam Lôi Ngạo không thèm ngẩng đầu, chỉ mở miệng hỏi Thủy Tinh đang quỳ ở dưới đất.

"Phu nhân nói là có chuyện muốn thương lượng với người, mong người đến Vân Thanh uyển một chuyến." Thủy Tinh mở miệng nói y nguyên lời của Thu Nhược Thủy.

"Sao? Nàng ấy còn nhớ đến ta sao, đúng là chuyện lạ." Lam Lôi Ngạo nghe thấy Thu Nhược Thủy chủ động mời ông, lòng của ông hơi rung động, da thịt nhẵn mịn của bà ấy khiến cho ông lưu luyến mãi không quên, kể từ sau sự việc kia, bà ấy đã đối xử với ông như một người xa lạ.

"Lão gia, chẳng phải là người đã phải đồng ý với thiếp, đêm nay sẽ ở lại Mặc uyển chăm sóc cho thiếp và cục cưng ở trong bụng thiếp sao?" Kiều đi nường làm nũng, cố gắng giữ Lam Lôi Ngạo lại, không cho ông đến cái uyển kia.

"Phi Nhi, nàng ngoan ngoãn đi ngủ trước đi, ta đi một lát rồi sẽ về." Sau khi Lam Lôi Ngạo dỗ dành Kiều Phi Nhi xong, ông đi theo Thủy Tinh tới Vân Thanh uyển.

Lúc này, ở trong Vân Thanh uyển

"Phu nhân, người mặc chiếc váy màu trắng này thật là đẹp, không hề giống như người đã có hai đứa con." Sau khi Yên Chi búi tóc cho Thu Nhượng Thủy xong, nàng ta vừa cười vừa nói.

"Người thật là khéo ăn nói, đi xem thử Thủy Tinh đã về hay chưa, cũng đã đi được một lúc rồi." Thu Nhượng Thủy cười nhạt, bảo Yên Chi đi ra ngoài uyển đón Thủy Tinh.

"Thỉnh an Lão gia." Yên chi vừa ra khỏi phòng đã thấy Lam Lôi Ngạo bước vào uyển, nàng vội vàng thỉnh an.

"Ừ, các người lui xuống đi." Sau khi bảo Thủy Tinh và Yên Chi lui xuống, Lam Lôi Ngạo mở cửa, bước vào phòng.

Thu Nhượng Thủy ngẩng đầu, nhìn Lam Lôi Ngạo đã mấy tháng nay chưa gặp, ngũ quan của ông cũng đã thay đổi đôi chút, khuôn mặt có vẻ hơi mập, đúng là thời gian không bỏ qua bất kì ai.

"Không phải là người muốn ta tới sao, bây giờ ta đã tới rồi, sao người lại im lặng giống như người cảm điếc rồi?" Lam Lôi Ngạo nhìn Thu Nhượng Thủy vẫn xinh đẹp như xưa, nhất thời không biết nên nói cái gì, ông vốn định dùng lời lẽ để sỉ nhục bà, nhưng lại không thể nói nên lời.

"Bây giờ, ta cũng chẳng khác gì người cảm điếc, không phải sao?" Khóe miệng của Thu Nhượng Thủy cong lên thành một nụ cười khẩy. Những năm gần đây, bà đã không còn yêu ông ta nữa, chỉ còn lại mối hận khắc cốt ghi tâm, bà đã mở miệng nói nhiều lần, muốn ông ta hưu bà, nhưng người nam nhân này lại không chịu chấp nhận.

"Vì sao mỗi lần ta nhìn thấy người, người đều ở trong bộ dạng không muốn sống vậy, rốt cuộc ta nên làm gì thì người mới có thể thay đổi đây, mặc một bộ đồ trắng, giả bộ trở thành một Thánh nữ để làm gì, đừng tự xem mình là hoa sen, người cũng đã dơ bẩn rồi, có hiểu không?"

Lam Lôi Ngạo vốn định kìm chế bản thân, nhưng khi nhìn thấy bà vẫn còn quật cường như vậy, thì ông không thể nào kìm chế được lửa giận của mình, Lam Lôi Ngạo ông đã trải qua quan trường, thương trường, hoàng thương, nắm giữ mạch buôn bán của cả nước Kim Hoa, ai thấy ông mà chẳng muốn nịnh bợ, nhưng nữ nhân này, cứng hay mềm cũng đều không chịu, bà coi ông như người xa lạ, cố gắng muốn thoát khỏi tay ông, sao ông có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân dám liên tiếp khiêu chiến giới hạn của ông.

"Đừng nói nữa, ta cầu xin người đừng nói nữa." Thân thể của Thu Nhượng Thủy liên tục run rẩy, tất cả chuyện cũ mà bà không muốn nghĩ đến, bây giờ lần lượt hiện ra trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lòng Dạ Đen Tối

"Không nói nữa, vậy thì mau hầu hạ lão gia thật tốt đi." Lam Lôi Ngạo nói xong thì bước tới, bắt đầu xé rách y phục của Thu Nhượng Thủy, lần này là bà ấy tự dâng tới cửa, ông không mạnh mẽ muốn cho đủ thì làm sao mà được.

Xoẹt xoẹt. . . Nhìn y phục màu trắng của mình bị Lam Lôi Ngạo xé rách một cách thô bạo, Thu Nhượng Thủy không hề phản kháng, khóe mắt của bà tràn ra một giọt nước mắt trong suốt, Lam Lôi Ngạo mạnh mẽ kéo bà tới giường.

"Lão gia sùng ái người, vậy mà người cảm thấy uất ức sao?" Ông hung hăng hôn xương quai xanh của Thu Nhượng Thủy, nhìn giọt nước mắt trong suốt đang chảy xuống kia, Lam Lôi Ngạo chau mày, nữ nhân này đã từng là người ông yêu nhất, hiện tại, bà ấy lại xem ông như người lạ.

"Sao thiếp lại dám uất ức chứ, thiếp chỉ hi vọng sau ngày hôm nay, người có thể đến Nguyệt Thanh uyển thăm Nguyệt nhi nhiều hơn, cho dù là thỉnh thoảng đến gặp cũng được, ít nhất cũng mong người hãy biểu hiện sự quan tâm của một phụ thân." Thu Nhượng Thủy không hi vọng ở trong lòng nữ nhi của mình bị ám ảnh, bà muốn cho nàng có được một tình thương trọn vẹn của phụ thân.

"Hừ, tướng mạo của Lam Lăng Nguyệt bình thường, đầu óc ngu ngốc, đến cả chữ cũng không biết, giống y như một đứa phế vật, ta nuôi nó ăn uống cũng may cho nó lấm rồi." Cứ nhắc tới Lam Lăng Nguyệt, thì Lam Lôi Ngạo lại phát bực, nữ nhi của ông - Lam Ngừ Yên tướng mạo hơn người, thông minh lanh lợi, đều là nữ nhi của ông, tại sao lại khác nhau một trời một vực như vậy.

"Lúc trước, lão đạo sĩ kia có nói, chỉ cần Nguyệt không học tứ thư ngũ kinh, không học cầm kỳ thư họa mới có thể sống bình yên cả đời, thiếp không cầu nó được sống trong vinh hoa phú quý, chỉ muốn nó được bình yên cả đời, tất cả chuyện này, đều là lỗi của thiếp, nó mới tám tuổi, thiếp không muốn bởi vì ân oán của quá khứ mà ảnh hưởng đến sự trưởng thành của con mình."

Thu Nhược Thủy sững sờ nhìn Lam Lôi Ngạo, vẻ mặt của bà hơi hoảng hốt, người nam nhân này nhìn tâm như thế nào, bà biết rất rõ, thế nhưng hồ đồ cũng không ăn thịt con, tại sao ông có thể mở miệng nói như vậy.

"Trước tiên, người hãy hầu hạ ta cho thật tốt, đến một ngày nào đó tâm trạng của ta tốt, ta sẽ tự đến Nguyệt Thanh uyển thăm nó."

Tính nhẫn nại của Lam Lôi Ngạo đã bị Thu Nhược Thủy làm mất hết, ông nhanh chóng cúi vật che đậy duy nhất trên người bà là chiếc yếm, chạm vào da thịt nhẵn mịn của bà, thô bạo chiếm đoạt thân thể của bà, đối với nữ nhi Lam Lăng Nguyệt này, ông không thể nào thương nó nổi.

Mà lúc này, ở bên ngoài phòng ngủ, Lam Lăng Nguyệt mặc áo khoác đứng ở cửa, từng lời, từng câu của Lam Lôi Ngạo đều khắc sâu vào trong lòng của nàng.

"Súc sinh, đồ cặn bã." Lam Lăng Nguyệt nghe thấy những tiếng rên rỉ của Thu Nhược Thủy ở trong phòng, lòng của nàng mơ hồ đau đớn, nàng nghe trộm cuộc nói chuyện của nương và Lam Lôi Ngạo cũng chỉ vì nàng rất tò mò, muốn biết Lam Lôi Ngạo rốt cuộc là một người phụ thân như thế nào, bây giờ thì lòng của nàng chỉ cảm thấy lạnh, rất lạnh.

Càng khiến cho nàng khổ sở hơn chính là nương, vì muốn nàng không có cảm giác bị phụ thân khinh thường, bà đã đánh đổi lòng tự tôn của bản thân để lấy lòng ông ta, nước mắt của Lam Lăng Nguyệt liên tục chảy xuống, thế nhưng nàng lại không thể làm gì được.

"Nương, xin lỗi." Lam Lăng Nguyệt chạy nhanh ra khỏi Vân Thanh uyển, nàng sợ, nếu nàng ở bên ngoài phòng ngủ của bà lâu thêm một chút nữa, nàng sẽ không thể chịu đựng được mà chạy vào.

Nhìn ánh trăng đêm, một cảm giác rét lạnh tràn vào lòng nàng, vết thương ở trên cánh tay phải của nàng, dưới ánh trăng, nó có vẻ dữ tợn hơn.

"Ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên ta dùng khổ nhục kế làm tổn thương chính mình và đây cũng chính là lần cuối cùng. Từ nay về sau, chỉ có ta phụ người trong thiên hạ, tuyệt đối sẽ không để cho bất kì kẻ nào có thể đụng đến ta, ai dám đụng đến ta thì kẻ đó đó phải chết, ai dám khinh thường ta thì ta sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết."

Lam Lăng Nguyệt quyết định cởi bỏ lớp nguy trang của mình, ở hiện đại, nàng là thiên tài trong ngành y học, nàng kiêu ngạo, kiên cường; đời này, ông trời cho nàng sống lại, nói về cuồng ngạo, không ai có thể vượt qua nàng, nàng không bao giờ muốn vâng vâng dạ dạ giống như con mèo bệnh, chờ đến lúc nàng đủ lòng đủ cánh, nhất định sẽ cứu nương thoát ra khỏi tên súc sinh này, khiến cho tên phụ thân cặn bã đó nợ máu phải trả bằng máu.

Đối với Lam Lăng Nguyệt, đêm nay là một đêm rất dài, sáng sớm, Thủy Tinh bung chậu gỗ vào phòng Lam Lăng Nguyệt đã ngủ lại đêm qua.

"Tiểu thư, mau dậy rửa mặt, đã là canh năm rồi, lão gia và phu nhân đang ở tiền sảnh chuẩn bị dùng bữa, phu nhân bảo nô tỳ tới đây gọi người đến dùng bữa với lão gia và phu nhân." Thủy Tinh khẽ đánh thức Lam Lăng Nguyệt.

"Được." Lam Lăng Nguyệt trả lời rất dứt khoát, sau đó nàng đứng dậy, để cho Thủy Tinh giúp nàng mặc quần áo.

Một tiểu hầu tử vừa mới thức dậy, đã trả lời dứt khoát như vậy khiến cho Thủy Tinh hơi bất ngờ.

Mặc y phục xong, Thủy Tinh thắt hai bím tóc đơn giản cho nàng, sau đó dẫn nàng tới tiền sảnh.

"Nguyệt nhi tới rồi, mau lại đây ngồi xuống ăn sáng cùng với phụ thân con." Thu Nhược Thủy thấy Lam Lăng Nguyệt tới, bà đứng dậy dẫn Lam Lăng Nguyệt tới ngồi bên cạnh Lam Lôi Ngạo, bà biết điều mà nữ nhi của mình khao khát nhất, chính là cả nhà sum họp.

"Dạ." Lam Lăng Nguyệt ngồi cạnh Lam Lôi Ngạo, nhớ lại tối hôm qua, vị phụ thân đại nhân này đã nói nàng là phế vật, ngũ quan của ông ta cũng được xem là anh tuấn, nhưng do tranh đấu ở trong thương trường nhiều năm nên trên khuôn mặt của ông ta không che giấu được nét gian thương, Lam Lăng Nguyệt càng chán ghét ông ta hơn.

"Sao không ăn cơm đi, ngồi im làm cái gì?" Lúc Lam Lôi Ngạo gấp thức ăn thì thấy Lam Lăng Nguyệt chỉ ngồi im, nhìn chằm chằm các món ăn, ông nhíu mày.

"Cánh tay phải của Nguyệt nhi bị thương, không cầm đũa được." Lam Lăng Nguyệt không thèm nhìn Lam Lôi Ngạo, nàng lười phản ứng.

"Thật không ra gì, vốn dĩ đã là người không có tiền đồ, vậy mà còn muốn trở thành một kẻ vô dụng?" Lam Lôi Ngạo không thèm hỏi nàng vì sao lại bị thương, vừa mở miệng đã trực tiếp trách mắng nàng, biểu cảm chán ghét hiện rõ ở trên mặt của ông ta.

"Phụ thân đại nhân, chẳng lẽ người không muốn biết, tại sao cánh tay của Nguyệt nhi lại bị thương à?" Lam Lăng Nguyệt không làm âm ỉ, cũng không khóc nháo, lời trách mắng của vị phụ thân cặn bã không phân biệt tốt xấu này, nàng cũng chẳng thèm quan tâm.

"Người đang trách móc phụ thân của mình, không hỏi rõ nguyên nhân đã trách mắng người sao?" Lam Lôi Ngạo ném đũa đang cầm ở trong tay xuống bàn, ngịch nữ này khiến cho ông không có khẩu vị ăn cơm.

"Sao Nguyệt nhi lại dám làm như vậy chứ, chỉ là hôm qua Nguyệt nhi nghe thấy Kiều di nương nói muối muối lên con sốt, phụ thân chăm sóc cho muối

muội cả đêm, vậy mà Nguyệt nhi rơi xuống hồ nước, bị sốt cao cả một đêm, phụ thân cũng không hề liếc mắt nhìn thử, nên con nói với di nương là con muốn đi tìm phụ thân, di nương đã đẩy Nguyệt nhi xuống đất, khiến cho cánh tay của con bị thương như thế này."

Lam Lăng Nguyệt vừa nói, vừa cố ý dùng cánh tay bị thương khó khăn gấp thức ăn.

Vết thương kia khiến cho Lam Lôi Ngao giật mình.

"Nếu đã không cầm được chiếc đĩa, thì đừng cố gắng cầm nữa." Lam Lôi Ngao chỉ ăn mấy miếng, cánh tay bị thương của Lam Lăng Nguyệt khiến cho ông ta không muốn ăn nữa, ông ta cũng chẳng thèm để ý tới lời nói ám chỉ ông thiên vị của Lam Lăng Nguyệt, ông đứng dậy, phát tay áo bỏ đi.

Sau khi Lam Lôi Ngao bỏ đi, Thu Nhục Thủy bụng bát cháo, chuẩn bị dứt cho Lam Lăng Nguyệt ăn, thật sự thì có Lam Lôi Ngao ăn cơm ở đây, bà cảm thấy không được tự nhiên.

"Nương, con không sao đâu, con có thể tự ăn được, nương xem nè." Nói xong, cánh tay phải của Lam Lăng Nguyệt gấp thức ăn rất linh hoạt.

"Hồi nãy. . . ?" Thu Nhục Thủy chỉ về phía Lam Lôi Ngao đã đi xa, muốn mở miệng nói nhưng lại thôi.

"Chỉ là vết thương ngoài da thôi, không nghiêm trọng đến mức cánh tay của con không thể nâng lên được, Nguyệt nhi cố ý khiến cho ông ấy tức giận thôi." Lam Lăng Nguyệt không dùng hai chữ phụ thân để nói về Lam Lôi Ngao mà dùng từ ông ấy, bởi vì ông chỉ là một người xa lạ đối với nàng.

"Nguyệt nhi, nương nên nói cái gì đây? Chẳng phải con vẫn luôn muốn ông ấy quan tâm đến con sao? Sao hôm nay lại như vậy." Thu Nhục Thủy đột nhiên phát hiện, nữ nhi của mình đã thay đổi.

"Đó là Nguyệt nhi trước kia, bây giờ Nguyệt nhi đã thay đổi rồi, Nguyệt nhi chỉ hi vọng nương sẽ không vì Nguyệt nhi mà làm chuyện ngốc nghếch, trên đời này, Nguyệt nhi chỉ hai người thân duy nhất, đó là nương đệ đệ." Lam Lăng Nguyệt nhìn chằm chằm Thu Nhục Thủy, ánh mắt của nàng rất kiên định.

"Nguyệt nhi, con biết không, nương chỉ hi vọng con có một cuộc sống giống như những đứa trẻ bình thường, nhưng cuối cùng, nương vẫn khiến con bị liên lụy vào chuyện này." Thu Nhục Thủy nhìn thấy Nguyệt nhi đột nhiên thay đổi thành người khác, bà tự trách bản thân, một đứa nhỏ mới tám tuổi, rốt cuộc đã phải chịu đủ kích lớn như thế nào mà lại thay đổi thành như vậy.

"Nương, người đừng tự trách bản thân, chuyện gì nên đến thì vĩnh viễn cũng không thể tránh được, tối hôm qua, người nhất định đã không nghỉ ngơi tốt, nương mau đi ngủ một giấc đi, Trang mẫu đã về rồi, Nguyệt nhi muốn quay về Nguyệt Thanh uyển."

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy mắt của Thu Nhục Thủy bị sưng, nàng biết, tối hôm qua, nương nhất định đã lặng lẽ khóc cả đêm, nàng sẽ không nói thêm bất kì điều gì nữa, nàng phải khiến cho bản thân trở nên mạnh mẽ, nếu không, tất cả chỉ đều là lời nói suông.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Di Nương Giở Trò

Sau khi Lam Lôi Ngao ra khỏi Vân Thanh uyển, ông đi thẳng tới Mặc uyển, lúc này Kiều Phi Nhi đang sai người dọn đồ ăn sáng, tối hôm qua, đến tận đêm khuya bà mới ngủ, đôi mắt hốc hác.

"Phi Nhi, ta đã trở lại, nàng đang mang thai, sao còn đích thân chuẩn bị đồ ăn sáng." Vừa bước vào tiền sảnh, ông nhìn thấy Kiều Phi Nhi đang bụng một tô cháo ngân nhĩ đặt lên trên bàn.

"Lão gia, người đã trở lại rồi, thiếp không biết là người đã ăn sáng ở chỗ tỷ tỷ hay chưa, sợ người còn chưa ăn nên thiếp đã chuẩn bị cháo ngân nhĩ cho người." Lúc Kiều Phi Nhi nghe thấy tiếng ho của Lam Lôi Ngao ở trước Mặc uyển, bà ta đã lấy tô cháo từ tay của Đào Hồng, bà muốn người nam nhân này phải phải cảm thấy áy náy về chuyện tối hôm qua.

"Khiến nàng phải khổ rồi." Lam Lôi Ngao rất hưởng thụ cảm giác được nữ nhân của mình quan tâm, cảm giác này không thể nào có được từ Thu Nhục Thủy, đây là một trong những lý do mà ông sủng ái Kiều Phi Nhi.

"Sao thiếp lại khổ được chứ, người chính là tất cả của thiếp, vì người, thiếp sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện." Kiều Phi Nhi vuốt cái bụng hơi nhô ra của mình, cười với Lam Lôi Ngao.

Lam Lôi Ngao ngồi xuống, nhìn bàn đầy thức ăn, ông hơi nhú mảy, dù sao thì ông cũng đã ăn một ít ở Vân Thanh uyển rồi, bình thường thì ông không ăn nhiều vào bữa sáng.

Kiều Phi Nhi phát hiện ông hơi nhú mảy, nên bà chỉ múc cho ông nửa chén cháo ngân nhĩ.

"Lão gia, người ăn một chút cháo cho ấm bụng nha, trưa nay người còn phải đi kiểm tra các cửa hàng rồi lại phải uống rượu xã giao nữa." Kiều Phi Nhi nói xong thì bụng bắt cháo để ở trước mặt Lam Lôi Ngao.

Lúc Lam Lôi Ngao bụng chén cháo lên chuẩn bị ăn thì ông bỗng nhớ tới lúc dùng bữa ở Vân Thanh uyển, cánh tay phải của Lam Lăng Nguyệt bị thương, ông nhìn chăm chăm Kiều Phi Nhi.

"Phi Nhi, ngày hôm qua nàng đến Nguyệt Thanh uyển, còn khiến cho Nguyệt nhi bị thương ở cánh tay sao." Giọng nói của Lam Lôi Ngao chứa đựng một chút chất vấn, ông sùng ái bà ta là vì bà ta hiểu rõ đạo lý, biết tiến biết lùi, tuy ông không thích Lam Lăng Nguyệt nhưng dù sao thì nó cũng là cốt nhục của ông, nên vẫn phải có giới hạn.

"Lão gia, thiếp vốn không muốn nhắc tới chuyện này, dù sao thì Nguyệt nhi cũng vẫn còn là một đứa trẻ, bây giờ, người đã muốn nhắc lại chuyện này, thì thiếp cũng sẽ nói thật với người." Kiều Phi Nhi hơi sững sờ, bà biết, nhất định là tiểu phế vật Lam Lăng Nguyệt kia đã tố cáo bà, bà thăm mĩa mai, nhưng khóe mắt lại ngập nước, nghẹn ngào nhìn Lam Lôi Ngao.

"Phi Nhi, tại sao nàng khóc, không phải vì phu muốn chất vấn nàng, nếu nàng có chuyện gì oan ức thì hãy nói ra đi, vì phu sẽ làm chủ cho nàng." Ánh mắt oan ức của Kiều Phi Nhi khiến Lam Lôi Ngao mềm lòng, ông an ủi bà, để cho bà không động thai khi.

"Lão gia, hôm qua thiếp nghe nói Nguyệt nhi bị té xuống nước, lên cơn sốt, dù sao thì bây giờ thiếp cũng là người quản lý mọi chuyện ở trong Lam phủ, nên thiếp mới định đi thăm Nguyệt nhi, đem một ít thuốc bổ cho nó, lúc đó Nguyệt nhi đang chơi đùa ở trên ghế mây, thiếp sợ Nguyệt nhi bị té, nên định bước tới đỡ nó, không ngờ Nguyệt nhi lại nói thiếp là người xấu, nói thiếp đã giành người, nó định đẩy bụng của thiếp, lúc đó, thiếp chỉ nghĩ đến việc bảo vệ hài nhi, Nguyệt nhi đẩy không được nên đã bị ngã xuống đất, lão gia, là lỗi của thiếp, nếu thiếp không né thì Nguyệt nhi sẽ không bị thương." Kiều Phi Nhi kể chuyện sinh động như thật, bà ta khóc nức nở, dùng khăn tay lau nước mắt, Lam Lăng Nguyệt muốn đấu với bà sao, đúng là gây ông đập lưng ông.

"Thật nực cười, đúng là nghịch nữ, mới tám tuổi đã có tâm địa độc ác như vậy, muốn hãm hại đệ đệ của mình, nó mà lớn thêm chút nữa thì không biết sẽ còn làm ra chuyện gì, ta phải dạy dỗ nó mới được." Lam Lôi Ngao tức giận, ông không ngờ, bình thường nó là một nữ nhi yếu đuối, vậy mà lại có tâm địa rắn rết như vậy, dám lừa ông, nó mượn gan của ông trời sao.

"Lão gia, người đừng tức giận, chắc Nguyệt nhi không có ý đâu, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà, hơn nữa, thân phận của thiếp chính là di nương, thân phận của hài tử trong bụng thiếp cũng giống như vậy, nếu như việc người vì di nương mà đánh địch nữ truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của người, thiếp chịu một chút oan ức cũng không sao đâu." Nhìn thì giống như Kiều Phi Nhi đang khuyên can, nhưng thực chất thì bà ta đang thêm dầu vào lửa giận, tâm trạng của Lam Lôi Ngao càng tệ hơn trước.

"Nàng đừng quan tâm đến chuyện này nữa, ở trong uyển dưỡng thai thật tốt là được, nếu không rắn dạy nó, nó sẽ không nhớ kỹ chuyện này, dám châm ngòi ly gián, xem ra, bình thường ta đã quá nhân từ với nó rồi." Lam Lôi Ngao phát tay áo rời khỏi Mặc uyển, ông không thích hậu viện tranh đấu với nhau, đêm qua Thu Nhược Thủy còn cầu xin ông đối xử tốt với Lam Lăng Nguyệt, vậy mà hôm nay, nó không chỉ muốn hãm hại Phi Nhi mà còn muốn đổ hết tội cho nàng ấy, đúng là một mũi tên trúng hai con chim, mới tám tuổi đã coi trời bằng vung, không trừng phạt nó thì uy nghiêm của Lam phủ để ở đâu.

"Lam Lăng Nguyệt, người mau ra đây cho ta." Vừa bước vào Vân Thanh uyển, cơn tức giận của Lam Lôi Ngao lại dâng lên cao hơn, ông gọi đầy đủ họ tên của Lam Lăng Nguyệt.

"Lão gia, tiểu thư đã quay về Nguyệt Thanh uyển rồi, có chuyện gì vậy ạ?" Thủy Tinh vốn đang quét sân, từ trước tới nay, bà chưa bao giờ thấy Lam Lôi Ngao tức giận như vậy, bà sợ đến mức nói lắp.

Lam Lôi Ngao nghe thấy Lam Lăng Nguyệt đã quay về Nguyệt Thanh uyển, ông hừ lạnh, sau đó xoay người, đi tìm nàng, ông không ngờ nàng lại chạy trốn nhanh như vậy.

Thu Nhược Thủy bị tiếng gào của Lam Lôi Ngao đánh thức, bà ngồi dậy, không kịp chỉnh lại y phục đã chạy ra ngoài.

"Lão gia đâu, có chuyện gì vậy?" Thu Nhược Thủy chạy ra thì chỉ thấy một mình Thủy Tinh đang ngăn người, bà bắt đầu hoảng hốt.

"Nô tỳ không biết, nhưng mà hình như lão gia rất tức giận, lão gia nghe thấy tiểu thư đã quay về Nguyệt Thanh uyển thì lập tức bỏ đi."

"Chắc là đã xảy ra chuyện lớn rồi, mau rửa mặt, chải đầu cho ta, rồi chúng ta tới Lan uyển mời lão phu nhân và lão thái gia tới giúp." Thu Nhược Thủy hiểu rõ tính cách của Lam Lôi Ngao, mặc dù bà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình hình này thì bà có thể chắc chắn là ông muốn tìm Nguyệt nhi để trừng phạt nó.

Thủy Tinh vội vàng chải đầu cho Thu Nhược Thủy rồi đi tới Lan uyển với bà.

Lúc này, Lam Lăng Nguyệt vừa mới trở lại uyển đã nhìn thấy một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, phục sức (y phục và trang sức) màu đỏ thẫm, mặc dù dung mạo của người này đã phai mờ theo thời gian nhưng đôi mắt hẹp dài của bà vẫn hiện ra nét cơ trí, vừa nhìn đã biết, đây không phải là người bình thường.

"Tiểu thư, người đã trở về rồi." Đó chính là Trang mẫu, bà không nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt cũng đã hơn một tháng rồi, trán của Lam Lăng Nguyệt bị bầm tím, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại rất có tinh thần, bây giờ nàng đã không còn vẻ ngốc nghếch như xưa.

"Vâng, con đã về rồi, Trang mẫu, Nguyệt nhi rất nhớ người." Lam Lăng Nguyệt bước tới, ôm lấy Trang mẫu, mặc dù nàng không phải là người thân của Trang mẫu, nhưng nàng lại có cảm giác mình và bà ấy còn hơn cả người thân.

Sau khi hai người bày tỏ nỗi nhớ về nhau xong, Trang mẫu kéo Lam Lăng Nguyệt vào trong phòng, bà lấy một ít thuốc giảm đau từ trong rương gỗ nhỏ, xoa lên trán của Lam Lăng Nguyệt, Trang mẫu phát hiện ra vết thương ở trên cánh tay của Lam Lăng Nguyệt.

"Mấy ngày nay, tiểu thư phải bôi thuốc đúng giờ, ta mới đi có mấy ngày mà tiểu thư đã bị thương như thế này rồi." Khuôn mặt của Trang mẫu tràn đầy vẻ đau lòng, bà mới đi có mấy ngày mà tiểu thư đã bị hành hạ như vậy rồi, sao lòng của bà không đau được chứ.

"Người trở về thì con hết đau rồi." Lam Lăng Nguyệt nghịch ngợm lè lưỡi với Trang mẫu, không hiểu vì sao, nàng rất muốn dựa dẫm vào Trang mẫu.

Vốn là một hình ảnh ấm áp của nàng và Trang mẫu, nhưng cuối cùng lại bị một giọng nói phá hỏng hết.

"Nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt đâu, mau bước ra đây cho ta." Lam Lôi Ngạo nổi giận đùng đùng, bước vào Nguyệt Thanh uyển, ông đứng ở trong uyển, thờ hồn hèn, gầm thét gọi nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lại Xảy Ra Rắc Rối

Lam Lăng Nguyệt đang ở trong phòng ngủ, lúc nàng nghe thấy tiếng gào thét như sấm của Lam Lôi Ngạo, nàng rất đau đầu, mới sáng sớm, rốt cuộc ông ta nổi cơn điên gì vậy.

"Tiểu thư, sáng nay người dùng bữa ở Vân Thanh uyển, người đã chọc giận lão gia sao?" Trang mẫu hơi lo lắng, bà mở miệng hỏi, có phải là tiểu thư đã gây ra họa rồi hay không, dù sao thì tình huống bây giờ cũng đã rất rõ ràng.

"Sao con dám chọc giận ông ấy chứ, có lẽ là có người ở Mặc uyển đã xúi giục gì rồi, chúng ta ra xem thử đi." Lam Lăng Nguyệt nhún vai, tay nhỏ bé mũm mĩm của nàng cầm lấy tay của Trang mẫu, đi ra khỏi phòng, nàng muốn xem thử, tên phụ thân cận bã, tính trùng chạy lên não này định làm chuyện gì. (MM: Qùy! Tỷ ấy chứ hơi bị ác, nhưng mà Mon thích, haha)

"Phụ thân, có chuyện gì vậy? Sáng nay chúng ta đã gặp nhau rồi mà, mới có một lát thôi mà phụ thân đã nhớ Nguyệt nhi rồi sao?" Lam Lăng Nguyệt khẽ chớp mắt, giả bộ ngạc nhiên nhìn Lam Lôi Ngạo, nàng thầm nghĩ, ông ta càng tức giận thì nàng càng giả vờ vô tội.

"Người vẫn còn mặt mũi hỏi ta sao, những thứ người ăn, người mặc, cái nào cũng đều là của ta cho người, chẳng những người không biết báo đáp, mà còn có tâm địa độc ác, muốn hại di nương của người, người không phải là nghịch nữ thì là cái gì." Lam Lôi Ngạo thấy Lam Lăng Nguyệt đi ra, ông ta mở miệng chửi mắng nàng.

"Phụ thân, người nói là Nguyệt nhi muốn hãm hại di nương sao? Di nương đẩy hài nhi xuống đất, hài nhi cũng không có oán giận bà ấy, tại sao bây giờ lại trở thành hài nhi sai?" Lam Lăng Nguyệt rất muốn mắng tên phụ thân cận bã này, nàng không phải là quả hồng mềm, để cho người ta bóp.

"Còn dám ngụy biện, người sinh lòng đồ kỵ, muốn đẩy ngã di nương của người để cho nàng ấy sinh non, nhưng cuối cùng, người lại bị té xuống đất, người không cam lòng, cho nên sáng nay, người đã cố ý nhắc tới việc này với ta, bây giờ tất cả mọi việc đã rõ ràng, người còn dám chối cãi, nếu bây giờ người nhận lỗi, ta sẽ nể tình người mới vì phạm lần đầu mà phạt nhẹ người." Lam Lôi Ngạo nhìn thấy dáng vẻ của Lam Lăng Nguyệt, rõ ràng đang nói ông bảo thủ, không phân biệt đúng sai, đã xử oan cho nó, vì vậy ông càng tức giận hơn.

"Ha ha, thì ra phụ thân tin lời nói của Kiều di nương! Bà ta nói con muốn mưu hại đứa bé ở trong bụng của bà ta, vậy nên người muốn ép con thừa nhận chuyện này sao?" Lam Lăng Nguyệt không ngờ bản lĩnh của Kiều di nương cũng rất lợi hại, bây giờ nàng đang nghi ngờ chỉ số thông minh của tên phụ thân cận bã này, nàng thật sự không hiểu nổi, với chỉ số thông minh như thế này thì làm sao ông ta có thể trở thành một thương nhân lớn như vậy được chứ, ngu không chịu được.

"Gian ngoan mất linh(*), nếu ta không dạy dỗ người thì người sẽ không biết trời cao đất rộng." Lam Lôi Ngạo vốn là một người cực kỳ sĩ diện, thấy Lam Lăng Nguyệt gian ngoan mất linh, ông vươn tay ra nắm lấy cánh tay bị thương của Lam Lăng Nguyệt, kéo nàng ra khỏi Nguyệt Thanh uyển.

(*) Gian ngoan mất linh: giống như là vừa ngu ngốc vừa ngoan cố.

"Người thả ta ra, thả ra." Bởi vì Lam Lôi Ngạo dùng lực rất mạnh nên vết thương ở trên cánh tay phải của nàng bị rách ra, máu thấm ướt ống tay áo, Lam Lăng Nguyệt hoàn toàn tức giận.

"Mau đi đến Từ Đường tạ tội với liệt tổ liệt tông." Lam Lăng Nguyệt càng giãy dụa thì Lam Lôi Ngạo càng giữ chặt hơn.

Thân thể của Lam Lăng Nguyệt vốn nhỏ nhắn mềm mại, cho dù nàng có dùng hết sức cũng không thể thoát khỏi Lam Lôi Ngạo, nàng nghiêng người, cắn lên cánh tay của Lam Lôi Ngạo, ông ta khiến cho nàng đau, vậy thì nàng sẽ khiến cho ông ta phải đau hơn nàng.

"A ———, nghịch nữ, người mau nhả ra." Cánh tay đang kéo Lam Lăng Nguyệt truyền đến con đau dữ dội khiến cho Lam Lôi Ngao phải gào to lên, nhân lúc đó, Lam Lăng Nguyệt mau chóng chạy trốn khỏi Lam Lôi Ngao.

Lúc này, cánh tay của Lam Lôi Ngao hiện rõ dấu răng của Lam Lăng Nguyệt, còn có cả máu nữa, Lam Lôi Ngao cực kỳ tức giận, ông vươn tay ra, chuẩn bị tát nữ nhi bất hiếu này.

"Dừng tay." Một giọng nói uy nghiêm truyền tới, Thu Nhược Thủy đang đỡ một lão phu nhân mặc cẩm bào màu tím.

"Nương, sao người lại tới đây." Lam Lôi Ngao rút tay về, ông quay đầu nhìn nương của mình đang được Thu Nhược Thủy đỡ, sau đó liếc Thu Nhược Thủy.

"Ta có thể không tới sao? Nếu như ta không tới, thì chắc Lam phủ này đã bị con náo loạn rồi, tại sao lại nổi giận với nữ nhi của mình." Lam lão phu nhân chống gậy đi tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, bà không muốn người ta nói xấu Lam phủ.

"Nãi nãi, nếu như người không đến thì người sẽ không còn thấy được Nguyệt nhi nữa." Mặc dù nàng không biết Lam lão phu nhân có phải là người lương thiện hay không, nhưng nương đã mời bà ấy tới đây, thì bà ấy chính là bùa hộ mệnh của nàng. Lam Lăng Nguyệt uất ức nhìn Lam lão phu nhân, nàng đóng giả thành bộ dạng yếu ớt.

"Mau nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà con lại khiến cho cánh tay của đứa nhỏ này bị thương, nó chính là thịt ở trên người con, sao con lại không thấy đau lòng." Lam lão phu nhân đang ở Phật đường niệm Phật thì Thu Nhược Thủy vừa khóc vừa chạy tới tìm bà, nói là không biết Ngao nhi bị cái gì, sợ Ngao Nhi làm hại Nguyệt nhi, ban đầu, bà còn không tin, bình thường Ngao nhi chán ghét, không muốn gặp nữ nhi này nhưng nó cũng sẽ không quá phận, thế nhưng bây giờ, hình như bà đã đánh giá cao giới hạn của nhi tử mình rồi.

"Nương, hôm qua, nghịch nữ này không chỉ nhục nhã Phi Nhi là di nương, mà nó còn có tâm địa độc ác, muốn hại đứa nhỏ ở trong bụng của Phi Nhi, nếu như Phi Nhi không phản ứng nhanh nhẹn thì cháu trai của người đã mất rồi, hôm nay con phải đánh chết nó." Nói xong, Lam Lôi Ngao định giơ chân đạp Lam Lăng Nguyệt, lúc này bị nàng cản, toàn thân ông đều cảm thấy đau.

Thu Nhược Thủy vội vàng ôm Lam Lăng Nguyệt vào trong lòng, đề phòng Lam Lôi Ngao làm nàng bị thương.

"Hồ đồ, lại là Kiều Phi Nhi, Ngao nhi, con mau tỉnh táo lại đi, hai người đang ở trước mặt con, một người là chính thê của con, một người là đích nữ của con, con đối xử với chính thê và đích nữ của con như vậy, không sợ người ngoài bàn tán là con sùng thiếp diệt thê sao? Chỉ dựa vào lời nói Kiều thị mà con lại đối xử với đích nữ của con như vậy, nàng ta vốn là di nương, cho dù Nguyệt nhi có nói lời này thì cũng không có gì sai." Lam lão phu nhân gõ cây gậy xuống đất, bà không thích Kiều di nương, ả không chỉ muốn quản lý Lam gia mà còn dám ở trong bóng tối sai khiến con trai của bà, bà cũng muốn nhân việc này, cảnh cáo Kiều Phi Nhi một chút.

"Phi Nhi là người như thế nào, con đồng sàng cộng chỗ (chung giường chung gối) với nàng ấy nhiều năm như vậy, sao con lại không biết được chứ, nương đừng có mở miệng ra là nói nàng ấy là di nương, mấy năm nay, nàng ấy quản lý mọi việc ở trong Lam phủ rất tốt, y phục mà nương đang mặc chính là do nàng ấy mua to vàng tốt nhất." Lam lão phu nhân vừa nói Kiều Phi Nhi sai thì Lam Lôi Ngao lập tức không vui, ông mở miệng nói giúp cho bà ta. Hiện tại, trong bụng của Phi Nhi còn đang có cốt nhục của ông, sao ông có thể để cho bà chịu uất ức.

"Được rồi, nàng ta là hạng người gì, trong lòng của ta rất rõ ràng, Kiều di nương không bị thương một chút nào cả, nhưng Nguyệt nhi lại té xuống đất, bị thương ở cánh tay, chuyện này cứ bỏ qua đi, Nguyệt nhi, con phải trong uyển dưỡng thương cho thật tốt, mười ngày tới, con không được bước ra uyển." Lam lão phu nhân không muốn xảy ra mâu thuẫn với nhi tử của mình, bà cũng không muốn Lam Lôi Ngao bị mất thể diện ở trước mặt mọi người, lợi dụng việc Lam Lăng Nguyệt phải dưỡng thương, bà giam nàng ở trong uyển mười ngày.

"Nếu nương đã nói như vậy thì lần này, nhi tử sẽ bỏ qua cho nó, nhưng mà hôm nay, con cũng nói cho nương biết luôn, ngày mà đứa nhỏ ở trong bụng của Phi Nhi ra đời, thì ngày đó cũng chính là ngày con cho nàng ấy làm bình thê(*). Nếu kẻ nào dám hại nàng ấy, con sẽ không tha cho kẻ đó." Sau khi Lam Lôi Ngao nói xong, ông lấy lý do phải đi kiểm tra các cửa hàng, rồi bỏ đi.

(*)Bình thê: được xếp ngang hàng với chính thê.

"Được rồi, mọi người mau giải tán đi, Trang mẫu đưa Nguyệt nhi đi bôi thuốc, ta cũng cảm thấy mệt rồi, Xuân Tú, đỡ ta quay về Lan uyển." Sau khi Lam Lôi Ngao bỏ đi, Lam lão phu nhân rút tay ra khỏi tay của Thu Nhược Thủy, để cho nha hoàn thân cận của mình đỡ bà trở về Lan uyển.

Sau khi mọi người giải tán, Lam Lăng Nguyệt cũng bắt đầu suy nghĩ, Kiều di nương vu oan cho nàng, bảo nàng muốn hãm hại cái thai trong bụng của bà ta, cũng may, kết cục của việc này không giống như ý bà ta muốn, giờ nàng phải chuẩn bị một chút, vài ngày nữa, nàng sẽ tặng cho bà ta một lễ vật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chủ Tớ Bộc Lộ Tình Cảm.

Nguyệt Thanh uyển.

“Nguyệt nhi tội nghiệp của ta, là mẫu thân có lỗi với con, nếu không phải vì mẫu thân, con sẽ không bị như vậy...” Thu Nhựt Thủy nhìn miệng vết thương chảy máu của Lam Lăng Nguyệt, trong lòng vô cùng khó chịu, nếu không phải do bà quá nhu nhựt, cũng không khiến nữ nhi của mình bị ủy khuất như thế này.

“Tại sao lại là lỗi của mẫu thân chứ, người đừng đặt toàn bộ trách nhiệm lên người mình, nếu hôm nay mẫu thân không đưa nãi nãi tới, không chừng Nguyệt nhi sẽ gặp phải tai ương đó!” Lam Lăng Nguyệt vừa nhìn đau đẽ Trang mẫu bôi thuốc, vừa an ủi Thu Nhựt Thủy, nàng nhận ra mẫu thân mới nãi nãi đến cũng chỉ là chiếc bọc bên ngoài, giải vây cho nàng là một mặt, quan trọng hơn là mượn cớ để đánh động đến Kiều Phi Nhi.

“Nguyệt nhi không cần an ủi mẫu thân, nếu mẫu thân có thể hạ mình xuống, không lạnh lùng với ông ấy... Kiều di nương sẽ không ngồng cuồng như vậy.” Uy hiếp duy nhất của Thu Nhựt Thủy chính là con gái, Kiều di nương làm vậy, chính là muốn bà phải đau khổ.

“Mẫu thân, người đã làm nhiều chuyện rồi, Nguyệt nhi từng nói không muốn người hạ thấp mình làm chuyện gì nữa, hãy dùng kế khôn ngoan, nhìn xa trông rộng, Nguyệt nhi đang chờ được giáo huấn đây.” Giọng nói của Lam Lăng Nguyệt trở nên vô cùng lạnh lùng, nếu di nương ra chiêu, nàng cũng chỉ có thể tiếp chiêu, huống cho đời này nàng không muốn để cho mẫu thân làm chuyện như vậy.

“Phu nhân, người đừng trách lão nô lắm mồm, nếu lão phu nhân đã quyết định vậy, thì người coi như chuyện này đã qua đi, từ nay về sau, lão nô sẽ dạy bảo tiểu thư cẩn thận, từ lời nói đến việc làm, sức khỏe tiểu thư vốn ốm yếu, việc vừa nãy chắc khiến tiểu thư mệt mỏi rồi, để tiểu thư nghỉ ngơi ổn định một chút.” Trang mẫu không muốn Thu Nhựt Thủy nói điều gì gây kích động đến tiểu thư, nhanh chóng đưa nàng đi trước.

“Vậy làm phiền bà chăm sóc.” Thu Nhựt Thủy nghe Trang mẫu nói, đang định trả lời, nhưng nhìn thấy ánh mắt bà nên không nói nữa, dặn dò Lam Lăng Nguyệt dưỡng thương thật tốt, rồi dẫn Thủy Tinh rời đi.

Sau khi mẫu thân đi khỏi, Lam Lăng Nguyệt nằm trên giường, nhớ lại ánh mắt Trang mẫu nhìn mẫu thân, không hề bình thường, nhưng nàng không nghĩ ra, nó kỳ lạ ở chỗ nào.

“Mẫu, người cảm thấy sau ngày hôm nay, con nên làm thế nào đây?” Lam Lăng Nguyệt thử dò xét Trang mẫu, mặc dù khi mới gặp, người này đã cho nàng một cảm giác thân thuộc, nhưng nàng mới tới một thế giới kỳ lạ, không thể lơ là được.

“Trước mắt tiểu thư phải dưỡng thương, sau đó tránh gặp Kiều di nương đi, bây giờ nô tỳ cũng không dám suy đoán nhiều.” Ánh mắt Trang mẫu nhìn nàng luôn luôn lộ ra sự dịu dàng.

“Ha ha, ý của mẫu là sao?” Thấy Trang mẫu thẳng thắn nói vậy, Lam Lăng Nguyệt lại tán thưởng ý nghĩ kín đáo của bà.

“Túy ông chi ý*.” Lúc này Trang mẫu vừa vui vừa buồn, vui chính là vì bà thích tính tình của tiểu thư bây giờ, buồn vì lo sợ, tiểu thư hiểu biết nhanh như vậy, sự sắc sảo kia sẽ rất khó để tiếp tục che kín.

*Ý không ở trong lời nói, ẩn dụ.

“Nguyệt nhi có thể hoàn toàn tin vào mẫu sao?” Lam Lăng Nguyệt đang đánh cược, rốt cuộc Trang mẫu là người giúp nàng, hay là người ẩn náu ngầm ngấm hại nàng.

“Ta là người duy nhất ở trong phủ mà tiểu thư có thể tin tưởng, còn có...” Trang mẫu muốn nói gì đó rồi lại thôi, có mấy lời không biết nói bây giờ có phải sớm quá hay không.

“Còn có gì?” Lam Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn vào mắt của Trang mẫu.

“Thật ra cũng không có gì, chẳng qua là sau này tiểu thư nên cẩn thận, bảo quản ngọc bội bên người mình, nó rất quan trọng.” Trang mẫu không dám nhiều lời, bà không muốn để cho tiểu thư chỉ mới gần tám tuổi biết quá nhiều điều.

“Nó có tác dụng đặc biệt gì sao?” Lam Lăng Nguyệt lấy miếng ngọc bội được đeo ở cổ ra, ngọc bội màu xanh, hoa văn trên đó giống như một Linh tự.

“Không có, chẳng qua là đạo sĩ xem tướng nói thân thể tiểu thư rất yếu, cần phải có miếng ngọc bội bên mình.” Trang mẫu bảo Lam Lăng Nguyệt cất miếng ngọc bội xong, cũng không nói gì nữa.

“A, tại sao con lại có duyên với lão đạo sĩ đó như vậy, đầu tiên là nghe lén mẫu thân nói con không thể biết chữ, không thể học tập, chỉ có thể học cảm kỳ thư họa, điều đó là do lão đạo sĩ nói, bây giờ việc mang ngọc bội bên mình cũng là ông ta nói, ông ta là thần tiên hay sao, cứ làm khổ con, không để con được bình yên mà.” Trong lòng Lam Lăng Nguyệt muốn nôn ra, tại sao lúc chuyển kiếp đến kiếp này, cũng nghe Lam Lăng Nguyệt nói đến vị đạo sĩ đó, bây giờ cũng nghe, lão đạo sĩ, ông là thần thánh phương nào.

“Tiểu thư, người nghỉ ngơi đi. Cũng đã giữa trưa rồi, ta đi dặn phòng bếp làm đồ ăn lót dạ cho người.” Trang mẫu nhìn gương mặt trắng bệch của Lam Lăng Nguyệt, lập tức muốn bồi bổ cho nàng.

“Đi đi.” Sự việc sáng sớm khiến bây giờ nàng hơi đói bụng rồi, cơ thể vô cùng suy yếu, cũng không còn nhiều sức lực suy đoán về vị đạo sĩ kia, đến số thì cũng không tránh khỏi.

Nhờ Trang mầu cẩn thận chăm sóc, cùng với thảo dược nàng tự chế, không tới bốn ngày vết tím bầm trên trán nàng đã phai đi, vết thương trên cánh tay phải cũng đã thành sẹo, ít ngày nữa sẽ không còn nữa, qua mấy ngày chung sống, Lam Lăng Nguyệt phát hiện Trang mầu rất giỏi về thảo dược, chẳng qua là chưa hiểu rõ hết về y thuật, nàng không khỏi nghi ngờ nguyên nhân mình và Lam Lăng Nguyệt kiếp trước khi lớn lên khác biệt lớn đến như vậy, không phải là do dịch dung chứ.

Kết quả là, nàng sai người mang nước nóng tới để nàng tắm, lau thật mạnh, nhưng bất kể làm điều gì cũng không thể thay đổi, vì vậy nàng chỉ có thể tiếp tục nghi ngờ, cũng không có sơ hở có thể tìm.

Bởi vì Lam lão phu nhân giam nàng mười ngày không cho phép ra cửa, ở trong uyển vô cùng nhàm chán, nên Lam Lăng Nguyệt thường xuyên đi tới cạnh mấy cây Thường Thanh, khi thấy một cây nhỏ bên tường, nàng nhìn đến gần người.

"Tiểu thư, người đang nhìn cái gì vậy, rất nghiêm túc đó." Nguyệt Trúc thấy tiểu thư nhà mình nhìn chăm chăm về nơi xa đến gần người, nàng cũng theo ánh mắt tiểu thư nhìn theo, nhưng không thấy gì cả.

"Ta đang suy nghĩ về nơi có mấy cái cây kia, đó là nơi nào?" Lam Lăng Nguyệt không quen thuộc lắm với Lam phủ, nên trong lúc rảnh rỗi sẽ xem thử một chút.

"Chỗ đó sao, là sân sau của hoa viên, nối với cửa sau." Nguyệt Trúc đáp.

"Sân sau của hoa viên nối với cửa sau sao?" Vừa nghe đến hai chữ cửa sau, Lam Lăng Nguyệt vô cùng vui mừng. Dự định ra ngoài hít thở một chút.

"Đúng ạ, sao vậy?" Nguyệt Trúc gật đầu một cái.

"Nguyệt Trúc, tới đây giúp bản tiểu thư một chuyện, cho ta mượn hai bộ y phục của người đi, bản tiểu thư có việc quan trọng cần dùng." Lam Lăng Nguyệt tiến tới bên tai Nguyệt Trúc, nhẹ giọng nói ý nghĩ của mình cho nàng ta nghe.

"A? Tiểu thư, không phải là người. . .?" Nguyệt Trúc chớp mắt một cái, dường như nghĩ tới điều gì đó.

"Chính là điều người nghĩ, nhanh đi, làm tốt sẽ có thưởng." Lam Lăng Nguyệt thấy Nguyệt Trúc muốn nói ý nghĩ của mình ra, nàng lập tức dùng cách lấy đạn bọc đường để cho qua chuyện.

"Nhưng y phục của nô tỳ rất lớn, dù sao cơ thể của tiểu thư..." Nguyệt Trúc suy nghĩ một chút, gia đình ở đây, người bé nhất cũng đã 10 tuổi, tiểu thư mặc y phục của bọn họ có phải giống nhảy dây hay không.

"Người đi mượn là được, bản tiểu thư tự có biện pháp." Lam Lăng Nguyệt nháy nháy mắt ý bảo nàng ta nhanh chóng đi rồi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lén Lút Xuất Phủ

Một lúc sau, Nguyệt Trúc bước vào Nguyệt Thanh uyển, nàng cầm hai bộ y phục gia đình đã mượn được của một tiểu đình trông coi chuồng ngựa.

"Về rồi à, đừng nói gì hết, chúng ta mau vào phòng." Lam Lăng Nguyệt thấy Nguyệt Trúc đang cầm hai bộ y phục thì lòng của nàng rất hào hứng.

Bởi vì Trang mầu đã đi đến phòng ngân quỹ để kiểm tra sổ sách, Thanh Mai thì xin nghỉ do nhà của nàng ta có việc gấp, bây giờ nha hoàn ở trong uyển cũng không nhiều, Lam Lăng Nguyệt mới dám sai Nguyệt Trúc đi mượn y phục để lén lút xuất phủ.

"Mau thay y phục đi, hai chúng ta, mỗi người một bộ." Lam Lăng Nguyệt chọn một bộ y phục tương đối, sau đó nàng cởi váy ra, mặc áo và quần vào.

Nhưng nàng vẫn còn nhỏ, xương cũng chưa phát triển hoàn toàn, mặc y phục của tiểu đình thì tay áo quá dài, nàng xắn tay áo lên, nhét áo vào trong quần. Quần quá dài, nếu xắn lên thì sẽ rất khó coi, nên nàng đã cắt cho vừa với người mình.

Nguyệt Trúc nhanh chóng búi tóc cho nàng và tiểu thư, Lam Lăng Nguyệt cầm ba mươi lượng bạc, hai người thò đầu ra ngoài, thấy trong uyển không có ai thì lén lút đi tới nhà kho.

Nguyệt Trúc tìm cây thang ở nhà kho, nhờ vào cây thang, mà Lam Lăng Nguyệt đã trèo lên được đầu tường của uyển, mới như vậy thôi mà nàng đã cảm thấy mệt.

Hai người thành công bước xuống hậu hoa viên, lúc đó, đầu của Lam Lăng Nguyệt đã đầy mồ hôi, sức khỏe của cơ thể này không phải là yếu bình thường.

"Tiểu thư, người có sao không, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút." Nguyệt Trúc thấy sắc mặt của Lam Lăng Nguyệt hơi tái nhợt, trán đầy mồ hôi.

"Không sao đâu, chúng ta phải tranh thủ thời gian." Lam Lăng Nguyệt vươn cánh tay nhỏ bé mồm mồm, phủi bụi đất trên quần áo.

Nguyệt Trúc đi ở phía trước, Lam Lăng Nguyệt cúi đầu đi theo phía sau, hai người đi tới cửa sau.

"Đứng lại, hai người là ai, sao khuôn mặt lại lạ vậy, sao không đi cửa chính mà lại đi cửa sau." Hai người vừa đi tới cửa sau đã bị một gia đình giữ cửa cản lại.

"Tiểu ca đã cực khổ rồi, chúng ta là người của Mặc uyển, Kiều di nương sai chúng ta đi mua một vài thứ... Xin tiểu ca châm chước." Nguyệt Trúc bị tiếng quát lớn làm sững sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì, may là Lam Lăng Nguyệt phản ứng nhanh nhẹn, nằng hạ giọng, vừa nói vừa đưa mười đồng tiền cho gia đình.

"Thì ra là người trong uyển của Kiều di nương, mau đi đi, đi sớm về sớm." Tên gia đình này vốn là một người gió chiều nào theo chiều ấy, hắn vừa nghe thấy nàng nói, đây là việc mà Kiều di nương dặn dò thì đầu dảm ngăn cản.

"Làm phiền tiểu ca rồi, chuyện hôm nay, nhất định phải giữ kín nha." Lam Lăng Nguyệt đã nhìn ra, tên của Kiều di nương rất có tác dụng, nhìn tình hình này thì người của bà ta cũng đã đi ra ngoài làm việc vặt nhiều lần rồi.

"Trong lòng mỗi người đều hiểu rõ mà, yên tâm đi đi." Gia đình giữ cửa cầm mười đồng tiền, hắn đang nghĩ, tối nay, sau khi thay ca, hắn có thể mua rượu uống rồi.

Hai người thuận lợi ra khỏi Lam phủ, quanh quẹo mấy vòng mới ra tới đường lớn.

Mặc dù lúc này đã gần chiều, nhưng trên đường vẫn bán đủ loại đồ chơi và người bán hàng rong đang rao bán thức ăn, nhìn con đường đầy sức sống, Lam Lăng Nguyệt hít một hơi thật sâu, trong không khí tràn ngập mùi thơm của thức ăn khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

"Tiểu thư, trên đường thật náo nhiệt." Đã lâu rồi, Nguyệt Trúc chưa xuất phủ, dù sao thì nàng cũng chỉ lớn hơn Lam Lăng Nguyệt hai tuổi, nên vẫn còn một chút tính khí của trẻ con, nhìn cái gì cũng đều thấy lạ.

"Bây giờ, hai chúng ta đều đang mặc nam trang, người gọi ta là tiểu thư sẽ rất kỳ cục, người phải gọi ta là tiểu công tử." Lam Lăng Nguyệt sửa lại cách xưng hô của Nguyệt Trúc.

"Vâng, tiểu công tử, bây giờ chúng ta đi đâu? Chẳng phải người nói là chúng ta phải đi làm đại sự sao?" Nguyệt Trúc đang rất hăng hái, mặc dù tiểu thư nhỏ hơn nàng hai tuổi, nhưng mấy ngày nay ở chung với tiểu thư, Nguyệt Trúc cảm giác tiểu thư càng ngày càng giống một tiểu đại nhân.

"Ừ, chúng ta đi ăn cơm trước đi." Lam Lăng Nguyệt sờ bụng, dù sao thì nàng cũng phải ăn một bữa cho thật ngon, bồi thường cho dạ dày của nàng.

"Ăn cơm, ta nghe nói đồ ăn ở Phủ Dung lâu rất tuyệt, tiểu thư, hay là chúng ta đến đó ăn thử đi." Vừa nghe đến ăn cơm, Nguyệt Trúc rất hào hứng, hiện tại vốn là giữa trưa, bụng của nàng cũng bắt đầu cồn cào rồi.

Hai người đi bộ một lúc lâu mới đến trung tâm của con đường, nhìn ba chữ lớn màu vàng Phủ Dung Lâu ở phía đông nam, hai người vừa nói vừa kéo lưng quần rộng thùng thình lên, rồi đi vào trong.

Phía trong Phủ Dung lâu có nhiều tầng lầu, được bố trí thành hình xoắn ốc, vừa bước vào cửa đã thấy hai hình điêu khắc lớn, rất sống động, hình thiên nga màu vàng rực rỡ đang định giương cánh bay cao, trên các cây cột cũng điêu khắc hoa cỏ, bướm bướm rất sống động, giống như một khung cảnh thiên nhiên, xung quanh đặt rất nhiều chậu cây, có một chậu ở chính giữa, tạo thành hình chữ Tà, thiết kế rất độc đáo, mỗi một vật thủ công được sắp xếp ở đây đều tràn đầy khí tức nho nhã, khiến cho Phủ Dung lâu càng thêm cao quý.

Lúc này đang là giờ ăn cơm, nên Phủ Dung lâu đã có rất nhiều khách, y phục của Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc thô sơ hơn mấy người ở đây nhiều, nên lúc Lam Lăng Nguyệt nói muốn lên lầu hai, tiểu nhị gọi món ăn nhếch miệng thành bộ dáng mắt chó nhìn người thấp kém.

"Đây là hai mươi lượng bạc, coi như là tiền đặt cọc, lát nữa tính tiền, nếu cao hơn hai mươi lượng bạc thì ta sẽ đưa cho người nữa, bây giờ ta có thể đi được chưa." Mặc dù vóc dáng của Lam Lăng Nguyệt gầy yếu, nhưng giọng nói của nàng lại trong trẻo lạnh lùng, lúc bước vào cửa, nàng đã nhìn ra, tên tiểu nhị này là một tên mắt chó khinh người.

Quả nhiên, vừa mới lấy bạc ra, tên tiểu nhị đã thay đổi sắc mặt ngay lập tức, hắn cười làm lành, ân cần đi ở phía trước dẫn đường, Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc chọn một nhà gian tương đối vắng vẻ.

"Một con ngỗng Phủ Dung, người tự chọn sáu món ở trong thực đơn đi, lấy cho ta một bình nữ nhi hồng." Lam Lăng Nguyệt nhìn thực đơn, sau đó ném thực đơn ném cho tiểu nhị.

"Người muốn uống rượu sao, sức khỏe của người không tốt, người không thể uống rượu được đâu." Đợi tiểu nhị đi rồi, Nguyệt Trúc mới mở miệng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt, nàng từng nghe Trang mẫu nói, sức khỏe của tiểu thư vô cùng nhạy cảm, yếu ớt, sợ nàng uống rượu sẽ hỏng việc, hơn nữa, tiểu thư chỉ mới tám tuổi.

"Uống một bình nhỏ không có chuyện gì đâu, yên tâm." Ở hiện đại, Lam Lăng Nguyệt là người ngàn chén không say, nàng đang suy nghĩ, cho dù thân thể này có yếu ớt như thế nào đi nữa thì cũng không thể nào có chuyện mới uống một chút rượu đã say chứ.

"Ngõng Phù Dung tới rồi." Tiểu nhị vừa nói vừa cười rực rỡ, mùi thơm của ngõng Phù Dung tỏa ra bốn phía. Sau đó, thịt cừu xào, mực hấp, cá chiên, tôm hầm... các món ăn còn lại cũng được dọn lên bàn, Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc vừa ăn vừa khen ngon.

Cuối cùng, rượu cũng được đem tới, sau khi ăn một chút thức ăn, Lam Lăng Nguyệt rót cho mình một chén, rượu nữ nhi hồng rất thơm, nhưng nàng vừa mới uống một chén nhỏ đã cảm thấy khuôn mặt bắt đầu nóng lên, hơn nữa, cổ họng cũng cảm thấy cay nóng. Nàng đành phải ăn thêm vài miếng thức ăn để hương vị cay nóng đó trôi xuống.

"Tiểu thư, người không sao chứ." Lúc Nguyệt Trúc nhìn thấy tiểu thư nhà mình uống rượu, nàng đã đổ mồ hôi, lúc này, mặt của tiểu thư đỏ ửng, đó là bằng chứng tốt nhất.

"Có một chút, ta không ngờ rằng mình uống rượu vào sẽ say ngay." Lam Lăng Nguyệt cực kì oán hận, từ nay về sau, rượu ngon sẽ không có duyên với nàng, quá tàn nhẫn rồi.

Có lẽ là do tác dụng của rượu, Lam Lăng Nguyệt không ăn được nhiều, hơn nữa, nàng còn thấy rất nhiều đôi đũa, nàng lắc đầu cho tỉnh táo rồi dẫn Nguyệt Trúc xuống lầu.

Đi tới khúc quanh chỗ cầu thang. Nàng cảm thấy chóng mặt nên đã bước hụt một bậc thang, lúc té xuống, đầu của nàng đập vào trong lồng ngực của một người có vẻ mặt lạnh lẽo, cả hai đều té xuống thang lầu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Âm Soa Dương Thác (*) — Hôn

(*) Âm soa dương thác: thường vì sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nối tiếp hiểu lầm kia

Edit: Mon Miêu (ta đã quay lại rồi đây, đợt này sẽ đăng chương đều đặn, mong mấy nàng vẫn ủng hộ ^^)

Rất mềm, rất nóng lại hơi ướt, đây là đâu, rõ ràng nàng đã té xuống cầu thang nhưng sao lại không cảm thấy gì cả! Lam Lăng Nguyệt mở mắt, chớp mắt liên tục, sau đó nàng trợn mắt, sao nàng lại nằm trên người một mỹ thiếu niên, hơn nữa, môi của nàng đang chạm vào môi của hắn.

Lam Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, cũng tỉnh rượu, sau khi đờ người một giây, nàng nhanh chóng bò dậy.

"Đáng chết." Sau khi vật nặng đã đè trên người Âu Dương Mặc Thần đứng dậy, hắn hung hăng chùi miệng rồi đứng lên, vừa nãy, hắn đã trở thành một cái đệm thịt nên lưng đã bị trầy da, con ngươi của hắn bắn ra hàn quang (khí lạnh), dường như muốn băm nát "nam nhân" mảnh mai ở trước mặt.

"Này, ngươi xem, mặt của ta rất đỏ, do ta đã uống quá nhiều, chứ không phải ta cố ý, vị tiểu ca ca này, đây cũng là nụ hôn đầu của ta, coi như là ta bồi thường cho ngươi."

Tai của Lam Lăng Nguyệt đỏ bừng, thiếu niên đang ở trước mặt nàng, cùng lắm là lớn hơn nàng ba tuổi, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lại hiện ra vẻ ác độc, dường như hắn hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Không còn cách nào khác, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lăng Nguyệt đỏ bừng, nàng liên tục chớp đôi mắt lấp lánh, nhưng dù nàng có làm gì đi nữa thì khuôn mặt lạnh như núi băng của hắn vẫn thờ ơ, nàng đành phải hạ quyết tâm, tay nhỏ bé của nàng đưa vào trong hàu bao (túi tiền), sau đó nàng làm động tác giống như đang cầm trong tay một vật quý, đặt vào trong ngực của Âu Dương Mặc Thần, không chờ hắn kịp phản ứng, nàng dùng hết sức kéo Nguyệt Trúc chạy ra khỏi Phù Dung lâu.

Lúc Lam Lăng Nguyệt chạy trốn, Âu Dương Mặc Thần đã ngửi được mùi thơm của cơ thể thiếu nữ tỏa ra từ trên người nàng, hắn nhũn mảy, lấy vật ở trong ngực ra, sau khi nhìn kĩ, sắc mặt vốn đã không tốt của hắn lập tức tái xanh, u ám, gần như muốn nứt.

Nữ nhân chết tiệt, nụ hôn đầu của hắn, vậy mà chỉ đáng giá hai đồng, thật đáng hận.

"Hắc Ưng." Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng quét mắt những vị khách đang ăn cơm rồi phân phó thuộc hạ vẫn còn đang hóa đá ở phía sau.

"Chủ tử, người muốn phân phó chuyện gì ạ." Chuyện vừa xảy ra khiến mắt của Hắc Ưng – thuộc hạ thân cận của Dương Mặc Thần muốn rớt ra ngoài, không ngờ nụ hôn đầu tiên của chủ nhân lại mất đi như vậy.

"Truyền lệnh của bản vương, nếu ai dám truyền sự việc xảy ra ở Phù Dung lâu ngày hôm nay ra bên ngoài, tru di cửu tộc." Giọng nói của Âu Dương Mặc Thần rất lạnh lẽo, khiến tim của những vị khách đang ngồi chần chừ động.

"Thuộc hạ tuân lệnh." Mặt của Hắc Ưng đầy hắc tuyến, đến bao giờ thì chủ nhân mới không lấy thị vệ làm sát thủ.

"Còn nữa, điều tra nữ nhân hồi nãy cho ta." Hôm nay, Âu Dương Mặc Thần bị nữ nhân kia trêu chọc ở trước mặt nhiều người như vậy, chưa từng có người nào dám thách thức giới hạn của hắn.

"Nhưng bọn họ đã bỏ trốn rồi, thuộc hạ không tìm ra manh mối." Hắc Ứng khó xử, không thấy rõ khuôn mặt, hơn nữa, người cũng đã trốn, sao có thể xác định người đó là nữ nhân, bây giờ, dù có lật tung ba mét đất cũng khó mà tìm được.

"Nếu điều tra không được, vậy thì hãy quay lại ảnh vệ đặc biệt, huấn luyện một năm đi." Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng liếc Hắc Ứng, đi lên gian phòng ở lầu ba của Phù Dung lâu.

Mà bên kia

Lam Lăng Nguyệt kéo Nguyệt Trúc chạy thực mạng, chạy đến khi thực sự không thở nổi, thì trốn vào trong cái ngõ nhỏ, tên là Trường An Nhai, nàng lo đầu ra nhìn thử, xem có ai đuổi theo nàng hay không.

"Tiểu thư, danh dự của người đã bị người kia làm bẩn." Hiện tại, Nguyệt Trúc đang tức giận, tiểu thư và người kia, cái kia....

"Chuyện hôm nay, người hãy giữ kín trong lòng." Lam Lăng Nguyệt nghe thấy hai chữ làm bẩn thì tròn mắt, hôn và làm bẩn giống nhau sao? Nhưng mà, may mắn là nàng nhanh nhạy, nếu không, chắc nàng đã bị người có khuôn mặt như tảng băng kia chặt làm tám khúc rồi.

Sau khi tìm đã đập bình thường, Lam Lăng Nguyệt nhìn xung quanh, nàng lại hóa đá một lần nữa, không ngờ trong ngõ này đều là thanh lâu. Đã giữa trưa, những thanh lâu lóe loẹt kia rất yên tĩnh, nhưng thanh lâu ở giữa kia - Bách Hoa Lâu, đồ trang trí rất cao quý, những lầu khác không thể bì kịp.

Lúc Lam Lăng Nguyệt nhìn con đường này đến mất hồn, thì ở ngõ bên cạnh, một ông lão tóc bạc, đang bày hàng lên một quầy nhỏ, nhìn chằm chằm Lam Lăng Nguyệt.

Cảm thấy sau lưng mình có một luồng khí lạnh, Lam Lăng Nguyệt quay đầu lại thì nhìn thấy một ông lão tóc bạc đang nhìn mình chằm chằm.

"Ông lão, ông nhìn ta chằm chằm như vậy, ông không cảm thấy thất lễ sao?" Lam Lăng Nguyệt khẽ nhếch miệng, nhìn người trước mắt, đầu đầy tóc bạc nhưng trên mặt lại không có nếp nhăn của tuổi già, mặc dù ông lão này đang mặc một bộ đồ bằng vải thô, nhưng toàn thân lại tỏa ra một luồng linh khí không thể diễn đạt được.

"Nha đầu, ban ngày lại đi dạo thanh lâu, thú vị thú vị." Ông lão không trả lời câu hỏi của nàng mà vuốt râu, cười híp mắt.

"Ông lão hỏi đầu, ban ngày lại bày hàng ở thanh lâu, vô ích vô ích." Lam Lăng Nguyệt hơi sững sờ, nàng không ngờ, tuy mắt của ông lão này nhỏ, nhưng lại tinh quang, nhìn một cái đã nhận ra nàng là nữ nhân, nếu ông ta đã chế giễu nàng, vậy thì nàng cũng phải đáp trả một chút.

"Đầu của ta đầy tóc bạc, sao lại nói là hỏi đầu, thơ văn của tiểu nha đầu này thật không tốt, thôi rồi." Vừa nghe Lam Lăng Nguyệt nói mình hỏi đầu, vốn dĩ ông đang ngồi ở trên ghế, lập tức đứng lên, oán hận nhìn Lam Lăng Nguyệt.

"Ai biết tóc của ông có phải là tóc giả hay không, thời đại này, thuật dịch dung rất phổ biến, là xú lão đầu ông chế giễu ta trước." Lam Lăng Nguyệt cũng không chịu tỏ ra yếu thế, nàng giương nanh múa vuốt làm ra vẻ, ông dám tới đây, ta sẽ nhổ sạch râu của ông.

"Đưa trẻ tám tuổi, dung mạo hơn người, nhanh nhẹn nhanh miệng, lão hủ thích." Ông lão tóc bạc càng thêm tán thưởng biểu hiện của Lam Lăng Nguyệt, về mặt thích thú.

"Ông lão, mắt của ông có vấn đề à, dung mạo này mà lại hơn người, mọi người đều nói, người yêu ở trong mắt của mình đều là Tây Thi. Ông lão, ông thực sự có bệnh luyến đồng (yêu trẻ em) à?" Lam Lăng Nguyệt kinh ngạc, tại sao ông lão này lại có thể dùng câu dung mạo hơn người để miêu tả nàng? Chẳng lẽ ông ta có thể nhìn thấy được dung mạo hiện tại của nàng, mà nàng lại không thể thấy được sao?

"Tiểu nha đầu, bộ dạng của lão hiền hòa như vậy, sao có thể giống kẻ biến thái được, tuy người có thiên phú, nhưng gốc còn quá kém, cần dạy dỗ nhiều." Lão già mở to hai mắt ra nhìn, đứa nhỏ này đang nghĩ cái gì vậy, sao lại nói ông giống kẻ biến thái chứ.

"Ha ha, về chuyện dạy dỗ, không cần ông lão phải lo lắng, đi đây, ông cứ từ từ coi bói đi." Bây giờ, Lam Lăng Nguyệt không có tâm trí để đấu võ mồm với ông lão này, hôm nay xảy ra nhiều chuyện khiến cho nàng khó mà tiếp thu hết, đặc biệt là nụ hôn kia, phải mau mua đồ rồi hồi phủ thôi, trước khi trời tối, nếu còn chưa quay về thì sẽ gặp phiền phức.

"Đi đi, chúng ta nhất định sẽ gặp lại." Ông lão không nói gì thêm nữa, sau khi Lam Lăng Nguyệt bỏ đi, ông nhặt cục đá ở trên đất, ném lên phía trên, bên trái.

"Á?" Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thương, một ông lão mặc đồ đạo sĩ đang che mắt, xoay người từ trên cây xuống.

"Sư đệ, người nghe trộm cũng lâu rồi, mau nói xem, người thấy tiểu nha đầu đó như thế nào." Ông lão này không thèm đếm xỉa đến ánh mắt oán hận của ông lão mặc đồ đạo sĩ, mà chỉ hỏi ý kiến của ông ấy.

"Đúng là thiên phú, nhưng quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì." Ông lão mặc đồ đạo sĩ ôm con mắt bị thương, cực kì đau đớn.

"Quá kiêu ngạo sao?" Ông lão vuốt bộ râu bạc phơ, khẽ lặp lại.

"Đúng vậy, vừa nhìn đã biết, nó chính là một tiểu quý gây rắc rối, sư huynh, đừng nói là huynh muốn thu nhận nha đầu đó nha." Thực ra, ông lão mặc đồ đạo sĩ này đã ở trên cây, xem nài rất lâu, ông cũng thích tiểu nha đầu đó, nên mới có ý nói như vậy, để sư huynh của ông không thu nhận nó làm đồ đệ, ông sẽ nhân cơ hội này, cướp nha đầu đó về làm đồ đệ của mình.

"Áy, thu nhận chứ, sao lại không thu nhận, này rất hợp ý ta, nếu bỏ lỡ, chẳng phải rất đáng tiếc sao, đi, chúng ta đi theo dõi, ta muốn biết tình hình của tiểu nha đầu kia." Chưa kịp nói xong, ông lão đã vội bay về phía mà Lam Lăng Nguyệt bỏ đi. (ý là dùng khinh công đó, hihi)

"Sư huynh, quầy hàng xem bói của huynh, huynh không bày hàng nữa à?" Đầu của ông lão mặc đồ đạo sĩ đầy hắc tuyến, chẳng phải như thế sẽ biến khéo thành vụng hay sao.

"Ai thích thì bày ra đi, quá nhàm chán, không bằng đi chơi." Ông lão nhìn xung quanh, tìm tung tích của tiểu nha đầu hồi nãy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cách Bảo Hộ Kỳ Quái Của Lão Già Tóc Bạc

"Tiểu thư, lão gia vừa nãy là ai vậy." Từ ngõ chợ Trường An đi ra, Nguyệt Trúc hết sức nghi ngờ cái lão già kia vừa liếc mắt đã nhận ra thân phận tiểu thư nhà mình.

"Thần vô lại chứ ai." Cái lão già đột nhiên xuất hiện kia theo lời nói như có như không hiện lên trong đầu nàng.

"Hi hi, nô tỳ cảm thấy ông ta thật thú vị." Nhớ lại cách ông ta và tiểu thư đối đáp, Nguyệt Trúc không tự chủ được bật cười.

"Thật à? Không có cảm giác gì." Lam Lăng Nguyệt bĩu môi, dừng lại trước cửa tiệm có tên là Bách Thảo đường, dẫn Nguyệt Trúc vào.

"Hai vị tới xem bệnh hay bốc thuốc?" Chỉ thấy một người làm thuê mặc trang phục được đồng chạy tới.

"Bốc thuốc, cho ta một cân kiền son tra, ba cân hạt ý dĩ, cây kim ngân, liên kiều, bạc hà, kinh giới, đậm đậu thị mỗi thứ ba lạng." Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ trong đầu các vị thuốc đông y cần thiết và phân lượng nói ra một lượt.

"Có cần nghiền vụn không?" Dược đồng đang chuẩn bị thuốc đông y cần thiết, đồng thời ngẩng đầu hỏi ý kiến.

"Hạt ý dĩ và kiền son tra nghiền vụn, mấy vị thuốc còn lại không cần bọc riêng, phải rồi cho ta một hộp ngân châm kia nữa." Lam Lăng Nguyệt thấp giọng nói.

"Tiểu. Công tử, tại sao đột nhiên người mua nhiều thuốc như vậy." Nguyệt Trúc chuẩn bị gọi tiểu thư, nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn y phục tiểu thư nhà mình, cho nên chỉnh thành công tử, tại lúc nàng vô cùng ngạc nhiên bỗng có loại ảo giác, hình như tiểu thư rất quen thuộc đối với thuốc đông y.

"Đương nhiên là có tác dụng rồi, người đừng hỏi nhiều, chuyện người muốn biết tự nhiên sẽ biết." Lam Lăng Nguyệt ý tứ sâu xa nở nụ cười.

Sau khi được đồng xử lý thuốc xong xuôi, Lam Lăng Nguyệt thanh toán ngân lượng, Nguyệt Trúc cầm thuốc và ngân châm rồi theo Lam Lăng Nguyệt rời khỏi được đường.

Trên đường trở về, Lam Lăng Nguyệt mua hạnh nhân và hạnh đào khô tại một cửa tiệm bán hoa quả khô, sau đó đi tới ngõ chợ cạnh Lam phủ giàu sang.

Sau khi tới cửa sau của Lam phủ, Lam Lăng Nguyệt lén lút nhìn xung quanh, thấy không có ai vội nhẹ nhàng gõ cửa.

"Ồ, hai vị đã trở về, mau vào." Vẫn là gia đình kia mở cửa.

"Làm phiền." Nguyệt Trúc nói lời khách sáo sau đó theo Lam Lăng Nguyệt đi đến tường ngăn của hoa viên phía sau.

"Hóa ra đồ đệ tương lai của ta là người của Lam phủ à, còn mua nhiều thuốc như vậy, người ra một phần dùng để chữa hàn độc, một phần khác thì không rõ tiểu nữ oa kia tính làm trò gì, đi, sư đệ, chúng ta đến xem xem nài là tiểu thư thứ mấy của Lam gia, về sau còn biết đường tới cửa xin nhận làm đồ đệ." Lão già tóc bạc lôi kéo lão già mặc áo đạo sĩ đang tỏ vẻ không tình nguyện phi thân tiến vào Lam phủ.

Lam Lăng Nguyệt dưới sự giúp đỡ bằng cái thang thịt của Nguyệt Trúc, leo lên đầu tường. Đáp nhẹ rồi chuyển thân thể sang trạng thái vững chắc.

Còn Nguyệt Trúc vẫn đang cầm đồ hôm nay mua, tăng nhanh cước bộ vòng qua lưng đình và hồ nước đi về phía Nguyệt Thanh uyển, dù sao sẽ không hay nếu nài bị phát hiện ăn mặc như này.

Đối diện Trang mẫu đang đi tới, bỗng nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt sắp sửa bước hụt rơi xuống, sự tình nguy cấp cũng không để ý tới trách cứ, nhanh nhẹn tung người nhảy một cái, dùng nội lực kéo Lam Lăng Nguyệt đáp xuống mặt đất.

“Mẫu, người biết võ công?” Sau khi Lam Lăng Nguyệt đứng vững, thêm một tia khiếp sợ nhìn Trang mẫu, trong trí nhớ nguyên chủ sau mười tuổi không hề có chút ít ký ức nào về Trang mẫu. Vậy chỉ có hai loại khả năng, hoặc là trước khi nguyên chủ mười tuổi tại kiếp trước Trang mẫu đã không còn sống trên nhân thế, hoặc chính là bị bức rời bỏ Lam phủ.

“Tiểu thư, nơi đây khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, chúng ta vào tắm phòng của người.” Vừa xong Trang mẫu cũng do tình thế cấp bách đột ngột, sơ suất bất cẩn. “Được, đi nào.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, kéo bàn tay nổi đầy vết chai sần của Trang mẫu đến tắm phòng.

Toàn bộ hành động của hai chủ tớ kia đều lọt vào mắt lão già tóc bạc và lão già mặc áo đạo sĩ đang núp trong bóng tối.

“Không ngờ bên người tiểu nữ oa kia lại có ma ma võ công lợi hại như vậy, nội lực cũng rất hùng hậu.” Lão già tóc bạc càng lúc càng phát hiện Lam phủ này lộ ra sự khác thường.

“Ta cảm thấy nội lực ma ma kia bình thường thôi, nếu bà ta thực sự có nội lực tốt như người nói, sao có thể không phát giác hai người chúng ta đang nhìn trộm?” Mục đích vĩnh viễn duy nhất của lão già mặc áo đạo sĩ chính là đối nghịch với lão già tóc trắng.

“Người mới nhìn trộm, ta là bảo hộ, thật là việc gì vào trong miệng người cũng biến chất, được rồi, đã biết con bé ở Nguyệt Thanh uyển, đến thời điểm trở lại “bảo hộ” sẽ dễ dàng hơn.” Lão già tóc bạc thấy đợi tiếp cũng không có ý nghĩa gì nữa, dù sao chuyện cần biết đã biết, về phần năng lực tiểu thư thứ mấy của Lam gia chỉ cần nghe ngóng xem Nguyệt Thanh uyển là biệt uyển của tiểu thư nào chẳng phải sẽ biết sao.

“Tiểu thư, người muốn biết chuyện gì?” Trang mẫu theo Lam Lăng Nguyệt vào tắm phòng, khẽ hỏi.

“Chuyện con muốn biết nhiều hơn là sao người lại có võ công? Hơn nữa người còn có kỹ thuật dùng dược rất cao.” Lam Lăng Nguyệt quan sát Trang mẫu, cảm giác trên người bà có thật nhiều câu đố, cực kỳ thần bí.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Trang mẫu thấy Lam Lăng Nguyệt muốn nói lại thôi, thờ dãi, chắc hẳn tiểu thư muốn biết rất nhiều.

“Quan trọng hơn là, gương mặt này của con không phải là dung mạo thật đúng không?” Sau khi Lam Lăng Nguyệt do dự một chút, nặng nề miễn cưỡng nói ra, nhưng vừa nói xong đã bị Trang mẫu bịt miệng.

“Tiểu thư, về sau lời này tuyệt đối không được nói với bất kỳ người nào.” Trang mẫu nhất thời sợ hãi, làm thế nào bà cũng không nghĩ tiểu thư nghi ngờ dung mạo của chính mình.

“Tại sao? Từ lúc con tỉnh lại sau khi rơi xuống đầm nước, khắp bên người đều là câu đố? Mẫu, có phải người che giấu con việc gì không?” Chưa từng thấy Trang mẫu thất lễ như vậy, Lam Lăng Nguyệt càng chắc chắn dung mạo hiện tại của mình xác thực có vấn đề.

“Tiểu thư, lúc này có một số việc chưa phải lúc nói cho người biết, dung nhan của người không có vấn đề, nếu có vấn đề đã nhanh chóng lộ ra sơ hở không phải sao?” Trang mẫu hạ quyết tâm, có đôi khi lời nói dối thiện ý cũng là một loại bảo hộ.

“Mẫu nói thật?” Lam Lăng Nguyệt thấy Trang mẫu trong nháy mắt bình tĩnh như vậy có chút đoán đo không xác định.

“Tiểu thư chuyện này là sự thật, có gì không dám nhận, ta có võ công là hồi nhỏ yếu đuối theo một sư phụ học một chút trò mèo giúp thân thể khỏe mạnh thôi.” Trang mẫu thấy tiểu thư nhà mình đã ổn định lại cảm xúc, vội âm ờ cho qua việc bản thân biết võ công. Có một số việc nàng không muốn tiểu thư biết quá sớm.

“Mẫu, thân thể Nguyệt nhi cũng rất suy yếu, người cũng dạy con đi, hiện tại cái thân thể nhỏ bé yếu ớt của con chỉ cần gió vừa thổi đã ngã.” Không phải Lam Lăng Nguyệt ghét bỏ mà thực sự thân thể này có thể so sánh với thân thể Lâm Đại Ngọc*, trời tường cũng mệt đến sống dở chết dở.

(Lâm Đại Ngọc: một trong ba nhân vật chính trong Hồng lâu mộng, từ khi sinh ra đã ốm yếu, thân thể mỏng manh.)

“Được, ngày mai dậy sớm, ta dạy cho người một chút động tác đơn giản, người luyện tập nhiều có thể lưu thông khí huyết.” Trước đây lúc Trang mẫu nhìn thể chất tiểu thư quá yếu cũng nghĩ tới việc dạy nàng, chỉ là khi đó tiểu thư quá suy yếu, bà sợ nàng chịu không nổi, hôm nay, tiểu thư chủ động nói, nàng cũng hết sức đồng ý.

“Mẫu tốt nhất, Nguyệt nhi biết võ công sẽ không sợ người xấu bắt nạt Nguyệt nhi rồi.” Lam Lăng Nguyệt cười híp mắt, tại nơi khuê phòng đại viện ăn tươi nuốt sống này, nàng nhất định phải có chút ít thuật phòng thân.

“Đừng cao hứng quá sớm, trước tiên nói cho mẫu, hôm nay trộm chạy ra ngoài làm cái gì?” Trang mẫu nhảy bén người được mùi thuốc nhàn nhạt trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bức Hối Thanh Mai

“Hôm nay con đến được đường, thân thể quá suy yếu, nên để đại phu kê đơn chút thuốc bổ khí huyết, mẫu, người không cần phải quá đề phòng, tuy Nguyệt nhi còn nhỏ tuổi, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, bất luận Nguyệt nhi làm chuyện gì cũng đều hết sức cẩn thận.” Lam Lăng Nguyệt cũng không tính nói cho Trang mẫu chuyện có hân độc bên trong cơ thể mình, có một số việc nhiều người biết chưa hẳn đã là việc tốt, ngược lại sẽ khiến người ta càng thêm đề phòng thôi, quan trọng hơn là nàng muốn cố hết sức quên đi việc xảy ra tại Phù Dung lâu hôm nay.

“Tiểu thư, như vậy rất tốt.” Trang mẫu giống như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, nhanh chóng lấy lý do phải tới trừ phòng chuẩn bị bữa tối mà rời khỏi tâm phòng.

Mà Nguyệt Trúc thì lại đi một vòng lớn mới về tới Nguyệt Thanh uyển, theo yêu cầu của tiểu thư cầm một ít thuốc đông y cùng hạnh nhân và hạnh đào sang căn phòng của Lam Lăng Nguyệt.

“Tiểu thư, mấy thứ kia ta đã để lên bàn cho ngài.” Sau khi Nguyệt Trúc đặt xong các thứ vội lui ra khỏi gian phòng.

Ngắm thành quả ngày hôm nay, Lam Lăng Nguyệt nhìn phần thuốc được mài nhuyễn với hạnh nhân ở trong túi, tính cách của Lam Lăng Nguyệt chính là bụng dạ hẹp hòi, từ đầu nàng không có ý định chọc tức Kiều Phi Nhi, nhưng Kiều Phi Nhi thực sự lại coi nàng là quả hồng mềm, còn tên tra nam làm nhục mẫu thân của bản thân nữa, sao nàng có thể để đứa nhỏ trong bụng Kiều Phi Nhi bình an sinh ra, sao có thể giúp nàng về sau cáo mượn oai hùm, cánh tay của nàng không thể bị quăng đi vô ích.

Nàng chưa từng nói mình là thánh nhân, thiếu nợ thì phải trả cho dù hai tay có dính đầy máu tươi, nàng vốn là kẻ lạnh tình, vô tội là như thế nào? Cái gọi là tam quan đạo đức, tại cái nơi ăn tươi nuốt sống không có chút an toàn này, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thời gian không khi nào chịu đứng yên, trong chớp mắt Thanh Mai xin nghỉ nhiều ngày đã trở về.

“Tiểu thư, nô tỳ trở về trả phép.” gương mặt phong trần phờ phạc của Thanh Mai lộ vẻ mệt mỏi.

“Tôi chỗ Trang mẫu trả phép, mặt mũi bụi bặm, rửa sạch hăng đến gặp ta.” Vốn Lam Lăng Nguyệt không thích Thanh Mai, thêm nữa thời điểm sau khi vừa mới xuyên tới địa phương này, nàng (Thanh Mai) còn có thể tác oai tác quái một chút, nhưng hiện tại lần thứ hai nhìn thấy cậu nô tài đi khắp nơi vấy đuôi mà không buồn nôn coi như nàng (Lam Lăng Nguyệt) cũng cho chút mặt mũi rồi.

“Đạ, nô tỳ đi ngay.” Lúc Thanh Mai quỳ trên mặt đất thỉnh an chẳng hiểu tại sao lại không dám nhìn thẳng vào mặt Lam Lăng Nguyệt, mới cách xa vài ngày, dường như trên người nàng tỏa ra khí thế bức người.

Thanh Mai tới phòng cho hạ nhân rửa mặt chải đầu nhìn thấy Nguyệt Trúc đang thu dọn đồ đạc, vội sấn lại gần, dù sao mình mới rời Lam phủ có bốn năm ngày, tính lại gần Nguyệt Trúc thăm dò chút tin tức, xong sẽ đến chỗ Kiều di nương tranh công.

“Muội tử Nguyệt Trúc, mấy ngày nay không gặp, càng lúc càng xinh đẹp.” Về mặt Thanh Mai lúc này tựa như không giống với cái người đã từng lạnh lùng chế giễu châm chọc sau lưng Nguyệt Trúc.

“Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây mất, con chồn cũng biết nịnh hót, Thanh Mai tỷ tỷ, có lời nhanh nói, chúng ta còn phải đi hầu hạ tiểu thư.” Nguyệt Trúc ngửa mặt nhất chính là đáng về trở mặt còn nhanh hơn lật sách của Thanh Mai.

“Muội muội nói gì vậy, ta không ở đây năm ngày, tại Nguyệt Thanh uyển muội muội có thể chính là người đáng tin bên cạnh tiểu thư, ta thấy gần đây khí sắc tiểu thư có chút không tốt, chẳng lẽ Kiều di nương lại tới tìm tiểu thư chúng ta gây chuyện?” Bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Thanh Mai không phải là cái nắp*, công phu xúi giục người khác thật đúng là đã đạt tới mức hoàn mỹ.

(Ở đây ý là đồ trang trí, che đây.)

“Tiểu thư như thế làm sao có thể bị bắt nạt được? Ngươi cũng quá đề cao Kiều di nương, ta nói này Thanh Mai tỷ tỷ, ngươi cứ đồng một câu Kiều di nương, tây một câu Kiều di nương, cứ nhắc tới bà ta, muốn làm chó săn cho bà ta như vậy thì tới Mặc uyển đi.” Nguyệt Trúc trừng mắt Thanh Mai, tiểu thư là chủ tử của nàng, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào sắp đặt sau lưng nàng.

“Ngươi, cũng không thể nói như vậy, ta là người của Nguyệt Thanh uyển, sao có thể muốn đến Mặc uyển.” Lúc nghe đến ba chữ chó săn*, rõ ràng sắc mặt của Thanh Mai tối sầm lại.

(Chó săn: câu thôi từ.)

“Tốt nhất đừng nghĩ, mặc kệ ngươi.” Nguyệt Trúc liếc Thanh Mai rồi rời khỏi căn phòng, căn phòng trống không chỉ còn mỗi Thanh Mai ở lại.

Bên trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt ngồi phơi nắng ở ngoại viện, Nguyệt Trúc vừa mới pha xong bích loa xuân đi tới.

“Tiểu thư, mời dùng trà.” Trong lòng Nguyệt Trúc vừa mới bình tĩnh lại, có lẽ do lúc nãy đi quá nhanh, có chút thờ ơ gấp lúc nói chuyện.

“Làm sao vậy, có chuyện trong lòng sao?” Lam Lăng Nguyệt quan sát Nguyệt Trúc mấy ngày nay, phát hiện đứa bé này chính là một trang giấy trắng, sử dụng tốt sẽ giúp đỡ mình, trong trường hợp tệ nhất không đạt được yêu cầu đơn giản của nàng sẽ cho nàng (Nguyệt Trúc) một khoản tiền trợ cấp.

“Thật ra cũng không có chuyện gì, chính là Thanh Mai kia sau khi trở về như biến thành người khác, lời kéo nô tỳ làm quen, còn muốn nghe ngóng tình hình của người.” Nguyệt Trúc căn bản là người không giấu được chuyện, trút hết toàn bộ tâm tình giấu trong lòng ra.

“Vừa về đã bắt đầu kính nghiệp* sao?” Lam Lăng Nguyệt nghe Nguyệt Trúc kể, âm thầm suy nghĩ có vẻ thật sự Kiều di nương không chịu buông tha bất kỳ cơ hội giám sát nàng.

(Kính nghiệp: yêu nghề, tôn trọng nghề nghiệp.)

“Kính nghiệp là cái gì, tiểu thư, nô tỳ không hiểu lắm.” Nguyệt Trúc nghe cái hiểu cái không.

“Không có gì, trong mắt bản tiểu thư không tha cho một hạt cát, nàng ta cũng vậy, đi gọi Thanh Mai đến.” Lam Lăng Nguyệt đã thả mặc Thanh Mai đủ lâu.

“Đạ.” Nguyệt Trúc xoay người đi tìm Thanh Mai.

Thanh Mai vừa đổi y phục mới xong, nghe Nguyệt Trúc nói Lam Lăng Nguyệt gọi mình, vội sửa sang lại đầu tóc đi theo Nguyệt Trúc.

“Tiểu thư, người gọi nô tỳ.” Thanh Mai đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, nhẹ nói.

“Người còn nhớ chuyện sau khi ta rơi xuống nước từng kêu người mời Vương Khánh đã cứu ta.” Lam Lăng Nguyệt híп mắt ngồi trên ghé mây lười biếng nói.

“Vẫn nhớ, bởi vì tiểu thư ngày hôm đó.” Vừa nghe tên Vương Khánh, Thanh Mai tròn tròn mắt, quả thật hôm đó nàng mời Vương Khánh tới, chỉ là lúc vào bên trong uyển hồi thì biết được tiểu thư té ngã khóc lóc chạy tới Vân Thanh uyển, liền đuổi Vương Khánh đi, nàng cho rằng tiểu thư tính cách trẻ con sẽ không nhớ rõ việc này, không ngờ nàng vừa trở về đã nhắc tới.

“Ngày đó bởi vì cái gì? Người vừa rồi đi Kiều di nương đã tới, Thanh Mai người cảm thấy tất cả chuyện này có phải hơi trùng hợp quá mức rồi không, hay là người cảm thấy bản tiểu thư trẻ người non dạ là có thể coi như đùa ngốc mà hầu hạ, ngoài mặt một kiểu trong bụng một kiểu sao?” Bên trong giọng nói non nớt của Lam Lăng Nguyệt tản mát ra sự tức giận không kém cạnh so với Kiều di nương.

“Oan uổng cho nô tỳ quá, khi đó thực sự đi tìm Vương Khánh, nô tỳ không dám cãi lại tiểu thư, càng không có bằng mặt không bằng lòng, nô tỳ hầu hạ tiểu thư hơn ba năm, nô tỳ là người như thế nào, tiểu thư ngài rõ nhất.” Sắc mặt Thanh Mai trở nên tái nhợt, cứ như phải chịu oan ức to lớn lắm.

“Vậy ta hỏi người, người cần bao lâu để tới chỗ Vương Khánh, uyển chúng ta cách chuồng ngựa cả đi lẫn về cùng lắm hơn canh giờ một chút, người lại đi hơn khoảng chừng nửa khắc chuông, phải không?” Lam Lăng Nguyệt thấy con vịt chết mổ vẫn cứng, rõ ràng là Bạch Liên Hoa còn giả vờ oan Đậu Nga chẳng phải buồn cười sao, diễn trò, thật sự đáng đánh đòn.

(Oan Đậu Nga: câu chuyện oan xưa kể về Tả Đậu Nga bị kẻ xấu vu oan giá họa, lại bị quan phủ phán quyết làm trăm hình.)

Lập tức Thanh Mai không biết phải làm sao, đầu lười di chuyển, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì, tất cả chuyện này đến quá nhanh, nàng có nằm mơ cũng không ngờ bản thân sẽ bị Lam Lăng Nguyệt từng bị nàng gọi là phế vật vạch trần.

“Tiểu thư, người để lão nô dạy dỗ nàng, lão nô bảo đảm thời gian một ly trà sẽ khiến nàng ta hoàn toàn nhận tội.” Chẳng biết từ lúc nào Trang mầu đã tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, Thanh Mai kia quả là một cái gai độc, cần nhổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thanh Mai Nhận Tội

“Tiểu thư, thực sự nô tỳ không có làm gì, cầu xin tiểu thư khai ân, tiểu thư đừng giao nô tỳ cho Trang mầu.” Thời điểm Trang mầu tới gần sắc mặt Thanh Mai đã không thể dùng từ trắng bệch để hình dung, từ ngày đầu tiên nàng tới Nguyệt Thanh uyển đã nhận ra Trang mầu không phải một nhân vật đơn giản, bình thường bà mắt nhắm mắt mở, nếu bà thật sự dùng biện pháp sợ rằng đến bản thân cũng không có cơ hội cứu mạng, nàng đặt hy vọng cuối cùng lên người Lam Lăng Nguyệt.

“Mầu đã có hứng thay ta làm, sao lại không được.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấu nỗi sợ hãi trong mắt Thanh Mai, hiện tại biết sợ chẳng phải đã quá muộn.

Trang mầu lôi Thanh Mai mặt trắng bệch tới phòng tạp hóa, dùng nội lực ném nàng ngã lên trên đồng tạp hóa.

“Trang mầu bà cho ta một cơ hội đi, ta không dám nữa.” Thanh Mai bò đến ôm chân Trang mầu không ngừng cầu xin.

“Cút ngay, sớm biết có ngày hôm nay tại sao lúc trước còn làm.” Trang mầu dùng sức hất nàng ra.

Chỉ nghe bịch bịch một tiếng, Thanh Mai bị ném lên trên cái nôi vỡ, tóc rối tung.

“Trang mẫu, bà và ta đều là nô tài trong Lam phủ, bà không có quyền xuống tay xuống chân với ta, ta nghĩ bà cũng biết chủ tử của ta là ai.” Thấy đòi lại sự cầu xin của mình là trận đòn đánh ác liệt, Thanh Mai hạ quyết tâm quyết định lòi Kiều Phi Nhi ra, để bà ta biết mình không phải dễ chọc.

“Chủ tử của ngươi không phải là Kiều Phi Nhi sao? Nói thật cho ngươi biết, lần đầu tiên ngươi báo tin cho Kiều Phi Nhi ta đã biết, ngươi biết vì sao ta không vạch trần ngươi không? Bởi vì ngươi là con dao hai lưỡi, là cách ta bảo vệ tiểu thư, chỉ có để ngươi bẩm báo nói tiểu thư càng tệ hại, tiểu thư sẽ càng an toàn, thế nhưng hiện tại sự sắc sảo của tiểu thư đã không thể che giấu, nếu ngươi đã biết tiểu thư không giống trước đây, ngươi cảm thấy ta có thể tha cho ngươi sao?” Giọng nói Trang mẫu cực kỳ lạnh lùng, mỗi một âm thanh đều đâm vào trong lòng Thanh Mai.

“Vậy mà cái gì bà cũng biết, tâm cơ của bà thật sâu, chẳng trách nhiều năm như vậy tiểu thư vẫn bình an vô sự, vì sao bà đối tốt với tiểu thư như vậy, lại lạnh lùng với phu nhân, bà không phải do phu nhân giao cho tiểu thư sao?” Thanh Mai tỉ mỉ nhớ lại mấy năm quen biết Trang mẫu, chợt phát hiện người trước mắt này thật đáng sợ.

“Chuyện đó không phải chuyện ngươi nên hỏi, ngươi đã biết rất nhiều, nhiều tới nỗi mạng của ngươi đã tận.” Lúc Trang mẫu nghe thấy Thanh Mai nhắc đến phu nhân sắc mặt trở nên u ám.

“Bà không thể giết ta, Kim Hoa quốc là nơi có vương pháp, với cả ta ở Nguyệt Thanh uyển nhiều năm như vậy, tỷ muội biết cũng rất nhiều, ta chết ở Lam phủ nhất định sẽ gây ra rối loạn.” Thấy sắc mặt Trang mẫu trở nên âm u, Thanh Mai cảm giác được sát ý khiến nàng vô cùng sợ hãi.

“Ai nói ta muốn giết ngươi, ta không giết ngươi khác sẽ có người lấy mạng ngươi, nghe nói cha nương ngươi cùng mất trong một ngày, nghe nói ngươi còn có một muội muội phải không?” Trang mẫu nhìn chăm chăm vào bộ dạng chật vật của Thanh Mai, tràn đầy vẻ khinh thường.

“Làm sao bà biết, van xin bà buông tha cho muội muội của ta, trên đời này ta chỉ còn lại một người thân duy nhất, chỉ cần ta biết ta sẽ nói hết cho bà, van xin bà Trang mẫu.” Muội muội của Thanh Mai chính là điểm yếu của nàng ta, mỗi người đều có điểm yếu, mà điểm yếu của nàng chính là muội muội mới mười một tuổi kia.

“Vậy ngươi nói thử xem mấy năm nay ngươi và Kiều Phi Nhi cấu kết với nhau làm những chuyện xấu gì.” Trang mẫu tìm một cái ghế tựa cũ nát ngồi xuống phía trước Thanh Mai.

“Ta nói, toàn bộ ta đều nói, những năm gần đây hầu như chiều nào ta cũng báo tin cho Kiều di nương, lúc không xảy ra việc gì lớn cũng để Mai Cúc tưới cây truyền lời, nếu liên quan tới đại sự ta sẽ tự mình đi nói với Kiều di nương, ngay thời điểm ngài rời phủ về thăm người thân, Kiều di nương bà ta sai nô tỳ hạ độc tiểu thư hai lần, bà ta nói là độc được mẫn tính, mỗi ngày một chút, như vậy nửa năm sau tiểu thư sẽ chết không tiếng động hơn nữa sẽ không để lại chút manh mối nào.” Thanh Mai vừa nhìn Trang mẫu, vừa không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Còn gì nữa?” Trang mẫu nghe đến đoạn tiểu thư trúng độc, trong lòng tựa như có một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

“Nô tỳ có lần nghe lén Kiều di nương cũng hạ độc phu nhân, có vẻ như sẽ làm cho người ta trở nên ngu dại một chút, thế nhưng cụ thể có phải thật hay không nô tỳ cũng không rõ lắm, còn có chính là lần tiểu thư rơi xuống nước kỳ thật không phải ngoài ý muốn, là nhị tiểu thư tìm người đẩy tiểu thư xuống, sau khi Kiều di nương biết lo sợ sự tình làm lớn rồi cho điều tra một lượt, sẽ biết được liên quan đến nhị tiểu thư Lam Ngừ Yên nên để Vương Khánh giả vờ tuần tra cứu tiểu thư.” Thanh Mai cố hết sức nghĩ ra một vài tin tức có thể sẽ cứu được bản thân.

“Khá lắm Kiều di nương, đúng là tay duỗi không hề ngắn, mới quản lý Lam phủ được ba năm đã nghĩ đến cuối cùng giết tận.” Tính Trang mẫu vốn không chịu nổi chính là loại chuyện dơ bẩn này, không ngờ vài ngày mình về thăm người thân vậy mà xảy ra nhiều chuyện đến thế, càng không thể tha thứ chính là thậm chí ngay cả đứa trẻ bảy tuổi Lam Ngừ Yên cũng có tâm cơ thâm độc muốn đẩy tiểu thư vào chỗ chết như vậy.

“Trang mẫu, những điều cần nói ta đã nói hết, xin bà cho ta thêm một cơ hội, nhất định ta sẽ thành thành thật thật, một lòng trung thành hầu hạ tiểu thư.” Thanh Mai không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Chờ tới trước mặt tiểu thư ngươi lặp lại những lời vừa nói một lần nữa, tiểu thư sẽ định đoạt có tha cho ngươi hay không.” Trang mẫu lòi Thanh Mai người đầy bụi đất ra khỏi phòng tap hóa.

Thanh Mai vừa rời khỏi căn phòng tối thui trong nháy mắt cảm giác mình giống như trùng sinh vậy, nàng cho rằng chỉ cần Trang mẫu không gây khó dễ quá nhiều, với tính cách tiểu thư hẳn cũng sẽ không làm khó nàng.

“Trang mẫu, đã tra hỏi xong nhanh như vậy sao, kết quả thế nào.” Lam Lăng Nguyệt nhìn Trang mẫu xuất hiện trước mắt mình y phục ngay ngắn vẻ mặt kiên định, còn Thanh Mai thì mặt mày xám xịt như chuột chạy qua đường.

“Tiểu thư, ta sai rồi, xin người cho ta thêm cơ hội.” Thanh Mai lặp lại mảnh cũ, đầu tiên kể khổ bán Kiều di nương, sau đó kể lại một lượt theo đúng sự thật chuyện Lam Lăng Nguyệt rơi xuống nước, bị trúng độc, và chuyện phu nhân bị hạ độc.

Lam Lăng Nguyệt nghe thấy Kiều di nương không chỉ hạ độc lên người còn hạ độc mẫu thân nàng, tay nắm chặt, lửa giận trong lòng từ từ bốc lên, quả nhiên Kiều Phi Nhi à ta sống quá thoải mái rồi.

“Tiểu thư, chuyện nô tỳ biết chỉ có như vậy, nô tỳ hoàn toàn khai nhận, ngài tha cho ta lần này đi.” Thanh Mai thấy Lam Lăng Nguyệt không nói tiếng nào ngồi ở chỗ kia, bốn phía yên ắng làm người hoảng sợ, lòng vô cùng hoảng loạn.

“Ngươi lui xuống.” Lam Lăng Nguyệt qua một lúc lâu bật ra những lời này với Thanh Mai.

Thanh Mai thấy tiểu thư cho mình lui xuống, cho rằng tiểu thư sẽ không tính toán với mình, sau khi vội vàng tạ ơn, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Lam Lăng Nguyệt, nằng sợ nếu rời khỏi muộn vài giây tiểu thư sẽ nuốt lời.

“Tiểu thư, người thực sự không tính toán.” Thanh Mai rời khỏi, Trang mẩu thấp giọng hỏi dò.

“Người cho rằng có thể sao? Lúc này người có được gì dùng được.” Đối với Thanh Mai kia, bước đầu tiên của Lam Lăng Nguyệt chính là trừ khử nàng ngay lập tức, rung cây dọa khi.

“Ách được*, độc được, phong được* đều có.” Vừa rồi Trang mẩu không xử lý Thanh Mai, là bởi vì nàng biết tiểu thư ra tay chưa chắc nhẹ hơn so với bà.

(Ách được: thuốc cân; phong được: thuốc điên.)

“Lát nữa tới phòng nàng ta đổ phong được cho nàng.” Lam Lăng Nguyệt cảm thấy phương thức hành hạ người khác nhất không phải làm cho nàng ta chết ngay lập tức, mà là làm cho nàng sống nhưng tâm trí đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đương Đầu Lần Thứ Hai

Trang mẩu trở về phòng mở chiếc hộp gỗ phủ đầy bụi lấy phong được ra, sử dụng độc được này sẽ không làm người ta phát điên ngay lập tức, tuy nhiên nếu kết hợp cùng rượu mạnh, dưới tác dụng phát huy của men rượu cho dù Đại La thần tiên cũng không thể làm cho thần trí khôi phục.

Lấy ra một chén gỗ nhỏ, đổ một ly rượu bách hoa nguyên chất tiếp đó rắc chút bột thuốc vào trong rượu, sau cùng Trang mẩu bung ly rượu nhỏ tới căn phòng của Thanh Mai.

“Trang mẩu, bà có việc gì mà tới đây.” Hiện tại Thanh Mai vừa mới tránh thoát một kiếp, đang suy nghĩ lấy lý do gì để xuất phủ, cả đời này nàng không muốn làm nô tỳ cho gia đình giàu có nào nữa, lần này nàng may mắn sống sót, nhưng lần sau ai có thể đảm bảo, cho nên lúc đột nhiên nhìn thấy Trang mẩu, trong lòng hết sức sợ hãi.

“Đây là rượu do tiểu thư ban, nhận lấy uống đi.” Trang mẩu đặt rượu trên bàn đánh cộc một tiếng, cũng không có dấu hiệu muốn đi.

“Ta không uống, Trang mẩu, không phải tiểu thư nói tha cho ta sao?” Thanh Mai không ngừng lắc đầu, nàng không phải kẻ ngu, điệu bộ này của Trang mẩu quá rõ ràng rồi.

“Gieo nhân nào gặt quả đấy, không phải nguoi sớm nên ngờ tới sao? Cái này sẽ không lấy mạng của nguoi, uống thì ta sẽ phân phó bên dưới cấp cho muối muối nguoi một ít ngân lượng bồi thường, không uống vậy cũng đừng trách ta ra tay độc ác.” Trang mẩu không có nhiều thời gian dây dưa với Thanh Mai ở đây, hôm nay bởi vì chuyện của nàng đã trì hoãn đủ lâu.

“Được, ta uống, bà nói nhất định phải giữ lời, phải đối xử tử tế với muối muối của ta.” Thanh Mai biết mình có chống cự cũng vô ích, nghẹn ngào run rẩy tiếp nhận ly rượu kia uống.

Uống xong liền đưa cái chén không sót một giọt cho Trang mẩu, vừa uống xong toàn thân giống như bị lửa đốt, đầu vô cùng choáng váng, tựa hồ có thứ gì đó đang đâm vào đầu chính mình, thời điểm đau đến không chịu nổi càng không ngừng đập đầu vào tường cố gắng giảm bớt đau đớn.

Nhìn Thanh Mai trong nháy mắt giống như phát điên tự tổn hại bản thân, Trang mẩu cũng không hề tiến lên ngăn cản, mục đích cho việc bà chưa rời đi chính là để xác nhận thuốc phát tác công hiệu, thuận tiện phái người giam nàng lại.

“Ha ha ha” sau khi Thanh Mai đập đầu đến chảy đầy máu, đầu óc trải qua một chút đau đớn, ý thức trở nên trống rỗng, vẩy vẩy tay chính mình, tay phải sờ soạng khiến cả khuôn mặt dính đầy máu, nhìn Trang mẩu cười ngây dại.

“Bà là ai, bà có muốn tới chăm không, cái này rất đỏ nhé, so với yên chi* còn đẹp mắt hơn.” Thanh Mai đưa bàn tay dính máu định chạm vào mặt Trang mẩu.

(Yên chi: son.)

Vừa lúc Trang mẩu bắt lấy tay phải Thanh Mai dùng nội lực bẻ gãy cánh tay phải của Thanh Mai, kéo nàng ra khỏi căn phòng định giam nàng vào trong tiểu hắc phòng* nằm bên trong Nguyệt Thanh uyển.

(Tiểu hắc phòng: căn phòng nhỏ tối tăm, chỉ có một hoặc không có cửa sổ. Bạn nào đọc vợ chồng A phủ rồi sẽ biết vì nó gần như cái phòng của Mị =)))))

“Hoa nhài nhẹ nhàng bay, hoa đuôi chó chơi thật vui hu hu.” Về mặt Thanh Mai trì độn, lời nói loạn xạ, thỉnh thoảng lại tự cười tự khóc.

Trang mẩu nhốt nàng vào tiểu hắc phòng, dẫn dò nha hoàn tam đẳng chuyên nhóm lửa một ngày ngoài việc đưa ba bữa cơm cho nàng không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp xúc, phân công xong liền xoay người về tiền viện phục mệnh* cho tiểu thư.

(Phục mệnh: báo cáo sau khi chấp hành mệnh lệnh.)

“Giải quyết xong xuôi rồi chứ.” Nhìn Trang mẩu tiến lại gần, Lam Lăng Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Đã giải quyết xong xuôi, nô tỳ tự ý quyết định cấp cho muội muội nàng ta một ít ngân lượng bồi thường, phần ngân lượng đó được trích ra từ tiền công của nô tỳ.” Trang mẩu thuật qua một lần các bước giải quyết của mình cho Lam Lăng Nguyệt. “Người làm rất tốt, còn chỗ ngân lượng bồi thường cho muội muội nàng ta thì người qua phòng ghi chép lấy là được rồi, về phần bao nhiêu, người cứ xem rồi cấp đi.” Nghe xong kết quả giải quyết của Trang mẩu, Lam Lăng Nguyệt nhắm mắt lại, Thanh Mai là người thứ nhất nàng xử lý tại dị thể này, sau này, đôi tay trắng trẻo của nàng sớm muộn cũng dính đầy máu tươi, đôi này chết rồi vào địa ngục cũng được, chỉ cần không hối hận.

“Không còn chuyện gì vậy nô tỳ lui xuống trước, trong uyển còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.” Trang mẩu nhận thấy tiểu thư vẫn bình tĩnh trước mọi chuyện, trong lòng có vui mừng nhưng nỗi khổ tâm nhiều hơn, tuổi còn nhỏ đã phải chịu đựng nhiều như vậy, thật oan nghiệt.

“Buổi chiều hãy đi, hôm nay vất vả người quá.” Lam Lăng Nguyệt vẫy vẫy bàn tay nhỏ, ý bảo Trang mẩu mau đi.

Có câu chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, Thanh Mai được coi là nô tỳ hoạt bát ở Lam phủ, mấy ngày liền nàng không xuất hiện trong uyển, bọn hạ nhân Nguyệt Thanh uyển vụng trộm bàn tán không ít phiên bản, cũng vì Thanh Mai đã ba bốn ngày không truyền tin qua Mặc uyển làm Kiều di nương đang dưỡng thai bên trong cũng phát hiện kỳ lạ, liền tìm có tính đi Nguyệt Thanh uyển xem thử rốt cuộc tình hình như nào.

Kiều Phi Nhi một thân màu xanh biếc quần lụa mỏng vàng làm nổi lên cái bụng hơi nhô vô cùng quý khí*, được nha hoàn Đào Hồng dìu đỡ, dắt thân thể đã gần bốn tháng đi về phía Nguyệt Thanh uyển.

(Quý khí: khí chất cao sang.)

Nguyệt Thanh uyển

Bởi mấy ngày nay Lam Lăng Nguyệt rời giường từ rất sớm, theo Trang mẩu luyện một ít kiến thức căn bản bên rừng trúc nhỏ ở hậu viện, cho nên mỗi lần luyện đến mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nàng lại trở về phòng ngủ bù, khi mà Kiều Phi Nhi tới Nguyệt Thanh uyển, nàng vẫn đang trong mộng.

“Thỉnh an Kiều di nương.” Lúc này Nguyệt Thanh uyển đang chuẩn bị đồ ăn sáng, nha hoàn Họa Mi phát hiện Kiều di nương vô cùng lễ phép thỉnh an có gắng nịnh nọt.

“Được rồi, tiểu thư các người đâu, mặt trời đã lên cao còn chưa làm xong bữa sáng?” Kiều di nương rất hưởng thụ được người khác kính bái, nhìn trên tay Họa Mi đích xác là đồ ăn cho bữa sáng không khỏi ngẫm nghĩ.

“Bẩm Kiều di nương, hiện tại tiểu thư nhà chúng ta còn chưa rời giường.” Họa Mi nơm nớp lo sợ vội nói chuyện tiểu thư còn đang ngủ.

“Đâu ra loại tiểu thư khuê các còn ngủ canh thì này, mau gọi nó dậy cho ta.” Kiều di nương nghe đến Lam Lăng Nguyệt còn đang ngủ lập tức vui vẻ, nàng lại có chỗ sơ hở để có thể giáo huấn nàng.

“Kêu la cái gì, ta mới tám tuổi làm sao có thể xưng tụng là tiểu thư khuê các được.” Lam Lăng Nguyệt vốn đang say giấc nồng chợt nghe thấy giọng nói đặc biệt chói tai lúc Kiều di nương tiến vào, có không muốn tỉnh cũng không được, lè mề nhảy từ trên giường xuống.

“Từ lúc nào người dám nói chuyện với ta như vậy.” Nhìn Lam Lăng Nguyệt bỗng xuất hiện, Kiều di nương hơi sững sờ, Lam Lăng Nguyệt lúc này có chút không giống.

“Bắt đầu từ khoảnh khắc người đổi trắng thay đen nói ta đẩy người ngã xuống đất mưu hại bảo bối trong bụng người.” Lam Lăng Nguyệt kéo dẫn người, lướt qua Kiều di nương đi thẳng tới bên cạnh Họa Mi.

“Ta thấy người đang mộng du, miệng nói hươu nói vượn, bị cha đẻ người giáo huấn thế nào, oan ức sao? Chắc sợ nhi tử trong bụng ta ra đời được lên làm bình thê sẽ phải gọi ta là nương.” Kiều Phi Nhi cảm thấy tính tình Lam Lăng Nguyệt giống như thay đổi hoàn toàn.

“Họa Mi, ta chỉ uống bát cháo này là được rồi, các món còn lại bụng xuống đi, nhìn thấy mấy người đến ta chẳng còn khẩu vị gì nữa.” Lam Lăng Nguyệt như không nghe thấy lời Kiều Phi Nhi, chỉ lo bước tới bụng cháo, cái miệng nhỏ thối rồi húp ngay trước mặt Kiều Phi Nhi.

“Lam Lăng Nguyệt, người không nghe thấy ta nói gì với người sao?” Thấy mình bị coi nhẹ, Kiều Phi Nhi không thể chịu đựng được hơn nữa.

“Cháo hoa trứng hôm nay hơi nhạt, lần sau cho mặn thêm chút.” Lam Lăng Nguyệt vừa chậm chạp húp cháo, vừa cười híp mắt dặn Họa Mi chỗ cần phải chú ý lần sau.

Chương 16: Di Nương Tức Đến Ngất

“Lam Lăng Nguyệt, ngươi trúng tà hả?” Kiều Phi Nhi thấy Lam Lăng Nguyệt gần như coi bà là người trong suốt, đôi mắt đẹp trừng thẳng mắt nàng, nhìn nàng và Họa Mi trao đổi với nhau, vậy mà trên người nàng lại có một loại quý khí tự nhiên mà thành, chẳng còn một chút đáng về tiểu phế vật nhu nhược khốc lóc, xem đi xét lại một hồi, trong lòng Kiều Phi Nhi không ngừng phủ nhận, bà không thích xuất hiện bất kỳ kẻ nguy hiểm nào với mình.

“Kiều di nương, bà vu vạ đại tiểu thư Lam phủ trúng tà có tính là nói năng lỗ mãng không đây.” Lam Lăng Nguyệt đang húp cháo cũng không bỏ sót đáng về tức giận của Kiều di nương, nàng chính là muốn trong lòng bà ta ngứa ngứa như mèo cào nhưng vẫn phải chịu đựng.

“Bớt chụp tội danh không có lên ta đi, tính tình ngươi thay đổi lớn vậy ta đoán không phải phản ứng đầu tiên của mọi người sẽ giống ta sao? Lam Lăng Nguyệt chỉ bằng chút thủ đoạn nhỏ nhoi đó của ngươi mà tính hăm hại ta? Ngươi còn quá non nớt.” Trong đôi mắt Kiều Phi Nhi lóe lên tia giảo hoạt, Lam Lăng Nguyệt lúc này trong mắt bà ta giống như một con nhím đầy gai.

“Ta chưa bao giờ hy vọng xa vời dùng tội danh này để hăm hại bà, cũng không gây khó dễ, nói đi hôm nay đến Nguyệt Thanh uyển làm gì, chẳng lẽ muốn diễn lại tuồng cũ, lại tiết mục hăm hại ta?” Đôi mắt cười của Lam Lăng Nguyệt nhắm vào khuôn mặt hơi đỏ kìa của Kiều Phi Nhi, lần đầu tiên đối diện Kiều Phi Nhi khoảng cách gần như vậy, bà ta và nương ruột hoàn toàn là hai hình mẫu nữ nhân khác nhau, mẫu thân như hoa sen thanh nhã xuất trần, mà bà ta thì lại như bông hồng cực kỳ kiêu diễm, quyến rũ.

“Không ngốc mà học thói hăm dọa người? Ngươi mạnh mẽ hơn Thu Nhược Thủy, thế nhưng không phải ngươi chó nên thông minh sao?” Kiều Phi Nhi thấy Lam Lăng Nguyệt không tránh không né đôi mắt với mình, cái loại biểu hiện lười nhác mang theo ngạo mạn bên trong thật sự khiến bà ta sinh lòng đề phòng.

“Kiều di nương cái tên Thu Nhược Thủy không phải để cho bà gọi, cho dù phụ thân bà là tướng quân Kim Hoa quốc, nhưng mẫu thân bà là di nương, bà đúng là nữ thừa mẫu nghiệp*, chắc chắn quả nhiên là hiếu thuận.” Nụ cười trên mặt Lam Lăng Nguyệt càng lúc càng lớn, trong trí nhớ này mẫu thân Kiều di nương vốn là danh kỹ thanh lâu được hộ quốc tướng quân Kiều Thông thú về làm di nương.

(Nữ thừa mẫu nghiệp: con gái kế thừa nghề nghiệp của mẹ.)

Kiều di nương sa sầm mặt mày, thân phận của mẫu thân và thân phận của bà là nỗi nhục nhã lớn nhất, đặc biệt lời này từ miệng Lam Lăng Nguyệt tuôn ra không nghi ngờ là một cái tát lên bà ta.

“Phải rồi, Kiều di nương, nếu như bà muốn tìm Thanh Mai, thật không tiện, hiện tại nàng ta khó gặp được bà rồi.” Lam Lăng Nguyệt thấy sắc mặt Kiều di nương vô cùng khó coi, tính toán xem có nên tăng liều lượng cho bà ta hay không.

“Có ý gì hả? Chẳng lẽ ngươi còn có quyền giam giữ nô tỳ? Đừng quên hiện tại vẫn là ta quyết định chuyện trong nhà tại Lam phủ.” Suy nghĩ của Kiều Phi Nhi sau khi Lam Lăng Nguyệt nhắc tới Thanh Mai liền thôi trở về, nếu như ánh mắt có thể giết chết người dự là Lam Lăng Nguyệt đã sớm siêu sinh.

“Ý tứ trên mặt chữ, chỉ cần bà dám thấy, ta dám đưa bà đi, Kiều di nương đừng tức giận, không cần thận sinh non đẻ đẻ trong bụng, giấc mộng làm bình thê của bà sẽ bị hủy mất.” Lam Lăng Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ sinh non, đột nhiên nàng cực kỳ thích nhìn biểu hiện kinh ngạc của di nương, quả là há gặm.

Kiều di nương không ngừng hít sâu, nhắc nhở bản thân nó đang cố ý khiêu khích bà, bản thân không được dẫm lên bẫy của tiểu phế vật kia.

“Có gì không dám?” Kiều Phi Nhi biết Lam Lăng nguyệt dùng chiêu khích tướng, tuy nhiên bà ta tò mò rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt bán thuốc gì trong hồ lô.

“Vậy đi thôi.” Lam Lăng Nguyệt luôn thích gây ông đập lưng ông, cố ý làm Thanh Mai trở nên điên loạn chính là để nàng ta phát huy công dụng cuối cùng.

Kiều Phi Nhi được Đào Hồng diu đỡ theo Lam Lăng Nguyệt đi vòng sang hậu viện Nguyệt Thanh uyển.

Hậu viện này vốn tiêu điều, hơn nữa căn bản cũng vì không có người ở, bốn phía bên trong uyển cỏ khô mọc rất nhiều, bên trong một căn phòng nhỏ không xa liền kề nhà xí thi thoảng phát ra tiếng rên rỉ hu hi. “Há há, bánh bao.” Khi mọi người tiến lại gần nghe được tiếng cười ngây ngô đứt quãng bên trong.

“Lam Lăng Nguyệt ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì, đến cái nơi quỷ kêu này.” Tiếng cười ngây ngô kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến Kiều Phi Nhi cực kỳ không thoải mái, liếc nhìn xung quanh viện hoang vắng, gió lạnh thổi từng đợt.

“Không phải bà muốn gặp Thanh Mai à, ta đưa bà đi gặp nàng đây.” Lam Lăng Nguyệt ra hiệu Nguyệt Trúc mở tiểu hắc phòng ra, nàng rất muốn biết Kiều Phi Nhi trông thấy Thanh Mai thế này sẽ có vẻ mặt như nào.

Nguyệt Trúc đứng cạnh tiểu hắc phòng tay run rẩy mở cánh cửa nhỏ ra, mà Kiều đi nương theo bản năng đứng cách xa chỗ đó.

Cánh cửa tiểu hắc mở ra, chỉ thấy một người đầy máu điên điên khùng khùng chạy ra, bởi vì đầu bị đập, cả tóc và máu kết lại thành một khối, máu đều bị xoa đầy trên mặt, tay phải bị Trang mấu bẻ gãy không động đậy được, tay trái đang cầm một cái bánh bao nhuộm đỏ máu.

“Người có muốn chấm yên chi không, há há, tại sao bụng người lớn như thế, đến ta xoa xoa cho.” Thanh Mai ngờ ngác nhìn bốn người trước mặt, lúc nhìn thấy cái bụng nhô lên của Kiều đi nương hưng phấn xông tới.

“A -----, người đừng tới đây, tránh xa ta ra, Đào Hồng, mau đuổi con điên này đi.” Kiều Phi Nhi thấy Thanh Mai không ra hình dạng con người xông về phía mình, từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi trên người nàng, dạ dày không ngừng nhộn nhạo, vô thức ôm bụng định chạy trốn.

Đào Hồng nghe Kiều đi nương gọi mình, bước lên phía trước ngăn cản Thanh Mai điên loạn, đột nhiên ôm nàng định kéo nàng trở về, chỉ là khi cái mùi mốc meo trên người Thanh Mai liên tục xộc vào khứu giác, nàng có chút choáng váng, mà Thanh Mai lại không ngừng cọ xát trên người nàng, Đào Hồng cảm giác bản thân giống như rơi vào ao phân, chưa được một lúc đã không chịu nổi.

“Lam Lăng Nguyệt người còn không mau nhốt nàng ta lại.” Tại lúc Kiều Phi Nhi nói Thanh Mai trong nháy mắt đã bỏ qua Đào Hồng tới bên cạnh Kiều Phi Nhi, cầm bánh bao máu cười si ngốc với cái bụng của Kiều Phi Nhi.

“Đến, người ăn bánh bao.” Vừa nói vừa dùng bánh bao chọc bụng Kiều Phi Nhi, sắc mặt Kiều Phi Nhi trắng bệch chăm chăm che lấy cái bụng, đây chính là vương bài để nàng đối đầu, không ngừng nói với mình phải kiên trì.

“Ô kìa, Nguyệt Trúc người còn không mau cùng Đào Hồng kéo con điên kia lại, không thấy Kiều đi nương kinh sợ sao.” Lam Lăng Nguyệt tựa như chậm trễ, kinh hô sai Nguyệt Trúc và Đào Hồng mới vừa tức đến thờ không ra hơi tiến lên kéo đi, đã diễn phải diễn cho giống, Kiều đi nương không thể sảy thai ở Nguyệt Thanh uyển.

Đào Hồng chân chừ tiến lên, Nguyệt Trúc và nàng mỗi người một tay kéo Thanh Mai, ném nàng vào lại tiểu hắc phòng rồi khóa lại.

Trong lúc hỗn loạn bụng Kiều đi nương bị Thanh Mai đá sượt qua, mà cái mùi mốc meo trên người nàng không ngừng làm dạ dày nàng nhộn nhạo, cúi người nôn không ngừng, Đào Hồng bước lên phía trước đỡ Kiều đi nương, sau khi nôn xong Kiều đi nương có cảm giác đầu óc nặng nề kinh khủng.

“Đi nương người không sao chứ, có muốn tìm đại thụ xem qua không, đã nói từ đầu ngài đừng gặp Thanh Mai, người lại cố nài đến.” Thấy Kiều Phi Nhi lúc này tái nhợt như tờ giấy, Lam Lăng Nguyệt mở to hai mắt giả vờ vô tội thương hại.

“Người, Lam Lăng Nguyệt người cố ý.” Lúc này Kiều Phi Nhi vốn đã vô cùng suy yếu, lại nghe Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, con giận bốc lên liền hôn mê trên người Đào Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Di Nương Sinh Non

“Đi nương, ngài tỉnh lại đi.” Thấy chủ tử nhà mình hôn mê trên người nàng, Đào Hồng gấp tình huống như vậy loay hoay không biết phải làm sao, quan trọng ở chỗ Kiều đi nương đang có thai, nếu xảy ra sơ xuất gì, cái mạng nhỏ nô tỳ của nàng có lẽ cũng khó giữ nổi.

“Đừng lay bà ta nữa, ta không muốn bà ta sinh non ở Nguyệt Thanh uyển đâu, Nguyệt Trúc, người đi tìm vài gia nô đến, để Kiều đi nương nằm ngang khiêng về.” Lam Lăng Nguyệt nhíu mày, Đào Hồng khóc sụt sướt khiến người bực bội, vội ra hiệu Nguyệt Trúc làm theo ý lời mình.

Nguyệt Trúc gấp rút tìm vài gia nô tới, thận trọng khiêng Kiều đi nương về Mặc uyển, cùng lúc đó Đào Hồng nhanh chóng tìm đại phu đến khám cho Kiều Phi Nhi.

Bên kia Mặc uyển loạn thành đoàn, vừa cho mời đại phu, vừa bẩm báo cho Lam Lôi Ngạo, trông thấy chủ tử nhà mình xảy ra chuyện, ngay lập tức không thấy người tâm phúc nào.

“Sao lại xảy ra chuyện này, mẫu thân ta đang khỏe sao lại ngắt xui.” Lam Ngữ Yên nghe được tin, dùng giọng nói non nớt chất vấn Đào Hồng đi theo Kiều Phi Nhi tới Nguyệt Thanh uyển, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, nhưng theo những gì nàng hiểu về mẫu thân của mình, người coi trọng khối thịt trong bụng còn hơn mạng sống của chính mình có sao đang yên đang lành lại động thai khi.

“Nhị tiểu thư, chuyện này thực sự không thể trách nô tỳ, nô tỳ đã liều mạng can ngăn, nhưng dù sao hiện tại Thanh Mai nàng ta cũng là người điên, nô tỳ không ngăn cản nổi nàng để nàng xông tới đi nương.” Đào Hồng run rẩy thuật lại cho Lam Ngữ Yên, tuy rằng nhị tiểu thư mới bảy tuổi thế nhưng thủ đoạn độc ác của nàng ngang bằng với Kiều đi nương.

“Thanh Mai đang bình thường sao lại hóa điên, đồ phế vật Lam Lăng Nguyệt đâu? Ngay lúc này ta muốn đi tính sổ với nó.” Lam Ngữ Yên vừa nghe đến

là nô tỳ Nguyệt Thanh uyển, liền đổ hết tội lên đầu Lam Lăng Nguyệt, nếu không phải lần trước mẫu thân ngăn nằng, nằng đã sớm để con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt kia gặp Diêm Vương rồi.

“Nhi tiểu thư, không được, đại tiểu thư nằng ta đến di nương cũng dám xông tới, nô tỳ sợ ngài tới sẽ chịu thiệt, trước tiên ngài ghi nhớ món nợ này, chờ di nương khỏe lại rồi đi cũng chưa muộn.” Đào Hồng vội vàng khuyên can, tiểu tở tông này cảm thấy chưa đủ loạn à, hiện tại Lam Lăng Nguyệt chẳng phải người lương thiện, không chừng đi còn chịu thiệt.

Đào Hồng mất hồi lâu mới khuyên nhủ được Lam Ngữ Yên, lúc này Lam Lôi Ngạo cũng nghe tin nhanh nhanh chóng chóng chạy tới, đại phu mới vừa chẩn mạch xong, đang dùng ngân châm thuận khí cho Kiều Phi Nhi.

“Luu đại phu, nội nhân* thế nào, có ảnh hưởng tới thai nhi không?” Lam Lôi Ngạo nhìn trên mặt Kiều Phi Nhi không có chút hồng hào nào, chân mày vẫn nhíu chặt nhìn Luu đại phi châm cho nằng.

(Nội nhân: vợ.)

“Lão phu đã dùng ngân châm bảo vệ tâm mạch cho di nương, khi nãy động thai khí có dấu hiệu sảy thai, trước tiên ta kê đơn thuốc bảo thai* cho uống rồi xem xét tình hình, hiện tại xem ra không mấy lạc quan.” Sau khi Luu đại phu châm cho Kiều Phi Nhi, lắc lắc đầu, đưa đơn thuốc bảo thai cho Lam Lôi Ngạo.

(Bảo thai: giữ thai.)

“Còn không mau phân phó người đi bốc thuốc.” Lam Lôi Ngạo đưa đơn thuốc cho Đào Hồng, con mắt hiện lên sự tàn bạo, đang êm đẹp sao có thể đột nhiên động thai khí, cổ nển tức giận, sau khi phái người đưa Luu đại phu đi liền bộc phát.

“Chuyện gì đã xảy ra, người chăm sóc chủ tử kiểu gì vậy.” Uyển uyển đá cái ghế bên cạnh chân về phía Đào Hồng, tra hỏi nằng hành sự bất lực.

“Lão gia khai ân, chuyện không liên quan tới nô tỳ, là di nương tới Nguyệt Thanh uyển nói muốn gặp Thanh Mai, đại tiểu thư dẫn di nương đi gặp, nào ngờ Thanh Mai lại hóa điên, còn túm lấy di nương, di nương bị nằng quấy rầy mấy lần, nô tỳ và Nguyệt Trúc dùng hết sức mới chế ngự được nằng.” Tay Đào Hồng bị ghế đập vào đầu đòn cũng không dám nhiều lời, liên tục dập đầu thuật lại chuyện đã xảy ra.

“Nếu đã điên rồi, Lam Lăng Nguyệt còn nuôi làm gì, phế vật sẽ làm chuyện ngu xuẩn.” Sắc mặt Lam Lôi Ngạo hơi dịu xuống, chuyện quan trọng trước mắt chính là trấn an Kiều Phi Nhi, giữ lấy cốt nhục chính mình trong bụng của nằng.

“Nô tỳ nhất định tự mình giám sát việc sắc thuốc, muôn vàn sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Đào Hồng là người hất nước theo mưa, thấy sắc mặt Lam Lôi Ngạo hòa hoãn, cũng biết bản thân coi như đã giữ được mạng, vội thuận tiện làm dịu bầu không khí.

“Đi đi, nếu đến chuyện này còn làm không xong, hậu quả tự mình nghĩ.” Lam Lôi Ngạo phát tay áo ý bảo Đào Hồng tự đi sắc thuốc, còn bản thân thì lấy ghế tựa tới trước giường Kiều Phi Nhi chăm sóc bà.

Mà lúc này bên trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt ép hạnh nhân mua được thành miếng trộn cùng bột hạt ý dĩ và son tra, dùng một tờ giấy nhỏ bọc kín, sau đó mang thuốc chữa hàn độc mua lần trước bỏ vào trong ấm đất sắc thuốc.

Lúc này trong phòng sắc thuốc chỉ có Đào Hồng và Xuân Tú, Đào Hồng thì tự mình sắc thuốc bảo thai cho Kiều di nương, Xuân Tú thì sắc ít thuốc bổ khí huyết cho lão phu nhân, hai người vừa trông thuốc vừa nói chuyện phiếm, thấy Lam Lăng Nguyệt và nha hoàn Nguyệt Trúc tiến vào, nhanh đứng dậy thỉnh an.

“Nguyệt Trúc sắc thuốc của ta, các người đang bận, chỉ là ta ở trong uyển ngầy ngốc thời gian dài đâm khó chịu nên tiện đường đi lại một chút.” Lam Lăng Nguyệt gật gật đầu, ra hiệu Nguyệt Trúc sắc thuốc cho mình, vừa cố gắng tìm cơ hội đồ thuốc bột ép vào được bảo thai của Kiều di nương.

Xuân Tú sắc thuốc đã đủ, do tay phải bị thương đành nhờ Đào Hồng đảo thuốc hộ, Lam Lăng Nguyệt thừa cơ hai người đang đảo thuốc quay lưng lại về phía mình, đồ thuốc bột vào trong được bảo thai của Kiều Phi Nhi.

“Nguyệt Trúc, ta có chút mệt mỏi, về Nguyệt Thanh uyển trước.” Sau khi tất cả được sắp xếp ổn thỏa, Lam Lăng Nguyệt cố ý ho khan vài tiếng, trước khi Xuân Tú đi nên rời khỏi trước.

Hành động vừa rồi của tiểu thư, Nguyệt Trúc vẫn chưa hết bàng hoàng, trong lòng nằng lau mồ hôi thay tiểu thư, nếu bị Xuân Tú và Đào Hồng phát hiện sẽ phiền phức, may mắn thay tiểu thư không bị bại lộ.

Xuân Tú rời đi chưa lâu, Đào Hồng cũng sắc xong thuốc bùng về Mặc uyển.

Lam Lôi Ngạo tỏ rõ bản thân coi trọng Kiều Phi Nhi, ôm Kiều Phi Nhi ngồi dậy tự mình dứt thuốc.

“Lão gia, người thật tốt với Phi Nhi, đều do Phi Nhi không tốt.” Sau khi Kiều Phi Nhi tỉnh lại nghe nói con của mình có thể không giữ nổi, sắc mặt trắng bệch, cho dù là một tia hy vọng cuối cùng bà cũng sẽ không buông tay.

“Nào, uống thuốc đi Phi Nhi, hơi đắng, uống xong ăn mứt hoa quả.” Lam Lôi Ngạo cố gắng hạ thấp giọng, dùng tiếng nói tương đối dịu dàng dỗ Kiều Phi Nhi.

“Phi Nhi không sợ, vì hải tử thuốc có đắng thế nào thiếp cũng sẽ uống hết.” Kiều Phi Nhi bà kỳ vọng quá lớn với hải tử này, chỉ cần hải tử bình an sinh ra nàng có thể lên làm bình thi, nàng không cam lòng để mất hải tử.

Vừa uống xong thuốc, Kiều Phi Nhi nằm trên giường, chưa đầy một lát bụng bắt đầu co rút đau đớn, rên rỉ thống khổ, Lam Lôi Ngao vội vàng nắm lấy tay bà, Kiều Phi Nhi cảm nhận có sự giúp đỡ, liền hết sức bầu vú vào tay Lam Lôi Ngao, móng tay mạnh mẽ cắm vào để làm giảm cơn đau.

Lam Lôi Ngao bị móng tay Kiều Phi Nhi bấm sâu, đau đớn bất ngờ xảy đến không nhận được, đột nhiên rút tay lại, có lẽ dùng sức quá lớn, lập tức Kiều Phi Nhi ngã xuống từ trên giường, bên dưới áo lót trắng tinh chậm chậm xuất hiện vết đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Không Mời Mà Tới

Kiều Phi Nhi không ngờ Lam Lôi Ngao sẽ hất tay, bà trở tay không kịp dẫn đến rơi khỏi giường, bụng đập mạnh xuống đất, một dòng nước nóng thấm ra ngoài áo lót, nhìn thấy áo lót bị nhuộm đỏ, sắc mặt Kiều Phi Nhi tái mét, hải tử của bà không thể giữ nổi, thai hư hoàn toàn.

Không chịu được đả kích bất ngờ xảy đến, thể lực Kiều Phi Nhi chống đỡ hết nỗi ngất đi.

Còn Lam Lôi Ngao lúc này mới sững sờ, nhìn Kiều Phi Nhi hôn mê trong vũng máu, không màng tới người bà đầy máu, ôm bà đặt tại giường.

“Đào Hồng, nhanh mời Lưu đại phu, nhanh lên.” Lam Lôi Ngao hối hận nhìn vết máu trên tay bị Kiều Phi Nhi cào vì đau đớn, nếu lúc đó mình không dùng lực hất ra, thì cốt nhục của hắn đã không đến mức cứ như vậy mà mất đi, cuối cùng hắn vạn lần không ngờ tới, cốt nhục thân sinh của hắn lại bị hất giết chết, nhìn vũng máu trên mặt đất kia, lần đầu tiên Lam Lôi Ngao kiên cường không biết sai ở đâu, có lẽ trên thế giới này thật sự có cái gọi là báo ứng.

Đào Hồng không hề nghĩ ngợi buông khay đựng thuốc trong tay ra, lập tức xuất phủ, mời Lưu đại phu qua.

Lưu đại phu mới trở về được đường liền bị Đào Hồng dẫn về lại Lam phủ.

Lam Ngữ Yên vừa đi chơi ở bên ngoài trở về trông thấy một đám người vây quanh mẫu thân mình, bỗng nhiên trong lòng khó chịu, nhất định đã xảy ra chuyện, vội chen lên trước, nhìn y phục mẫu thân nhuộm máu đỏ, bụng hơi nhô trở nên bằng phẳng.

“Lam lão gia, lão phu đã cố hết sức, sảy thai là sự thật không thể chối cãi, mặc dù giữ được mạng, nhưng di nương bị mất máu quá nhiều, hơn nữa dạ non trong cơ thể bị hàn khí xâm nhập, e rằng sau này không thể có thai được nữa.” Giọng Lưu đại phu có chút thương tiếc, tự mình báo lại tình trạng Kiều Phi Nhi cho Lam Lôi Ngao sau khi bắt mạch.

“Ông nói cái gì? Sau này mẫu thân ta không thể sinh đẻ? Ông nói vậy, ông là đồ lang băm, phụ thân, chuyện này không phải là thật đúng không? Thân thể mẫu thân sẽ chữa trị khỏi phải không?” Lam Ngữ Yên tức giận trừng mắt Lưu đại phu, nước mắt ngập tràn rúc vào lòng Lam Lôi Ngao, nếu như mẫu thân biết sau này mình không thể mang thai, sẽ bị đả kích nặng nề cỡ nào, thật vất vả chăm sóc hải tử vậy mà sảy thai, nghĩ tới những chuyện này, Lam Ngữ Yên khóc càng lớn hơn.

“Nhị tiểu thư, tâm tình ngài lão phu có thể hiểu được, chỉ là người bồi họ lão phu là lang băm, vậy hãy cho mời cao minh khác tới chữa trị cho thân thể Kiều di nương.” Lưu đại phu vốn là danh y Kim hoa quốc đức cao vọng trọng sao lại để một con nhóc nói như vậy.

“Lưu đại phu, ngài đừng nên tức giận, lời nói con trẻ không kiêng kỵ kính xin khoan dung, Lam Ngữ Yên, con trở về phòng cho ta, đừng ở chỗ này làm loạn.” Lam Lôi Ngao tươi cười với Lưu đại phu, nhưng lại quát mắng Lam Ngữ Yên không hiểu chuyện, đủ loại hỗn tạp trộn lẫn.

“Phụ thân, Ngữ Yên biết sai rồi.” Lam Ngữ Yên nhìn nét mặt Lam Lôi Ngao, hiểu bản thân nếu như lại càn quấy sẽ làm hắn phiền chán* mình, đành phải nuốt xuống ủy khuất, ra sau Mặc uyển, trong lòng càng nghĩ càng bất bình, mẫu thân từ trong uyển Lam Lăng Nguyệt ra mới gặp chuyện không may, nàng muốn báo thù cho mẫu thân.

(Phiền chán: vì phiền phức mà chán ghét.)

Bên trong Nguyệt Thanh uyển lúc này, Lam Lăng Nguyệt mới uống xong thuốc do Nguyệt Trúc sắc, lấy ra ngân châm mua ở dược đường ngày nọ, châm cứu trên chính huyệt vị của bản thân, chỉ dựa vào uống thuốc công hiệu sẽ chậm, cộng thêm châm cứu bí truyền của nàng sẽ nhanh loại bỏ hàn khí trong cơ thể hơn, tính toán canh giờ, hiện tại di nương bên trong Mặc uyển kia dù cho thai nhi không mất, cũng sẽ làm cho bà ta đau bụng không chịu nổi.

“Tiểu thư, ngài bỏ thuốc gì vào trong bình sắc thuốc của Đào Hồng vậy?” Sau khi Nguyệt Trúc về uyển, hồn vía lúc nào cũng như trên mây tựa hồ xảy ra việc lớn.

“Chỉ là một chút bột cây cỏ tính hàn, không lấy mạng của bà ta.” Lam Lăng Nguyệt muốn giữ lại cái mạng của bà ta, dù sao ngày tháng còn dài, nàng muốn bà ta đau đớn không sống nổi.

“Lam Lăng Nguyệt ngơoi ra đây cho ta, nếu không ra ta phá cửa.” Lam Ngữ Yên một bụng tức giận xông tới bên ngoài tẩm phòng Lam Lăng Nguyệt, vừa thấy cửa khóa, vừa dùng chân đá cửa, vừa kêu la tên Lam Lăng Nguyệt.

Con mắt Lam Lăng Nguyệt hí thành khe, giọng này không thể quen thuộc hơn, chính là Lam Ngữ Yên cừu nhân lớn nhất tại kiếp này của nàng, nghe cách nàng ta la mắng mang theo tức giận, xem ra Kiều di nương sảy thai.

Mặc dù sớm hơn nhiều so với dự tính, nhưng mà nghe thấy tin tức này, trái lại tâm trạng Lam Lăng Nguyệt vui vẻ hẳn, Lam Ngữ Yên tự đưa mình đến trước cửa, nếu như không vui đùa cùng nàng một chút chẳng phải có lỗi người ta đã nhớ mình như thế.

Lam Lăng Nguyệt thu lại ngân châm, rót cho mình ly trà, thối thối, sai Nguyệt Trúc mở cửa cho Lam Lăng Nguyệt.

Nguyệt Trúc vừa mở cửa, Lam Ngữ Yên xông vào, không thèm nhìn Lam Lăng Nguyệt lấy một cái đã mắng mồm liên tục.

“Lam Lăng Nguyệt, người có phải làm hại mẫu thân ta sảy thai, sợ ta tìm người tính sổ nên mới khóa cửa lại, trốn đi làm con rùa đen rụt đầu.” Lam Ngữ Yên chống eo, mặt hạnh trừng to.

“Ha ha, nói xong chưa?” Lam Lăng Nguyệt nhìn Lam Ngữ Yên đứng trước mình, một thân hồng nhạt quần lụa mỏng cùng trăm thủy tinh màu lam trên đầu làm nổi bật ngũ quan Lam Ngữ Yên vô cùng nhu hòa, toàn thân tản ra khí chất danh môn khuê tú, chẳng qua một cái miệng kia đã lộ nguyên hình.

“Người bị dọa sợ rồi đúng không?” Lam Ngữ Yên dụi dụi mắt, nhìn Lam Lăng Nguyệt đối diện không sợ hãi như trong tưởng tượng, mà là hờ hững cười với nàng, chậm rãi thổi trà, dường như không mấy may chịu ảnh hưởng gì.

“Nói xong rồi mau cút đi.” Lam Lăng Nguyệt đặt trà xuống, về mặt tóa ra hàn khí lạnh lẽo, không né tránh ánh mắt phóng đến từ Lam Ngữ Yên, môi đỏ mọng khẽ mở từng chữ từng chữ đập vào tai Lam Ngữ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tính Kế Lam Ngữ Yên

“Lam Lăng Nguyệt, người vừa nói cái gì, người có bản lĩnh lặp lại lần nữa.” Trước đến giờ toàn là bị mình bắt nạt, Lam Lăng Nguyệt luôn nhẫn nhục chịu đựng ấy vậy lại dám đáp trả mình, Lam Ngữ Yên không khỏi sững sốt, trong đầu hiện ra lời Đào Hồng, lại nói mình không phải đối thủ của Lam Lăng Nguyệt, thật sự nực cười.

“Ta nói, người đến như nào thì nhẹ nhàng cút trở về như thế.” Lam Lăng Nguyệt không ngừng tròn mắt, Lam Ngữ Yên và Kiều Phi Nhi không hổ là hai mẹ con, tai có vấn đề hết, cái gì cũng cần nàng phải nhắc lại đến hai lần, thật mệt người.

“Người dám bảo ta cút, ta thấy người ăn chưa đủ đòn, Lam Khê Thiên tại Trúc Thanh uyển chưa từng nói chuyện với ta như vậy, có phải người đã quên người từng chui qua háng của ta hay không! Ta không ngại cho người nếm lại một lần nữa đâu.” Lam Ngữ Yên càng nói càng khó nghe, kích động đến nỗi gương mặt nhỏ nhắn trở nên dữ tợn, đầu giống tiểu nữ oa chưa đầy tám tuổi.

“Lam Ngữ Yên, người đừng khiêu khích giới hạn của ta, ta vẫn chưa tính món nợ người đẩy ta xuống đầm Bích Thủy, người đừng được voi đòi tiên, người dựa vào đâu nói Lam Khê Thiên không dám? Ha ha làm sao ta không nhớ năm đó người bốn tuổi được nàng rửa mặt bằng nước tiểu?” Lam Lăng Nguyệt lục lọi nhanh trong trí nhớ thông tin Lam Khê Thiên, thì ra nàng là nữ nhi của Tô Mị Nhi tam di nương của tên cha cận bã, năm nay bảy tuổi rưỡi kém hai tháng so với Lam Ngữ Yên, cũng là hai nữ oa mà một đứa thì độc ác hơn hẳn, bởi vì ký ức sau năm tuổi trống rỗng, cho nên không ấn tượng lắm với Lam Khê Thiên kia, hơn nữa nàng xuyên qua lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua nàng.

“Lam Lăng Nguyệt, người biết kết quả cho việc bắt nạt ta của Lam Khê Thiên không? Nàng và mẫu thân bị đuổi đánh về thôn trang, đoán rằng trong vòng năm năm đừng mơ tưởng quay về, có phải người cũng muốn thử một chút hậu quả khi đắc tội ta không.” Ngày thường Lam Ngữ Yên theo Kiều Phi Nhi tác oai tác quái thành quen, bản lĩnh bên ngoài thể hiện cực kỳ phù hợp, phần lớn bên ngoài lưu truyền đều là nhị tiểu thư Lam gia tài mạo song toàn, huệ chất lan tâm*, đại tiểu thư Lam gia thì lại vô mạo vô tài, vô dụng.

(Huệ chất lan tâm: người con gái có đức.)

“Ha ha, thời tiết hôm nay không tệ, nếu không chúng ta đi dạo đầm Bích Thủy, thuận tiện hoạt động tay chân một chút.” Lam Lăng Nguyệt vốn định đùa giỡn với nàng ta một chút, giải buồn khiến nàng phải cuốn xéo, ai ngờ nàng ta lại sấn tới như nếp nhăn trên mặt chó bull nhe nanh múa vuốt. Đã muốn bị hành hạ, vậy cho dù tâm tình nàng không tốt cũng có thể giúp nàng ta một lần.

“Đi thì đi, chẳng lẽ lại sợ người, đúng lúc hôm nay tâm tình ta không tốt, coi như người xui xẻo.” Lam Ngữ Yên nhìn thân thể Lam Lăng Nguyệt gầy yếu, hừ lạnh trong lòng khinh bỉ nàng còn chịu không nổi một đòn, nàng ta còn dám bảo ta cút, đợi lát nữa xem nàng ta có khóc lóc kêu nàng là cô ***.

“Thân thể tiểu thư người còn rất yếu, lúc này ngại không được trúng gió.” Nguyệt Trúc lo lắng cho thân thể Lam Lăng Nguyệt không thể đến nơi ẩm lạnh, sợ thân thể nàng vừa chuyển biến tốt lại có khác thường.

“Không ngại, mặc áo choàng là được, muối muối có húng như thế, không đi thì chơi sẽ không vui.” Lam Lăng Nguyệt vừa nhìn nét mặt Lam Ngữ Yên, liền biết trong lòng nàng đang tính toán điều gì, oắt con, còn định diễn lại tuồng xưa cho ta, ngươi cứ chờ biến thành con chuột lột đi.

Lam Lăng Nguyệt khoác áo choàng theo Lam Ngữ Yên tới đầm Bích Thủy mệnh mông, nhìn nước trong đầm trong vắt, bên trong nuôi rất nhiều loại cá nhỏ, vô cùng sinh động, cảnh sắc đầm Bích Thủy được xem là nơi phong cảnh đẹp nhất tại Lam phủ, từng đợt gió xuân, hít thở không khí trong lành thật sự dễ chịu.

“Lam Lăng Nguyệt ngươi muốn hoạt động tay chân gì với ta, chắc chắn sẽ không phải cảm kỳ thi họa, đúng rồi công phu mè nheo của ngươi là tuyệt nhất, nếu không ngươi biểu diễn trước, nếu như ta xem thoải mái thì hôm nay sẽ không gây khó dễ cho ngươi.” Lam Ngữ Yên im lặng đánh giá Lam Lăng Nguyệt, nhan sắc thuộc dạng tầm thường, nô tỳ Lam phủ còn xinh đẹp hơn, còn lại cái gì cũng không biết, chả trách cha kêu nàng ta là loại ăn không ngồi rồi.

“Thời tiết hôm nay không tồi, không biết trong đầm Bích Thủy này ngoài cá còn có cái gì, thật tò mò.” Lam Lăng Nguyệt cố ý đề cao âm điệu, như không nghe thấy Lam Ngữ Yên cười nhạo, bước từng bước nhỏ túm lấy áo choàng trên người lại gần đầm Bích Thủy cúi người, làm ra tư thế muốn nhìn rõ hơn.

Lam Ngữ Yên thấy Lam Lăng Nguyệt còn cách đầm nước rất gần quay lưng lại với mình, mừng thầm cơ hội đến, từng bước một tiến lại gần Lam Lăng Nguyệt, mà Nguyệt Trúc trông thấy Lam Ngữ Yên muốn gây bất lợi cho tiểu thư, vừa định mở miệng ngay lập tức bị Lam Ngữ Yên hung hăng trừng mắt, không một tiếng động uy hiếp nàng, Lam Lăng Nguyệt thì tỏ ra nghiêm túc tìm kiếm, hoàn toàn không thấy sóng ngầm phía sau.

Thời điểm Lam Ngữ Yên sắp nhích lại gần mình, đột nhiên thân thể nghiêng sang bên, chân phải dùng lực, Lam Ngữ Yên chuẩn bị đẩy nàng tức khắc hoa dung thất sắc, chỉ nghe ồm một tiếng rơi vào đầm Bích Thủy.

“Ái chà, muối muối, mới chớp mắt một cái muối đã nhảy vào trong đầm nước rồi, chẳng lẽ muối muốn giúp tỳ nhìn xem đầm Bích Thủy ngoài cá còn nuôi cái gì khác sao, muối muối, không ngờ muối làm tỳ tỳ cảm động quá.” Lam Lăng Nguyệt làm ra dáng vẻ cảm động, nhìn Lam Ngữ Yên chặt vật giầy giữa thi thoảng uống một ngụm nước trong đầm Bích Thủy, Lam Lăng Nguyệt nhìn đến vui tai vui mắt, oắt con còn dám đấu với ta không, hòa khí* cao như thế, cho nên trước tiên phải hạ nhiệt độ, để bản thân ném thử mùi vị đầm Bích Thủy.

(Hòa khí = tức giận, cũng có thể hiểu là nhiệt độ trong người dâng cao.)

“Lam Lăng Nguyệt, ngươi cố ý, nhanh gọi người đến cứu ta, nếu ta xảy ra chuyện gì, nhất định phụ thân sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Lam Ngữ Yên liều mạng giầy giữa trong nước, trong lòng hận Lam Lăng Nguyệt thấu xương, không ngờ chính mình lại bị nàng ta cho vào tròng.

“Muối muối, muối đừng vội, tỳ lập tức đi tìm người tới cứu muối, tỳ vừa mới bị trúng gió độc, thân thể có chút yếu, sẽ đi chậm một chút, muối nhất định phải chống đỡ nhé.” Lam Lăng Nguyệt nói vậy, nhưng ở trước mắt Lam Ngữ Yên, đi một bước nhỏ lại nghỉ nửa bước, làm bộ vô cùng yếu ớt, dùng tốc độ như vậy đi tìm gia nô tới cứu Lam Ngữ Yên đang cần rằng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Điềm Đạm Phản Kích.

Lam Lăng Nguyệt cứ như vậy bước đi, tính toán canh giờ Lam Ngữ Yên rơi xuống nước, vừa đi khuất tầm mắt Lam Ngữ Yên, vội tìm chỗ kín ngồi xuống.

“Tiểu thư, ngài sao thế, có phải vừa mới bị cảm lạnh, thân thể không thoải mái không, xin lỗi tiểu thư, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy nhị tiểu thư định đẩy ngài xuống nước, nô tỳ không thể báo cho ngài biết đúng lúc.” Nguyệt Trúc thấy tiểu thư nhà mình ngồi xuống dưới tàng cây dựa lưng vào gốc cây đối diện đầm Bích Thủy, nhìn tiểu thư thờ khó nhọc, trong lòng tự trách bản thân.

“Ta không sao, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ngươi là nô tỳ, nàng là chủ tử, không cần tự trách, giao cho ngươi nhiệm vụ, ngươi đi gọi Vương Khánh tới cứu nhị tiểu thư, ta hơi mệt, ngồi ở đây nghỉ ngơi chờ các ngươi.” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy Nguyệt Trúc thật lòng thật dạ với nàng, chỉ là bản thân mình trong lòng nàng cũng không phải chủ tử duy nhất, mặc dù tất cả chuyện mới xảy ra có thể coi là nàng cố ý tính kế Lam Ngữ Yên, cũng nhân tiện thử thách xem Nguyệt Trúc có thật lòng không, sự thật chứng minh, mặc dù Nguyệt Trúc mãi mãi sẽ không phản bội mình, nhưng cũng sẽ không lừa mình bảo vệ chủ.

“Vương Khánh? Tại sao là hắn? Lần trước tiểu thư ngài rớt xuống nước là chính hắn cứu được.” Nguyệt Trúc sững sờ không hiểu gia nô Lam phủ nhiều vô kể, vì sao tiểu thư lại muốn gọi Vương Khánh.

“Ta muốn hắn có thêm chút ấn tượng, nói không chừng hắn lại nhớ tới điều gì đó thì sao?” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn nhiều lời, đúng là nàng có chút hứng thú với Vương Khánh này, nếu biết cách lợi dụng, có thể tố cáo Lam Ngữ Yên trước, khiến nàng ta hoàn toàn cảm miệng.

“Nô tỳ đi ngay.” Nguyệt Trúc cũng không trì hoãn thêm, dù sao nhị tiểu thư bên đó còn đang trong đầm nước đoán lúc này chỉ còn lại nửa cái mạng, may mà nơi này cách phòng tuần tra rất gần, liền tăng cước bộ.

Khi Nguyệt Trúc tới cửa phòng tuần tra, thấy Vương Khánh đang gạt bùn đất dính trên người mình, luống cuống chạy tới bên cạnh Vương Khánh.

“Vương Khánh, nhị tiểu thư rơi xuống đầm nước, hiện tại tình hình hết sức nguy nan, ngươi mau gạt công việc sang một bên, gấp rút đi với ta tới cứu người.” Nguyệt Trúc thờ không ra hơi, nói chuyện cũng câu còn câu mất, rất sợ chậm nữa sẽ xảy ra án mạng.

“Hả ——? Hiểu rồi, đi thôi.” Đầu tiên Vương Khánh sững sốt, tình hình như thế cũng không để hấn suy nghĩ nhiều, vội vội vàng vàng theo Nguyệt Trúc chạy tới.

Lam Lăng Nguyệt ngồi dưới bóng cây nhìn thấy hai bóng người chạy tới từ xa, chậm rãi đứng dậy, thu hồi vẻ hài lòng mới nãy, lông mày nhăn lại, nét mặt hiện vẻ lo lắng.

“Đại. Đại tiểu thư.” Vương Khánh chạy tới nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt trong bóng cây, lắp bắp thỉnh an, hấn có chút chột dạ nhìn Lam Lăng Nguyệt, bởi vì bản thân biết rõ chân tướng việc nàng bị rơi xuống nước, mà hấn cũng không phải đi ngang qua, thậm chí đến tận lúc này hấn vẫn hoảng hốt khi nhớ lại cảnh tượng đó.

“Đừng chậm trễ thì giờ, nhanh đi cứu muội muội đáng thương của ta đi.” Lam Ngữ Yên mang sự hoảng loạn trong lời nói, giống như chậm một chút thì Lam Ngữ Yên sẽ trở thành quỷ chết chìm.

Vương Khánh vội vàng gạt đầu, không cần cời ngoại sam, chạy nhanh đến đầm Bích Thủy ụp một tiếng nhảy xuống, còn Lam Ngữ Yên lúc này giãy giụa trong nước sức lực trên người cơ hồ đã dùng cạn, uống không ít nước trong đầm, cả người có cảm giác sắp chìm, Vương Khánh vòng lấy thân thể của nàng, kéo tới bên bờ.

“Nhị tiểu thư, tỉnh lại đi.” Vương Khánh không để ý lau khô đầu, ngồi bên cạnh người chết đuối không ngừng sơ cứu tại chỗ, cố gắng ép nước trong lồng ngực của nàng ra.

“Khụ. khụ...” Sau khi Vương Khánh không ngừng dùng tay ấn lồng ngực, cuối cùng Lam Ngữ Yên phun ra ít nước trong đầm thành tiếng, nhưng do chìm quá lâu, ý thức của nàng lâm vào trạng thái hôn mê, tình hình cụ thể phải mời đại phu.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư phải làm sao bây giờ.” Hiện tại Vương Khánh bối rối, bản thân cũng không thể đưa đi.

“Hiện tại nhị tiểu thư chết chìm là việc cấp bách, nhanh đưa nàng về Mặc uyển, ngươi hỏi ta, chẳng lẽ muốn ta ôm nàng trở về sao?” Lam Lăng Nguyệt làm ra dáng vẻ khó xử, nhìn bản thân lại nhìn Vương Khánh.

“Nô tài không có ý đó, nô tài là...” Lời này của Lam Lăng Nguyệt khiến Vương Khánh mất một lúc không biết trả lời như thế nào, hấn có loại cảm giác tuồng cũ diễn mới kỳ quái càng lúc càng mãnh liệt.

“Người này, hôm nay không chỉ muốn ngươi đưa nàng đi, hơn nữa ngươi còn phải kể cho cha ta và di nương sảy thai là nhị tiểu thư chơi đùa bên cạnh đầm nước không cẩn thận ngã xuống, ngươi vừa vặn đi ngang qua liền cứu nàng, hiểu không?” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên một nụ cười lạnh, cảnh sắc thay đổi luân phiên, tiết mục khanh đa* thay nhau diễn.

(Khanh đa: bầy, lừa dối.)

“Chuyện này tiểu thư đừng làm khó nô tài, nô tài rõ ràng theo Nguyệt Trúc tới, nô tài không thể nói dối, trong nhà nô tài trên có già dưới có trẻ cần phải nuôi sống.” Vương Khánh nghe thấy lời Lam Lăng Nguyệt sau đầu liên tục kêu ù ù, đây là đại tiểu thư mà hấn biết sao?

“Nguyệt Trúc, lúc ngươi tới phòng tuần tra tìm Vương Khánh có ai khác ở đó không?” Lam Lăng Nguyệt không đếm xỉa tới lời cầu xin của Vương Khánh, dò hỏi Nguyệt Trúc bên cạnh.

“Tiểu thư, lúc nô tỳ tới phòng tuần tra chỉ có mỗi mình Vương Khánh, khi đó đang gạt bùn đất trên người.” Nguyệt Trúc nhớ lại tình hình lúc bấy giờ nghiêm túc trả lời.

“Vương Khánh, hiện tại ngươi chỉ có hai con đường có thể đi, thứ nhất ta dẫn ngươi tới chỗ phụ thân để tự thú, ngày ta chết đuối là do Kiều di nương phảì ngươi tới cứu ta, người đẩy ta xuống nước là Lam Ngữ Yên, ta đã nắm giữ đủ chứng cứ, đến lúc đó ngươi chỉ có một con đường chết; con đường thứ hai, đưa Lam Ngữ Yên trở về hết sức nói rằng nàng tự mình rơi xuống nước, nếu như sau khi nàng tỉnh lại liên tục mách do ta đẩy, vậy ngươi phải làm nhân chứng cho ta. Bản thân ngươi nên nghĩ kỹ đi, Kiều di nương ngầm sai ngươi làm những chuyện dơ bẩn đó ta không phải là không biết, Thanh Mai hóa điên ngươi có biết không? Tuy nhiên trước khi nàng điên đã thú nhận mọi tội lỗi rồi.” Lam Lăng Nguyệt cười quan sát Vương Khanh, nhìn tuổi tác phải hơn hai mươi, ngũ quan lộ ra nét hèn mọn và hung tợn, vừa nhìn biết ngay ngày thường làm không ít chuyện trái với lương tâm, bản thân mình cứ tiếp tục lừa gạt hấn, không tin hấn không chịu thừa nhận.

“Đại tiểu thư, ngươi không phải khiến nô tài tự tuyệt đường lui sao?” Nghe lời Lam Lăng Nguyệt nhắc đến Thanh Mai hóa điên, hấn mới thực sự ý thức được sự ngoan độc của đại tiểu thư, cân nhắc lợi ích liên quan bên trong.

“Lúc ngươi làm những chuyện dơ bẩn kia sao không nghĩ tới sẽ có báo ứng, ta chỉ là dùng ngươi gạt bỏ đi ngươi tâm độc và thứ muội của ta thôi, chẳng lẽ ta không nhân từ bằng Kiều di nương? Thời gian của muội muội ta có hạn, ta cũng mệt.” Lam Lăng Nguyệt vốn không phải người kiên nhẫn, nàng cảm

thấy hôm nay nói nhiều rồi.

Nhận thấy Lam Lăng Nguyệt không vui, Vương Khánh hạ quyết tâm, ôm lấy Lam Ngữ Yên, vô cùng kính sợ cười lại với Lam Lăng Nguyệt: “Đại tiểu thư đã cho tiểu nhân một con đường sáng, nhất định tiểu nhân sẽ dựa theo lời ngài báo cho Kiều đi nương biệt, vậy tiểu nhân đi đưa người ngay đây.”

Vương Khánh ôm Lam Ngữ Yên cảm giác mỗi bước chân đều nặng nề, sau lưng lạnh dựng tóc gáy, đại tiểu thư này không chỉ đánh vào mặt hắn, còn tính kẻ mọi người, hắn cũng có thể lường trước khi đưa Lam Ngữ Yên tới Mặc uyển sẽ có cảnh tượng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Di Nương Suy Sụp

Khi Vương Khánh ôm Lam Ngữ Yên bị rơi xuống nước tới Mặc uyển, Đào Hồng đang ra lệnh bọn nha hoàn sắc thuốc bỏ thân thể cho Kiều đi nương, còn Lam Lôi Ngao ngồi cạnh bên giường chăm sóc Kiều Phi Nhi còn đang hôn mê.

“Đào Hồng, người nhanh tới đây đi.” Vương Khánh ôm Lam Ngữ Yên, khi tới Mặc uyển nhìn thấy Đào Hồng, vội vàng gọi nàng qua đỡ mình.

“Chuyện này là làm sao?” Đào Hồng quay đầu nhìn Vương Khánh đang ôm Lam Ngữ Yên quần áo ướt sũng nước, nhìn qua có lẽ là chết đuối, thật sự là sống trước chưa yên sống sau đã nổi, rốt cuộc Mặc uyển có vấn đề gì, chẳng lẽ thật sự dính tới thứ gì không sạch sẽ.

Đào Hồng chau mày vừa sai hai nha hoàn đang làm việc trước mặt đỡ lấy Lam Ngữ Yên, vừa sai Hi Nhi đang rửa rau mời đại phu.

Bên kia Lam Lôi Ngao vốn đang lo lắng cho Kiều đi nương, lại nghe đến việc Lam Ngữ Yên rơi xuống nước, tình hình hiện tại hết sức nguy ngập, phân phó nha hoàn nhất đẳng Tú Mai chăm sóc Kiều đi nương ở Mặc uyển, bản thân thì vội vã xông tới sương phòng đang chẩn bệnh cho nhị nữ nhi.

Một ngày chạy qua lại Lam phủ mấy chuyến, Lam đại phu có thể nói sắp suy tim mất rồi, mấy lần đi đi lại lại đều là lúc hắn vừa mới trở lại được đường thì có nô tỳ Lam phủ đến, lần nào đến cũng thấy sốt sáng cho tính mạng không thời.

Tình hình Lam Ngữ Yên nghiêm trọng hơn Kiều đi nương, bởi rơi xuống nước trong thời gian dài, phổi bộ động lại lượng lớn nước, hiện tại lại lên cơn sốt cao, Lưu đại phu chỉ có thể dùng ngân châm, kích thích huyết vị, kê đơn thuốc khiếp thấp và đơn được bảo mệnh, dặn Đào Hồng cắt ra rồi dùng nước nóng, ép Lam Ngữ Yên nuốt xuống.

“Lưu đại phu, nhị nữ nhi của ta thế nào?” Sắc mặt Lam Lôi Ngao lo lắng, hần áy náy thân sinh cốt nhục lại do chính tay mình giết chết, lúc này nữ nhi của mình lại đang ngàn cân treo sợi tóc, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hắn không biết bản thân nên làm như thế nào sau khi Phi nhi tỉnh lại, hắn đã làm tổn thương một nữ nhân rồi...

“Lam lão gia, người đừng sốt ruột, lão phu đã cho lệnh thiên kim uống thuốc bảo mệnh, chỉ là hiện tại sốt cao không giảm, có khả năng tỉnh lại hay không còn phải xem vận may của con bé.” Lưu đại phu đặt hòm thuốc xuống, thở dài, hần chỉ nắm chắc sáu phần đối với Lam Ngữ Yên.

“Lưu đại phu, trong mấy ngày tới, nội nhân và nữ nhi ta vẫn còn hôn mê, không muốn để ngài phải chạy tới chạy lui, cũng vì không muốn phát sinh thêm tình huống bất ngờ nào nữa, Lam mẫu mãng chỉ gấp mười lần tiền chẩn bệnh hy vọng ngài có thể ở lại Lam phủ vài ngày, tùy thời điểm mà chẩn bệnh, ta sẽ sai người thu dọn sạch sẽ phòng khách thuận tiện để ngài vào ở, ngài xem có được không?” Về mặt buồn ầu của Lam Lôi Ngao càng lúc càng tăng, suy nghĩ một hồi, thấp giọng bàn bạc với Lưu đại phu.

“Cứu mạng vốn là chức trách của lão phu, quả thật có không ít tình hình bất ngờ chuyển hóa, vậy lão phu cung kính không bằng tuân mệnh.” Kỳ thực nếu bản thân Lam Lôi Ngao không đề cập tới, Lưu đại phu cũng tự mình nói, dù sao ông cũng sáu mươi tuổi rồi, thật sự vừa đi vừa về chịu không nổi.

“Phiền Đào Hồng phân phó dọn dẹp phòng khách Mặc uyển, cho Lưu đại phu nghỉ ngơi.” Lam Lôi Ngao trầm giọng dặn dò Đào Hồng tiếp đãi Lưu đại phu, hần liếc mắt qua nhị nữ nhi đang sốt cao bên trong, nhớ tới buổi chiều còn phải đi đối chiếu sổ sách với các máy chương quây, liên quan tới nguồn tiêu thụ gốm sứ, chuyện này cũng không thể kéo dài được, liền phân phó chăm sóc Lam Ngữ Yên tốt, rồi rời khỏi sương phòng.

Lúc này tại Thần Vương phủ

“Chủ tử, thuộc hạ vô năng, điều tra mấy ngày cũng không kiếm nổi chút tin tức nữ nhân ngài nhắc tới.” Hắc Ứng quý gối thành tội trước Âu Dương Mặc Thần đang ngồi thưởng thức hai miếng tiền đồng trong thư phòng.

“Nữ nhân kia không thể biến mất khỏi thế gian được, làm việc không có kết quả phải xử trí như thế nào, hả?” Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng hỏi Hắc Ứng đang quỳ.

“Thuộc hạ chịu phạt, tự nguyện tới ảnh vệ cường huấn* đặc biệt một năm.” Hắc Ứng có nỗi khổ mà khó nói, cái việc tìm nữ nhân không thấy rõ dung nhan còn khó hơn việc mò kim đáy bể.

(Cường huấn: tăng cường tập luyện.)

“Hai năm” Âu Dương Mặc Thần ném hai đồng tiền của nữ nhân đang thưởng thức kia lên bàn, nói với Hắc Ứng.

“Thuộc hạ đi lĩnh phạt.” Hắc Ứng ảo não rời khỏi thư phòng, chỉ là từ đó hán hận hai đồng tiền, càng hận nữ nhân đã đưa hai đồng tiền cho chủ tử, rõ ràng nói một năm chỉ bởi hai đồng tiền mà biến thành hai.

“Nữ nhân, tốt nhất ngày nào người cũng nên khăn cầu đường rơi vào tay bản vương.” Sau khi Hắc Ứng lui ra ngoài, Âu Dương Mặc Thần nhìn hai miếng tiền đồng chứng kiến bản thân bị sỉ nhục, lạnh lẽo nói.

Trong lúc đó tại bên kia, Kiều Phi Nhi hôn mê một buổi chiều, vất vả mới mở nổi đôi mắt mờ mịt, quét mắt xung quanh không thấy một ai ngoại trừ Tú Mai ở ngoài, bắt giác xoa xoa cái bụng của mình, nơi bằng phẳng đó có chút cảm giác đau khiến sắc mặt của nàng thâm đậm, nước mắt nhịn không nổi trào rơi.

“Di nương, ngài đã tỉnh, uống chút canh sâm đi.” Tú Mai trông thấy Kiều Phi Nhi tỉnh lại, nhanh chóng đỡ lấy, đưa bát canh sâm bổ khí huyết.

“Ta không uống, hài nhi trong bụng ta đã không còn, uống có tác dụng gì nữa.” Kiều Phi Nhi lắc đầu liên tục, hài tử của mình đã chết, trong lòng bà có chút cay đắng, oán cùng hận cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng, bà có thể trách mắng Lam Lôi Ngạo sao?

“Phu nhân, ngài không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho nhị tiểu thư chứ, ngài không thể cam chịu.” Thấy Kiều di nương không muốn uống canh sâm, Tú Mai hơi nóng giận.

“Yên nhi? Yên nhi làm sao?” Chợt nghe đến tên Lam Ngữ Yên, Kiều Phi Nhi hoảng loạn, cầm cánh tay Tú Mai, lo lắng hỏi han, bản thân đã mất một hài tử, Yên nhi là hài tử duy nhất của bà.

“Nhị tiểu thư, nàng ấy, chết đuối, hiện tại sốt cao không giảm, Lưu đại phu nói không đảm bảo nàng có thể tỉnh lại.” Tú Mai bị móng tay Kiều Phi Nhi cào vô cùng đau đớn.

“Người nói cái gì? Mặc y phục cho ta, ta muốn gặp Yên nhi.” Nghe được Lam Ngữ Yên chết đuối, lúc này sống chết không rõ, đầu óc Kiều di nương kêu ù ù, vất vả mặc y phục, lúc này lòng nàng đã sớm rơi vào hố sâu vạn đau thương, nỗ lực chống người dậy, không để ý vị đắng của canh nhân sâm, một hơi uống sạch, nàng sợ một giây sau bản thân sẽ không chịu nổi mà ngã quỵ.

Tú Mai dìu Kiều Phi Nhi vô cùng suy yếu tới sương phòng, lúc này Đào Hồng đang thay khăn đắp trán cho Lam Ngữ Yên, Lam Ngữ Yên không nói một tiếng lặng lẽ nằm ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn bị thiêu tới đỏ bừng, Kiều di nương đau lòng rơi nước mắt.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp tại sao lại rơi xuống nước.” Con người Kiều di nương phát ra ánh sáng lạnh lẽo chất vấn Đào Hồng.

“Nô tỳ không biết, là Vương Khánh ôm tiểu thư trở về.” Đào Hồng hoảng sợ nói.

Kiều Phi Nhi nghe nhắc đến tên Vương Khánh, móng tay mạnh mẽ bấm vào trong thịt, Vương Khánh, chết đuối, liên kết hai từ này với nhau, tự nhiên Kiều Phi Nhi nghĩ đến Lam Lăng Nguyệt, nếu không phải hài nhi của mình do con nhóc xúi giục cũng sẽ không động thai khí, hiện tại lại liên lụy tới con gái của mình, bà và Lam Lăng Nguyệt không đội trời chung, không chém nó thành trăm mảnh thì khó có thể xoa dịu con hận trong bà, Lam Lôi Ngạo bà không thể hận, thế nhưng Lam Lăng Nguyệt, hừ, nếu muốn dạy dỗ nó đến chết thì có muôn ngàn cách thức để làm.

“Tú Mai, đỡ ta tới Nguyệt Thanh uyển.” Sau khi Kiều Phi Nhi suy nghĩ một lát, quyết định đánh cược một lần.

Trong Nguyệt Thanh uyển lúc này

Lam Lăng Nguyệt làm loạn lấy lý do bản thân muốn học y thuật, nhất định theo tới trong uyển bắt mạch mẫu thân Thu Nhược Thủy của nàng.

Bàn tay nhỏ bé của Lam Lăng Nguyệt giả vờ chạy khắp nơi, lặng lẽ ngừng đùa chơi, đặt lên mạch đập, mục đích chính cho việc nàng làm loạn chính là muốn tự mình chẩn đoán rốt cuộc Thu Nhược Thủy có trúng độc hay không.

“Nguyệt nhi, có chẩn ra bệnh gì không?” Thu Nhược Thủy cười cực kỳ phối hợp hỏi han.

“Ha ha, thân thể mẫu thân rất khỏe mạnh, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.” Lam Lăng Nguyệt lè lưỡi cười hi ha, tuy nhiên trong lòng lại có chút nặng nề, quả thực thân thể mẫu thân có dấu hiệu trúng độc, xem ra đúng như Thanh Mai nói, Kiều di nương đã đưa tay tới bên người mẫu thân từ lâu.

“Con đó nha, chỉ biết huyền thuyên.” Thu Nhược Thủy nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi nhỏ của Lam Lăng Nguyệt, tâm tình rất tốt.

Vốn là hình ảnh hai mẹ con nàng tựa vào nhau, trong mắt Kiều Phi Nhi vừa tới gần Nguyệt Thanh uyển lại cực kỳ chói mắt, hài nhi trong bụng bà sinh non, nữ nhi hôn mê, mà Thu Nhược Thủy thì có nhi tử một tuổi, lại có thêm một nữ nhi đang từ từ lột xác, mà Thu Nhược Thủy là phu nhân tôn quý, bản thân chỉ là di nương thấp kém một bậc, tất cả chuyện này liệu bà có thể không hận sao? Đang nghiêng răng nghiêng lợi, có lẽ do vết thương trong bụng nhói đau, đau đớn khiến gương mặt Kiều Phi Nhi lấm tấm mồ hôi.

“Kiều di nương, ngọn gió nào thổi người tới đây? Người không phải nên ở Mặc uyển đường thân thể sao? Ta nghe nói sau này ngài không bao giờ có thể mang thai được nữa, mặc dù sáng sớm Nguyệt nhi có khó chịu, ngài cũng đừng giữ trong lòng nhé.” Lam Lăng Nguyệt thấy tình trạng Kiều Phi Nhi như vậy còn tới nơi này, theo dự tính của nàng chắc hẳn đã biết chuyện Lam Lăng Yên là mình làm, ha ha, vậy bản thân phải nói chuyện nhẹ nhàng chút mới được, nhờ đầu lơ nói nặng lời, trực tiếp ngắt xui thì bản thân tra cha không biết sẽ đau lòng đến mấy ngày!

“Người nói cái gì? Ta không thể có thai nữa?” Lời Lam Lăng Nguyệt giống như cây châm tẩm độc đâm xuyên tim Kiều Phi Nhi, trong nháy mắt suy sụp. Đối với một nữ nhân, lời nói không thể mang thai chẳng khác gì vạn tiễn xuyên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Trước Con Giông Bão

“Di nương, người vẫn có người chống đỡ cho mà, nếu như người gục tại Nguyệt Thanh uyển con, phụ thân đại nhân thân ái của con sẽ liều mạng với con mất.” Lam Lăng Nguyệt nhìn bộ dáng đau muốn chết kia của Kiều Phi Nhi, thật hả giận làm sao.

Kiều Phi Nhi ôm bụng mình thật chặt, gắng gượng không để bản thân quy ngã, nhất định bà phải tự tay chính chết Lam Lăng Nguyệt. Kiều Phi Nhi mạnh mẽ chống đỡ thân thể, kể ở trước mắt, bà không thể lại trúng bẫy của Lam Lăng Nguyệt, hiện tại thân thể suy yếu đến nỗi bà phải vịn vào tay Tú Mai mới có thể đứng vững nổi.

“Nhất định ta sẽ gắng gượng, Lam Lăng Nguyệt, chúng ta cứ nhìn coi.” Kiều Phi Nhi cực kỳ kiên dữ, hận ý biến thành một câu nói, sau đó để Tú Mai diu đỡ thân thể mình rời khỏi Nguyệt Thanh uyển, câu nói sau này không thể có hải tử là đã kích quá lớn với bà, tất cả hy vọng của bà bỗng hóa thành hư ảo, đương nhiên bao gồm cả ý muốn dựa dẫm vào hải tử để được leo lên làm bình thê của bà.

“Di nương có tình lực* vẫn nên đặt nhiều lên người nhị muội muội, hoặc tốt nhất tay của ngài đừng nên chạm tới uyển của ta và của mẫu thân ta, bằng không, lần sau ta không dám cam đoan ngài có thể không đứng nổi mà đi ra ngoài.” Lam Lăng Nguyệt vẫn cười híp mắt đối mặt với Kiều Phi Nhi như trước, đáng vẻ biến đổi ám chỉ bà thu lại, đừng có giờ trở xấu lên người mẫu thân nàng.

(Tình lực: tinh thần và thể lực.)

“Lần tới, Lam Lăng Nguyệt người sẽ biết hậu quả.” Kiều Phi Nhi lạnh lùng liếc mắt nhìn Thu Nhược Thủy chưa nói một lời, từ lúc ban đầu vào phủ bà đã ghen ghét với bà ta rồi, nghe giọng điệu của Lam Lăng Nguyệt, hẳn là con nhóc đã biết chuyện Thu Nhược Thủy bị trúng độc, buồn cười bản thân nhiều năm tranh đấu như vậy thế nhưng lại thua trong tay một đứa bị nàng gọi là phế vật.

Kiều Phi Nhi hừ lạnh một tiếng không nhiều lời thêm nữa, để Tú Mai đỡ mình hồi Mặc uyển đường thân thể.

“Nguyệt nhi, con vừa nói gì với Kiều di nương vậy, mẫu thân nghe mà như rơi vào sương mù, mau nói một chút cho mẫu thân biết rốt cuộc trong tiểu hồ lô này của con bán thuốc gì.” Sau khi Kiều Phi Nhi rời đi, Thu Nhược Thủy hơi nhứ chặt chân mày, dò hỏi Lam Lăng Nguyệt.

“Ha ha, không có việc gì đâu, mẫu thân, hôm qua con nghe Thủy Tinh tỷ tỷ nói người ngủ không yên, vài ngày trước con biết một người có y thuật cao minh, ông ấy cho con mấy đơn thuốc, mấy ngày con uống thuốc theo đơn, coi thử có phải khí sắc của con tốt hơn rất nhiều không, chờ con đi lấy rồi đưa cho người, người sai Thủy Tinh tỷ tỷ theo đó mà bốc thuốc cho người điều trị thân thể.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Thu Nhược Thủy nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của mình có sức sống hay không.

“Quả thực so với trước đây hồng hào hơn rồi, hiếm thấy Nguyệt nhi lo lắng cho mẫu thân như vậy, mẫu thân rất vui mừng.” Lòng Thu Nhược Thủy ấm áp, cả đời bà sống vì hai người, nữ nhi và hải tử là toàn bộ của bà.

“Chờ nhé, con đi lấy.” Lam Lăng Nguyệt đứng lên, bước chân nhỏ chạy nhanh về phía tẩm phòng.

“Tiểu thư, chúng ta làm gì có đơn thuốc nào.” Nguyệt Trúc theo sát Lam Lăng Nguyệt vào gian phòng, rõ ràng nàng nhớ tự tiểu thư mình mua được về uống, tự xưng xuất hiện cao nhân cho đơn thuốc.

“Vài ngày trước ta nhìn thấy một phương thuốc xưa, người không cần phải xen vào, ra ngoài hầu hạ mẫu thân ta đi.” Lam Lăng Nguyệt tròn tròn mắt, nha đầu này truy hỏi sự việc kỹ càng đến mức như vậy sao?

Nguyệt Trúc rời khỏi gian phòng, Lam Lăng Nguyệt lấy ra tờ giấy, suy tư phối như nào mới có thể phá giải độc tố thần kinh lắng đọng, trong đầu lọc qua một lượt công hiệu các loại thuốc, rồi cầm bút phối thuốc.

Qua thời gian chừng nửa khắc, cuối cùng Lam Lăng Nguyệt không thoải mái cầm bút lông viết ra đơn thuốc trị liệu trong lòng, mặc dù viết không đẹp, nhưng ít ra mỗi vị thuốc bao nhiêu lượng có thể nhìn rõ ràng. Trình độ này mà nói đã tới cực hạn đối với Lam Lăng Nguyệt rồi, ai bảo ở hiện đại nàng

ghét nhất chính là môn học thư pháp.

Sau khi thổi khô mực bút, Lam Lăng Nguyệt kiểm tra thêm lần nữa, xác định không có vấn đề mới ra khỏi gian phòng, chạy tới bên cạnh Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân, tờ danh sách của vị cao nhân kia không cẩn thận bị con xé rách, Nguyệt nhi không biết vài chữ nên chỉ có thể chép lại mấy chữ đó, viết có chút khó coi, nhưng mà Nguyệt nhi đã so sánh lại rồi, không sai chỗ nào.” Lam Lăng Nguyệt bĩu mũi, cánh tay nhỏ bé mím mím cầm tờ giấy đưa cho Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân luôn an tâm với Nguyệt nhi mà.” Thu Nhược Thủy nhìn chữ viết như tiểu nòng nọc bò, rồi nhìn bộ dáng nữ nhi nhà mình đang bĩu môi cảm giác thật đáng yêu. Xem qua rồi đưa Thủy Tinh ý bảo ngày mai nàng đi lấy thuốc kê.

Việc làm hôm nay bên trong uyển gần như rơi vào trong mắt lão già tóc bạc, khoảng thời gian gần đây ông ta thường xuyên núp trong bóng tối “bảo hộ” Lam Lăng Nguyệt trong Nguyệt Thanh uyển, nha đầu này tàn nhẫn, sức mạnh chứa dao ngầm, kiêu ngạo khí phách, dùng tâm hiểm tuấn cũng làm cho lão già tóc bạc khen không dứt miệng, hận không thể nhào tới hôn mạnh tiểu nữ oa này một cái ngay lập tức, bất cóc làm đồ đệ ngay lập tức, nhưng hẳn quan sát lâu như vậy, cảm thấy tính cách của tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ không chịu khuất phục, cho nên ông nhìn, ông chờ một cơ hội.

(Nghe như lolicon ấy...)

Lam Ngữ Yên hôn mê một ngày một đêm, Lam phủ vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh có chút quỷ dị, Lam lão phu nhân thường tới Mặc uyển thăm Lam Ngữ Yên đã hạ sốt chưa, Kiều di nương ngoại trừ lúc ăn và uống thuốc sẽ ngồi bên giường chăm sóc Lam Ngữ Yên.

Còn Lam Lôi Ngao buổi tối hôm đó sau khi Kiều di nương tỉnh lại trấn an bà một đêm, liền toàn tâm toàn ý toan tính chuyện làm ăn, bởi vì gần đây nguồn tiêu thụ gốm sứ và tơ lụa xảy ra vấn đề, xử lý không tốt sẽ giảm khách hàng lớn, tổn thất nặng nề, hẳn đã không quản được việc trong phủ, không thể không đặt chuyện nguồn tiêu thụ lên vị trí đầu tiên.

Lam Ngữ Yên hôn mê tới ngày hôm sau, buổi trưa hôm nay Lưu đại phu dùng ngân châm đâm huyệt đạo, dứt thuốc bổ dưỡng khí huyết, rốt cuộc Lam Ngữ Yên hạ sốt tỉnh lại.

“Nuơng ____.” Mở mắt nhìn thất sắc mặt tái nhợt của Kiều Phi Nhi trước giường, cổ họng khàn khàn thấp giọng hô.

“Yên nhi, cuối cùng con cũng đã tỉnh lại.” Kiều Phi Nhi thấy ý thức Lam Ngữ Yên tỉnh táo lại, trong lòng hết sức kích động, lão thiên gia đối đãi bà không tệ, Yên nhi cũng tỉnh rồi, bước tiếp theo chính là tự tay đưa mẹ và con gái Thu Thủy Nhược vào địa ngục.

“Mẫu thân, người vừa mới nói cái gì? Nói to lên một chút, con nghe không rõ.” Lam Ngữ Yên chỉ nghe được tiếng nói rất nhỏ, nghe không rõ đang nói cái gì.

“Yên nhi, con không nghe được ta nói gì sao? Tại sao có thể như vậy chứ, Lưu đại phu, người mau xem cho con bé với.” Về mặt Kiều Phi Nhi vốn vui mừng, tuy nhiên khi Yên nhi nói không nghe rõ mình nói, tâm tình thoáng chùng xuống, nữ nhi của bà sẽ không... .

Lưu đại phu bước lên kiểm tra hai tai Lam Ngữ Yên, lắc lắc đầu: “Bởi vì Nhị tiểu thư sốt cao dẫn tới huyệt vị bên tai phải mất khả năng nghe, lão phu cũng không có cách nào.”

“Người nói cái gì? Người chính là đồ lang trung gian hồ, ta khỏe mạnh, hai tai ta vẫn còn rất tốt, ta không có điếc, ta không có thiếu mất bất kỳ kỳ chỗ nào.” Lam Ngữ Yên vênh tai nghe tới đoạn Lưu đại phu nói tai phải của mình bị điếc, gào lên.

“Yên nhi, con vừa mới tỉnh lại không nên kích động thể, không có chuyện gì đâu, hài tử, mẫu thân sẽ tìm đại phu giỏi nhất định có thể chữa khỏi.” Lam Ngữ Yên gào thét giống như phát điên, từng tiếng lại từng tiếng xé nát tim Kiều Phi Nhi.

“Lão phu đã tận lực, Kiều di nương đã có phương pháp cứu chữa nhị tiểu thư, vậy lão phu cáo từ.” Sắc mặt Lưu đại phu tái xanh, bốn mươi năm hành nghề y, hai lần bị con nhóc bảy tuổi miệng còn hôi sữa* chửi mắng, hiện tại một khắc hẳn cũng không muốn ở lại Lam phủ nữa. Dọn dẹp xong hòm thuốc liền phát tay áo bỏ đi.

(Trong truyện raw là hoàng mao, nghĩa là lông tơ màu vàng, ý chưa trưởng thành.)

“Mẫu thân, con có thể nghe được đúng không, ông ta gạt người đúng không.” Lam Ngữ Yên lặp đi lặp lại một câu, thế nhưng nàng đã nhận được đáp án trên khuôn mặt mẫu thân mình, chỉ là nàng đang lừa mình dối người.

“Yên nhi, tin mẫu thân, mẫu thân sẽ báo thù cho con, tai của con sẽ không vô duyên vô cớ bị điếc đâu.” Kiều Phi Nhi cố gắng tìm cách ổn định cảm xúc Lam Ngữ Yên, dù cho giờ khắc này bà chỉ hận đến nỗi muốn róc xương lột da đầu só Lam Lăng Nguyệt.

“Không, cái gì con cũng không tin, con muốn đi tìm Lam Lăng Nguyệt báo thù, tại nó hại con thành ra vậy, con muốn cắt lỗ tai nó, chặt chân nó.” Lam Lăng Nguyệt ôm tai, đẩy Kiều Phi Nhi, chỉ mặc độc chiếc áo lót, giày cũng không đi, vội vàng cầm lấy con dao nhỏ trong khay đựng trái cây giấu vào trong tay áo, chạy ra khỏi sương phòng.

Kiều Phi Nhi ôm lấy vết thương trên bụng mới khép lại lại bị đẩy, đuổi theo kêu gào tên Lam Ngữ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chỉ Làm Nó Tàn Phế Đã Rất Nhân Từ Rồi

Đầu tóc Lam Ngữ Yên rối loạn, chỉ mặc chiếc áo lót, nhét dao nhỏ trên khay đựng trái cây vào cổ tay áo lót, chạy như điên khỏi Mặc uyển, mắt sung đỏ, màu da vô cùng tái nhợt, toàn thân toát lên vẻ dữ tợn.

Trên đường đến Nguyệt Thanh uyển, bọn nha hoàn đi ngang qua đều trốn rất xa, thậm chí quên luôn cả thỉnh an Lam Ngữ Yên, nhìn thần sắc kia của nàng giống như hổ xù lông, ai dám trêu chọc nàng.

Dù sao Kiều Phi Nhi mới sảy thai, nội đi thôi cũng đã hết hơi hết sức rồi, lúc bà đuổi ra đến ngoài, Lam Ngữ Yên đã rời khỏi Mặc uyển, lập tức hoảng hốt cùng cực, chung quy nàng vừa tỉnh lại trong cơn hôn mê, lại bị kích thích lớn như vậy, rất sợ nàng kích động lại làm ra chuyện ngu ngốc, Lam Lăng Nguyệt phải bị trừng trị, tuy nhiên không thể trắng trợn đi giết người như thế được.

Nghĩ tới những điều này, Kiều Phi Nhi vội phân phó nha hoàn Tú Mai đi mời lão gia nhanh chóng trở về tới ngay Nguyệt Thanh uyển, mà nàng cũng bắt chấp con đau truyền từ bụng, cắn răng cố nén đuổi về phía Nguyệt Thanh uyển, bà không thể trở mắt nhìn nữ nhi của mình cứ như vậy mà bị hủy hoại.

Lúc này bên trong Nguyệt Thanh uyển, Lam Lăng Nguyệt vừa dùng xong bữa sáng, đang nghiên cứu các loại hoa cỏ trong Nguyệt Thanh uyển, nhìn kỹ phát hiện rất nhiều thứ có thể dùng làm thuốc, thích thú tiến đến, tỉ mỉ quan sát.

Lam Lăng Nguyệt vốn là người nhạy cảm, lúc nàng đang ngồi xổm nghiên cứu hoa cỏ, sau lưng cứ luôn luôn cảm giác ón lạnh khiến nàng khó chịu, đành đứng dậy nhìn ra ngoài cửa Nguyệt Thanh uyển trước mặt, thì bất gặp Lam Ngữ Yên quần áo xộc xệch về mặt dữ tợn đi tới Nguyệt Thanh uyển, trên người nàng mang theo sát khí, điều này làm cho thân thể Lam Lăng Nguyệt chợt cứng ngắc, nhưng bên trong người không có bất kỳ vật phòng thân, liền bất giác nắm lấy một ít bùn siết chặt trong tay.

“Lam Lăng Nguyệt, ta giết người.” Lam Ngữ Yên vừa đi vào uyển, đoạn nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt, tâm tình càng trở nên kích động hơn, vội rút ra con dao nhỏ xông tới Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Lam Ngữ Yên cầm dao nhỏ đột nhiên xông tới phía mình, ném nắm bùn vào mắt Lam Ngữ Yên, nhanh chóng tránh sang bên.

Lam Ngữ Yên bị bùn che mắt, đâm huyệt, hung hăng dùng tay xoa bùn trên mắt ném xuống đất, nhất quyết không tha lại đâm tới phía Lam Lăng Nguyệt, cứ như mục đích không thành sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Lam Ngữ Yên, người điên rồi phải không, bản tiểu thư không có hứng thú đùa giỡn với con ma bệnh người, mau về dưỡng bệnh đi, khỏi rồi thì để ta chơi đùa người đến sống dở chết dở.” Lam Lăng Nguyệt cau mày, Lam Ngữ Yên vẫn không dừng tay, thật sự coi nàng là đồ ăn chay.

“Lam Lăng Nguyệt, người làm hỏng cả đời của ta, tai trái ta điếc, ta muốn tất cả tai của người đều bị cắt bỏ, chôn cùng tai ta.” Lam Ngữ Yên kêu la, một lần nữa nhào tới Lam Lăng Nguyệt.

Trong khoảng thời gian này Lam Lăng Nguyệt cũng học chút võ vẽ, mặc dù hiện tại trình độ vẫn rất kém, bất quá vẫn có thể chịu đựng để đối phó Lam Ngữ Yên, lúc Lam Ngữ Yên lại nhào tới muốn dùng dao nhỏ đâm nàng, một cước đá lên đùi phải Lam Ngữ Yên, dù gì Lam Ngữ Yên vừa mới hạ sốt, thể thể cũng suy yếu, thoáng cái đã quỵ trên mặt đất.

Nhất thời bên trong uyển hiện ra cảnh tượng, Lam Lăng Nguyệt hí mắt nhìn xuống Lam Ngữ Yên về mặt chặt vật đang quỵ trên mặt đất.

“Lam Ngữ Yên, người có phục hay không?” Lam Lăng Nguyệt chấp tay sau lưng, tước lấy dao trên tay Lam Ngữ Yên, đá lên trên mặt đất, chân giẫm lên cánh tay của nàng, đá lật nàng lại trên đất.

“Lam Lăng Nguyệt, kiếp này ta sẽ không bỏ qua cho người, ta liều mạng đến chết với người.” Lam Ngữ Yên giãy giụa thân thể, cố hết sức muốn đứng thẳng lên, đáng tiếc, sức lực không chịu nổi, giãy giụa vài lần vẫn không làm được gì.

“Ha ha, ta cũng muốn nói lời này với người, Lam Ngữ Yên, kiếp này người nợ ta trả không hết, ta sẽ hành hạ khiến người muốn sống không được chết không xong, còn chạm tới ranh giới của ta thì không đơn giản chỉ là bị đẩy xuống đầm nước đâu, ta hỏi lại người một lần nữa người có phục hay không.” Lam Lăng Nguyệt gặt gao giẫm lên cánh tay Lam Ngữ Yên, lực mỗi lúc một tăng thêm, chỉ nghe tiếng rắc rắc, tựa như tiếng khớp xương khuỷu tay lệch khỏi vị trí.

“A-----, Lam Lăng Nguyệt người chết không được yên, có bản lĩnh người trực tiếp giết ta đi, ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.” Cánh tay bị giẫm khiến Lam Ngữ Yên đau đớn, cắn răng hận không thể nuốt sống Lam Lăng Nguyệt.

“Ồ kia, muội muội, thực sự không có ý gì, gần đây ăn có hơi nhiều, hình như béo lên, không cần thận giẫm gãy xương người mất rồi, nếu không tỷ sẽ bẻ gãy một chân của muội, nhìn vậy mới hài hòa.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên mỉm cười, chân buông cánh tay Lam Ngữ Yên ra, hăng hái tới chỗ đầu gối phải của nàng, một chân giẫm xuống, cảm giác hơi mềm mềm, đập xuống mấy cái.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi Lam Ngữ Yên đã bị bẻ gãy một cánh tay và một chân, lúc này cũng không nhớ tới việc mắng chửi Lam Lăng Nguyệt nữa, một tay ôm cánh tay lún trên mặt đất đau đớn.

Bụi bặm trên mặt đất bị Lam Ngữ Yên cuốn bay mù mịt, Lam Lăng Nguyệt che mũi lùi về sau, giảm bớt tro bụi bay suốt qua nàng, trong lòng thương thức Lam Ngữ Yên đang lún lộn. Lam Ngữ Yên đau đớn cùng cực rống lên, tâm tình Lam Lăng Nguyệt càng dâng cao, nàng vốn là muốn để cho nàng trải qua mấy ngày thật tốt, không ngờ nàng không chịu nổi tịch mịch cầu được ngược, hiện tại xem ra hành động đẩy nàng vào trong đầm nước đã quá thiện lương.

Có lẽ Trang mẩu nghe thấy tiếng nên chạy qua đây thì đụng phải Kiều Phi Nhi vừa mới vào, khi hai người tới Nguyệt Thanh uyển không khỏi há hốc mồm, bọn nha hoàn đã trốn đi rất xa, Lam Ngữ Yên đau đớn rống giữa uyển nhưng không ai dám tiến lên đỡ nàng dậy, lún lộn khiến áo lót màu trắng biến thành màu xám trắng, Kiều Phi Nhi nhìn tình cảnh này, gấp rút chạy tới cố gắng ôm lấy Lam Ngữ Yên.

Trang mẩu nhìn thấy người chịu thiệt không phải tiểu thư nhà mình thì chân mày nhíu chặt hơi thả lỏng, đứng bên người tiểu thư, nàng sợ Kiều di nương sẽ âm mưu làm tổn thương tiểu thư.

“Lam Lăng Nguyệt, người đã làm gì Yên nhi của ta?” Do một chân Lam Ngữ Yên bị dùng lực mạnh giảm gãy, bất luận Kiều Phi Nhi đỡ thế nào nàng ta cũng không thể đứng thẳng.

“Muội ấy muốn lấy dao giết con, con chỉ tự vệ, con cũng không làm chuyện gì quá đáng với muội muội.” Lam Lăng Nguyệt không nhìn Kiều Phi Nhi đang tức giận, đảo mắt, giả đồ vô tội.

“Cái này mà gọi là không làm gì, Yên nhi của ta chỉ còn một tai có thể sử dụng, người hủy cánh tay của con bé, hủy một chân của con bé, thế còn gọi là không quá quá đáng? Người thật quá kiêu ngạo.” Hai mắt hồng lên vì giận dữ của Kiều Phi Nhi trùng Lam Lăng Nguyệt.

“Ta chính là kiêu ngạo để xem bà gây khó dễ cho ta như nào, ta đã nhân từ với nó, tốt xấu gì cũng để lại cho nó một chân một tay.” Lam Lăng Nguyệt không thích nhất là bị người khác chất vấn, đặc biệt bị Kiều di nương cặn bã này chất vấn, cũng không nhìn bản thân là loại đức hạnh gì, đã sống dờ chết dờ còn làm bộ cao cao tại thượng, thật biết làm bộ làm tịch.

“Hôm nay ta liều mạng với người.” Lam Lăng Nguyệt kiêu ngạo chắc chắn làm hận ý của Kiều di nương trầm trọng hơn, cầm lên con dao cách tay không xa, trong con ngươi bắn ra hận ý, đâm tới Lam Lăng Nguyệt, bà muốn cùng nàng đồng quy vu tận.

(Đồng quy vu tận: Cùng đến chỗ chết.)

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trở Mặt, Tác Thành Cho Tìm Đến Cái Chết

Kiều Phi Nhi hành động bất thành linh, khiến Lam Lăng Nguyệt trở tay không kịp, lúc con dao sắp đâm tới nàng, Trang mẩu dùng nội công kéo Lam Lăng Nguyệt ra giúp nàng tránh thoát đợt tấn công bất ngờ, sau đó sử dụng ba phần công lực xuất ra cú đá trên không về phía bụng Kiều Phi Nhi, đá bay Kiều di nương muốn tấn công tiểu thư nhà mình ra ngoài.

Kiều Phi Nhi tấn công không thành, ngược lại bản thân lại bị đá nằm lún trên đất, đôi mắt cực kỳ sợ hãi nhìn Trang mẩu bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, bà không ngờ Trang mẩu biết võ công, không cam tâm trừng mắt hai người chủ tớ phía trước, bởi thân thể vừa chịu một lực tác động mạnh, lại liều mạng vùng vẫy, nên sau khi chật vật bò dậy, nơi cổ họng bức bách liền phun ra một ngụm máu tươi, bụng cũng do bị tổn thương nặng, đau đớn khôn nguôi.

“Kiều di nương, nếu như bà muốn tìm cái chết cũng phải tìm đúng phương phát được không, có sao lại cùng đức hạnh với nữ nhi của bà, cứ thích động một chút lại dùng dao đâm chia, bà cho rằng bất ngờ tấn công sẽ dọa sợ được à.” Nhìn đáng vẻ không cam lòng của Kiều Phi Nhi dính đầy bụi đất, Lam Lăng Nguyệt vỗ về trái tim nhỏ không ngừng đập loạn Chambers bà, vừa rồi nếu không có Trang mẩu phản ứng nhanh, sợ rằng lúc này dao trắng đâm vào, dao đỏ đi ra.

“Lam Lăng Nguyệt, người đừng đắc ý quá sớm, đợi một lát nữa phụ thân người tới, nhìn thấy ta và Yên nhi bị người hành hạ thành bộ dạng như vậy, người cảm thấy người còn lối thoát đề mà nói sao?” Kiều Phi Nhi lạnh lùng nhìn Lam Lăng Nguyệt, bà muốn cho Lam Lôi Ngạo tự tay giết chết tiểu phế vật này, bà cực kỳ cam tâm tình nguyện chứng kiến cảnh cha con chém giết lẫn nhau, sẽ phải âm ỷ đến mức nào đây.

Lam Lăng Nguyệt nghe Kiều Phi Nhi nói như vậy, chẳng những không bị dọa sợ, ngược lại khóe miệng còn nổi lên một nụ cười lạnh, nếu như dồn ép nàng quá mức, cùng lắm cùng xuống âm phủ, nàng sẽ không tỏ ra yếu kém với bất luận kẻ nào, cho dù kẻ đó trên danh nghĩa là phụ thân.

“Người cười cái gì.” Kiều Phi Nhi thấy Lam Lăng Nguyệt không xê dịch chút nào, ngược lại khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh, tâm không khỏi trầm xuống, nụ cười này của nàng càng khiến cho bà sồn tóc gáy.

“Ta cười tâm cơ của bà chỉ đến thế, nếu như thực sự ông ta vì chuyện của các người mà muốn dồn ta vào đường chết, làm sao ta có thể để mặc ông ta

nhào nặn?” Trên mặt Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ hồ hững, bình đến thủy chặn, tên cha cặn bã cuồng cuồng đi tới, bàn tay nắm chặt.

“Hay cho cậu không để mặc ta nhào nặn, hay lắm nghịch nữ.” Lam Lôi Ngạo vừa tới Nguyệt Thanh uyển đã nghe câu nói cuối cùng kia của Lam Lăng Nguyệt, đôi con ngươi lạnh lẽo giận giữ trừng Lam Lăng Nguyệt.

Trang mẫu nhìn thấy Lam Lôi Ngạo cũng tới, lo sợ cục diện trước mắt khó có thể khống chế nổi, vội âm thầm căn dặn Nguyệt Trúc đứng bên mình, thừa cơ đương đầu với nhau, tới Vân Thanh uyển mời Thu Nhượng Thủy đến.

Lam Lôi Ngạo đến gần, nhìn cả người Lam Ngữ Yên đầy vết thương và Kiều Phi Nhi bám đầy bụi đất thì lửa giận trong lòng âm ỉ lớn dần, không ngờ Lam Lăng Nguyệt mới có tám tuổi lại tàn nhẫn như vậy, hành hạ ái nữ và ái thiếp của hắn thành ra thế kia, đây không phải rõ ràng tát vào mặt hắn sao?

“Phụ thân, người phải báo thù cho Yên nhi, hu hu, là Lam Lăng Nguyệt đẩy con vào đầm nước, hại tai trái con điếc, lúc này còn bề gãy cánh tay và chân con, phụ thân, nữ nhi không muốn sống nữa.” Lam Ngữ Yên được hai nha hoàn đỡ đứng lên, thấy Lam Lôi Ngạo, liền kim chế không nổi khóc lóc kể lể.

“Lam Lăng Nguyệt, ngươi còn đối xử với muội muội thân sinh của chính mình như thế?” Lam Lôi Ngạo thấy Lam Ngữ Yên ôm lấy cánh tay phải, đùi phải cũng không thể đứng thẳng, ông yêu thương nhất nữ nhi này, còn là mặt ngoài của Lam gia, lúc này bị Lam Lăng Nguyệt hoàn toàn đánh gãy, lửa giận của hắn bùng phát, trán ông nổi đầy gân xanh.

“Nó không phải muội muội ta, ta chỉ có một đệ đệ ruột, ha ha, nơi này là Nguyệt Thanh uyển, không phải Mặc uyển, trong mắt ngươi chỉ thấy được ta bắt nạt nó, thế sao không hỏi nàng đến Nguyệt Thanh uyển làm gì, sao không hỏi lý do gì ta đánh gãy nàng, ngươi trừ việc ép hỏi ta còn có thể làm gì.” Lam Lăng Nguyệt không hề gọi Lam Lôi Ngạo là phụ thân mà dùng ngươi để thay thế, nàng không ngăn ngại trở mặt với hắn, sự tình đã đến bước này, nàng cũng không sợ nữa.

Hai người tranh đấu gay gắt, Nguyệt Trúc len lén chạy ra ngoài, dựa theo lời Trang mẫu phân phó tới Vân Thanh uyển tìm Thu Nhượng Thủy.

“Lão gia, số thiếp khổ quá, thai nhi trong bụng thì sinh non, nữ nhi duy nhất cũng bị đại nữ nhi của ngài hủy hoại, sau này thiếp thân không còn chỗ đứng trong Lam phủ nữa, mong lão gia đuổi thiếp thân đi, thiếp thân chỉ là tiện thiếp, sau này cũng không thể sinh con nối dõi tông đường cho ngài, không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa.” Kiều Phi Nhi khóc nức nở nhìn Lam Lôi Ngạo, lợi dụng Lam Lôi Ngạo áy náy với bà mà đổ lửa vào dầu.

“Nghịch nữ, ngươi còn có mặt mũi ngụy biện, nhìn chuyện ngươi làm xem, hôm nay ta phải đánh gãy hai chân của ngươi để ngươi biết gia quy Lam phủ không tha cho bất cứ ai làm loạn.” Lam Lôi Ngạo bị Kiều di nương kích thích, phân phó tùy tùng mang cừu đằng tiên tới, sẽ đánh Lam Lăng Nguyệt vô cùng tàn bạo.

(Cừu đằng tiên: roi mây.)

“Ta chỉ hỏi ngươi, thật sự ngươi không muốn nghe chân tướng, không muốn nghe ái nữ ngươi cầm dao muốn giết ta như nào, muốn dùng roi đánh ta, muốn đánh gãy chân ta sao?” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng nhìn Lam Lôi Ngạo, nhấn mạnh từng chữ từng chữ một.

“Chẳng lẽ ngươi không nên chịu gia pháp sao? Ngươi mới tám tuổi đã kiêu ngạo không coi ai ra gì như vậy, sao ta có thể tha cho ngươi.” Lam Lôi Ngạo nói xong liền không thèm nhìn Lam Lăng Nguyệt, quay mặt nhìn Kiều Phi Nhi, cùng lúc tùy tùng Lưu tam cầm cừu đằng tiên thờ hồn hèn không chút chậm trễ chạy vào.

“Được, tốt lắm, Lam Lôi Ngạo, ngươi bắt nạt đừng trách ta bất nghĩa.” Lam Lăng Nguyệt nắm chặt bàn tay, đã chuẩn bị hoàn hảo để cắt đứt hoàn toàn với Lam Lôi Ngạo.

Trong lúc Lam Lôi Ngạo cầm roi ra lệnh mấy gia nô đề Lam Lăng Nguyệt để thực thi gia pháp, Trang mẫu cũng sẵn sàng cá chết lưới rách, Thu Nhượng Thủy theo Nguyệt Trúc chạy vào uyển tử.

“Lam Lôi Ngạo, ông dừng tay cho ta, ông đúng là tâm địa sắt đá.” Thu Nhượng Thủy vừa vào tới cửa, nhìn thấy Lam Lôi Ngạo chuẩn bị dùng roi đánh Lam Lăng Nguyệt, vội xông tới.

Lam Lôi Ngạo phốt lờ Thu Nhượng chợt xông tới, chuẩn bị đánh Lam Lăng Nguyệt, lão già tóc bạc núp trong bóng tối vẫn quan sát từ nãy hoàn toàn bị chọc giận, ngay khi roi vừa lên không trung, âm thầm thi triển chiêu phong đánh vắng Lam Lôi Ngạo.

“Gan ngươi to bằng trời rồi, đồ đệ tương lai của tông chủ Thiên Sơn ta ngươi cũng dám đánh, không muốn sống nữa phải không.” Sau khi đánh vắng Lam Lôi Ngạo, lão già tóc bạc trở người bay lên không rồi trừng mắt thổi râu chặn trước Lam Lăng Nguyệt, bốp bốp đánh lên mặt Lam Lôi Ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sức Mạnh Uy Quyền Của Lão Già Tóc Bạc.

Thủ pháp của lão già tóc bạc cực nhanh, chỉ chớp lát mặt của Lam Lôi Ngạo đã bị đánh tới sưng phồng, hơn nữa hai bên trái phải tương đối cân bằng

nhau, không có chút ý nghĩ muốn ngừng, thời điểm khuôn mặt bị đánh sưng đến không nhận ra nổi, lão già tóc bạc mới hài lòng với kiệt tác của mình mà ngừng đánh, kéo y phục Lam Lôi Ngao lau lau vết bẩn trên bàn tay.

Lam Lăng Nguyệt tận mắt nhìn thấy, tất cả chuyện này, khỏe miệng co rút mãnh liệt, hóa ra lão đầu kia chính là lão già vô lại đã gặp ở đoạn đường thanh lâu lần trước.

“Tiểu nha đầu, biểu hiện vừa nãy của sư phụ tương lai có hài lòng không?” Lão già tóc bạc thu hồi sát khí toàn thân lại, xoay người nhìn nọt nháy con mắt tin hìn với Lam Lăng Nguyệt.

“Này, lão đầu, tại sao ta phải nhận ông làm sư phụ, ta cũng không thèm nhận một thân vô lại làm sư phụ đâu.” Lam Lăng Nguyệt tròn tròn mắt, cố ý chê bai lão già tóc bạc, chẳng qua ông ta vừa ra tay đánh bôm bốp đến biến dạng cả khuôn mặt như kia thật tình cũng có chút hả hê.

“Ta là tông chủ Bách Diệp của Thiên Sơn đó, lão phu giam chân một cái giang hồ cũng phải rung chuyển một phen đó, đây là lần đầu tiên ta thu nạp nữ oa, tiểu nha đầu đừng có không nể mặt.” Vừa rồi còn là Bách Diệp uy phong lẫm liệt thoát cái đã mềm nhẹ, hẳn yêu thích Lam Lăng Nguyệt không nói thành lời, quyết tâm dù có phải bám chặt lấy cũng nhất định thu nàng làm đồ đệ.

“Ông là Bách Diệp tông chủ Thiên Sơn?” Về mặt Lam Lôi Ngao vốn phùng phùng lừa gạt, vô duyên vô cớ đang giáo huấn nữ như của mình lại bị kẻ khác điên cuồng đánh một trận, trong cơn hoảng loạn, chuẩn bị đánh lại, nghe thấy lão già tóc bạc tự nói tên mình, bỗng sợ hãi tới cùng, từ lúc nào Lam Lăng Nguyệt kia lại dính dáng tới nhân vật này, chẳng trách gần đây nó lại ngông cuồng không coi ai ra gì như vậy.

“Thế nào, tên gian thương nhà ngươi không phục sao, có muốn ta tiếp tục đánh cho mặt ngươi bầm dập không.” Bách Diệp thoát khỏi bộ dáng lão ngoan đồng, giận giữ trừng mắt Lam Lôi Ngao dám quấy rầy mình đang có lấy lòng đồ đệ tương lai, tên gian thương kia thực sự ăn gan hùm mật báo, dám chọc vào đồ đệ hẳn nhìn trúng, khiến hắn nổi điên, nhất định phải phá loạn nhà tên gian thương này đến mức gà bay chó sủa mới được.

“Lão đầu đáng chết nhà ngươi, ngươi đừng quá ngông cuồng, nơi đây chính là Lam phủ, không phải nơi để ngươi điếu võ giương oai, lại dám đánh lén cha ta, hừ, một lát nữa phụ thân nhất định sẽ đánh cho ngươi bò không dậy nổi.” Lam Ngữ Yên nhìn cha mình đột nhiên bị lão đầu đánh tới sưng đỏ mặt mày, vội lên tiếng bảo vệ, lão đầu này thật đáng ghét, sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, mà xuất hiện đúng lúc cha của nàng phế bỏ Lam Lăng Nguyệt để trả thù cho nàng, nàng sao có thể không tức giận.

“Yên nhi, không được vô lễ, sao con có thể nói chuyện như thế với tông chủ.” Lam Lôi Ngao không để Bách Diệp lên tiếng đã vội theo thế giáo huấn Lam Ngữ Yên, quay khuôn mặt sưng phồng gượng cười với Bách Diệp, không còn là con chó nhanh nhẹn hung hãn như lúc mới vào Nguyệt Thanh uyển.

“Vẫn là gian thương biết cách nói, không giống nhị nữ nhi đáng đánh đòn này của ngươi, rõ ràng chỉ còn lại nửa cái mạng mà vẫn cố giả bộ thánh nữ, đúng thật là giọt máu của ngươi.” Bách Diệp cũng không muốn tính toán khi mà Lam Lôi Ngao chủ động lấy lòng, mục đích hôm nay hẳn tới đây là để thu nhận đồ đệ.

“Lão đầu, ngươi tám năm với bọn họ xong chưa, tám năm xong rồi thì đứng sang một bên, hôm nay ta và hắn cùng nhau chặt đứt.” Lam Lăng Nguyệt chẳng thèm nhìn Lam Lôi Ngao lấy một cái, ông ta làm cho nàng cảm thấy buồn nôn, chỉ là nhìn tình huống vừa rồi hẳn thân vô lại có lai lịch rất lớn.

“Tiểu nha đầu, con đừng kêu lão đầu này lão đầu nọ nữa, thật khó nghe mà, con bảo phải làm sao mới nguyện ý nhận ta làm sư phụ, chỉ cần con đồng ý nhận ta làm sư phụ, sau đó con sai ta đi hướng đông ta tuyệt đối không đi hướng tây, con sai ta ăn đùi gà ta tuyệt đối không ôm rượu uống, con nhận lão phu đi mà.” Bách Diệp sử dụng thủ đoạn toàn thân, cả đời Bách Diệp tiêu dao lần đầu tiên dùng chiêu bộ như vậy, nếu để cho những sư đệ sư diệt trong phái Thiên Sơn biết không cười đến rớt hết răng mới là lạ! Đặc biệt là sư đệ mặc áo đạo sĩ Hắc Phong của hắn. Không chừng sẽ cười nhạo hắn gần nửa năm, nhưng cũng thật may mắn là hôm nay hắn không tới cùng.

Cái cách Bách Diệp nói thật sự chọc cười Lam Lăng Nguyệt, không khỏi nhớ sự kết hợp hoàn hảo giữa bia cùng gà rán, cười thầm một lúc, rồi tới bên cạnh Trang ma ma nói thầm.

“Trang mẫu, người từng nghe qua Thiên Sơn tông bao giờ chưa? Lai lịch như thế nào, bên trong tốt hay không.” Lam Lăng Nguyệt nhìn Bách Diệp chỉ là một lão già thích đùa giỡn, hít mắt quả thật có chút thú vị.

“Thiên Sơn tông là võ lâm chí tôn, môn đồ phân bố tại năm nước, là môn phái mà năm nước phải kiêng dè nhất, cũng là môn phái không có người nào dám gây sự.” Trang mẫu dùng giọng nói chỉ để bà và tiểu thư hai người nghe được, nói đại khái một vài thông tin về phái Thiên Tông, lúc này bà hết sức mâu thuẫn, bà không muốn tiểu thư tiếp xúc quá nhiều với người phái Thiên Tông, nhưng lại không muốn làm trái ý nguyện tiểu thư của mình.

“Tông chủ, tiểu nữ tư chất ngu dốt, thể chất suy yếu, bệnh tật quanh năm, sợ rằng vô phúc thành đồ đệ của ngài, mong ngài thứ lỗi.” Lam Lôi Ngao tuyệt đối không cho phép Lam Lăng Nguyệt trở thành đồ đệ của Bách Diệp, đến lúc đó bản thân không những không thể trừng trị nữ nhi này mà còn bị nó dắt mũi, cũng may hắn hạ thấp Lam Lăng Nguyệt xuống mức tối tệ, khiến Bách Diệp buông tha ý định thu nhận đồ đệ.

“Tư chất con bé đâu có ngu dốt, so với nhị nữ nhi sống dở chết dở kia của ngươi mạnh hơn không biết gấp mấy trăm lần, thể chất suy yếu kia cũng không phải quan hệ, tới Thiên Sơn tông, kiểm tra máu, mỗi ngày ta sẽ hầm linh chi ngàn năm cho tiểu nha đầu uống, linh đan thuốc bổ ta sẽ làm thành kẹo viên đậu cho nàng ăn, ngươi muốn phá tan việc lớn của lão phu sao.” Người ta còn chưa đáp ứng làm đồ đệ mình, Bách Diệp đã hình thành tư thế bảo vệ nghề con, toàn bộ lời vừa nói ném về Lam Lôi Ngao.

“Lão đầu, ông thực sự muốn nhận con làm đồ đệ sao?” Lam Lôi Ngao không dám phản đối sự tình, nàng liền mạn phép đi tới, với cả nhận ông ta làm sư phụ cũng không mất mát gì, có người chống lưng mạnh vậy sau này sống lưng của nàng cũng thẳng.

“Tiểu nha đầu, con đồng ý làm đồ đệ của ta ư?” Bách Diệp vốn giỏi về phán đoán lòng người, khi Lam Lăng Nguyệt hỏi dò như vậy, ông biết có hy vọng.

“Vì sao không đồng ý chứ, nhưng con có vài điều kiện hy vọng Lam Lôi Ngao có thể đáp ứng, bằng không con đi rồi cũng sẽ không an tâm.” Lam Lăng Nguyệt nhìn qua Trang mẫu và mẫu thân Thu Nhược Thủy, hạ quyết tâm, mặc dù hôm nay mình ra quyết định vội vàng, nhưng để có thể trở nên mạnh mẽ hơn, có thể bảo vệ người quan trọng với mình, hôm nay coi như là một cách.

“Điều kiện gì con cứ việc nói, hần dám không đồng ý, ta sẽ đánh đến khi hần chịu mới thôi.” Tức khắc Bách Diệp cười mừng, sáp lại gần, vô cùng nghiêm túc chờ Lam Lăng Nguyệt nói ra điều kiện của nàng.

“Thứ nhất, trước khi con trở về, Lam Lôi Ngao không được đặt chân vào Vân Thanh uyển nửa bước, không sai khiến bất cứ kẻ nào tìm nương và đồ đệ con gây phiền phức; thứ hai, chuyển Trang mẫu và Nguyệt Trúc vào Vân Thanh uyển hầu hạ bên người mẫu thân con, nếu như có bất kỳ kẻ nào trong Lam phủ bày mưu tính kế mẫu thân con, Trang mẫu có quyền tự mình xử trí kẻ đó, bao gồm cả tiền đút lót cho quan; thứ ba, cả đời Kiều đi nương không được lên làm bình thê, không được phép bằng vai phải lứa với mẫu thân con.” Mặc dù giọng nói Lam Lăng Nguyệt còn non nớt, nhưng khí thế nói chuyện lại không thua kém Lam Lôi Ngao, từng câu từng chữ truyền vào trong tai mọi người, hôm nay nàng không cần mượn tay Bách Diệp để hủy hoại Lam Lôi Ngao và Kiều Phi Nhi, như vậy quá dễ dàng cho mấy người đó, nàng phải trở nên thật mạnh mẽ sau đó tự tay tiêu diệt Lam gia.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nghi Thức Thu Nạp Đồ Đệ Có Một Không Hai

“Bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy của Lam Lăng Nguyệt người thật không sai, không chỉ trực tiếp gọi ra tục danh của phụ thân người, còn muốn ép phụ thân người đồng ý mấy cái điều ngang ngược này, người nghĩ không ai bị được nổi người sao?” Kiều Phi Nhi nghe từng câu từng chữ của Lam Lăng Nguyệt dồn bà tới đường cùng, cả đời không thể lên làm bình thê, cấm hận đồ kị trong lòng càng thêm sâu nặng, bà từng chỉ cần dùng một tay cũng có thể bóp chết tiểu phế vật, bà hận sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước nên để cho nàng chết đuối cho rồi.

“Nguyệt nhi, người chó nên quá phận, ba điều kiện này ta chỉ đáp ứng điều thứ hai thôi.” Lam Lôi Ngao trầm giọng, đối với Thu Nhược Thủy, hần tự cho rằng bản thân vẫn còn yêu, chỉ là toàn bộ đã đi lệch đường, bà hận hần, nhưng hần lại muốn vĩnh viễn giam cầm bà bên cạnh mình, cả đời, bắt mình không được bước vào Vân Thanh uyển có khác gì hòa ly*. Hôn nữa thân thể Kiều Phi Nhi là do hần khiến cho sinh non còn dẫn đến cả đời vô sinh, hần nghĩ để sự tình dịu xuống khoảng một năm rồi sẽ đưa nàng lên làm bình thê, hiện tại Lam Lăng Nguyệt lại nói như vậy, làm sao hần có thể thỏa hiệp.

(Hòa ly: ly hôn từ phía nữ.)

“Lão đầu, ông xem ông ta không chịu đồng ý kìa, vậy chờ kiếp sau con đầu thai vào nhà nào tốt rồi sẽ làm đồ đệ của ông.” Lam Lăng Nguyệt bĩu môi, vô cùng ủy khuất làm nũng Bách Diệp.

“Lão gian thương, thật sự người không đồng ý điều kiện của đồ đệ ta, đúng là muốn phá tan hứng thú của lão phu mà.” Bách Diệp không nói hai lời, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Lam Lôi Ngao, tóm lấy đuôi tóc nâng ông ta lên.

Chân Lam Lôi Ngao tách khỏi mặt đất, bím tóc bị tóm xé rách da đầu khiến cho Lam Lôi Ngao đau đớn đến nỗi lông mày xoắn lại một chỗ.

“Bách tông chủ, Lam mẫu kính trọng người là vô lâm chí tôn, nhưng ngài lại khinh người quá đáng, đây chính là việc nhà của Lam mẫu, chẳng lẽ ngài phải đánh cho Lam mẫu chịu tội mới được sao.” Lam Lôi Ngao cắn răng, hần có thể bị thương nhưng thể diện Lam gia không thể vứt bỏ, nếu truyền đi chẳng phải sẽ bị người chê cười.

“Người còn dám to mồm với lão phu, ngứa người à, ta sẽ gãi cho người, sau đó người suy nghĩ cho thật kỹ.” Bách Diệp nói xong giống như đang đá bóng, không tốn chút sức nào đá Lam Lôi Ngao lên không, thời điểm Lam Lôi Ngao hoảng sợ sắp ngã xuống đất lại bị đá lên không một lần nữa.

“A ---, Bách tông chủ tha mạng.” Lam Lôi Ngao bị đá tới nỗi dạ dày muốn trào hết ra, lúc lên lúc xuống khiến hần chịu không nổi, loại tư vị này so với giết chết hần còn khổ đau hơn.

“Miệng hết cứng rồi, điều kiện của đồ đệ ta người có đồng ý hay không.” Lúc này Bách Diệp mới chỉ cảm thấy nóng người, bên tai đã truyền đến âm thanh xin tha như mổ lợn của Lam Lôi Ngao.

“Bao nhiêu điều kiện Lam mẫu cũng đáp ứng, xin ngài đừng đá nữa.” Lam Lôi Ngao chật vật bị Bách Diệp đá, nhưng tùy tùng gia nô lại không ai dám tiến lên, người mà đến lão gia nhà mình cũng không dám đắc tội, sao bọn họ dám.

Nghe được đáp án làm mình hài lòng, Bách Diệp liền mặc kệ Lam Lôi Ngao đang rơi nhanh từ trên không xuống, chạy vụt đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

Chỉ nghe ục ục một tiếng, Lam Lôi Ngao nặng nề ngã roi xuống mặt đất.

“Bách tông chủ, không phải người nói nếu đồng ý, người sẽ tạm tha cho ta sao?” Lam Lôi Ngao cảm giác xương cốt toàn thân sắp gãy hết rồi, oán hận chất vắn Bách Diệp.

“Đúng vậy, lão phu nói không đá nguoi, chứ không nói sẽ để nguoi tiếp đất an toàn.” Đôi mắt nhỏ của Bách Diệp hết sức thành thật trả lời Lam Lôi Ngao bị hấn ngược gần chết.

“Ha ha, lão đầu, tưởng vui này ông diễn con vô cùng hài lòng, đợi lát nữa ông ta ký thỏa thuận thì chúng ta trở thành sư đồ.” Lam Lăng Nguyệt nhìn Bách Diệp ngược Lam Lôi Ngao, hả lòng hả dạ, lần thứ hai gặp mặt lão nhân này đã cho mình lễ vật khác biệt, năng vô cùng hài lòng.

Lam Lôi Ngao bị buộc viết thành bốn bản ghi rõ ba điều kiện lên giấy rồi ký tên và ấn dấu vân tay, Lam Lăng Nguyệt đưa một bản cho Trang mẫu bảo quản thay mẫu thân, một bản cho Lam Lôi Ngao để nhắc nhở hần, một bản cho Kiều di nương đáng ghét của nàng, một bản thì chính mình cất giữ.

“Được rồi, từ nay người là sư phụ của con.” Sau khi ổn định xong mọi thứ, Lam Lăng Nguyệt đùa giỡn kéo râu Bách Diệp.

“Không được không được, Bách Diệp ta thu đồ đệ phải thật náo nhiệt, ít nhất không thể để xấu mặt được, chờ chút, hiện tại ta sẽ dùng bỏ câu đưa tin về phái Thiên Sơn, để già trẻ lớn bé chuẩn bị sẵn quà ra mắt cho nguoi, ngày mai ta đi cửa chính chính thức thu nạp đồ đệ.” Đương lúc Bách Diệp cảm thấy mừng vui vì tiểu nha đầu nguyên ý làm đồ đệ của mình, lại cảm giác đột nhiên mình treo tường như vậy sẽ ảnh hưởng tới hình tượng vô lâm chí tôn, đều nói nữ oa muốn được sống sung túc, vậy hần cũng phải làm nghi thức thu nhận đồ đệ thật long trọng mới được.

Nghe thấy Bách lão đầu bảo ngày mai đi cửa chính nhận đồ đệ, khoe miệng Lam Lăng Nguyệt co quắp, hóa ra Bách lão đầu là giác ngộ điểm mấu chốt này.

“Vậy lão gia ngài đi đi, con sẽ chờ lão đầu nguoi nhé, nhớ moi thật nhiều bảo vật của bọn họ nhé, đây chính là cơ hội tốt để lợi dụng.” Lam Lăng Nguyệt thì thoảng lại góp ý vài câu cho Bách Diệp.

“Không hổ là đồ đệ nhỏ của ta, có chính kiến, thế vì sư trở về viết thư cho bỏ câu đưa tin ngay đây.” Bỗng chốc Bách Diệp vui vẻ, nhanh như gió, xoay mình bay lên không rồi biến mất dạng.

Sau khi Bách Diệp rời đi, Lam Lôi Ngao hừ lạnh một tiếng, không nói thêm câu nào, sai tùy tùng theo phía sau đỡ Kiều Phi Nhi và Lam Ngữ Yên rời đi.

“Nguyệt nhi, con thực sự muốn tới Thiên Sơn?” Thu Nhượng Thủy nghĩ tới việc sẽ phải rời xa nữ nhi, viền mắt có chút ẩm ướt.

“Vâng ạ, mẫu thân, con ở Lam phủ chẳng những không giúp gì được cho ngài, còn luôn luôn để ngài bị chà đạp, Nguyệt nhi chỉ có thể trở nên mạnh mẽ mới có thể có đủ tư cách bảo vệ người, chờ con học nghệ thành công sẽ trở về.” Tâm tình Lam Lăng Nguyệt vô cùng phức tạp, nàng đau lòng cho Thu Nhượng Thủy.

“Tiểu thư, đây là ý nguyện của ngài sao?” Trang mẫu đứng im bên cạnh này giờ nhẹ giọng hỏi ý.

“Đúng thế, Trang mẫu, sau này con đi rồi hy vọng người có thể bảo vệ tốt mẫu thân và đệ đệ con, nếu có người có ý định không tốt, ngài biết nên làm thế nào rồi chứ.” Rốt cuộc là ai bị Kiều di nương thu mua, trong lòng nàng vẫn có chút lo ngại, chỉ là không có thời gian đi tra rõ, nàng tin Trang mẫu, cho nên giao phó tất cả.

“Tiểu thư, yên tâm, việc ngài giao nô tỳ nhất định sẽ không phụ lòng.” Trang mẫu không nói gì thêm nữa, nếu quả thật chính là số mệnh, trốn tránh nhiều năm như vậy vẫn phải đối mặt, tiểu thư cũng đến lúc phải tôi luyện rồi.

“Mẫu thân, duy chỉ có người là Nguyệt nhi không yên lòng, Nguyệt nhi đi rồi sau này người phải chăm sóc bản thân kỹ lưỡng, không muốn có bất kỳ dính dáng tới kẻ kia, cũng không cần nhường nhịn, sống thật tốt cho mình, chờ Nguyệt nhi.” Lam Lăng Nguyệt không đành lòng nhất là biệt ly, nhưng nàng gầy yếu vô lực, không trưởng thành, làm sao đôi tay trắng nõn này có thể đảm đương yêu hận tình thù kiếp trước ở đời này.

Cả đêm Lam Lăng Nguyệt nằm trong lòng Thu Nhượng Thủy, trải qua một đêm ấm lòng nhưng đầy thương đau vì ly biệt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bách Diệp lôi lão già mặc áo đạo sĩ Hắc Phong, người đang cầm đuôi gà trong tay, phía sau theo đại kiệu tám người khiêng chuyên dùng cho cưới gả, đi tới phía Lam phủ, một đường khua chiêng gõ trống phi thường náo nhiệt!

Hàng dài người sắp xếp theo sau đại kiệu tám người khiêng là môn đồ phân bổ tại Hoa Đô ở Kim Hoa quốc, mọi người đều ngó nghiêng hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào mà đáng giá để phô trương như vậy, quả thật từ trước đến nay đây là lần đầu tiên tông chủ thu nhận nữ đồ đệ, còn là đại kiệu tám người khiêng về, có đúng là thu nhận đồ đệ mà không phải cưới vợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sóng Gió Bất Ngờ

Một trận ầm ĩ làm người dân trên đường đổ xô lại xem, không có áo cưới đỏ thắm như đón dâu, thế nhưng đại kiệu tám người khiêng rồi một đám hơn nghìn người xếp hàng nối đuôi theo sau, phô trương cũng quá lớn đi, người dân đều nhao nhao hiếu kỳ đến vây xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bách Diệp và Hắc Phong đi đầu, nghênh ngang, không mấy may quan tâm đến ánh mắt mọi người bắn tới đây.

“Sư huynh, huynh chỉ là thu nhận nữ oa thôi có cần phải làm lộ liễu thế này không, để ai ai cũng biết?” Hắc Phong bĩu môi, hôm qua Bách Diệp sau khi trở về không nghỉ ngơi chút nào, suy nghĩ đủ loại nghi thức thu nhận đồ đệ, hiện tại cũng có thể xem như là một ý tưởng bình thường.

“Ghen tỵ lắm đúng không? Hôm nay môn đồ phân bố ở Hoa đô đều bị ta gọi đến, đồ đệ tính tình cổ quái kia của ngươi lại không đến, hừ như thế là không nể mặt ta gì cả.” Nghĩ tới đồ đệ nhỏ nhất kia của Hắc Phong mặt liền đen lại, là một tinh hoa thiên phú hiếm thấy, đáng tiếc lại trúng độc quá sâu, tuổi còn nhỏ mà mặt lúc nào cũng lạnh lùng, cứ như đang thiếu nợ hân ấy.

“Đồ đệ ta một yếu có chuẩn bị một viên dạ minh châu Nam hải gửi tặng tiểu sư muội chưa một lần gặp mặt, người ta bận bịu gửi tâm ý đến không được sao, huynh thực sự là càng già bụng dạ càng hẹp.” Biệt tài của Hắc Phong chính là độc dược, tâm lý bảo vệ đồ đệ chẳng kém cạnh Bách Diệp.

“Các môn đồ, chờ ở bên ngoài, lão phu đi đón đồ đệ của ta.” Tới bên ngoài Lam phủ, Bách Diệp hắng giọng nói, hiếm thấy được vẻ nghiêm trang đứng đắn dò như vị lãnh đạo đang phát biểu, sau đó đi vào cửa chính của Lam phủ.

Còn Hắc Phong đi theo sát phía sau ông, tới qua hán trở lại thì đặc biệt hiếu kỳ vì sao tiểu nữ oa Kiều Ngao kia lại đồng ý làm đồ đệ cho sư huynh của ông ấy.

Lúc này trong Nguyệt Thanh uyển

Cả một đêm Thu Nhược Thủy ngủ không vào giấc, sáng sớm tinh dậy thần sắc mệt mỏi, đêm qua bà đã suy nghĩ rất nhiều, quả thật khuê phòng đại viện này không thích hợp để Nguyệt nhi trưởng thành, mấy lần trước nếu như không phải Nguyệt nhi nhanh nhạy có lẽ bà và nữ nhi đã sớm âm dương cách biệt, với lại hơn nửa tháng nữa là tới sinh nhật chín tuổi của Nguyệt nhi.

Bà biết để Nguyệt nhi rời khỏi Lam phủ học nghệ là lối thoát duy nhất, có lẽ mấy năm nữa mới có thể trở về. Bà rất muốn nói có thể để qua sinh nhật hằng đi, để bà có thể ở bên cạnh nữ nhi thêm nửa tháng. Nhưng lời đến bên miệng bà lại không cách nào nói ra, dù sao nữ nhi đã đáp ứng học nghệ với Thiên Sơn tông chủ, đó là một cơ hội, bà tuy không nỡ nhưng không thể cứ nuông chiều mãi được.

Lúc Thu Nhược Thủy đang suy ngẫm, Lam Lăng Nguyệt mới tỉnh ngủ nhìn thấy sắc mặt nàng không được tốt, trong lòng có chút lo lắng, vội thuận tay cầm tay phải của bà để bắt mạch.

Mạch đập như này, đôi con ngươi của Lam Lăng Nguyệt trở nên âm trầm, độc dược trong cơ thể mẫu thân là loại mẫn tính, cho nên phương thuốc của nàng cần phải dùng liên tục năm ngày mới có thể triệt để giải độc, hôm nay mới là ngày thứ ba, đáng lẽ ra phải truyền giảm rất nhiều, thế nhưng hiện tại không những giảm mà lại còn tăng lên? Có thể nói mấy ngày nay kẻ đã hạ dược mẫu thân cũng hạ độc vào trong thuốc.

“Nguyệt nhi lại muốn chơi trò bắt mạch à.” Thu Nhược Thủy cho rằng hành động của nữ nhi chỉ là giả vờ làm đại phu để làm cho bản thân mình vui vẻ, liền cười trêu chọc nàng.

“Mẫu thân thật thông minh, chúng ta rời giường trước đã, đoán chắc Bách lão đầu nhanh tới thôi.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt cố nấn ra nụ cười, nàng cũng không thể nói hân ra mẫu thân người trúng độc rồi, như vậy không giống lời một tiểu oa nhi có thể nói ra!

Lam Lăng Nguyệt vốn cảm thấy nên khuyên bảo cái người bên Vân Thanh uyển Kiều Phi Nhi kia dừng tay lại, bản thân đi rồi, theo năng lực của Trang mẫu muốn bắt được nội gian không phải việc khó, nhưng hiện tại xem ra nàng nên nhờ bỏ cái gai độc bên người mẫu thân mới có thể đi.

Lam Lăng Nguyệt và Thu Nhược Thủy rửa mặt chải đầu trang điểm xong mới mở cửa tắm phòng đi ra, chỉ thấy Lam Lôi Ngao và Kiều Phi Nhi đã ở trong uyển tiếp đã Bách Diệp và Hắc Phong, không thể không bội phục, bản lĩnh làm bộ làm tịch của Kiều Phi Nhi thật sự quá giỏi, hôm qua còn làm vẻ mặt miễn cưỡng muốn ăn tươi nuốt sống Bách Diệp, hôm nay đã trung về mặt nịnh nọt, như một ca cơ đủ để lấy lòng.

“Tiểu đồ đệ, cuối cùng con cũng đến, chúng ta mau lên kiệu đi, các môn đồ cũng đang chờ bên ngoài.” Bách Diệp nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi ra, vội đứng lên, hôm nay là một ngày trọng đại của hân đó.

“Tiểu nữ oa, ta là sư thúc của ngươi, sau ngày ngươi phải gọi ta là sư thúc.” Hắc Phong nhìn thấy tuy rằng Lam Lăng Nguyệt trang điểm kiểu nữ nhi gia vẫn toát lên vẻ kiều ngao, cả người mặc một màu hồng, làm nổi bật mấy phần tà khí trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Đi ra, đi ra, đây là đồ đệ của ta, ngươi chỉ đi theo xem náo nhiệt thôi.” Thấy Hắc Phong cũng đứng lên tính cướp đoạt phong độ của ông ta, Bách Diệp không vui.

“Sư phụ, sư thúc, ở trên, Nguyệt nhi có lễ.” Lam Lăng Nguyệt phớt lờ Lam Lôi Ngao và Kiều di nương, thỉnh an Bách Diệp và Hắc Phong ở trước mặt.

“Đồ nhi ngoan lắm!”

“Tiểu sư diệt cư xử không tệ!”

Bách Diệp và Hắc Phong trầm miệng một lời khen Lam Lăng Nguyệt, có thể nhận thấy hai người vô cùng thích nàng.

“Sur phụ, con có chút chuyện cần nói nhỏ với người.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Bách Diệp lại gần, hai người đi tới một bên.

“Sao thế tiểu đồ đệ?” Bách Diệp thấy vẻ mặt Lam Lăng Nguyệt nghiêm túc, liền thu lại khí tức nhàn tản trên người, nghiêm trang hỏi.

“Sur phụ, đại phu kiểm tra được mấu thân bị trúng độc, trước khi con tra rõ ai hạ độc mấu thân thì con không thể theo người đến phái Thiên Tông được, con không thể không lo cho bà được.” Lam Lăng Nguyệt không định để lộ thiên phú của bản thân ra, nói đại một cái tên đại phu nào đấy, chỉ có diệt cỏ tận gốc, độc mấu thân giải trừ triệt để thì nàng mới có thể đi.

“Dám hạ độc nương đồ đệ ta, việc này của đồ đệ, sur phụ ta quyết định giải quyết cho, ta giúp con báo thù.” Bách Diệp vốn là người bộc trực, vừa nghe Lam Lăng Nguyệt nói xong liền la hét muốn báo thù cho nàng.

“Sur phụ, chuyện này đồ nhi muốn tự mình xử lý, người giúp con quá nhiều rồi.” Lam Lăng Nguyệt lắc lắc đầu từ chối lời đề nghị của Bách Diệp, mặc dù hiện tại quả thực nàng rất yếu, thể nhưng bản lĩnh bất được nội gian vẫn phải có.

“Vậy con phải mất bao lâu.” Mặc dù Bách Diệp rất muốn lập tức đưa nàng tới phái Thiên Sơn, tuy nhiên ông cũng không hy vọng nàng đi rồi vẫn mang theo lo lắng.

“Một tháng.” Lam Lăng Nguyệt nhớ còn hơn 20 ngày nữa là tới sinh thần của người chủ trước của thân thể này, sáng nay nhìn nét mặt mấu thân tràn ngập tiếu nức, vừa hay bản thân ở lại thêm một tháng, vừa giải độc lại còn có thể bên cạnh bà nhiều hơn.

“Được rồi, ta chỉ cho con 30 ngày, canh năm ngày thứ 31 ta sẽ tới đón con?” Vừa nghe phải chờ một tháng nữa, mặc dù Bách Diệp không vui, nhưng nếu tiểu đồ đệ đã định, vậy hẳn cũng không cần nói thêm nữa, dù sao ngày tháng còn dài.

“Thành giao, đi, tới uống trà con bá sư.” Khỏe miệng Lam Lăng Nguyệt co rút một trận, sur phụ này còn quy định canh giờ tới nữa chứ.

Sau khi Bách Diệp và Lam Lăng Nguyệt thần thần bí bí trở lại, đối diện nở nụ cười, Lam Lăng Nguyệt phân phó Nguyệt Trúc rót trà, rồi dâng trà cho Bách Diệp.

Bách Diệp vui mừng uống hết trà của đồ đệ, lại nhắc nhở đúng đầu canh năm ngày thứ 31 sẽ tới đón nàng, sau đó kéo Hắc Phong rời khỏi.

Hai người Bách, Hắc đi xa, mơ hồ nghe thấy tiếng hai người nói chuyện.

“A ---- sur huynh chúng ta cứ như vậy đi sao, tiểu sư diệt không theo chúng ta, ai sẽ ngồi đại kiệu tám người kia.” Hắc Phong tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn nỗi, hỏi Bách Diệp.

“Cho đệ ngồi.” Bách Diệp khoái trí hung tợn đáp lại Hắc Phong.

“Sur huynh, đệ là nam nhân, kia là kiệu hoa cho cô nương ngồi mà.” Vẻ mặt Hắc Phong hiện vạch đen, kháng nghị đuổi theo Bách Diệp ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bắt Được Kẻ Gian

Hai người Bách, Hắc rời khỏi Lam phủ, Bách Diệp viện lý do vì danh tiếng không thể khởi kiệu trống được nên dùng điểm yếu quái gờ của Hắc Phong làm uy hiếp, Hắc Phong tức đến đen mặt đành phải ngồi lên kiệu hoa tám người.

“Diễn luyện lần này kết thúc, chúng môn đồ nhà ai người nấy về nào.” Bách Diệp nói qua loa một câu, sau đó giải tán môn đồ, kiệu phu nâng kiệu hoa có Hắc Phong ngồi trên, cũng đẹp đường về phủ, đặt chân đi về phía Hoa đô của bọn họ, Bách Diệp đã lần chạy ra tận xa khác hẳn lúc đến, hẳn cũng không muốn mọi người vây xem hiếu nhăm hấn già mà không đứng đắn có cái gì đó với lão nhân Hắc Phong kia.

Khi kiệu hoa rời xa kết thúc một trận náo loạn nghi lễ thu nạp đồ đệ, người dân vẫn dành một khoảng thời gian bàn tán về chuyện này, suy đoán đến tột cùng là vị thiên kim nào của Lam gia mà đáng giá đến mức phổ trương như vậy, mỗi người một kiểu sôi nổi nói.

Lúc này tại Lam phủ

“Nguyệt nhi, người và Bách tông chủ vừa thì thảo gì với nhau?” Chờ Bách Diệp và Hắc Phong rời đi, con người Lam Lô Ngạo âm trầm, tựa như giáo huấn đề dò hỏi Lam Lăng Nguyệt.

“Hai sư đồ nói chuyện riêng, Lam lão gia lại có hứng thú để nghe sao?” Lam Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ngày hôm qua lão cha cận bã này giống y

như con chó bị kẹp đuôi, hôm nay Bách Diệp vừa rời khỏi lại bắt đầu cáo mượn oai hùm.

“Lão toét, Thu Nhược Thủy nàng dạy nữ nhi như vậy sao, nói như nào ta cũng là phụ thân nó.” Lam Lôi Ngao định nổi giận với Lam Lăng Nguyệt, chợt nhớ tới trên đầu nàng còn có danh hiệu đồ đệ của Bách tông chủ, đành phải nhẫn nhịn đồ con giận lên người Thu Nhược Thủy.

“Người có bản lĩnh thì tấn công ta này, mẩu thân ta không nợ người, đừng nói với ta hai chữ phụ thân, người đã hoàn thành trách nhiệm làm một phụ thân chưa? Lúc ta sống chết chưa rõ người ở đâu? Lúc ta bị ái thiếp, nhị nữ nhi người chà đạp người ở đâu? Lúc nhị nữ nhi của người cầm chùy thủ muốn giết ta người ở đâu? Lúc ái thiếp của người hạ hèn độc lên người ta người ở đâu? Ha ha người cũng chỉ xứng làm con rối của bà ta mà thôi, làm sao người như người xứng với danh hiệu hoàng thượng kia.” Khi nghe thấy Lam Lôi Ngao trút giận lên mẩu thân, trong đôi mắt của Lam Lăng Nguyệt bắn ra tia lãnh ý, từng bước một ép sát Lam Lôi Ngao.

Lam Lôi Ngao nhìn Lam Lăng Nguyệt từng bước từng bước một tới gần mình không tự chủ lùi về phía sau, từng câu đâm vào tim, Lam Lôi Ngao không khỏi chột dạ, đứa nhỏ này cũng từng được hấn bế ẵm, thế rồi chuyện kia xảy ra, toàn bộ cuộc sống bị đảo lộn, nàng trở thành đứa con rơi của mình.

“Lam Lăng Nguyệt, người đừng có nói hươu nói vượn, ta hạ độc người khi nào há.” Vừa nghe Lam Lăng Nguyệt nhắc tới việc hạ độc, sắc mặt Kiều Phi Nhi biến đổi, vội vàng đứng lên cãi lại, chuyện này chỉ có Thanh Mai biết, hiện tại Thanh Mai cũng điên rồi, Lam Lăng Nguyệt không tìm được chứng cứ chính là ngậm máu phun người.

“Ha ha, chính xác ta không có bằng chứng chứng minh đây, bất quá Kiều di nương người không cảm thấy tự nhiên Thanh Mai hóa điên vô cùng kỳ lạ sao? Hơn nữa vì sao điên rồi Thanh Mai chỉ tấn công đứng mình người? Lão thiên gia có mắt đó, người biết không.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt hơi giương lên, đâm vào vết thương của Kiều Phi Nhi thêm một lần nữa.

“Đủ rồi, tắt cả câm miệng cho ta.” Lam Lôi Ngao có chút nghi ngờ nhìn về phía Kiều Phi Nhi, hẳn vốn là người đa nghi, mặc dù Lam Lăng Nguyệt không nói rõ, tuy nhiên quả thật một loạt bất trắc xảy đến quá mức trùng hợp, lòng mảy mòi, lẽ nào tâm địa ái thiếp bên gối này thật sự độc ác đến vậy.

“Chưa đủ, làm sao mà đủ được, không chỉ có ta bị người hạ độc, hôm nay sư phụ ta nhìn thấy sắc mặt mẩu thân ta cũng đã báo cho biết mẩu thân ta cũng bị hạ độc, ngài cảm thấy nếu như loại bỏ được hai mẹ con chúng ta, ai sẽ là người được lợi nhất đây?” Trong lòng Lam Lăng Nguyệt cười lạnh, chuyện này đã chịu đủ rồi, nếu đã nói, vậy đơn giản kể rõ toàn bộ sự tình ra.

“Phu nhân nàng cũng trúng độc?” Lam Lôi Ngao nghe được thông tin Thu Nhược Thủy trúng độc, sắc mặt càng u ám.

“Nguyệt nhi, ta trúng độc sao?” Thu Nhược Thủy không để ý tới Lam Lôi Ngao, kinh ngạc nhìn Lam Lăng Nguyệt, muốn xác định có thật hay không.

“Đúng thế, mẩu thân, sư phụ nói trần ngài có khí đen không rõ ràng, có dấu hiệu trúng độc.” Lam Lăng Nguyệt đành phải lấy Bách Diệp ra, dù sao nếu tự mình nói mẩu thân trúng độc, thứ nhất khiến người hoài nghi, thứ hai không có sức thuyết phục, mà Bách Diệp thì lại đức cao vọng trọng. Thấy Thu Nhược Thủy không nhìn thẳng vào chính mình, gương mặt Lam Lôi Ngao vốn đã sưng căng thêm sưng đỏ, ném cho Kiều Phi Nhi ánh mắt dò xét.

“Lão gia, không phải thiếp, thiếp bị oan, thật sự cái gì thiếp cũng không làm, ngài phải tin tưởng thiếp.” Vành mắt Kiều Phi Nhi ngân ngấn lệ, rung rung nhìn Lam Lôi Ngao, tim khẽ nhói đau, nhiều năm trôi qua, lòng nam nhân này vẫn hướng về Thu Nhược Thủy.

“Người đâu, đi mời đại phu Vương Thủ Nghĩa ở thành đông tới bắt mạch cho phu nhân.” Lam Lôi Ngao không nói thêm gì nữa, mà phân phó tùy tùng đi mời đại phu, bởi vì chuyện lần trước Lam Ngữ Yên đắc tội Lưu đại phu, chỉ có thể mời một vị đại phu khác.

Kiều Phi Nhi thấy Lam Lôi Ngao không gây nhiều khó dễ cho bà, vội thở phào một cái, bà không sợ bị tra, lúc trước hạ độc, bà đã chuẩn bị tất cả đường lui rồi, bà không sợ.

Qua khoảng chừng một khắc, Vương Thủ Nghĩa xách hòm thuốc theo tùy tùng vào Nguyệt Thanh uyển, đặt hòm thuốc xuống liền bắt mạch cho Thu Nhược Thủy.

“Thế nào?” Lam Lôi Ngao hỏi han Vương đại phu từ lúc bắt mạch chân mày chưa từng giãn ra.

“Phu nhân có dấu hiệu trúng độc, loại độc này là si diên tán mẫn tính*, may mắn vẫn chưa vào trong lục phủ ngũ tạng, bằng không hậu quả thật không dám tưởng tượng.” Vương đại phu cũng hay bắt mạch cho các đại gia đình, đã nhìn quen với loại đầu đá nhau này.

(Si diên tán mẫn tính: thuốc bột gây ngu ngốc điên điên có tác dụng chậm)

Lam Lôi Ngao vừa nghe, rầm một tiếng hung hăng vỗ xuống bàn phân phó tùy tùng: “Dẫn hết nha hoàn bà tử Vân Thanh uyển đến cho ta.”

Chỉ chốc lát sau nha hoàn bà tử bên trong Vân Thanh uyển đều tụ tập tại Nguyệt Thanh uyển, mà Thu Nhược Thủy vẫn mù mịt không hiểu, đòi này bà không tranh không cướp, chỉ muốn sống an ổn qua ngày, vậy mà vẫn bị tính kế, ha ha ngu ngốc, Kiều Phi Nhi thực sự xuống tay mạnh bạo. Ngáng đầu nhìn nha hoàn bà tử bên trong uyển mình về mặt ai này đều kinh hoàng, bà bất giác lảng tránh không tin người mình gây nên.

“Các người ai hạ độc, tự mình đứng ra, bằng không sẽ đánh từng người một đến tàn phế rồi mang đi bán.” Lam Lôi Ngao lạnh giọng tra hỏi.

“Lam lão gia, ta không muốn trong uyển ta thấy máu, kỳ thực chuyện này nếu muốn biết ai làm rất đơn giản.” Lam Lăng Nguyệt đảo mắt một vòng, trên mặt mọi người cơ hồ đều là nét kinh hoàng, duy nhất Yên Chi bên trong sự kinh hoàng mang theo một chút tuyệt vọng, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, có thể là nàng sao? Yên Chi và Thủy Tinh giống như tay trái tay phải của mẩu thân, nếu thật sự là nàng, chuyện này có quá tàn nhẫn với mẩu thân không.

“Chén thuốc mà mẩu thân ta uống mấy ngày nay đã qua tay những ai?” Lam Lăng Nguyệt dừng một chút, dò hỏi hạ nhân của Vân Thanh uyển đang quỳ phía dưới.

“Hồi đại tiểu thư, thuốc là nô tỳ tự mình đi bốc, Yên Chi giám sát sắc thuốc, không hề qua tay bất cứ kẻ nào.” Thủy Tinh hơi bất ngờ, chẳng lẽ thuốc xảy ra vấn đề, không khỏi liếc nhìn Yên Chi.

Tay Yên Chi nắm thật chặt, mặt mày xám ngoét, không đợi Lam Lăng Nguyệt hỏi đến đã tự mình quỳ gối trước mặt Thu Nhượng Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Yên Chi Chọn Cái Chết

“Đại tiểu thư không cần hỏi, thuốc là do ta hạ.” Yên Chi quỳ gối trước mặt Thu Nhượng Thủy, từ đầu tới cuối chỉ chăm chăm cúi thấp, không dám ngẩng đầu, đến lúc này trong lòng nàng vẫn không ngừng giãy giụa, thế nhưng nàng không còn đường để chọn.

“Quả nhiên là người.” Lam Lăng Nguyệt không đến nỗi quá kinh ngạc, từ lúc nàng nhìn vào ánh mắt của Yên Chi đã hiểu rõ mấy phần.

Thu Nhượng Thủy ngồi trên ghế nghe được lời của Yên Chi đột nhiên rùng mình, như mùa đông rét buốt bị người hắt một chậu nước lạnh, lòng có chút lạnh lẽo.

“Yên Chi, tại sao người có thể làm loại chuyện này, ngày thường phu nhân đối đãi với chúng ta thế nào, người không biết báo đáp ân nghĩa, còn có dã tâm ngấm như vậy.” Thủy Tinh nghe tới đoạn độc do Yên Chi hạ, tiến lên kéo tóc Yên Chi, bởi vì lực kéo quá mạnh, rất nhiều sợi tóc rơi rải rác trên mặt đất, dù cho da đầu đau đớn, Yên Chi chỉ im lặng không nói.

“Thủy Tinh, buông tay, ta muốn nghe xem vì sao nàng làm như vậy.” Thu Nhượng Thủy ý bảo Thủy Tinh buông tay, nhìn thẳng vào Yên Chi, bà chưa từng nghĩ người hạ độc thủ mình sẽ là Yên Chi, nha hoàn của Lí tri kỷ ngày trước sẽ làm ra loại chuyện này.

“Phu nhân, Yên Chi xin lỗi người, Yên Chi không còn lời nào để nói.” Yên Chi nhìn về mặt trắng bệch của Thu Nhượng Thủy, mấy năm ở Vân Thanh uyển, phu nhân đã che chở cho mình rất nhiều, bà thiện lương như vậy, nhưng bản thân lại làm ra chuyện gây tổn thương cho bà. Vào thời khắc này nàng hết sức cảm hận Kiều Phi Nhi đã bức nàng đến đường cùng này, thế nhưng nàng không có quyền lựa chọn, nếu như mình nói hết chân tướng sự việc ra, mẩu thân và đệ đệ của nàng sẽ không có được thuốc giải, độc sẽ phát tác mà chết.

“Yên Chi, ta chỉ hỏi người một câu, nếu như chuyện này không bị phát hiện, người vẫn tiếp tục hạ độc ta đến lúc ta trở nên ngu độn phải không.” Hiện tại gương mặt Thu Nhượng Thủy đã trắng như tờ giấy, tới tận lúc này bà vẫn không có cách nào tiếp nhận được sự thật Yên Chi phản bội mình.

“Đúng.” Yên Chi cắn chặt đôi môi cánh hoa, trong mắt ngập lệ, gật đầu lia lịa.

Kiều Phi Nhi nhìn hai chủ tớ đối đáp nhau trước mắt, khóe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh, sắc mặt trắng bệch kia của Thu Nhượng Thủy, khiến bên trong vẻ lo lắng của Kiều Phi Nhi thoáng qua một tia khoái cảm báo thù.

“Yên Chi, là ai sai người hạ độc? Người sai khiến người có ở đây hay không?” Lam Lăng Nguyệt không đành lòng để mẩu thân hỏi tiếp, hôm nay bà đã bị đá kích quá lớn, quyết định đánh nhanh thắng nhanh.

“Không ai sai khiến ta cả.” Yên Chi cúi đầu, trầm đáp.

“Có phải người bị người khác uy hiếp không, chỉ cần người nói ai đứng sau lưng sai khiến người, bản tiểu thư sẽ thay mẩu thân ta mở một con đường sống cho cái mạng nhỏ của người.” Lam Lăng Nguyệt chau mày, không ngờ Yên Chi lại ôm hết tội lên người mình, xem ra quả nhiên Kiều Phi Nhi làm việc vô cùng cẩn thận, chẳng trách hiện tại lại có biểu hiện thần nhiên xem trò vui như vậy.

“Do một mình nô tỳ gây nên, nô tỳ không có đồng mưu cũng không bị ai sai khiến.” Yên Chi liếc mạng lác đầu, ngoại trừ gánh lấy cái chết, nàng không còn con đường khác để đi.

“Miệng vẫn còn cứng, người tới đánh cho ta, đánh tới khi nàng chịu nói mới thôi.” Lam Lăng Nguyệt không hiểu vì sao Yên Chi phải bảo vệ cho Kiều Phi Nhi như thế, đã mềm không được, vậy phải cứng.

“Đại tiểu thư, nàng cũng đã nói không có đồng bọn, người còn dùng gậy đánh, nếu như sơ sẩy mạnh tay đánh chết người, đến lúc đó sẽ là chết không đổi chứng đó.” Kiều Phi Nhi cố ý nhấn mạnh chữ chết, bà cảm thấy tính ra Yên Chi vẫn là một con nha hoàn thông minh, biết nên làm như thế nào.

“Di nương sợ ta dùng gậy đánh Yên Chi đến thế sao? Có phải sợ lần này ta nặng tay, nàng sẽ nhớ lại người giật dây là ai?” Lam Lăng Nguyệt cười lạnh nhìn chăm chăm Kiều Phi Nhi, nàng càng nói như kia, vậy chính mình càng phải đánh.

“Hai người các người bớt miệng lại, Yên Chi tự mình cũng đã nhận tội, trực tiếp giao cho quan phủ đi.” Lam Lôi Ngạo quát lớn bắt Lam Lăng Nguyệt và

Kiều Phi Nhi cảm miệng, chuyện mới xảy ra đại khái trong lòng hẳn đã có suy nghĩ, không cần phải tra hỏi lại.

“Lão gia, người cũng tin chuyện này từ đầu chí cuối đều do một tay Yên Chi gây nên?” Thu Nhượng Thủy nghe giọng điệu Lam Lôi Ngạo cũng biết hẳn muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, làm mưa làm gió trên thương trường bao năm, không tin hẳn không nhìn ra chút thủ đoạn nhỏ đó, rõ ràng chính là bao che.

“Sự thật là thế, đừng nhiều lời chi thêm.” Lam Lôi Ngạo vốn bực bội, thấy Thu Nhượng Thủy chất vấn mình, trong lòng lửa giận càng thêm bùng phát.

“Phu nhân, nếu có kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngựa chuộc tội.” Yên Chi nghe được mật hiệu trong lời Kiêu Phi Nhi, không thể bị giao cho quan phủ, chỉ có thể chết, mà bản thân cũng chỉ có thể lấy cái chết chuộc tội mới có thể trả hết nợ cho một thân tội nghiệt này, sau khi đập đầu ba tiếng kín đáo bày tỏ sự ân hận sâu sắc với Thu Nhượng Thủy, bất chợt Yên Chi đứng lên, đập mạnh đầu vào đại thụ cách đó không xa.

Lúc mọi người kịp thời phản ứng, gương mặt Yên Chi đã thấm đẫm máu ngã trên mặt đất, mắt nhìn chăm chăm vào nơi Kiêu Phi Nhi đứng, chết không nhắm mắt.

Kiều Phi Nhi bất giác quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn vài cặp mắt Yên Chi, con người quý dị kia khiến bà hoảng loạn bất an.

“Người đâu, đưa Yên Chi ra ngoài tìm quan tài đem đi chôn.” Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên Lam Lôi Ngạo nhìn thấy người chết, nhưng nha hoàn trước mặt mình sợ tội tự sát, tâm tình làm sao có thể tốt nổi, phẩy tay áo chuẩn bị rời khỏi nơi xui xẻo này.

Thấy Lam Lôi Ngạo định đi, Kiêu Phi Nhi vội đuổi theo, lúc đi ngang qua Lam Lăng Nguyệt, bên tai truyền đến giọng nói Lam Lăng Nguyệt.

“Kiêu Phi Nhi bà sẽ không gặp may mắn mãi được đâu, ta nghĩ Yên Chi chết oan không thể siêu thoát nên sẽ không buông tha kẻ đứng sau lưng đâu.” Giọng nói Lam Lăng Nguyệt lạnh như băng truyền vào tai Kiêu Phi Nhi.

“Vay ta chóng mắt chờ mong.” Sắc mặt Kiêu Phi Nhi rõ ràng tối sầm lại, nhưng ngoài miệng lại vĩnh viễn không chịu thua thiệt đáp trả Lam Lăng Nguyệt một câu sau đó theo sát Lam Lôi Ngạo nghênh ngang rời đi.

Khi Lam Lôi Ngạo và Kiêu Phi Nhi ra khỏi Nguyệt Thanh uyển, Kiêu Phi Nhi cố gắng lôi kéo Lam Lôi Ngạo, lại bị Lam Lôi Ngạo hất ra.

“Lão gia, ngài làm sao vậy?” Kiêu Phi Nhi có chút oan ức nhẹ giọng hỏi dò.

“Mấy việc kinh tởm hậu viện này đừng để ta trông thấy lần thứ hai, sau này hành động kín kẽ một chút, nếu như người còn dám có tư tâm không nên có với Thu Nhượng Thủy, cuộc sống của người ở Lam phủ liền chấm dứt.” Lam Lôi Ngạo nói xong hừ lạnh một tiếng, đẩy Kiêu Phi Nhi ra, bình tĩnh đi về phía thư phòng của mình.

Nhìn bóng dáng đã đi rất xa của Lam Lôi Ngạo, bao mừng vui và sững ngẩn của Kiêu Phi Nhi trong nháy mắt sụp đổ, cười khổ lắm bầm nói: “Nguyên lai chàng vẫn luôn biết, chung quy tuồng vui này thiếp mới là kẻ đóng vai hề chính.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đồ Đệ Trong Thiên Hạ Thích Gài Bẫy Sư Phụ.

Đêm đó đối với Thu Nhượng Thủy là một đêm gian nan, từ chuyện trúng độc, đến bản thân trở mặt nhìn Yên Chi tự sát ngay trước mặt mình, Lam Lôi Ngạo thì qua loa, lòng Thu Nhượng Thủy như ngàn vết đâm, thật may có nữ nhi suối ấm cho mình, làm cho tâm lạnh lẽo có chút mừng vui.

“Mẫu thân, đừng nghĩ tới những chuyện không vui đó nữa, chỉ là quá đơn giản cho Yên Chi, thật không ngờ lại là nàng.” Lam Lăng Nguyệt rúc vào lòng Thu Nhượng Thủy, còn tiểu Hạo nhi một tuổi nằm ở phía trong cùng, một nhà ba người nằm trên một cái giường, làm cho cái lạnh ban đêm thêm vài phần ấm áp.

“Người chết như đèn đã tắt, ta nghĩ hẳn là nàng bị Kiêu Phi Nhi uy hiếp, thân thể Nguyệt nhi con không sao chứ, có giải được độc hay không.” Thu Nhượng Thủy thở dài, bà nói không lên được chữ hận với Yên Chi, từ nét mặt của nàng, bà nhìn thấy sự bất lực, chính nàng làm sao thường không phải là không có quyền trách quyền lợi chỉ có thể đi tiếp thu.

“Thân thể của con đã tốt hơn rồi, mặc dù lần này không nhờ được khối u ác tính Kiêu Phi Nhi, nhưng bởi vì trong lòng Lam lão gia có nghi ngờ, sau này cuộc sống của Kiêu Phi Nhi ở Lam phủ sẽ không tốt đẹp đâu.” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy Lam Lôi Ngạo không muốn điều tra quá sâu chuyện này có lẽ đã biết người đứng sau lưng là ai.

“Ôi, tạo nghiệt nên gặt quả đắng đây, về sau Nguyệt nhi không được xưng hô ông ấy là Lam lão gia, nói thế nào ông ấy cũng là phụ thân con, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được, mẫu thân sợ con lại gọi ông ấy như vậy, bị kẻ khác có ý nghe thấy sợ sẽ rước lấy họa.” Thu Nhượng Thủy chỉ cười khổ với Lam Lôi Ngạo, nếu Kiêu Phi Nhi được tính là lòng dạ độc ác, vậy Lam Lôi Ngạo chính là ý chí sắt đá vì lợi ích có thể phá vỡ mọi rào cản đạo đức, nếu như bản thân không có giá trị lợi dụng nào với hắn, có lẽ đã lột da bóc thịt bà từ lâu rồi.

“Nguyệt nhi không sợ có người cớ, chỉ sợ không ai dám tiếp chiêu, bắt đầu từ khoảng khắc ông ta đánh con vì Lam Ngữ Yên, trong lòng con đã không còn hai chữ phụ thân, ngài không còn lo cho con, mau ngủ đi, đêm đã khuya, thân thể ngài vốn suy yếu, ta đã nói chuyện với sư phụ rồi, hoãn lại một tháng tới phái Thiên Sơn, con còn muốn nằm trong lòng mẫu thân thêm một khoảng thời gian, nhân tiện qua sinh nhật chín tuổi luôn, được không?” Lam Lăng Nguyệt không muốn phải bận khoản nhiều thêm nữa về cách xưng hô với Lam Lôi Ngạo như thế nào, nói nhiều quá, nàng sẽ càng chẳng giống một tiểu nữ oa từ tám tuổi, dứt khoát chuyển đề tài.

“Mẫu thân ước gì con sẽ dựa nhiều vào ta thêm vài năm nữa, ha ha mau ngủ đi, ít khi nào Hạo nhi ngủ ngoan được như đêm nay.” Thu Nhược Thủy cười trêu ghẹo Lam Lăng Nguyệt, rồi quay mặt nhìn tiểu Hạo nhi đang ngủ say khõe miệng rỉ ra dòng nước dãi, đáng yêu vô cùng, trong lòng bỗng không còn bẽ tắc như ban nãy.

Lam Lăng Nguyệt nằm xuống, Thu Nhược Thủy đắp chăn cẩn thận cho nàng, sau đó nằm xuống, đêm đó ngủ thật khó khăn, dù sao hôm nay bị khiếp sợ, cùng với chuyện tự sát, khiến bà nhớ lại chuyện ba năm trước vẫn luôn không bao giờ phai nhạt kia.

Bên trong phủ Thần Vương

Lúc này Âu Dương Mặc Thần đang ngồi trên giường băng luyện công, trải qua nhiều năm cứ vào giờ tỵ, hắn lại luyện tập quy tức tâm pháp để bảo vệ tâm mạch phòng ngừa độc trong cơ thể khuếch tán trên giường băng.

Năm đó hai tuổi hắn bị hạ ‘thất sắc tuyệt mệnh tán’, hắn năm vào sinh nhật hắn mười lăm tháng giêng đều độc phát hành hạ toàn thân hắn sưng đỏ, như trùng độc hút máu, nổi đầu dày xéo tới tận xương tủy khiến hắn sống không được chết không xong, ba năm một lần sẽ thay đổi một loại màu sắc, khi biến ảo trải qua các màu cam vàng lục đen lam tím kết thúc mà vẫn không tìm ra cách giải, thì sinh thân năm 23 tuổi đó sẽ chính là ngày hắn phải trở về hoàng tuyền.

Chính là năm này qua năm khác bị hành hạ giày vò như vậy, nên Âu Dương Mặc Thần vừa mới mười một tuổi đã trở nên âm lãnh hung ác dị thường, mặc kệ đi tới đâu toàn thân đều tản ra khí thở băng lãnh căm tới gần.

Qua khoảng chừng một canh giờ, Âu Dương Mặc Thần cảnh giác nghe thấy bên trong thư phòng ngoài mật thất có tiếng rót trà, nhú mây, nhanh chóng kết thúc luyện tập, từ trong mật thất đi ra.

Mới vừa ra, đập vào mắt hắn là lão già mặc áo đạo sĩ Hắc Phong, một tay cầm đùi gà, một tay bưng ly trà ngồi xồm trên ghế để hắn giải quyết công văn gặm đùi gà.

“Xuống.” Xưa nay Âu Dương Mặc Thần có thích sạch sẽ, đồ vật hắn dùng nhất định không được dính một hạt bụi, ngay cả giấy đi cầu tiêu cũng được gấp chỉnh tề, mà hành động của lão sư phụ này không thể nghi ngờ chính là đang thử thách tính nhẫn nại của hắn.

(Có cần mô tả kỹ thế không T_T||)

“Đồ đệ, đừng hung dữ như vậy, cười chút nào, hôm nay thật sự sư phụ con đã phải chịu uất ức ở chỗ sư bá con nè.” Hắc Phong xám xịt từ trên ghế nhảy xuống, ngồi xuống ghế nhỏ bên cạnh.

Âu Dương Mặc Thần như không nghe thấy Hắc Phong kể khổ, lấy ra một khăn tay chuyên dùng để lau, lau qua lau lại ghế tựa mới vừa bị Hắc Phong gặm lên.

(Có ai thuê osin không? =))))))))))

“Đồ đệ, con có nghe thấy ta nói gì không, hôm nay sư bá con bắt nạt ta, cư nhiên hắn cưỡng bức ta, bắt ta dùng kiệu hoa dành cho cô nương cưới gả.” Hắc Phong thấy tiểu đồ đệ của mình không có chút nào phản ứng, chăm chú lau ghế, mặt giật giật.

“Ông ta bắt nạt ngươi là chuyện bình thường, sau đó thì sao?” Âu Dương Mặc Thần lau sạch ghế tựa, ngồi xuống, một bên lật một vài trang giấy, một mặt thờ ơ đáp lời.

“Sau đó ta an vị.” Hắc Phong đã chuẩn bị rất nhiều phiên bản để kể khổ, cuối cùng lại bị câu nói bất chợt của Âu Dương Mặc Thần làm rét lạnh.

“Vậy hà, cảm giác thế nào.” Âu Dương Mặc Thần vốn là người ít lời, thế nhưng đối với Hắc Phong là ngoại lệ, ông là người duy nhất có thể là cho lòng mình cảm thấy ấm áp.

(Một ông licon, một ông shoutacon, đúng là hai huynh đệ.)

“Rất êm.” Hắc Phong chỉ mới nói nửa câu, cảm giác thật thoải mái, chẳng qua đây vẫn là kiệu hoa chi để nữ nhân ngồi lúc cưới gả thôi.

“Chờ sinh thân sang năm của ngươi, ta tìm người làm cái giống như đúc tặng ngươi.” Trong con ngươi Âu Dương Mặc Thần hiện lên hàn ý, lời vừa ra khỏi miệng liền dọa hồn phách lão đầu Hắc Phong trở về từ cõi bồng lai.

“Đồ đệ, đừng trêu chọc sư phụ nữa, tiểu nữ oa mà sư huynh thu nhận cũng là cái đồ lừa gạt, chẳng lẽ hiện tại vật đổi sao dời, thiên hạ lưu hành đồ đệ thích gài bẫy sư phụ?” Trong chớp mắt mặt Hắc Phong đen thành than, muốn hắn ngồi kiệu hoa vào sinh thân của hắn, lòng dạ đồ đệ này cũng ác quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tiểu Hồ Ly Kiều Ngạo

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy Hắc Phong nói như vậy, vẫn chưa đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, mà tiếp tục lật trang giấy, đánh dấu, theo như lời Hắc Phong, ngược lại hẳn nghe ra được vài phần ý vị, dù sao nữ đồ đệ có thể được Bách Diệp nhìn trúng khẳng định không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Con không thấy hiếu kỳ vì sao tiểu nữ oa kia lại là cái đồ lừa gạt sao?” Hắc Phong ngồi trên ghế thật sự buồn chán, trò chuyện mấy câu với tiểu đồ đệ này thật chẳng khác việc rơi xuống hầm băng là bao, thậm chí có đôi khi hẳn hoài nghi nếu ngày nào đó tiểu đồ đệ có hứng thú với nữ nhân, chắc chắn sẽ trở thành một chuyện vô cùng hiếm thấy tại Kim Hoa quốc.

“Không có hứng thú, nếu người đã khóc lóc kể lể xong xuôi thì trở về tiếp sư bá Bách Diệp đi.” Âu Dương Mặc Thần không thích nhất chính là thảo luận về nữ nhân, chuyện duy nhất liên quan đến nữ nhân khiến hắn đề bụng chính là tìm kiếm nữ nhân mấy ngày trước đã dùng hai đồng tiền treu chọc hắn, đáng tiếc một chút tung tích cũng tìm không ra, chứ đừng nói tới việc xử trí nàng ta.

“Nhắc tới nữ nhân trở mặt ngay lập tức, thật sự không đáng yêu, gần đây lúc người vận công khí tức có thông thuận không?” Hắc Phong bĩu môi, tiểu đồ đệ này và tiểu nữ oa kia thật giống nhau, nhìn thế nào cũng đều không giống một tiểu nữ oa nhi tử mà giống tiểu hồ ly lừa đảo giết người không đền mạng hơn.

“Như cũ, quen rồi.” Thân thể này đối với mình chỉ là cái túi da, sinh thần hai tuổi năm đó thân mẫu mất tích một cách bí ẩn, bản thân hôn mê tỉnh dậy phát hiện người nhiễm kỳ độc, hơn nữa còn hoàn toàn không nhớ nổi chuyện xảy ra trước khi hôn mê, từ đó về sau, cuộc sống vốn yên bình biến mất không dấu vết, tuổi thơ của hắn chỉ còn lại sự thống khổ cùng nỗi giằng xé khắc sâu tận tim gan lúc độc phát vào sinh thần hằng năm.

“Lại nhớ tới chuyện trước kia.” Hắc Phong thấy trên gương mặt tiểu đồ đệ mình pha lẫn ưu thương nhàn nhạt, liều suy đoán có lẽ hẳn lại nhớ tới sự tình lúc nhỏ, Hắc Phong nhớ về lần đầu tiên gặp Âu Dương Mặc Thần là vào năm hắn năm tuổi, mười lăm tháng giêng năm đó, mặt trăng rất tròn, hắn đi mua rượu, trong một ngõ hẻm nơi góc đường chợt nghe thấy tiếng đau đớn của một tiểu hài tử, lúc hắn chạy tới nơi, thấy da dẻ một tiểu hài hiện lên sắc cam, hết sức hung tợn ôm đầu lăn trên mặt đất, nhưng hắn lại quật cường chưa từng chảy ra một giọt nước mắt, trong ánh mắt ngập tràn hờ hững và âm lãnh, khác hẳn với biểu hiện của người bình thường, phản ứng đầu tiên của Hắc Phong chính là ngỡ ngàng. Cũng chính năm ấy, hắn nhận Âu Dương Mặc Thần làm đồ đệ, dạy hắn luyện võ, vì hắn giải độc, sáu năm qua, bằng võ học thiên phú hiếm thấy của bản thân, tiểu đồ đệ kia đã luyện thành công tuyệt học do hắn truyền thụ, cũng bắt đầu từ đây hắn càng lúc càng ít nói.

“Không có, người trở về đi, đã khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi.” Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi, trước giờ hắn không thích bị người khác nhìn thấy mặt yếu mềm của mình, đột nhiên bị Hắc Phong vạch lộ, sắc mặt có chút không tự nhiên.

“Còn cố ra vẻ kiêu ngạo, vậy con ngủ đi, nhớ uống một viên dược này trước khi ngủ hằng ngày nhé.” Hắc Phong lấy từ trong tay áo ra viên dược mới được nghiên chế* đưa cho Âu Dương Mặc Thần, dặn dò một phen rồi ra khỏi thư phòng.

(Nghiên chế: nghiên cứu chế tạo.)

Sau khi Hắc Phong rời đi, Âu Dương Mặc Thần lẳng lặng ngồi tại chỗ ngược nhìn bầu trời đêm, trong tay vẫn nắm lấy bình sứ còn lưu lại chút hơi ấm. Hắn thích đêm tối, bởi vì chỉ có đêm tối mới có thể che giấu hết những thứ bản thủ, giống như trái tim hắn.

Thu Nhục Thủy cả đêm ngủ không yên giấc, chưa tới canh năm trời đã hừng sáng, một đêm ác mộng, áo lót ướt đầm mồ hôi, dài đen giữa hàng lông mày không những không tan mà càng thêm đậm sẫm.

Dựa vào bên cửa sổ, một chút gió mát thổi qua, tâm tình từ từ tĩnh lại, mặc y sam, sau khi chỉnh lại chăn cho Lam Lăng Nguyệt và tiểu Hạo nhi vẫn còn say ngủ, thì đi về hướng phòng bếp nhỏ, bà muốn tự tay chuẩn bị đồ ăn sáng cho Nguyệt nhi, thời gian còn lại không nhiều, bà muốn cho nàng chút ít tình thương của mẹ.

Bởi trong khoảng thời gian này tầm canh năm Lam Lăng Nguyệt sẽ rời giường đi tập những phần cơ bản với Trang mẫu, cho nên lúc mẫu thân đắp chăn thì nàng cũng đã tỉnh lại, thấy mẫu thân rời khỏi căn phòng, nàng vội đứng dậy mặc y phục tới rừng trúc nhỏ bên cạnh hậu viện.

Quả nhiên lúc nàng tới, Trang mẫu đã đứng đó chờ nàng.

“Tiểu thư, người đã đến, ngủ có ngon không.” Dường như mỗi ngày chưa tới canh năm Trang mẫu đã rời giường, trước tiên quét dọn sạch sẽ đất đá rác rưởi trên đất trống trong rừng trúc nhỏ, đề phòng tiểu thư ngã mà bị thương.

“Rất tốt, lần nào Trang mẫu cũng tới sớm hơn con.” Lam Lăng Nguyệt nhìn về mặt phản chấn tinh thần của Trang mẫu, nhìn bãi đất trống không dính tí bụi, cười ngọt ngào với bà, việc Trang mẫu lặng lẽ làm nàng nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

“Thật sự quyết định một tháng sau sẽ tới phái Thiên Sơn sao?” Trang mẫu thờ dài, sắc mặt có chút phức tạp nhìn Lam Lăng Nguyệt.

“Không phải hôm trước đã quyết định rồi sao? Mẫu, có phải chỗ đó có gì không ổn không?” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy dường như Trang mẫu có chút vướng mắc.

Trang mẫu nghe Lam Lăng Nguyệt hỏi mình như vậy hơi ngần ngại, hiện tại chưa phải lúc thích hợp để nói, thời dài, sau đó cười nói: “Không có chỗ nào không ổn cả, chỉ là lần đầu tiên tiểu thư xa nhà, mẫu có chút luyến tiếc mà thôi.”

Mặc dù Lam Lăng Nguyệt phát hiện Trang mẫu có điều gì đó giấu giếm mình, nhưng nàng biết bà thật lòng thật dạ với mình, hiện tại không nói có lẽ chưa phải lúc, cũng không muốn truy cứu đến cùng.

“Nguyệt nhi cũng luyến tiếc mẫu, sau này con đi rồi, để lại mẫu thân nhờ ngài chăm sóc, đừng tạo khe hở cho kẻ có ý đồ chui, nửa đời của mẫu thân đã quá cay đắng rồi.” Cứ nhắc tới Thu Nhượng Thủy, Lam Lăng Nguyệt luôn đau lòng không thôi.

“Quả thật bà ấy là người mệnh khổ, tiểu thư không cần lo lắng, ta sẽ thay người bảo hộ thật tốt cho bà ấy.” Trang mẫu gật gật đầu, bà vốn là người có ân báo ân, huống hồ là chuyện tiểu thư phân phó.

Đây là lần thứ hai Lam Lăng Nguyệt dẫn dò bảo hộ Thu Nhượng Thủy thật tốt, ở trong mắt nàng, sự thiện lương quá mức của mẫu thân nàng chính là nhượng điểm chết người.

“Có những lời này của mẫu là ta có thể yên tâm đi học nghệ rồi, canh giờ không còn sớm, chúng ta bắt đầu luyện tập những phần cơ bản thôi.” Nhìn bầu trời, thấy canh giờ không còn sớm, Lam Lăng Nguyệt ý bảo Trang mẫu có thể bắt đầu được rồi.

“Được, chẳng qua trước khi bắt đầu, mẫu vẫn có phải lăm mồm thêm một câu, trước lúc tới phái Thiên Sơn người hãy tháo ngọc bội bên người và tìm nơi người cho là kín đáo cất đi, phái Thiên Sơn tại vách mạch rừng, ta sợ thời điểm người không đề ý sẽ đánh mất.” Trang mẫu liếc mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt đầy thâm ý, lấy lý do sợ đánh mất để nàng cất ngọc bội đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thời Khắc Ly Biệt

Lam Lăng Nguyệt lấy ngọc bội ra, cẩn thận quan sát một lần nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên Trang mẫu nhắc tới miếng ngọc bội này, lần nào cũng dặn bản thân phải cẩn thận, chẳng lẽ trong miếng ngọc bội này chứa bí mật gì, tay hơi nắm chặt lấy miếng ngọc bội.

“Mẫu, có phải trong miếng ngọc bội ẩn giấu bí mật gì không? Có phải người quen biết người ở Thiên Sơn tông không?” Lam Lăng Nguyệt vốn không thích suy đoán linh tinh, liền nhanh nhẩu muốn hỏi cho rõ ràng.

“Ta chỉ là một mẫu tại Lam phủ, sao có thể quen biết người Thiên Sơn tông, có một số việc tiểu thư người còn nhỏ, mẫu hứa chờ người lớn lên, sẽ nói hết mọi chuyện cho người biết.” Lòng Trang mẫu run rẩy, ngập ngừng, vẫn không nói ra, bà nhất định phải chờ thời cơ.

“Được, con sẽ ghi lòng tạc dạ.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, nàng cũng không thích truy cứu đến cùng, nàng sẽ chờ cái ngày nước chảy thành sông đó.

Trang mẫu vô cùng hài lòng với cách xử sự biết tiến biết lùi của tiểu thư, tiểu thư chỉ có học được biết tiến biết lùi, cô được gần được, mới có thể vượt qua nỗi sợ mệnh bí ẩn đang chờ đợi nàng.

Lam Lăng Nguyệt đứng vào thế trung bình tấn thật vững, bắt đầu luyện tập phần cơ bản theo chỉ đạo của Trang mẫu, giống với thường ngày, tập luyện tới lúc mồ hôi chảy đầm đìa, thân thể cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Lại đây tiểu thư, lau một chút, gần đây người thành thạo hơn nhiều rồi, kiến thức luyện tập cơ bản đã vững chắc, tới Thiên Sơn tông học võ công tâm pháp mới cũng sẽ không đến nỗi vất vả.” Trang mẫu vừa đưa khăn lụa cho Lam Lăng Nguyệt lau mồ hôi trên mặt, vừa khen năng lực tiếp thu của nàng.

“Đã khiến mẫu hao tâm tốn sức, chúng ta tới tiền uyển thôi, chắc mẫu thân đã làm xong bữa sáng đang chờ chúng ta.” Lam Lăng Nguyệt khẽ cười lau hết mồ hôi trên trán, rồi cùng Trang mẫu tới tiền viện.

Mới bước vào thính phòng đã nhìn thấy Thu Nhượng Thủy đang cùng Thủy Tinh Nguyệt Trúc bày đĩa, Thu Nhượng Thủy vừa đặt chè hạt sen táo đỏ hầm lên trên bàn com, thì nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt tóc có chút bù xù và Trang mẫu đi tới.

“Oa, mẫu thân, đồ ăn sáng hôm nay thật thịnh soạn, còn có cao hoa quế và trứng rán con thích ăn nhất, toàn là món con yêu thích nữa.” Nhìn cao hoa quế và trứng rán cùng với một ít món ăn sáng khai vị, Lam Lăng Nguyệt đến bên Thu Nhượng Thủy, trong con ngươi phiếm ra tia sáng cực kỳ giống với một con mèo nhỏ muốn ăn vụng.

“Nhìn mặt con đều bản hết rồi, tóc cũng bù xù nữa, nhanh để Nguyệt Trúc dẫn con đi rửa mặt qua đi, phải rửa sạch sẽ con mèo mướp nhỏ này rồi mới được ăn com.” Thu Nhượng Thủy cưng chiều cười với Lam Lăng Nguyệt, ý bảo nàng rửa xong rồi tới dùng bữa.

“Mẫu thân hay để ý, con lấy tạm một cái cao hoa quế ăn có được không.” Tới nơi này chưa được bao lâu, Lam Lăng Nguyệt vô cùng yêu thích món cao hoa quế của Thu Nhược Thủy, thơm ngon ngọt miệng, vào miệng liền tan, vừa thấy nó đã phơi bày ngay bản tính tham ăn của Lam Lăng Nguyệt.

“Không được, nhanh đi rửa, nếu như sau này con gả cho bên chồng là người vô cùng sạch sẽ thì sao, con còn không bị ghét bỏ vì tính xấu này đi, thói quen tốt phải bồi dưỡng từ khi còn nhỏ.” Thu Nhược Thủy bưng đĩa đựng cao hoa quế đang dụ dỗ nữ nhi kia lên cao. “Được được, đi thì đi, sao lại ra nhiều chuyện như vậy, sau này nhất quyết con sẽ không kiếm một phu quân mắc bệnh ưa sạch sẽ, thật phiền toái.” Lam Lăng Nguyệt lăm bằm trong miệng theo Nguyệt Trúc đi tới phòng rửa mặt, chỉ là nếu như nàng biết nhiều năm sau phu quân của nàng tuyệt đối không kém hơn loại cuồng sạch sẽ là bao nhiêu, hẳn là sẽ nổi khùng lên mất.

Sau khi rửa xong trở lại, Lam Lăng Nguyệt liền đánh chiếm cả đĩa cao hoa quế, thỉnh thoảng chăm chú nhìn Trang mẫu và Thủy Tinh Nguyệt Trúc hầu hạ nàng và mẫu thân, có chút xót xa không đành lòng đưa cho mỗi người một cái, lại chọn ra cái lớn nhất cho mẫu thân, còn lại năm cái đi thẳng vào bụng nàng.

(Đồ tham lam, phải cho editor này nữa chứ *khóc-ing*)

Thời khắc tốt đẹp luôn ngắn ngủi như vậy, trong nháy mắt đã tới ngày cuối cùng của kỳ hạn một tháng, trong một tháng này, hầu như mỗi ngày Lam Lăng Nguyệt đều dành phần lớn thời gian ở bên Thu Nhược Thủy và đệ đệ đáng yêu tiểu Hạo nhi, mấy ngày hôm trước nàng trải qua sinh thần chín tuổi, bởi vì cô đại không có bánh ngọt, nên nàng đề nghị mẫu thân làm cho mình một cao hoa quế cực lớn để ăn cho thỏa mãn con thèm.

Trong một tháng này, bởi vì bị Lam Lôi Ngao lạnh nhạt, Kiều Phi Nhi cũng bớt phóng túng hơn rất nhiều, cả ngày tìm kiếm danh y khắp nơi nói gần bó xương cho Lam Ngữ Yên, bắt đắc dĩ mỗi ngày đều có đại phu ra vào Lam phủ, nhưng chỉ lắc đầu không thể cứu vãn, dù rằng Kiều Phi Nhi hận thấu xương Lam Lăng Nguyệt và Thu Nhược Thủy cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, bà hiểu rõ Lam Lôi Ngao, nếu bản thân lại lỗ mãng như trước, hậu quả không chỉ đơn giản là chiến tranh lạnh với mình như vậy, vì thế kế hoạch hiện tại là cứu chữa nữ nhi, mình đã không thể mang thai, không thể để cho nữ nhi chuyên tâm bồi dưỡng nhiều năm trở thành phế nhân, thứ hai là lay chuyển tâm Lam Lôi Ngao một lần nữa.

Còn Lam Lôi Ngao hằng đêm ngủ lại thư phòng, gần đây làm ăn có chút thất bát, hậu viện lại xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, nhìn ba điều quy ước bị bắt ký trên bàn, Lam Lôi Ngao tức thì đau đầu, dường như Thu Nhược Thủy đã hoàn toàn thoát khỏi bàn tay ông, giữa bà và ông chỉ còn cách một tờ thư hòa ly mỏng manh, ông không cam lòng, Thu Nhược Thủy chỉ có thể là của ông, chỉ có thể sống là người của ông, chết là ma của ông, mãi mãi không thể rời khỏi ông. Nghĩ tới những điều này, trong lòng ông âm ỉ tức giận, nhiều lần muốn bước vào Nguyệt Thanh uyển nhìn bà, lại gặp phải Trang mẫu thái độ cương quyết đánh đuổi ra như chó roi xuống nước, ông không hiểu tại sao Trang mẫu lại có võ công cao cường đến vậy, bà ta ở bên người Lam Lăng Nguyệt tám năm, vậy mà bản thân chưa từng phát hiện ra, mấy ngày nay âm thầm sai tùy tùng lén lút kiểm tra thân thể Trang mẫu nhưng đều không thu hoạch được gì cả, trong sổ sách chỉ ghi chép bà là một nông phu.

Người sống trên đời, có đến thì có đi, vào buổi tối trước khi chia lìa, tâm tình lúc này của Thu Nhược Thủy cũng không đến mức quá tiếc nuối, bởi vì một tháng này bà rất hạnh phúc, có Nguyệt nhi làm tri kỷ, mỗi cái nhũ mảy mỗi nụ cười của Nguyệt nhi đều khắc ghi trong lòng bà, thời gian không có Nguyệt nhi bên cạnh, những hồi ức tốt đẹp đó cũng sẽ theo bà, một tháng qua bà đã cảm nhận được rất nhiều, không có người lừa ta gạt, chỉ có một nhà ba người đơn giản hạnh phúc qua ngày, bà đã thấy đủ rồi.

“Mẫu thân, con sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, sớm ngày trở về.” Một tháng qua Lam Lăng Nguyệt vô cùng tham luyến tình mẹ của Thu Nhược Thủy, hiện tại độc trên người bà cũng đã giải, Kiều di nương và tra nam cũng không có hành động gì, cuối cùng nàng cũng có thể an tâm.

“Chiếu cố bản thân cho tốt là được rồi, đừng hành động theo cảm tính, phải cố gắng nghe lời Bách tông chủ, không được ương bướng.” Thu Nhược Thủy không hề phiền muộn vừa thu dọn đồ vào bọc cho Lam Lăng Nguyệt, vừa nói không ngừng.

“Đã rõ, mẫu thân, hôm nay người đã nói không dưới mười lần, con đều đếm hết cho người, con sẽ vâng lời mẫu thân, nghe thầy nói ít, chúng ta nhanh thu xếp xong bọc hành lý rồi nghỉ ngơi đi, canh năm ngày mai con sẽ phải đi rồi.” Lam Lăng Nguyệt có chút buồn ngủ, một tháng này quá an nhàn, khiến nàng trở nên lười biếng.

Thu xếp xong xuôi, Thu Nhược Thủy tự mình làm cao hoa quế bỏ vào một cái bọc nhỏ khác bên trong thuận tiện cho nữ nhi ngày mai dậy sớm nếu đói bụng có thể ăn lấp bụng. Tất cả đều chuẩn bị tươm tất, liền đi tới bên giường.

Vừa tới canh năm ngày hôm sau, kèm theo Bách Diệp tới rất đúng giờ xuất hiện trên đầu tường Nguyệt Thanh uyển, gào loạn kêu: “Đồ đệ, đúng giờ vì sự tới đón con đây.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Rời Khỏi Lam Phủ

Bách Diệp mặc cẩm bào trắng tinh từ trên xuống dưới, treo tường theo thói quen ngồi chồm hổm trên đầu tường tới thu nhận đồ đệ, còn Hắc Phong ở ngay sát sau người ông, dụi dụi bụi mới bay vào mắt, tung người nhảy lên, đáp xuống Nguyệt Thanh uyển trước Bách Diệp một bước.

“Sư đệ, chưa được đồ đệ huynh cho phép đã đáp thẳng xuống biệt uyển của bé con, hành động của đệ bất nhã, tục tằng quá.” Bách Diệp thấy sư đệ để tâm tiểu nữ oa của ông còn hơn chính mình, cho nên cố tình kiểm chuyện với ông ta.

“Thôi thôi thôi, huynh thì lịch sự tao nhã chắc, đệ ở trên mặt đất, huynh ở trên bờ tường, người sáng suốt liếc mắt một cái là biết ai nhã ai tục.” Khoảng thời gian gần đây Hắc Phong thường xuyên bị Bách Diệp cho ăn trái đắng, từ lâu đã muốn tìm cách phục thù.

Bách Diệp quay mặt đi, không nhìn Hắc Phong, ngắm bầu trời hừng sáng, con buồn ngủ dâng lên, ông ngày đêm đếm ngược thời gian trông ngóng tới khoảnh khắc này, trước kỳ hạn ước định một ngày liền dùng bỏ câu đưa tin về Thiên Sơn tông, bảo rằng trong ngày gần nhất tự mình sẽ dẫn theo tiểu đồ đệ về Thiên Sơn tông, quả ra mắt gì đó phải càng quý giá càng tốt, quả thật ông mong chờ một ngày kia những sư đệ sư đệ ở đó đều phải nở ra một nụ cười lớn*.

(Ý ông là phải tặng món quà quý giá ấy.)

“Sư huynh, huynh nói tại sao tiểu oa nhi này còn chưa đi ra, có phải không nghe thấy tiếng huynh gào loạn không?” Hắc Phong thỉnh thoảng bị Bách Diệp làm nger, khuôn mặt vốn không phải trắng càng thêm đen, đành lấy thân mình hy sinh cố gắng tìm đề tài để Bách Diệp đáp lại mình.

“Huynh làm sư phụ còn chưa sốt ruột, đệ đứng sang một bên đi.” Bách Diệp chậm rãi xoay người, về mặt ghét bỏ nhìn Hắc Phong.

Ngay tại thời điểm này Lam Lăng Nguyệt một thân cầm bào xanh nhạt, tóc cũng được chải thành tóc mai thiếu niên, cầm hai bọc lớn một bọc nhỏ từ tâm phòng đi ra.

“Sư phụ sư thúc, trời còn chưa sáng đã làm âm ỉ hết lên rồi, mấy người có biết hành động vậy sẽ quấy nhiễu tới người dân không hả?” Hôm nay mới là ngày đầu tiên Lam Lăng Nguyệt chính thức bái sư, hai ông lão này chẳng khác một đôi hề, suy nghĩ về sau phải sống chung một chỗ cùng bọn họ không khỏi có chút đau đầu.

“Tiểu sư đệ, tại sao con lại mặc nam trang, nữ trang thướt tha xinh đẹp bao nhiêu, nam trang trông quái gở mặc cười bấy nhiêu.” Hắc Phong chẳng chiếm được chút ích lợi gì từ Hắc Phong, nên chuyển mục tiêu lên người Lam Lăng Nguyệt.

“Nói vậy, tiểu đồ đệ mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.” Thấy tiểu đồ đệ đi ra, Bách Diệp phi thân từ đầu tường đáp xuống bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

“Vẫn là ánh mắt sư phụ con tốt.” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn làm nhân bánh quy kẹp giữa hai lão đầu, vội lui qua một bên.

“Sau này, tiểu nữ sẽ phải dựa vào hai vị cao nhân chiếu cố, đây là một ít cao điểm ta tự tay làm, tâm lòng nhỏ có chút khó coi, mong hai vị cao nhân đừng trách.” Thu Nhược Thủy đứng ở một bên đang xách hai bọc lớn, lấy ra một bọc khác đựng cao hoa quế đưa cho Bách Diệp.

Bách Diệp cũng vô cùng ưa thích mỹ thực, hương vị vừa xông vào mũi thì biết ngay tay nghề Thu Nhược Thủy cao siêu dường nào, nhanh tay tiếp nhận bọc cao điểm kia.

“Phu nhân khách khí, ta sẽ không để Nguyệt nhi chịu bất cứ ủy khuất nào, có ta nâng đỡ cho con bé, kẻ nào dám động vào con bé cũng phải suy nghĩ vài bận mấy phen.”

“Đúng thế, phu nhân quá khách khí rồi, huống hồ với tính tình này của tiểu sư đệ cũng không phải là người hiền lành.” Hắc Phong nói phụ họa theo.

“Sư thúc, dung mạo ta đối với người giống kẻ xấu lắm sao?” Lam Lăng Nguyệt ra sức nháy mắt với Hắc Phong, ý tứ rất rõ ràng, đáng về ta yếu đuối mỏng manh, có chỗ nào hung thần ác sát.

“Không, ý ta là...” Hắc Phong bị Lam Lăng Nguyệt điều khiển suy nghĩ, sau khi bật thốt lên lời ấy, mặt bỗng biến sắc.

Nhìn canh giờ, đã nán lại một lúc lâu, Bách Diệp liền đàn áp Hắc Phong cầm bọc lớn bọc nhỏ của Lam Lăng Nguyệt đặt lên xe ngựa đang đỗ bên ngoài, còn Lam Lăng Nguyệt tạm biệt Thu Nhược Thủy, Trang mẫu và Nguyệt Trúc đi theo tiễn đưa.

“Nguyệt nhi, nhớ kỹ lời dặn dò của mẫu thân, con tới đó nhất định phải nghe lời!” Đêm qua Thu Nhược Thủy không ngừng vỗ yên tâm tình của mình, tự nói bản thân sẽ cười tiễn đưa tiểu Nguyệt nhi của nàng đi, nhưng đến thời khắc cuối cùng, làm thế nào nước mắt của bà cũng không nén nổi nữa.

“Mẫu thân, lời người nói sao Nguyệt nhi dám không nghe theo, mẫu thân khóc lên trông xấu lắm, không được khóc nữa, phải thật xinh đẹp chờ Nguyệt nhi trở về.” Lam Lăng Nguyệt lấy ra khăn lụa nhẹ nhàng lau lệ nơi khóe mắt cho Thu Nhược Thủy, trong lòng chua xót.

“Không khóc nữa, con nhanh lên xe đi, đừng để sư phụ và sư thúc con đợi lâu.” Thu Nhược Thủy bình phục lại tâm tình, ý bảo Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng lên xe ngựa.

“Dạ, mẫu, chiếu cố tốt mẫu thân giúp con, con đi đây.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, xoay người lên xe ngựa.

Bách Diệp ra hiệu phu xe đánh xe, Lam Lăng Nguyệt ngồi trong xe chưa từng xốc lên màn che nhìn mẫu thân một cái, cúi đầu, từng giọt lệ nóng từ trong đôi mắt chảy ra, rơi lên cầm bào màu trắng.

“Nếu lúc này con không nhìn các nàng có lẽ phải chờ mấy năm sau mới có thể gặp lại đó.” Bách Diệp ở bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, nhẹ giọng an ủi nàng, cho dù tiểu đồ đệ này cư xử quá kiêu ngạo chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử, không ngăn nổi thất tình lục dục.

“Không cần, con không muốn mấy người ấy nhìn thấy bộ dạng lúc này của con, chỉ cần mấy người họ nhớ được nụ cười của Nguyệt nhi là tốt rồi.” Lam Lăng Nguyệt lắc đầu liên tục như trống bỏi, ngoài nhìn lại cũng không thay đổi được điều gì, chỉ càng làm bầu không khí ly biệt thêm đau thương mà thôi.

“Nếu muốn khóc thì khóc thành tiếng, như vậy sẽ dễ chịu hơn.” Bản thân Hắc Phong chính là một lão già tính con nít nên ở phương diện dễ dàng vô cùng kém cỏi, lúc nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt thấp giọng khóc thì tay chân luống cuống, không biết phải an ủi như thế nào.

“Ai nói con khóc, Hắc lão đầu, mắt của người thật sự có vấn đề.” Lam Lăng Nguyệt dùng tay áo lên lau khóe mắt, sau đó chợt ngừng đầu trừng Hắc Phong một cái, nàng rất không thích bị người khác chỉ ra mặt yếu mềm của mình, dù cho chuyện này có là sự thật đi chăng nữa.

“Lại thêm một đứa kiêu ngạo.” Hắc Phong nhỏ giọng thì thào, đột nhiên phát hiện tiểu Nguyệt nhi thực sự có chút hợp với đồ đệ mặt băng lãnh kia của ông, đến chết vẫn sĩ diện.

“Đồ đệ của huynh chính là sóng to gió lớn nào chưa từng thấy, còn cần đệ chỉ tay năm ngón sao, đệ có tinh lực như thế vẫn nên đặt phần lớn lên thuốc giải độc cho đồ đệ của đệ đi.” Bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy của Bách Diệp có thể nào là có một không hai, sau khi thuận tiện quở trách Hắc Phong một trận, lấy ra một cao hoa quý đưa cho Lam Lăng Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đến Thiên Sơn Tông

Editor: Junenar

Bởi vì tông phong* Thiên Sơn nằm chính giữa Thủy Mạn quốc và Hỏa Linh quốc thuộc năm nước, tông phong Thiên Sơn nằm trên đỉnh núi cao nhất của năm nước, cũng tượng trưng cho đứng đầu vô tôn. Theo từ Kim Hoa quốc đến tông phong Thiên Sơn ngựa không dừng vó phải mất nửa tháng cước trình, đây cũng là nguyên nhân vì sao Bách Diệp chọn chờ Lam Lăng Nguyệt một tháng ở đây mà không chịu về tông phong.

(Tông phong: dạng như trụ sở ấy = v=)

Dọc theo con đường này có hai lão đầu Bách Diệp và Hắc Phong làm bạn, tâm trạng phiền muộn của Lam Lăng Nguyệt cũng vui đi rất nhiều, thời gian vốn là liều thuốc chữa bệnh rất tốt, vừa dạo chơi vừa lên đường, trái lại không cảm thấy tốn nhiều sức.

Trong nháy mắt đã mười ba ngày trôi qua, khi xe ngựa dừng lại bên bãi đất trống, Lam Lăng Nguyệt vén màn xe lên nhìn thấy mấy thiếu niên mặc đạo bào màu trắng đang tuần tra ở sơn khẩu, ngừng đầu nhìn lên có một tấm bia đá trên khắc ba chữ lớn Thiên Sơn Tông, vội đánh thức hai người còn đang say sưa ngủ.

Bách Diệp và Hắc Phong bị đánh thức, hai người sửa sang lại quần áo một chút, rồi nhìn về phía Lam Lăng Nguyệt.

“Hai người nhìn con làm gì, chúng ta mau xuống thôi.” Lam Lăng Nguyệt không có thói quen bị người khác nhìn chăm chăm, không khỏi tròn tròn mắt, giục hai người xuống xe.

“Đồ đệ, con đổi sang nữ trang đi, như vậy mục đích mới rõ ràng, ta và sư đệ đi xuống trước chờ con.” Bách Diệp vừa dứt lời Hắc Phong gật đầu phụ họa.

“Được rồi.” Lam Lăng Nguyệt biết Bách Diệp đang có suy tính gì, nhưng dù sao đã tới địa bàn của ông ấy, không nhất thiết phải từ chối cho ông mặt mũi nên không phản đối mà đáp ứng luôn.

Sau khi hai người Bách Diệp và Hắc Phong xuống xe ngựa, Lam Lăng Nguyệt lấy từ trong bọc ra một chiếc váy bông màu xanh nhạt có tua rua, thay xong lại tết thành từng bím tóc thả trước ngực, sau đó cầm chiếc gương đồng nhỏ tinh xảo để soi, dùng cây lược gỗ chỉnh ngay ngắn lại phần tóc mái lộn xộn.

Chuẩn bị ổn thỏa tất cả xong xuôi rồi mới xò đôi giày thêu nhảy ra khỏi xe.

“Không tệ không tệ, vẫn là nữ trang nhìn hợp mắt hơn.” Mắt Bách Diệp sáng ngời, vuốt vuốt chòm râu, mặc kệ tiểu đồ đệ ông mặc y phục màu gì đều lộ ra một luồng linh khí, làm cho người ta nhìn hết sức thoải mái.

Lam Lăng Nguyệt gật đầu, đứng giữa Bách Diệp và Hắc Phong, ba người dàn hàng đi về phía tông phong Thiên Sơn.

Ở phía đối diện, một đệ tử Thiên Sơn tông đang đi tuần phát hiện tông chủ và sư bá Hắc Phong dắt theo một nữ hài mặc váy xanh nhạt đi tới từ rất xa, đại đệ tử Trầm Tử Hạo đang tuần tra vội vàng gom các sư đệ đi về phía trước nghênh đón.

“Chúng đệ tử bái kiến tông chủ, sư bá Hắc Phong.” Chúng đệ tử lần lượt tới trước mặt quỳ lạy làm lễ.

“Ừm, đây là đệ tử cuối cùng ta mới thu nhận Lam Lăng Nguyệt, từ nay về sau chính là tiểu sư muội của các ngươi.” Hai tay Bách Diệp chấp ra sau, khi thể tông chủ lập tức hiện lên, vô cùng tự hào giới thiệu Lam Lăng Nguyệt.

“Gần đây luôn nghe mấy vị sư bá sư thúc nhắc tới tông chủ thu nhận một nữ đồ đệ, hôm nay may mắn được gặp tiểu sư muội đầu tiên, là vinh hạnh của các sư huynh, ta tên là Trầm Tử Hạo, là đại đệ tử của sư phụ Thanh Hà đỉnh Quan Vân Thiên Sơn tông, sau này tiểu sư muội có thể gọi ta là sư huynh Tử Hạo.” Trầm Tử Hạo quay về phía Lam Lăng Nguyệt, thay mặt chúng sư đệ tự giới thiệu.

“Các sư huynh đừng khách khí, sau này cứ gọi muội tiểu Nguyệt nhi là được rồi, rất hân hạnh được làm quen các huynh, vừa mới đến, sau này còn nhờ các vị sư huynh chiếu cố nhiều hơn!” Lam Lăng Nguyệt đối với ánh mắt đưa tới của mọi người, không né không tránh ung dung đối diện, đồng thời nàng cũng liếc qua Trầm Tử Hạo một cái, nhìn hần tuổi tác không quá 16, trên mặt luôn lộ ra nụ cười thân nhiên, nhìn ra tính cách của đại đệ tử đỉnh Quan Vân khá là ôn hòa.

Thiên Sơn tông này thiếu nhất chính là nữ đệ tử, tính ra toàn phái không quá nổi một trăm người, huống chi là đệ tử thân truyền của tông chủ, thời điểm mọi người đang đánh giá Lam Lăng Nguyệt, thái độ của nàng hồ hững không kiêng ngạo không siểm nịnh để lại cho bọn hần ấn tượng tốt đẹp, nhìn tuổi tác của nàng đoán không hơn mười tuổi, có thể có khí chất khổng lồ toàn bộ này quả không hổ là đồ đệ lọt vào mắt tông chủ.

“Được rồi, các ngươi việc ai người nấy làm tiếp đi, không cho nhìn chăm chăm vào đồ đệ của ta, Tử Hạo, ngươi gọi mấy đệ tử mang hành lý của ba người chúng ta trên xe ngựa đến tông đàn của ta trên tông phong Thiên Sơn đi. Chúng ta đi lên trước, đoán chắc đám lão tiểu tử kia cũng chờ tới sốt ruột rồi.” Hôm qua Bách Diệp dùng bả câu đưa tin nói hôm nay có thể về tới tông phong, còn uy hiếp đám lão tiểu tử kia rằng ai không chuẩn bị lễ vật thì mỗi người bọn họ sẽ phải dắt tiểu đồ đệ lên trên đỉnh núi ở lại nửa năm, đương nhiên ở lại nửa năm nghĩa là toàn bộ đồ ăn ngon sẽ bị vơ vét hết, toàn bộ trân tàng sẽ bị lôi ra sử dụng, các loại đồ dược linh đan tích góp được có giá trị đều sẽ bị cướp đoạt.

Nghĩ đến những điều này, Bách Diệp không tự chủ cười thành tiếng, làm cho Lam Lăng Nguyệt đứng bên coi khinh.

“Sư phụ, người làm sao vậy, tự nhiên cười gian trá như thế.” Lam Lăng Nguyệt vừa thờ phỉ phò đi trên sơn đạo vừa dò hỏi Bách Diệp đang chìm đắm trong thế giới riêng.

“Tiểu Nguyệt nhi qua đây, vì sư có lời muốn nói với con.” Bách Diệp kéo Lam Lăng Nguyệt tới bên cạnh, khẽ sát tai nàng nhẹ giọng nói, Lam Lăng Nguyệt vô cùng ghét bỏ liếc mắt khinh thường ông, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

“Tiểu Nguyệt nhi, sư huynh của ta lại muốn gieo họa cho người nào vậy? Con tiết lộ chút ít tin tức cho sư thúc đi.” Hắc Phong gần như bám sát vào Lam Lăng Nguyệt.

“Bí mật.” Lam Lăng Nguyệt hất một chén nước lạnh đập tấp lòng hiếu kỳ của Hắc Phong, theo sát Bách Diệp đi về phía trước.

Theo từ dưới chân núi đến đỉnh núi Thiên Sơn tiêu hao thể lực thật sự là không tốt chút nào, vất vả lắm mới tới được tông đàn, Lam Lăng Nguyệt dùng khăn lụa lau mồ hôi đồng thời vờn cao người nhìn về phía trước, lập tức hoảng sợ.

Tình thế như này, ở ngoài tông đàn có thể dùng câu người chen người để hình dung, phóng tầm mắt chỉ thấy người và người, ngoại trừ mười hai người đứng phía trước màu sắc khác biệt, đứng phía sau y phục đều chung một kiểu ăn mặc, Lam Lăng Nguyệt mặc chứng sợ hãi đám đông có chút xây xẩm mặt mày.

“Sư phụ, ngày nào tông đàn cũng có nhiều người vậy sao?” Lam Lăng Nguyệt bước từng bước nhỏ tới trốn bên cạnh Bách Diệp nhỏ giọng hỏi.

“Đây là mười hai phong chủ chia ra từng đỉnh núi cùng với chúng đệ tử bên trong của Thiên Sơn tông, nghi thức chào đón này đủ khí phách đấy, chúng ta cứ đi qua đã, đừng quên lời ta vừa dặn con.” Bách Diệp tương đối hài lòng với nghi thức chào đón của chúng phong chủ cho tiểu đồ đệ hần.

“Hiểu rồi, người lòng tham vô đáy, coi chừng đầy bụng.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trả lại Bách Diệp một câu, nhớ tới lời ông nói bên tai mình mặt không khỏi giật.

“Lão bất tử Bách Diệp huynh thì vẫn múa may quay cuồng, lão tiểu tử Hắc Phong ngươi thì vẫn đen thui như cũ.” Bách Diệp và Hắc Phong vừa đi vào ngay lập tức lão già mặc áo xám Mặc Ngân và lão già mặc áo bào màu xanh Thanh Hà chỉ vào mũi hai người bọn họ cất tiếng “chào hỏi”.

“Bách sư huynh, coi như huynh đã trở về, ném chức quyền thay mặt tông chủ cho đệ, làm đệ bận bịu đến sắp chết, vốn còn có vài sợi tóc đen, thế mà bận đến biến thành trắng hết cả rồi.” Lão già mặc đồ tím Ngao Thiên ôm một đồng hồ sách trong tay, u oán nhìn Bách Diệp ném đủ loại sổ sách vào người Bách Diệp.

“Bách lão đầu, đây chính là tiểu nữ oa ngươi mới thu nhận hần, vẫn chưa hết nét trẻ con, được cái xương cốt không tệ lắm.” Trong nháy mắt Lô Vũ một thân hồng bào yêu diễm xuất hiện phía sau Lam Lăng Nguyệt, cánh tay đặt lên bả vai, thủ pháp cực kỳ giống với mặc cốt* trong sách cô.

(Mặc cốt: một cách sờ nắn xương.)

“Bỏ móng vuốt của ngươi ra, mấy người các ngươi nhanh lấy quà ra mất tặng đồ đệ ta đi.” Chương phong của Bách Diệp thiếu chút nữa đánh vào cánh tay của hồng bào Lô Vũ, sau đó thối rầu trừng mắt đoạt lấy Lam Lăng Nguyệt về cạnh mình.

“Sư phụ, nhân cơ hội hiện tại sao?” Lam Lăng Nguyệt nhẹ giọng dò hỏi Bách Diệp, xác nhận có bắt đầu hành động không.

Con ngươi Bách Diệp tỏa sáng, gật đầu nói: “Đồ đệ, nhờ vào con đấy.”

Chương 35: Kế Hoạch Làm Thịt “Dê Béo” Của Bách Lão Đầu

Editor: Junenar

Lam Lăng Nguyệt hít một hơi thật sâu, ra sức điều chỉnh hô hấp làm ra dáng vẻ dễ thương, lúc Bách Diệp đứng trước mặt mười lão già này đòi hỏi lễ vật, chớp chớp cặp mắt nai tơ cùng với sự giúp sức của bộ y phục thanh nhã càng thêm vạn phần đáng yêu.

“Thế nào, Lô Vũ lão đầu, đồ đệ của ta không đáng yêu hả? Không đáng yêu sao? Ngươi không tặng quà ra mắt không thấy xấu hổ sao?” Bách Diệp phần nộ quay về phía hồng bào Lô Vũ cười gian nói.

“Tặng, nhất định phải tặng, tiểu sư đệ muốn lễ vật gì?” Lô Vũ nhìn vẻ mặt tươi cười vô hại kia của Lam Lăng Nguyệt, mơ hồ nghĩ được mùi vị âm mưu.

“Quả nhiên Lô sư phúc rộng lượng như lời sư phụ nói, Nguyệt nhi nghe nói Lô sư thúc có từ đàn kim hồ* có thể hải nạp bách xuyên* không biết có thể lấy đó làm lễ vật tặng Nguyệt nhi không?” Lam Lăng Nguyệt cúi đầu thường thức ngón tay út, làm ra vẻ thẹn thùng.

(Từ đàn kim hồ: hồ lô bằng vàng làm từ gỗ từ đàn.

Hải nạp bách xuyên: biển chứa trăm hồ, ý nói chứa được rất nhiều.)

“Cái này...” Lô Vũ ập a ập ứng, thời khắc này hận không thể tự tát mình một cái thật mạnh, con người liếc sang Bách Diệp, dùng ngón chân nghĩ cũng biết là lão ta thêm nhỏ dãi bảo hồ của mình nên nhân cơ hội bắt chẹt.

“Đây không phải nơi để thương lượng nhé, được rồi, ngươi quay về cầm đến tông đàn, đừng kéo dài thời gian, từng người bọn họ đang xếp hàng chờ dâng lễ vật kia kia.” Bách Diệp quyết định dứt khoát cắt gãy lời Lô Vũ, ông cũng không để cho ông ta có một tí cơ hội nuốt lời nào. Trên mặt Lam Lăng Nguyệt gió yên sóng lặng, thế nhưng trong lòng đã phỉ nhổ Bách Diệp qua một lần, không chỉ bán đứng chính mình còn phải cố gắng tỏ ra dễ thương cho ông già đó nhận lễ vật, lão già hầu tinh thôi tha khôn khiếp tham lam.

Bách Diệp ở đằng trước đang nhận quà ra mắt “hộ” Lam Lăng Nguyệt, bận bịu tới nỗi không phân biệt nổi đất trời, chỉ loáng thoáng cảm giác sau lưng có chút ớn lạnh, nhưng dù vậy cũng không ngăn nổi sức hấp dẫn của kỳ trân dị bảo với ông.

Lễ vật cũng đã thu xong, chúng phong chủ đều nhỏ ra một ngụm máu lớn, Mặc Ngân và Thanh Hà vốn đang yên ổn lại bị Bách Diệp không ngừng nhảy nhót gây tổn thương, đau lòng nhìn đồng lễ vật của mình cứ thế bị mang đi, bọn họ vốn là đã chuẩn bị sẵn biện pháp, một cái bình thường một cái vô cùng tốt, muốn xem thử lễ vật đầu tiên có chất lượng như thế nào rồi mới ra quyết định, ai ngờ, lễ vật dâng đầu tiên lại bị Bách Diệp và tiểu đồ đệ kia lừa mất bảo vật trấn phong* của Lô yêu nghiệt, cũng không muốn bị so sánh, dù sao chúng phong đệ tử hôm nay có thể nhìn thấy, kết quả là, kế hoạch làm thịt dê béo của Bách Diệp thành công.

(Trần phong: bình đình.)

“Tiểu Nguyệt nhi tại đây tạ ơn các vị sư thúc ưu ái.” Cướp đoạt nhiều lễ vật của người ta như vậy, Lam Lăng Nguyệt tự nhiên còn tặng thêm một đao.

“Tiểu sư đệ thật hiểu chuyện!” Trong lòng chúng lão già biết rõ sao có thể là bé con được, nói tiểu hồ ly còn tạm được.

“Canh giờ không còn sớm, lộ trình nửa tháng ta và tiểu đồ đệ đều đã mệt, các ngươi trở về phong hết đi, buổi tối ngày mai lại chuẩn bị tiếp phong yến*.” Bách Diệp hừ lạnh một tiếng rồi rất không phúc hậu hạ lệnh đuổi khách.

(Phong yến: mời khách từ phương xa dùng cơm.)

Lô Vũ và mấy vị phong chủ còn lại cũng chẳng nói thêm gì, liền dẫn đệ tử các phong cáo từ, một khắc qua đi, còn sót lại hơn một trăm người, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt cũng có thể thở, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy phô trương lớn như vậy, nói không khảm trương là lừa quỷ.

“Nguyệt nhi lại đây ta giới thiệu cho con đệ tử cuối cùng của vi sư, năm người đứng trước hàng này là năm vị sư huynh của con, cũng là đệ tử thân truyền của ta.” Bách Diệp chỉ vào năm đệ tử đứng hàng đầu tiên giới thiệu cho Lam Lăng Nguyệt.

“Xin chào tiểu sư muội, ta là đại sư huynh Túc Diệp, đây là nhị sư huynh muội Dạ Hàn, tam sư huynh Quân Thanh Ngao, tứ sư huynh Hách Liên Vũ, ngũ sư huynh Nam Cung Dục, sau này chúng ta chính là người một nhà.” Từ lúc Bách Diệp đứng một bên đằng sau đã nhìn sắp hết nổi rồi, thực sự sư muội và tiểu sư muội này phối hợp không chê vào đâu được, quay mấy vị sư thúc kia như để.

“Hoan nghênh tiểu sư muội.” Bốn vị khác cũng nhao nhao a dua nói theo.

“Đạ, xin chào các vị sư huynh người một nhà.” Lúc Túc Diệp giới thiệu cho mình, Lam Lăng Nguyệt quét một vòng năm người bọn họ, đại khái nhìn tuổi tác một chút, đoán Túc Diệp lớn nhất cũng chỉ tầm 16 tuổi, năm tính cách thật đúng là khác nhau một trời một vực, tính thêm năng nữa là sáu loại tính cách, không khỏi liếc nhìn Bách Diệp một cái, nhìn không ra bề ngoài ông già này điên điên khùng khùng vậy mà khi đánh đến chính sự lại vô cùng nghiêm túc, đột nhiên xuất hiện thêm năm sư huynh, từ đây Lam Lăng Nguyệt cũng không còn phải chiến đấu anh dũng một mình nữa.

Làm quen sơ sơ qua một chút về tình hình tông đàn, Lam Lăng Nguyệt được an bài ở tại Mặc Vân các, năm vị sư huynh chuyển hành lý của Lam Lăng Nguyệt tới lầu các, sau đó đi ra ngoài, bọn họ nhìn thể chất tiêu sư muội này khá là suy yếu, đoán chừng là do lận lợi đường xa mệt mỏi cần nghỉ ngơi.

Nhìn bố cục lầu các trang nhã, mặt bàn không dính tí bụi, ngồi bên cạnh bàn, trong lúc lơ đãng đụng phải ấm trà đặt chính giữa bàn gỗ làm từ đàn hương, ấm nóng, chắc trước khi nâng tiến vào đã chuẩn bị sẵn nước trà sợ nàng khát nước, một hành động nhỏ vô tình này lại khiến lòng Lam Lăng Nguyệt ấm áp, ở đây nàng mới có cảm giác gia đình.

Bữa tối được ngũ sư huynh Nam Cung Dục đưa tới gian phòng, Nam Cung Dục nhìn tuổi tác không quá mười một mười hai, chí khí trên mặt vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Tiểu sư muội, nhìn xem ngũ sư huynh mang đồ ăn ngon tới rồi này, nhân lúc còn nóng mau ăn, thân thể muội rất yếu cần được bồi bổ.” Nam Cung Dục nhìn qua có chút ngây ngô, bất quá có loại cảm giác hồn nhiên ngốc nghếch đáng yêu.

“Cảm ơn, ngũ sư huynh, huynh ăn chưa?” Lam Lăng Nguyệt ngồi xuống nhìn một cái đùi gà lớn, một đĩa thịt sốt mộc nhĩ, còn có tôm chiên dầu, buổi tối ăn quá nhiều dầu mỡ có vẻ không tốt lắm.

“Huynh, đã ăn một ít.” Nam Cung Dục áp úng quay mặt đi, vừa rồi một lòng một dạ đưa cơm cho tiểu sư muội, hần chỉ húp qua chút cháo, khiến cho cái bụng của hần không được ăn no phát ra tiếng kêu phản đối, không khỏi đỏ bừng cả mặt, không chờ Lam Lăng Nguyệt mở miệng nói rằng có chuyện quan trọng cần làm, về mặt ㄟ chạy ra ngoài.

Một trận gió thổi vào lầu các, Lam Lăng Nguyệt nhìn bóng lưng Nam Cung Dục lao nhanh không khỏi cười ra tiếng: “Tiểu sư huynh này đáng yêu quá, ngay cả nói dối cũng không biết.”

Năm thứ nhất đó Lam Lăng Nguyệt ở phái Thiên Sơn chính là do năm vị sư huynh chỉ dẫn bắt đầu luyện tập nội công tâm pháp của phái Thiên Sơn, bởi Bách Diệp nói rằng nội công tâm pháp là mệnh môn của việc tu luyện võ công, thể chất Lam Lăng Nguyệt khá là suy yếu, không thể mù quáng tập luyện được, vì lẽ đó năm thứ nhất này Lam Lăng Nguyệt luôn là canh tư rồi giường rèn luyện thân thể, ngồi ở đỉnh cao nhất của Thiên Sơn tông hấp thụ tinh hoa đất trời luyện nội công tâm pháp, không thể không nói quả thật Lam Lăng Nguyệt là kỳ tài luyện công, mới quá nửa năm, nội lực bên trong cơ thể Lam Lăng Nguyệt không những không tán mất, mà có dấu hiệu ngưng tụ, chỉ sau nửa năm Bách Diệp đã bắt đầu để Lam Lăng Nguyệt tu luyện kinh công và kiếm thuật căn bản.

Đồng đi xuân tới, trong chớp mắt một năm cứ như vậy qua đi, trên đỉnh Thiên Sơn tông, Bách Diệp một thân cẩm bào xanh đen vừa nằm trên thân cây mộc ở vách núi vừa uống rượu, nhìn sáu đệ tử thân truyền bên mình luyện võ, híp mắt nhìn về phía Lam Lăng Nguyệt một lúc, vô cùng tự hào, một năm qua tiểu đồ đệ của hần có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Rèn Luyện Y, Độc Thuật

Editor: Min.

Một năm trôi qua, Lam Lăng Nguyệt chậm rãi trưởng thành, vòng một đã có một chút nảy nở. Một năm nay, ngũ quan của Lam Lăng Nguyệt cũng không có biến hóa gì lớn chỉ là khuôn mặt tái nhợt nay đã trở nên hồng nhuận hơn rất nhiều, cao hơn năm ngoái 5 cm, đôi mắt lấp lánh sao đêm nhìn chăm chăm trên cây xem sáu người bọn họ luyện tập với Bách Diệp.

"Lão đầu, người ngồi trên cây còn dám uống rượu, người không sợ một khi không cẩn thận sẽ té xuống sao? Phía dưới kia là núi cao vạn dặm đó. Có khi ngay cả người cũng không chịu nổi đâu." Mấy tháng này, Lam Lăng Nguyệt luyện được đều là căn cơ kiếm pháp (kiếm pháp cơ bản, gốc), năng cực kỳ không vừa ý, đã mấy lần, nàng hỏi Bách Diệp kiếm quyết, hần nói năng căn cơ không ổn, không chịu đi vào khuôn khổ.

"Tiểu Nguyệt Nhi, vì bí mật của ngươi, ta không thêm so đo với ngươi." Bách Diệp nhìn năm đồ đệ đang cười trộm ở một bên, oán hận nhìn Lam Lăng Nguyệt liếc mắt một cái, nha đầu này thực sự là tiểu đồ đệ của Hắc Phong, thể nhưng học võ lại không cần đến cấp độ, căn cơ rất quan trọng, chỉ là nha đầu này tính tình hơi kiêu ngạo lắm.

"Sư phụ, mấy người chúng con không nghe thấy gì hết, nếu không chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, như quy củ cũ, nếu như tiểu sư muội thắng vậy người hãy truyền thụ kiếm quyết cho muội ấy, nếu như người thắng, thì để tiểu sư muội rửa chân cho người mười ngày." Khóe miệng của Hách Liên Vũ ra vẻ nghiêng ngả, năm sư huynh đệ bọn họ, lòng dạ đen tối hiểm độc, mưu ma quỷ quái.

Lam Lăng Nguyệt nghe thấy đề nghị này, khuôn mặt nàng tái đi, nhớ lần trước, nàng đánh mạnh sai, khiến nàng không còn đường về, phải rửa sạch chân

thối cho Bách Diệp lão đầu mười ngày, nghỉ lại vẫn còn thấy chưa xót.

"Được, cứ quyết định như vậy, Tiểu Nguyệt Nhi, lại đây, thi đấu theo nguyên tắc cũ, phân định thắng thua." Bách Diệp bóng chốc hưng trí, lần trước Tiểu Nguyệt Nhi rửa chân, ấn chân cho ông rất là thoải mái.

"Chuyện này, sư phụ, một lát nữa, con và Ngũ sư huynh định đi tìm Hắc Phong sư thúc để lấy thêm được hoàn, hôm nay, con từ bỏ kiếm quyết." Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Nam Cung Dục, trong lòng lại hung hăng châm chọc lòng dạ hiểm độc của Hách Liên Vũ, một năm sống chung này, nàng đánh giá đại sư huynh chính là trầm ổn nghiêm nghị, nhị sư huynh thì lại lãnh ngạo khí phách, tam sư huynh thì yêu nghiệt rối loạn, tứ sư huynh lòng dạ hiểm độc, ngũ sư huynh thì lại là thuần lương ngốc mạnh.

"Đúng vậy, sư phụ, con và tiểu sư muội đi trước." Nam Cung Dục hơi sững sờ, đỡ đần gật gật đầu, rồi chạy đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, hai người hốt hoảng trốn đi.

"Hai thằng nhóc các ngươi không có việc lại đến chỗ Hắc Phong lão đầu, chạy đi như vậy thật là khó chịu." Giọng nói của Bách Diệp ngày càng lớn, ở phía trước, hai người trốn đi càng nhanh.

"Xem ra hôm nay không có trò hay để xem, ta không được chơi chút nào, đi thôi, chúng ta đi Tây Lương đình uống trà đi." Hách Liên Vũ nhún vai, tiểu hồ ly cũng đã chạy, sẽ không được chơi nữa rồi.

Mà tóm lại theo sát Phiêu Miểu phong lần trước, lúc Hắc Phong lão đầu đang thu thập tàn cục ở phòng luyện đan, tóc cực kỳ giống ổ chim, y sam rách nát, trên mặt chỗ đen chỗ hồng, thật là tức cười, miệng lẩm bầm, Hách Liên Vũ, người dám đem ta thanh tâm đan của ta biến thành mao được hoàn. (Cú nổ)

Trong lúc Lam Lăng Nguyệt và Nam Cung Dục đi tới Phiêu Miểu phong, đúng lúc ấy thì nhìn thấy cảnh này, cố nén ý cười, đi vào.

"Hắc lão đầu, người đang luyện được gì vậy, phản ứng này cũng quá kinh thiên địa khóc quỷ thần." Lam Lăng Nguyệt nhìn tạo hình mới của Hắc Phong không nhận được, cười ra tiếng.

"Đi hỏi tứ sư huynh của ngươi đi, biến ta thành bộ dạng này." Hắc Phong lên án chỉ vào đầu tóc của mình.

"Sư muội, hay là chúng ta còn đi thôi, nếu để Hắc Phong sư thúc biết được sẽ nhỏ sạch lông của ta một cái cũng không còn đó, vậy hôm nay, muội muốn đi cũng không được rồi." Nam Cung Dục hạ giọng nói nhỏ ở bên tai của Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt cho hấn một ánh mắt an tâm, rồi ngồi xỏm người xuống thu thập tàn cục với Hắc Phong, nàng biết trình độ y độc được của Hắc Phong sư thúc đã lên đến tầng cao nhất, mà nàng kiếp trước lại là thiên tài Đông y của gia tộc, đối với y thuật, cũng được coi như uyên bác, một năm nay cũng đã sớm tìm cơ hội lên đến đỉnh giáo sư thúc.

"Có phải con tìm sư thúc có việc hay không, đột nhiên biết điều giúp ta thu dọn như vậy, ta có chút không quen, có chuyện gì thì nói thẳng đi." Hắc Phong là không quen với việc tiểu hồ ly kiêu ngạo này giúp mình thu dọn tàn cục, nhìn sắc mặt của nàng, nhất định là phi gian tức đạo tặc. (Nhìn như trộm)

"Ha ha, sư thúc nói sai rồi, người ra ngoài uống trà trước đi, con và Ngũ sư huynh giúp ngươi thu dọn xong rồi chúng ta hãy nói, không vội không vội." Lam Lăng Nguyệt cười híp mắt nhìn Hắc Phong, ý bảo ông đi ra ngoài uống trà trước.

Nam Cung Dục cũng không rõ tiểu sư muội này lại đang đánh chủ ý quái quỷ gì lên đầu hấn, nhưng người hấn thương yêu nhất chính là Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt bảo hấn làm cái gì thì dù thế nào hấn cũng không cự tuyệt.

"Quên đi, tiểu hồ ly, có lời thì nói thẳng đi, sợ nhất nhìn thấy ngươi có bộ dáng cười híp mắt." Hắc Phong cảm giác xung quanh âm âm u u, lông tơ sắp dựng thẳng lên rồi.

"Là thế này, Nguyệt nhi rất thích y độc thuật, mặc dù trình độ dịch kinh bói toán thuật của Bách lão đầu rất thâm sâu, võ thuật cũng là cấp bậc hạng nhất, thế nhưng Nguyệt nhi không có hứng thú với dịch kinh bói toán, con cảm thấy y độc thuật mới chính là vô song, có thể truyền thụ cho con được không?." Lam Lăng Nguyệt tặng bốc Hắc Phong, đồng thời cũng sử dụng kỹ năng làm nũng.

"Nhưng độc, y thuật của ta chỉ truyền thụ cho đệ tử thân truyền, nếu để cho sư phụ của ngươi biết, chắc sẽ cho nổ Phiêu Miểu phong của ta." Hắc Phong híp mắt suy tư, kỳ thực nấy đồ đệ kia, không ai có thể kế thừa trình độ y độc thuật của ông, tiểu đồ đệ lại là độc thể, tiểu Nguyệt nhi thật có thiên phú có thể kế thừa y độc song tuyệt, có lẽ còn có thể giúp đỡ ông nhanh chóng tìm được cách giải độc cho Âu Dương Mặc Thân.

"Có được hay không vậy, người không nói con không nói, tiểu sư huynh cũng sẽ không nói, cứ quyết định như vậy, mỗi ngày con sẽ dành thời gian tới đây để thỉnh giáo người." Lam Lăng Nguyệt thấy sắc mặt của Hắc Phong hơi buông lỏng thì đã biết thành công, nàng không cầu trình độ võ công của mình mạnh bao nhiêu, chỉ cần có thể nắm giữ y độc song tuyệt, sau này nàng xuất môn thì có thể chân chính liếc nhìn thiên hạ.

Hắc Phong nhìn Lam Lăng Nguyệt, rồi nhìn về mặt ngốc của Nam Cung Dục, cuối cùng đồng ý, sau này mỗi ngày sẽ dùng ba canh giờ để tự mình chỉ cho Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt được rèn luyện lại y, độc được cũng có bảo đảm, tâm tình cũng tự nhiên thông thuận rất nhiều, mỗi buổi sáng, nàng luyện tập kiếm pháp và khinh công cơ bản, buổi chiều lại bỏ ra thời gian học y thuật với Hắc Phong. Trong quá trình chỉ dạy Lam Lăng Nguyệt học, Hắc Phong thu hoạch nhiều hơn, rất hài lòng Lam Lăng Nguyệt, vốn cho rằng nàng chỉ là một trang giấy trắng, nhưng không ngờ nói y thuật tâm trung cũng không phải là

lý luận suông, ông nghe được nhiều điều giống như xối nước lên đầu, nói rất nhiều điều mới mẻ độc đáo về phương pháp cứu người, mổ bụng phá bụng, đầu thủ vật đáng, chưa bao giờ nghe thấy, trong khoảng thời gian ngắn, ông cảm thấy như mình nhặt được bảo vật, cảm thấy có người kể tục, đồng thời càng hiểu kỳ đầu nhỏ của Lam Lăng Nguyệt sao lại có nhiều y học thuật như vậy, mà mỗi lần dò hỏi chuyện này, tiểu hồ ly luôn lừa gạt quá khứ.

Bởi vì Lam Lăng Nguyệt là nữ nhân, Bách Diệp không hi vọng sau này nàng sẽ sống tại Tinh Phong Huyết Vũ, nên đã âm thầm, chỉ truyền thụ cho nàng chỉ thượng khinh công và hư ảnh kiếm thuật. Hư ảnh kiếm thuật này thì lại là kiếm pháp hạng trung, không thích hợp luyện thành, nhưng Lam Lăng Nguyệt lại mừng rỡ, luyện kiếm pháp, dựa vào sách thuốc song tuyệt mà Hắc Phong lão đầu cho nàng để chế thuốc độc gây tai họa cho Bách Diệp lão đầu, chính năm sư huynh một chút, trái lại, thu được không ít lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bốn Năm Sau

“Nguyệt nhi, con đứng lại, con mau sửa lại da vì sư về như cũ ngay, bản mặt già nua của ta như vậy, nửa trắng nửa đen sao dám ra ngoài gặp người hả.” Bách Diệp vừa bắt mẫn rỗng giận, vừa phi như bay trong rừng cây nhỏ tính tóm lấy Lam Lăng Nguyệt.

“Lão đầu, người không cảm thấy như vậy rất khó phách sao? Nói thật cho người biết trong ba ngày được phần này sẽ bám chắc không cách nào lau chùi được.” Lam Lăng Nguyệt vừa trêu chọc trả lời Bách Diệp, vừa tăng nhanh bước chân, hư ảnh kiếm pháp hiện tại của nàng luyện được bình thường, cũng coi là trình độ trung thượng đẳng, nhưng khinh công lại vượt qua cả năm sư huynh, muốn hỏi vì sao kiếm pháp và khinh công của nàng lại có sự cách biệt lớn như vậy, đáp án chính là luyện khinh công tốt mới có thể không tốn tới một khắc đồng hồ là có thể đến chỗ Hắc Phong sư thúc lên học y thuật và độc thuật.

Nhìn Bách Diệp phía sau sắp đuổi kịp mình, Lam Lăng Nguyệt rẽ nhanh thành đường cong, từ trong tay áo phóng ra mấy thanh ngân châm nhắm thẳng dương huyết* dưới nách Bách Diệp, Bách Diệp quá sợ hãi, tránh trái tránh phải, thối rầu trừng mắt.

(Dương huyết: Huyết ngừ.)

“Nguyệt nhi, rốt cuộc con theo lão đầu Hắc Phong học được bao nhiêu tà thuật rồi hả, con thành thật trả lời cho ta.” Bách Diệp vận đủ chân khí, bật người lên không vượt qua ngăn cản đường đi của Lam Lăng Nguyệt, kỳ thật ba năm trước bản thân cũng phát hiện, tiểu Nguyệt nhi luôn mân mê một ít được hoàn cô quái hiểm lạ, ông liền biết tiểu nha đầu này đối với y độc thiên phú hơn người, cho nên mấy năm nay ông mắt nhắm mắt mở chưa từng vạch trần, nào biết tiểu nha đầu này gần đây ngày càng trắng trợn, nhất định là Hắc Phong lão đầu sai khiến nàng, vì chỉ có ông ta mới biết dương huyết là mệnh môn của mình.

Lam Lăng Nguyệt hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau hai bước duy trì khoảng cách với Bách Diệp, chỉ là nhìn mặt ông nửa đen nửa trắng thật sự là tức cười, nhìn sắc mặt sư phụ hẳn đã biết chuyện mình theo học y độc bên Hắc Phong sư thúc từ lâu, đã như vậy thì mình sẽ tung ra toàn bộ chiêu trò.

“Sư phụ, kỳ thực cũng không học bao nhiêu, học y thuật và độc thuật còn có một chút thuật dịch dung đơn giản, lão nhân gia ngài cũng biết con chẳng thích thú gì mấy cái kinh dịch bát quái mà.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt trưng ra nụ cười, tiến lên kéo cánh tay Bách Diệp, hùng hồn nói.

Bách Diệp liếc xéo, ý đồ muốn dùng sự lạnh lùng để che giấu suy nghĩ thật của bản thân, hừ lạnh quay mặt đi, hai tay chấp sau lưng, rất giống hình ảnh một ông lão bị ức hiếp.

“Những điều cần nói con đã nói hết, còn làm ra vẻ không để ý tới con, xú lão đầu. Con đi bắt chim trĩ hoang nướng ăn.” Lam Lăng Nguyệt liếc Bách Diệp, thấy mũi chân của ông di chuyển liền biết ngay lão đầu này lại bắt đầu làm ra vẻ, không hứng thú bỏ lại một câu sau đó tung người bay lên đi bắt chim trĩ hoang đang kiếm ăn cách đó không xa.

Bách Diệp thấy mình bị mưu kế nhỏ của mình bị vạch trần, giậm chân huỳnh huých, quảng đi bộ mặt già nua chủ động giảng hòa với Lam Lăng Nguyệt, thành ra cứ day dưa không dứt.

Dáng người Lam Lăng Nguyệt linh hoạt bắt hai con chim trĩ hoang chạy tán loạn trong rừng cây, sau đó dùng đánh lửa bắt đầu nướng hai con gà rừng trên cái khung giữ giữa rừng, neoh mắt nhìn ánh lửa, không thèm nhìn Bách Diệp cách đó không xa.

Nhìn một mảnh lá rụng vàng khô, Lam Lăng Nguyệt rơi vào trầm tư, đã vào thu đông, mình đến Thiên Sơn tông đã được năm năm, qua năm năm bản thân từ bé nhỏ dần trưởng thành, nàng đặt ba phần tinh lực vào võ học, bảy phần còn lại lên trình độ y độc thuật. Bởi vì khoảng cách Thiên Sơn tông phong cách Hòa Linh quốc khá gần, hai năm gần đây Lam Lăng Nguyệt lợi dụng danh nghĩa ra ngoài tu hành thường xuyên chạy tới Hòa Linh quốc, y thuật vốn dựa vào kinh nghiệm thực tiễn càng phong phú mới có thể đạt tới mức độ cao, sau khi ngâm nghĩ đã lâu, nàng dùng tiền tích góp của bản thân mở ra y trạch Quý Trung Đường tại Hòa Linh quốc, vốn chỉ là tùy tiện vui chơi một lúc, nhưng cùng với danh tiếng càng lúc lớn, nàng cũng thuận thế phát triển thể lực của chính mình, lập ra năm phân đường, môn đồ đệ tử cũng có gần nghìn, người trong giang hồ gọi nàng là Quý La Sát, chưa từng có ai nhìn thấy mặt thật của nàng, theo lời đồn nàng luôn diện một bộ yêu hồng cấm bào cùng với chiếc mặt nạ hồ ly quý, lúc tâm tình tốt sẽ cướp người đoạt mệnh trong tay Diêm Vương, lúc tâm tình không tốt, cho dù ném một số tiền lớn để nàng cứu mạng cũng trả lại nguyên xi.

“Nghĩ gì thế? Thịt bị con nướng cháy hết rồi.” Bách Diệp là do ngửi thấy mùi khét bốc ra từ chim trĩ hoang, cắt ngang Lam Lăng Nguyệt đang rơi vào

trầm tư, cuống cuống bước đến lật chim trĩ hoang sang mặt bên.

“A, không có gì, chỉ là cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, sự phụ người tìm hiểu về thuật dịch dung được bao nhiêu.” Lam Lăng Nguyệt ngẩn ngơ, trong giây lát nghĩ tới điều gì đó, liền hỏi dò Bách Diệp đang chuyên chú nướng chim.

Trong trí nhớ lúc nàng vừa mới tiếp xúc đến thuật dịch dung trong được điển, hết sức si mê, bởi vì nàng từng hoài nghi về dung mạo hiện tại của mình không phải thật không chỉ một lần, nên căn cứ theo ghi chép phương thuốc phá giải thuật dịch dung tự chính mình dùng thử thuốc, nhưng khuôn mặt trừ bỏ sưng đỏ do mẫn cảm còn lại tướng mạo không có gì thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn chính nàng cũng không nắm chắc, nhớ lại ký ức kiếp trước năm mười tuổi kết bạn với Công Tôn Hạ tạo nên một đoạn nghiệt duyên, mà kiếp này năm chín tuổi đã tới Thiên Sơn tông ngơ ngẩn ngơ qua năm năm, nhưng cho dù số mệnh đi lệch quỹ đạo, dung mạo phải trời sinh mới đúng, lần theo thời điểm nàng đang tra tìm có phát hiện một tờ giấy không hoàn chỉnh bên trong được điển có miêu tả phá nhan đan không khỏi tròn to cặp mắt.

(Phá nhan đan: thuốc phá hủy nhan sắc.)

Được điển ghi lại dùng phá nhan đan sẽ không để lại bất cứ dấu vết thay đổi dung nhan nào, hoàn toàn tự nhiên, chỉ là trên tờ giấy không hoàn chỉnh này không đề cập đến phương pháp điều chế phá nhan đan và phương pháp phá giải, điều này làm cho Lam Lăng Nguyệt hết sức buồn phiền, về sau nàng có đi hỏi Hắc Phong sư thúc, Hắc Phong nói rằng lúc ông ấy lấy được bảo điển này đã như thế, ông cũng không hứng thú với dịch dung nên không nghiên cứu sâu.

Vừa mới giặt mình, nàng chợt nhớ lần đầu tiên gặp Bách lão đầu, trong lúc vô tình Bách lão đầu đã nói mình có dung nhan vượt trội, chẳng lẽ ông ấy có nghiên cứu thuật dịch dung.

“Ta hả, không hiểu.” Bách Diệp thông thả lật qua lật lại chim trĩ trên giá nướng, chậm chạp trả lời.

“Vậy lúc trước người gặp con vì sao nói con có dung nhan vượt trội?” Lam Lăng Nguyệt tức giận trừng Bách Diệp.

“Đó là vì muốn nhận con làm đồ đệ, nhất định phải khen con chứ.” Bách Diệp có ý định nhạo báng Lam Lăng Nguyệt, ai bảo vẽ mặt ông thành cái dạng như thế này.

“Như vậy à, cái này là con bắt được, người muốn ăn thì tự mình đi bắt đi.” Lam Lăng Nguyệt đoạt lấy gà nướng đã được Bách Diệp nướng chín đang chuẩn bị ăn, không thèm để ý tới ánh mắt u oán của Bách Diệp, vừa ăn vừa đi về phía Thiên Sơn tông.

Xem ra nếu muốn coi bỏ bí ẩn vây quanh nàng, phải trở lại nơi ban đầu, năm năm, nàng cũng rất tò mò người Lam gia khi nhìn thấy nàng lần nữa sẽ có vẻ mặt ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Rời Khỏi Thiên Sơn Tông

Vào sáng sớm hai ngày sau, Lam Lăng Nguyệt nói cho năm vị sư huynh và Bách Diệp về quyết định muốn rời khỏi Thiên Sơn tông để trở về Kim Hoa quốc của bản thân, chẳng qua vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng kiếm của ngũ sư huynh Nam Cung Dục đánh rơi trên mặt đất. “Tiểu sư muội, muội thực sự muốn xuống núi?” Thời điểm Nam Cung Dục nghe được tin Lam Lăng Nguyệt muốn xuống núi về mặt trở nên mất mát, dù sao cũng là sớm chiều chung sống với sư muội, đột nhiên nàng muốn rời khỏi trong lòng cảm giác rất khó chịu. Lam Lăng Nguyệt gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Dục an ủi, người không phải cô cây, ai có thể vô tình, năm năm ở phái Thiên Sơn, nàng đã coi năm vị sư huynh và mấy vị sư thúc như người nhà mà đối đãi, mặc dù quả thực biết quyết định này của mình là đường đột, nhưng lòng nàng đã quyết, trong năm năm này nàng cũng rất nhớ mong mẫu thân Thu Nhượng Thủy và đệ đệ tiểu Hạo nhi vừa tròn sáu tuổi, phương thức liên lạc duy nhất giữa nàng và mấy người đó là bỏ câu đưa tin, tuy rằng mỗi lần mẫu thân nàng hỏi âm đều là dùng từ bình an để hình dung, nhưng dù sao khối ung nhọt tại Lam phủ chưa nhỏ tận gốc, hiện tại nàng cũng coi như đủ lông đủ cánh rồi, món nợ Lam phủ nợ mẹ con bọn họ cũng đến lúc phải trả rồi. “Khi nào chuẩn bị đi?” Bách Diệp nghiêm trang ngoài ý muốn khác hẳn vẻ điển điển khùng khùng thường ngày như hai người khác nhau, trong khoảng thời gian ngắn ngủi có chút không quen, món đồ chơi này quen rồi thật sự đáng sợ. “Trưa hôm nay, tối hôm qua con cũng đã thu dọn xong hành lý rồi.” “Thời gian trước ta có cho người đúc một thanh hàn băng kiếm, vốn là đợi sinh nhật mười lăm tuổi của con sẽ tặng cho con, nếu đã muốn rời khỏi, lấy làm lễ vật chia tay tặng cho người vậy, ở đây chờ ta tới hàn động lấy kiếm” Bách Diệp không đợi Lam Lăng Nguyệt trả lời đã xoay người bay lên không, ông còn lâu mới chịu để tiểu Nguyệt nhi thấy vẻ mặt của ông lúc này. “Bách lão đầu hôm nay có chút kì kì.” Quân Thanh Ngạo xoắn lọn tóc rũ trước ngực trên tay, cảm khái nhìn bóng lưng Bách Diệp xa khuất. “Bách lão đầu ngày nào chẳng quái gở, đứng rồi tiểu Nguyệt nhi chốc nữa huynh sẽ đưa cho người món đồ chơi mới nghiên cứu được cho muội mang đi đường, nói không chừng trên đường gặp phải một tên mất có tật nào đó muốn cướp nhan sắc cỡ này vừa vặn có thể phát huy được công dụng.” Hách Liên Vũ rất không sợ chết tiến đến bên cạnh Lam Lăng Nguyệt. Lam Lăng Nguyệt rất phối hợp gửi qua một cái đám, vừa nhanh vừa chuẩn cho Hách Liên Vũ cặp mắt gấu trúc. “Nhị sư huynh, tiểu sư muội bắt nạt đệ.” Hách Liên Vũ bị đánh vào mắt cầu xin sự giúp đỡ của Dạ Hàn ở bên cạnh. “Huynh không phải thuốc mỡ tiêu sưng, đệ vẫn nên để tiểu sư muội đánh tiếp đi, chờ muội ấy đánh thoải mái sẽ cho đệ thuốc tiêu sưng.” Dạ Hàn nhún vai thờ ơ nhìn hai người đang đầu đá, nhảy sang một bên. Hách Liên Vũ xin giúp đỡ không có kết quả, hạ quyết tâm, liền ngồi dưới đất trực tiếp bắt đầu trình diễn màn khóc lóc om sòm cho mọi người mở rộng tâm mắt, ai có thể nghĩ một tuần nỡ thiếu nên mười sáu tuổi có thể làm ra những chuyện như vậy. Lập tức Lam Lăng Nguyệt mất hứng thú, khinh bỉ ném thuốc tiêu sưng cho Hách Liên Vũ, mọi người không thèm để tâm đến Hách Liên Vũ cùng nhau rời khỏi nơi luyện võ. **** Lam Lăng Nguyệt vừa mới trở lại Mặc Vân các, còn chưa kịp ngồi vào ghế, năm sư huynh đã gõ cửa đi tới, mỗi người đều đưa tặng lễ vật của

mình, Túc Diệp là nhân sâm ngàn năm chế thành đại bổ hoàn, Dạ Hân thì lại tặng cho huyền băng* ngân châm tinh xảo nhẹ nhàng, yêu nghiệt biến thái Quân Thanh Ngạo thì là một ít đường đa tuyệt phẩm, Hách Liên Vũ khá là linh kinh rất hào phóng khi tặng cho cả một bọc to đựng gần hết chính cổ được hoàn được tính là thành công do chính bản thân thí nghiệm, còn Nam Cung Dục lại đưa toàn dược liệu tuyệt phẩm mà bản thân nhặt nhạnh được trên Thiên Sơn phong tông đựng trong một chiếc hòm thuận tiện cho Lam Lăng Nguyệt bảo quản, dùng khi khẩn cấp. (Huyền băng: băng màu đen.) Nhìn đủ loại lễ vật bày trong phòng, trong lòng Lam Lăng Nguyệt trào dâng niềm ấm áp, chua xót. “Lúc rảnh rồi nhất định phải tới Kim Hoa quốc thăm muội nhé.” Lam Lăng Nguyệt kim nén tâm tình của mình, cố kéo lên một nụ cười tươi. “Còn phải nói, không muốn cười thì đừng cười, cười xấu như vậy, nếu không có ai thèm lấy thì làm sao.” Quân Thanh Ngạo cực kỳ khinh miệt nụ cười gượng của Lam Lăng Nguyệt. “Ai cần huynh lo, xú yêu nghiệt.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trừng mắt Quân Thanh Ngạo. Bách Diệp mất tích từ buổi trưa, thẳng đến trước khi Lam Lăng Nguyệt rời khỏi một khắc đồng hồ mới trở về, vô cùng mệt mỏi cầm hàn băng kiếm trong tay đưa cho Lam Lăng Nguyệt. Lam Lăng Nguyệt kéo mở vỏ kiếm sắc đỏ, thử kiếm, thân kiếm sắc bén vô cùng, sáng loáng trong suốt là một thượng phẩm hiếm thấy, đặc biệt vỏ kiếm màu đỏ yêu mị càng làm tôn lên khí chất bản thân. “Sư phụ, cảm ơn nhiều, lễ vật này con rất hài lòng.” Lam Lăng Nguyệt hiếm khi dùng hai chữ sư phụ để gọi Bách Diệp. “Kiếm này rất hợp với con, xú nha đầu, đi nhanh đi, cứ kéo dài thời gian sẽ trễ đó, Hắc Phong sư thúc của con ở Huyền Vương phủ tại Kim Hoa quốc, nếu như con gặp khó khăn gì có thể trực tiếp tìm ông ta.” Bách Diệp không chịu nổi cảnh ly biệt, tiểu nha đầu thường ngày gây họa của ông đã trưởng thành đại nha đầu đủ lông đủ cánh muốn bay đi rồi, trong lòng ông trải qua ngũ vị. “Dạ.” Lam Lăng Nguyệt cũng không phải người lập dị, gật gật đầu, sau đó được mấy vị sư huynh hộ tống xuống núi. “Các sư huynh trở về đi, tự muội đi được rồi.” Sau khi Lam Lăng Nguyệt tới dưới chân núi ý bảo năm vị sư huynh đi đưa tiễn rồi đi, còn bản thân phân phó người đánh xe đi vòng qua Hỏa Linh quốc, tiện cho bản thân lên núi tới Quỷ Trung đường làm ít chuyện. Tại Huyền vương phủ Kim Hoa quốc bên kia Âu Dương Mặc Thần mặc một bộ hắc bào luyện kiếm ở hậu viện Huyền vương phủ, con người lạnh lẽo đưa mắt liếc ra phía sau, kiếm sắc bén phóng thẳng tắp cắm chặt vào sư tử đá của hậu viện. “Đi ra.” Âu Dương Mặc Thần vốn tính khí lạnh lùng càng thêm trở nên quý dị, từng trận gió lạnh, trong con người đen sẫm nhìn không thấy đáy, vết sẹo trên cổ tay kia giống như một con nhện ma quái càng khiến hân tăng thêm mấy phần quý khí. Trong năm năm qua hân làm mưa làm gió trên chiến trường, chiến công đầy rẫy, tay cầm quyền lực binh mã Kim Hoa quốc, nhưng lời đồn hân thủ đoạn tàn độc, trong người là kỳ độc khát máu như mạng, mười lăm tháng giêng hằng năm đều phải uống máu âm nữ*, vì lẽ đó dân gian Kim Hoa quốc gọi hân là quỷ vương, hơn nữa có người vào dịp tết Trung Nguyên còn dùng bức họa hân để trừ tà, đối với những lời đồn đại này Âu Dương Mặc Thần không thêm để ý, ngược lại còn không bài xích cách gọi này, cuộc sống hiện tại của hân chính là như vậy, mỗi năm đều phải chịu sự hành hạ giày vò đến tận chết đi sống lại khi độc phát tác cũng chẳng khác quỷ là bao. (Âm nữ: nữ sinh vào năm âm. Năm âm là những năm có số cuối là số lẻ.) “Đồ đệ, là ta.” Hắc Phong vỗ vỗ trái tim nhỏ còn đang hoảng loạn, từ bên cạnh con sư tử đá lớn cái đầu ra. “Có việc nhanh nói.” Về mặt Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng không có dịp đi chút nào. “Là vậy, hiện tại đã vào đông, thêm một tháng nữa chính là ngày độc phát, vì sư nghe nói buổi đầu giá ở Hỏa Linh quốc sẽ bán đầu giá một con báo mắt đỏ, con báo này là vật phi phàm, máu nó chính là linh dược thánh phẩm, tuy rằng không thể hoàn toàn giải hết kỳ độc bên trong người con, nhưng dùng máu nó làm thuốc dẫn có thể làm ít mà hiệu quả lớn, bảy ngày sau buổi đầu giá sẽ được tiến hành, nếu như hiện tại chúng ta lên đường đi nhanh nhất có thể có lẽ sẽ tới kịp.” Hắc Phong càng nói càng kích động, nếu có thể lấy được con báo mắt đỏ của báo kia thì việc giải trừ thất sắc độc trên người tiểu đồ đệ sẽ không phải ưu sầu nữa. “Có thể.” Âu Dương Mặc Thần lại không kích động được như Hắc Phong, đối với hân mà nói chỉ là thử thêm một vị thuốc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Quỷ Trung Đường Đáng Sợ

Bởi vì y phục Âu Dương Mặc Thần đều có người phụ trách đặt làm riêng, lần này đi xa nhà, chỉ mang theo một rương y phục để tắm rửa thay đồ mỗi ngày, vật phẩm riêng tư của bản thân càng không cho phép bất cứ ai động vào, năm năm qua điểm duy nhất mà hân không thay đổi chính là căn bệnh sạch sẽ.

Khi chuyển xong rương hành lý lên trên xe ngựa đã quá trưa, Âu Dương Mặc Thần tiến vào xe ngựa rồi nằm lên tấm đệm được xếp ngay ngắn, nhắm mắt ngưng thần, còn Hắc Phong sau khi tiến vào xe ngựa vẫn đang say sưa quan sát bên trong xe, không thể không nói tiểu đồ đệ này của hân cũng thật là một tên biết hưởng thụ.

Bên ngoài xe ngựa chỉ sơn màu đen gấm hoa bình thường, đi trong đám người cũng không có gì nổi trội, nhưng kiến trúc bên trong dùng ung dung hoa quý để hình dung cũng không quá, thuận tay có thể chạm vào ám cách*, hai bên xe ngựa là hai cái giường thu nhỏ, rất êm, bên trong thiết kế hai thanh chặn phòng ngừa lúc ngủ vô ý rơi xuống, phần đáy xe ngựa cũng rải thảm nhung màu đen, vì đã vào đông, xe ngựa còn có một ấm lò lớn có thể sưởi ấm bất cứ lúc nào, thậm chí nấu cháo cũng không thành vấn đề, dưới ấm lò có một ám cách nhỏ có thể hút bỏ khói.

(Ám cách: phần rỗng được giấu kín, dạng như ngăn tủ ấy.)

“Bố trí xe ngựa này không có vấn đề gì chứ?” Âu Dương Mặc Thần quét mắt nhìn thẳng vào Hắc Phong đang chăm chú nhìn vào xe ngựa của hân, lạnh giọng hỏi.

“Không có vấn đề, bố trí của xe ngựa này quá hoàn mỹ, đồ đệ, quý phủ của con thật sự là người tài ba xuất hiện trùng trùng điệp điệp, lúc nào giới thiệu cho vị sư làm quen một chút, làm ra một chiếc xe giống như vậy để ta có chạy đi chạy lại Thiên Sơn tông và quý phủ con cũng không mệt đến đau lưng nhức eo vì ngồi xe ngựa.” Hắc Phong hào hứng tới quên hết mọi thứ, về mặt cười gian đáp lại Âu Dương Mặc Thần.

“Đồ đạc của ta, nhất định phải tự làm, người khác đụng vào sẽ làm dơ bản, xe ngựa này là độc nhất vô nhị miễn bất chúc.” Âu Dương Mặc Thần nhắm mắt lại, không nhìn về mặt của Hắc Phong trở nên âm trầm, hân xác thực không có hứng thú chia sẻ với bất luận kẻ nào.

“Đồ đệ keo kiệt, ngu.” Hắc Phong xoay người đưa lưng về phía Âu Dương Mặc Thần, mặc dù bị đồ đệ mình cự tuyệt đã như cơm ăn hằng ngày, nhưng

ngoài mặt ông vẫn làm cho thật phù hợp.

**** ta là đường phân cách nam chính ưa sạch sẽ ****

Lam Lăng Nguyệt vừa rời khỏi Thiên Sơn tông liền vòng qua Hóa Linh quốc, trên đường nàng lập kế hoạch muốn dịch chuyển cổ thể lực hùng mạnh ở Hóa Linh quốc sang cho Kim Hoa quốc, hai năm nay danh hiệu của nàng trên giang hồ càng lúc càng lớn, cho nên muốn một ngày sẽ trở lại Kim Hoa quốc, dùng thanh kiếm sắc bén chính là Quý Trung đường trong tay mình để đâm xuyên Lam phủ.

Phu xe đánh ngựa gấp rút đi mười mấy canh giờ rồi cuộc hùng đông ngày thứ hai đã tới Hóa Linh quốc, Lam Lăng Nguyệt liền thanh toán tiền xe, cầm bọc hành lý tới cửa sau y trạch Quý Trung đường, mắt thấy người đánh xe rời đi, gõ cửa Quý Trung đường, phân phó môn đồ hậu viện chuyển toàn bộ hành lý vào.

“Chủ nhân, lần này ngài trở về có rời đi ngay không?” Lam Lăng Nguyệt vừa mới vào phòng tiếp khách của Quý Trung đường, đường chủ thay thế Hoa Ngao Tuyết vội tiến lên nghênh đón.

“Trước chuẩn bị cho ta tắm rửa, đợi lát nữa triệu tập đường chủ năm phân đường đến phòng tiếp khách trao đổi chuyện quan trọng.” Lam Lăng Nguyệt cũng không trực tiếp trả lời Hoa Ngao Tuyết, mà phân phó công việc cho nàng, Hoa Ngao Tuyết được xem như nhân vật có địa vị và chức vụ cao nhất trong Quý Trung đường, cũng tuyệt đối trung thành với nàng, trên người trên giang hồ gọi là Quý Tiên.

“Thuộc hạ lập tức đi làm.” Tác phong làm việc của Hoa Ngao Tuyết được xưng tụng là sấm rền gió cuốn, lúc Lam Lăng Nguyệt vừa mới tắm rửa xong đã sớm kêu gọi đường chủ các phân đường trong vòng tám trăm dặm Hóa Linh quốc trở về.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt tắm xong, để tỷ nữ mặc cho mình yêu hồng cảm bảo chỉ có duy nhất, chải lần tóc đen thẫm ngay ngắn ra sau tai, bôi qua một chút kem dưỡng da rồi mới cẩn thận đeo lên chiếc mặt nạ hồ ly quý mới được đặt làm riêng, đi nhanh về hướng phòng tiếp khách.

(Chú thích ở đây một chút: mặc dù ghi là hồng trong yêu hồng cảm bảo, nhưng thực chất là màu đỏ, trung quốc gọi màu đỏ là hồng sắc. Nên câu edit ra là cảm bảo màu đỏ yêu mị, cơ mà dài quá nên ta để như cũ =)))))).)

Đường chủ các phân đường đang uống trà ở phòng tiếp khách nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, vội ngồi thẳng người, mặc dù khuôn mặt và tuổi tác chủ tử không lớn, thế nhưng dường như nàng ấy luôn mang theo một khí chất cường hãn, độc thuật nham hiểm cũng khiến cho họ vì thế mà sợ hãi.

“Thuộc hạ khấu kiến chủ nhân.” Nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đến, mọi người vội vàng quỳ xuống thành an.

“Đứng lên.” Lam Lăng Nguyệt ngồi ổn định trên ghế, nhìn chúng đường chủ vẫn quỳ trên đất, ra hiệu cho bọn họ đứng lên.

“Hôm nay tìm tới các vị là có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, ta đã quyết định di dời tổng đường Quý Trung đường đến Hoa đô của Kim Hoa quốc, Hóa Linh quốc chỉ để lại một phân năm thể lực, năm phân đường các người ai đi ai lưu.” Ngay sau đó Lam Lăng Nguyệt nói ra quyết định của chính mình, vừa dứt lời phía dưới một trận thảo luận.

“Chủ nhân, ngài có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không, dù sao thể lực ở Hóa Linh quốc chúng ta mới vừa ổn định, ngài quyết định như vậy có phải quá mức qua loa không?” Đường chủ nhị phân đường Quý Trung đường Trầm Mai Tuyết hai tay nắm chặt chân quỳ xuống, lấy can đảm cất lời.

“Đúng vậy, chủ nhân, hiện tại chúng ta ở Hóa Linh quốc cũng đã là đại nhân vật có tiếng nói, đường đột dời đi như vậy tổn thất sẽ rất nghiêm trọng.” Đường chủ ngũ phân đường Quý Trung đường Vũ Văn Cừu trong giọng nói xen lẫn oán giận, bản thân lúc này vừa mới trèo lên được cái chức đường chủ ngũ phân đường còn chưa vét được tí mỡ nào, nếu cứ như vậy mà đi sao có thể cam tâm.

“Vũ Văn Cừu, vậy ngươi cảm thấy quyết định thế nào mới không đường đột.” Lam Lăng Nguyệt khước miệng câu lên một tia cười tà, con ngươi lạnh như băng lóe ra một tia nghiền ngẫm.

“Thuộc hạ cho rằng nên lấy Hóa Linh quốc làm trung tâm, thành lập xây dựng phân đường ở Kim Hoa quốc, như vậy ích lợi được sử dụng lớn nhất.” Vũ Văn Cừu thấy Lam Lăng Nguyệt trực tiếp bỏ qua nhị đường chủ Trầm Mai Tuyết, hỏi thẳng mình lập tức có loại cảm giác được coi trọng.

“To đầu mà không có não, ánh mắt thiên cận, bằng ngươi mà cũng lên làm đường chủ ngũ phân đường à, từ hôm nay cách chức đường chủ, cắt khỏi Quý Trung đường.” Lam Lăng Nguyệt xem thường nhất loại người dùng lông gà làm cờ*, Vũ Văn Cừu không biết tiến lùi giữ lại cũng vô dụng.

(Dùng lông gà làm cờ: Ngày xưa trong quân thường dùng một loại cờ nhỏ, trên đầu cán cờ có thêm một mũi tên, gọi là ‘lệnh tiễn’, có thể coi như chỉ thị của thượng cấp. Hơn nữa thời đó thường dùng giấy viết lệnh, trên giấy có thêm lông một loài vật nào đó để làm dấu, số lượng càng nhiều thì lệnh đó càng khẩn cấp. Đương nhiên lông con gì đó thì vô dụng, cái quan trọng là lệnh trên giấy.)

Sau này, câu này được dùng với nghĩa: một người nào đó dựa hơi kẻ trên để ra lệnh = dùng quyền mưu, lấy giá làm thật; hoặc mag nghĩa chuyện bé xé ra to, dùng chuyện khác để nói chuyện mình.)

“Không ngờ đường đường là đường chủ Quý Trung đường vậy mà bụng dạ hẹp hòi không chịu nghe hiểu lời khuyên can thì cũng đành, lại còn ngang nhiên sỉ nhục ta, sĩ có thể chết không thể chịu nhục, Vũ Văn Cừu ta theo ngươi thực sự là đen đủi tám đời.” Vũ Văn Cừu vốn là người tâm cao khí ngạo, thấy Lam Lăng Nguyệt nói mình như vậy liền chỉ vào Lam Lăng Nguyệt tức giận mắng mỗ.

Lam Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lấy một viên ngũ độc hoàn, sử dụng lăng ba khoái bộ trong chớp mắt đã tới cạnh Vũ Văn Cừu, điểm huyết vị của hân, nhét mạnh được hoàn vào trong miệng hắn, nhìn Vũ Văn Cừu trúng độc lăn trên mặt đất ra sức gãi mặt, trên mặt bị gãi thành từng đường máu, Lam

Lăng Nguyệt thường thức một hồi rồi phân phó ném ra ngoài.

“Nếu bốn đường đã ra quyết định, vậy cũng đã đắn đo suy nghĩ rồi, lúc trước mở ra Quý Trung đường chính là muốn làm việc cho ta, sao lại lo sợ đặt chân lên Kim Hoa quốc, nếu tầm mắt của các người hạn hẹp đến thế, vậy thì nhà ai người nấy về luôn đi.” Lam Lăng Nguyệt lập lại rõ ràng một lần nữa, lời giải thích này coi như là cho bọn họ thể diện.

Vừa mới có Vũ Văn Cừ nhận kết cục vì khiến chủ nhân khó chịu, người bên dưới đến thờ mệnh cũng không dám, không khí một lần nữa tiến vào tình trạng im ắng.

“Chủ nhân nói rất đúng, chỉ là nếu như chủ nhân không vội vã phải lập tức dời đi, có thể tham gia tổ chức đấu giá sáu ngày sau ở Hòa Linh quốc rồi mới dời đi được không, tại hội đấu giá sẽ có thánh phẩm con báo mắt đỏ, kỳ huyết dành cho việc chế thuốc của ngài sẽ mang lại thành công lớn mà không tốn nhiều công sức, không biết ngài có hứng thú hay không.” Hoa Ngạo Tuyết cất tiếng phá vỡ sự trầm tĩnh. Lấy tin tức có ích mình nhận được báo cho chủ nhân biết.

“Nếu không đoạt được vào tay thánh phẩm con báo mắt đỏ chẳng phải lãng phí của trời sao, vậy ngày xuất phát chuyển đến sau sáu ngày nữa.” Vừa nghe đến con báo mắt đỏ, Lam Lăng Nguyệt nổi lên hứng thú, bên trong sách quý từng nhắc tới loại thần vật này, nhưng mà công hiệu công dụng của nó chỉ giải thích có đôi câu vài lời.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chạm Mắt

Editor: Junenar

Bởi vì buổi đấu giá lần này tại Hòa Linh quốc tập trung dồn vào con báo mắt đỏ, con báo hấp dẫn các nhân sĩ của các quốc gia, toàn thân thần vật này là báu vật, nghe nói sinh hoạt ở nơi lạnh lẽo khắc nghiệt, hầu như rất ít người nhìn thấy vẻ ngoài của nó, nói gì đến săn bắt, có cái này, buổi đấu giá năm nay nhất định sẽ hết sức náo nhiệt.

Phía bên kia Âu Dương Mặc Thần và Hắc Phong ra roi thúc ngựa, đi bất kể ngày đêm, cuối cùng tới nơi vào sáng sớm ngày diễn ra buổi đấu giá ở Hòa Linh quốc, bởi vì cả ngày nằm bẹp ở trong xe ngựa, đối với Âu Dương Mặc Thần ưa sạch sẽ thật sự khó chịu, chuyến đầu tiên khi vừa xuống xe ngựa là tìm đến quán trọ tên Hữu Bồng Lai tắm rửa thay y phục, gội rửa thật sạch những dơ bẩn trên người.

Hắc Phong thì ngồi ở nhà gian lâu hai uống trà ăn cao điểm, vừa chờ Âu Dương Mặc Thần, vừa nhìn qua cửa sổ đoàn người tới lui bên ngoài.

Y phục Âu Dương Mặc Thần đều mang sắc tối, chủ yếu thiên về màu đen, sau khi hất đổi sang cẩm bào màu tím, cầm trong tay Âm Huyết kiếm vào nhà gian, đặt kiếm lên ghế bên cạnh Hắc Phong rồi ngồi xuống, tự rót cho bản thân một ly trà nóng.

“Đồ đệ, trên vỏ Âm Huyết kiếm của con có hai đồng tiền từ lúc nào vậy.” Hắc Phong cầm Âm Huyết Kiếm phát hiện ở giữa vỏ kiếm hơi lộ ra đỉnh của hai miếng tiền đồng giống như là dùng nội lực khảm vào, thanh kiếm này chính là ông nhờ Bách Diệp sư huynh chế tạo cho ông, cho nên ông vô cùng quen thuộc thanh kiếm này.

“Có từ năm năm trước, là do người không phát hiện sớm.” Âu Dương Mặc Thần cũng không tính giải thích, dù sao hai đồng tiền này đối với hắn mà nói chỉ là nổi si nhục.

(Thế anh còn giữ làm gì =))))

“Có phải hai đồng tiền này có ý nghĩa đặc biệt gì hay không? Đừng nói với ta là sáng ý của con, bởi vì hai đồng tiền cùng vỏ kiếm chẳng ăn nhập với nhau chút nào.” Hắc Phong vô cùng hứng thú nhìn chăm chú tiểu đồ đệ của ông, trực giác nói cho ông biết rằng hắn là hai đồng tiền này phải có nguyên nhân nào đó, chẳng lẽ tiểu đồ đệ hắn mới biết yêu, đây chính là tín vật đính ước, nhưng mà bản tính hòa thượng của đồ đệ ông có thể gần gũi sắc sao?

(Ông này đoán giỏi thế xD)

“Không thể trả lời.” Âu Dương Mặc Thần có chút không thoải mái quay mặt đi không nhìn tới Hắc Phong, kỳ thực chính hắn cũng không hiểu dụng ý lúc trước khảm hai đồng tiền vào vỏ kiếm là gì, nữ nhân kia biến mất đã năm năm, không một chút manh mối, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

“Vi sư mới không thèm quan tâm, ăn no rồi, chúng ta đi thôi, đi sớm xác định vật phẩm con báo mắt đỏ của chúng ta.” Hắc Phong đứng lên nhìn bên ngoài là phục sức của các quốc gia liền biết hôm nay nhất định sẽ chiến đấu sống chết đến cùng.

“Được.” Âu Dương Mặc Thần cũng đứng lên theo Hắc Phong rời khỏi khách sạn, hắn không muốn lãng phí nhiều thời gian ở đây, buổi đấu giá nhanh chóng kết thúc một chút, hắn cũng nhanh chóng lên đường về, hắn chẳng hứng thú mấy với con báo mắt đỏ, chỉ là có hứng thú với máu của nó thôi.

Buổi đấu giá Hòa Linh quốc diễn ra bên trong một hội quán tên là Kim Điện Đường ở Linh đô, hội quán tổng cộng có bốn tầng, tầng thứ ba thứ tư dành

cho giới nhân sĩ cao cấp thượng lưu đi lại, giá khởi điểm đồ vật bán đấu giá đều là mười vạn lượng vàng, lão bản sau màn Trúc Dung của hội quán Kim Điền Đường gây bão trên thương trường ba mươi năm, lão đại dẫn đầu thương mại tại Hỏa Linh quốc với số lượng thanh lâu cầm đồ nổi tiếng nhiều không kể hết, tuy rằng năm mươi tuổi mới lộ diện, nhưng cũng vì quanh năm tứ sắc bảo mồn gần hết thân thể, so với những người đồng tuổi có vẻ già nua hơn rất nhiều. Ngày hôm nay là ngày trọng đại, từ sớm Chúc Dung đã dẫn theo thập ngũ di nương tới bên ngoài hội quán Kim Điền Đường chỉ huy bọn tiểu nhị chuẩn bị kiểm kê vật phẩm bán đấu giá ngày hôm nay.

(Thật ra trong bản raw phía trên là Chúc Vinh, phía dưới là Chúc Dung, mình nghĩ do tác giả viết nhầm mà, nên sẽ chỉnh lại thành Chúc Dung hết.)

**** ta là đường phân cách đại Nguyệt nhi ****

Bên trong Quý Trung đường, Lam Lăng Nguyệt sớm bị Hoa Ngạo Tuyết gọi dậy, thay đổi y phục, cẩn thận đeo lên chiếc mặt nạ hồ ly quý, nhìn chiếc mặt nạ quái đản tà mị kia trong gương đồng, khóe miệng hơi nhếch lên, gương lên một nụ cười như có như không.

“Chủ nhân, ngài cảm thấy buổi đấu giá ngày hôm nay chúng ta sẽ giành được bao nhiêu phần thắng?” Hoa Ngạo Tuyết đang tính toán ngân lượng, phân tích sơ sơ sẽ phải bỏ ra bao nhiêu vàng.

“9,99 phần trăm, không cần mang theo quá nhiều.” Lam Lăng Nguyệt thu thập những vật phẩm cần thiết mang theo, hoàn hồn đan và Huyền Băng ngân châm mà nhị sư huynh tặng cho mình, hết sức tùy ý đáp trả câu hỏi Hoa Ngạo Tuyết.

“Có phải chủ nhân có diệu kế cầm nang không?” Hoa Ngạo Tuyết biết chủ tử không phải dạng người thích nói quá, chỉ là tò mò không biết chủ tử đang bán cái nút gì.

“Không có diệu kế cầm nang nào cả, ta chỉ là tìm hiểu qua một chút về lão bản của Kim Điền Đường Chúc Dung mà thôi.” Lam Lăng Nguyệt ngấm nghĩa bình được hoàn trong tay, quả thực năng từ trước tới nay không bao giờ làm việc gì mình không nắm chắc.

Mặc dù Hoa Ngạo Tuyết nghe xong chính là sương mù giăng lối (=====), thế nhưng nàng cũng không hỏi nhiều thêm, dù sao cũng làm thuộc hạ, biết chừng mực là điều nàng hiểu rất rõ.

“Chủ tử, canh giờ không còn sớm, chúng ta khởi hành thôi, dự là đường chủ nhị phân đường Thẩm Mai Tuyết cũng đã ở trong một nhã gian tại Kim Điền Đường chờ ngài rồi.”

“Đi thôi.” Lam Lăng Nguyệt sửa sang lại ống tay áo cầm bảo một chút rồi lên xe ngựa, xe ngựa chạy khoảng chừng hơn nửa canh giờ rốt cuộc cũng tới phía ngoài hội quán Kim Điền Đường.

Lam Lăng Nguyệt vừa xuống xe liền gây nên một trận xôn xao không nhỏ, dù sao danh hiệu Quý La Sát của nàng không phải hư danh, rất nhiều nhân sĩ trong giang hồ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Quý La Sát, giống như lời đồn đại, yêu hồng cầm bảo, mặt nạ hồ ly quý, mặc dù hân trông mảnh mai nhỏ nhắn hơn so với lời đồn đại, nhưng vừa xuất hiện toàn thân tỏa ra khí chất cường hãn, sát khí tà mị cũng làm cho người vây xem không tự chủ được sang hai bên mở ra một con đường, Hoa Ngạo Tuyết nhìn phía trước mở đường cho Lam Lăng Nguyệt, bên trái và bên phải thì có Hạ Ca và Đồng Thanh hộ pháp bảo hộ bên mình.

Chúc Dung ở bên trong đang tới tới lui lui tiếp đãi khách quý thì nghe tùy tùng thông báo đường chủ Quý Trung đường Quý La Sát đã tới, chân giống như được thoa mỡ chạy vội ra ngoài đón, tình trạng thân thể già không mấy lạc quan, y thuật Quý La Sát lại có thể so với cải tử hồi sinh không khác là bao, cho nên nếu già có thể bắt chuyện được với vị tổ tông này, như vậy tuổi thọ của già có thể được bảo đảm rồi.

Cũng trong lúc đó Hắc Phong và Âu Dương Mặc Thần cũng ở trong đội ngũ chờ đợi tiếp kiến, dù sao quan to quý tộc rất nhiều, hơn nữa đây là dị quốc, để phòng ngừa ám sát, Âu Dương Mặc Thần cải trang thành một phú thương, nhìn bóng lưng yêu hồng cầm bảo trong đám người đang không ngừng tung hô, hân không khỏi nhìn vài lần, cảm giác hình như đã thấy qua ở đâu đó, trực giác xác định, hân kéo Hắc Phong đi chuyển, tính nhìn rõ khuôn mặt của bóng lưng kia.

“Được Quý đường chủ chiếu cố tới bản hội quán, thật làm cho Chúc mỗ vô cùng mừng rỡ, mời vào bên trong.” Chúc Dung một thân áo bào màu vàng, bộ dạng tai to mặt lớn khi nói chuyện, còn có chút thờ ơ.

“Chúc lão bản khách khí, vậy chúng ta xin phép vào bên trong.” Bên ngoài Lam Lăng Nguyệt nói chuyện khách sáo, âm thầm phóng băng châm sắp tan một nửa trong tay vào huyệt nội quan của Chúc Dung, lén lút thần không biết quỷ không hay vậy mà lại rơi vào trong mắt Âu Dương Mặc Thần.

Lam Lăng Nguyệt cảm nhận được có hàn quang bắn về phía mình, cảnh giác quay đầu lạnh lùng nhìn thẳng vào con người âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Có Phải Chúng Ta Từng Gặp Nhau.

Editor: Junenar

Lam Lăng Nguyệt cảm nhận như có hàn quang bắn về phía mình, cảnh giác quay đầu lạnh lùng nhìn thẳng vào con người đen tuyền âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần.

Trong lúc bốn mắt giao nhau phóng ra từng trận khí bức người, đám người xung quanh đều mơ hồ cảm giác được nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, khi Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy rõ khuôn mặt của Âu Dương Mặc Thần, mặt nạ che đi đôi môi đỏ mọng đang nhếch lên ý cười như có như không, nam nhân này cho nàng một loại quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó, thế nhưng nàng nghĩ mãi cũng không nhớ được.

Còn Âu Dương Mặc Thần ở khoảng khắc Lam Lăng Nguyệt quay mặt nhìn hắn kia liền nhận định yêu hồng cảm bào là một nữ nhân, chỉ là mặt nạ hồ ly quý che giấu không nhìn rõ ngũ quan, hơn nữa khoảng cách cũng không gần, phía sau hắn có mấy đại hán người đầy mỡ hôi không ngừng chen lấn đi lên, khiến Âu Dương Mặc Thần vốn ưa thích sạch sẽ phải chau mày, quay mặt đi liền hung hăng lòi Hắc Phong vào hội quán.

“Chủ tử, ngài cười gì vậy.” Hạ Ca phía bên phải Lam Lăng Nguyệt thấy chủ tử nhà mình bật cười khó hiểu, vô cùng kỳ quái.

“Không có gì, chỉ là bắt gặp được một người thú vị.” Lam Lăng Nguyệt không nhiều lời, nàng biết việc mờ ám bản thân vừa làm với Chúc Dung không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân kia, chỉ là biết cũng không làm được gì, bằng châm tàn, không có chứng cứ để tra xét, con báo mắt đỏ ngày hôm nay sẽ không thuộc về ai hết trừ nàng ra.

Tình trạng bị vây quanh qua đi, Lam Lăng Nguyệt được Chúc Dung an bài chỗ ngồi dành cho khách quý trong một căn phòng cho buổi đấu giá, buổi đấu giá bắt đầu bằng lời mở đầu của Chúc Dung, đồ tốt nhất sẽ được giữ đến cuối buổi, buổi đấu giá lần này diễn ra trong hai canh giờ, đồ vật đấu giá phong phú vô cùng, thứ đồ Lam Lăng Nguyệt cảm thấy hứng thú nhất thì lại là vật đấu giá then chốt lần này, tính toán canh giờ, Lam Lăng Nguyệt nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng dùng băng châm đâm huyết nội quan của Chúc Dung là để làm giảm quá trình phản ứng trao đổi giữa tim và thận của gã, băng châm vào da, hàn khí xâm nhập cơ thể, Chúc Dung chịu đựng không quá nửa canh sẽ đầu choáng mắt hoa, tay chân tê dại. Việc nàng cần làm hiện tại là ngồi đợi cá mắc câu.

Tâm tình nhị chương quỹ của Kim Điền Đường dâng trào mãnh liệt chủ trì buổi đấu giá, bầu không khí mỗi lúc một nóng khi một bảo kiểm chất lượng trung, thượng đẳng được thết với giá trên trời, Chúc Dung dưới đài hoan hỷ đến không kiềm chế nổi, bàn tính nhỏ bằng vàng trong tay lạch cạch tính toán lợi nhuận ngày hôm nay, nhập số tiền vào sổ sách.

Bởi lần đấu giá này được hưởng ứng mạnh mẽ, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, Chúc Dung đã thu về được năm nghìn tám trăm vạn bạc trắng, có lẽ nhìn thấy con số to lớn mà hưng phấn quá độ, máu xông lên não, trong khoảng thời gian ngắn bàn tay cầm bàn tính nhỏ bằng vàng của Chúc Dung bắt đầu trở nên mất cảm giác không nghe theo sai khiến, bên tai như có vô vàn con ong bay loạn, có loại cảm giác ngẹt thở, sắc mặt cũng chuyển đỏ, ý thức được thân thể bệnh biến nghiêm trọng, gã liều mạng dùng tay trái đập đập thập ngũ di nương bên cạnh đang xem buổi đấu giá.

“Lão gia ngài làm sao thế này?” Thập ngũ di nương thấy sắc mặt đột biến của Chúc Dung, lập tức tay chân luống cuống.

“Suyt, đừng lộ ra, không thể để cho tân khách tham gia buổi đấu giá nghe thấy, nàng đỡ ta đến mật thất lâu bốn, sau đó phân phó người lạng lẽ mời người đeo mặt nạ hồ ly quý hàng phía trước tới.” Chúc Dung khó nhọc dặn dò thập ngũ di nương, không thể không bội phục chính là bộ dạng đã xui xẻo đến mức này, đầu óc vẫn rất tỉnh táo, sắp xếp từng bước ôn hòa. Không hổ là thương nhân.

Thập ngũ di nương cẩn tuân lời dặn dò đỡ Chúc Dung đến mật thất lâu bốn, sau đó sai người đi mời Quý đường chủ.

“Quý đường chủ, lão gia nhà ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng ngài, xin hỏi ngài có thể nể mặt ông ấy không.” Tùy tùng đến truyền lời Chúc Dung lấy lý do cơ mật đến bên tai Lam Lăng Nguyệt khẽ nói.

“Hôm nay đã tới tham gia buổi đấu giá của Chúc lão gia, nhất định phải cho thể diện chứ, đi, người dẫn ta đi.” Lam Lăng Nguyệt không có chút vênh váo, vô cùng sáng khoái đáp ứng, nàng đợi một canh giờ, cuối cùng cũng không vô ích.

Trái lại tùy tùng Chúc Dung lại thoáng sững sờ, hắn không ngờ Quý đường chủ từ xưa tính tình cổ quái vậy mà hôm nay lại sáng khoái như vậy, có chút không quen, sau khi bình tĩnh lại liền gấp gáp đi trước dẫn đường.

Sau khi rẽ ngoặt qua nhiều hành lang uốn lượn, cuối cùng Lam Lăng Nguyệt đi theo tùy tùng kia tới được mật thất, vừa đi vào mật thất liền nghe thấy tiếng Chúc Dung khẽ rên rỉ thống khổ.

“Quý đường chủ, rốt cuộc ngài đã tới, van cầu ngài cứu ta với.” Chúc Dung vừa nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt tựa như nhìn thấy cứu tinh, bất chấp hình tượng của bản thân, lộn bộp quý trên mặt đất, gã sợ chết, sợ phản ứng thân thể lúc này chính là cảnh báo tới số chết.

“Chúc lão gia, người biết Quý La Sát ta không phải bất kỳ ai cũng sẽ cứu, cho ta một lý do cứu người đi.” Lam Lăng Nguyệt né tránh Chúc Dung quý gối trước mình, trong lời nói lộ ra không vui.

Chúc Dung biết tính tình tổ tông này, cũng biết chính mình đường đột cầu cứu nàng, mạo phạm cấm kỵ của nàng, chỉ là liên quan đến tính mạng dòng dõi gã đành bất chấp những điều khác, quyết tâm liều mạng, đau lòng nói: “Nếu như hôm nay Quý đường chủ cứu Chúc mỗ, vậy lợi nhuận buổi đấu giá ngày hôm nay, Chúc mỗ sẽ cắt bỏ một phần mười đưa cho ngài.”

“Thật không tiện, lợi nhuận buổi đấu giá còn chưa lọt nỏ vào mắt ta, nếu như không còn điều gì cần nói, vậy ta xin cáo từ trước.” Lam Lăng Nguyệt búi mồi, chút ít tiền kia, thật đúng là nhìn không vừa mắt nàng.

“Vậy ngài nói, ngài muốn cái gì? Chỉ cần ngài nói ra, Chúc mỗ nhất định sẽ làm.” Chúc Dung thấy Lam Lăng Nguyệt định đi, lập tức cuống lên.

“Thằng thán, ta muốn vật phẩm đấu giá con báo mắt đỏ kia.” Lam Lăng Nguyệt đi thẳng vào vấn đề chính, nói bản thân có hứng thú đối với con báo mắt đỏ.

Sắc mặt Chúc Dung bỗng chốc trở nên trắng bệch hơn, thứ kia chính là thứ quan trọng cuối cùng, tuyệt đối không thể uống phí tặng người, Kim Điền Đương của gã cũng phải giữ danh dự đến cùng, chỉ là mệnh của mình còn đang nằm trong tay Quý La Sát, kể trước mắt, biện pháp có thể bảo toàn Kim Điền Đương cùng với mệnh giá của bản thân chính là tổn thất, số tiền lớn đổ vào con báo mắt đỏ lại tặng cho Quý La Sát, chỉ là nghĩ tới hết thấy tâm huyết của mình trong khoảng thời gian này thoát cái đồ sông đồ bể, mất hết vốn liếng, Chúc Dung tức đến đau gan nói: “Được, ta đáp ứng người.”

“Thành giao, đây là hoàn hồn đan dùng nước ấm hòa tan uống vào có công dụng giảm đau, người uống trước cái này để hóa giải cơn đau nhức, chờ đến khi trông mắt đỏ của báo vào tay ta thì khi đó ta sẽ chữa bệnh cho người.” Lam Lăng Nguyệt cầm được hoàn trong tay đưa cho thập ngũ đi nương của Chúc Dung, rồi ra khỏi mật thất, tựa hồ toàn bộ kế hoạch tiến hành như bình thường, cho tới bây giờ nàng muốn gì đều không cần tốn quá nhiều sức.

Chẳng qua khi Lam Lăng Nguyệt ra khỏi mật thất, dọc theo hành lang lâu bốn tìm kiếm chỗ đi xuống, thời điểm đi lướt qua Âu Dương Mặc Thần ra ngoài hít thở không khí liền bị Âu Dương Mặc Thần tóm lấy cổ tay.

Âu Dương Mặc Thần ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể Lam Lăng Nguyệt giống như đã từng ngửi qua, lạnh giọng dò xét: “Nữ nhân, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó không?”

“Lại là người, buông tay, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Lam Lăng Nguyệt tức giận quay mặt nhận ra là nam tử đã nhìn thẳng vào mắt mình ở cửa hội quán lúc trước, con người lạnh lùng bán ra tức giận, năng ghét nhất bị người tóm cổ tay.

“Mùi hương trên người người rất quen, người trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ buông tay.” Bàn tay Âu Dương Mặc Thần không có dấu hiệu buông lỏng, cũng không bởi vì Lam Lăng Nguyệt tức giận mà e ngại.

“Lưu manh, Quý La Sát ta mà người cũng dám mạo phạm, muốn chết hả.” Lam Lăng Nguyệt nghe đến đoạn mùi hương cơ thể, hai má lập tức ửng đỏ, tay phải bị lôi kéo chột chuyển, tay trái thuận thế bắn độc châm về phía Âu Dương Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quỷ Vương Vs Quỷ La Sát

Âu Dương Mặc Thần bất ngờ bị độc châm phóng tới trời tay không kịp, buông lỏng tay đang siết lôi Lam Lăng Nguyệt, chân trước chột nghiêng về phía sau, độc châm lướt qua cánh tay của hắn bắn tới cây cột bằng bạc ở bên cạnh, phần bị độc châm ăn mòn trong nháy mắt biến thành đen, có thể thấy loại độc châm này thật kinh khủng.

“Nữ nhân người ra tay ác độc như vậy, đang khiêu chiến giới hạn của ta sao?” Trong con người âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần hiện lên tức giận, hắn không thích bị người đánh lén, lại càng không đáng để động thù với nữ nhân.

“Người mới đang khiêu chiến giới hạn của ta, lần này là cảnh cáo, lần tiếp theo ta sẽ nhắm thẳng vào mệnh môn của người, có câu minh thương dễ tránh, mặc dù võ công của người xác thực cao hơn ta, nhưng người vẫn không có phần thắng đâu.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa chăm chú nhìn hạ bàn* Âu Dương Mặc Thần, độc châm trong tay áo nhắm chuẩn vào huyệt vị hạ bàn của hắn, phòng ngừa hắn đánh úp bất ngờ, mặc dù nam nhân đối diện công lực cực cao, nhưng ấn đường biến thành màu đen, trên người mang theo âm khí rất nặng, nhìn tướng mạo của hắn chắc hẳn do trúng độc gây nên.

(Hạ bàn: từ phần eo trở xuống, các nàng đừng nghĩ bậy nhaaaa xD)

“Nữ nhân, ta không ngại thử thêm lần nữa, xem độc châm của người nhanh hơn, hay Âm Huyết kiếm của ta nhanh hơn.” Tay phải Âu Dương Mặc Thần nắm lấy Âm Huyết kiếm càng thêm chặt, kiếp này si nhục lớn nhất của hắn chính là thân thể nhiễm độc, khi Lam Lăng Nguyệt thốt ra chẳng khác gì sát muối vào vết thương của hắn không hề sai lệch.

Đương lúc hai người giằng co ác liệt nhất, Hắc Phong ra ngoài tìm Âu Dương Mặc Thần nhìn thấy tiểu đồ đệ đang chạm trán với một người đeo mặt nạ mặc y phục màu đỏ, vội vàng vàng chạy tới, mục đích bọn họ tới đây ngày hôm nay là để đoạt con báo mắt đỏ, thế mà tiểu đồ đệ lại gây náo loạn, toàn thân tỏa ra hơi thở chết chóc, thật là đáng sợ.

“Tiểu đồ đệ, con đang làm gì vậy, lâu ba vẫn đang tiến hành buổi đấu giá, đừng nên kích động, đừng quên mục đích chuyến này của chúng ta.” Hắc Phong không quên liếc qua người đeo mặt nạ một cái, chỉ là cảm giác đôi mắt có chút quen quen, nhưng không có thời gian suy nghĩ nhiều, toàn tâm toàn ý của ông đều dồn vào tiểu đồ đệ.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Hắc Phong đến, tâm tình vốn có chút hồi hộp nhưng khi nghe thấy ông gọi người đối diện kia là tiểu đồ đệ, lập tức hóa đá, thì ra tên lưu manh kia là đồ đệ sư thúc nàng, vội âm thầm thu độc chăm lại, dù sao người nọ cũng là đồ đệ sư thúc nàng, độc thuật của mình thì lại do chính sư thúc truyền thụ, nàng không thể trước mặt sư thúc múa rìu qua mắt thợ được, để tránh bại lộ thân phận hiện tại.

“Người chính là Quý La Sát mà giang hồ đồn đại phải không, chuyện hôm nay hiểu lầm thôi, lão phu cũng có danh tiếng y độc lão tổ trên giang hồ, chuyện hôm nay hy vọng có thể nể mặt lão phu, không tính toán nữa, ngày khác lão phu sẽ sắp xếp tự mình đến nhà thăm hỏi.” Hắc Phong thấy sát khí trên người đồ đệ mình đã thu lại, liền nhìn thẳng vào đôi mắt có chút quen thuộc của người mặc y phục đỏ nói.

“Tiền bối nghiêm trang rồi, Quý La Sát ta cũng là con người, lão tiền bối đã lên tiếng, chuyện hôm nay ta sẽ không so đo, chỉ là đồ đệ ngài đáng đồ lăng tử* như vậy chắc hẳn do quản giáo không nghiêm.” Lam Lăng Nguyệt cố ý đề xuống dây thanh quản, dùng âm điệu có chút trầm thấp đáp lại Hắc Phong, sao nàng dám không nể mặt sư thúc nàng chứ.

(Đặng đồ lăng tử: gọi những kẻ háo sắc xấu xa.)

“Nhất định nhất định, vậy chúng ta cáo từ trước.” Lúc Hắc Phong nghe đến bốn chữ đáng đồ lăng tử con mắt giật mạnh, nhưng nghe giọng điệu nói chuyện của người ta, lại nhìn khuôn mặt hơi âm trầm của tiểu đồ đệ hắn, đoán hẳn tiểu đồ đệ hắn đã làm chuyện gì đó, chỉ là cái việc “nghiêm hình khảo vấn” này trước hết cần phải quay về chỗ ngồi rồi hẵng bắt quai, chứ không thể ở trước mặt người khác, mắt mặt lăm.

“Không tiễn.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Hắc Phong rời đi, thở phào, vừa xong thật sự sợ sư thúc của nàng nhận ra, như vậy thì nguy to. Hơn nữa kế hoạch của mình sẽ bị phá hỏng.

** ta là đường phân cách nam chính nín nín **

Tại lầu bốn Hắc Phong chần chờ theo sát phía sau Âu Dương Mặc Thần, dò hỏi hắn chuyện gì vừa mới xảy ra, sao có thể bị người ta nói thành đáng đồ lăng tử.

“Không muốn trả lời.” Âu Dương Mặc Thần bước nhanh hơn, chỉ với bốn chữ âm lãnh mà bá đạo đã bóp chết toàn bộ lòng hiếu kỳ của Hắc Phong.

“Đồ đệ keo kiệt, ta chỉ là cảm giác Quý La Sát kia hình như đã gặp qua đâu đấy.” Câu nói Hắc Phong nhỏ giọng thầm thì vô tình lọt vào tai Âu Dương Mặc Thần.

“Người cũng từng gặp qua nàng?” Âu Dương Mặc Thần nhíu mày, xem ra nữ nhân kia thật sự quý dị. Chẳng lẽ nàng có cổ thuật nào đó, khiến người ta sinh ra cảm giác quen thuộc?

“Không rõ ràng lắm, mấy năm nay mỗi ngày qua lại hai bên, gặp qua hơn nghìn vạn người, làm sao ta biết được có phải ảo giác hay không.” Hắc Phong nhún vai, tiểu đồ đệ không làm thỏa mãn ham muốn bắt quai của ông, ông cũng không thêm thỏa mãn hắn.

Âu Dương Mặc Thần nhìn thấu tâm tư Hắc Phong, ông cũng đang khiêu khích mình, hắn càng không có hứng thú, không khỏi bước nhanh hơn, tính toán canh giờ con báo mất đồ cũng sắp được mang ra đấu giá rồi.

Còn Lam Lăng Nguyệt cũng tìm được lối về chỗ ngồi tại lầu ba, Hạ Ca hộ pháp bên người vội vàng đưa chiếc khăn thấm ướt để chủ tử lau tay.

“Chủ tử, thời gian ngài đi đủ lâu, cuộc đấu giá con báo mất đồ sắp bắt đầu rồi.” Đông Thanh bưng lên một ít bánh ngọt đồng thời nhỏ giọng báo lại tiến độ buổi đấu giá.

“Chúng ta cứ xem cuộc vui là được, báo cho Hoa Ngạo Tuyết ra giá thích hợp là được, chúng ta không cần xuất hết toàn lực, tự nhiên có người sẽ dâng con báo lên thôi.” Lam Lăng Nguyệt phản phó Đông Thanh báo ám lệnh cho Hoa Ngạo Tuyết biết, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ oan gia ngõ hẹp, mặc dù vị trí chỗ ngồi của Âu Dương Mặc Thần khá thấp, nhưng lại vừa vặn chếch vị trí chỗ ngồi của Lam Lăng Nguyệt, hắn ngồi thẳng người lên là có thể nhìn thấy gò má của Lam Lăng Nguyệt, lúc này nữ nhân kia lại có thể ngủ được, nàng là nắm chắc phần thắng, hay chỉ đến vui chơi, Âu Dương Mặc Thần không thể nào suy đoán được tâm tư của nàng.

“Các vị tân khách, vật phẩm tiếp theo lên sàn chính là con báo mất đồ mà các vị đại gia mời mắt chờ mong, đây là thần vật trong truyền thuyết, tin rằng câu chuyện toàn thân đều là bảo vật rất nhiều nhân sĩ giang hồ đều đã nghe đến mòn tai, cho nên ta cũng không muốn dông dài nữa, bây giờ chúng ta bắt đầu bán đấu giá với mức giá bắt đầu là 20 vạn lượng.” Nhị chương quỹ bởi vì nhận được mật lệnh của Chúc Dung, vốn là chủ trì khuấy động cuộc vui cũng trở nên ảm đạm, vốn định giá lên 50 vạn lượng lại biến thành 20 vạn lượng.

Trong khi nói đã sai người chuyển một lồng sắt ra, bên trong con báo mất đồ lười nhác nằm trong lồng sắt ngủ.

“Ta ra 25 vạn lượng.” Một nam nhân mặc cẩm bào đỏ sậm giành báo giá trước.

“Ta ra 30 vạn lượng.” Nam tử cầm chiếc quạt giấy xanh nhạt trực tiếp đưa mức giá lên tới 30 vạn lượng cũng khiến người ta thấy được con báo mất đồ này được coi trọng hiếm thấy dường nào.

Con báo mất đồ mới lên sân đã thành một mảnh ảm ỉ, giá tiền đấu theo đó rất nhanh đã đột phá lên 200 vạn lượng, nhưng có người vẫn tiếp tục ra giá, Lam Lăng Nguyệt vô cùng hứng thú nhìn con báo mất đồ trên đài đấu giá, con báo mất đồ có chút sai biệt so với trong truyền thuyết, kích cỡ cơ thể của nó nhỏ hơn, thân dài khoảng 45cm, đuôi dài 10cm, lông toàn thân màu đỏ tươi hơn nữa màu sắc tỏa ra thật đẹp đẽ. Cặp mắt màu đỏ chốc chốc híp lại, chốc chốc lười biếng nhìn đám người đang bán đấu giá phía dưới, sau đó ở trong lồng sắt không ngừng lăn qua lăn lại, tựa hồ đang cười nhạo mấy kẻ

đang không ngừng hết giá kia.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Âu Dương Mặc Thần Ăn Quả Đắng

Editor: Junenar

“Ha ha.” Hành động của con báo mắt đỏ ở trên đài khiến Lam Lăng Nguyệt thích thú, nhất thời nhin không được mà bật cười.

Vào thời điểm tâm trạng Lam Lăng Nguyệt đang vô cùng tốt chăm chú quan sát con báo mắt đỏ, một giọng nói âm lãnh mang theo độc đoán truyền đến.

“Ta ra 500 vạn lượng.” Âu Dương Mặc Thần không chút xê dịch vừa mở miệng liền hô từ hai trăm vạn lượng lên thẳng năm trăm vạn lượng, một lúc trực tiếp kéo lên thêm ba trăm vạn lượng, nhất thời tất cả mọi người trong buổi đấu giá đều hít một hơi thật sâu không hẹn mà cùng xoay người nhìn về người vừa trả giá.

Lam Lăng Nguyệt do vấn đề góc độ, quay đầu liền nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần nhìn mình khiêu khích, nhớ lại hôm nay hắn trêu ghẹo mình, khoe miệng nhếch lên một đường vòng cung, vừa hay năng đang rảnh rồi buồn chán, vậy cùng hắn chơi một chút.

“Ta ra 600 vạn lượng.” Lam Lăng Nguyệt giờ hồng bài bên người lên, không tỏ ra yếu thế bỏ thêm một trăm vạn lượng.

“Chủ nhân, không phải ngài nói chúng ta không cần tham gia đấu giá sao?” Hạ Ca bên cạnh bị hành động này của chủ tử nhà mình làm cho sững sờ, dù sao hôm nay chủ tử nói không cần mang quá nhiều ngân phiếu, nên lúc ra cửa chỉ cầm theo năm trăm vạn lượng để phòng ngừa, thế mà chủ tử vừa mở miệng đã thành sáu trăm vạn lượng rồi.

“Buồn chán chơi đùa chút cho vui thôi, thuận tiện nhắc nhở người ra giá một chút, đừng kéo dài thời gian mà bỏ lỡ cơ hội.” Lam Lăng Nguyệt ngẩng ngửa bình sứ nhỏ bằng gốm trong tay, về mặt thờ ơ.

Đúng như Lam Lăng Nguyệt dự đoán, năng vừa dứt lời, gián điệp do Chúc Dung sắp xếp liền bắt đầu tiến hành nâng giá.

“Sáu trăm hai mươi vạn lượng.” Một nam tử trung niên mặc áo khoác tơ tằm màu xanh thẫm sau khi nhận được tờ giấy từ người Chúc Dung sai tới, thấp thòm giờ tám bài lên, gã vốn là đầu bếp ở Chúc phủ, lúc này lại nhận nhiệm vụ lúc nguy khốn, nói rằng có hết sức không được tạo điều kiện cho giới vị*, Chúc lão gia nói qua rằng nhất định phải mua bằng được con báo kia không tiếc bất cứ giá nào, sau đó sẽ cho gã một khoản tiền để hắn biến khỏi Hòa Linh quốc, không được quay về.

(Giới vị: chỗ ngồi dành cho người đến đấu giá.)

Lam Lăng Nguyệt lia mắt qua người vừa trả giá một cái liền khẳng định gã ta là người do Chúc Dung an bài, không có quan tương* cũng không có phúc tướng, sức lực không đủ, miệng cọp gan thỏ, bất quá bề ngoài béo tốt đúng chuẩn khuôn mẫu của kẻ lăm lén.

(Quan tương: tướng làm quan.)

Bỗng chốc buổi đấu giá trở nên xôn xao, giới vị bên dưới càng lúc càng nóng, nhị chương quỹ chủ trì buổi đấu giá bên trên càng lúc càng vui mừng quệt mồ hôi, thời điểm phía giới vị hô lên ba nghìn vạn lượng, Âu Dương Mặc Thần không tiếp tục ra giá, trong mắt hắn, con báo mắt đỏ này không đáng giá nhiều tiền như vậy, chỉ là khiến hắn không ngờ tới chính là nữ nhân kia cũng chỉ lên tiếng báo giá một lần, sau đó thì im lặng, còn gã nam nhân mặc áo choàng màu xanh thẫm kia lại giống như nhận được lệnh của người nào đó, mặc kệ là ai ra giá, kẻ trả giá đầu tiên luôn là gã, sau cùng gã bỏ ra ba nghìn năm trăm vạn lượng bạc thành giao, nhưng về mặt của gã chỉ có giải thoát chứ không có vui mừng, Âu Dương Mặc Thần có trực giác hành động nam nhân trung niên này có quan hệ dây mơ rễ má với nữ nhân Quý La Sát.

“Đồ đệ, sao con không ra giá tiếp, còn kém năm trăm vạn lượng là con báo mắt đỏ sẽ thuộc về chúng ta, nếu có máu của nó, ngày độc phát năm nay của con sẽ giảm bớt rất nhiều.” Hắc Phong thấy thánh vật bị người khác mang đi, lập tức niềm oán giận Âu Dương Mặc Thần bùng lên.

“Tiêu phí ba nghìn năm trăm vạn lượng để mua một con báo, giá trị của nó không có cao như vậy, buôn bán lỗ vốn ta làm không nổi.” Suy nghĩ của Âu Dương Mặc Thần cho dù ở dưới tình huống nào luôn rõ ràng rành mạch, huống hồ con báo mắt đỏ kia cũng chưa không hết độc bên trong mình.

Buổi đấu giá kết thúc bên trong tiếng thở dài ai oán, sau khi chờ mọi người rời khỏi buổi hội, Lam Lăng Nguyệt liền được nhị chương quỹ buổi đấu giá mời tới mật thất lầu bốn.

“Quý đường chủ, con báo mắt đỏ này hiện tại đã thuộc về ngài, hiện tại có thể chữa bệnh cho ta rồi chứ.” Chúc Dung tồn thất ba ngàn vạn lượng bạc trong lòng đau như dao cắt, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra cung kính, gã nhất định phải đứng vững, mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Vừa nói, Chúc Dung vừa sai nhị chương quỹ giao lồng sắt giam giữ con báo mắt đỏ cho hộ pháp bên người Đồng Thanh của Lam Lăng Nguyệt.

“Quả nhiên Chúc lão gia là người thẳng thắn, người nằm xuống, hiện tại ta sẽ châm cứu huyết cho người.” Lam Lăng Nguyệt lấy từng cây ngân châm khác nhau từ trong tay áo lần lượt châm vào các huyết vị tâm du, thận du, tam âm giao, nội quan của Chúc Dung, sau một khắc đồng hồ, lại nhanh chóng lấy ra ngân châm tiêu độc, tiếp đó lấy ra một lọ sứ nhỏ chứa tiêu úc hoàn đưa cho Chúc Dung rồi hướng dẫn y cách sử dụng thuốc.

Sau khi Chúc Dung được ngân châm đâm huyết, tâm tình cảm giác của mình cũng chậm chậm mà bình phục, cảm giác nặng chịch trong đầu cũng tiêu tan hơn nhiều, tâm trạng cũng theo đó tốt lên.

“Đa tạ Quý đường chủ ơn cứu mạng.”

“Quan hệ qua lại, không ai tạ ai. Được hoàn theo đó mà dùng, cáo từ.” Mục đích chuyến đi này của Lam Lăng Nguyệt đã đạt được, cũng không muốn ở lại lâu, buổi chiều nàng muốn khởi hành về Kim Hoa quốc.

Mấy người Chúc Dung cho người dẫn Lam Lăng Nguyệt ra ngoài mật thất, đám đông ở ngoài hội quán Kim Điện Đường lúc này đã chậm rãi tản đi, xe ngựa Lam Lăng Nguyệt cũng sớm được an bài ở cửa sau hội quán Kim Điện Đường.

Đúng lúc Lam Lăng Nguyệt đi ra cửa sau Kim Điện Đường, phát hiện đứng bên cạnh xe ngựa của mình chính là tên đồ đệ bám dai như đĩa của sư thúc nàng.

“Xem ra suy đoán của ta không sai, quả nhiên người đứng sau lưng.” Đôi con ngươi lạnh băng của Âu Dương Mặc Thần liếc qua chiếc lồng sắt trong tay hộ pháp bên người của Lam Lăng Nguyệt.

“Trước tôi giờ ta chưa hề nhận không phải ta nhé, tránh ra, chớ khôn chó cản đường.” Lam Lăng Nguyệt không chút hứng thú lãng phí thời gian cùng Âu Dương Mặc Thần, chuyện ở Hòa Linh quốc đã缠 chừ quá lâu, nàng không thể chậm trễ trở về Kim Hoa quốc.

“Nữ nhân, người giỏi lắm, chúng ta đường ai nấy đi.” Lần đầu tiên trong mười bảy năm qua Âu Dương Mặc Thần ăn quả đắng trước mặt nữ nhân, hắn vốn không nói nhiều, sa sầm mặt mày, cả người toát ra âm khí phát tay áo dẫn theo thị vệ đi cùng tránh né xe ngựa rồi đi.

“Chủ nhân, nam nhân kia công lực vô cùng thâm sâu, hôm nay ngài đắc tội hắn, sau này phải cẩn thận đề phòng.” Hoa Ngạo Tuyết vừa rồi quan sát nam tử đối đầu với chủ nhân, nhận ra công lực của hắn cao tới không dò nổi, buộc phải nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt.

“Có lẽ hắn không đến mức đâm sau lưng đâu.” Lam Lăng Nguyệt cũng không đánh giá nhiều về tiểu đồ đệ của sư thúc nàng, chỉ là dựa vào giao chiến với nhau vài cái, nam nhân kia chắc hẳn xem thường loại người hại người đâm lén sau lưng.

“Cẩn thận một chút vẫn hơn, xế chiều ngày hôm nay ngài sẽ đi luôn?” Hoa Ngạo Tuyết vẫn có chút không yên lòng, dù sao an toàn của chủ tử vẫn là quan trọng nhất.

“Đúng vậy, công đoạn cuối sau khi chuyển dời sẽ giao cho người, chờ lát nữa thu thập xong hành lý ta và Hạ Ca Đông Thanh sẽ về Kim Hoa quốc trước, đợi người sắp xếp bên này xong xuôi, hẳn dẫn chúng môn đồ về Kim Hoa quốc, ta sẽ sớm giải quyết xong trước việc tân phủ đệ ở bên đây, đến khi đó nhiệm vụ phụ trách công đoạn cuối của người sẽ gần như kết thúc.” Lam Lăng Nguyệt không nói với mẫu thân của nàng rằng nàng sắp về, nàng muốn tạo bất ngờ, thuận tiện cũng muốn tập kích xem mẫu thân có thật sự tốt như trong thư nói không, năm năm, năm năm qua, không giây phút nào nàng không tưởng tượng đến khung cảnh lúc gặp mặt.

“Chủ tử yên tâm, thuộc hạ sẽ hoàn thành tốt công việc được giao.” Hoa Ngạo Tuyết nhớ kỹ dặn dò của Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt trở về Quý trung đường thu dọn hành lý qua loa, rồi dẫn theo Đông Thanh và Hạ Ca ngồi lên xe ngựa lên đường trở về Kim Hoa quốc.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Dạy Đồ Điêu Nô Ở Ngoài Lam Phủ

Editor: Junenar

Lúc Đông Thanh vừa đặt lồng sắt nhốt con báo mắt đỏ vào bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, cách lồng sắt, con báo mắt đỏ liên tục dùng bộ móng vuốt nhỏ cào cào yêu hồng cấm bảo của Lam Lăng Nguyệt, có vẻ như nó cực kỳ ưa thích màu đỏ. Có lẽ do lồng sắt chật hẹp, chốc chốc lại phát ra những tiếng meo ô trầm thấp, biểu lộ ủy khuất bản thân.

“Làm sao vậy, không muốn ngồi ở trong lồng sao.” Lam Lăng Nguyệt vui đùa với báo nhỏ, vô cùng yêu thích bộ lông đỏ rực của nó.

Giống như con báo mắt đỏ có thể nghe hiểu lời của Lam Lăng Nguyệt, mắt đỏ mở thật to, chân trước không ngừng cào lên trên thanh lồng sắt, như đang tỏ vẻ dễ thương cầu xin được thả khỏi lồng sắt.

“Sau này ta sẽ là chủ nhân của em, gọi là con báo mắt đỏ thì dài quá, hay là từ nay về sau sẽ gọi em là Hòa Nhi đi, vừa khéo hợp với em, thế nào tiểu gia hòa, nếu như đồng ý thì đứng thẳng bằng hai chân trước xem.” Sau khi Lam Lăng Nguyệt đặt tên nó là Hòa Nhi, muốn kiểm tra thử xem có thật nó thông minh giống như trong truyền thuyết không.

“Meo.” Con báo mắt đỏ hình như rất thích tên Hòa Nhi này, theo yêu cầu của Lam Lăng Nguyệt muốn bản thân đứng thẳng bằng hai chân trước, chỉ là do lực thăng bằng của nó không tốt, vừa mới đứng, đã ngã xuống trong lòng sắt, sau đó lần qua lần lại kêu loạn trong lồng, giống như đang ăn vạ Lam Lăng Nguyệt.

“Chủ tử, tên tiểu tử này biết cách giở trò thật.” Đông Thanh nhìn con báo được chủ tử đặt tên là Hòa Nhi theo truyền thuyết là một thần vật hung mãnh, lại đang lần lộn kêu to về dễ thương, thật thú vị.

“Xem ra không thể hoàn toàn tin vào truyền thuyết, bất quá đích thực nó có trí thông minh, mở lồng sắt thả nó ra đi, tiện lấy ra cái chậu bên trong ám cách tắm rửa cho nó thật sạch.” Lam Lăng Nguyệt hí mắt nhìn Hòa Nhi, thật sự đầu hàng với con vật đáng yêu này.

Hòa Nhi nghe thấy chủ nhân đồng ý thả mình ra, ngay lập tức ngừng lăn, tinh thần phấn chấn đứng lên, được Đông Thanh hiện nét cười ôm đi tắm.

Cứ như vậy trong lộ trình mười ngày, tiểu Hòa Nhi dùng rất nhiều chiêu thức bày ra đáng vẻ dễ thương, thành công được nằm trong lòng Lam Lăng Nguyệt, mà Lam Lăng Nguyệt cũng phân phó Hạ Ca dùng mấy khối vải trắng xinh xắn, làm ra mấy bộ đồ đáng yêu cho Hòa Nhi, che đi bộ lông đỏ rực trên người nó, dù sao tiểu Hòa Nhi cũng được tính là thần vật, nếu mình mang theo nó thì không thể để cho nó bị nhận ra, biện pháp duy nhất đó là ngụy trang, làm cho nó trở thành một con mèo nhỏ bình thường.

Vào thời điểm xe ngựa chạy qua cửa thành Hoa đô Kim Hoa quốc, Lam Lăng Nguyệt vén màn xe lên, nhìn Hoa đô lúc này, không gian mịt mờ có cảm giác lạc vào trong mộng, năm năm trước nàng đơn thương độc mã, không nơi nương tựa, không tự bảo vệ được người thân nhất của mình, nhưng hôm nay, Lam Lăng Nguyệt nàng đã trở về, không còn là tiểu cô nương tám tuổi liều lĩnh bốc đồng kia nữa, món nợ của Lam gia hẳn là đã đến lúc trả ba mẹ con nàng rồi đi.

“Chủ tử, ngài có muốn đổi y phục không.” Hạ Ca nhỏ giọng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt thay cẩm bào thường mặc.

“Chốc nữa tới Lam phủ hai người các người phải đổi sang gọi ta là tiểu thư, y phục chắc chắn phải đổi, cuộc vui mới bắt đầu, nguy trang phải thật phù hợp.” Lam Lăng Nguyệt dặn Hạ Ca và Đông Thanh thay đổi cách xưng hô với mình, sau đó mặc ra ngoài lớp áo lót bên trong một chiếc váy bằng bông màu xanh nhạt, rồi để Hạ Ca chải tóc mình thành tóc mai khuê trung nữ tử*.

(Khuê trung nữ tử: con gái phòng the.)

Nhìn bộ dáng trong gương của mình mặc dù đã được sửa soạn cho thanh tú, thế nhưng dung mạo quý khí lại không thể che giấu nổi.

(Tự sướng quá chị ơi....)

Xe ngựa chuyển qua vài con phố cuối cùng cũng dừng lại trước Lam phủ.

Lam Lăng Nguyệt ôm Hòa Nhi ở trong lòng được Đông Thanh dìu đỡ xuống xe ngựa, tới cửa Lam phủ.

“Các người là ai, biết đây là đâu không? Dám cả gan dừng xe trước cửa Lam phủ.” Lam Lăng Nguyệt mới vừa đặt chân xuống, một tiểu hồ tử* môn vệ canh giữ bên ngoài Lam phủ chặn lại quát mắng.

(Tiểu hồ tử: đáng vẻ thô phi.)

“Lam Lôi Ngao bình thường đều dạy dỗ nô tài Lam phủ như thế này sao? Một môn vệ nho nhỏ cũng dám sai bảo ta sao, cút ngay, ta muốn đi vào.” Lam Lăng Nguyệt vuốt ve đầu Hòa Nhi, con người lạnh lùng coi thường tên tiểu hồ tử môn vệ.

“Người dám gọi thẳng tọc danh lão gia chúng ta, ta thấy người chán sống rồi, người cũng không hỏi thử xem tại Hoa đô này quan lớn cũng phải kính lão gia chúng ta ba phần, nhìn dung mạo người được mấy phần tư sắc, tặng không lão gia chúng ta còn chưa chắc muốn, lại vọng tưởng xông vào Lam phủ.” Ngày thường tiểu hồ tử Lưu Tam ý vào có chút quan hệ thân thích với Kiều di nương, coi ai cũng vênh vào kênh kiệu, thấy lam y nữ tử này ngang ngược như thế, tất nhiên không cam lòng bị lên mặt.

“Người ngựa người hã, vậy bản tiểu thư dùng người luyện tay luyện chân một chút.” Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa phi thân tới phía sau Lưu Tam, vô cùng dịu dàng thương gã một đập, không gần không xa vừa vịn rơi vào trong vại nước đặt sát cửa Lam phủ.

Chu Lục làm cùng Lưu Tam thấy lam y nữ tử mạnh bạo như vậy, không dám thở mạnh, hai chân run lẩy bẩy, rất sợ một khắc sau liền sẽ liên lụy tới mình.

“Ta hỏi người, hiện tại ai nắm quyền tại Lam phủ? Có phải phu nhân vẫn ở tại Vân Thanh uyển không?” Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng dò hỏi Chu Lục đang sợ đến phát run.

Tại thời điểm Lam Lăng Nguyệt tra hỏi Chu Lục, Lưu Tam chặt vật bỏ ra khỏi vại nước chạy chân đất vào bên trong Lam phủ. Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy hết tất cả, lại không ngăn cản chút nào, nàng cực kỳ thích thú khi có nhiều người Lam phủ bị gọi ra để chào mừng mình, dù sao Lam gia đại tiểu thư hồi phủ không có chút nào nhiệt nào chẳng phải quá vô vị sao.

“Kiều di nương nắm quyền, phu nhân mấy năm nay đều ít giao du với bên ngoài, tiểu nhân không rõ lắm.” Chu Lục lấp bắp trả lời câu hỏi Lam Lăng Nguyệt.

Kết quả này Lam Lăng Nguyệt cũng không bắt ngờ, nàng cũng chưa bao giờ coi khinh Kiều Phi Nhi, chắc hẳn năm năm qua không giờ phút nào Kiều Phi Nhi không oán hận mình, ngược lại Lam Lăng Nguyệt có chút chờ mong Kiều Phi Nhi sẽ có vẻ mặt gì khi gặp lại mình.

“Tiểu thư, chúng ta trực tiếp tới Vân Thanh uyển, ở chỗ này chờ làm gì.” Đông Thanh nhỏ giọng hỏi Lam Lăng Nguyệt lâm vào trầm tư.

“Chờ chứ, chúng ta không chờ ở chỗ này thì thật không nề mặt người mới chạy đi cáo trạng gì cả, nếu như gã đấy trở về không thấy chúng ta ở đây, chẳng phải phí công chạy sao.” Lam Lăng Nguyệt làm ra bộ dạng làm chuyện tốt, mà tiểu Họa Nhi trong lòng nàng khi nghe thấy chủ nhân nói vậy, phát ra âm thanh meo meo, tựa hồ khinh bỉ chủ nhân tự kỷ.

Đông Thanh và Hạ Ca đứng bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, khoảng chừng qua một nửa thời gian uống cạn ly trà, Lưu Tam dẫn Kiều di nương mặc váy nhung sắc vàng nhạt và hai nha hoàn đi tới.

“Kiều di nương, đây chính là nữ nhân muốn xông vào Lam phủ, tiểu nhân không muốn tranh đấu cùng với nàng ta, lại bị nàng ta ném vào trong vại nước.” Lưu Tam chỉ vào Lam Lăng Nguyệt, tố cáo với Kiều Phi Nhi.

Kiều Phi Nhi đến gần, lam y nữ tử xem chừng cao hơn mình vài phân, dung mạo của nàng ta khá giống với Lam Lăng Nguyệt năm năm trước, trong đôi mắt Kiều Phi Nhi phiếm oán hận, móng tay dài đâm sâu vào da thịt, nàng ta có hóa thành tro mình cũng nhận ra, nếu không phải tại Lam Lăng Nguyệt, mình và nữ nhi cũng không đến mức trở thành như vậy, nữ nhi của bà cũng sẽ không. ...

“Kiều di nương, quả thật người để ta chờ muốn mệt, cầu nô tài không nhận ra ta, đến người cũng nhận không ra sao?” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên, liếc qua động tác tay của Kiều Phi Nhi, chắc chắn chắc, xem ra nàng vẫn thâm căn cố đế* trong lòng Kiều di nương đến như vậy.

(Thâm căn cố đế: ảnh hưởng nặng sâu đến khó có thể thay đổi.)

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Khẩu Chiến Với Kiều Di Nương

“Người, rốt cuộc người là ai.” Lưu Tam ý thức được sắc mặt Kiều di nương đột biến, mà lam y nữ tử nào đó chẳng những không có chút sợ hãi, trái lại không kiêng nể gì châm chọc Kiều di nương, vươn tay chỉ vào Lam Lăng Nguyệt, âm thanh phát ra có chút lấp bắp.

“Một người có thể hủy hoại thân thể của người trong nháy mắt.” Trong lúc Lam Lăng Nguyệt nói, toàn thân tản ra hơi thở chết chóc, độc châm xuất hiện trong tay áo một đường thẳng tắp đánh vào hạ thân Lưu Tam, đột nhiên xảy ra nóng rất đau đớn, khiến Lưu Tam cảm giác hạ thân mình giống như đang bị kéo xé, không còn thái độ vững vào đất ý khi nãy.

“Lam Lăng Nguyệt, người dám hạ độc thủ trước mặt ta trước mặt mọi người sao, người quá khinh thường gia quy của Lam phủ quá rồi đấy.” Kiều Phi Nhi mới nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt xuống tay độc ác dường nào, biết cừu nhân* năm năm mà bà oán hận đã khác xưa rất nhiều, tuy nhiên dù sao đây cũng là Lam phủ, là địa bàn của bà, đánh đòn phủ đầu cũng phải là bà ban cho Lam Lăng Nguyệt, nghĩ tới đây sống lưng ưỡn thẳng, bộ dạng khôi binh vẫn tộ nhìn Lam Lăng Nguyệt.

(Cừu nhân: kẻ thù.

Khôi binh vẫn tộ: kéo đám đông người tới chất vấn lỗi.)

“Năm năm không gặp, tầm mắt Kiều di nương vẫn chẳng khá lên được chút nào, người không thấy đến một tên trông cửa thấp hèn cũng dám động tay động chân với đích nữ của Lam gia ta hay sao?” Lam Lăng Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ đích nữ, xem thường liếc nhìn Kiều Phi Nhi một cái, sau đó chuyên chú đùa giỡn với tiểu Họa Nhi trong lòng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Hóa ra là đại tiểu thư, thỉnh ngài khai ân, tiểu nhân không phải có ý mạo phạm, cầu ngài ban thuốc giải độc, tha ta lần này đi.” Lưu Tam không thể chống lại được trận sóng ngầm giữa hai người, thời điểm gã biết người mình vừa mạo phạm chính là đại tiểu thư tới Thiên Sơn tông trong truyền thuyết, lập tức mờ mịt, quỳ trên mặt đất không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ, mặc dù gã mới đến Lam phủ chưa lâu, nhưng đã nghe đến đại tiểu thư không được sùng ái ở Lam gia lại được vô lâm chí tôn Bách Diệp thu nhận làm đồ đệ, lần này bản thân gây ra chuyện lớn rồi.

“Lưu Tam đồ phế vật này.” Kiều Phi Nhi thấy Lưu Tam quỳ trước tiểu tiện nhân Lam Lăng Nguyệt, giận dữ không có chỗ phát tiết, hận không thể tiến lên hung hăng đá cho Lưu Tam vài cước, thật sự là cái loại nhu nhược ngã theo gió.

“Lưu Tam, di nương vừa rồi có nói bản tiểu thư hạ độc thủ người, chẳng hiểu sao đột nhiên ta nhớ không rõ lắm, hay là người nhắc nhở ta một chút?” Bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Lam Lăng Nguyệt mấy năm nay cũng sớm đã luyện thành thuần thục, thứ Kiều Phi Nhi am hiểu nhất không phải diễn xuất sao, nàng có lòng tốt làm mẫu một lần cho bà ta nhớ lại bản mặt của chính mình năm đó.

“Sao đại tiểu thư có thể hạ độc được, là tự tiểu nhân không cẩn thận trúng độc, còn thỉnh đại tiểu thư bố thí thuốc giải độc.” Công phu hắt nước theo mưa của Lưu Tam cũng không phải để làm cảnh, bởi hạ thân nóng rất đau đớn, nói thôi cũng khó khăn lắm rồi.

Kiều Phi Nhi nghe thấy Lưu Tam trả lời, sắc mặt không thể dùng từ u ám để hình dung được nữa, con giận trong ngực bùng cháy, coi như bà đã hiểu, Lam Lăng Nguyệt này chính là coi mình như con khi đẻ đùa giỡn.

“Chắc chắn, Kiêu di nương, ta thấy hôm nay ngươi thật sự là bắt chó đi cày* xen vào việc của người khác, người ta hình như không cảm kích chút nào.” Lam Lăng Nguyệt thật sự hải lòng với biểu hiện của Lưu Tam, ra hiệu Đông Thanh cho Lưu Tam một viên được màu đỏ, mặc dù tuồng vui hôm nay thiếu vai phụ Lam Lôi Ngạo, bất quá nàng nhìn mặt Kiêu Phi Nhi như trái cà, ngược lại trong lòng có vài phần vui sướng, dù sao ngày còn dài, nếu trò chơi với cái mạng nhỏ của Kiêu Phi Nhi kết thúc quá nhanh, chẳng phải quá dễ dàng cho bà ta à.

(Bắt chó đi cày: chỉ việc làm không đúng với năng lực.)

Lưu Tam cũng không hỏi viên thuốc màu đỏ này là cái gì đã uống vào, hẳn cảm giác mình vừa cho đại tiểu thư thể diện, chắc hẳn nàng sẽ không lấy oán trả ơn, nên nghĩ rằng viên được màu đỏ này dành cho cái nơi không tốt kia.

“Lam Lăng Nguyệt ngươi đừng quá kiêu ngạo, hiện tại cái nhà này do ta nắm quyền, nếu ngươi còn muốn sống thoải mái tại Lam phủ thì tốt nhất nên bót ngạo mạn lại cho ta.” Kiêu Phi Nhi nghe thấy Lam Lăng Nguyệt ví mình là chó, trong con ngươi bắn ra lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp Lam Lăng Nguyệt.

“Ta vốn là ngạo mạn đấy, ngươi có không? Ta có thân thể khỏe mạnh đầy đủ, nữ nhi ngươi có sao? Vừa đúng lúc nhắc đến, Ngũ Yên muội muội của ta, chắc vẫn còn sống chứ, hôm nay ta mệt mỏi, về Vân Thanh uyển trước, chờ tâm tình ta tốt hơn sẽ tới thăm hỏi muội muội ngoan của ta, dù sao ta cảm thấy nó oán hận ta còn hơn cả ngươi nữa.” Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ mặt vô hại liếc nhìn Kiêu Phi Nhi đang cố hết sức áp chế cơn giận, mục đích ngày hôm nay đã đạt được, Lam Lăng Nguyệt cũng lười nhìn cái khuôn mặt bản thủ của Kiêu Phi Nhi, liền phân phó Đông Thanh và Hạ Ca mang theo bọc trên xe ngựa đi về phía Vân Thanh uyển.

Lưu Tam thấy Lam Lăng Nguyệt muốn đi, cuống quýt ôm hạ thân vẫn đau đớn như trước chạy theo. Còn Kiêu Phi Nhi lại mặt mày u ám mang theo nha hoàn ra ngoài Lam phủ tìm Lam Lôi Ngạo, tiểu tiện nhân Lam Lăng Nguyệt đã trở về, trước tiên bà phải thổi gió bên tai cho Lam Lôi Ngạo biết.

(Ý nói lại cho LLN nhưng theo hướng xấu.)

“Đại tiểu thư, được này hình như không thể giảm đau.” Lưu Tam sợ hãi hỏi.

“Viên được đó có tác dụng khiến độc lan tỏa nhanh hơn, không giảm đau, đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, độc châm của ta là độc không có ai có thể giải được, trừ phi ngươi nhân lúc độc tính chưa lan ra, tự cung sẽ bảo vệ được cái mạng nhỏ của ngươi, bằng không bảy ngày sau toàn thân phát mủ mà chết.” Từ trước tới nay Lam Lăng Nguyệt chính là người phạm ta một phần, ta trả ngươi vạn phần, làm thái giám là có lợi cho hẳn lắm rồi.

Sau khi Lưu Tam biết được công dụng viên được vừa uống, thiếu chút nữa lăn ra bất tỉnh, môi run rẩy trắng bệch tựa hồ muốn mắng Lam Lăng Nguyệt, nhưng cuối cùng cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể nhìn bóng lưng Lam Lăng Nguyệt rời đi.

Lúc này bên trong Vân Thanh uyển

Thu Nhược Thủy đang ở cùng Lam Lăng Hạo sáu tuổi trong phòng học Tam tự kinh, đúng lúc Lam Lăng Nguyệt đi vào Vân Thanh uyển chợt nghe thấy loáng thoáng tiếng đọc sách.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện.” Giọng trẻ con non nớt lạnh lạnh mà rõ ràng, đoán giọng nói này chắc là của đệ đệ tiểu Hạo nhi khi mình rời đi mới được một tuổi.

“Người là đại tiểu thư?” Quân sự Vân Thanh uyển Vương Nguyệt Nga nhìn thấy lam y nữ tử và hai người ăn mặc giống nha hoàn xách theo bọc đồ đi vào trong uyển, vội tiến lên phía trước, vốn định hỏi xem có phải nha hoàn mới tới đi nhầm uyển không, đến khi nhìn rõ khuôn mặt lam y nữ tử, ngập ngừng hỏi, dù sao cũng đã năm năm, gương mặt Lam Lăng Nguyệt cũng biến đổi không ít.

“Đúng thế.” Lam Lăng Nguyệt gật gật đầu.

“Đại tiểu thư, rốt cuộc ngài đã trở về, phu nhân mấy ngày trước còn nhắc mãi nửa tháng nay không có tin tức của ngài, lão nô sẽ đi bẩm báo phu nhân ngay.” Về mặt Vương Nguyệt Nga mừng rỡ, tính nhanh chóng đi bẩm báo cho Thu Nhược Thủy.

“Không cần làm phiền, tự ta đi là được rồi.” Lam Lăng Nguyệt cắt ngang lời Vương Nguyệt Nga, nàng muốn chính mình tới bên người mẫu thân, tự nói rằng nàng đã trở về, không cần ai làm thay.

Nặng nề nhắc từng bước chân, Lam Lăng Nguyệt đi tới bên ngoài tiểu thư phòng đã rời khỏi năm năm, trông thấy trong thư phòng, mẫu thân vẫn thanh nhã như xưa ngồi bên cạnh chiếc bàn gỗ làm từ đàn hương, tay cầm tay tiểu Hạo nhi dạy viết chữ, một màn ôn nhu như kia lấp đầy trái tim Lam Lăng Nguyệt, người mình luôn muốn bảo vệ chính là họ.

“Mẫu thân, mẹ nhìn đại tỷ tỷ đứng trước cửa kia.” Tiểu Hạo nhi không tập trung hết nhìn đông lại nhìn tây nhìn tới cửa có một lam y tỷ tỷ vẫn đang nhìn bà, liền bảo mẫu thân nhìn ra miệng cửa.

Thu Nhực Thủy ngẩng đầu nhìn ra miệng cửa theo lời Hạo nhi, nhận ra chính là Nguyệt nhi năm năm trước rồi đi, trong mắt liền nổi lên một tầng sương mù ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mẹ Con Đoàn Tụ

Editor: Junenar

“Nguyệt nhi, con thật sự là Nguyệt nhi sao?” Thu Nhực Thủy xúc động kịch liệt, rất nhiều lần nằm mơ thấy nữ nhi, chỉ là khi bà tỉnh giấc tất cả hóa hư không, hơn nửa tháng nay không nhận được tin tức nào từ Nguyệt nhi, bà vô cùng lo lắng.

“Mẫu thân, con đã trở về, Nguyệt nhi thật sự đã trở về, sau này không bao giờ rời đi nữa.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu lia lịa, giao tiểu Hỏa Nhi trong lòng cho Hạ Ca bên cạnh, bước về phía Thu Nhực Thủy.

“Tỷ là Nguyệt nhi tỷ tỷ sao?” Lam Lăng Hạo chớp cặp mắt to, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đều nghe mẫu thân nhắc đến đại tỷ của hắn nhiều nhất, cho nên hắn cực kỳ tò mò về vị đại tỷ trong lời đồn này, bình thường cũng sẽ tưởng tượng nếu đại tỷ tỷ gặp hắn có thích hắn không.

“Đúng rồi, không ngờ tiểu Hạo nhi cao lớn tới dường này, lúc tỷ tỷ đi đệ vẫn chỉ là một tiểu oa nhi mặc tã đấy.” Lam Lăng Nguyệt nhéo nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của tiểu Hạo nhi, cảm giác non mềm tròn nhẵn thật thích.

“Nguyệt nhi cũng cao hơn, cũng càng lúc càng xinh xắn hơn, hai người các nàng là?” Thu Nhực Thủy kéo tay nhỏ bé của Lam Lăng Nguyệt, ảm áp không lạnh lẽo như hồi bé, xem ra mấy năm nay thân thể nữ nhi đã khá lên nhiều, bà cũng vui mừng, nhìn hai thiếu nữ sau nữ nhi, có chút nghi hoặc.

“Đâu nào, mẫu thân đừng trêu chọc con, các nàng là hai tỷ nữ con thu nhận, mau tới hành lễ mẫu thân ta đi.” Lam Lăng Nguyệt hiếm khi đỏ mặt xấu hổ, qua mấy năm gương mặt này thay đổi không phải nhiều, ngũ quan duy nhất nhìn tạm được của nàng chính là cặp mắt hẹp dài giống với mẫu thân, vừa nói vừa ra hiệu Hạ Ca và Đông Thanh thỉnh an mẫu thân.

“Nô tỷ Hạ Ca.”

“Nô tỷ Đông Thanh.”

“Thỉnh an phu nhân.” Hạ Ca và Đông Thanh đặt bịch đồ xuống, bước về phía trước một bước thỉnh an Thu Nhực Thủy.

“Ừ, hai nha đầu xinh đẹp.” Thu Nhực Thủy gật gật đầu, nhẹ giọng khen hai người một câu.

“Tỷ tỷ, mẫu thân nói tỷ theo học võ công từ một cao nhân vô cùng lợi hại, Hạo nhi muốn xem tỷ tỷ luyện võ công.” Hiện tại tiểu Hạo nhi đã bắt đầu học tiểu học, phụ từ lớp bọn nhóc thường xuyên kể một ít cổ sự anh hùng, thằng bé rất sùng bái đại anh hùng biết võ công.

“Hạo nhi ngoan, đại tỷ con đi đường mệt hơn mười ngày, trước tiên để đại tỷ nghỉ ngơi thật tốt đã.” Thu Nhực Thủy nhận thấy nữ nhi và hai nha hoàn phía sau có chút mệt nhọc, dù sao con đường tới đây cách Thiên Sơn tổng khá xa.

Mặc dù trên mặt tiểu Hạo nhi có chút ỉu xiu, nhưng thằng bé vẫn gật đầu, mẫu thân nói tỷ tỷ mệt, hắn không muốn làm cho tỷ tỷ mệt hơn.

“Không sao cả, con không mệt, Hạo nhi đi nào, tỷ tỷ biểu diễn cho đệ xem một đường võ cho đệ mở mang kiến thức.” Lam Lăng Nguyệt không đành lòng nhìn tiểu Hạo nhi ỉu xiu như vậy, liền dắt tay nhỏ của tiểu Hạo nhi ra khỏi tiểu thư phòng, tới giữa Vân Thanh uyển.

Mắt tiểu Hạo nhi lập tức sáng ngời, vẻ mặt rạng rỡ theo Lam Lăng Nguyệt ra khỏi tiểu thư phòng.

Lam Lăng Nguyệt vừa ra khỏi tiểu thư phòng liền ôm tiểu Hạo nhi mũm mĩm tung mình bay lên một thân cây Vân Thanh uyển, cánh tay phải ôm chặt tiểu Hạo nhi trong lòng cổ gắng bảo đảm an toàn cho thằng bé.

“Oa oa, ta bay lên này, cao quá đi thôi, mẫu thân, mẹ có thấy Hạo nhi bay lên không.” Lam Lăng Hạo không ngừng vẫy vẫy cánh tay nhỏ với Thu Nhực Thủy dưới tầng cây, chia sẻ niềm vui sướng của hắn.

“Nhìn thấy, mau xuống đây đi, trên cây nguy hiểm lắm.” Thu Nhực Thủy có chút lo lắng nhìn Nguyệt nhi và Hạo nhi trên cây, dù sao cây cao như vậy.

“Vâng, Hạo nhi ôm chặt tỷ, chúng ta xuống nào.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Hạo nhi ôm chặt mình, liền thuận thế phi từ thân cây xuống.

Lam Lăng Nguyệt và tiểu hạo nhi bình an đáp xuống, tâm của Thu Nhực Thủy theo đó cũng thả lỏng, mặc dù không biết hiện tại võ công của Nguyệt nhi cao cường như nào, nhưng nhìn theo hành động vừa xong, Nguyệt nhi của bà đã không còn là vật trong ao.

“Tỷ tỷ, đệ muốn theo tỷ học võ công, đệ cũng muốn bay cao thật là cao.” Tiểu Hạo nhi khoa chân múa tay vui sướng sùng bái Lam Lăng Nguyệt, từ giờ khắc này tỷ tỷ chính là anh hùng trong lòng hắn.

“Trước tiên phải chăm chỉ học hành, chờ thêm hai năm nữa tỷ tỷ sẽ dạy cho đệ.” Lam Lăng Nguyệt xoa xoa cái đầu nhỏ của tiểu Hạo nhi, tên tiểu tử này nghe tiếng gió đoán trời mưa*, đặc biệt hiếu học.

(Nghe tiếng gió đoán trời mưa: mới nghe được chút tiếng gió đã nói rằng trời sắp mưa rồi. Dùng để chỉ vừa nghe chuyện nào đó đã đi kể lể thêm mắm thêm muối, người không có chủ kiến, bảo sao làm vậy.)

Tiểu Hạo nhi thấy tỷ tỷ đáp ứng chờ hắn lớn lên chút nữa sẽ dạy hắn, vô cùng mong chờ gật đầu, một buổi trưa ngán ngủ, phía sau Lam Lăng Nguyệt có thêm một tiểu tùy tùng tiểu Hạo nhi, có lẽ bản tính tiểu hải ham chơi, tiểu Hạo nhi coi Hỏa Nhi thành đồ chơi mới. Cùng nó nô đùa quên hết trời đất, mà Hỏa Nhi thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng meo meo kháng nghị.

Tối giờ cơm chiều, Lam Lăng Nguyệt vẫn chưa nhìn thấy Trang mẩu, đành phải hỏi mẩu thân Trang mẩu đâu.

“Hôm nay Trang mẩu ra ngoài mua đồ, sẽ về trễ một chút.” Thu Nhược Thủy vừa gấp thức ăn cho Lam Lăng Nguyệt, vừa cung cấp tình hình Trang mẩu.

“Ra vậy, bảo sao, buổi trưa chẳng thấy bà ấy đâu, mẩu thân, con tự làm cũng được mà, nhìn xem cái bát nhỏ của con cũng đã chất đầy rồi.” Lam Lăng Nguyệt nhìn cái bát nhỏ bị gấp đầy, trêu chọc mẩu thân.

“Được, vậy con ăn nhiều một chút, sáng mai mẩu thân sẽ làm cho con cao hoa quế con thích ăn nhất.” Thu Nhược Thủy cung chiều cười với Lam Lăng Nguyệt, bà cảm giác cuộc sống hiện tại rất hạnh phúc, có nhi có nữ bên người trong lòng cảm thấy đủ rồi, trong năm năm này, bởi vì có ba điều quy ước và Trang mẩu bảo vệ, bà và Lam Lôi Ngạo gặp nhau rất ít, cũng thanh tịnh rất nhiều.

Chỉ là giữa lúc một nhà ba người hòa thuận vui vẻ dùng bữa tối, một giọng nói không thích hợp truyền đến từ trong uyển.

“Vương Nguyệt Nga người dám ngăn cản ta?” Lam Lôi Ngạo vô cùng tức giận trừng mắt Vương Nguyệt Nga đang cản đường ông, ông nghe Kiều di nương báo Lam Lăng Nguyệt đã trở về, liền trở về Lam phủ, đợi cả buổi trưa cũng không thấy Lam Lăng Nguyệt đi thỉnh an hắn, năm năm trước nói đi là đi, năm năm sau nói về là về, coi Lam phủ là cái gì chứ, không để ông vào mắt một chút nào.

“Lão gia, ngài không thể đi vào, ngài đã quên ba điều quy ước sao.” Vương Nguyệt Nga ngăn cản, nhắc tới ba điều quy ước để hạn chế Lam Lôi Ngạo, trong lòng suy nghĩ giả như có Trang mẩu ở đây thì tốt rồi.

“Đừng dùng tờ giấy kia để làm ta sợ, cứ nhắc tới ba điều quy ước kia, sắc mặt Lam Lôi Ngạo càng tối, đó là điều sỉ nhục của ông.

“Người nên rút phải là ngươi chứ?” Trước khi Lam Lăng Nguyệt từ tiền sảnh đi ra, nghe thấy lời Lam Lôi Ngạo quát mắng Vương Nguyệt Nga, hai tay khoanh lại trước ngực, khiêu khích nhìn về mặt tức giận của Lam Lôi Ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bí Mật Phủ Bụi Mờ

Editor: Junenar

Lam Lôi Ngạo liếc mắt về phía Lam Lăng Nguyệt đang đi ra, năm năm không gặp, dường như nàng thanh tú hơn so với trước đây, nhưng nhiều nhất cũng chỉ vào diện bình thường, căn bản không cùng đẳng cấp với nhị nữ nhi Lam Ngữ Yên và tam nữ nhi Lam Khế Thiên, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Năm năm không thấy, trở về cũng không biết đi thỉnh an ta, trong mắt ngươi còn có phụ thân ta sao?” Lam Lôi Ngạo vừa mở miệng là khởi binh vấn tội, năm năm trước do bị vũ tôn Bách Diệp xác xọc đánh vào sĩ diện của hắn, cứ mỗi lần nhìn vào ba điều quy ước là gián tiếp tổn thương lòng tự tôn của hắn lần đó.

“Hai chữ phụ thân ngươi xác định có thể đảm đương nổi sao? Ngươi và Kiều Phi Nhi đúng là cá mè một lứa, chẳng trách ta luôn cảm thấy hai người thật xứng làm sao, một đôi cận bã.” Lam Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bản thân mình còn chưa tìm đến ông ta, ông ta lại tự đưa tới cửa.

Lam Lôi Ngạo bị lời nói châm chọc của Lam Lăng Nguyệt khiến cho sắc mặt chuyển tái mét, nghịch nữ này, không thể theo sai khiến của ông, chỉ làm cho ông ngột ngạt, ông càng coi thường cái loại chốn đường này hơn.

“Lam Lăng Nguyệt, là ngươi không xứng làm nữ nhi của ta, ta sẽ tới từ đường xin gia phả, ngay trước mặt mọi người Lam gia tự tay trục xuất ngươi khỏi Lam gia gia phả.” Lam Lôi Ngạo dùng giọng điệu uy hiếp tính để Lam Lăng Nguyệt biết khó mà lui chịu thua mình, trong mắt ông, Lam Lăng Nguyệt hiện tại chính là con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, không bị khống chế, nếu ông muốn khống chế được Lam Lăng Nguyệt nhất định phải để nàng ý thức được tầm quan trọng của phụ thân là ông, để cho nàng biết nếu như không có ông, nàng chẳng là cái thá gì cả.

Lúc này con người lạnh lẽo như tảng băng của Lam Lăng Nguyệt sâu đến không lường, nhìn Lam Lôi Ngạo vênh vào đắc ý đối diện, nhìn cái bộ dạng không thể sống nổi khi mình rời đi sẽ giống như lúc hắn bị quăng ném, trực xuất khỏi gia phả sẽ tốt hơn, nghĩ đến mỗi ngày phải nhìn coi bộ mặt buồn nôn của Lam Lôi Ngạo, nằng chẳng còn hứng để ăn uống nữa.

“Đề nghị này không tệ, ta đồng ý, người đi xin cái người gọi là gia phả đi, ta tới Lan uyển tổ mẫu chờ người, đến lúc đó Lam lão gia cũng đừng quên triệu tập trên dưới tất cả mọi người Lam gia nhé, hôm nay cũng sẩm tối rồi, Lam lão gia người nên tăng nhanh tốc độ, quyết định xong sớm để ta còn đi ngủ.” Lam Lăng Nguyệt chậm rãi xoay người, thái độ từ đầu tới cuối đều tỏ ra thờ ơ, hoàn toàn không có nét mặt cầu xin tha thứ như trong tưởng tượng của Lam Lôi Ngạo.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Người có biết hậu quả của việc tách khỏi gia phả không?” Lam Lôi Ngạo vô cùng không cam lòng nhấn mạnh thêm một lần nữa.

“Lam lão gia, ta không giống loại gian thương như người, ta không có nhiều tâm địa gian xảo như vậy, nếu mục đích chuyến này đêm nay của người là muốn trục xuất ta khỏi gia phả, thế thì khoải đao trăm loạn tốc chiến tốc thắng đi, còn định ra oai phủ đầu ta, vậy quay người ra cửa rẽ trái cút.” Lam Lăng Nguyệt khinh miệt Lam Lôi Ngạo, không ngừng điều chỉnh hô hấp của mình, tra cha này thật bày ra lắm trò.

“Được, Lam Lăng Nguyệt người có cốt khí, hôm nay ta nhất định trục xuất kẻ vô ơn bạc nghĩa như người khỏi gia phả.” Lam Lôi Ngạo trong nháy mắt nổi trận lôi đình, ngịch nữ như kia không cần cũng được, phát tay áo dẫn theo tùy tùng phía sau đi về phía từ đường Lam phủ.

“Tỷ tỷ, vừa xảy ra chuyện gì thế, phụ thân hình như tức giận bỏ đi mất rồi.” Nghe thấy bên ngoài ầm ĩ một trận, Thu Nhược Thủy cuống quýt dắt tiểu Hạo nhi đi ra, chỉ là ra đến nơi thì thấy bóng lưng Lam Lôi Ngạo rời khỏi Vân Thanh uyển, tiểu Hạo nhi lo lắng hỏi thăm Lam Lăng Nguyệt.

“Không có việc gì, tiểu Hạo nhi ngoan theo Thủy Tinh tỷ tỷ vào phòng chơi với Hòa Nhi đi, tỷ tỷ có chuyện muốn nói với mẫu thân.” Lam Lăng Nguyệt cũng không tính nói trước mặt Lam Lăng Hạo, dù sao thằng bé còn nhỏ, nằng không muốn tuổi thơ của tiểu Hạo nhi có bất kỳ bóng đen nào.

Tiểu Hạo nhi vừa nghe đi chơi với Hòa Nhi, trong đôi mắt toát lên niềm phấn khích theo Thủy Tinh vào phòng, lúc này giữa uyển chỉ còn lại có hai người Lam Lăng Nguyệt và Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân, con quyết định tách khỏi Lam gia, Lam Lôi Ngạo muốn trục xuất con khỏi gia phả.” Giọng điệu Lam Lăng Nguyệt bằng phẳng, không có chút gợn, giống như điều đang nói không có chút quan hệ nào với mình.

“Đồ súc sinh, tại sao ông ta có thể làm ra loại chuyện thiên lý bất dung này chứ, Nguyệt nhi yên tâm, có mẫu thân ở đây, cho dù mẹ có nhu nhược thế nào cũng là người còn sống, mẹ sẽ không để ông ta làm cản như vậy.” Thu Nhược Thủy nghe thấy Lam Lôi Ngạo muốn trục xuất nữ nhi khỏi gia phả lập tức nổi giận, ông ta không chịu tha cho nữ nhi của bà, cố ý đuổi tận giết tuyệt, mặc dù từ lâu bà đã hết hy vọng với Lam Lôi Ngạo, nhưng không có nghĩa bà có thể tùy ý mặc hắn khi dễ nữ nhi.

“Mẫu thân, mẹ đừng kích động, kiểu xung hô Lam gia đại tiểu thư này con vốn cũng không quan tâm, con cũng không thiết làm nữ nhi của ông ta, huống hồ thật sự con không cảm thấy con và ông ta có chung suy nghĩ, phụ thân như ông ta hà cớ gì phải luyến tiếc.” Lam Lăng Nguyệt không ngờ mẫu thân kích động như thế, an ủi bà cũng tiện nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nguyệt nhi, một nữ nhi gia con lại có thể có loại ý nghĩ đường đột này, qua một năm nữa con đã đến tuổi lập gia đình, nếu làm việc liều lĩnh như vậy, đến lúc đó làm lỡ hạnh phúc chung thân của con.” Thu Nhược Thủy thở dài, thanh danh nữ hài gia rất quan trọng, những năm gần đây bà nén giận cũng chính vì không hy vọng bản thân nhất thời xúc động mà hủy hoại hạnh phúc cả đời của hai hài tử.

“Mẫu thân, Nguyệt nhi không phải quyết định bốc đồng, hiện tại Nguyệt nhi không còn là tiểu hài tử tám tuổi tay không tác sát nữa, sao có thể mặc kệ ông ta nắm mũi dắt đi, mẫu thân mẹ đã hiểu rõ ông ta, vậy thì hòa ly với ông ta đi, chúng ta sống cuộc sống của mình, không cần quan tâm đến nhiều nhân nghĩa đạo đức như vậy, nếu hạnh phúc của con phải dùng một đời của mẹ để đổi lấy vậy con tình nguyện không cần.” Lam Lăng Nguyệt biết thời đại này tư tưởng phụ nữ đều phong kiến giống như mẫu thân, chỉ biết về một vòng tròn rồi giam cầm chính mình bên trong, giống như chỉ cần đi về phía trước một bước thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Lời Lam Lăng Nguyệt, từng câu từng chữ đều khắc vào tâm Thu Nhược Thủy, bà còn có thể theo đuổi hạnh phúc của mình sao? Cả đời này bà có rửa cũng không sạch, cũng sớm đã bị mất trong bàn tay ma quỷ của Lam Lôi Ngạo, những nỗi đau khổ bà từng trải qua sao có thể phai mờ, nhớ tới chuyện xưa cũ phủ đầy bụi, lòng của bà bắt đầu run rẩy, tựa như có một luồng khí lạnh thấm vào thân thể, toàn thân trở nên lạnh lẽo, tay lại không nghe theo sai khiến phát run, chỉ cảm thấy nhất thời ngực khó chịu kinh khủng.

“Mẫu thân, mẹ làm sao thế?” Lam Lăng Nguyệt thấy vẻ mặt Thu Nhược Thủy vô cùng thống khổ, tay phải ôm ngực thật chặt, lập tức bắt lấy tay trái còn đang run rẩy bắt mạch cho Thu Nhược Thủy.

Mạch tượng Thu Nhược Thủy hỗn loạn khiến Lam Lăng Nguyệt chau mày, mẫu thân hẳn là can úc* quanh năm kết thành hơn nửa mới vừa bị hỏa công tâm* tạo thành bệnh trạng, hiện tại trước tiên phải loại bỏ máu tụ trong ngực, vội đỡ Thu Nhược Thủy ngồi lên ghế trong uyển, lấy từ trong hòm bao bên hông một dây nhỏ ngân châm, nhắm thẳng vào huyệt vị, chuyên chú hạ châm, sau đó điểm hai huyệt vị trung quản và thiên trung, cố gắng dùng nội lực bức máu tụ ra ngoài cơ thể.

(Can úc: tên một loại bệnh do uất ức tích tụ trong gan tạo nên bệnh.

Hỏa công tâm: nhiệt đánh vào người -> theo như mình hiểu dạng như cao huyết áp đó.)

Nhờ Lam Lăng Nguyệt cứu chữa kịp lúc, rốt cuộc Thu Nhược Thủy cũng nhổ ra một ngụm máu tụ màu đen ở ngực, sau khi sắc mặt Thu Nhược Thủy từ từ hồi phục bình thường, Lam Lăng Nguyệt đưa một viên bổ huyết đan cho bà uống.

“Mẫu thân cảm thấy như thế nào rồi.” Lúc Thu Nhược Thủy uống xong dược hoàn, Lam Lăng Nguyệt vỗ vỗ lưng giúp bà thuận khí.

“Trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, Nguyệt nhi còn biết y thuật sao?” Tình trạng của Thu Nhược Thủy rõ ràng đã khá lên nhiều, cũng không còn khó chịu giống ban nãy.

“Có theo sư thúc học sơ sơ, có phải trong lòng mẫu thân có khúc mắc rất lớn không?” Lam Lăng Nguyệt nghiêm túc nhìn thẳng vào Thu Nhược Thủy, bà bị can úc nghiêm trọng chính là biểu hiện của chứng trầm cảm, nếu như nàng đoán không sai, mẫu thân của nàng hẳn đã từng trải qua đã kích quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mây Vẩn Gió Nổi

Editor: Junenar

Sắc mặt Thu Nhược Thủy khẽ tái nhợt, hoảng sợ như ngồi trên bàn chông.

“Mẫu thân, khúc mắc của mẹ có liên quan tới Lam Lôi Ngạo phải không?” Lam Lăng Nguyệt nhận ra mẫu thân vẫn đang lẩn tránh, nhớ tới phản ứng vừa xong của bà, rốt cuộc năm mình năm tuổi đã xảy ra chuyện gì, trải qua chuyện gì, vì sao ký ức của nàng trống rỗng, vì sao mẫu thân lại trở nên như vậy, ký ức trước năm tuổi của kiếp trước cũng bị phân tán rải rác, tất cả những bí ẩn đó luôn vây hãm trong lòng nàng năm năm, nếu như tình hình mẫu thân còn tiếp tục phát triển nặng sẽ gây ra chứng trầm cảm, muốn cởi bỏ khúc mắc phải lấy độc trị độc. Chỉ có bộc lộ hết ra, bà mới có thể hoàn toàn vượt qua.

“Nguyệt nhi, đừng hỏi nữa được không? Mẫu thân sẽ điều chỉnh tốt tâm thái của bản thân.” Thu Nhược Thủy lắc lắc đầu, muốn nói lại thôi, bà không đành lòng liên lụy đến nữ nhi, sợ rằng nếu hôm nay bản thân nói ra sẽ mang đến họa sát thân cho nữ nhi, không phải nhiều năm qua bà đều vượt qua được đó thôi? Bà thà rằng chôn chuyện kia ở trong bụng cả đời.

Lam Lăng Nguyệt thấy tâm tình mẫu thân Thu Nhược Thủy có dấu hiệu lên xuống dữ dội lại hơi mất khống chế, liền không tiếp tục hỏi sâu vào, đành vô cùng bất đắc dĩ nói: “Mẫu thân, con không hỏi mẹ nữa, đợi đến khi nào mẹ muốn nói thì hãy nói.”

“Được, thật sự Nguyệt nhi con muốn tới Lan uyển?” Thu Nhược Thủy thở dài, bà không ngờ Nguyệt nhi vừa trở về, Lam Lôi Ngạo đã đối chọi gay gắt với con gái của bà.

“Đi ạ, con cũng đã năm năm không lộ diện, Lam lão gia cho con cơ hội này sao con có thể không nắm chặt! Bất quá hiện tại con đang thay đổi chủ ý, muốn ở lại Lam phủ, chờ con chơi chán rồi sẽ đi.” Lam Lăng Nguyệt nàng thay đổi chủ ý, cương quyết dẫn mẫu thân đi, khúc mắc của bà không giải được cũng không buông bỏ được so với bị giam nhốt trong Lam phủ có khác gì nhau, nàng chỉ có tìm cách phá bỏ trên người Lam Lôi Ngạo.

Thu Nhược Thủy thấy thái độ Lam Lăng Nguyệt hòa hoãn, liền đề nghị mình cùng đi với nàng, có bà ở đó Lam Lôi Ngạo không dám làm càn quá mức.

Lam Lăng Nguyệt cũng không từ chối đề nghị của Thu Nhược Thủy, âm thầm phân phó Hạ Ca ở lại bảo hộ tiểu Hạo nhi, sau đó dẫn Đông Thanh theo mẫu hậu cùng đi đến Lan uyển.

Bên trong Lan uyển

“Lão phu nhân, ngài uống chút chè hạt sen đi, đồ ăn nóng vừa xong người ăn chẳng được bao nhiêu.” Xuân Tú đưa chén chè hạt sen nhỏ cho Lam lão phu nhân.

Lam lão phu nhân lắc lắc đầu, gần đây đầu luôn nặng nề vô cùng, chẳng muốn ăn thứ gì, da cũng trở nên tối xỉn.

“Đề sang chỗ khác đi, hiện tại ăn không vào, Xuân Tú người nói xem có phải mấy năm nay ta già đi rất nhiều hay không.” Lam lão phu nhân thở dài, người không thể không già, đã hơn sáu mươi, tóc bạc cũng dần dần nhiều hơn.

“Lão phu nhân ngài đâu đã già, trong mắt Xuân Tú lão phu nhân vẫn phong nhã hào hoa.” Xuân Tú đặt chén chè hạt sen lên trên bàn nhỏ bên cạnh, ngồi xổm xuống bóp chân giãn thần kinh cho Lam lão phu nhân.

“Người thật là, cái miệng nhỏ vẫn ngọt như vậy, lão đầu tử Lam Phong lại đi loanh quanh chỗ nào rồi, sao còn chưa trở lại.” Lam lão phu nhân mạnh mẽ một đời, về già bên người chỉ còn lại nha hoàn tri kỉ Xuân Tú.

“Ngài nói lão thái gia hả, ông ấy chắc sắp trở về rồi, lúc buổi chiều đi nghe hí, hay là ta phái người ra ngoài ngoài gọi về.” Xuân Tú nhẹ giọng trả lời hỏi han của Lam lão phu nhân.

“Thôi, cứ để ông ấy đi, đều là người già cả rồi, còn chạy bên ngoài cả ngày, chưa bao giờ để tâm đến chuyện trong phủ, mấy năm qua Lam Lôi Ngao có nạp một di nương có xuất thân là hí tử*, cả hai người đều không phải kẻ dễ bắt nạt.” Lúc Lam lão phu nhân nhắc tới việc Lam Lôi Ngao mới nạp thêm hí tử Hoa Vũ vào ba năm trước trong giọng nói mang theo chút oán giận, Lam Lôi Ngao ngang nhiên ngỗ ngược mình, cho nên bà hờn dỗi một tháng. (Hí tử: con hát theo ý coi thường.)

“Lão thái bà, bà lại đang thờ dài chuyện gì?” Lam Phong khom lưng đi lên, trên tay cầm theo một cái túi phách to.

“Chịu về rồi hả, còn có thể thờ dài cái gì, bị ông với Ngao nhi chọc tức chứ sao.” Lam lão phu nhân nhìn thấy Lam Phong sắc mặt cũng chẳng khá lên, kéo mặt phát tiết hờn giận trong mình.

Lam Phong cũng đã quen với tính khí hờn dỗi của Lam lão phu nhân, ngồi xuống nhuyển tháp bên cạnh Lam lão phu nhân, ra hiệu Xuân Tú đi pha trà cho mình, còn ông thì lại ung dung ngâm nga theo điệu nhạc hí mới nghe hôm nay.

Còn lúc này Lam Lôi Ngao lại cảm gia phả phân phó tùy tùng bên người đi gọi Tô di nương và tam nữ nhi Lam Khê Thiên mới được nhận trở về một năm trước ở Tây uyển, Kiều di nương và nhị nữ nhi Lam Ngữ Yên ở Mặc uyển cùng với Hoa di nương ở Trúc uyển tới Lan uyển, còn bản thân đi thẳng tới Lan uyển, tất cả đều là do Lam Lăng Nguyệt gieo gió gặt bão.

Còn lúc này Lam Lăng Nguyệt đi cùng Thu Nhược Thủy và Đông Thanh đã tới Lan uyển, đứng ở cửa Lan uyển, để cho nô tỳ trông giữ đi thông báo.

“Hóa ra là phu nhân và đại tiểu thư, lão phu nhân cho các người tiến vào.” Lý mẫu được bẩm báo liền tới trước đón tiếp Thu Nhược Thủy và Lam Lăng Nguyệt năm năm chưa trở về, thời điểm mới nhìn tới Lam Lăng Nguyệt, Lý mẫu hơi sững sốt, năm năm, dường như đại tiểu thư thay da đổi thịt, khí thế nhu nhược không còn sót lại chút nào.

“Làm phiền Lý mẫu.” Lam Lăng Nguyệt chào hỏi khách khí với Lý mẫu một câu rồi đi theo Lý mẫu vào trong tiểu phật đường của Lan uyển, hằng đêm trước khi Lam lão phu nhân nghỉ ngơi sẽ tới đây niệm Phật.

“Tôn nữ gặp qua tổ mẫu.” Vừa đi vào tiểu phật đường, Lam Lăng Nguyệt liền thu hồi khí tức toàn thân, cung kính hành lễ Lam lão phu nhân, trong trí nhớ gặp gỡ tổ mẫu rất ít, năm ấy tám tuổi, bên trong việc bà giải vây cho mình, cũng dùng mình làm công cụ đả kích để Kiều di nương khiếp sợ.

Lam lão phu nhân đứng dậy ngồi lên ghế bên cạnh, không trực tiếp đáp lại Lam Lăng Nguyệt mà đánh giá nàng trước, năm năm trước hành động nàng gây ra, bà có nghe thấy, lá gan rất lớn, ý có người đứng sau liền tùy ý làm xằng làm bậy quét sạch thể diện của con trai bà trước mặt mọi người, lần tiếp theo gặp lại Lam Lăng Nguyệt, nàng cho bà cảm giác vô cùng xa lạ.

“Hiện tại thân thể Nguyệt nhi quý giá, lại là đệ tử thân truyền của vũ tôn, lão thái bà ta sao có thể chịu đựng được lễ lớn của người như thế.” Lam lão phu nhân nói ra những lời bình phẩm quái lại âm thầm gây khó dễ cho Lam Lăng Nguyệt.

“Tổ mẫu nói đùa, ngài là trưởng bối tôn kính nhất của Nguyệt nhi, cho dù thân thể Nguyệt nhi có trân quý, Nguyệt nhi cũng sẽ ghi nhớ chữ hiếu, sẽ không vượt qua, Nguyệt nhi thấy sắc mặt tổ mẫu không tốt, gần đây có phải ăn không ngon, tay chân uể oải?” Lam Lăng Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười dùng lời ngầm đầu với Lam lão phu nhân, hơn nữa lấy bệnh trạng thân thể Lam lão phu nhân làm lý do chuyển đề tài.

“Vậy sao, người nhìn ra?” Lam lão phu nhân nghe thấy Lam Lăng Nguyệt nói ra bệnh tình của mình, sắc mặt vốn căng thẳng có phần hoà hoãn.

“Đúng thế, mẫu thân, y thuật của Nguyệt nhi cao minh hơn hẳn so với đại phu ở Hoa đô chúng ta, hôm nay thân thể con khó chịu, được Nguyệt nhi điều trị đã tốt hơn nhiều.” Thu Nhược Thủy thấy thần tình Lam lão phu nhân có vẻ dịu xuống, nhanh chóng bước lên phía trước nói tốt cho nữ nhi mình.

“Tổ mẫu, Nguyệt nhi hiểu biết sơ sơ, nếu như tổ mẫu không chê, Nguyệt nhi có thể điều trị trước cho ngài một ít.” Lam Lăng Nguyệt không kiêu ngạo không khiêm nhượng nhìn thẳng vào ánh mắt Lao lão phu nhân ném tới, trong lời nói tràn đầy tự tin.

“Lão phu nhân, lão gia ở ngoài cửa cầu kiến.” Đương lúc Lam lão phu nhân chuẩn bị mở miệng đáp lời Lam Lăng Nguyệt, Lý mẫu tiến vào bẩm báo nói Lam Lôi Ngao ở bên ngoài cầu kiến.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tra Cha Bị Đánh

Theo tiếng bước chân dồn dập, Lam Lôi Ngao và Lý mẫu đi vào tiểu phật đường, Lam Lôi Ngao vừa vào đến nơi liền nhìn thấy Thu Nhược Thủy, đã mấy tháng chưa gặp bà, bà hình như gầy hơn, lúc bốn mắt giao nhau, Thu Nhược Thủy cảm hận trùng trùng mắt liếc ông một cái, hành động này khiến bàn tay phải đang nắm chặt gia phả càng thêm lực.

“Ngao nhi đã trở thế này, tới chỗ ta có chuyện gì không?” Lão phu nhân ngồi thẳng người, đột nhiên hỏi tới Lam Lôi Ngao.

“Thưa mẫu thân, hôm nay Ngao nhi tới đây với mục đích muốn trục xuất nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt này khỏi gia phả Lam phủ, ba vị di nương sẽ lần lượt đến sau, tới lúc đó mong mẫu thân tự mình chủ trì.” Trong lời nói của Lam Lôi Ngao chen lẫn tức giận, càng tăng thêm khẩu khí khi nói.

“Hò đồ, Ngao nhi, tại sao con có thể làm cái loại sự tình hoang đường này, còn dám ngang nhiên lấy gia phả đến, con hành xử không phân biệt trước sau phải không?” Lam lão phu nhân nghe xong lời đứa con bất hiếu, gõ mạnh quả chuông*, ngang nhiên ngược đãi nữ nhi Lam gia, nếu truyền đi, người khác sẽ đánh giá Lam gia như thế nào.

(Quả chuông: gây chống, gây ba-toong)

Thu Nhượng Thủy vừa định mở miệng nói gì đó lại bị Lam Lăng Nguyệt âm thầm kéo lại, dùng ánh mắt ra hiệu bà yên lặng theo dõi chuyển biến, nàng có thể tự mình xử lý được, không muốn mẫu thân dính vào vũng nước đục này.

“Mẫu thân, nhi tử không hò đồ, là chính miệng nghịch nữ đã đồng ý, nuôi dưỡng đồ bạch nhãn lang* này cũng chỉ là phé phẩm thôi.” Lam Lôi Ngao thấy Lam lão phu nhân trách cứ mình trước mặt mọi người liền đổ hết con giận lên người Lam Lăng Nguyệt, công khai nhục nhã nàng.

(Bạch nhãn lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.)

Thời điểm Lam Lăng Nguyệt bị Lam Lôi Ngao chỉ vào mình không giải thích cũng không cãi lại, thờ ơ đứng tại chỗ, trong đôi mắt không có chút sợ hãi, vô cùng thản nhiên nhìn thẳng Lam Lôi Ngao, tạo nên sự chênh lệch rõ ràng với hành động thô lỗ của ông ta.

Trong lúc hai người đang đấu tranh gay gắt, Xuân Tú tới báo nói rằng ba vị di nương tới chơi, điều này làm cho Lam lão phu nhân vốn giận đỏ mặt càng thêm bức bối, dù sao lúc Lam Lôi Ngao tới cũng có nhắc qua, bà cũng không nên làm nhi tử mất mặt trước bao người, nên ý bảo cho các nàng chờ tại tiền đình.

“Đù rồi Ngao nhi, nơi này là Phật đường trọng địa, ngang nhiên âm ỉ ở đây không sợ khinh nhờn thần linh sao, tất cả đi tới tiền đình với ta, Xuân Tú người cũng gọi luôn lão đầu từ Lam Phong tới đi.” Lam lão phu nhân phân phó Xuân Tú xong, liền ra hiệu mọi người tới tiền đình.

Lúc này trong tiền đình ba di nương đã đến đầy đủ, ba người đứng ở mỗi hướng khác nhau.

“Hai vị tỷ tỷ, các tỷ nói trẻ như này rồi lão gia còn gọi chúng ta tới đây vì chuyện gì?” Hoa di nương cất giọng nói lạnh lạnh suy đoán tâm tư Lam Lôi Ngao.

“Gọi người tới thì chờ ở đây đi, nói nhiều như vậy không sợ cắn vào lưỡi hả.” Kiều di nương đối với sự tồn tại của Hoa di nương vô cùng bức tức, vừa mở miệng đã cay độc đáp trả nàng ta.

“Kiều di nương tỷ tuổi già sắc suy, hóa khí vụng, bản di nương rộng lượng không so đo với tỷ.” Hoa di nương tất nhiên không cam lòng yếu thế, đôi ba câu đã chọc cho lửa giận trong Kiều di nương cháy to hơn.

“Đây không phải trong tiền đình uyển các người, tất cả im lặng đi.” Tô di nương không có lòng dạ tham gia vào cuộc tranh đấu giữa hai người các nàng, chỉ là không muốn bị hai đồ phụ này liên lụy, dù sao nơi này chính là địa bàn của lão phu nhân.

Được Tô di nương nhắc tỉnh, Kiều di nương và Hoa di nương hừ lạnh một tiếng không nhiều lời thêm nữa, chờ Lam lão phu nhân đến.

Khoảng chừng qua nửa thời gian uống cạn chung trà, Lam lão phu nhân và Lam lão thái gia cùng với Lam Lăng Nguyệt đi vào tiền đình, Lam Lôi Ngao thì lại đi ở phía sau, sắc mặt âm trầm gay gắt.

“Thỉnh an lão phu nhân, lão thái gia.” Ba vị di nương cùng lúc tiến lên thỉnh an.

“Tổ mẫu, tổ phụ thỉnh an.” Lam Ngữ Yên và Lam Khê Thiên cũng không chậm trễ, theo sau tới trước thỉnh an.

“Tất cả đứng lên đi.” Lam Phong ra hiệu cho mọi người đứng dậy, ông vốn chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bị Xuân Tú gọi dậy, trên mặt tỏ vẻ khó chịu.

“Ngao nhi, hôm nay trước mặt nhiều người, mẫu thân hỏi con, con có biết hôm nay lỗi của con ở đâu không?” Lam lão phu nhân điểm mặt chỉ tên trực tiếp đặt trọng tâm lên người Lam Lôi Ngao.

Còn lúc này Lam Ngữ Yên đang nhìn Lam Lăng Nguyệt xuất hiện phía sau, tâm tình không bình tĩnh nổi, năm năm này nàng phải chịu quá nhiều thống khổ không phải con người, tai trái điếc hẳn, tay phải và đùi phải trải qua năm năm điều trị không ngưng nghỉ, chịu đựng nỗi đau đớn nắn xương qua ngàn ngày, hiện tại cánh tay phải cử động coi như bình thường, tuy nhiên đùi phải chỉ có thể miễn cưỡng bước đi, tất cả điều này đều là do con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt kia ban tặng, cho dù phải trả bất cứ giá nào nàng cũng phải nghiền xương nó thành tro.

“Mẫu thân, lòng con đã quyết, nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt không xứng nằm trong dòng họ Lam gia chúng ta.” Lam Lôi Ngao không có bất cứ dấu hiệu nào buông tha.

“Nguyệt chương, sao người có thể quên tổ huấn trung của Lam gia chúng ta cốt nhục máu mủ tình thâm, tình thân hiếu đạo hả?” Lam lão phu nhân nhìn nhi tử hò đồ ngu xuẩn, tức giận giậm chân.

“Tổ mẫu, ngài không nên tức giận, tổ huấn trung của Lam gia nói đặt hiếu đạo lên làm đầu, phụ thân khẳng khái trục xuất Nguyệt nhi khỏi gia phả, Nguyệt nhi không phản đối, thỉnh tổ mẫu chủ trì nghi thức này, con tin sự phụ con vũ tôn Bách Diệp sẽ vô cùng cao hứng thu nhận giúp đỡ con bầu bạn

với lão nhân gia ông.” Lam Lăng Nguyệt yếu ớt mở miệng, nàng có người chống lưng nàng còn sợ ai nữa.

Lam lão phu nhân chợt ngẩn ra, chuyện này nếu như truyền đến chỗ Bách Diệp hậu quả có thể tưởng tượng, Lam lão phu nhân không khỏi trừng mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt, quả thật con nhóc không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Đồ nghịch nữ, ngươi dám uy hiếp ta, hồi tối ngươi nói không thèm làm nữ nhi Lam gia chúng ta, hiện tại lại lòi vũ tôn ra chèn ép ta, ngươi cho là ta không dám giết chết ngươi?” Tức thì Lam Lôi Ngao bị lửa giận công tâm, nàng ta ngang nhiên coi mình như con khi mà đùa giỡn.

“Phụ thân quá lo lắng, sao Nguyệt nhi dám uy hiếp ngài, cho dù ngài gây khó dễ Nguyệt nhi như nào, ngài cũng là phụ thân của Nguyệt nhi, bất kể ngài có bề cong sự thật thế nào, ngài bảo Nguyệt nhi thuận theo, Nguyệt nhi sẽ không mạo phạm.” Lam Lăng Nguyệt giống như chịu vô vàn oan ức, mượn hơi người, thì ta giả vờ, ta sẽ nói xấu người, ta để cho người tự cắn đá đập chân mình.

“Hôm nay ta nhất định phải thanh lý môn hộ*.” Lam Lôi Ngao không ngờ Lam Lăng Nguyệt lúc này như biến thành người khác, mở mắt nói láo, không ngừng hắt nước mắt lên người mình, lập tức bộc lộ thủ tính muốn xuống tay đánh Lam Lăng Nguyệt trước mặt mọi người.

(Thanh lý môn hộ: giải quyết việc nhà chứ không phải bán nhà nhé =)))))

Vào lúc Lam Lôi Ngao nhào tới, Lam Lăng Nguyệt tỏ vẻ hoảng sợ, lúc né tránh không cẩn thận đụng phải ngực Lam Lôi Ngao, dùng tay áo che lấy nắm đấm, thừa dịp mọi người không chú ý nhanh chóng xuất thủ vào vị trí nội tạng của Lam Lôi Ngao, sử dụng nội lực mạnh mẽ đánh vào một quyền, rồi vội vã trốn sau Thu Nhược Thủy, cực kỳ giống con thú nhỏ bị dọa sợ.

“Nghịch nữ, ngươi dám đánh lên ta, người tới trời con nhóc lại cho ta, lần này ta nhất quyết phải phê bỏ nó.” Lam Lôi Ngao mới bị Lam Lăng Nguyệt đánh một quyền mạnh vào ngực, lúc này đau đớn kịch liệt ôm lấy.

“Tổ mẫu Nguyệt nhi không có, vừa rồi mọi người đều nhìn thấy, thật sự Nguyệt nhi không có đánh lên phụ thân.” Lam Lăng Nguyệt vừa nghe Lam Lôi Ngao lại muốn dùng tiên hình* với mình, cuống quýt cầu cứu Lam lão phu nhân.

(Tiên hình: hình phạt bằng roi.)

“Ngao nhi, hiện tại bộ dạng của con có chút nào giống với người làm cha không, nhiều cặp mắt nhìn thấy con vu tội cho Nguyệt nhi như vậy, hôm nay ta phải đánh cho con tỉnh mới được.” Hiện giờ Lam Lôi Ngao trong mắt Lam lão phu nhân thật đúng là ngu xuẩn, bồi nhọ mặt mũi Lam gia là chuyện nhỏ, nếu như đánh Lam Lăng Nguyệt, đắc tội Bách Diệp vũ tôn, vậy thì cuộc sống ở Lam gia sẽ chấm hết, hôm nay bà cần phải đánh cho đứa con bất hiếu này tỉnh ra.

Vừa nói, Lam lão phu nhân liền đứng lên, quái tượng nặng nề giờ lên cao rơi xuống người Lam Lôi Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hoa Di Nương Chịu Phạt

Editor: Junenar

Dù sao Lam lão phu nhân tuổi già sức yếu chịu không nổi, đánh được năm sáu cái đã hết sức, hơn nữa còn thở hồng hộc.

“Lão phu nhân, ngài đừng đánh nữa, nếu đánh lão gia đến thành bệnh tật gì thì phải làm sao, dù sao lão gia cũng là chủ nhân một gia đình, chàng không có công lao cũng có khổ lao, ngài không thể càng già càng không hiểu lý lẽ.” Hoa di nương thấy Lam Lôi Ngao lúc bị Lam lão phu nhân dùng quái tượng đánh ông, tay phải ôm chặt lấy ngực, sắc mặt trắng bệch, không khỏi hét lên quỳ gối trước mặt Lam lão phu nhân, xin tha cho ông.

“Ngươi cút ngay cho ta, chẳng qua chỉ là một hí tử, lại dám trước mặt ta múa rìu qua mắt thợ, ý của ngươi là ta không phân rõ thị phi, mắt đã già mờ đúng không.” Tâm tình hơi hòa hoãn của Lam lão phu nhân bị lời nói của Hoa di nương chọc đến, lạnh lùng chất vấn Hoa di nương.

“Tiện thiếp không có ý đó, tiện thiếp chỉ là nhìn lão gia có vẻ không được khỏe, trong lúc nhất thời tình thế cấp bách mới có lời nói mạo phạm lão phu nhân.” Lúc này bầu không khí bốn phía hết sức lạnh lẽo, Hoa di nương bị cặp mắt chất vấn của Lam lão phu nhân xoáy vào khiến toàn thân phát run, ngay cả nói cũng ngập ngừng.

“Lão phu nhân, ngài xem hiện tại cũng đã khuya khoắt rồi, con nghĩ lão gia được ngài giáo huấn cũng tỉnh ngộ rồi, sau này nhất định sẽ không làm ra loại chuyện hoang đường này, gần đây thân thể ngài không được tốt lắm, không thể lại bị nhiễm lạnh được.” Kiều di nương vẫn luôn đứng một bên chưa mở miệng đang nhìn Hoa di nương cười nhạo, liền tiện thể an ủi Lam lão phu nhân.

“Hừ, mỗi người các ngươi đều mong lão thái bà ta vào quan tài nhanh một chút, còn có thể lo lắng cho thân thể của ta ư? Ngao nhi, mẫu thân hi vọng con có thể rút ra bài học học được cách tự kiểm chế, tính cách của con cần lắng, bằng không thực sự sẽ hại con một đời, đánh vào người con đau tại lòng mẹ, đứng lên đi, trở về suy nghĩ thật kỹ, về phần Hoa di nương phạm thượng, hôm nay cũng không cần trở về, ở lại ngay tại tiểu phạt đường quỳ một

đêm tự xem xét bản thân cho thật tốt.” Lam lão phu nhân chau mày, sau khi nói hết dụng tâm lương khổ của bản thân cho Lam Lôi Ngao, liền nhân cơ hội trưng trị nhẹ Hoa di nương, để cho nàng ta biết ai mới là người có uy quyền trong Lam phủ.

(Dụng tâm lương khổ: ngầm vì đối phương suy nghĩ nhưng sẽ không biểu lộ.)

Lam Lôi Ngao từ thiếu niên đến trung niên là hai mươi năm mẫu thân chưa một lần đánh mình, lần trách đánh ngày hôm nay cũng hoàn toàn để tâm trạng kích động của ông dần bình tĩnh lại, ông cũng ý thức được nếu như quả thật bản thân động thủ với Lam Lăng Nguyệt, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi, ông không nên vì giành một hơi mà chôn vùi cơ nghiệp trăm năm của Lam gia. Ôm ngực, chậm rãi đứng lên.

“Mẫu thân hài nhi đã hiểu, sau này hài nhi sẽ không lỗ mãng nữa.” Giọng điệu Lam Lôi Ngao trầm ổn vâng lời giáo huấn của Lam lão phu nhân.

“Lão gia, tiện thiếp biết sai rồi, tiện thiếp thân thể yếu ớt không thể quý lâu được, cầu ngài van cầu giúp thiếp thân.” Hai mắt Hoa di nương ngấn lệ nhìn Lam Lôi Ngao, bày ra nét mặt yếu đuối hy vọng ông có thể cầu tình vì mình.

“Mẫu thân.” Về mặt Hoa di nương chạm tới nơi mềm trong lòng Lam Lôi Ngao, chỉ là Lam Lôi Ngao vừa mở miệng nói hai chữ đã bị Lam lão phu nhân cắt ngang.

“Ngao nhi con không cần phải nói, chuyện này không có đường tha, đây là ta đang dạy thiếp của con cái gì gọi là quy củ, canh giờ không còn sớm, các người trở về hết đi, ta mệt mỏi rồi.” Hiên nhiên Lam lão phu nhân không muốn để chuyện này làm chậm trễ thời gian, liền hạ lệnh đuổi khách, một hí tử chỉ giỏi thuật dụ dỗ, Ngao nhi của bà chính là bị một đám hồ ly quyến rũ mê hoặc thành dạng này, sao bà có thể trưng trị nhẹ nhàng được.

Lam lão phu nhân đã lên tiếng, không ai dám nhiều lời thêm, từng người một rời khỏi tiền sảnh, mà Kiều di nương lại đỡ Lam Lôi Ngao đi ở một bên, Lam Ngữ Yên thì lại đi về phía Lam Lăng Nguyệt.

“Tuồng ngày hôm nay mà Lam Lăng Nguyệt người hát thật không tệ, tính kể lên tất cả mọi người, nhưng người đừng quá đắc ý, rồi sẽ có một ngày ta nghiền xương người thành tro.” Con người âm lãnh của Lam Ngữ Yên nhìn Lam Lăng Nguyệt không chớp mắt. “Ha ha, Lam Ngữ Yên, ta chỉ sợ người sống không đến ngày nghiền xương ta thành tro ấy, ta khuyên người vẫn nên quý trọng tốt số thời gian ít ỏi còn lại, muốn làm thiêu thân lao đầu vào lửa, như thế ta sẽ không chỉ đơn giản bề gãy tay chân của người như vậy đâu.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng chế giễu uy hiếp của Lam Ngữ Yên, một kẻ chân què chân cụt đi cả nhắc suốt mà đòi thành đối thủ của nàng sao?

“Được, chúng ta cứ nhìn coi.” Lam Ngữ Yên cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, chuyện bé không nhịn được sẽ hồng mưng lớn, mẫu thân nói muốn làm đại sự phải biết ẩn nhẫn, nàng chờ thời khắc Lam Lăng Nguyệt quý gồi dưới chân nàng giống như chó kia, nói xong liền hừ lạnh một tiếng khép kiếng đuổi theo Kiều di nương ở phía trước.

“Nguyệt nhi tỷ tỷ chớ để trong lòng, hiện tại tính tình Yên nhi tỷ tỷ thay đổi nhiều, gặp ai cũng như thế.” Đúng lúc Lam Lăng Nguyệt chuẩn bị đuổi theo mẫu thân và Đông Thanh đi đằng trước, phía sau truyền đến một giọng nói thanh thúy, Lam Khê Thiên chậm rãi bước tới.

“Ta chưa bao giờ coi nó là người, lời nó nói tự nhiên không lọt tai.” Mặc dù Lam Lăng Nguyệt không có ấn tượng sâu với Lam Khê Thiên, nhưng nàng cũng không thích lời kéo làm quen với nàng ta.

“Ha ha, Nguyệt nhi tỷ tỷ thật hài hước.” Lam Khê Thiên sừng sốt vài giây, cầm khăn cầm cười gượng hai tiếng giống như đánh thái cực* cố gắng giảm bớt bầu không khí xấu hổ.

(Đánh thái cực: Như người luyện Thái Cực quyền, động tác cổ tay, bàn tay đưa qua đưa lại khi luyện quyền, thì từ đánh Thái Cực được cư dân mạng dùng để chỉ cách nói mập mờ, đánh trống lảng, như có như không, khó nắm bắt.)

“Cám ơn người quá khen, nếu như không có chuyện gì thì ta đi trước, mẫu thân ta đang chờ ta phía trước.” Lam Lăng Nguyệt không muốn ở đây lãng phí nhiều thời gian với Lam Khê Thiên, hiện tại đã khuya, nàng cũng mệt mỏi rồi.

“Được.” Lam Khê Thiên nhận ra Lam Lăng Nguyệt không muốn nhiều lời với mình, rất thức thời gật đầu, cười nhìn theo Lam Lăng Nguyệt rời khỏi thì ý cười cũng biến mất.

Bên trong Vân Thanh uyển.

“Tiểu thiếu gia, đã khuya rồi, ngài nên đi ngủ thôi.” Thủy Tinh kêu gào mấy lần tiểu Hạo nhi đi ngủ, nhưng thẳng nhóc căn bản không chịu ngủ.

“Ta không muốn, mẫu thân và tỷ tỷ cũng chưa trở về, Hạo nhi không ngủ, Hạo nhi chờ họ về.” Tiểu Hạo nhi chống cằm buồn ngủ, nhiều lần mở to hai mắt, hần lo lắng cho tỷ tỷ và mẫu thân, hần muốn chờ các nàng.

“Meo.” Tiểu Hóa Nhi kêu la tựa hồ ủng hộ quyết định của tiểu Hạo nhi, thỉnh thoảng dùng cái đuôi xù nhẹ nhàng phe phẩy tiểu Hạo nhi cố gắng động viên tinh thần cho hần.

Thủy Tinh dờ khóc dờ cười nhìn tổ hợp một người một mèo, nên đành ngồi trên ghế cùng chờ phu nhân về, mà lúc này Trang mẫu cũng phong trần mệt mỏi trở về, sau khi mang những thứ mua được vào kho phòng, hay tin tiểu thư đã trở về ở chỗ Vương Nguyệt Nga, khuôn mặt mệt mỏi một ngày tràn đầy vui sướng, nhưng biết được tiểu thư vừa trở về đã nổi xung với Lam Lôi Ngao tới Lam uyển đã hai canh giờ mà vẫn chưa trở lại, không khỏi có chút lo lắng, đứng ngồi không yên đi tới đi lui chờ trong uyển.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đi về phía này, vội ra phía ngoài uyển đón tiếp, nương theo ánh trăng quan sát người đang đi tới cùng với tiểu

thư lúc ly biệt năm năm trước, Trang mẩu không kim được lệ nóng doanh tròng, tiểu thư đã trưởng thành thành thiếu nữ rồi, mặc dù ngũ quan không thay đổi nhiều, nhưng khí chất kiên cường trên người lại không cách nào che giấu được, tất cả những điều này không biết sẽ là phúc hay là họa đối với tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Dung Nhan Ẩn Giấu

Editor: Junenar

Từ xa Lam Lăng Nguyệt cũng đã nhìn thấy Trang mẩu chờ đón mình ở ngoài uyển, chân vô thức bước nhanh hơn, năm năm không gặp, nàng nhớ Trang mẩu rất nhiều.

“Tiểu thư, cuối cùng người đã trở về.” Trang mẩu thấy tiểu thư nhà mình đến gần, vội lau khô lệ nơi khóe mắt, lại gần quan sát tiểu thư nhà mình.

“Đúng vậy, trở về rồi, tay mẩu lạnh quá, chúng ta vào trong trước đi.” Lam Lăng Nguyệt nắm lấy đôi tay lạnh đến đông cứng lại của Trang mẩu, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hóa thành một câu hỏi han ân cần thăm hỏi.

Sau khi mọi người lại gần tiền thính, tiểu Hạo nhi hưng trí bừng bừng chạy tới nhào vào lòng Thu Nhược Thủy.

“Mẫu thân, rốt cuộc Hạo nhi cũng đợi được mẹ và tỷ tỷ trở về, phụ thân xấu có bắt nạt hai người không?” Tiểu Hạo nhi cố gượng cặp mắt đang dúi lại vì buồn ngủ, liên tục dụi vào lòng Thu Nhược Thủy.

“Có Hạo nhi bảo vệ ai dám bắt nạt mẫu thân và tỷ tỷ, đi, mẫu thân bế con đi ngủ nào, tỷ tỷ con cũng mệt mỏi rồi, cũng về nghỉ ngơi đi.” Thu Nhược Thủy nhìn tiểu Hạo nhi thông minh trong lòng ấm áp, dỗ dành thẳng bé đi ngủ.

Còn Lam Lăng Nguyệt lại theo Trang mẩu và Hạ Ca Đông Thanh ôm tiểu Họa nhi về Nguyệt Thanh uyển.

Vừa về tới Nguyệt Thanh uyển, Nguyệt Trúc liền ra đón, nàng phân phó nô tỳ trong uyển dùng một chút thời gian buổi chiều dọn dẹp sạch sẽ từng góc xinh tại Nguyệt Thanh uyển, thuận tiện nghênh tiếp tiểu thư trở về.

“Tiểu thư, gian phòng đã được quét dọn sạch sẽ, đệm chăn cũng đã thay mới.” Nguyệt Trúc chào đón, giống như nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt xúc động quá khiến đầu óc rút ngắn lại không biết nên nói cái gì.

“Làm không tệ, Nguyệt Trúc, hai người này là Hạ Ca và Đông Thanh, là hai nha hoàn ta mới thu nhận, sau này ba người các người cùng nhau hầu hạ ta.” Lam Lăng Nguyệt liếc nhìn Nguyệt Trúc, năm năm qua nàng ấy không thay đổi gì cả, vẫn cái bộ mặt con nít kia, rồi giới thiệu hai nha hoàn phía sau cho nàng.

Thấy chủ tử nhắc tới hai nàng, Hạ Ca và Đông Thanh vội tiến lên một bước, khách sáo nói một câu với Nguyệt Trúc, sau đó theo chủ tử tiến vào phòng.

Nhìn tầm phòng bố trí trang nhã tuy rằng không xa hoa được như Quý Trung đường của các nàng bất quá đúng là có chút mới lạ, Đông Thanh và Hạ Ca nhìn bốn phía xung quanh rồi thu xếp y phục đồ đạc giúp chủ tử, chỉ có Trang mẩu vẫn đứng im bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, tựa như muốn nói điều gì đó, muốn nói lại thôi.

“Mẫu, không cần lo lắng, các nàng là người một nhà, người có lời gì cần nói thì cứ nói.” Lam Lăng Nguyệt biết trong lòng Trang mẩu cất giấu nhiều bí mật, năm năm qua tuy rằng bờ vai của nàng vẫn còn nhỏ bé, nhưng nàng tin tưởng có thể tự mình gánh được tất cả chịu đựng của bà.

“Năm năm qua người có sống tốt không? Ở Thiên Sơn tông có học được tâm pháp cao thâm nào không?” Trang mẩu nhận ra hai nữ tử mà tiểu thư gọi là nha hoàn võ công không hề thấp, xem ra năm năm này tiểu thư cũng không nhàn rồi, hẳn đã bồi dưỡng thể lực cho mình.

“Trừ khinh công có học một bộ kiếm pháp nhưng chỉ luyện qua quýt, ta dùng hết tất cả trình độ vào y thuật và độc thuật.” Lam Lăng Nguyệt tận lực nhấn mạnh vào hai chữ y và độc, nàng hy vọng Trang mẩu có thể chủ động nói thẳng nói thật.

Trang mẩu nghe ra ẩn ý trong lời tiểu thư, im lặng không lên tiếng dùng vẻ mặt ám chỉ sai hai nha hoàn kia lui ra, mặc dù tiểu thư nói là người một nhà, thế nhưng chỉ cần việc liên quan tới tiểu thư bà cũng phải đề phòng, bản đảm không xảy ra bất cứ sơ hở nào.

“Hạ Ca, Đông Thanh, các người đi ra ngoài trước đi, ta mệt rồi, ngày mai thu xếp tiếp.” Lam Lăng Nguyệt phân phó hai người lui ra ngoài trước.

Sau khi Trang mẩu cảm thấy hai người các nàng đã đi xa, suy nghĩ một hồi khẽ nói: “Tiểu thư, mặc dù bây giờ vẫn chưa phải thời cơ, nhưng ta sẽ trả lời cho người về vấn đề dung mạo.”

“Trang mẩu hẳn đã từng nghe qua phá nhan đan.” Quả thật nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng Lam Lăng Nguyệt là vấn đề dung mạo, thấy Trang mẩu tự

mình nhắc tới, liền lên tiếng dò hỏi.

“Có nghe qua, hơn nửa phá nhan đan là lúc người năm tuổi tự tay ta dứt cho người uống.” Trong giọng nói của Trang mầu chen lẫn bất đắc dĩ, bà cũng không ngờ tiểu thư lại nhắc tới phá nhan đan, nàng đã nhắc tới y độc xem ra tiểu thư cũng hiểu biết rất nhiều, cứ che giấu không bằng hóa giải nghi ngờ của nàng.

“Tại sao lại muốn ta uống loại đan dược đó? Rốt cuộc người là ai? Vì sao trong trí nhớ của ta lại có quá nhiều khoảng trống, hơn nữa những ký ức ít ỏi trước năm tuổi cũng có vẻ rất không thực?” Lam Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu vang lên tiếng ong ong, một đồng câu hỏi đè ép nàng tới nỗi không thờ nổi.

“Tiểu thư, lúc trước là do ta không còn đường nào mới phải chọn hạ sách này, nhưng mà thuốc này nguy hại ít tới làn da, thuốc giải phá nhan đan trên đời chỉ còn lại một viên, ta vẫn luôn bảo quản giúp người, mầu cũng rất mầu thuẫn, có đôi khi nghĩ cả đời sẽ không nói cho người biết để người bình an qua hết kiếp này, nhưng có đôi lúc lại không bằng lòng để người sống trong lời nói dối một đời.” Trang mầu đầu tranh kịch liệt, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

“Mầu à, người cũng không cần áy náy, ta biết người làm như vậy nhất định là do bất đắc dĩ, hiện tại có thể nói cho ta biết lúc trước xảy ra chuyện gì không?” Lam Lăng Nguyệt nhìn được Trang mầu phải gánh vác rất nhiều, nàng sống còn thống khổ hơn so với mình.

“Tiểu thư, hiện tại chưa đến thời cơ, ta vẫn chưa đủ tự tin, rất nhiều chuyện ta vẫn chưa thể nói cho người biết, bất quá hoàn nhan đan ta có thể đưa cho người, nhưng người phải đáp ứng ta cho dù hình dáng khôi phục, người cũng phải đeo mặt nạ da này theo đến khi thời cơ chín muồi.” Trang mầu lắc lắc đầu, bà thà tự mình gánh vác, cũng không muốn sớm cuốn tiểu thư vào.

“Mầu, quên đi, ta vâng theo ý nguyện của người.” Lam Lăng Nguyệt muốn nói lại thôi, nàng không muốn cưỡng cầu Trang mầu, nàng muốn biết thì có rất nhiều biện pháp, đợi nàng dời tôn đàn Quý Trung đường đến Kim Hoa quốc, đến lúc đó nàng không tin không tìm ra được.

“Thời gian đã khuya lắm rồi, tiểu thư người nghỉ ngơi đi, ta cáo lui trước.” Trang mầu thấy tiểu thư rất đúng mực cũng không gây khó khăn cho mình nên rất vui mừng, lúc này đã là đêm khuya liền lui ra ngoài để tiểu thư nghỉ ngơi.

Một đêm này Lam Lăng Nguyệt ngủ không yên giấc, luôn mờ hồ nghe thấy tiếng một tiểu nữ hài khóc, tiểu cô nương kia rất xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc, làm cho ngày hôm sau Lam Lăng Nguyệt tỉnh lại, trên trán thấm rất nhiều mồ hôi.

Buổi sáng dùng xong bữa liền dẫn Đông Thanh và Hạ Ca xuất phủ dự tính đi chọn nơi đặt Quý Trung đường, còn tiểu Họa nhi do bên ngoài có tuyết rơi, sợ lạnh trốn trong đệm Lam Lăng Nguyệt ngủ nướng.

“Chủ tử, ngài dự định chọn nơi nào, có vừa ý không?” Đông Thanh và Hạ Ca cùng Lam Lăng Nguyệt loay quanh cả buổi sáng, Lam Lăng Nguyệt xem không ít nơi, nhưng không có nơi nào làm chân mày nàng giãn ra.

“Những nơi đó quá nhỏ, ta tính mở ở nơi nào có nhiều người đi lại, như vậy không những vô cùng thu hút mà còn thuận tiện ra vào nữa.” Lam Lăng Nguyệt nhìn mấy chỗ hoặc quá nhỏ, hoặc có lớn nhưng lại quá lệch, không có nơi nào đạt tiêu chuẩn.

Đương lúc ba người chậm chạp đi dạo trên đường, một chiếc xe ngựa giống như bị mất khống chế lồng lộn xông về phía phố xá đông đúc sắp đâm vào một dụng cụ* đang dắt tay hài đồng, tim Lam Lăng Nguyệt chợt thất lại nhanh chóng thì triển khinh công định cứu lấy hai người, cùng lúc đó một bạch y nam tử phi ra từ Phù Dung lâu nằm đối diện, kiểm sắc bén vung lên, chém đi bốn cái chân của con ngựa mất khống chế, hai người hầu như cùng lúc xuất thủ, chỉ nghe tiếng xe ngựa đổ xuống đất rầm rầm một trận, còn dụng cụ và hài đồng được cứu sống từ trong hiểm nguy.

(Dụng cụ: phụ nữ có thai.)

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Đa tạ cô nương và công tử cứu mạng, nếu như không có các người, ta và nhi tử của ta liền bỏ mạng ở nơi này, xin nhận của ta một lạy." Nói xong dụng cụ liền ý bảo hài đồng quỳ xuống cùng mình, dập đầu một cái để tỏ lòng biết ơn.

"Đại thẩm, ngài đừng làm quá, mau đứng dậy, cả tiểu hài tử nữa, trên mặt đất hàn khí nặng, dễ nhiễm phong hàn, các người nên nhanh chóng rời đi, nơi này rất lộn xộn, nguy hiểm." sau khi nâng vị đại thẩm đó dậy, Lam Lăng Nguyệt liền bảo các nàng rời đi trước.

Bạch y nam tử nhìn hai mẫu tử rời đi trước mắt, rồi quay sang tặng cho hồng y nữ tử một ánh mắt tán thưởng, ngũ quan ôn nhuận mang theo nhàn nhạt ý cười, nói: "Cô nương thân thủ quả nhiên lợi hại, tại hạ Ôn Vân Mặc, không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào."

Lam Lăng Nguyệt nghe đến cái tên Ôn Vân Mặc thì hơi sững sờ, trong trí nhớ kiếp trước của Lam Ngữ Yên chỉ chứng chính người mình thông dâm là bạch y nhân trước mắt này, hẳn nhìn qua lớn hơn mình hai ba tuổi, ngũ quan ôn nhuận xinh xắn lại kết hợp với một thân y phục trắng tinh khiết, tựa như

một vị thần tiên, không nhiễm chút bụi trần.

"Ta kêu Lam Lăng Nguyệt, Ôn công tử không hổ là thiên hạ đệ nhất công tử, thân thủ quả nhiên cũng rất cao, nhanh mà chuẩn." Lam Lăng Nguyệt có hoảng hốt đôi chút, liền chỉ đáp lời Ôn Vân Mặc bằng một câu.

"Cô nương quá khen rồi, hôm nay có duyên hữu ngộ trong tình huống này, nếu như cô nương không chê, có thể cùng tại hạ đến Phù Dung lâu thưởng trà hay không? Ôn mỗ đặc biệt muốn tìm hiểu những người như cô nương, liệu có thể có duyên được kết giao bằng hữu." Mới gặp gỡ, Lam Lăng Nguyệt đã cho hần ấn tượng rất tốt đó là đại khí hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, làm cho hần nổi lên ham muốn được kết giao bằng hữu với nàng.

Không chờ Lam Lăng Nguyệt mở miệng trả lời, chủ nhân của chiếc xe có con ngựa bị chém đứt móng theo sập từ trong xe ngựa chui ra, nàng hình như là hôn ngọc quý trên tay Dạ vương Dạ Tinh Vũ đi. Nàng ta chặt vật đứng lên, cố chỉnh lại mái tóc bù xù của mình, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn về phía hai người Lam Lăng Nguyệt và Ôn Vân Mặc đang đứng tán gẫu.

"Hai người các ngươi thật to gan, ngang nhiên chém ngựa của bản quận chúa, còn có can đảm giám chặn xe ngựa của bản quận chúa, các ngươi có biết nếu là trể nại đại sự của bản quận chúa, bản quận chúa có thể tru di cửu tộc nhà các ngươi." Giọng nói Dạ Tinh Vũ ngang ngược mang theo khinh thường cùng ánh mắt khinh miệt, dường như việc bóp chết hai người bọn họ dễ như bóp chết hai con kiến bình thường.

"Ngươi có biết thiên tử phạm pháp tội cũng thứ dân, huống chi ngươi chỉ là quận chúa, vừa nãy nếu không phải chúng ta hai người ra tay tương trợ, cũng có thể ba sinh mệnh đó đã bị người chen lấn xô đẩy cùng với xe ngựa của ngươi đè chết rồi, đến lúc đó mang ngươi đi Tông Nhân phủ còn là nhẹ, chưa cảm ơn ta còn chưa tính, còn dám cuồng ngôn bạo ngữ đòi diệt cửu tộc chúng ta, ngươi nghĩ ngươi là cái gì?" Lam Lăng Nguyệt không ngừng đảo mắt, thật là một thiếu nữ ngu xuẩn không biết trời cao đất dày, đã không biết hồi cái thì thôi, còn ở đó mà điều võ dương oai.

"Cái đồ người quái dị như ngươi có tư cách gì mà giáo huấn bản quận chúa, nhìn ngươi chính là làm bẩn mắt của bản quận chúa, nếu như ta lớn lên có bộ dạng giống ngươi, mỗi khi xuất môn nhất định sẽ mang cái mạng che mặt." Dạ Tinh Vũ nghe thấy hồng y nữ tử trách cứ mình, quan sát nàng một cái từ trên xuống dưới, liền tỏ ra vẻ mặt ghét, dùng lời nói tràn ngập ý nhục mạ Lam Lăng Nguyệt.

"Ngựa của ngươi là do tại hạ chém, tại hạ Ôn Vân Mặc, nếu như quận chúa muốn truy cứu trách nhiệm, tại hạ sẽ gánh chịu, chỉ là ngươi đường đường một cô nương, lại ngang nhiên nhục mạ bằng hữu của ta ngay giữa đường, quả thật đúng là có cừ chi không được phù hợp cho lắm." Thanh âm Ôn Vân Mặc không nóng không lạnh truyền đến, trong giọng nói có chút không vui.

Mà lúc này Lam Lăng Nguyệt đưa mắt nhìn Dạ Tinh Vũ, thấy trong nháy mắt nàng ta có chút kinh ngạc, vừa mới theo khe hở xe ngựa bò ra, không nghe được hai người đối thoại rất rõ ràng, chỉ nghe là trong đó có Ôn gì gì đó, nhưng thật không ngờ trước mắt nam tử này lại là Ôn Vân Mặc, lập tức vẻ mặt thay đổi có chút vận vận.

"Cái kia, nguyên lai ngươi chính là đệ nhất công tử Ôn Vân Mặc, ta nghe Thần vương ca ca nhắc tới ngươi rất nhiều lần, vậy thì chúng ta xem như không xảy ra chuyện gì đi." Dạ Tinh Vũ sắc mặt tức giận liền bị sự e thẹn thay thế, quả thực chính là trong một giây đã từ người đàn bà chanh chua biến thành tiểu thư khuê các.

"Tại hạ chỉ là nhất giới măng phu*, nếu như quận chúa nếu không có chuyện gì khác, vậy ta và bằng hữu liền cáo từ trước." Ôn Vân Mặc khách sáo cùng Dạ Tinh Vũ duy trì một khoảng cách nhất định.

(* Cái này thật sự ta cũng chẳng biết là gì. Có gì tra giúp ta ha!!!)

"Nga, được rồi, sau này còn gặp lại." Dạ Tinh Vũ mặt mang ý cười nhìn theo. Sau khi hai người rời đi, liền phân phó Hành thị vệ bên cạnh đi thăm dò thân phận của nữ tử bên cạnh Ôn Vân Mặc, dám trước mặt hần giáo huấn nàng, cuộc sống của ả xem như là hết.

Mà Lam Lăng Nguyệt thì lại mang theo Hạ Ca và Đông Thanh theo Ôn Vân Mặc cùng đi Phù Dung lâu, dù sao vừa rồi Ôn Vân Mặc cũng vì mình giải vây, phần nhân tình này nàng cũng nhớ kỹ.

Chỉ là vừa tới lâu hai, Ôn Vân Mặc đã sớm chọn một chỗ nhả gian, Lam Lăng Nguyệt liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, thực sự là oan gia ngõ hẹp. Vừa mới trở về Kim Hoa quốc lại đụng phải tiểu đồ đệ của sư thúc, cái tên nam nhân lưu manh đó.

"Lam cô nương không cần khách khí như thế, hần cũng là người một nhà, đến đây ta giới thiệu cho ngươi, đây là của ta bạn thân của ta, tam vương gia Kim Hoa quốc Âu Dương Mặc Thần." Ôn Vân Mặc thấy Lam Lăng Nguyệt đứng ở cửa cũng không có tiến vào, bình tĩnh, liền hiểu chuyện gì xảy ra, vội vã đứng lên giới thiệu người bên cạnh.

"Tam vương gia hảo, ta kêu Lam Lăng Nguyệt, thỉnh chi giáo nhiều hơn." Lam Lăng Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười, hướng Âu Dương Mặc Thần chào hỏi một cách cứng ngắt.

"Ôn Vân Mặc nói ngươi tiến vào, liền vào đi, ngươi cười rất xấu, rất có lệ." Âu Dương Mặc Thần liếc mắt quét Lam Lăng Nguyệt một cái, từ sau hành trình ở Hòa Linh quốc, hần liền đối với hồng y nữ tử kia giống như sinh ra một loại kháng thể, vừa rồi nhìn nàng, trong mắt hần lại sinh ra cảm giác Quý là sát cùng nàng chính là một người.

"Cảm ơn đã khen, mặt ngươi cũng lạnh lùng không kém, đúng là không có nửa điểm chân thật." Lam Lăng Nguyệt không tỏ ra yếu kém chút nào, đáp lại Âu Dương Mặc Thần một câu, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí trên bàn cơm trở nên rất là cổ quái.

"Hai người các ngươi đã gặp qua nhau?" Ôn Vân Mặc có một loại ảo giác, nghe hai người giằng co tựa hồ bọn họ bình thường rất quen thuộc.

"Không có."

Hai người không cần phải nghĩ ngợi nhiều, trăm miệng một lời, chỉ khác biệt ở chỗ trong lời nói của Lam Lăng Nguyệt có chứa vài ý ghét bỏ, mà Âu Dương Mặc Thần thì lại không biểu tình, chỉ là trực giác của hắn cho hắn biết nữ nhân tên Lam Lăng Nguyệt này không hề đơn giản, sau khi trở về sẽ cho Hắc Ung điều tra rõ thân phận của nữ nhân này.

"Chúng ta nói chuyện khác đi, ta xem Lam cô nương khinh công không tầm thường, không biết sư phụ là người nơi nào?" Ôn Vân Mặc vội vàng dời đề tài để giảm bớt bầu không khí căng thẳng trên bàn cơm.

"Ân sư là Thiên Sơn tông phong Bách Diệp vũ tôn, ta là đệ tử thân truyền thứ sáu." Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn che che giấu giấu, Âu Dương Mặc Thần sớm muộn sẽ biết sư phụ hắn chính là của sư thúc nàng, và đơn giản chính nàng cũng không muốn giấu chuyện này.

"Sư phụ ngươi là Bách Diệp sư bá?" Trong ngày thường số lần nghe được Âu Dương Mặc Thần nói chuyện chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lần này chính là lần đầu tiên hắn liên tục đặt câu hỏi như vậy.

"Quả nhiên, người xưa có câu hữu duyên thiên lý hữu ngộ, Thần sư phụ - Hắc Phong đại sư chính là sư thúc của ngươi, bàn về bối phận, ngươi còn phải gọi Thần một tiếng sư huynh đấy." Ôn Vân Mặc bỗng nhiên nổi hứng khoác lác, đem tục danh sư phụ Âu Dương Mặc Thần nói cho Lam Lăng Nguyệt nghe.

"Ngươi mà lại là sư huynh của ta?" Lam Lăng Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, trừng thẳng mắt, làm bộ giống như là rất kích động, thế nhưng trong lòng lại thâm châm chọc diễn xuất của chính mình hình như quá lớn, dù sao ở Hóa Linh quốc nàng cũng đã biết tên lưu manh này thật sự chính là sư huynh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Có Tật Giật Mình

"Đúng vậy, là ta." Trong mắt của Âu Dương Mặc Thần vẫn không hề có một gợn sóng. Hắn chăm chú cái chủy thủ vào thất lưng bằng những ngón tay thon dài, vừa nói chuyện vừa uống thêm một ly rượu mạnh. Hắn thích nhất đó là rượu mạnh, nóng rực, ít nhất như vậy có thể làm cho cơ thể hắn trái tim băng giá của hắn có một tia nhiệt độ.

"Lần đầu gặp mặt, lại không chuẩn bị quà gặp mặt. Hai tiếng sư huynh này sau này không phải là nói không đâu thừa sư huynh." Lam Lăng Nguyệt vốn là người thù dai, vụ bút sách lần trước ở Hóa Linh quốc kia nàng còn chưa tính sổ với hắn, lần này vừa lúc, nợ cũ nợ mới nàng sẽ tính cùng một lúc.

"Ngươi nghĩ ngươi muốn cái gì?" Âu Dương Mặc Thần ngẩng đầu lên chống lại trông mắt giảo hoạt của Lam Lăng Nguyệt, đây có thể coi là lần đầu tiên hắn nhìn hình dáng của một nữ nhân ở khoảng cách gần như vậy, ngũ quan của nàng thực sự không nổi bật, nếu ném ở trong đám đông sẽ không tìm được.

Lam Lăng Nguyệt cũng là lần đầu tiên nhìn Âu Dương Mặc Thần ở khoảng cách gần như vậy, trí nhớ của nàng vốn không tồi, quan sát tinh tế như vậy nàng không khỏi mở to hai mắt ra nhìn, nàng nhớ tới lần đầu tiên thấy Âu Dương Mặc Thần, vì sao lại cảm thấy quen thuộc, năm năm trước, giống như ở Phù Dung lâu, nàng say rượu, không cẩn thận cường hôn người thiếu niên kia, là hắn. Nghĩ tới đây, hai má của Lam Lăng Nguyệt từ từ chuyển thành màu hồng, thực sự là nghiệt duyên.

"Ngươi lại muốn tiếp tục đùa giỡn cái gì? Nếu không nói thì sau này đừng hòng đòi bốn vương vấn đề này một lần nữa." Âu Dương Mặc Thần đối với nữ nhân vốn không có gì kiên nhẫn, thấy Lam Lăng Nguyệt chậm chạp không hề rằng, hắn hơi mất kiên nhẫn.

"Thần, ngươi nói chuyện cần phải nhẹ nhàng, đừng dọa Lam cô nương, dù sao ngươi cũng phải cho Lam cô nương một chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ." Ôn Vân Mặc giúp Lam Lăng Nguyệt dàn xếp, đồng thời cũng nhắc nhở Âu Dương Mặc Thần, có đôi khi hắn cũng rất bất đắc dĩ, tính tình của Thần cổ quái, nếu như không thay đổi, e rằng sẽ rất khó chiếm được trái tim của nữ tử trong lòng hắn.

"Thần sư huynh, tốt hơn huynh nên học theo Ôn công tử, nhìn công tử nhà người ta văn nhã, còn huynh thì lại mưa nắng thất thường, tính tình cổ quái, hai người quả thực chính là hai cực nam châm, tạm thời ta không biết mình muốn gì huynh, nếu không huynh nói thử, huynh có thể cho ta cái gì đi, chỉ cần ta có thể đồng ý là được đúng không?" Lam Lăng Nguyệt ho khan hai tiếng, sợ bị Âu Dương Mặc Thần nhìn ra, năm năm trước chính mình dùng hai tiền đồng trêu đùa hắn, nếu mình không cẩn thận lộ ra chân tướng, hắn chắc chắn sẽ nổi đóa tính nợ với mình, sau này tốt nhất nên ít tiếp xúc với hắn một chút.

"Phù Dung lâu này là sản nghiệp của ta, ta sẽ trao đổi với trưởng quầy, chỉ cần ngươi tới đây ăn cơm, bất kể ăn bao nhiêu đều được miễn phí, đây là quà gặp mặt của ta mong ngươi hài lòng." Âu Dương Mặc Thần không cần phải nghĩ ngợi, ngay lập tức nói cho Lam Lăng Nguyệt biết những gì hắn có thể làm.

"Được ta đồng ý." Lam Lăng Nguyệt trả lời đồng thời liếc mắt khắp nơi, lúc nhìn thấy vỏ bội kiếm của Âu Dương Mặc Thần, khóe miệng nàng co rút, trên vỏ kiếm có hai đồng tiền rất là chói mắt.

"Đúng rồi sư huynh, kiếm của ngươi rất độc đáo nha, còn gần hai đồng tiền, có phải để dành đến ngày nào đó, huynh không còn đồng nào thì dùng đồng tiền đó để đổi bánh bao ăn hay không." Lam Lăng Nguyệt hỏi Âu Dương Mặc Thần, muốn xác định hai đồng tiền đó có phải là năm năm trước nàng trêu đùa hắn hay không, nếu như đúng, nàng dám khẳng định người này hẳn là "nhớ" nàng năm năm.

"Sự tích của hai đồng tiền này ta biết, ha ha, đây là tiền bồi thường năm năm trước Thần bị đoạt nộ hôn đầu tiên, ha ha...." Nghĩ tới lời nói của Âu Dương Mặc Thần trong một lần say rượu, Ôn Vân Mặc không đếm xỉa hình tượng cười to lên, không ngờ Thần cũng có khắc tinh, thấy Lam Lăng Nguyệt hỏi, Ôn Vân Mặc tự nhiên sẽ nhân cơ hội này trêu ghẹo hắn.

"Ôn Vân Mặc, ngươi có tin ngày mai ta sẽ hủy đi Hoa đô Bách Thảo đường của ngươi, cho ngươi ngủ ngoài đường hay không." Sắc mặt của Âu Dương Mặc Thần cực kì âm trầm, trong lời nói chứa đựng sự uy hiếp, hắn không thích bị người khác nói này nói nọ về chuyện của hắn, đặc biệt là chuyện về hai đồng tiền đáng si nhục kia.

"Thần sư huynh không cần phải xấu hổ, mỗi người dù sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ đánh mất nộ hôn đầu tiên, có lẽ thiếu nữ đoạt nộ hôn đầu tiên của huynh cũng là nộ hôn đầu tiên, đối với huynh cũng không nhất định là có hại, cũng năm năm trôi qua, tốt xấu người ta cũng cho huynh hai đồng tiền, chắc huynh sẽ không còn ý định bắt người thiếu nữ đã đoạt nộ hôn đầu tiên của huynh lại chứ." Lam Lăng Nguyệt thăm dò Âu Dương Mặc Thần, người này thật đúng là không phải bình thường, may mà lúc đó không thấy rõ tướng mạo của mình, đồng tiền khảm lên vỏ kiếm đúng thật là một cách trang trí kì lạ.

"Từng nghĩ tới, đầu mối đã bị chặt đứt, nghe giọng điệu trong lời nói của ngươi, chẳng lẽ ngươi biết nữ nhân kia?" Âu Dương Mặc Thần vốn là người mẫn cảm, ba lần bảy lượt, Lam Lăng Nguyệt lại mở miệng nói lời khách sáo quá mức rõ ràng, khiến hắn phải hỏi ngược lại. "Huynh có bị mắc chứng ảo tưởng hay không? Sao ta có thể biết được nàng ấy." Lam Lăng Nguyệt tròn trĩnh mắt, cố ý đề cao âm điệu để che giấu nội tâm hơi dao động, nam nhân này đúng là có thiên nhân, cái gì cũng có thể nhìn thấu, nơi này không thích hợp ở lâu, nàng phải được tìm cái cớ chạy ra mới được.

"Khó có khi được gặp được tri kỷ, chúng ta trò chuyện nhẹ nhàng một chút." Ôn Vân Mặc rót nước trà cho Lam Lăng Nguyệt, làm người hoà giải, đổi đề tài.

"Thời gian không còn sớm, ta và hai tỷ nữ còn có việc phải làm, Ôn công tử, Thần sư huynh, thất lễ, sau này chúng ta sẽ gặp lại." Lam Lăng Nguyệt nâng trà lên uống, kính hai người, sau đó nhân cơ hội chuẩn bị chạy ra.

"Lam cô nương trước bạn, nếu như không chê, có cơ hội có thể đi Bách Thảo đường làm khách." Ôn Vân Mặc đứng dậy tiễn Lam Lăng Nguyệt rồi đi. Âu Dương Mặc Thần thì gật gật đầu, cũng không lên tiếng nữa, uống hết ly rượu mạnh này đến ly rượu mạnh khác.

Lam Lăng Nguyệt ra thẳng đến con hẻm phía sau Phù Dung lâu, tâm tình mới chậm rãi bình phục, mặc dù nàng không sợ Âu Dương Mặc Thần khiêu khích, thế nhưng dù sao lúc trước cũng là mình cưỡng hôn người ta, nói ra cũng là chuyện tình vô cùng ám muội.

Lúc Lam Lăng Nguyệt hít thở sâu điều chỉnh lại trạng thái, thình lình thấy mấy người đánh xe đang xách đại kiện, trang sức từ phù trách nhỏ gần Phù Dung lâu ra ngoài, mà trong cái ngõ phù đó có một người đàn ông ăn mặc hoa lệ đang liên tục chỉ huy xa phu khuôn vác nhanh hơn, Lam Lăng Nguyệt liền đi tới.

"Xin hỏi vị lão gia này, muốn tu sửa Phù trách này hay sao? Tiếng động lớn như vậy." Lam Lăng Nguyệt cố ý hạ thấp âm điệu, để cho giọng nói của mình nghe nhu hòa một chút.

"Liên quan gì đến ngươi, đừng quấy rầy ta dọn nhà." Có vẻ như tâm trạng của nam tử trung niên không được tốt, trong lời nói chứa đựng sự không kiên nhẫn.

"Sao lại không liên quan đến ta, nếu như ngươi muốn bán ngôi nhà này, chủ nhân nhà ta rất có hứng thú." Lam Lăng Nguyệt cầm một ngàn lượng ngân phiếu ném cho nam tử trung niên, đi thẳng vào vấn đề, nàng cẩn thận quan sát phù trách này, khá lớn, cách phồn hoa nhai đạo cũng gần, phù hợp với tiêu chuẩn của nàng.

"Ta buôn bán tơ lụa, cả nhà chuyển đi, định ba ngày sau bán đấu giá." Nam tử trung niên nhìn thấy nữ tử mặc hồng y đứng trước mặt tay hào phóng, vừa vặn muốn mua phù trách, thực sự là trời đang giúp hắn, như vậy có thể giảm đi tiền thủ tục lúc hắn mang nhà đi bán đấu giá.

"Ngươi chuẩn bị bán giá bao nhiêu?" Lam Lăng Nguyệt không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi giá của phù trách.

"Mười vạn hai, phù trách của ta rộng lớn lại vô cùng xa hoa, đẳng cấp đủ cao." Nam tử trung niên tăng bốc phù trách của mình lên, muốn nhân cơ hội này khoe khoang một chút, xem có thể tăng giá hay không.

"Cho ngươi tối đa là bảy vạn hai, ngày mai sẽ có người tới trả tiền, không được thì xin cáo từ." Đang khi nói chuyện, Lam Lăng Nguyệt liền đưa tay ra chuẩn bị rút ngân phiếu vừa mới đưa cho nam tử trung niên về, nàng cũng không phải là người không biết mua bán, nàng lại càng không phải là người nhiều tiền, xem tiền như rác để người ta biến nàng thành dê béo để tê đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thu Thập Người Khác Cũng Rất Tốn Sức

Nam tử trung niên thấy Lam Lăng Nguyệt chuẩn bị lấy lại một ngàn lượng mà hắn đang cầm trên tay, lập tức nóng nảy, vội vàng hạ giá, nói: "Tám vạn hai, không thể thấp hơn."

"Ta đã nói, tối đa bảy vạn hai, hơn nữa chẳng phải ngươi cũng có lời rồi sao?" Lam Lăng Nguyệt vẫn kiên trì không tăng giá, nàng đã sớm nhìn ra nam tử trung niên này có vẻ đã muốn thỏa hiệp từ trước.

Nam tử trung niên thấy cũng không mò thêm được bao nhiêu, nhưng vẫn còn hơn số tiền còn lại sau khi hắn làm thủ tục đem bán đấu giá, hắn lập tức đồng ý, ước định sáng ngày mai một tay giao tiền một tay giao kẻ ước mua bán nhà.

Giằng co mãi cho đến trưa việc mua bán nhà cuối cùng cũng được giải quyết ổn thỏa, Lam Lăng Nguyệt dẫn Đông Thanh và Hạ Ca hồi Lam phủ, chỉ là vừa mới đi tới cửa đã va phải Kiều di nương và Lam Ngữ Yên vừa mới hồi phủ.

"Ta vội đi nương và Nhị muội muội quả thật là oan gia ngõ hẹp nha, hồi phủ cũng gặp được, nhinchân của nhị muội giống như tối qua không hề bị thương, thật lợi hại." Lam Lăng Nguyệt hào phóng "khen" Lam Ngữ Yên.

"Lam Lăng Nguyệt ngươi chính là đồ chó điên, gặp ai cũng cắn, phụ thân bây giờ còn đang mang bệnh, đại phu nói rằng ông bị xuất huyết nội tạng, ngươi cũng đừng nói là ngươi vô tội, ngườidùng thủ đoạn đêlừa mọi người không có nghĩa là tất cả đều bị ngươi lừa." Lam Ngữ Yên vốn đang lau son, giờ lại tức giận khiến khuôn mặt ngày càng đỏ, ngay tại cửa Lam phủ cũng bị Lam Lăng Nguyệt động đến vết sẹo trong tâm, ả nóng máu, gắt gao cắn môi mồm, tròn tròn mắt, hung hăng trừng Lam Lăng Nguyệt.

Khỏe miệng Lam Lăng Nguyệt hiện ra một nụ cười tà, phụ thân này đúng là tài giỏi, một cái nắm tay đã làm nội tạng xuất huyết, vậy xem ra nội tạng làm từ giấy à. Quét mắt qua Kiều di nương thì thấy một thang thuốc đông y, ngửi mùi hẳn là đường máu, đường gan, bổ khí... nhiều loại. Có vẻ là thuốc của Lam Lôi Ngao.

"Tránh ra, để ta vào phủ. Nếu không kịp sắc thuốc uống, lão gia có mệnh hệ gì ngươi gánh không nổi đâu." Ánh mắt của Kiều di nương nhìn Lam Lăng Nguyệt giống như đang nhìn kẻ bị bệnh truyền nhiễm.Đợi đến lúc thân thể Lão gia khỏe lại, Lam Lăng Nguyệt dừng hồng yên ổn trong Lam phủ.

"Lam Ngữ Yên nếu ngươi còn dám ngấm máu phun người, đừng trách ta cắt mắt đầu lưỡi của ngươi, miệng của ngươi, coi chừng ta cũng khâu kín lại đấy. Kiều di nương, tốt nhất bà nên trở về chăm sóc cha ta cho thật tốt, khi nào bản tiểu thư có thời gian sẽ đi thăm ông ấy." Lam Lăng Nguyệt nói xong thì dẫn Đông Thanh và Hạ Ca bước vào phủ trước mặt bọn họ, thậm chí còn không quay đầu nhìn.

Lam Lăng Nguyệt trở lại Nguyệt Thanh uyển, Trang ma ma cũng đã chuẩn bị xong bữa trưa, chỉ là một bát com canh đơn giản. Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi được khoảng nửa khắc, một con bồ câu trắng bay đến bên cửa sổ. Lam Lăng Nguyệt thành thạo tháo bức thư được buộc dưới chân bồ câu. Trong thư, Hoa Ngạo Tuyết nói đã được dàn xếp làm một quan nhỏ ở Hóa Linh quốc, dẫn đầu các môn đồ ưu tú đi trước chúng ta một bước, tiến vào Kim Hoa quốc, dự tính khoảng ngày 5 tháng giêng sẽ tới (cũng chính là ngày kia). Lam Lăng Nguyệt trả lời bằng một chữ "tốt" rồi gắn thư vào chân bồ câu, thả đi.

"Chủ tử, đã có tin tức của Hoa đường chủ rồi sao?" Đông Thanh vừa cầm một đĩa hoa quả mới gọt đi vào, đúng lúc thấy bồ câu bay đi, thì hạ giọng hỏi.

"Ừ, ngày kia Hoa đường chủ sẽ đến Kim Hoa quốc, Đông Thanh, ngày mai ngươi ngày mai dịch dung đi giao ngân lượng, thuận tiện đi đặt môn biển* ngày kia Hoa đường chủ tới liềnngaythilập tức khai trương, sau đó ngươi lại đi ngoại ô Hoa Đô tìm mấy tòa nhà lớn, an bài ám vệ ở đó đi." Lam Lăng Nguyệt ôm Họa Nhi đang dính chặt trên người mình, phân phó Đông Thanh, đến Quý Trung đường y xây ở phía sau, cũng phải đem Họa Nhi gửi nuôi ở nơi đó. Nếu Họa Nhi ở Lam phủ sẽ dễ dàng khiến nàng bại lộ thân phận, cũng cản trở nàng rất nhiều.

(* Cái biển treo ngoài cửa ý)

"Đông Thanh lĩnh mệnh."

Sau khi phân phó công việc cho Đông Thanh, Lam Lăng Nguyệt đưa Họa Nhi cho nàng(ĐT), còn nàng(LLN) lại muốn đi xem thân thể bệnh tật của Lam Lôi Ngao thực hư thế nào, nhìn hẳn đã biến thành bộ dạng gì.Lam Lăng Nguyệt đi một mình tới Mặc uyển Gian, chưa bước vào cửa thì đại nha hoàn của Mặc Uyển đã ngăn nàng lại.

"Đại tiểu thư, lão gia đang tĩnh dưỡng, người đã căn dặn,nếu đại tiểu thư tới thì không cho vào." Đào Hồng nhất quyết ngăn cản Lam Lăng Nguyệt, tỏ ý rằng hiện tại nàng không hề sợ đại tiểu thư.

"Ôi, như vậy sao, đã vậy ngày hôm nay ta nhất định phải gặp." Lam Lăng Nguyệt bỏ qua cánh tay phải đơn mỏng của Đào Hồng, đi nhanh về phía phòng chính của Mặc Uyển.

"Đại tiểu thư, người thực sự không thể đi vào, đại tiểu thư." Đào Hồng bị Lam Lăng Nguyệt bỏ lại ở phía sau, vội vàng đuổi theo, muốn ngăn cản Lam Lăng Nguyệt thêm một lần nữa.

"Lam Lăng Nguyệt, ngươi đang làm cái gì, mau rút ngay cho ta. Mặc Uyển không chào đón ngươi." Lam Ngữ Yên nghe thấy Đào Hồng liên tục kêu đại tiểu thư thì biết Lam Lăng Nguyệt đã tới, ả hùng hổ khấp khiêng đi ra.

"Ngươi vừa mới nói cái gì? Ta không có nghe rõ." Lam Lăng Nguyệt nghe thấy tiếng Lam Ngữ Yên chửi rủa cũng không hề có ý tỏ vẻ tức giận, thậm chí nàng còn nhìn Lam Ngữ Yên như một vật thú vị.

"Ta nói ngươi mau cút đi, xéo trở về...." Lam Ngữ Yên không khỏi lên cao âm điệu, chỉ là câu nói sau cùng còn chưa nói hết, đã nhận một bạt tai vào mặt khiến nàng ta trở tay không kịp, hơn nữa lần sau nghe còn vang hơn lần trước.

Lam Lăng Nguyệt tặng cho Lam Ngữ Yên một trận bạt tai, mấy chục hạ hậu, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta trở nên sưng đỏ, bàn tay Lam Lăng Nguyệt cũng đỏ lừng bỏng rát, nàng không khỏi đau lòng thay cho bàn tay chính mình.

Lam Lăng Nguyệt vừa mới thu tay lại, Lam Ngữ Yên đã lập tức vừa la vừa khóc như lợn bị giết, tiếng la có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ run thần khiếp, không chỉ khiến Kiều Di nương chạy tới, còn lời Lam Lôi Ngạo đang nằm trên giường bệnh ra.

Lam Lôi Ngạo được Kiều Phi Nhi đỡ, ho khan mấy tiếng đi ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy nhị nữ nhi ôm mặt khóc bi thảm, Lam Lôi Ngạo lập tức đau đầu, rốt cuộc ông đã tạo ra cái nghiệt gì thế này, ông ho khan mấy tiếng nói: "Lam Lăng Nguyệt, vì sao ngươi lại đánh Yên Nhi, không phải ta đã nói, không cho ngươi bước vào Mặc Uyên hay sao."

"Ngươi không chịu đi ra gặp ta, nhưng vừa nghe thấy con gái ngươi khóc thì đã không nằm được, muốn khởi binh vắn tội ta sao? Xem ra thân thể của ngươi đúng thật đã bị thương nặng, thất lưng thậm chí còn không thể thẳng." Lam Lăng Nguyệt lui về phía sau mấy bước phòng ngừa Lam Lôi Ngạo bị kích động mà mưa xuân bay đầy trời*, nhìn Lam Lôi Ngạo mặt trở nên đen kịt, xem ra một quyền của nàng đã đánh trúng đích.

* Ý chỉ là nói mà nước phun vào mặt người ta

"Ta rốt cuộc đã tạo nghiệt gì mà lại sinh ra độc nữ như ngươi, ngươi có bản lĩnh thì trực tiếp giết chết ta đi, âm thầm đánh ta trọng thương, rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Nói đi, phải làm thế nào ngươi mới chịu thu mình." Lam Lôi Ngạo bị chọc tức, cánh tay run run chỉ Lam Lăng Nguyệt, lần đầu tiên ông bị ép đến mức đường cùng như thế này, ông là thương nhân tất nhiên sẽ đề ý đến lợi nhuận, nếu như lui một bước có thể trời cao biển rộng, ông đồng ý thỏa hiệp dù cho mất hết mặt mũi.

"Đừng có thương lượng với ta, điều đó là dư thừa, bây giờ ngươi hỏi hận rồi sao? Đừng hòng, ngày nào Lam Lăng Nguyệt ta còn sống, ta nhất định đấu với ngươi tới cùng, ta sẽ không dễ dàng giết chết ngươi, giết ngươi thì quá tiện nghi cho ngươi rồi, với lại, ngươi đừng có chụp cái tội giết cha lên người ta, rất bẩn." Lam Lăng Nguyệt sửa lại ống tay áo bị nhăn, tà khí lộ ra ngoài, nàng là đến đòi nợ, không phải đến để ban phát ân huệ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chỉnh Đốn Kiều Di Nương

Khi Lam Lôi Ngạo nghe Lam Lăng Nguyệt nói không chết không thôi, cánh tay run rẩy siết chặt lại, ông đã khom lưng cúi đầu, vậy mà đứa nghịch nữ này vẫn không hề thu lại lời nói ngông cuồng, con giận dữ chặn ngang lồng ngực, vô cùng khó chịu.

"Lão gia không nên tức giận vì con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt này, đại phu nói ngài nên nằm tĩnh dưỡng trên giường đừng nổi nóng, chuyện ở đây cứ giao cho thiếp thân, ngài cứ về nằm trước đi." Kiều Phi Nhi vội vàng thuận khí giúp Lam Lôi Ngạo, cảm xúc bị kìm nén đã đến cực hạn, định bụng Lam Lôi Ngạo rồi đi mới bùng phát, dù sao ả ta cũng không muốn Lam Lôi Ngạo nhìn thấy bộ mặt khác của ả.

"Có đứa nghịch nữ như kia, sao ta còn tâm tình mà tĩnh với dưỡng chứ, sớm muộn gì cũng bị tức chết, Lam Lăng Nguyệt, ta muốn hành hạ ngươi đến chết có cả trăm phương ngàn kế, đừng có dòn ép ta, đừng tưởng rằng ngươi có Bách Diệp làm chỗ dựa thì có thể coi trời bằng vung, nếu không phải nể mặt Thu Nhược Thủy, năm đó ngươi không sống quá năm tuổi đâu." Lam Lôi Ngạo lửa giận công tâm, phỉ sấp vờ đến nơi, nhất thời không giữ mồm giữ miệng, nhưng vừa nói xong thì lập tức lạnh sống lưng, ông đúng là bị tức đến váng đầu rồi, dù sao thì...

"Thế à, vậy thì có phải ta nên cảm tạ ngươi đã để ta sống thêm chín năm không, hiện giờ lòng hiếu kỳ trong bản tiểu thư đang nhộn nhạo hết cả lên, năm ta năm tuổi đã xảy ra chuyện gì hả." Lam Lăng Nguyệt không khỏi ngăn ra, ông ta nói nếu không phải nhờ mẫu thân thì năm đó nàng đã không thể sống qua năm tuổi, ký ức của nàng trống rỗng, chẳng lẽ thật sự năm đó bị ai đó cố gắng hạ được xóa bỏ?

"Ngươi bảo ta nói thì ta phải nói à? Ngươi dùng thân phận gì để chất vấn ta? Nữ nhi hay là độc nữ?" Lam Lôi Ngạo giống như lảng tránh khỏi đôi mắt của Lam Lăng Nguyệt, toan nói sang chuyện khác, dù sao đó cũng là một cảm kị.

Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên một ý cười lạnh, ông ta thế này là đang khiêu chiến giới hạn của mình mà, muốn chơi ư, ta chơi cùng ngươi, xem da của ngươi dày hay là thủ đoạn của ta hay.

"Vậy chúng ta cũng chống mắt chờ coi." Vừa nói chuyện, Lam Lăng Nguyệt ra tay rất nhanh, lộn ngược ra sau Lam Lôi Ngạo, châm độc trong tay áo cắm vào huyệt Đại Chùy của Lam Lôi Ngạo.

Bị châm độc đâm trúng huyệt Đại Chùy, Lam Lôi Ngạo chỉ cảm thấy từ đầu mình trở xuống trở nên xụi lơ, cánh tay không còn tí sức lực nào, hai đùi thì run rẩy, trong chớp mắt có chút đứng không vững, cảm giác thần kinh toàn thân mình như bị gây tê, Lam Lôi Ngạo không phục, đùi phải cố gắng nhích về trước một bước, nhưng vừa mới nhấc lên thì cả người lão đảo ngã âm xuống đất.

“Lam lão gia, nếu như ngươi còn ngang bướng nữa, ta sẽ dùng một cái châm khác đâm vào huyết Bách Hội của ngươi, ngươi đoán thử xem não ngươi tê liệt trước hay là thất khiếu chảy máu trước.” Lam Lăng Nguyệt huơ huơ ngân châm đã được ngâm nước thuốc Mạn Đà La trước mắt Lam Lôi Ngao, ý tứ rất rõ ràng rằng sức kiên nhẫn của ta có hạn, kỳ thật độc châm này chỉ là sẽ khiến người ta sinh ảo giác, gây tê liệt chức năng của cơ thể trong thời gian ngắn mà thôi, tạm thời nàng chưa muốn đùa chơi với Lam Lôi Ngao đến chết đâu, nàng muốn ông ta phải trở thành tên phế nhân sống tới cuối cùng trong Lam gia.

Lúc Lam Lăng Nguyệt lấy ra ngân châm, Kiều Phi Nhi ở bên cạnh Lam Lôi Ngao chợt xông đến tính đoạt ngân châm, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng né nhanh về đằng sau, Kiều Phi Nhi không cam lòng vô huyệt vừa tiếp tục nhào về phía Lam Lăng Nguyệt vừa kêu la sai nô tỳ và gia nô Mặc uyển cùng tiến lên, hét lên phải giao Lam Lăng Nguyệt cho quan phủ, ý đồ hạ độc sát hại thân sinh phụ thân, trời khó dung tha.

Bọn gia nô và nô tỳ thấy Kiều Phi Nhi quát lớn thì ủa lên, tính dùng nhiều người để làm ưu thế bắt Lam Lăng Nguyệt, nhìn đám đông đánh về phía mình cùng một lúc, Lam Lăng Nguyệt bình thân vận động chân tay, nhún người nhảy lên, dùng liên hoàn cước đá toàn bộ gia nô và nô tỳ vây quanh mình nằm bò lăn bò kên, còn Kiều Phi Nhi đứng ở sau lưng Lam Lăng Nguyệt lấy cây trầm từ trên đầu xuống đâm về phía Lam Lăng Nguyệt, nàng sẽ báo thù cho con gái mình.

Lam Lăng Nguyệt khinh miệt một tiếng xoay tay chế trụ lại tay phải đang cầm cây trầm của Kiều Phi Nhi, đoạt lấy cây trầm rồi đá vào bụng ả một cái.

“Kiều di nương vẫn thích bắn tên trộm sau lưng vậy sao, năm năm qua bà chẳng tiến bộ tí nào cả, năm năm trước dùng dao nhỏ, bây giờ dùng cây trầm, xem ra ta phải khiến bà nhớ lâu một chút rồi.” Đôi mắt lạnh lẽo của Lam Lăng Nguyệt xẹt qua một tia ác độc, lật lòng bàn tay của Kiều Phi Nhi trong tay lên, nhanh chóng và tàn nhẫn đâm xuống gan bàn tay ở giữa ngón cái và ngón trỏ bằng cây trầm đã đoạt được trước đó, tiếng máu nhỏ giọt từ lỗ thủng bị cây trầm đâm trên gan bàn tay, mặt mày Kiều Phi Nhi rúm rỏ, ré lên âm thanh đau đớn, cố gắng dùng hết sức mình cạy ma chướng của Lam Lăng Nguyệt ra, tình cảnh máu tanh như vậy khiến tất cả mọi người sợ hãi liên tục lùi về sau, trong mắt mấy người đó Đại tiểu thư hiện giờ chính là ma quỷ đến từ Địa ngục, toàn thân phát ra hơi thở chết chóc, tựa như bọn họ chỉ cần tiến lên một bước sẽ bị vận gãy cổ.

Lam Lăng Nguyệt ghét bỏ quãng bàn tay phải bị cây trầm chọc thủng của Kiều Phi Nhi, mặc dù nàng thích sắc màu của máu tươi, nhưng là tùy người, máu của Kiều Phi Nhi chỉ khiến nàng cảm thấy bẩn thỉu.

“Cái này gọi là tự làm bậy thì không thể sống đây, Kiều Phi Nhi, ta nhớ lúc ta mới quay trở về có nói ngươi đừng mơ tưởng sẽ đã thương ta được lần nữa, đây chính là kết quả của việc ngươi không chịu nhớ kỷ.” Lam Lăng Nguyệt thương thức tiếng gào khóc của Kiều Phi Nhi, mắt kiên nhẫn ngóáy lỗ tai, đúng là âm ỉ muốn chết.

Lam Lôi Ngao nằm bò trên mặt đất nhìn nữ nhi của mình mặt sưng tấy, thiếp thất của mình thì lại đau đến không muốn sống, còn Lam Lăng Nguyệt thì lại kiêu ngạo ngang bướng gây hấn với mình, chín năm trước nếu như mình độc ác hơn một chút, không úy mị thì sẽ không lưu cho đứa nữ nhi này một con đường sống, hôm nay cũng sẽ không bị con nhóc hành hạ không còn chút sức để đánh trả, tự ăn quả đắng.

“Mới vậy đã đau đớn à? Thế ngươi có biết mẫu thân ta mấy năm nay sống như nào không? Ta khuyên ngươi thức thời thì mau nói ra sự tình của chín năm trước ra đi.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn qua Lam Lôi Ngao, thật đúng là giới làm ra vẻ đáng thương tội nghiệp.

“Ha ha thức thời? Cái gì ta cũng không nói, ngươi trực tiếp giết ta đi, cho ta một cái thống khoái.” Lam Lôi Ngao quay mặt đi nhắm chặt mắt lại, nếu như ông ta nói ra Lam gia sẽ giữ không nổi, dùng một mạng của ông để đổi lấy mạng của toàn Lam gia là đủ rồi.

“Ngươi tình nguyệt dù chết cũng không chịu nói?” Đột nhiên Lam Lăng Nguyệt biến sắc, trên người tản ra hơi thở tàn khốc.

“Đừng thế.” Lam Lôi Ngao lấy thái độ thấy chết không sờn để phản pháo lại Lam Lăng Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Lần Đầu Xuất Hiện Ý Muốn Giết Người

Editor: Junenar

Cho dù Lam Lăng Nguyệt ép buộc thế nào, Lam Lôi Ngao đều là quyết tâm không nói, điều này khiến cho Lam Lăng Nguyệt cau mày, ngay cả một tên sợ chết như Lam Lôi Ngao lại có thể kín miệng như bưng, xem ra đằng sau chuyện này có rất nhiều bí ẩn, nàng nên suy nghĩ xem nên làm thế nào, dù sao nếu như nàng bức Lam Lôi Ngao đến đường cùng, nhìn tình hình rất có khả năng sẽ tự sát, đáng tiếc nàng lại không có loại cổ thuật thôi miên khổng lồ chế tâm trí người.

“Có một số việc ngươi không biết thì tốt hơn, tự ngươi suy nghĩ đi, mạng của ta đặt ngay đây.” Lam Lôi Ngao mặt như bùn đất*, thân thể của ông ta lúc này không thể động đậy nhưng vẫn luôn duy trì cảnh giác, sợ độc nữ này lại dùng thủ đoạn gì để ép ông đi vào khuôn khổ, tinh thần bị đẩy lên cao độ.

(Mặt như bùn đất: đáng sợ hãi.)

Lam Lăng Nguyệt từng bước một lại gần Lam Lôi Ngao, còn Lam Lôi Ngao thì nhắm chặt mắt lại, mặt mũi nhăn thành một khối, tựa như đang đợi hành

động tiếp theo của Lam Lăng Nguyệt, nhưng ngoài dự kiến của ông, Lam Lăng Nguyệt lại rút châm độc trên huyết Đại Chùy của ông ra.

“Lam Lôi Ngao, ta sẽ không để ngươi dễ dàng vậy đâu, muốn gặp được diêm vương dễ dàng còn phải hỏi xem ta có đồng ý hay không nữa, ta sẽ khiến ngươi tận mắt chứng kiến ta tiến nữ nhi của ngươi và di nương từ chút một vào dạ ngục như nào, ta muốn ngươi bơ vơ không nơi nương tựa, trò chơi chính thức bắt đầu, chống mắt chờ mong đi.” Lúc Lam Lăng Nguyệt rút châm độc khẽ nói bên tai Lam Lôi Ngao.

Không đếm xỉa tới biểu hiện kinh ngạc của Lam Lôi Ngao, Lam Lăng Nguyệt dùng khăn tay lau sạch châm độc vừa mới rút ra, vút chiếc khăn tay bị bẩn vào mặt Lam Lôi Ngao, ngênh ngang rời khỏi Mặc uyển trong sự khiếp sợ của mọi người, nàng muốn cho Lam Lôi Ngao chứng kiến buổi mờ mịt vờ kịch, chỉ là không biết ông có thích lễ mờ mịt của mình tặng cho ông ta không thôi, từ biểu tình sợ hãi của mẫu thân và việc Lam Lôi Ngao giữ kín như bưng thấy chết không sờn, lòng hiếu kỳ của nàng không ngừng tăng tiến, trái lại nàng muốn nhìn chân tướng phía sau bức màn rối cuộc của bao nhiêu đờ bản.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt đi xa, Kiều di nương vừa quát tháo gọi đại phu, vừa nâng chiếc tay phải bị thương phớt người diu Lam Lôi Ngao vào phòng, bà phải đợi bằng được lời dặn từ đại phu chứng minh Lam Lôi Ngao trúng độc sau đó sẽ tới Kinh Triệu Dẫn tố cáo Lam Lăng Nguyệt mưu sát thân phụ, đánh đập thứ muội, dâm thương di nương, với ba tội này, bà không tin không trị được con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt.

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, Đào Hồng dẫn theo Lưu đại phu vội vã chạy đến, bởi vì thương thế của Kiều di nương tương đối đáng sợ, gan bàn tay vẫn cầm cây châm, e sợ bị nhiễm trùng phải phớt bỏ tay phải, Lưu đại phu trước hết cho Kiều Phi Nhi uống Ma Túy tán, trước tiên rút cây châm ra để đắp thuốc tiêu viêm, nhìn vết thương ghê gớm, lác lác đầu, nếu như đâm thêm một tấc vào trong, cái tay này nhất định sẽ phớt, giúp Kiều Phi Nhi băng bó xong, mới vội vã bắt mạch cho Lam Lôi Ngao, nhưng lại không hề có dấu hiệu trúng độc như lời Đào Hồng nói, ông dùng ngón châm đâm vào cánh tay của Lam Lôi Ngao xem thử có cảm giác đau đớn gì không, thấy Lam Lôi Ngao kêu lên đau đớn, xem ra tứ chi không bị mất cảm giác mà chỉ rơi vào trạng thái tê liệt mà thôi, không phải trúng độc.

“Đại phu, lão gia nhà ta thế nào rồi? Trúng phải độc gì?” Kiều Phi Nhi cắn răng chịu đựng cơn đau từ lòng bàn tay truyền đến, ân cần hỏi han bệnh tình của Lam Lôi Ngao.

“Lam lão gia không có dấu hiệu trúng độc, trừ bỏ nội tạng xuất huyết đã được chẩn đoán ngày hôm qua, cũng không có bất kì bệnh trạng dị thường nào nữa, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi hẳn.” Lưu đại phu báo lại bệnh tình của Lam Lôi Ngao cho Kiều Phi Nhi biết, ông vừa đến đã bị dọa sợ, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng ra nhất định chính thất và tiểu thiếp lại xảy ra xung đột, mặt nhị tiểu thư thì sưng to dọa người còn gan bàn tay của Kiều Phi Nhi lại bị người đâm thủng.

“Ông chắc chắn chứ? Lão gia người không bị.” Kiều Phi Nhi hiển nhiên là không tin vào kết quả chẩn đoán này, nhưng nói được một nửa đã bị tiếng ho khan của Lam Lôi Ngao cắt ngang.

“Lưu đại phu, ông kê đơn tiêu sưng cho nhị nữ nhi của ta đi, mấy ngày nữa con bé phải tham dự yến hội của nhân vật có tiếng, chuyện hôm nay mong ngài đừng để lộ, sau đó ta sẽ sai trưởng phòng trả phí chẩn đoán gấp đôi cho ông.” Lam Lôi Ngao cắt ngang lời Kiều Phi Nhi, ông không muốn việc xấu trong nhà truyền ra ngoài, Lưu đại phu này cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lợi dụng tiền tài hối lộ ông ta ngầm miệng lại.

“Lam lão gia khách khí rồi, ta có được cao tiêu sưng tổ truyền, bảo đảm ba ngày mặt nhị tiểu thư sẽ khôi phục lại như bình thường.” Lưu đại phu thức thời đồng ý sau đó lấy ra một chiếc bình sứ màu trắng từ trong hòm thuốc đưa cho Lam Lăng Nguyệt đang che mặt dặn nàng ta cách dùng, rồi đeo hòm thuốc tới trưởng phòng tính tiền.

Sau khi Lưu đại phu rời khỏi Mặc uyển, Kiều Phi Nhi oán nhìn Lam Lôi Ngao uất ức nói: “Tại sao lão gia không cho thiếp nói? Người xem con tiện nhân kia khi dễ từng người chúng ta thành cái dạng gì, con tức này ngài nuốt trôi được sao?”

“Đừng nói nữa, lúc này càng lộ ra càng bất lợi cho chúng ta, năm ngày sau sẽ có yến hội nổi tiếng của nhân vật có tiếng tăm, ta đã nhận được thiệp mời, đến lúc đó ta tự có chủ trương.” Sao Lam Lôi Ngao có thể nuốt trôi cơn tức này chứ, ông không thể để cho Lam Lăng Nguyệt biết quá nhiều được, hôm nay suýt nữa mình đã buột miệng nói ra hết, không thể giữ cơn nóng nữa, phải loại trừ.

Kiều Phi Nhi thấy Lam Lôi Ngao nói như vậy, bà biết điều không nhiều lời thêm nữa, chỉ là nhìn vào băng vải quấn trên tay kia, trong cơn người hiện lên một tia sáng lạnh, danh lưu yến hội ngày hôm đó, cho dù bà không đánh chết Lam Lăng Nguyệt thì cũng phải khiến con nhóc thân bại danh liệt.

Còn Lam Lăng Nguyệt sau khi trở lại Nguyệt Thanh uyển thì tắm rửa đổi y phục, đầu sao trở về từ Mặc uyển bị xúi quẩy bám dính cả người, tắm rửa sạch sẽ xong ngồi cạnh gương đồng, từ ngăn kéo dưới gương đồng lấy ra chiếc hộp nhỏ màu đỏ sẫm mà Trang ma ma đưa cho mình ngày hôm qua, bên trong là viên thuốc giả Phá Nhan đan, ngón tay mảnh khảnh sờ hoa văn cổ kính trên chiếc hộp nhỏ, bản khoản có nên dùng hay không, đã quen thuộc với dung nhan xa lạ này năm năm rồi, không biết dùng Hoàn Nhan đan liệu có thể khôi phục lại dung mạo kiếp trước không, do dự thiếu quyết đoán cũng không phải là tính cách của nàng, nếu đã tới bước này rồi thì cứ thuận theo số mệnh đi, sớm muộn gì cũng phải khôi phục lại thôi, cảnh giác nhìn ra ngoài cửa sổ, Lam Lăng Nguyệt căn dặn Đông Thanh và Hạ Ca canh giữ ở ngoài cửa không cho bất cứ ai tiến vào, sau đó mới yên tâm mở chiếc hộp nhỏ phủ đầy bụi kia ra, tách viên thuốc màu trắng bên trong chiếc hộp kia ra liền nhìn thấy một viên thuốc đỏ nhỏ xinh, không chút đắn đo liền cầm lấy nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Khôi Phục Dung Nhan

Vừa nuốt Hoàn Nhan đan vào, Lam Lăng Nguyệt vội uống một chén nước ấm, giúp trôi viên thuốc bị mắc kẹt giữa cổ, qua khoảng thời gian chừng cạn chung trà, có lẽ vì được hiệu phát tác dụng, mặt Lam Lăng Nguyệt dần già nóng lên, mặt nhói đau như bị kim châm, tựa như da mặt bị kéo xé đi.

Nhiệt độ hai má càng lúc càng cao, con ngươi tựa như bị sương trắng che khuất, vừa khô vừa đau, không mở ra nổi, chỉ có thể ti hí, Lam Lăng Nguyệt không ngờ Hoàn Nhan đan lại kinh khủng đến vậy, nàng dùng ngón châm gậy tẽ bên mông tai nhưng không ăn thua gì, trời đông giá rét tuyết bay, nhưng mồ hôi nhỏ xuống từng giọt từng giọt một, được tính bốc lên đầu, mang đến một cảm giác như có vật nặng ngăn cản đang ra sức lôi kéo da đầu, sức chịu đựng đến cực hạn, Lam Lăng Nguyệt phát ra tiếng hét đau đớn, bên tai vang lên ong ong, bên trong cái đầu đang phình to tựa như có âm thanh be bé không ngừng lặp đi lặp lại: “về tướng, về mặt, khó về hồn.”

Nghe thấy tiếng chủ tử gào thét, Đông Thanh và Hạ Ca dùng tốc độ nhanh nhất xông vào tắm phòng, chỉ thấy trên mặt chủ tử giống như có dấu hiệu lột da, cả khuôn mặt trở nên dường như còn đỏ hơn cả son, chủ tử ôm chặt lấy đầu, ngồi xồm tại chỗ chiến đấu với cơn đau.

“Chủ tử, người sao vậy, sao có thể như thế?” Đông Thanh và Hạ Ca tiến lên đỡ Lam Lăng Nguyệt dậy, các nàng tưởng chủ tử trúng độc, cuống cuống hỏi han.

“Mau, đánh ta ngã xỉu đi, sau đó mời Trang ma ma tới.” Lam Lăng Nguyệt cố gắng đứng dậy, cánh môi tái nhợt khẽ mở ra, yếu ớt phân phó, chỉ có đánh ngã thì nàng mới không phát ra âm thanh nữa, sẽ không bị người lợi dụng thời cơ giờ trò đùa lúc nước sôi lửa bỏng với Mặc uyển.

Đông Thanh nhìn đáng vẻ đau đớn của chủ tử, hạ quyết tâm, chặt vào huyệt Hậu Kinh của Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt bị đánh mạnh bất thành linh ngã đi.

“Hạ Ca, ta ở đây chăm sóc chủ tử, người nhanh đi mời Trang ma ma đến.” Đông Thanh và Hạ Ca đỡ Lam Lăng Nguyệt lên giường rồi mới sai Hạ Ca đi tìm Trang ma ma.

Hạ Ca gật mạnh đầu, gấp gấp ra khỏi tắm phòng đi tìm Trang ma ma, hỏi mấy nha hoàn mới biết Trang ma ma đi trừ phòng, không dám chậm trễ một giây chạy tới tiểu trừ phòng, bây giờ Trang ma ma đang tắm được thiện ở tiểu trừ phòng.

“Trang ma ma, cuối cùng cũng tìm được bà, mau, theo tôi một chuyến.” Đông Thanh vừa tiến vào chẳng nói chẳng rằng kéo Trang ma ma ra ngoài.

Trang ma ma vốn muốn hỏi xem chuyện gì, dù sao mình vẫn còn đang tắm được thiện, nhưng thấy chân mày của Hạ Ca phủ kín mây đen, đoán rằng việc này có thể liên quan đến tiểu thư, không để ý tới việc cời tạp dề ra, theo Hạ Ca đi về phía tắm phòng của tiểu thư.

Lúc đẩy cửa tắm phòng ra, Trang ma ma thấy Đông Thanh đang chuẩn bị dùng khăn ướt lau gương mặt đang sưng đỏ của Lam Lăng Nguyệt vội và quát lớn: “Không được lau, không được đụng đến nước.”

Bị Trang ma ma đột ngột quát lớn, Đông Thanh vội vàng thu khăn ướt về, lo lắng hỏi dò: “Trang ma ma, người mau đến xem có phải tiểu thư bị trúng độc không, trên mặt bắt đầu lột da rồi.”

Trang ma ma thờ dài, lắc lắc đầu, bệnh trạng hiện giờ của tiểu thư là do thay đổi dung nhan, đều tại bà không nói rõ với tiểu thư, Phá Nhan đan tiến hành dưới tình trạng thoải mái, cho nên tiểu thư không có cảm giác đau đớn gì, mà quá trình Hoán Nhan đan phát huy tác dụng, da giống như bị xé bỏ, đau đớn như vậy sao tiểu thư chịu được.

“Hai người các người đi ra ngoài trước đi, chỗ này có ta rồi, tiểu thư không có việc gì hết, canh cửa không để cho bất kì kẻ nào tiến vào, Đông Thanh, người thuận tiện đến phòng của ta mang cái hòm màu đồng cổ đến.” Trang ma ma ra hiệu hai người giữ cửa, giai đoạn đặc biệt không được có bất kì sự sảy nào.

Hạ Ca đi giữ cửa, Đông Thanh thì theo lời Trang ma ma đi lấy chiếc hòm màu đồng cổ hơi nặng đến rồi lui ra khỏi căn phòng, cùng với Hạ Ca nâng cao tinh thần làm tốt công việc của một hộ pháp.

Trang ma ma lấy ra chiếc sáo ngọc màu xanh lục từ trong chiếc rương màu đồng cổ, thổi ở bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, thanh âm từ nhẹ đến nặng, từ chậm rãi dần chuyển sang gấp gáp rồi lại chậm dần, đây chính là Nhiếp Hồn khúc được sách cổ ghi chép trong truyền thuyết, biểu hiện của Lam Lăng Nguyệt cũng theo thanh điệu khúc bắt đầu chuyển biến, lông mày vốn nhíu chặt, không ngừng nói sáng cũng từ từ ổn định lại, sau đó Trang ma ma tăng cao âm điệu khúc nhạc lên, lúc nhanh lúc chậm biến hóa kì ảo tựa như đang tháo mở nút thắt cổ chai, mặc dù biểu tình của Lam Lăng Nguyệt đã trở về về bình thản, Trang ma ma liền đặt sáo ngọc ở trước giường của Lam Lăng Nguyệt, lấy ra một cái bình nhỏ màu xám từ trong chiếc hòm đồng cổ, sau khi mở ra, hương dưới mũi của Lam Lăng Nguyệt, rồi trét thứ như bùn dưới đáy hồ có chút hơi thối ở bên trong bình lên toàn bộ mặt của Lam Lăng Nguyệt không sót một chỗ.

“Về tướng, về mặt, khó về hồn, còn tướng, còn mặt, khó còn hồn, dung nhan này biến hóa khôn lường, gương mặt người vốn khuynh thành, bây giờ đã chín năm cảm rã, thay da đổi thịt cũng lắm gian truân, tình tâm tình hồn nghe lời ta, quên đau quên buồn cần phóng không*.” Trang ma ma không ngừng lặp đi lặp lại lời nói Nhiếp Hồn bên tai Lam Lăng Nguyệt, dẫn dắt linh thể tinh thần của Lam Lăng Nguyệt, miệt mài thoải mái, bùn đáy hồ trét trên mặt đầy nhanh tốc độ hoán nhan đồng thời phòng ngừa việc lột da nhanh chóng mà dẫn đến mô da bị tổn thương, để phòng tiểu thư sau khi thay đổi dung nhan xảy ra bất kỳ phản ứng xấu.

(Phóng không: có nghĩa là tạm thời quên hết mọi thứ xung quanh, thả lỏng chính mình.)

Mạch suy nghĩ của Lam Lăng Nguyệt không ngừng được Trang ma ma dẫn dắt, cảm giác đau đớn khôn cùng chậm chậm giảm sút, ý thức ở đại não trở nên hơi trống rỗng, cả người rơi vào trạng thái phóng không.

Trải qua mấy canh giờ lặp lại không ngơi nghỉ bên tai Lam Lăng Nguyệt, đến tận khi bần đậy hồ đồng đặc lại, cuối cùng Trang ma ma mới thờ phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi rỉ ra trên trán, chỉnh lại từng góc chần của Lam Lăng Nguyệt thật cẩn thận rồi xách theo cái hòm đi ra, do tiêu hao tinh lực quá độ, vòm cửa bị khí lạnh phả vào mặt khiến bà có chút xây xẩm đầu óc.

“Trang ma ma, cẩn thận.” Hạ Ca cuống cuống đỡ lấy Trang ma ma, rất sợ bà ấy ngã khụy xuống.

“Cảm ơn, ta không sao, hiện giờ sắc trời đã tối, tiểu thư đã qua cơn nguy kịch không có việc gì nữa, hai người các ngươi thay phiên trực đêm ở đây, sáng mai trước khi ta đến không được cho ai tiến vào.

“Đạ, Trang ma ma yên tâm, có hai chúng ta canh gác, một con bọ nhỏ cũng không lọt vào được.” Hạ Ca và Đông Thanh cùng lên tiếng bảo đảm.

Trang ma ma hài lòng gật đầu, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi trở về phòng, bần đậy hồ đồng đặc lại, sau một buổi tối hấp thụ, ngày mai sẽ có thể khôi phục, chuyện hôm nay đột nhiên xảy ra, con đường sau này của tiểu thư hẳn còn dài lắm, chỉ sợ không biết cái bộ xương già nua này của bà còn có thể theo nàng được bao lâu.

Một đêm này Trang ma ma ngủ vô cùng bất an, cứ nhắm mắt là lại hiện ra tình cảnh máu chảy thành sông, vẫn chưa tới canh tư trời đã hừng sáng, đi tới rừng trúc nhỏ tập võ, gió thổi mưa đông trước cơn bão, bà sợ ác mộng đó là điềm báo.

Nhìn canh giờ có vẻ là vào canh sáu, Trang ma ma liền mang theo hòm màu đồng cổ đi tới tẩm phòng của Lam Lăng Nguyệt.

Thoa một lớp thuốc làm tan trên bần đậy hồ, bần cô đặc bắt đầu từ từ nứt ra, một ít giống như hạt tròn rớt xuống, dung nhan trắng mịn của Lam Lăng Nguyệt chậm rãi hé lộ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khai Trương Quỷ Trung Đường

Khi mấy viên bần đậy trời hết, nổi lên gương mặt trắng mịn của Lam Lăng Nguyệt, làn da nõn nà, trong trắng lộ hồng, dịu dàng như ngọc, óng ánh trong suốt, môi đỏ mọng như anh đào càng tôn lên vẻ tinh xảo trên ngũ quan đã tuyệt mỹ, lông mày lá liễu làm tăng thêm chút yêu mị, Trang ma ma ngây ngốc nhìn gương mặt tựa như gặp lại người quen cũ, chín năm, bà đã đợi chín năm cho ngày này.

Trang ma ma lại lấy ra sáo ngọc thổi *Tĩnh Hồn khúc*, đánh thức Lam Lăng Nguyệt từ trong giấc ngủ.

Một khúc vừa dứt, lông mi thật dài của Lam Lăng Nguyệt run run chậm rãi mở ra đôi mắt mông lung, con ngươi vốn tà mị càng trở nên mị hoặc hơn, cặp mắt xa xăm cũng vì thế mà tăng thêm vài phần thần bí.

“Tiểu thư, người đã tỉnh lại rồi, hiện giờ cảm giác thế nào.” Thấy Lam Lăng Nguyệt mở mắt, Trang ma ma bước lên phía trước đỡ nàng dậy, dù sao nàng đã ngủ mười mấy canh giờ, hiện tại thân thể vô cùng suy yếu.

“Từ đầu đau nhức khủng khiếp, còn lại thì rất tốt, cái Hoàn Nhan đan này thật là ghê gớm, hôm qua ta thiếu chút nữa đã không chịu được rồi.” Lam Lăng Nguyệt xoa trán, có chút choáng váng, xung quanh chần đệm có rất nhiều mảnh vụn vỡ màu đen, bất giác sờ sờ mặt của mình, vô cùng lạnh mịn.

“Quá nhìn thay đổi dung nhan quả thật rất đau đớn, tiểu thư, có cần ma ma mang gương đồng đến cho người nhìn không.” Giọng điệu của Trang ma ma ôn hòa hỏi Lam Lăng Nguyệt.

“Không cần đâu, để tự ta đi nhìn, nằm trên giường đã lâu rồi, hơi đói bụng, ma ma chuẩn bị giúp ta một ít thức ăn đi.” Lam Lăng Nguyệt từ chối đề nghị của Trang ma ma, nàng đã nằm đủ lâu rồi, nên hoạt động thân thể một chút.

Trang ma ma dìu Lam Lăng Nguyệt đến bên cạnh gương đồng rồi lui ra khỏi căn phòng, bảo Đông Thanh và Hạ Ca tiến vào hầu hạ, dù sao hai người các nàng cũng là người do tiểu thư huấn luyện, sớm muộn sẽ biết, còn bản thân mình thì thuận nước giong thuyền xem tiểu thư an bài như nào.

Lam Lăng Nguyệt đến bên cạnh gương đồng, trong gương đồng phản chiếu lại dung nhan yêu mị, cũng chính là khuôn mặt đích thực của mình, gương mặt giống với kiếp trước và của mình ở hiện đại, chỉ là con ngươi tựa như trở nên càng thêm thâm thúy đầy mê hoặc và thần bí, đoạn đầu của khúc nhạc *Hoàn Nhan tề tâm liệt phế*, thế nhưng quá nhìn thay đổi dung nhan nàng lại không cảm thấy có chút đau đớn nào cả, hơn nữa từ khi bị đánh ngất thì nàng chẳng hay biết gì nữa.

“Chủ tử, ngài đã tỉnh.” Lúc Đông Thanh và Hạ Ca bụng đồ dùng rửa mặt và y phục thay mới đi tới, Lam Lăng Nguyệt còn đang trầm tư, tùy ý quay mặt lại lên tiếng.

“Chủ tử, mặt của người?” Khi Lam Lăng Nguyệt quay đầu lại, Đông Thanh phút chốc giật nảy người há hốc miệng, không dám tin nhìn nhìn, đây quả thật là biến thành một người khác hoàn toàn, đẹp tựa tiên nữ luôn.

“Ta vốn không có ý giấu giếm các người, đây là dung nhan thật của ta, hai người các người là do ta huấn luyện nên, hiểu quy củ của ta, bởi vì tình huống đặc biệt mà ta đã đồng ý với Trang ma ma sẽ chờ đến thời điểm thích hợp mới tháo bỏ lớp ngự trang, sau này mỗi ngày ta đều mang mặt nạ da người, hai người các người phải đề cao tinh thần tuyệt đối kể cả là Nguyệt Trúc cũng không được tùy tiện vào tầm phòng của ta.” Lam Lăng Nguyệt hạ mí mắt, lạnh giọng phân phó Hạ Ca và Đông Thanh, chuyện này nàng không được phép coi nhẹ.

“Thuộc hạ thề chết tận hiến, xin chủ tử yên tâm.” Hạ Ca và Đông Thanh tức thì quỳ xuống chứng minh thái độ của mình, sau đó đứng dậy thận trọng hầu hạ Lam Lăng Nguyệt, các nàng đều đã từng chứng kiến sự tàn nhẫn của chủ tử, hơn nữa mạng của các nàng là do chủ tử cứu, chỉ có dung mạo như vậy mới phù hợp với chủ tử của các nàng, giờ phút này trong lòng hai nàng chỉ có vui mừng thay cho chủ tử.

Ngày hôm đó Lam Lăng Nguyệt không ra khỏi phòng một bước mà theo Trang ma ma cùng cố thuật dịch dung, Trang ma ma làm cho mình hai bộ da người có dung mạo như hồi trước, thuận tiện cho nàng thay đổi, Lam Lăng Nguyệt sau nhiều lần đeo thử rồi sửa lại, trên khuôn mặt đã không còn nhìn ra dấu vết gì nữa, nhưng nếu nhìn kỹ có thể nhận ra con người của Lam Lăng Nguyệt có biến đổi khác hơn so với trước đây.

Bận rộn công việc sẽ làm thời gian trôi qua rất nhanh, thời gian tựa như chớp mắt cái đã qua một ngày.

Sáng ngày hôm sau (mùng năm tháng giêng) Lam Lăng Nguyệt đeo mạng che mặt cùng với Hạ Ca và Đông Thanh đã dịch dung ra khỏi Lam phủ đi thẳng tới căn nhà mới mua, bởi vì sát cạnh ngõ nhỏ của Phủ Dung lâu nên hiện tại lượng người qua lại rất đông, trước khi tiến vào, Lam Lăng Nguyệt đổi sang yêu hồng cầm bào, tháo bỏ dịch dung, trở về dung nhan tuyệt mỹ nguyên bản, đeo lên chiếc mặt nạ hồ ly quý đã lâu không dùng, ôm tiêu Hóa Nhi không cần ngự trang trong lòng thành thói ngồi uống trà ở tiền sảnh, sáng nay nàng đã phái người truyền tin tức Quý La Sát dừng chân tại Kim Hoa quốc vào giang hồ, nàng rất tự tin vào danh tiếng của mình trên giang hồ, không quá nửa ngày là có thể truyền khắp mọi nơi trong Kim Hoa quốc, đến khi đó Quý trạch của nàng còn sợ không cách nào đặt chân ở đây, thật là chuyện cười lớn.

Sắp đến giữa trưa, Hoa Ngao Tuyết mới một xông vào dẫn theo hơn một trăm tên môn đồ đến đúng giờ, Lam Lăng Nguyệt phân phó họ xuống thay y phục dùng cơm rồi nhanh chóng tập hợp, nhất định phải khai trương trước chính Ngọ, tuy rằng nàng không tin vào phòng thủy nhưng nàng để ý cát tự.

Tất cả sắp xếp chuẩn ổn thỏa, Lam Lăng Nguyệt dẫn theo chúng đường chủ đeo mặt nạ quý cùng với chúng môn đồ ở đầu hẻm đã dựng xong biểu ngữ*, một hàng môn đồ đứng chỉnh tề ngay ngắn, tiếng pháo cùng với tiếng kua chiêng gõ trống nổi lên không dứt truyền vào tai người qua đường, ầm ầm cả khu, một vài người giang hồ háo hức chạy tới vây xem, nhìn thấy người mặc yêu hồng cầm bào, đeo mặt nạ hồ ly quý thì bắt đầu bàn tán ồn ào đây chính là Quý La Sát tính tình gàn dở trong truyền thuyết, hóa ra lời đồn đại sáng nay không phải là giả, Quý La Sát thật sự đến Kim Hoa quốc rồi.

(Biểu ngữ: Tầm băng có viết khẩu hiệu căng ở nơi công cộng hoặc đem đi biểu tình.)

“Hôm nay là ngày khai trương Quý Trung đường của ta, y thuật của môn đồ trong bốn đường ai ai cũng đều đã biết, sau này sẽ bám rễ ở Kim Hoa quốc, ngày hôm nay Quý La Sát ta phá luật chữa bệnh cho hai người, không nhận quá giới hạn.” Lam Lăng Nguyệt đề thấp giọng điệu xuống, tuy rằng là đọc diễn văn khai trương nhưng sự kiêu ngạo trong lời nói không giảm bớt chút nào.

“Có phải bệnh gì cũng có thể chữa không, dạo gần đây thân của tiểu gia có chút hư nhược, có lẽ do hoạt động ban đêm quá nhiều, Quý Trung đường sẽ chữa thế nào đây? Tốt nhất là tìm hộ một cô nương xinh tươi.” Hái hoa tặc xưng danh trên giang hồ là Liễu Nhất Lưu trong lời nói mang theo khiêu khích, thường xuyên dùng ánh mắt sắc bén liếc về phía Lam Lăng Nguyệt.

“Hiện tại ta sẽ thay người chữa bệnh, tặng ba châm miễn phí cho người.” Lam Lăng Nguyệt dứt lời liền phóng châm độc về phía tên Liễu Nhất Lưu kia, châm đâm thẳng vào chỗ yếu.

Theo tiếng rú thảm thiết như chọc lộn của tên Liễu Nhất Lưu, hạ thân chảy ra chất lỏng màu đen thấm ướt cầm bào hoa hoét, vài châm vừa xuất xem ra hái hoa tặc trên giang hồ coi như bị phế bỏ hoàn toàn rồi.

“Ba châm này ta vì dân trừ hại, Quý Trung đường của ta mở cửa làm ăn, không gây sự nhưng càng không sợ sự, lần này chỉ là giáo huấn, ai còn muốn khiêu chiến, Quý La Sát ta luôn sẵn sàng tiếp đón, danh sách chữa bệnh cho hôm nay còn lại một, ai có nhu cầu đến tiền đường của Quý Trung đường đăng ký, môn đồ trong đường của ta sẽ tự mình sàng lọc, bốn đường chủ sẽ ở tại Quý Trung đường chờ người hữu duyên.” Từng câu từng chữ của Lam Lăng Nguyệt truyền vào tai đám người vây xem, đám người vốn đang cười nhạo cũng dần dần cảm thấy kính nể, hết thấy đều cảm nhận được hơi thở khốc liệt o ép, không khỏi có chút chột dạ sau lưng, quý nhiên Quý La Sát tính tình cổ quái y như trong truyền thuyết, xuống tay đủ tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thời Kỳ Ủ Mưu

Lễ mừng khai trương của Quý Trung đường ngày hôm nay sau ba châm kinh hãi có thể nói là khởi đầu tốt đẹp, bởi vì trong hơn một trăm môn đồ được dẫn thì hơn phân nửa được coi như là y thuật xuất sắc, có thể một mình đảm đương một phương, cho nên có đón tiếp nhiều bệnh nhân hơn nữa cũng có thể xử lý thành thạo, còn người cuối cùng được Lam Lăng Nguyệt đích thân chữa bệnh lại là công tử Ôn Văn Mặc của đệ nhất thiên hạ trang đến thăm

thính, dù sao Bách Thảo đường của y chưa từng khai trương trước Quý Trung đường, mà tiếng tăm tự thịnh, Quý Trung đường này khua chiêng gióng trống ở trên cùng một con đường với mình, sao y có thể bỏ qua cơ hội lĩnh giáo này.

“Đường chủ, khách quý ngày hôm nay đã ở sảnh trước.” Hoa Ngao Tuyết tự mình dẫn Ôn Vân Mặc tới tiền thính rồi mới đi báo cho Lam Lăng Nguyệt.

“Được.” Lam Lăng Nguyệt lên tiếng trả lời, sửa lại ống tay áo, đi từ nơi nghỉ ngơi đến tiền thính, lúc nàng nhìn thấy người tới là Ôn Vân Mặc, liền câu lên một tia cười nghiền ngẫm, thú vị, đệ nhất công tử đây là muốn làm công việc không vào hang cọp sao bắt được cọp con ư.

“Đệ nhất thiên hạ công tử của Bách Thảo đường độc quyền y đường ở Hoa đô, sao lại đến tệ xá này của ta để chữa bệnh, chẳng lẽ có bệnh gì không tiện nói ra.” Lam Lăng Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, trong lời nói mang theo gai nhọn, đối với nàng mà nói chiến trường làm ăn chỉ là cá lớn nuốt cá bé, hiện tại nàng đang sắm vai là Quý La Sát, không phải là Lam Lăng Nguyệt.

“Thú vị, trước đây Ôn mỗ chưa từng gặp mặt Quý đường chủ, sao Quý đường chủ có thể nhận ra tại hạ.” Ôn Vân Mặc vẫn dịu dàng mang theo nụ cười vô hại, dường như không bị ảnh hưởng bởi lời mỉa mai ngầm của Lam Lăng Nguyệt.

“Thiên hạ này không có tường nào chắn được gió, người có thể lọt được vào mắt của đường chủ chỉ có như vậy thôi, nếu như thân thể Ôn công tử không có bệnh không tiện nói ra cần chữa trị, xin mời tự mình rời khỏi.” Lam Lăng Nguyệt đỡ trán, hôm nay là ngày đầu tiên Quý Trung đường khai trương, có rất nhiều chuyện đích thân mình phải làm, không có nhiều thời gian để lãng phí, tuy rằng khai trương quá vội vàng, bắt quá nàng chắc chắn có thể nhanh chóng điều chỉnh được, để Quý Trung đường có thể vận hành bình thường.

Ôn Vân Mặc nhất thời không biết nói gì, nếu như mình còn tiếp tục nói chứng tỏ y có bệnh khó nói, nếu như mình không nói cái gì vậy thì hôm nay y đập một số tiền lớn để đăng kí hóa thành đồ sông đồ bể hết à, Quý La Sát này thật đúng là một bông hoa hồng có gai thú vị, được rồi, ngày tháng còn dài, nếu cùng dốc sức trên con đường y học vậy sẽ còn có nhiều cơ hội tiếp xúc, y vốn không quen nói vãn vãn, chủ nhà đã âm thầm hạ lệnh trực khách, y cũng không tiện nán lại thêm.

“Nếu Quý Trung đường đã nói hết những điều cần nói và không cần nói, vậy thì tại hạ cáo từ, sau này còn gặp lại.” Ôn Vân Mặc nhấn mạnh vào bốn chữ sau cuối.

Lam Lăng Nguyệt nhìn bóng lưng thẳng tắp của Ôn Vân Mặc rời khỏi đến tận khi y đi thật xa mới thu hồi tầm mắt, quả nhiên nam tử ôn nhuận như ngọc biết kiềm chế không giống như tên Vương gia cậy mạnh kia, trong lòng Lam Lăng Nguyệt thầm nói đồng thời vô thức so sánh y với Âu Dương Mặc Thần.

Từ sau khi Quý Trung đường khai trương, hầu như cả ngày Lam Lăng Nguyệt xuất quỷ nhập thần ở Lam phủ, không thấy bóng dáng, mà phía bên Mặc uyển đạo gần đây cũng sóng yên biển lặng, Lam Lôi Ngao càng không có động tĩnh gì mà dưỡng thương, thẳng đến chạng vạng ngày mừng chín tháng giêng, Lam Lôi Ngao phái người đưa tới một thiệp mời có nội dung là ngày mừng mười tháng giêng sẽ có yến hội danh lưu dành cho quan chức bậc ba trở lên, công tử ngàn vàng cũng có thể tham dự, mà Lam Lôi Ngao bởi vì có danh hiệu Hoàng thượng cộng thêm mạch thương nghiệp của Hoa đô nằm trong tay ông ta, địa vị không thể lay động đương nhiên cũng nằm trong danh sách khách mời, hơn nữa còn phá lệ cho ông ta dẫn theo phu nhân và ba vị nữ nhi đến.

Lam Lăng Nguyệt sau khi đọc xong thiệp mời, khoe miệng khinh miệt nói trắng ra muốn tuyển phi và tiểu thiếp cho mấy tên hoàng tử đến tuổi, mà đối với danh viện quan chức mà nói đúng là ngày lành tháng tốt để kết thân.

“Tiểu thư, ngày mai người đi dự tiệc phải cẩn thận mọi thứ, ngày mai không phải là một ngày bình yên đâu.” Trang ma ma đang chọn giúp Lam Lăng Nguyệt phục sức mặc cho yến hội, nhẹ giọng dặn dò, mặc dù bà không biết gần đây tiểu thư bận bịu cái gì, nhưng bà sẽ không tra xét, thời điểm đến dự tiểu thư sẽ nói cho mình.

“Ma ma yên tâm, đêm đã khuya rồi, người mau đi nghỉ ngơi đi, không cần chọn giúp ta đâu, ngày mai ta mặc đại bộ nào đó là được, yến hội này với ta mà nói chỉ là một cuộc dạo chơi thôi.” Lam Lăng Nguyệt nhìn bà chọn lựa từng bộ một cho mình, nàng vốn chẳng thích thú gì yến hội, không cần long trọng đến thế.

Trang ma ma gật đầu, thu dọn lại y phục cho ngăn nắp rồi lui ra khỏi phòng, Lam Lăng Nguyệt thì lại chọn đại một bộ váy bông màu xanh nhạt đặt sang bên cạnh, mặc dù nàng thích màu đỏ hơn, nhưng nàng không muốn quá phô trương trong yến hội ngày mai, nên mới chọn ra bộ đồ không nổi bật trong đám người, ngả đầu xuống liền thiếp đi, gần đây bận rộn chuyện ở Quý Trung đường khiến nàng mệt mỏi.

Vào canh năm ngày thứ hai, Lam Lăng Nguyệt theo thói quen rời giường tới rừng trúc nhỏ luyện tập Hư Ảnh kiếm pháp, mặc dù kiếm pháp của nàng bình thường, nhưng cũng thuộc dạng khá, có thời gian sẽ luyện một chút, ít nhất không để thui chột, mỗi lần luyện kiếm, nàng sẽ nhớ tới năm vị sư huynh của mình, không biết bọn họ gần đây thế nào, mình đã rời khỏi Thiên Sơn tông đã gần một tháng rồi.

Luyện xong kiếm pháp thì Nguyệt Trúc cũng đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, Lam Lăng Nguyệt ăn một chút cao điểm sau đó để Đông Thanh giúp mình chải đầu, mặc phục sức, dù sao cách sát thời gian phải lên đường rồi, mà Nguyệt Trúc lại có chút cô đơn nhìn bóng lưng dần xa của tiểu thư, từ sau khi tiểu thư trở về liền xa lánh mình rất nhiều, mà hai nha hoàn nàng ấy dần về thì lại luôn luôn như hình với bóng.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt đổi xong y phục, trên gương mặt dịch dung trang điểm nhẹ, cho ngân châm và đan dược phòng thân vào trong hà bao bên người để phòng ngừa bất cứ trường hợp nào xảy ra, sau đó dẫn theo Đông Thanh chuẩn bị đi yến hội, để lại Hạ Ca tới Quý Trung đường trợ giúp, vừa tới cửa Lam phủ đã trông thấy hai người Lam Ngữ Yên và Lam Khê Thiên cùng với Tô di nương đứng ở cửa giống như đang đợi nàng và Lam Lôi Ngao.

Mặt Lam Ngữ Yên đã hết sung, lại trang điểm một cách tự nhiên không nhận ra đã bị đánh bao nhiêu lần, một chiếc váy hồ điệp hồng phấn tua rua nổi

bật lên nét tinh xảo trên gương mặt vốn đã xinh xắn, tiếc rằng chân phải của nàng ta vẫn khập khiễng, đi chậm sẽ không thấy được, nhưng chỉ cần bước nhanh một cái sẽ phát hiện ra cái chân thọt ngay, Lam Khê Thiên mặc chiếc váy bông giống mình màu vàng nhạt, nhưng lại không giống ở chỗ chiếc váy bông của nàng ta là đồ khác biệt, chỉ vàng thêu mẫu đơn tôn lên vài phần quý khí, giống như một tiểu thư khuê các, không ngoài dự định của nàng người cùng khởi hành đôi thành Tô di nương, mẫu thân khẳng định sẽ không đi, Kiều di nương lại bị nàng đâm thương, Hoa di nương thì quá trẻ, Tô di nương là ứng cử viên có một không hai.

“Đại tiểu thư Lam gia này lớn quá cơ, để cho một đám chúng ta phải đứng chờ ở đây.” Lam Ngữ Yên thấy Lam Lăng Nguyệt xuất hiện liền mĩa mai, chỉ là Lam Lăng Nguyệt ngày hôm nay có vẻ khang khác, đôi con ngươi so với trước đây sáng hơn rất nhiều, nhưng gương mặt vẫn bình thường như cũ, nàng ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội khiến Lam Lăng Nguyệt thân bại danh liệt trở thành trò cười trong danh viện đâu.

“Tỷ tỷ, tỷ ra rồi, để chúng ta đợi lâu quá.” Lam Khê Thiên thì không hùng hổ dọa người như Lam Ngữ Yên mà chỉ nhẹ giọng hỏi han một chút.

“Ta lên xe ngựa trước, người các ngươi đợi là Lam lão gia chứ không phải ta, đừng có mà đổ oan cho ta.” Lam Lăng Nguyệt không có hứng thú đấu vô mồm với hai người này, trực tiếp dẫn theo Đông Thanh chui vào xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Lam Lăng Nguyệt trực tiếp lờ đi hành động của hai người, khiến trong lòng các nàng cực kỳ khó chịu, nhưng khi Lam Lôi Ngạo đến, hai người lập tức đổi thành nữ nhi ngoan hiền tiến vào xe ngựa cùng với Lam Lôi Ngạo, chạy về phía Hoàng cung.

Lam Lôi Ngạo từ đầu đến cuối không nói một lời trên xe ngựa, dọc theo con đường chạy thẳng tới Hoàng cung bầu không khí vô cùng gượng gạo, đây là lần đầu tiên mọi người đến Hoàng cung ngoại trừ Lam Lôi Ngạo, liền vô cùng tò mò quan sát bốn phía, trước đây các nàng chỉ nhìn ở bên ngoài, khó được đi vào bên trong như ngày hôm nay.

Xe ngựa đến cửa cung, Lam Lăng Nguyệt xuống xe liền nhìn thấy đông đảo tiểu thư khuê các ăn mặc yếu điệu đứng ở trước cửa cung, so bì y phục của từng người, tất nhiên Lam Ngữ Yên không cam lòng bị rơi lại phía sau vội tiến lên hợp nhóm với các nàng ta, Lam Khê Thiên thì theo chân Lam Ngữ Yên đến nơi tập trung một tốp danh viện, thì thoảng chen vào nói vài câu chứng minh sự tồn tại của mình.

Bởi vì lúc này cửa cung vẫn chưa mở ra, Lam Lăng Nguyệt buồn chán đánh giá hai bên, nàng không thèm bàn tán nào yên chi phần nước, nào phục sức ăn mặc, tầm thường chết đi được.

Giữa lúc Lam Lăng Nguyệt đang chán nản đi dạo xung quanh giết thời gian thì chợt mặt Dạ Tinh Vũ và Âu Dương Mặc Thần cũng với mấy vị vương gia mặc vương phục đi tới.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy Dạ Tinh Vũ từ đằng xa liền quay đầu chuẩn bị trở về, cái ả quận chúa ngu dân này, nàng không muốn gặp mặt nàng ta đâu.

Nhưng thật không may Dạ Tinh Vũ đã nhìn thấy nàng, kêu lớn khiến nàng phải dừng chân.

“Ngươi đứng lại đó cho ta, ta biết ngươi, ngươi là Lam Lăng Nguyệt, đứng là oan gia ngõ hẹp, xem ra ông trời cảm thấy bản quận chúa không thể dễ dàng buông tha cho ngươi như vậy.” Trong con ngươi của Dạ Tinh Vũ hiện lên tia âm độc, lần đó xe ngựa ngã đổ gây khiếp sợ, liền sai người đi điều tra nội tình của Lam Lăng Nguyệt, muốn tìm cơ hội để hành hạ nàng ta thừa sống thiếu chết, vậy mà không ngờ yến hội lại để nàng gặp được, có trách thì trách vận khí của ả ta quá kém đi.

Lam Lăng Nguyệt cực kỳ bức mình quay đầu lại, quay về phía cặp mắt đang trừng lớn của Dạ Tinh Vũ sau đó không hiểu sao lại nhìn vào mắt Âu Dương Mặc Thần.

“Thần ca ca, lần trước chính ả ta hại ta ngã bị thương, hiện giờ cánh tay của Vũ nhi vẫn còn đau ê ẩm đây này.” Dạ Tinh Vũ nũng nịu giật giật cánh tay của Âu Dương Mặc Thần, kể khổ với hắn đồng thời trong vành mắt chứa đựng nước mắt, giống y như thật.

“Buông tay, ngươi sống hay chết là chuyện của ngươi, đừng có làm bẩn y phục của ta, bây giờ lập tức biến khỏi mắt ta mau, muốn cút đi đâu thì cút, trong ngày hôm nay đừng để ta nhìn thấy ngươi.” Âu Dương Mặc Thần cau mày, giọng điệu rét lạnh, xưa nay hắn bị bệnh sạch sẽ rất nặng, không thích có người đụng vào, hắn rất ghét hành động Dạ Tinh Vũ dùng tay kéo y phục của hắn, hắn không biết thương hương tiếc ngọc, hôm nay tên phụ hoàng trên danh nghĩa kia ép hắn không thể không đến, yến hội này nhất định sẽ không gió yên sóng lặng như bề ngoài đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Yến Hội Bấy Trong Bấy, Tình Cảnh Gặp Gỡ Sai Lầm (1)

Editor: Junenar

Tinh Vũ tỏ vẻ ủy khuất nhìn Thần ca ca trở nên âm lãnh dị thường, lời nói lạnh lùng của hắn như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua trái tim của nàng ta, nàng cho rằng Thần ca ca bình thường không gần gũi sắc lại nguyện ý đi cùng mình tới hoàng cung chính là đã chấp nhận nàng, nhưng chỉ một thoáng

sau tất cả ảo tưởng của bản thân liền bị đập vỡ, không ngờ hấn lại máu lạnh đến nỗi khinh thường thể diện của mình trước mặt mọi người như vậy.

“Thần ca ca, không phải Vũ nhi có ý, huynh không phải muốn xua đuổi Vũ nhi đấy chứ?” Dạ Tinh Vũ đã quên mất Lam Lăng Nguyệt đang đứng đối diện ở bên xem cuộc vui, nàng tuyệt đối không thể bị người khác hạ thấp, kiên trì cầu xin Âu Dương Mặc Thần có thể nể tình lớn lên cùng nhau mà cho một bậc thang bước xuống.

“Ta không thích lặp lại những lời từng nói qua, đừng có bày mảy trò vớ vẩn trước mặt ta, từ trước tới nay ta không phải là chỗ nương có thể dựa dẫm.” Giọng điệu Âu Dương Mặc Thần không có chút hòa hoãn, lời nói dị thường băng lãnh lần nữa đập vỡ trái tim thủy tinh của Dạ Tinh Vũ.

Âu Dương Mặc Thần quát lớn khiến rất nhiều danh viện quay qua nhìn, Dạ Tinh Vũ cảm thấy càng lúc càng có nhiều cặp mắt tò mò đổ dồn về nơi đây, đành phải nhin xuống, nàng khắc ghi mọi nỗi oán hận lên người Lam Lăng Nguyệt, sau khi cho nàng ta một ánh mắt với ý nương cứ chờ đây, vừa khóc vừa chạy về nơi vắng vẻ trong hoàng cung, tuy nàng thích được người khác nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng không thích bị người khác nhìn như thẳng hê.

Bên tai trở nên yên tĩnh hơn, Âu Dương Mặc Thần tiếp tục cất bước về trước coi như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, lúc đi ngang qua bên người Lam Lăng Nguyệt, truyền đến tiếng chế giễu của Lam Lăng Nguyệt.

“Quả nhiên Thần vương gia không hiểu được thương hương tiếc ngọc, làm tổn thương trái tim mỹ nhân mong manh dễ vỡ.” Lam Lăng Nguyệt xem đủ trò vui, tự nhiên muốn bình luận một chút cảm nghĩ của bản thân.

“Bản vương không thích bị người khác dùng như vũ khí, chẳng qua chỉ là một bình hoa bằng túi da, hôm nay coi như bản vương gián tiếp giải vây giúp tiểu sư muội nương, nương nợ ta một nhân tình, nhất định phải trả.” Âu Dương Mặc Thần dùng âm thanh chỉ đủ để hai người nghe thấy đáp lại lời chế nhạo của Lam Lăng Nguyệt, sau đó ung dung bỏ đi, lúc này cửa cung đã rộng mở, hấn cần phải đi thỉnh an trước.

Lam Lăng Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng lưng xa dần của Âu Dương Mặc Thần, nam nhân này thật đúng là chẳng chịu chút thiệt thòi gì cả, nhanh như vậy đã tính kế lên mình rồi, trong lòng châm chọc Âu Dương Mặc Thần bụng dạ hẹp hòi, chân cũng không nhân rồi bước đi, theo đại quân danh viện tiến vào hoàng cung.

Âu Dương Mặc Thần thì lại cùng với thái tử Âu Dương Dục Hỉ, nhị vương gia Âu Dương Diệp Thần, tứ vương gia Âu Dương Duệ Hiên cùng nhau đi thỉnh an hoàng thượng Âu Dương Diệp trước, dọc theo con đường này trừ Âu Dương Mặc Thần vẫn đang trầm mặc như người ngoài cuộc, thái tử và hai vị vương gia còn lại không ngừng bàn tán trong danh viện ngày hôm nay ai sẽ được tính là mỹ nhân tuyệt sắc.

Đến bên ngoài Ngự Thư phòng, thái giám tổng quản bên người hoàng thượng Đào công công thông bẩm sau đó mọi người liền tiến vào Ngự Thư phòng, mà lúc này ngũ vương gia nhỏ tuổi nhất Âu Dương Hạo Trạch mới mười tuổi đã đến sớm hơn bọn hấn một bước, đang ngồi ở bên cạnh hoàng thượng Âu Dương Diệp cười đùa.

“Nhi thần xin thỉnh an phụ hoàng.” Âu Dương Mặc Thần và mọi người đồng thời quỳ xuống cất tiếng thỉnh an Âu Dương Diệp.

“Bình thân.” Trong giọng nói Âu Dương Diệp mang theo sự uy nghiêm tự nhiên mà có, quan sát mấy nhi tử đang quỳ phía dưới, mỗi người bọn họ đều có vị trí thích hợp, chỉ là những chuyện mờ ám sau lưng vẫn tiếp diễn không dứt.

Sau khi chờ đám người Âu Dương Mặc Thần đứng dậy, tiểu vương gia Âu Dương Hạo Trạch ngồi bên cạnh hoàng thượng liền chạy tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, trong các vị ca ca nó sùng bái nhất chính là Thần ca ca, nó thích được ở cùng với Thần ca ca, mặc dù các ca ca khác đối xử với mình không tệ, nhưng nó đều không muốn thân thiết đặc biệt là thái tử ca ca, có đôi lúc nhìn vào đôi mắt của y khiến nó cảm thấy hơi sợ hãi.

Âu Dương Mặc Thần cũng không hề ghét bỏ sự thân mật của Âu Dương Hạo Trạch, mặc dù bọn họ cùng cha khác mẹ, nhưng sự hồn nhiên trong Hạo Trạch khiến hấn xúc động, hấn cũng từng hồn nhiên như Hạo Trạch, thế giới của hấn rất đơn thuần không lo không buồn, thế nhưng hấn được định trước phải sống trong thế giới âm u này, đối mặt với những kẻ nương lừa ta gạt đầu đá lẫn nhau, từ lâu hấn đã rèn luyện giống như ăn cơm hằng ngày.

“Yến hội ngày hôm nay từng người các con có nhìn trúng cô nương nào không, Diệp Thần con mỗi ngày không chú tâm vào công việc, lập tức ngưng ngay hoạt động buôn bán mấy món đồ chơi tầm thường kia lại, làm việc không đàng hoàng có chút nào giống với Vương gia Kim Hoa quốc không, chiếc ghế chính phi của con đến nay vẫn bỏ trống đấy, hôm nay nếu để ý đến danh viện quan viên nào, trăm sẽ hạ chi tứ hôn.” Âu Dương Diệp vừa mở miệng chính là quở trách Âu Dương Diệp Thần một trận, người nhi tử này một chút cũng không giống mình, không đủ tàn nhẫn, chỉ nhiệt tình mở cửa hàng buôn bán mấy món đồ chơi nhỏ Tây Vực, đây không phải lần đầu ông thúc giục hấn, nhưng hấn không chịu biết điều, vẫn cứ dậm chân tại chỗ.

“Phụ hoàng, nhi thần không quan tâm đến triều chính, chỉ muốn được là nhân văn dã hạc*, xin ngài đừng nên bức bách nhi thần, việc chính phi nhi tử sẽ đề ở trong lòng.” Cả người Âu Dương Diệp Thần tán ra hơi thở nho nhỏ, lời nói khi nói chuyện cũng khoan thai từ tốn, hấn không thích hoàng quyền, đối với hấn được đi khắp năm nước, nhặt nhanh các loại kỳ trân dị bảo mới là thứ hấn theo đuổi suốt đời, đáng tiếc lại sinh ra ở hoàng gia.

(Nhân văn dã hạc: mây thành thoi nhân rồi, hạc hoang dã tự do. Đúng rồi, mấy ông không cần làm văn có tiền đi du lịch năm này tháng nọ mà, như thế ai chả thích - . -)

“Hoàng đường, tại sao trăm lại sinh ra loại nhi tử không tiền đồ như con hả.” Âu Dương Diệp nổi trận lôi đình, càng coi những lời Âu Dương Diệp Thần nói là ngược đời, vậy mà từ đầu tới cuối Âu Dương Diệp Thần không nói thêm lời nào, chỉ im lặng cúi đầu phản kháng.

Âu Dương Diệp nói xong Âu Dương Diệp Thần liền chuyển sang Âu Dương Mặc Thần, đối với người nhi tử này ông cũng không nói được cảm xúc, cũng là người khiến ông đau đầu nhất, từ sau khi hiểu chuyện, từng giờ từng phút hấn luôn duy trì khoảng cách với mình, chiến công đầy rẫy, có thể nói là một bước lên mây, nhưng từ bấy lâu nay bên người chưa từng xuất hiện bất cứ một nữ sắc gì, vương phủ chỉ có duy nhất thị vệ gia nô, mấy nữ nhân duy

nhất cũng là lão mục tử trừ phòng, hôm nay ông cần phải ép tên nhĩ tử này đi vào khuôn khổ.

“Mặc Thần, yến hội hôm nay, con cũng nên để ý nhiều vào, nhất định phải chọn ra người làm chính phi.” Trong giọng Âu Dương Diệp chen lẫn thánh uy không cho phản kháng.

“Chuyện ta tự mình ta xử lý, ông nên tự mình nghĩ cách giảm thiểu hậu cung thêm phong phú đi.” Âu Dương Mặc Thần mang theo chút trào phúng trong giọng nói, năm đó bản thân suýt chút nữa trở thành quân cờ bị ông ta vứt bỏ, lúc này lại quan tâm đến mình, mèo khóc chuột già từ bi.

“Làm càn, đây là thái độ người nên nói chuyện với trăm?” Âu Dương Diệp bị Âu Dương Mặc Thần thẳng thắn đáp trả không khỏi giận dữ nổi gân xanh.

“Đây chính là thái độ của ta, việc ta không thích làm, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng bức ép được ta, muốn trừng phạt ta như thế nào? Nói đi, muốn cách chức hay là giao binh quyền, ta đều nghe theo, bất quá ta nhắc nhở người, sau khi giao lại mà xảy ra chuyện gì có cầu xin ta cũng sẽ không chịu nhận lại đâu.” Con người Âu Dương Mặc Thần trở nên sâu không thấy đáy, không thêm nhìn sắc mặt Âu Dương Diệp biến hóa, hẳn chẳng còn tình cảm thân thích với ông ta nữa, hoàng gia vốn là bạc tình, thử hắn có chỉ là tâm địa bằng lãnh thủ đoạn mà thôi.

Âu Dương Mặc Thần nói xong không đợi sự cho phép của Âu Dương Diệp nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng, từ đầu hắn không nên đến, là tên phụ hoàng trên danh nghĩa kia bắt hắn phải đến, đến rồi kết quả sẽ như thế.

“Bản lĩnh lớn lắm, người tới, đề tam vương gia xuống cho ta.” Nhiều năm qua Âu Dương Diệp ngồi trên cao, hưởng thụ đã quen được vạn người kính ngưỡng, lần này bị Âu Dương Mặc Thần dọa dẫm trước mặt mọi người lại còn tự ý rời khỏi ngự thư phòng khinh thường ông, sao ông có thể không nổi giận được.

“Phụ hoàng bớt giận, tam ca ca không phải cố ý, đề nhĩ thần khuyên tam ca ca, một lát nữa sẽ dẫn theo tam ca ca tới yến hội xin lỗi ngài, xin ngài đừng nên trách phạt tam ca ca, hôm nay vốn là tiệc mừng không thích hợp nổi giận.” Âu Dương Hạo Trạch thấy sắc mặt phụ hoàng trở nên vô cùng dọa người, vội vã bước lên thay Tam ca ca cầu xin, dù sao đối với thằng bé phụ hoàng và tam ca ca đều là người thân nhất của mình, nó không muốn nhìn thấy bọn họ đối chọi nhau gay gắt.

Lời nói của Âu Dương Hạo Trạch làm cho sắc mặt Âu Dương Diệp dịu xuống rất nhiều, hôm nay ông gọi Âu Dương Mặc Thần tới là để hắn tham gia yến hội tuyển phi, bất kể là chính phi hay tiểu thiếp cứ định ra trước, dù sao hắn cũng đã mười bảy tuổi, chỉ cần tiểu ngũ có thể khuyên hắn, ông sẽ tự có biện pháp khiến nhĩ tử không biết trời cao đất dày này đi vào khuôn khổ.

“Vây trăm sẽ chờ tin tức từ tiểu ngũ.” Âu Dương Diệp suy tư một hồi trầm thấp nói.

“Dạ, nhĩ thần đi ngay.” Âu Dương Hạo Trạch thấy giọng nói phụ hoàng hòa hoãn, vẻ mặt hưng phấn sau khi đáp lại một câu liền chạy ra khỏi ngự thư phòng đuổi theo tam ca ca.

Âu Dương Hạo Trạch dùng cặp giò ngắn tũn chạy đuổi theo Âu Dương Mặc Thần, vừa thở dốc vừa kéo hắn lại nói: “Tam ca ca, huynh định bỏ tiểu ngũ lại về trước sao?”

“Tiểu ngũ, đệ chạy ra bằng cách nào vậy?” Âu Dương Mặc Thần nhìn Âu Dương Hạo Trạch thở hổn hển, trong lòng có chút mừng vui, bản thân với kẻ là phụ hoàng kia âm ỉ một trận đoán chừng người khản trương cũng chỉ có tiểu ngũ.

“Tam ca ca đừng đi, huynh đưa tiểu ngũ đến yến hội đi, tiểu ngũ nghe nẫu thân nói yến hội lần này rất náo nhiệt, tiểu ngũ thích náo nhiệt.” Âu Dương Hạo Trạch dùng giọng điệu cầu xin, tha thiết chờ mong nhìn Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần không cần nghĩ cũng biết, tiểu ngũ là sợ kẻ kia thật sự xử phạt mình nên đến làm người thuyết phục, tiểu hài tử mới mười tuổi thì biết được gì, yến hội kia sao có thể chỉ dùng hai chữ náo nhiệt để hình dung, quá nhiều chuyện dơ bản trộn lẫn, chỉ là hắn không muốn để tiểu ngũ đơn thuần biết quá nhiều.

“Được không tam ca ca, được không vậy.” Công phu làm nũng của Âu Dương Hạo Trạch không thua kém tiểu cô nương chút nào, giọng nói trẻ con lanh lảnh mang đến một cảm giác thuần khiết.

“Được, tiểu ngũ đừng nháo nữa, huynh đồng ý với đệ.” Điều khiến Âu Dương Mặc Thần chịu không nổi nhất chính là làm nũng, người khác làm nũng sẽ khiến hắn buồn nôn, nhưng tiểu ngũ làm nũng lại làm hắn có cảm giác ấm áp trong lòng.

Âu Dương Hạo Trạch thấy Âu Dương Mặc Thần mở lời, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, trong đôi mắt to sinh động lấp lánh lóe sáng, chỉ cần tam ca ca tham gia yến hội, vậy thì sẽ không bị phụ hoàng trừng phạt nữa, nghĩ đến đây cười càng thêm rạng rỡ.

Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần nhếch lên một đường vòng cung hiếm thấy, có tiểu ngũ làm bạn cùng đi về phía ngự hoa viên nơi yến hội đang diễn ra.

**** ta là đường phân cách nam chính phúc hắc ****

Trong ngự hoa viên mặc dù hiện tại đang là mùa đông, ngoại trừ hoa mai nở rộ, những loại hoa khác còn đang mơ màng trong giấc ngủ đông, thế nhưng trang phục của mỗi danh viện công tử phải dùng đến trăm hoa đua thắm khoe hồng để tưởng tượng, Lam Lăng Nguyệt cùng Đông Thanh đi dạo khắp nơi, hy vọng tìm được chút chuyện gì đó để tiêu khiển giết thời gian, chẳng biết cái yến hội này còn phải đợi thêm bao lâu nữa.

Còn Lam Ngữ Yên thì lại thừa kế khả năng giao thiệp từ Kiều di nương, lúc này đã cùng với đám quan gia tiểu thư kết thành một nhóm, lúc đưa mắt nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt vẫn cô đơn lẻ loi liền muốn tới chế nhạo nằng nặt một phen, biện lý do muốn đi ngắm hoa mai để giục mấy tiểu thư quan gia cùng

mình tiến về phía bên Lam Lăng Nguyệt.

“Ôi, tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây, cũng đúng, tỷ ăn mặc nghèo nàn thế này thì làm sao có ai dám tới kết giao bằng hữu.” Lam Ngữ Yên soi mới cái váy màu xanh nhạt bằng vải bông của Lam Ngữ Yên, chẳng tương xứng chút nào với yến hội xa hoa này, đáng về vô cùng quê mùa.

“Yên nhi, đây là tỷ tỷ của ngươi à, ăn mặc còn không bằng cung tỷ*, mặc như vậy mà còn dám tới tham gia yến hội, thật sự là can đảm.” Nữ nhi thừa tướng Sở Lưu Ly tỏ vẻ ghét bỏ nhìn Lam Lăng Nguyệt, cảm giác giống như nói chuyện với nàng sẽ hạ thấp thân phận.

(Cung tỷ: tỷ nữ trong cung.)

“Đúng đấy, trời đất ơi, đáng về này mà cũng là nữ nhi phú thương á, Yên nhi, ngươi cũng không dạy bảo tỷ tỷ này của ngươi nhiều nhiều vào, thật xấu hổ mất mặt.” Nữ nhi hộ bộ thượng thư Văn Ca phụ họa Sở Lưu Ly.

Lam Lăng Nguyệt nhún vai, đứng là bên trong một đám nữ nhân lắm chuyện rắc rối, nghe nhiều lời vô ích như vậy, thật sự nàng lười muốn nghe tiếp.

“Nói xong chưa các vị thánh nữ?” Lam Lăng Nguyệt uể oải cất tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi.

“Ô, một nữ thương gia nhỏ nhoi, khẩu khí lại chẳng nhỏ chút nào, dám chất vấn nữ nhi thừa tướng ta đây.” Sở Lưu Ly bị người a dua nịnh nọt đã quen, thấy Lam Lăng Nguyệt bất kính với mình như thế, không khỏi cất cao giọng nói, công khai biểu thị địa vị của mình, tính khiến Lam Lăng Nguyệt phải cầu xin tha thứ.

“Khẩu khí ta lớn vẫn không bằng miệng thối của ngươi, Lam Ngữ Yên quản đám hồ bằng cầu hữu này thật tốt cho ta, đừng để chúng đến làm phiền ta, bất quá nếu như ngươi cảm thấy mấy ngày trước bị ta đánh vẫn còn quá nhẹ, ngươi có thể tiếp tục giả vờ giả vịt.” Lam Lăng Nguyệt không nhìn vào Sở Lưu Ly, trực tiếp chìa mũi dùi thẳng vào Lam Ngữ Yên, ý tứ rất rõ ràng chọc ta lần nữa thì tự gánh lấy hậu quả.

Quả nhiên Lam Lăng Nguyệt vừa dứt lời, sắc mặt Lam Ngữ Yên nhanh chóng biến đổi, không còn vẻ vênh vào xác xược khi nãy, nếu bước tiếp theo của Lam Lăng Nguyệt nói trước mặt mọi người mình là một đứa quê chân vậy công sức nâng vắt vả để lọt vào danh viện sẽ tuyên cáo phế bỏ.

“Ngươi nói ai là hồ bằng cầu hữu, ngươi có bản lĩnh nói lại một lần nữa cho ta.” Sở Lưu Ly há là kẻ dễ bị bắt nạt, Lam Lăng Nguyệt này không những không hiểu vấn đề, lại còn đẩy mình xuống ngang hàng chó mèo, nàng ta không nổi giận mới là lạ, vừa nói vừa dùng nét mặt sai các danh viện khác bao xung quanh tính vây nhốt Lam Lăng Nguyệt đánh một trận toi đời.

Nhưng ám hiệu của các nàng không thoát được cặp mắt của Lam Lăng Nguyệt, khóe miệng cong lên nụ cười giễu cợt, muốn lên lút chính mình cũng không suy nghĩ xem bản thân được bao nhiêu cân lượng, thật sự là một đám ô hợp, chân phải di chuyển về phía sau một bước chuẩn bị thật tốt để đánh các nàng toi đời.

Chẳng qua đúng lúc bầu không khí đang gay cấn, một giọng nói hài hòa truyền qua.

“Sở muội muội, các người đang làm gì thế, yến hội sắp bắt đầu rồi.” Chủ nhân giọng nói này chính là tiểu hầu gia Công Tôn phủ Công Tôn Hạ, hần mặc cẩm bào màu tím, một đôi mắt ôn nhuận trên gương mặt góc cạnh rõ ràng đang nhìn về phía bên này, vừa rồi không khéo đi ngang qua, mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Lúc Sở Lưu Ly quay đầu lại nhìn người gọi mình chính là tiểu hầu gia Công Tôn Hạ, luống cuống thu hồi lại vẻ dữ tợn, nét mặt điềm tĩnh nhìn Công Tôn Hạ.

“Chào Hạ ca ca, huynh tới đây một mình sao? Vì sao không thấy Dao muội muội.” Giọng nói ngọt ngào của Sở Lưu Ly lúc này cùng với giọng điệu hung hăng lúc trước tạo nên một sự tương phản mạnh mẽ, mà Lam Lăng Nguyệt hiện tại lại không có lòng dạ đi châm chọc nàng.

Từ sau khi Công Tôn Hạ xuất hiện, tầm mắt của Lam Lăng Nguyệt không rời đi đâu khác, hai tay siết chặt, trong đôi mắt bắn ra oán hận cực sâu, cuối cùng nam nhân giết nàng kiếp trước đã xuất hiện, chỉ là chậm hơn bốn năm so với trong ký ức kiếp trước, thời điểm trong ký ức kiếp trước xuất hiện là tại bách hoa yến năm mười tuổi, kiếp này thì lại là danh lưu yến hội năm 14 tuổi, kiếp trước là bị ánh mắt ôn nhuận này đánh lừa, kiếp này gặp lại cặp mắt hoa đào ôn nhuận ngày xưa đó, nàng chỉ có một ý niệm là sẽ có một ngày tự tay móc ra khi làm tiêu bản.

(Tiêu bản: vật/mẫu xét nghiệm, hoặc có thể là vật trưng bày. huhu, kinh dị quá □)

“Vị cô nương này, hình như chúng ta chưa từng gặp qua, tại sao ta lại cảm thấy nàng giống như rất oán hận ta.” Công Tôn Hạ sau khi cười gật đầu với Sở Lưu Ly, bị ánh mắt nóng rực của Lam Lăng Nguyệt nhìn thẳng vào, cách nàng nhìn mình tựa như trộn lẫn hận thù.

“Có lẽ do kiếp trước ngươi đào phần mộ tổ tiên của nhà ta, kiếp này mới chột dạ, cảm thấy ta oán hận ngươi.” Lam Lăng Nguyệt ngoài cười trong không cười giọng nói chứa đựng sự chán ghét, gặp lại Công Tôn Hạ lần nữa, tên tra nam này nàng sẽ tuân theo nguyện vọng kiếp trước rút gân lột xương dùng máu bái tế.

“Còn nhỏ tuổi miệng đã độc như vậy, có phải ta gây hiểu lầm cho cô nương ở nơi nào không?” Công Tôn Hạ càng khẳng định trực giác của mình.

Mà Lam Ngữ Yên từ lúc Công Tôn Hạ xuất hiện, ánh mắt chưa một lần rời khỏi người hắn, hần là nhất kiến chung tình, xuân tâm nhận nhạo, nhất cử nhất động của nàng ta hoàn toàn rơi vào trong mắt Lam Lăng Nguyệt, quả nhiên chó không đoi được thói quen ăn phân, tra nữ không đoi được bản tính mê trai, hành động của Lam Ngữ Yên hoàn toàn đã tự tổ cáo bản thân, nàng và tiền kiếp lại cùng yêu một người Công Tôn Hạ, hôm nay nàng có nên ban phát thiện tâm thành toàn cho hai người bọn họ, tra nam tra nữ cũng được coi là vô cùng xứng đôi vừa lứa.

“Hạ ca ca, đầu óc nữ nhân này có chút bệnh, thấy ai cũng bày ra bộ dạng khổ đại cừu thâm*, chúng ta đi thôi, đừng phí miệng lưỡi với nàng ta.” Sở Lưu Ly vốn ái mộ Công Tôn Hạ, tất nhiên không chịu được hắt hủi Lam Lăng Nguyệt như thế, liền lấy đại một lý do cô gắng kéo Công Tôn Hạ rời đi cùng mình.

(Khổ đại cừu thâm: ý chỉ mối thù sâu nặng.)

Sau khi Công Tôn Hạ rời đi cùng Sở Lưu Ly, nhìn bóng lưng Công Tôn Hạ, bàn tay nắm chặt hà bao đựng đan dược, Công Tôn Hạ, bắt đầu từ hôm nay cái tên Lam Lăng Nguyệt ta sẽ khiến người cả đời không quên.

“Thế nào, lưu luyến nhìn nam nhân đến không chớp mắt sao?” Lúc này Âu Dương Mặc Thần dắt theo Âu Dương Hạo Trạch bước ra từ bãi đá phía sau Lam Lăng Nguyệt, trong lời nói mang theo chế nhạo.

“Người nghĩ nhiều rồi, đạo lý không tìm đường chết sẽ không phải chết ta vẫn hiểu được.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng đáp trả Âu Dương Mặc Thần một câu, nam nhân này là quý ả, xuất quỷ nhập thần, mỗi lần xuất hiện đều nhằm vào nàng, khiến cho lại nhớ tới cái người từng hôn kia, nghiệt duyên ơi là nghiệt duyên.

“Tỷ tỷ, xin chào, ta tên là Âu Dương Hạo Trạch, tỷ tỷ có thể gọi ta là tiểu Trạch Trạch, hoặc là tiểu ngừ.” Âu Dương Hạo Trạch thấy tam ca ca và tiểu tỷ tỷ trước mắt chào hỏi, liền vô cùng lễ phép tự giới thiệu.

“Ừ, nữ danh nhiều quá, tiểu Trạch Trạch dễ nghe hơn.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy có một người nhỏ bé đáng yêu ở bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, làn da trắng nõn vô cùng trơn nhẵn, tiểu chính thái bụi bặm cùng với Âu Dương Mặc Thần âm lãnh tạo ra sự đối lập rõ ràng.

“Hôm nay người tới cũng muốn tham gia tuyển phi yến, ta khuyên người tốt hơn nên về sớm một chút, đỡ phải chịu không nổi đả kích.” Âu Dương Mặc Thần không mở miệng thì thôi, vừa mở chính là cái miệng cực phẩm gây tổn thương người khác.

Lam Lăng Nguyệt khinh thường liếc qua Âu Dương Mặc Thần, quả nhiên nam nhân này không thể nói nhiều, vẫn nên tiết kiệm lời tốt lại, khuyên người ta như thế mà nghe được sao, nếu theo lời người nói chẳng bằng ta đi tìm một cái lỗ chui vào là hết chuyện.

“Đa tạ tam vương gia có ý tốt nhắc nhở, ta chỉ là đến hết ăn lại uống không hề có hứng thú với tuyển phi yến của vương gia các người, tại đây ta chúc mừng vương gia trước, từng người trong danh viện hôm nay đều cực kỳ giống hoa không tước xòe đuôi cầu giao phối, ai cũng đều trang điểm xinh đẹp, vương gia thật có điểm phúc, đêm nay ôm mỹ nhân về, phải chú ý mức độ đó.” Lam Lăng Nguyệt cười gian quan sát Âu Dương Mặc Thần tựa như đang tính toán xem với thể lực của hắn có thể đại chiến được bao nhiêu hiệp.

(Mai sau đồng chí sẽ biết =))))))

“Ngủ giấc.” Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần trở nên âm trầm, phun ra hai chữ rồi dẫn Âu Dương Hạo Trạch rời khỏi.

“Gặp lại tỷ tỷ sau nhé.” Âu Dương Hạo Trạch trước khi bị Âu Dương Mặc Thần kéo đi không quên tạm biệt Lam Lăng Nguyệt, vô cùng lễ phép.

“Chủ tử, hôm nay thật sự ta mới được mở rộng tầm mắt hiểu ra cái gì gọi là danh viện, không bằng nhìn mấy đại mỹ nhân trên đường còn thuận mắt hơn.” Đông Thanh chờ Âu Dương Mặc Thần rời đi nhỏ giọng châm chọc, nếu không phải trước khi đi chủ tử dặn dò ăn nói cẩn thận, nàng thật muốn cho mấy nữ nhân vừa vây kín chủ tử vài cái tát thật mạnh, đánh đến khi cái miệng mấy ả ta thành méo hết.

“Bình tĩnh, đợi lát nữa sẽ có cơ hội cho người trở tài, yến hội bắt đầu rồi, chúng ta đi vào góp vui thôi.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy bộ liễn của hoàng thượng, liền đi về phía đoàn người, dựa theo thứ tự sắp xếp các đại thần, tới bên cạnh Lam Lôi Ngạo, bởi vì Lam Lôi Ngạo không có chức quan gì, chỉ được tính là đặc biệt, cũng chỉ có thể xếp hàng cuối cùng.

(Bộ liễn: xe chở vua bằng người.)

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Yến Hội Bấy Trong Bấy, Tình Cảnh Gặp Gỡ Sai Lầm (2)

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng hậu, thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.” Mọi người cung kính chấp tay thỉnh an biểu đạt tình cảm kính nể của bản thân.

“Các khanh gia bình thân, cho ngồi, yến hội hôm nay chỉ là quốc yến cuối năm một lần, không cần quá mức câu nệ.” Giọng nói Âu Dương Diệp trầm mạnh vang lên, mọi người sôi nổi ngồi vào chỗ.

Lam Lăng Nguyệt nhìn Âu Dương Diệp cao cao tại thượng, chính khí quanh vầng trán ông ta vẫn đục, xem ra là một bạo quân, đoán hẳn làm không ít chuyện xấu, trần tối đen, kết quả của việc ngày đêm ca múa*.

(Ý nói ngày đêm chỉ biết chơi bời hưởng lạc.)

Còn Âu Dương Diệp lại vô ý lướt qua một vòng phía dưới, lúc lướt đến Lam Lôi Ngao, nhìn đến thị thiếp đang ngồi bên cạnh Lam Lôi Ngao sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt, các vũ cơ ca múa mừng cảnh thái bình uyển chuyển nhảy múa, từng người một ra sức lắc lư vòng eo con kiến, giống như đang tranh đoạt ánh mắt của hoàng thượng, mà Lam Lôi Ngao luôn yêu thích cái đẹp lại chăm chú uống rượu không hề ngẩng đầu lên, giữa hai hàng lông mày cũng chẳng hiện lên chút vui sướng nào.

Chỗ ngồi của chúng vương gia được an bài theo trình tự tuổi tác ở phía dưới Âu Dương Diệp, nhưng đây chính là vị trí tốt nhất để quan sát được chúng quan chức bên dưới cùng dáng hình các danh viện, như vậy người tinh tường đều có thể hiểu dụng ý của việc an bài, trong lòng các danh viện phía dưới cũng hiểu rõ đây chính là cơ hội tốt để bản thân vươn lên.

“Ngày nào cũng nhìn các ca cơ vũ cơ trong cung biểu diễn đến chán lắm rồi, hôm nay chúng ta sẽ làm chút gì đó mới mẻ hơn, ta nghe nói trong các thiên kim quan viên người tài ba xuất hiện vô số, cảm kỳ thư họa càng nhất tuyệt, hay là hôm nay chúng ta sẽ tổ chức so đấu tài nghệ?” Âu Dương Diệp vừa mới cất tiếng bên dưới liền lên tiếng phụ họa.

Chúng nữ ai cũng sôi nổi xì xào xem ai lên sân khấu trước, dù sao người đầu tiên ra trận khả năng được tuyển chọn sẽ cao hơn.

“Hoàng thượng, Vũ nhi nguyện ý hiến nghệ đầu tiên.” Lúc này Dạ Tinh Vũ đã sửa soạn lại đầu tóc trang điểm, lúc tiến lên thỉnh ý chỉ, vẫn không quên lo âu liếc nhìn Âu Dương Mặc Thần, hôm nay hẳn nói không muốn mình xuất hiện trước mặt hắn, nàng sợ hắn thật sự chán ghét mình, nên bản thân muốn dùng điệu múa uyển chuyển để lấy lòng, từ nhỏ nàng đã si luyến Âu Dương Mặc Thần, những lời đồn đại Quý Vương liên quan đến hắn kia hầu hết do nàng truyền đi, nàng muốn ngăn trở mọi kỳ vọng của những nữ nhân khác với hắn, nàng hy vọng dùng phương thức này để hắn cảm nhận được tâm ý của mình, nhưng đã nhiều năm trôi qua, hắn vẫn chẳng chịu để ý nhiều hơn đến nàng.

“Được, Kinh Hồng vũ của Vũ nhi chính là tuyệt nhất tại Hoa đô, hôm nay trẫm lại có phúc được ngắm nhìn.” Âu Dương Diệp khen Dạ Tinh Vũ đồng thời khẽ liếc về phía Âu Dương Mặc Thần, ông biết Dạ Tinh Vũ có tình cảm với Mặc Thần, nên có chút suy nghĩ, phải dùng thủ đoạn đặc biệt ép buộc Âu Dương Mặc Thần đi vào khuôn khổ.

Chúng nữ thấy người biểu diễn đầu tiên chính là Dạ Tinh Vũ, là hòn ngọc quý trên tay vương gia Dạ Vương trái tính trái nết tự nhiên không dám bàn tán nhiều, mặc dù trong lòng cho rằng nàng cũng chỉ như thế, thế nhưng trên mặt từng người một đều mang theo ánh mắt thưởng thức học hỏi.

Một khúc Kinh Hồng vũ, Dạ Tinh Vũ ra sức biểu diễn như hồng nhan bay lượn trên không trung vô cùng tao nhã, vũ đạo mang theo ý vị vô cùng thanh thoát, tư thế múa nhẹ nhàng, phiêu dật, ôn nhu, thoải mái. Vũ tư* uyển chuyển như vậy khiến cho cùng là nữ nhân Lam Lăng Nguyệt cũng phải nhìn đến ngây ngốc, không nhìn ra cô nàng mê trai khi nhảy lên thật sự tú sắc khả xan*, điểm phúc Âu Dương Mặc Thần không cạn à nha, tư thế múa uyển chuyển như vậy khiến rất nhiều công tử Vương gia phải mở to mắt ngắm nhìn, nhưng duy chỉ có ánh mắt của đóa ki hoa Âu Dương Mặc Thần này vẫn lạnh nhạt không đổi, hơn nữa mang theo một tia không kiên nhẫn, hẳn vốn không hứng thú với loại yến hội này.

(Tú sắc khả xan: cái đẹp khiến người ta nhìn không biết no đói.

Vũ tư: kỹ thuật nhảy/múa.)

Ngay khi Kinh Hồng vũ kết thúc, tiếng vỗ tay vang dội, thêm nữa có một vài công tử tướng môn ồn ào trầm trồ khen ngợi, Dạ Tinh Vũ thẹn thùng cảm ơn trong tiếng ca tụng của mọi người, không quên nghiêng đầu liếc về phía Âu Dương Mặc Thần, thấy hắn vẫn như cũ không thay đổi chút sắc mặt nào, trong lòng đang được lấp đầy bởi hư vinh từ tiếng vỗ tay hiện ra mắt mắt. Nàng không cam lòng cắn chặt môi, đem nguyên do của việc hắn lạnh nhạt với mình quy về Lam Lăng Nguyệt, đều tại nữ nhân kia, nếu không tại nàng ta, nàng cũng sẽ không bị hắn đối xử như vậy, oán hận trong lòng đối với Lam Lăng Nguyệt càng sâu.

“Hoàng thượng, thần nữ nghe nói vũ tư của đích nữ hoàng thượng Lam gia Lam Lăng Nguyệt cũng bất phàm, thần nữ bắt tài muốn cùng đích nữ Lam gia luận bàn một chút, không biết ngài có thể đồng ý không.” Dạ Tinh Vũ lòng sinh kế độc, nàng muốn Lam Lăng Nguyệt nhảy nhót như hề, mất mặt trước mọi người.

Lam Ngữ Yên lúc nghe Dạ Tinh Vũ nói đến vũ tư của Lam Lăng Nguyệt bất phàm suýt chút nữa cười thành tiếng, Lam Lăng Nguyệt à, người cũng có ngày hôm nay, mặc dù không biết vì sao nàng đắc tội với quận chúa, bất quá có thể chứng kiến Lam Lăng Nguyệt mất mặt, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Thời điểm Hoàng thượng nghe thấy Dạ Tinh Vũ nhắc tới đích nữ Lam gia liếc qua Lam Lăng Nguyệt, tường mạo bình thường, không có chút tư sắc nào, điệu dáng khi múa sẽ đẹp được như thế nào đây, nhưng cũng không làm mất thể diện của Dạ Tinh Vũ trước mặt mọi người, dù sao nàng đã là người được khâm định làm nhi tức*.

(Nhi tức: con dâu.)

“Chuẩn tấu.” Sau khi Âu Dương Diệp đồng ý, Lam Lăng Nguyệt đang xem cuộc vui ở một bên theo ý chỉ rời ghế đi ra, Dạ Tinh Vũ thật sự là ăn no rửng mỡ, ý định tìm cơ đây, cái kẻ gọi là hoàng thượng này cũng không phải món hàng tốt, người sáng suốt vừa nhìn liền biết vũ tư gì gì đó đều là mây trời, còn hùa theo ca tán.

Lam Lăng Nguyệt đi tới đứng sòng vai với Dạ Tinh Vũ, ngẩng mặt lên, không mấy may quan tâm ánh mắt cười vui sướng khi người gặp họa của Sở Lưu

Ly ném tới, trầm giọng nói: “Bẩm hoàng thượng, dân nữ đối với vũ đạo một chữ cũng không biết, đừng nói tới vũ tư, là quận chúa quá mức khiêm nhường, cảm kỳ thi họa dân nữ càng không am hiểu.”

“Vậy sao, thế người biết cái gì?” Âu Dương Diệp không ngờ Lam Lăng Nguyệt có thể bình tĩnh nói ra cái gì bản thân cũng không biết như vậy, trong mắt loáng qua một tia kinh ngạc.

“Thêu thùa, mặc dù dân nữ không hiểu biết về vũ đạo, nhưng lại có hiểu biết về khởi nguyên văn hóa của vũ đạo, vũ tư của quận chúa mặc dù giống như đúc thế nhưng lại thiếu một tia ý nhị, trang phục Kinh Hồng vũ này quá mức dày nặng, đáng người uyển chuyển như ẩn như hiện mới có thể càng tạo ra sức hút, hơn nữa đoạn vai nhỏ lay động thiếu đồ vật làm nổi bật, tuy rằng dân nữ không thể khiêu vũ, nhưng dân nữ có lòng tin chỉ trong thời gian một nén hương sẽ làm cho vũ tư của quận chúa tăng lên một cảnh giới mới, chỉ là không biết hoàng thượng có thể cho dân nữ cơ hội này không.” Giọng nói đúng mực của Lam Lăng Nguyệt từng chữ từng chữ rơi vào trong tai mọi người, mọi người rồi rầm đều cảm thấy khẩu khí Lam Lăng Nguyệt quá lớn, dù sao Kinh Hồng vũ có thể đạt đến trình độ này đã là cực hạn.

“Vậy nếu người làm không được?” Âu Dương Diệp khẽ nhưn mày, nhìn không ra nữ nhi của Lam Lôi Ngao lại có khí thế như vậy.

“Muốn chém muốn giết cứ tự nhiên, chẳng qua điều kiện trên hết là trong thời gian một nén hương này quận chúa phải nghe theo sự sắp xếp của ta.” Lam Lăng Nguyệt liếc Dạ Tinh Vũ một cái, để người sĩ nhục ta, chúng ta xem, tay nghề thêu thùa kiếp trước được coi là xuất thần nhập hóa, bản thân nàng có am hiểu về ngân châm, sao lại không thử kết hợp hai cái lại làm một.

“Chuẩn.” Âu Dương Diệp gật đầu tán thành, còn Âu Dương Mặc Thần lại hứng thú nhìn Lam Lăng Nguyệt, nữ nhân này lại muốn bày trò gì đây, hẳn có ảo giác, đoán rằng Dạ Tinh Vũ sắp gặp phải tai ương.

Còn Dạ Tinh Vũ tỏ vẻ xem thường, thật sự là muốn chết, ta cố ý làm sai, người còn không phải chết, xem ta chinh chết người.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt và Dạ Tinh Vũ được cung tỷ đưa đến căn phòng bình phong bên cạnh ngự hoa viên, Lam Lăng Nguyệt lấy ngân châm từ trong hà bao của mình ra, ra hiệu bảo cung tỷ đi chuẩn bị một chút phẩm màu vàng và phẩm màu đỏ.

“Cởi ra, để hồ cả hai bên vai.” Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng ra lệnh Dạ Tinh Vũ nghe theo.

“Người muốn làm gì, người đừng có làm loạn.” Vừa nhìn thấy ngân châm, trong giọng Dạ Tinh Vũ có chút run run cởi áo ngoài, lộ ra hai vai.

“Câm miệng, hiện tại người do ta xử lý, đúng là đồ ngu ngốc, là người chọc ta trước tiên, ta còn chưa kêu, người gào thét cái gì.” Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng điểm huyết đạo của Dạ Tinh Vũ phòng ngừa nàng động đậy, thật là một nữ nhân vô lo quá mức ảm ỉ.

Sau khi ngâm ngân châm vào trong dược dịch mê điệp hương, liền châm vào một bên vai của Dạ Tinh Vũ, thuận thực dùng ngân châm bắt chước thủ pháp thêu thùa châm thành đoá hoa cúc bên vai Dạ Tinh Vũ, bên vai trái cũng được tặng cho đoá hoa cúc tạo nên ý cảnh đối xứng. Nàng trải qua dần do suy nghĩ cảm thấy hoa cúc rất hợp với nàng ta, như thể về sau nàng ta bất hạnh mất sớm, cũng không cần thả hoa cúc vào trong quan tài nữa.

Thủ pháp xuống châm của Lam Lăng Nguyệt vô cùng giỏi, dược dịch mê điệp hương thấm qua lỗ kim sẽ làm nơi có lỗ kim có cảm giác đau đớn, trong toàn bộ quá trình vẽ, Lam Lăng Nguyệt có thể nói là dương dương tự đắc, Dạ Tinh Vũ không thể động, không thể nói, đau đớn đến chảy nước mắt, trong lòng gửi lời hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Lam Lăng Nguyệt qua hết một lượt.

Vẽ xong, cho thêm màu sắc, lập tức màu vàng của hoa cúc trên vai trái trở nên giống y như thật, sắc đỏ hoa cúc vai phải trở nên vô cùng sống động tràn đầy sức sống, tự tán thưởng bản thân vì tác phẩm xuất sắc này, giải huyết đạo cho Dạ Tinh Vũ.

“Lam Lăng Nguyệt ta phải giết người, rốt cuộc người đã làm cái gì với ta hả.” Dạ Tinh Vũ bị đau ngồi thẳng lên, hết sức tức giận chất vấn Lam Lăng Nguyệt. “Thêu thôi, không biết dùng mắt để nhìn sao.” Lam Lăng Nguyệt bận bịu rút chén trà cho mình chậm chạp đáp.

Dạ Tinh Vũ luôn thích chung diện cuồng quất tới bên cạnh gương đồng kiểm tra, khi thấy vai trái của mình bị vẽ một đoá hoa cúc màu vàng, vai phải lại là loại hoa rất giống hoa cúc nhưng màu đỏ, hoa cúc này dùng để viếng mộ mà người chết mà, tại sao Lam Lăng Nguyệt có thể châm vào người mình.

“Lam Lăng Nguyệt vì sao người châm cho ta hai đoá hoa cúc.” Dạ Tinh Vũ kích động muốn náo loạn lôi kéo tóc Lam Lăng Nguyệt.

“Vi đối xứng chứ sao, đồ hoa si*, trể rồi nhanh thay quần áo đi.” Lam Lăng Nguyệt hất cánh tay của Dạ Tinh Vũ đang tính đánh mình, nhét một viên được hoàn màu đen vào trong miệng nàng, sau đó dùng nước trà cho nàng nuốt xuống.

(Hoa si nghĩa là yêu mến hoa, cũng được gọi là yêu cái đẹp, nói kiểu châm biếm là mê trai/gái.)

“Khụ khụ, khụ khụ, người cho ta uống cái gì vậy.” Dạ Tinh Vũ ho khan liên tục cố gắng nôn ra được hoàn mà Lam Lăng Nguyệt vừa cho nàng uống, thế nhưng không ăn thua.

“Độc dược gây lở loét thôi, người nghĩ rằng ta không biết người đang mưu tính kế nhỏ gì sao, muốn nhân cơ hội tính kế ta, hoa si non nớt, thức thời nên nghe lời của ta, biểu diễn cho tốt vào, bằng không ta không đảm bảo hết một nén nhang người có biến thành xấu nữ hay không.” Lam Lăng Nguyệt không thèm đoái hoài đến Dạ Tinh Vũ bị nàng chọc tức đến thổ huyết, tí tẹo này đã chịu không nổi, ta còn có liều mạnh hơn nữa cơ.

Trong nháy mắt Dạ Tinh Vũ dần dần ổn định, cái nàng quan tâm nhất chính là dung mạo của mình, nên đành nuốt vào bụng tất cả ủy khuất, vì mỹ mạo như hoa của nàng, nàng nhịn, chẳng qua nàng và Lam Lăng Nguyệt không đội trời chung.

“Coi hết y phục chỉ để lại yếm và lý khó, sau đó mặc sa y* yêu hồng này vào, khi biểu diễn, ngươi phải phát huy dáng vẻ quyến rũ đến tận cùng.” Lam Lăng Nguyệt cầm sa y đã sai cung tỷ lấy tới đưa cho Dạ Tinh Vũ.

(Sa y: lụa mỏng.)

“Ngươi để ta mặc thứ này trong thời tiết lạnh như kia, ngươi muốn làm ta chết cóng đúng không?” Dạ Tinh Vũ giận dữ không muốn mặc.

“Đúng vậy, ta không chỉ bắt ngươi mặc thứ này, hơn nữa toàn bộ quá trình biểu diễn không thể thấp hơn phần biểu diễn vừa rồi của ngươi, nếu có một phần sai lệch, sẽ không có thuốc giải, quên nói cho ngươi thuốc độc là tự ta pha trộn, ngươi tốt nhất đừng có hy vọng vào may mắn, ta ra ngoài chờ quận chúa ngươi.” Lam Lăng Nguyệt chậm chạp nói xong, liền rời khỏi gian phòng, trời đông rét mướt mặc sa mỏng, vai thiếu hoa cúc, múa Kinh Hồng vũ, thực sự là mỹ lệ khiến người ta rét lạnh.

Quả nhiên uy hiếp của Lam Lăng Nguyệt có tác dụng, Dạ Tinh Vũ vừa ra sân khấu chính là muôn vàn kinh diễm, dáng người yếu điệu được một lớp hồng sa ôm lấy như ẩn như hiện, lộ ra vừa phải, vừa vặn có thể thu hút ánh nhìn nam nhân, theo tiếng đàn vang lên, Dạ Tinh Vũ gượng cười hiện lộ tất cả vẻ mỹ hoặc, hai vai trong quá trình múa, hình dáng bông hoa một vàng một đỏ cùng múa theo, tiết trời mùa đông giá rét như vậy, vũ tư của Dạ Tinh Vũ vô tình trở thành một quang cảnh vô cùng nóng bỏng sưởi ấm xung quanh, chẳng qua chỉ cách một lớp vải mỏng lại không thể thấy rõ được rốt cuộc loại hoa trên vai là gì, quyến rũ ánh mắt của chúng nhân, sau khi nhạc đã dừng lại, mọi người ngẩn ngơ một lúc sau đó tiếng vỗ tay vang lên còn lớn hơn gấp đôi so với khi nãy.

“Không tệ, xem ra ngươi thật sự có bản lĩnh, đóa hoa trên vai quận chúa là do ngươi vẽ?” Âu Dương Diệp cũng ngạc nhiên mở to mắt, Lam Lăng Nguyệt này không đơn giản như vậy, vậy mà có thể làm cho quận chúa mặc như vậy trước mặt mọi người, hơn nữa hoa trên vai cũng gọi lên lòng hiếu kỳ trong hân.

“Tạ hoàng thượng khen, hai đóa hoa này là do ta thêu lên, vì muốn dành cho mọi người sự kinh diễm, quận chúa nhìn đau tinh thần đại nghĩa làm cho dân nữ vô cùng kính phục, nhắc tới hai đóa hoa này dân nữ có chút xấu hổ, vốn tính khắc mẫu đơn, dân nữ tài nghệ quá cạn, lại khắc thành hoa cúc, quận chúa thăm mình đại nghĩa không so đo khuyết điểm của dân nữ, dân nữ hết sức kính phục.” Bản lĩnh vừa đậm vừa xoa của Lam Lăng Nguyệt thật đúng là không chê vào đâu được.

Thời điểm mọi người nghe đến hoa cúc, ghen đỏ mặt không để cho mình cười ra tiếng, mẫu đơn khắc thành hoa cúc, hoa cúc vốn dùng để viếng mộ mà người chết, vậy mà lại khắc lên người quận chúa.

Trên mặt băng sơn vạn năm Âu Dương Mặc Thần cũng xuất hiện nụ cười mỉm, nữ nhân này thật biết cách chơi đùa, hoa cúc mà cũng dám khắc, nhưng hân không tin nằng là do bất cẩn khắc sai, hoa cúc và hoa mẫu đơn khác biệt quá lớn.

“Hoa cúc thật có chút hoang đường, nếu Vũ nhi đã không so đo, vậy lần này trăm sẽ không phạt ngươi.” Lúc này trong lòng Âu Dương Diệp có nhiều hơn tán thưởng Dạ Tinh Vũ, thăm mình đại nghĩa là đạo lý cơ bản cần phải biết.

Sắc mặt Dạ Tinh Vũ rét lạnh run lấy bấy đã ám trầm hết mức có thể đứng bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt dùng dăm ba câu liền phải sạch bản thân, chính cổ nằng như vậy, nằng lại chẳng thể nói ra điều gì, chỉ có thể im lặng chịu thiệt thòi.

“Hoàng thượng, ngài cao hứng là được, vậy Vũ nhi đi trước đổi y sam.” Dạ Tinh Vũ run lập cập nhẹ giọng mở miệng, được Âu Dương Diệp cho phép mới kéo Lam Lăng Nguyệt đi thay quần áo thuận tiện cho mình thuốc giải.

Sau khi thay xong y phục, Dạ Tinh Vũ tới bên Lam Lăng Nguyệt yêu cầu thuốc giải.

“Không có giải được, được hoàn kia chỉ là hàng giả, biểu hiện của quận chúa hôm nay không tệ, hợp tác vui vẻ.” Về mặt Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ báo cho Dạ Tinh Vũ không trúng độc, bản thân chỉ đùa vui nằng thôi.

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Dạ Tinh Vũ nổi trận lôi đình đẩy cửa chạy ra ngoài, hôm nay nằng trở thành trò hề tiêu khiển, lại bị người cười nhạo, nằng và Lam Lăng Nguyệt không đội trời chung, nằng muốn trả thù, nằng muốn tìm phụ vương phái người đi giết Lam Lăng Nguyệt.

Biểu diễn trong yến hội nói tiếp không dứt nhưng làm người ta nhớ mãi đó là bản Kinh Hồng vũ của quân chúa hoa cúc. Kết thúc yến hội, Âu Dương Diệp nâng chén ý bảo đồng kính cộng ẩm* đồng thời phân phó Đào công công châm rượu cho mấy vị vương gia, đem một cái bình đầu rồng bên trong chứa rượu âm dương rót đầy cho thái tử và mấy vị vương gia, lúc đi tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, thoát cái đổi sang rượu chứa tiêu điều tán rớt vào trong chén.

(Đồng kính cộng ẩm: cùng nâng ly cùng uống rượu.)

Bởi vì là mời rượu nên Âu Dương Mặc Thần uống một hơi cạn sạch, hân không nghĩ tới Âu Dương Diệp sẽ hạ được hân, chỉ là rượu vừa xuống bụng, Âu Dương Diệp rất hài lòng liếc qua Đào công công.

Sau khi uống rượu tàn yến xong xuôi, chúng quan liêu lần lượt rời khỏi ngự hoa viên, lúc này đã là xế chiều, hoàng thượng phân phó tới bên tai Dạ Tinh Vũ nói gì đó, Dạ Tinh Vũ e thẹn gật gật đầu, vội rời khỏi cùng với cung tỷ.

Còn Âu Dương Mặc Thần chờ mọi người rời khỏi, đứng lên chuẩn bị đi, bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể có một ngọn lửa không tên không ngừng lan tiến, Đào công công muốn nhân cơ hội đỡ lấy Âu Dương Mặc Thần, lại bị Âu Dương Mặc Thần dùng nội lực đánh văng ra.

Nhận ra mình bị hạ được, về mặt không thể tin được nhìn Âu Dương Diệp: “Vậy mà ông dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để ép ta vào khuôn khổ?”

“Người cho tới bây giờ vẫn không nằm trong lòng bàn tay ta, ta không dùng thủ đoạn này, làm sao người có thể cam tâm tình nguyện cưới vợ sinh con.” Âu Dương Diệp thấy xung quanh không còn người khác, không chút e dè nhận bản thân hạ được Âu Dương Mặc Thần.

“Sự bi ối của ông khiến ta buồn nôn, ta trong mắt ông chính là công cụ, cũng chẳng phải nhĩ tử máu mủ của ông, ngày đó ta đã sớm biết chỉ là không ngờ ông như vậy, nếu như hôm nay ông thật sự dám đưa nữ nhân cho ta, vậy ta trực tiếp bóp chết ả.” Thân thể Âu Dương trở nên nóng rực lạ thường, được tính trong rượu xung kích vào, tâm trí của hắn có chút mơ hồ, vận chưởng phong phá cái bàn trong yến hội, sau đó tung mình bay ra khỏi ngự hoa viên, vận mệnh của hắn không để bất luận kẻ nào nắm giữ kể cả ông ta cũng không được.

Mà phía bên kia Lam Lăng Nguyệt và Đông Thanh từ ngự hoa viên đi ra, đã thấy xe ngựa Lam gia ngênh ngang rời đi, tựa hồ có mưu tính không đợi nàng từ trước, nàng chỉ có thể đành cùng Đông Thanh đi bộ xem như tản bộ ra cửa cung một đoạn, ra đến ngõ hẻm khuất lấp ngoài cửa cung, từ trên không xuất hiện một nhóm người bịt mặt, giống như kiến nhân chờ nàng, cuối cùng nàng đã hiểu vì sao không đợi nàng, Lam Lôi Ngạo đã chuẩn bị sát thủ giết nàng.

“Các người muốn chết thì cùng xông lên đi.” Trong con người Lam Lăng Nguyệt hiện ra ánh sáng lạnh, cuối cùng Lam Lôi Ngạo người vẫn là đi nước cờ này, vậy nàng sẽ diệt nước cờ này, lấy đầu bọn chúng để ông ta chứng kiến chiến lợi phẩm của nàng.

Chỉ là bên này còn chưa tấn công, về mặt đồ bưng của Âu Dương Mặc Thần đang cố gắng chịu đựng được tính thi triển khinh công bay ra ngoài hoàng cung từ trên không rơi xuống bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, do được tính lan tràn toàn bộ đầu óc, hắn khô nóng thô bạo ôm lấy Lam Lăng Nguyệt, cùng nàng bốn mắt đối nhau, khoảng cách gần như vậy cũng có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cánh Môi Nàng Thật Đẹp

Editor: Junenar

Luồng khí khô nóng trong cơ thể Âu Dương Mặc Thần không ngừng lan tiến lên trên, hơi thở nặng nề phả lên gương mặt Lam Lăng Nguyệt, hai tay siết chặt lấy thân thể nhỏ bé của Lam Lăng Nguyệt, không có dấu hiệu dừng tay.

“Người mau buông tay ra cho ta.” Lam Lăng Nguyệt nhanh nhạy người được trong hơi thở hỗn loạn của Âu Dương Mặc Thần có mùi thuốc nhàn nhạt, nhìn về mặt đồ bưng của hắn, ánh mắt mơ màng, tình trạng này hắn là trúng tiêu dao tán, chỉ là đáng chết, trúng được rồi còn làm loạn, không thấy hiện giờ đang là thời điểm nguy hiểm ả, bởi chiều cao chênh lệch nên khi Lam Lăng Nguyệt ngẩng đầu đã gần sát tới bờ môi Âu Dương Mặc Thần, Lam Lăng Nguyệt không tự chủ bồng nhớ lại tai nạn năm năm trước kia, bầu không khí lập tức trở nên lúng túng.

“Tiểu sư muội, cánh môi của muội thật đẹp.” Ánh mắt mơ màng của Âu Dương Mặc Thần nhìn đôi môi đỏ mọng của người trước mắt, thân thể khô nóng không ngừng gia tăng, tựa hồ suy nghĩ cũng bị khống chế, giống như biến thành một người khác, cứ theo đà này, bản thân hắn cũng không biết tiếp theo hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Đương lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, hắc y nhận được mật lệnh phải giải quyết Lam Lăng Nguyệt tận dụng triệt để, vung kiếm thẳng tới, mỗi chiêu nhắm ngay cô Lam Lăng Nguyệt, dường như rất bức thiết muốn lấy đầu Lam Lăng Nguyệt mạng đi tranh công.

“Âu Dương Mặc Thần đáng chết, lúc này lại chạy đến gây phiền thêm, trúng độc gì không trúng, lại trúng mị độc, Đông Thanh đánh ngã hắn cho ta, kéo đi trước.” Sắc mặt Lam Lăng Nguyệt hết sức u ám, tên Âu Dương Mặc Thần này kiếp trước là nợ hắn sao, nhờ nước bọt rồi rút Âm Huyết kiếm của Âu Dương Mặc Thần ra đối phó với hắc y đồng thời để Đông Thanh bảo vệ Âu Dương Mặc Thần cẩn thận rút đi trước.

“Chủ tử, thuộc hạ không thể bỏ người lại đây một mình, thuộc hạ muốn cùng người đồng sinh cộng tử.” Đông Thanh tuân theo phân phó của Lam Lăng Nguyệt đánh ngã Âu Dương Mặc Thần xong, cứng đầu không muốn rời đi.

Lam Lăng Nguyệt bay vọt lên không kéo hết đám hắc y về phía mình, dù sao người bọn họ muốn đối phó chỉ có mình, vừa tránh né hắc y cầm đầu đuổi theo mình, vừa ứng phó hắc y nhân tấn công mình trái phải, dựa vào cái gì, tám người đánh một mình nàng, cảm thấy mình giống miếng thịt miếng cá trên bàn ăn mặc người xấu xé lăm ả, xuất ra hư ảnh kiếm pháp, mặc dù kiếm thuật của nàng chỉ thuộc mức trung thượng đẳng, nhưng vẫn thừa sức ứng phó với đám người này.

“Đi mau, đừng nhiều lời, nghe theo mệnh lệnh, rời đi ngay.” Lam Lăng Nguyệt rống giận sau đó đâm thẳng vào ngực hắc y nhân phía trước, một kiếm trí mạng, kiếm chuyển thân nhắm ngay vào đầu một tên hắc y nhân khác, một kiếm chém bay đầu, một hơi giải quyết hai tên, máu tươi văng khắp nơi vấy lên chiếc váy bằng bông màu xanh nhạt nhuộm thành huyết sắc.

Đông Thanh không tình không nguyện đỡ Âu Dương Mặc Thần chuẩn bị phá vỡ vòng vây xông ra khỏi con hẻm, võ công Đông Thanh không tính là cao, nhưng lực lại lớn vô cùng, vừa chạy như bay trên đường vừa đánh một quyền lên người tên hắc y ngăn cản nàng thất khiếu* chảy máu, nàng muốn tăng nhanh cước bộ, nàng muốn nhanh chạy tới Quý Trung đường tìm viện binh, mặc dù biết võ công chủ tử bất phàm, nhưng không thể nhìn chủ tử bị địch vây tứ phía lại không thể giúp được chút nào. Ý chí quyết tâm sôi sục càng làm tăng nhanh cước bộ, nhưng dù sao đỡ một người còn sống sờ sờ hơn 100

cân, khó tránh khỏi có chút chật vật, chạy chưa được bao lâu đã thở dốc, chẳng qua vừa chạy ra khỏi ngõ nhỏ chưa được bao lâu liền gặp được một chiếc xe ngựa, tiết kiệm không ít thời gian.

(Thất khiếu: 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi, miệng.)

Trong lúc đó, sau khi Lam Lăng Nguyệt chém chết hai hắc y nhân, nhân lúc thở lấy hơi rút ra độc châm trong hà bao phóng về phía tay chân những hắc y nhân đang bao vây mình.

Bốn người bị độc châm phóng trúng hai đầu gối khuy xuống đất, thống khổ gầm rú, lúc này trong ngõ là năm khối thi thể nằm ngón ngang và bốn tên hắc y nhân trúng kịch độc gãy gập sắp chết, cùng với duy nhất tên hắc y nhân cầm đầu còn sống.

“Quả nhiên Lam Lăng Nguyệt người không đơn giản, chẳng trách hần sai ta mang theo nhiều tay chân như vậy.” Hắc y cầm đầu không vì Lam Lăng Nguyệt giết nhiều thủ hạ của hần mà phẫn nộ, rất bình thản đối mặt với Lam Lăng Nguyệt, những tên đó vốn là tử sĩ, một khi đã nhận nhiệm vụ hoặc là hoàn thành, hoặc là thành người chết.

“Vậy hần có nói cho người biết hôm nay là ngày chết của người không.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt câu lên một nụ cười lạnh khát máu, sự tồn tại của nàng thật đúng là khiến Lam lão gia lo lắng rồi.

“Vậy phải xem hôm nay người có bản lĩnh này hay không.” Hắc y cầm đầu cười điên cuồng sau đó cầm kiếm đâm thẳng về phía Lam Lăng Nguyệt, hần làm sát thủ mười mấy năm chưa bao giờ thất bại, hần cảm thấy Lam Lăng Nguyệt sẽ chẳng thực hiện nổi.

“Không phải khẩu khí ta lớn, là người mắc bệnh phù chân.” Lam Lăng Nguyệt cũng không tỏ vẻ yếu kém, nắm lấy Âm Huyết kiếm chặn lại một kiếm tấn công của hần y cầm đầu, cười nhạt, xuất ra tám phân nội lực đánh văng kiếm của hắc y cầm đầu ra sau, bay tới đâm thẳng vào vai trái của hần.

Bởi tốc độ xuất kiếm của hư ảnh kiếm pháp của Lam Lăng Nguyệt cực nhanh, hắc y cầm đầu còn chưa kịp phản ứng, cánh tay trái đã bị đâm thủng.

“Đây là kiếm pháp gì, nhanh quá.” Hắc y cầm đầu từ chủ động tấn công biến thành thụ động bị đánh, ngơ ngàng nhìn Lam Lăng Nguyệt, tuổi còn nhỏ mà kiếm pháp lại nhanh và độc.

“Người xuống hỏi diêm vương đi.” Lam Lăng Nguyệt xuất kiếm thứ hai đâm trúng vị trí tim của hắc y cầm đầu, tăng thêm lực kiếm đâm xuyên qua trái tim của hần.

Hắc y cầm đầu trúng lớn mất ngã thẳng xuống đất, trên mặt mang theo vẻ không cam lòng, hần luôn cho rằng bản thân là một kim bài sát thủ vậy mà lại chết dưới kiếm một con nhóc con thật không thể chấp nhận nổi.

Giải quyết xong nguy hiểm cuối cùng, nhìn cả ngõ thi thể chất đầy đất cùng bãi máu, Lam Lăng Nguyệt rút Âm Huyết kiếm trên người hắc y cầm đầu ra, lúc này đôi bàn tay trắng nõn sớm bị máu tươi nhiễm bẩn, nàng vốn không muốn chém giết, tất cả chuyện này là do Lam Lôi Ngạo bức ép nàng, đã muốn chơi vậy tới nay chơi thật lớn.

Thời điểm Lam Lăng Nguyệt đang trầm ngâm suy nghĩ, Đông Thanh dẫn theo mười mấy môn đồ Quý Trung đường và sáu cỗ xe ngựa tức tốc chạy tới, cả quãng đường Đông Thanh vô cùng lo sợ, không ngừng cầu nguyện hy vọng chủ tử không xảy ra việc gì.

Cấp tốc chạy tới ngõ, chỉ thấy chủ tử tay cầm kiếm đứng ở giữa, nằm dưới đất là thi thể của tên bị mất, nỗi lo sợ trong lòng Đông Thanh hơi chút buông lỏng.

“Chủ tử, thuộc hạ tới chậm, để ngài sợ hãi.” Đông Thanh và chúng môn đồ quỳ rạp xuống thỉnh tội.

“Đứng dậy đi, đây không phải lỗi của các người, dù sao Quý Trung đường cách nơi này không gần, được rồi, nhanh chóng xử lý hết tất cả số thi thể này, sau đó cắt lấy đầu của mỗi người bọn hần đặt vào hai cái rương lớn cho bản đường chủ, bản đường chủ muốn tặng cho Lam Lôi Ngạo một phần đại lễ.” Trong giọng Lam Lăng Nguyệt có pha chút mệt mỏi, dù sao cũng đã tiêu hao nhiều nội lực như vậy mà.

“Thuộc hạ sẽ chỉ huy bọn họ dọn dẹp hiện trường, chủ tử ngài vào xe ngựa nghỉ ngơi một chút đi.” Đông Thanh phát hiện chủ tử có chút mệt mỏi, liền đỡ Lam Lăng Nguyệt lên xe ngựa nghỉ ngơi trước, sau đó bản thân liền chỉ huy công việc liên tục, không thể lưu lại một giọt máu, dù sao đây cũng là căn hẻm ngoài hoàng cung Kim Hoa quốc.

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, tất cả thi thể trừ đầu đã dùng hóa thi phần hòa tan, vết máu trên mặt đất cũng được xử lý sạch sẽ, mọi người dùng vải rách bọc từng cái đầu lại thật cẩn thận, thuận tiện một lát trở về Quý Trung đường sẽ đặt vào rương.

Sau khi hoàn tất việc xử lý, sáu cỗ xe ngựa bắt đầu chạy về phía Quý Trung đường, tới ngõ nhỏ Quý Trung đường, Lam Lăng Nguyệt mặc áo khoác của Đông Thanh che đi chiếc váy bằng bông bị máu nhuộm đỏ, dù sao hiện tại là ban ngày, để người ta nhìn thấy người nàng dính đầy máu tươi sẽ rước lấy nhiều lời bình phẩm.

“Âu Dương Mặc Thần đã được chăm sóc ổn thỏa chưa.” Lam Lăng Nguyệt vừa vào Quý Trung đường liền hỏi Đông Thanh về tình trạng Âu Dương Mặc Thần.

“Tình hình Thần vương gia hiện tại đã ổn, Hoa đường chủ đã dứt cho hần uống thuốc giải độc, hiện tại đang trong hôn mê thôi.” Đông Thanh mang toàn bộ tình hình của Âu Dương Mặc Thần báo lại cho Lam Lăng Nguyệt biết.

“Chuẩn bị được dục* cho ta, ta muốn tắm rửa.” Nghe thấy Âu Dương Mặc Thần đã không còn vấn đề gì, Lam Lăng Nguyệt không thắc mắc thêm gì nữa, trên người nàng nồng nặc mùi máu tanh, phải nên tắm rửa một chút, đổi sang y phục sạch sẽ.

(Được dục: thuốc tắm.)

Đông Thanh gật đầu liền đi chuẩn bị được dục tắm rửa cho Lam Lăng Nguyệt, mỗi lần chủ tử chỉ cần dính một giọt máu đều sẽ dùng được dục gột rửa mùi máu tanh.

Tắm xong, Lam Lăng Nguyệt bỏ mặt nạ da người ra, cảm giác mặt mũi rã rời cũng tiêu tan rất nhiều, tỷ nữ hầu hạ đổi sang yêu hồng cảm bào, đeo lên mặt nạ hồ ly quý, dù sao lúc này có rất nhiều bệnh nhân ở tại Quý Trung đường trị liệu, nàng không thể dùng thân phận Lam Lăng Nguyệt để xuất hiện.

“Chủ tử, Hạ Ca đã đặt mười cái đầu vào trong rương, hiện đang ở tiền thính chờ ngài an bài.” Đông Thanh thấy chủ tử đổi xong y phục, tiến lên hỏi báo cho chủ tử chờ phân phó tiếp theo, hiện tại nàng và Hạ Ca đều là một khoang lừa gạt, thay chủ tử đòi công lý, Lam Lôi Ngao thật sự là không bằng sức sinh, đến nữ nhi ruột thịt cũng phải đuổi cùng giết tận, giờ khắc này nàng hận không thể tự tay bấm vào ông ta.

“Bảo Hạ Ca tự mình đưa hai rương này cho Lam Lôi Ngao, nói cho ông ta biết đây là đáp lễ.” Thời điểm Lam Lăng Nguyệt nhắc tới Lam Lôi Ngao, đôi mắt trở nên thâm trầm, nàng vẫn còn quá nhân từ với ông ta mới khiến người ta tưởng rằng nàng sẽ dễ mặc cho xâu xé.

“Dạ, thuộc hạ xin đi cùng Hạ Ca.” Đông Thanh thỉnh cầu đi cùng Hạ Ca, nàng muốn thay chủ tử giáo huấn thật tốt cái tra nam không biết trời cao đất dày kia một trận.

“Đi đi, tùy ý hành hạ, không cần chú ý chừng mực, trời sắp bản đường chủ sẽ đỡ cho ngươi, đừng đùa chết là được, giữ ông ta lại sẽ có ích.” Dù sao Âu Dương Mặc Thần còn đang ở Quý Trung đường, nhờ đâu hắn tính lại mình không thể tự bảo chữa đến lúc đó lại phiền toái, bắt đết dĩ nàng chỉ có thể phân phó công việc tặng đại lễ này cho Hạ Ca và Đông Thanh.

Được chủ tử cho phép, Đông Thanh trong lòng có toan tính, theo Hạ Ca đi tặng lễ thay chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt lại ở trong phòng lau chùi ngân châm mà nhị sư huynh tặng mình, huyền băng ngân châm này được nàng coi như bảo bối, hầu như mỗi ngày đều phải chà lau hai lần.

“Chủ tử, Âu Dương Mặc Thần đã tỉnh.” Đúng lúc Lam Lăng Nguyệt buồn chán lau tới lau lui ngân châm, Hoa Ngao Tuyết bước đến bẩm báo.

“Được, ta biết rồi, ngươi làm hắn ổn định trước, ta sẽ lập tức tới.” Lam Lăng Nguyệt nhìn bản thân đang đeo chiếc mặt nạ hồ ly quý trong gương đồng, xác nhận sẽ không lộ ra bất kỳ khe hở nào rồi mới đứng dậy tiến về phía sương phòng có Âu Dương Mặc Thần.

“Đây là nơi nào, tại sao bản vương lại ở chỗ này.” Lúc này Âu Dương Mặc Thần đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn gian phòng bày biện xa lạ, chau mày, trên ống tay áo của mình còn dính vết máu, bản tính ưa sạch sẽ của hắn khiến hắn vô cùng bức bối.

“Quý khách, nơi đây là Quý Trung đường.” Hoa Ngao Tuyết không vì hơi thở âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần mà sợ hãi, không nóng không lạnh trả lời.

“Quý Trung đường?” Âu Dương Mặc Thần thì thầm tự nói, hôm qua hắn nghe qua tên này từ trong miệng của Ôn Vân Mặc, nơi này là y trạch mới mở.

“Chính là Quý Trung đường, vương gia có ý kiến gì sao.” Lam Lăng Nguyệt đeo mặt nạ quý bước ra, lời nói lạnh lùng truyền vào trong tai Âu Dương Mặc Thần.

“Quý Trung đường, Quý La Sát.” Âu Dương Mặc Thần nhìn thấy người bước ra là Quý La Sát gấp tại Hòa Linh quốc, ánh mắt càng trở nên sâu xa, tại sao hắn lại trở về địa bàn của nàng, hắn nhớ hắn bị cái gọi là phụ hoàng hạ tiêu dao tán rồi kích động lật mạnh cái bàn ở yến hội, xoay người dùng khinh công bay ra khỏi hoàng cung hình như đụng phải tiểu sư muội Lam Lăng Nguyệt, lúc đó nàng đang bị một đám hắc y nhân vây ngăn, sau đó hắn chẳng nhớ gì nữa, tỉnh lại đã ở trong Quý Trung đường, chẳng lẽ Quý La Sát chính là? Nghĩ tới đây hắn chợt nhìn thẳng vào mắt Lam Lăng Nguyệt.

“Ngươi không cảm thấy ngươi cứ nhìn chằm chằm vào ân nhân cứu mạng rất bất lịch sự sao?” Lam Lăng Nguyệt bỗng nhiên bị Âu Dương Mặc Thần chăm chú nhìn trong lòng không khỏi cả kinh, chẳng lẽ thói hồ ly này đã phát hiện ra cái gì.

“Nữ nhân sinh ra không phải để nam nhân nhìn sao, ta muốn biết ta đến chỗ này như thế nào.” Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng đặt câu hỏi mang theo một chút trêu chọc, từ lúc ở Hòa Linh quốc nữ nhân này luôn làm ngược lại mình, hơn nữa thân thể của nàng xác thực rất giống Lam Lăng Nguyệt.

“Ngươi bị ném vào cửa Quý Trung đường, khi đó ngươi dục hỏa đốt người, không phân biệt nam nữ, gặp người chỉ muốn nhào tới, ta chỉ không muốn thấy ngươi ở trước cửa Quý Trung đường giờ thói trắng hoa, làm bản hình tượng Quý Trung đường nên mới cứu lấy cái danh tàn của ngươi.” Lam Lăng Nguyệt lập luận sắc bén, từng câu ác độc đánh thẳng vào Âu Dương Mặc Thần.

“Phải không? Vậy bản vương có nên cảm tạ thiện ý của ngươi không, Lam Lăng Nguyệt?” Âu Dương Mặc Thần chợt đứng dậy tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt, không thể không nói nữ nhân này thật sự rất có tư chất chọc giận hắn.

Lam Lăng Nguyệt không ngờ Âu Dương Mặc Thần sẽ xuất kỳ bất ý* gọi lên của mình, càng không biết chạy tới bên mình từ lúc nào, không khỏi lườm hắn phủ nhận: “Âu Dương Mặc Thần ngươi cảm tình con thỏ hả, linh nhanh như vậy, Lam Lăng Nguyệt cái gì, bản đường chủ không hiểu.”

(Xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng.)

“Phải không, vậy ngươi dám để cho bản vương nhìn khuôn mặt thật của ngươi dưới cái mặt nạ này chứ? Nếu như đúng bản vương sẽ tùy ý xử trí ngươi, nếu là sai bản vương sẽ do ngươi xử trí, thế nào.” Trong lời nói âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần có chút suy tư, quả thật nữ nhân này gọi cho hắn chút hứng thú, vừa nói vừa vờn tay tính lộn mặt nạ của nàng, nữ nhân chết tiệt, dám nói không phân biệt nam nữ gặp ai liền nhào tới, ví hắn thành cái gì, hắn phải cho nàng ném thử vị đắng.

“Ngươi bỏ móng heo ra, Âu Dương Mặc Thần, bản đường chủ cảnh cáo ngươi, nếu lại động tay động chân, vậy cắt đi cho ta.” Lam Lăng Nguyệt né tránh cánh tay bất ngờ vờn ra của Âu Dương Mặc Thần, thật sự tức muốn phát điên, lúc đó nàng thật sự là ngu ngốc mới cứu thối hồ ly hắn, chọc cho cả người tức giận.

“Hôm nay bản vương nhất định phải nhìn được.” Mười bảy năm qua đây là lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần xuất hiện về mặt vô lại, sử dụng cảm nã thủ tính trói buộc hai tay Lam Lăng Nguyệt, mà Lam Lăng Nguyệt thì lại không cam lòng tỏ ra yếu kém vừa tránh né vừa đánh trả lại Âu Dương Mặc Thần, trong lúc hai người xoay bấn vô tình sợi tơ chạm vào mặt nạ hồ ly quý, mặt nạ hồ ly quý nhẹ nhàng trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Độc Phát

Tất cả chuyện này đều nằm ngoài dự đoán của Lam Lăng Nguyệt, nàng không nghĩ Âu Dương Mặc Thần lại có thể lưu manh đến vậy, chẳng qua mặt nạ hồ ly quý trượt xuống quá nhanh khiến nàng không kịp che lại, khuôn mặt thật hiển hiện rõ ràng trước mắt Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần vốn tưởng Quý La Sát chính là Lam Lăng Nguyệt, vừa rồi còn chắc chắn như vậy, cho nên lúc nhìn thấy một dung nhan yêu mị xa lạ, hắn không khỏi sững sờ, dùng gương mặt mỹ nhân mê hoặc chúng sinh để hình dung cũng không quá, mười bảy năm qua, lần đầu tiên hắn phán đoán sai, khuôn mặt này ngoại trừ cặp mắt có phần giống Lam Lăng Nguyệt ra thì không còn điểm nào tương đồng nữa.

“Nhìn đủ chưa, ta đã nói ta không phải Lam Lăng Nguyệt trong miệng ngươi mà ngươi không tin, lần này tâm phục khẩu phục rồi chứ?” Lam Lăng Nguyệt bị Âu Dương Mặc Thần chọc thẹn quá hóa giận, nhưng may mắn bản thân không bị bại lộ thân phận Lam Lăng Nguyệt.

“Là bản vương đường đột, cá cược là do bản vương định ra, thua, bản vương tùy ngươi xử trí.” Âu Dương Mặc Thần vốn không phải thành phần dị nhân, bản thân đoán sai mạo phạm ân nhân cứu mạng, tình nghĩa này vẫn phải hoàn trả.

(Uầy, đoạn này thích nam chính thế >.

Lam Lăng Nguyệt chờ chính là câu nói tùy ý xử trí hắn từ Âu Dương Mặc Thần, bản thân cố gắng suy nghĩ nên xử trí Âu Dương Mặc Thần như thế nào mới có thể giải được con giận trong lòng này, con uất ức bị hắn nói kháy không ít lần ở yến hội hôm nay, lần này phải đòi lại cả vốn lẫn lãi.

“Thần vương đã nói như vậy, bản đường chủ đành cung kính không bằng tuân mệnh, Quý La Sát ta không thiếu tiền duy nhất thiếu niềm vui, bản đường chủ thấy bộ dạng Thần vương cũng thật tuần tú, chi là không biết phần nữ sẽ trông như thế nào, bản đường chủ cực kỳ hứng thú.” Lam Lăng Nguyệt híp mắt cong cong khoe miệng hiện lên một tia nghiền ngẫm, thật khó tưởng tượng Quý vương gia về mặt âm lãnh phần nữ sẽ thành ra sao.

“Quý La Sát, ngươi đừng khinh người quá đáng, mặc ngươi xử trí cũng phải có điểm dừng.” Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần lập tức trở nên âm trầm mãnh liệt, đúng là chọc ai chọc nữ nhân, không những phiền phức lại còn ngang ngược vô lý, dám đề đường đường là vương gia hắn phần nữ, sĩ khả sát bất khả nhục*.

(Sĩ khả sát bất khả nhục: người quân tử có thể chết không thể chịu nhục.)

Từ đầu Lam Lăng Nguyệt đã biết Âu Dương Mặc Thần không dễ dàng đi vào khuôn khổ, nhưng nàng vẫn cứ muốn nhờ cái vảy ngược của hắn, cho hắn biết thế nào là gieo gió gặt bão.

“Đường đường là Thần vương gia của Kim Hoa quốc cũng chẳng có gì hay ho, lời thề sắt son vừa rồi nói mặc cho ta xử trí, lúc này đã thay đổi, nhục cười, xấu hổ làm sao.” Lam Lăng Nguyệt đeo lại mặt nạ hồ ly quý xong, cười nhạo Âu Dương Mặc Thần, quả nhiên nam nhân thiên hạ hiểm độc như nhau, toàn nhìn mặt mà bắt hình dong.

“Nữ nhân, đừng nghĩ dùng phép khích tướng, trừ việc này, cái gì bản vương cũng đáp ứng ngươi.” Đây không phải lần đầu Âu Dương Mặc Thần ăn quả đắng trước mặt nữ nhân được xưng là Quý La Sát này, thậm chí hắn còn cảm tưởng nữ nhân này sinh ra là để khắc chế hắn.

“Bản đường chủ không có thói quen cho người ta cơ hội lựa chọn khác, bất quá nếu như ngươi có thể đánh thắng ta, như thế ta sẽ không gây khó dễ cho ngươi hôm nay, để ngươi thực hiện vào hôm khác thì thế nào.” Lam Lăng Nguyệt nhận thấy tên Âu Dương Mặc Thần kia quyết tâm không theo, tương lai còn dài, nên hôm nay mình cứ cho bậc thang bước xuống trước đã, huống hồ nàng cũng muốn bản thân và Âu Dương Mặc Thần đấu với nhau một ván, nàng muốn biết rốt cuộc tên này được Hắc Phong sư thúc dạy bảo mạnh bao nhiêu.

“Được.” Âu Dương Mặc Thần cầu còn không được, hắn cũng thích cảm giác so chiêu với cao thủ, chẳng qua lúc hắn theo thói quen lần tìm âm huyết kiểm bên cạnh giường nhưng không thấy đâu.

“Kiếm của ngươi ở đây, bản đường chủ lúc nhặt ngươi về trên thân kiếm đều là máu, nên phân phó người lau chùi.” Lam Lăng Nguyệt ra hiệu tỳ nữ đưa ảm huyết kiếm đã được lau sạch cho Âu Dương Mặc Thần, vẽ một vòng tròn lặp lại câu chuyện mình dựng nên.

“Đa tạ.” Âu Dương Mặc Thần tiếp nhận ảm huyết kiếm được lau sạch sẽ rồi cầm kiếm ra khỏi gian phòng, theo Lam Lăng Nguyệt tới hậu viện Quý Trung đường so đấu.

Lam Lăng Nguyệt cầm trong tay yêu hồng Hàn Băng kiếm, trong tay Âu Dương Mặc Thần lại cầm Ảm Huyết kiếm, hai người bắt đầu so đấu tại hậu viện, khinh công tuyệt cao Lam Lăng Nguyệt hơn hẳn so với tốc độ của Âu Dương Mặc Thần, nhưng kiếm khí của Âu Dương Mặc Thần nhanh hơn không chỉ gấp đôi Lam Lăng Nguyệt, trải qua mấy hiệp, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng có chút bị động, mỗi một chiêu thức của Âu Dương Mặc Thần đều lộ ra bá đạo, vừa mới bắt đầu nội lực sôi dậy, chỉ sau một khoảng nội lực có dấu hiệu tiêu tán, phản ứng như vậy khiến Âu Dương Mặc Thần biến sắc, hầu như hằng năm hắn đều sẽ có một ngày tán công*, chẳng qua năm nay có chút sớm, hôm nay mới là mừng mười, còn năm ngày nữa mới tới rằm, sao có thể? Chẳng lẽ bởi vì trúng tiêu dao tán nên đẩy nhanh thời gian độc phát?

(Tán công: công lực tiêu tán.)

“Âu Dương Mặc Thần tỳ nữ còn không yên lòng, chẳng lẽ ngươi xem thường bản đường chủ như vậy sao?” Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Thần có chút không tập trung, hiểu nhầm hắn xem thường bản thân, nhất thời lòng tự trọng bị tổn thương, vận đủ nội lực liều mạng xông qua, dám khinh thường bản đường chủ, xem vạn pháp quy nhất của hư ảnh kiếm pháp ta đây.

Âu Dương Mặc Thần không ngờ Lam Lăng Nguyệt nhân lúc này tung ra nhất kiếm hư ảo, chặt vật chặn lại kiếm khí, kiếm trên tay cũng trở nên run rẩy, hắn có thể cảm nhận được nội lực của mình từng chút rút đi, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy, ngón tay cũng từ từ chuyển thành màu xanh, đây là năm thứ mười lăm, năm cuối cùng khi sắc xanh xuất hiện, tính mạng của hắn dần bước vào con đường chết.

Lúc này Lam Lăng Nguyệt mới phát hiện Âu Dương Mặc Thần khác thường, cả người hắn chậm rãi chuyển thành màu xanh, khuôn mặt tái nhợt cũng từ từ trở nên ám xanh, vội vã thu hồi kiếm pháp, nàng có thể cảm nhận được Âu Dương Mặc Thần suy yếu dần, thành bộ dạng này rồi còn bày đặt, nếu như hắn liều mạng chống lại, như vậy sẽ thương tổn đến nội tạng.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi làm sao thế, ngươi trúng phải kỳ độc gì thế này?” Lam Lăng Nguyệt rất nhanh thu hồi kiếm, ánh mắt lo âu nhìn Âu Dương Mặc Thần đang dùng kiếm chống đỡ quỷ dưới đất, mặc dù nàng không thích Âu Dương Mặc Thần, nhưng dù sao nàng cũng là tiểu đồ đệ của sư thúc, sư thúc có ân với nàng, nàng ngàn vạn không thể để Âu Dương Mặc Thần gặp chuyện không may ở Quý Trung đường của nàng.

“Thất sắc cổ độc, bệnh cũ, chẳng qua không ngờ năm nay độc phát sớm.” Giọng điệu Âu Dương Mặc Thần vẫn âm lãnh như cũ không thấy lo sợ chút nào, từ lâu hắn đã quen với sự đầy dọa găm mòn xương cốt khi độc phát rồi.

Lam Lăng Nguyệt từng theo Hắc Phong học y thuật, cũng luôn nghe thấy ông nhắc tới tiểu đồ đệ bị trúng độc của ông, chỉ là nàng không có tìm hiểu quá sâu, chỉ biết bệnh trạng phát độc của hắn, nhưng mà nàng am hiểu thuật gây tê, hiện tại chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.

“Bình thường ngày ngươi độc phát sư phụ ngươi cho ngươi uống loại thuốc nào, ngươi nên nhớ, Quý Trung đường ta cái gì cũng có, ta có thể trực tiếp làm cho ngươi.” Đối với loại độc chất này, Lam Lăng Nguyệt biết được rất ít, cho dù lấy mẫu máu của hắn nghiên cứu độc chất cũng không thể có ngay kết quả, Lam Lăng Nguyệt đang suy nghĩ bất chợt nghĩ tới điều gì đó, đứng rồi máu, máu tiểu Hòa Nhi không phải thánh phẩm giải độc sao, ngày đó xác thực ở buổi đấu giá nàng thấy sư thúc và Âu Dương Mặc Thần cũng đề ý đến tiểu Hòa Nhi, sư thúc sẽ không vô duyên vô cớ cùng Âu Dương Mặc Thần chạy đến tận Hòa Linh quốc xa xôi để tham gia buổi đấu giá, có lẽ máu Hòa Nhi có thể dùng làm thuốc dẫn.

“Những dược hoàn kia cũng chỉ có thể giảm bớt phần nào đau đớn, tác dụng không lớn, mỗi khi độc phát ta đều miễn cưỡng chống đỡ, không sao, không chết được, nếu chết đã quy thiên từ hồi năm hai tuổi rồi.” Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần câu lên một nụ cười khó hiểu, nhiều năm uống thuốc như vậy, chẳng dẫn tới đâu cả.

“Đã như vậy, ta sẽ dựa vào phương pháp của chính mình chữa trị cho ngươi, Ngao Tuyết, diu Thần vương về sương phòng, ta đi phối dược.” Lam Lăng Nguyệt ý bảo Hoa Ngao Tuyết đi tới đỡ Âu Dương Mặc Thần, còn nàng đi tìm Hòa Nhi, trao đổi lấy một chút máu của nó làm thuốc dẫn.

Lúc trở lại gian phòng, tiểu Hòa Nhi đang nhảy lên nhảy xuống cái ghế giết thời gian khi chủ nhân vắng mặt, nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi vào, đôi mắt đáng yêu hiện ra tia sáng nhào vào ngực Lam Lăng Nguyệt. (Con mèo mắc dịch!!)

“Tiểu Hòa Nhi nhiệt tình như vậy sao, có chuyện này muốn trao đổi với em, hôm nay chủ nhân so đấu với một người, hiện tại người nọ phát độc đang đấu tranh trong đau đớn bên kia, chủ nhân muốn mượn của em một chút máu để cứu người có được không?” Lam Lăng Nguyệt xoa xoa cái đầu nhỏ lông lá của tiểu Hòa Nhi, nếu không phải là bắt đắc dĩ nàng cũng không muốn là đau tiểu manh mèo của mình.

“Méo méo.” Tiểu Hòa Nhi giãy giụa tựa như đang kháng cự lại đề nghị của Lam Lăng Nguyệt, lấy máu rất đau, vất vả lắm nó mới đường béo bản thân được một chút.

(Thay vì lấy máu, lấy mỡ cũng được, hahaha)

“Ngoan ngoan, chỉ lấy một chút, gần đây không phải em rất thích ăn đại bổ hoàn do ta nghiên chế sao, cho máu xong, ta thưởng cho em mười viên bồi bổ, giao dịch này rất hợp lý đi.” Lam Lăng Nguyệt liên tục dụ dỗ để được tiểu Hòa Nhi đồng ý, mười viên đại bổ hoàn đó, luyện chế hoàn toàn từ dược liệu trân quý.

“Meo ~” Vừa nghe đến có thể được ăn mười viên đại bổ hoàn, tiểu Hòa Nhi liền không còn kháng cự, dù sao cuộc giao dịch này cũng rất có lợi, được

hoàn kia ngọt không đắng, hơn nữa ăn xong cả người khoan khoái, rất thoải mái, tiểu Hỏa Nhi quơ quơ móng phải lên không trung, ý là ta đồng ý.

Lam Lăng Nguyệt liền dùng đầu nhọn của con dao nhỏ tinh xảo chích một lỗ hồng rất nhỏ trên người tiểu Hỏa nhi, sau khi nhỏ lấy mười giọt máu, liền đắp được phần giảm đau cho tiểu Hỏa nhi.

“Được rồi, Hỏa Nhi ngoan quá.” Lam Lăng Nguyệt xử lý xong vết thương của tiểu Hỏa Nhi, nhìn đôi mắt mèo đỏ thẫm nước mắt lưng tròng an ủi, từ bên trong áo cách bên cạnh gương đồng lấy ra một viên đại bổ hoàn xem như bồi thường cho nó.

“Meo meo.” Tiểu Hỏa Nhi thấy chỉ có một viên liền kháng nghị chủ nhân nói không giữ lời.

“Một tuần chỉ được ăn một viên, nếu ăn nhiều quá cái thân mèo nhỏ của em sẽ không chịu nổi, kháng nghị vô hiệu, ăn uống có khoa học, miệng vết thương của em vừa mới xử lý xong, nằm ngoan trên giường đừng nhảy loạn lên, một lát nữa ta sẽ trở lại.” Lam Lăng Nguyệt đặt tiểu Hỏa Nhi lên trên giường đắp kín chăn, rồi cầm chút máu của tiểu Hỏa Nhi tới trung dược phòng tại Quý Trung đường, pha trộn với một chút dược hoàn giải độc giảm đau pha vào nước ấm trộn lẫn với máu của tiểu Hỏa Nhi, bưng đến sương phòng, lúc này Âu Dương Mặc Thần đã lăn từ trên giường xuống, mạch máu toàn thân hần sung to, nổi gân xanh, tựa như chỉ một giây sau cả người sẽ nổ tung.

Lam Lăng Nguyệt và Hoa Ngạo Tuyết nâng Âu Dương Mặc Thần còn đang giãy giụa trên mặt đất dậy, phân phó Hoa Ngạo Tuyết và hai tỷ nữ còn lại giữ chặt hai tay Âu Dương Mặc Thần, riêng nàng nhân cơ hội dứt canh dược cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần uống xong canh cũng không giảm bớt bao nhiêu, chỉ cảm giác có luồng nước thuốc ấm nóng chảy dọc theo thân thể hần, không có cơn đau róc xương khi uống thuốc như những lần phát độc trước đây, tuy rằng cảm giác đau đớn vẫn rất kịch liệt, thế nhưng so với vừa nãy vẫn tốt hơn nhiều.

Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Thần uống xong cũng không còn lăn qua lăn lại dữ dội nữa, không uống công bản thân lui húi lâu như vậy.

“Cảm giác thế nào, có đỡ hơn không?” Lam Lăng Nguyệt vừa nói vừa giữ cổ tay Âu Dương Mặc Thần bắt mạch, xem kinh mạch của hần lúc này như thế nào.

“Đỡ hơn một chút, cảm ơn.” Âu Dương Mặc Thần mạnh mẽ chống lại đau đớn, bờ môi xanh đen khẽ mở, có chút dịu bớt đối với hần đã coi như là may mắn lắm rồi.

Lam Lăng Nguyệt ngạc nhiên xem mạch tượng Âu Dương Mặc Thần, chốc chốc tăng nhanh, chốc chốc chậm chạp tựa như nghệt thờ, triệu chứng trúng độc như vậy thật sự là loại kỳ độc hành hạ nhất trong lịch sử.

“Người chịu khó một chút, hiện tại ta dùng ngân châm ngâm tẩm dịch hoa Mạn Đà La châm vào mười hai đại huyệt chạy khắp cơ thể, trước tiên là huyệt vị ma tý, giảm bớt cảm giác đau đớn của người, tuy nhiên ta không thể nào phong bế hết tất cả thần kinh của người, người vẫn sẽ cảm nhận được đau đớn, ta chỉ có thể cố hết sức.” Lúc Lam Lăng Nguyệt nói chuyện, về mặt võ công càng thẳng, nàng chưa từng gặp qua loại thất sắc cổ độc nan giải mà độc đoán như này, chỉ ít loại độc này dưới con mắt nàng là khó giải, nhìn Âu Dương Mặc Thần mạnh mẽ chống đỡ cho dù thống khổ cũng không hề rã, Lam Lăng Nguyệt có vài phần xúc động cùng thương cảm, hần thật đúng là kiên cường sắt thép.

Âu Dương Mặc Thần gật đầu, cởi áo, lộ ra phần lưng mang vài vết sẹo, Lam Lăng Nguyệt đâm vài ngân châm vào mấy đại huyệt trên lưng Âu Dương Mặc Thần sau đó sai người đắp chăn cho Âu Dương Mặc Thần, một phút sau lấy châm ra, dù sao dịch hoa Mạn Đà La cũng cần thời gian để dung hợp vào bên trong huyệt vị kích thích thần kinh.

Trong lúc đó Đông Thanh và Hạ Ca cùng nhau điều khiển xe ngựa dẫn theo bốn môn đồ cải trang thành người hầu chạy về phía Lam phủ.

Sau khi tới Lam phủ, hai người phân phó bốn môn đồ, hai người nâng một cái rương đường hoàng đi vào Lam phủ, chạy thẳng tới Mặc uyển, dù sao gần đây Lam Lôi Ngạo xong việc hầu như đều ở lại Mặc uyển, từ khi Hoa di nương bị xử phạt, Lam Lôi Ngạo liền không qua lại chỗ Hoa di nương nữa.

“Đứng lại, lão gia và Kiều di nương đang thương thảo chuyện quan trọng, lão gia phân phó bất luận kẻ nào cũng không được vào.” Tới cửa Mặc uyển, Đông Thanh và Hạ Ca liền bị hai tùy tùng Lam Lôi Ngạo ngăn trở.

“Cút ngay, tiểu thư nhà chúng ta phân phó hai người chúng ta biếu tặng Lam lão gia đại lễ.” Hai người Đông Thanh và Hạ Ca mỗi người tung một cục đá văng hai tên tùy tùng, sát khí lộ ra ngoài.

Tùy tùng bị Đông Thanh và Hạ Ca đá lăn trên mặt đất thấy hai người lai giả bất thiện* còn khiêng thêm hai cái rương lớn, cuống quít bỏ chạy hồi bẩm lão gia.

(Lai giả bất thiện: đến không có ý tốt.)

Hạ Ca và Đông Thanh vào trong Mặc uyển báo bốn môn đồ đặt rương ở đó, không tiến thêm nữa, chờ lão tặc Lam Lôi Ngạo tự lăn ra đây.

Nghe tùy tùng bẩm báo, Lam Lôi Ngạo liền theo tùy tùng đi ra, chẳng lẽ Lam Lăng Nguyệt chết, hai nha hoàn của nàng tìm ông báo thù, thật không biết tự lượng sức mình.

“Lam lão tặc người cuối cùng cũng đi ra, mau tới đây nghênh đón ban thưởng, đây là hai rương đại lễ mà tiểu thư nhà chúng ta tặng cho người, tiểu thư nhà chúng ta nói, hai rương đại lễ này là tạ lễ nàng tặng người, phải để người tự mở.” Tay trái Đông Thanh nắm chặt bội kiếm trong tay, nàng thật muốn một đao chém phẳng cái đầu chó của Lam Lôi Ngạo.

Thời điểm Lam Lôi Ngao nghe được lời Đông Thanh nói Lam Lăng Nguyệt chưa chết, trên mặt thoáng qua một tia lo sợ, mắt nhìn lướt qua cái nàng ta gọi là tạ lễ, một cổ bất an xâm chiếm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đại Náo Lam Phủ

Editor: Junenar

“Sao vậy, Lam lão tặc, ngươi dám phái người tới ám giết tiểu thư nhà chúng ta, lại không dám mở đáp lễ của tiểu thư nhà chúng ta tặng sao.” Hạ Ca thấy Lam Lôi Ngao đứng chôn chân, lạnh giọng mở miệng, tính cách của nàng khá nóng, sự nhẫn nại cũng có hạn.

“Vô liêm sỉ, chỉ là hai con nha hoàn của Lam Lăng Nguyệt lại dám nói chuyện với ta như vậy, đừng ngấm máu phun người, ta ám sát Lam Lăng Nguyệt khi nào chứ, ăn nói lung tung ta sẽ sai người đưa các ngươi đến quan phủ xử lý nghiêm ngặt.” Lam Lôi Ngao nắm chặt tay bên trong tay áo, dường như ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người ông, ông hạ quyết tâm, ông mới không ngốc đi thừa nhận chính mình đã phái sát thủ ám sát Lam Lăng Nguyệt, bất quá mệnh số Lam Lăng Nguyệt cũng thật lớn, mười người cũng không giết nổi con nhóc, đúng là một đám phé vật.

“Lam lão tặc, ngươi đừng có nhùng nhằng như nữ nhân nữa, ngươi dám làm lại không dám nhận, thật sự ngươi khiến cho người khác buồn nôn, chẳng trách tiểu thư nhà chúng ta không muốn tự mình đưa tặng ngươi hồi lễ, phát ngát lên.” Hạ Ca bộc lộ đã dùng hết nhẫn nại, tiến đến, kéo vai Lam Lôi Ngao lôi ông ta tới bên cạnh hai cái rương.

“Mở hai cái rương này cho ta.” Hạ Ca phân phó môn đồ mở hai cái rương ra, Lam Lôi Ngao bị kéo đẩy không muốn nhìn, nàng cần phải để ông ta nhìn thật kỹ kẻ cấu kết với ông ta làm việc xấu sẽ có kết quả như nào.

Hai cái rương đồng thời mở ra, mùi máu tanh nồng truyền đến, Lam Lôi Ngao mở trừng mắt nhìn, chỉ thấy trong hai rương này đều là đầu, chính giữa rương chính là y nhân sát thủ cầm đầu mà mình đã giao tiền đặt cọc vào hôm qua, nhìn một hàng đầu người, Lam Lôi Ngao bỗng cảm thấy dạ dày không ngừng cuộn lên, hết sức khó chịu, tựa như nếu tiếp tục nhìn thêm sẽ nôn ra hết sạch, quay mặt đi không nhìn nữa.

“Mới vậy đã không chịu nổi rồi sao, tiểu thư nhà ta nói, hồi lễ này vô cùng quý trọng nên sai hai người chúng ta phải chú ý Lam lão gia nhìn không dời mắt hai canh giờ, để đầu của mười tên sát thủ bán mạng vì ngươi phải nhớ kỹ, tránh cho sau này trên đường xuống suối vàng có vô tình gặp nhau lại không nhận ra ngươi.” Đông Thanh nhận thấy dường như Lam Lôi Ngao nhìn không nổi nữa, vẫn cứ ấn đầu ông ta xuống để tầm mắt của ông ta không thể rời bỏ cái rương, điểm huyết sau lưng ông, để ông không thể động đậy, cũng không thể ngẩng đầu, duy trì tư thế cúi đầu khom lưng hối lỗi.

“Mau giải cho ta, hai yêu nữ không rõ lai lịch các ngươi, bảo nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt tới gặp ta ngay.” Thân thể Lam Lôi Ngao không thể động đậy, cho dù mất di chuyển nơi khác, phạm vi tầm mắt đều không thể rời khỏi hai cái rương, trong lòng run rẩy mãnh liệt, ông chỉ là một thương nhân, tuy rằng trên tay nhiễm đầy máu tươi, nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng đầm máu như vậy, nước chua trong dạ dày không ngừng cuộn hướng lên trên.

“Bằng ngươi mà đòi gặp tiểu thư nhà chúng ta sao, nghiêm túc thưởng thức tác phẩm nghệ thuật trong cái rương này đi, trong hai canh giờ, huyết đạo của ngươi không ai có thể giải, lần này chỉ là trừng phạt nhỏ, còn đối chiêu chọc tiểu thư nhà chúng ta nữa, hậu quả không chỉ đơn giản như vậy đâu.” Đông Thanh không khỏi cười nhạo, Lam Lôi Ngao này thật đúng là cực phẩm trong cực phẩm, lại vẫn vọng tưởng sai chủ tử tới gặp ông ta, cái đầu lớn này chắc chỉ dùng để trang trí rồi.

“Mấy tên tùy tùng hộ viện các ngươi còn đứng ngẩn ra làm gì, không mau trói hai yêu nữ này lại, vứt hai cái rương đựng thứ bẩn thỉu ngay đi.” Kiêu di nương đứng bên cạnh nhất thời cuống lên, vừa mới nhìn thấy thứ đồ bên trong hai cái rương, toàn thân bà rụt lại, Lam Lăng Nguyệt hiện tại đã có thể hiềm độc đến trình độ này, chẳng những không giết được nàng, trái lại còn khiến nàng thêm kiêu ngạo, lúc này bà cũng không thể suy nghĩ nhiều, vội nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu lão gia, giờ tay sai khiến đám tùy tùng hộ viện đang đứng ngây ngốc ở một bên tiến lên bắt lấy hai người.

Hộ vệ và tùy tùng bao vây đám người Hạ Ca, từng người một cảm bội đao đâm về phía hai người.

“Bốn người các ngươi còn chờ cái gì, lên cho ta.” Đông Thanh không chút hoang mang chỉ huy bốn môn đồ nguy trang thành người làm thuê tiến lên nghênh chiến, một đám gà mờ Lam phủ thật sự không xứng để hai người các nàng động thủ, vậy mà mười người còn muốn vây đánh các nàng, thật sự nực cười.

Bốn môn đồ đi theo lệnh mệnh, liền rút ra bội đao được che giấu từ hông tiến lên chém giết tất cả.

Kiều di nương thấy hai người đến có chuẩn bị, sợ đến lúc đó sẽ không có phần thắng, liền ra hiệu Đào Hồng bên cạnh thừa dịp bọn chúng chưa để ý đến đi mời gọi Kinh Triệu Dẫn mang binh tới bắt hai nữ nhân.

Bên này từng tên hộ viện và gia nô bị quật ngã, còn bên kia Đào Hồng lại đi tìm tuần nhai quan binh lấy lý do Lam phủ gặp tắc để quan binh và mình cùng nhau đi truy bắt.

Một đám hộ vệ bủa vây bị bốn môn đồ đánh nội thương ngã xuống đất từng người một, khước miệng Đông Thanh nhếch lên một nụ cười chế nhạo: “Đúng là chủ nào tổ này, không chịu nổi một đòn.”

“Hai người các ngươi chớ đắc ý, đợi chút nữa binh mã Kinh Triệu Dẫn tới, ngươi có khóc cũng phải tới đại lao mà khóc.” Kiều di nương tính toán canh giờ, Đào Hồng hân là sắp trở lại, nên không còn sợ hãi, cực kỳ kiêu ngạo nhìn thẳng vào Đông Thanh nói.

“Quả thật Kiều di nương thích bắn tên trộm sau lưng, muốn chơi, ta chơi cùng ngươi, ngươi đoán xem lúc quan binh tới đầu ngươi vẫn còn hay đã rơi.” Trên mặt Đông Thanh không thấy chút hoảng sợ, thanh danh của Quý Trung đường các nàng trên giang hồ hai năm qua vang dội đến các quốc gia, thật sự chưa từng sợ ai, thân là một thành viên của Quý Trung đường, trong mắt nàng không có chữ sợ hãi lẫn run sợ, luôn dựa vào kiếm sắc trong tay để giải thích đúng sai.

Nói xong kiếm sắc trong tay Đông Thanh đâm thẳng về phía Kiều di nương, Kiều di nương né vội, kiếm sắc chỉ lướt qua cổ bà một đường, cũng không phải muốn lấy mạng bà, nhưng né tránh trong nháy mắt như vậy, khiến Kiều di nương kinh hoàng vạn phần, cố gắng không để cổ bị chém rời, dùng hai nha hoàn bên cạnh cản trở, một bên lăm bằm tại sao Đào Hồng vẫn chưa tới. “Ngươi vừa mới kiêu ngạo như vậy cơ mà, nhanh như thế đã kinh sợ rồi.” Kiếm sắc của Đông Thanh đâm vào khe hở giữa hai người nhằm ngay tóc Kiều di nương chém tới, theo một kiếm đi xuống là mái tóc bị chém đứt một đoạn ngắn của Kiều di nương.

Trong lúc đó thính giác Hạ Ca nhạy bén nghe thấy có một lượng lớn người đang tiến vào từ cửa lớn Lam phủ, theo tiếng bước chân khẳng định không ít, sáu người các nàng, nếu như đối đầu cùng với quan binh cũng không có ích lợi gì, liền khiển trách Đông Thanh còn đang muốn giết Kiều di nương: “Đông Thanh thu lại, nếu không sẽ không kịp đâu.”

Đông Thanh nghe thấy Hạ Ca khiển trách liền thu lại kiếm, trợn mắt hung dữ liếc nhìn Kiều di nương, sau đó cùng Hạ Ca và bốn môn đồ leo tường Mặc uyển ra ngoài, cũng không nhắc theo hai cái rương tặng cho Lam Lôi Ngao, đầu trong hai cái rương kia đối với Lam Lôi Ngao cũng cực kỳ vương chôn vương tay, dù sao những kẻ này có thể đều là hân dũng để ám sát chủ tử, chờ quan binh phát hiện ra những thứ này rồi cho điều tra, vậy thì Lam Lôi Ngao chính là tự bê đá đập chân mình.

Quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Lam Lôi Ngao theo đó cũng hoảng loạn lên, không để ý đến sự đau nhức do khom người nửa canh giờ, giận dữ hét: “Nhanh đóng hai rương này lại, kiêng vào trong, bằng không sẽ tiêu đời.”

Kiều di nương nghe Lam Lôi Ngao rống giận cũng không chỉnh sửa lại tóc tai lộn xộn của mình, vội vàng sai người chuyển hai cái rương vào trong, chỉ là nhớ đến hai rương này đựng gì, bất giác lui về phía sau mấy bước, kiêng đến sương phòng Mặc uyển của nàng thật sự là xui xẻo.

Đào Hồng thì mồ hôi chảy đầm đìa vội vàng dẫn theo quan binh tiến vào Mặc uyển, tình cảnh đập vào mắt là một đám gia nô và hộ vệ bị thương, Kiều di nương đầu tóc lộn xộn và Lam Lôi Ngao cúi khom người do bị điểm huyết, không phát hiện nhân vật khả nghi, xem ra đã tẩu thoát, dù sao hiện trường đánh nhau quá rõ ràng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai to gan giữa ban ngày ban mặt ngang nhiên tiến hành cướp đoạt.” Tôn bộ đầu phòng tuần bộ lạnh giọng thăm dò.

“Tôn bộ đầu người làm chủ cho chúng ta, các nàng thật vô pháp vô thiên, nếu không phải các ngươi tới kịp lúc, tiện thiếp chắc đã thành vong hồn dưới đao rồi.” Kiều di nương bày ra vẻ tiểu phụ nhân chịu oan ức, nước mắt chan đầy tâm trạng hoảng sợ không ngừng, diễn xuất vô cùng nhuần nhuyễn.

“Các ngươi có thể nhìn rõ tướng mạo của đám tặc nhân cướp đoạt các ngươi, chúng ta sẽ phát lệnh truy nã toàn thành.” Tôn bộ đầu xem xét qua hiện trường, thấy không để lại bất cứ dấu vết gì, liền hỏi Kiều di nương đang nắm giữ.

“Không có, tất cả bọn họ che mặt nên không nhìn thấy rõ tướng mạo.” Không đợi Kiều di nương mở miệng, Lam Lôi Ngao vội cắt ngang, chuyện này mà tra ra manh mối nhất định sẽ dính dáng tới chuyện thuê giết người, đến lúc đó tự làm tanh bản thân mình*, ông thừa rằng nhẫn nhịn, cũng không thể để lộ một tia sơ hở.

(Ý nói làm tổn hại thanh danh của bản thân.)

“Phải không?” Tôn bộ đầu quan sát Lam Lôi Ngao khi nói chuyện, vẻ mặt Kiều di nương vô cùng kinh ngạc, tựa như khiếp sợ, liền dùng ánh mắt thăm dò xét Kiều di nương có đúng hay không.

“Đúng thế, bọn họ che mặt nên không nhìn thấy.” Kiều di nương chuẩn bị mở miệng liền dùng hết sức nuốt xuống ngụm nước đắng vào bụng, bà không thể làm trái ý tứ lão gia.

“Có tài vụ gì mất không?” Tôn bộ đầu tiến thêm một bước thăm dò, hẳn cảm giác chuyện này lộ ra điểm kỳ quái, nhưng hẳn lại không nói ra được kỳ quái ở đâu.

“Không có, nếu không phải ngài tới kịp lúc, Lam gia chúng ta sẽ tổn thất rất nghiêm trọng, Tôn bộ đầu cực khổ rồi, Lam mỗ bị người điểm huyết đạo không thể đứng dậy ta lễ, chút nữa sẽ sai trưởng phòng dâng năm trăm lượng bạc xem như Lam mỗ biếu tiền uống rượu cho các huynh đệ.” Lam Lôi Ngao khéo léo dùng năm trăm lượng bạc đuổi đám người Tôn bộ đầu đi.

“Lam lão gia khách khí như vậy ta liền thay các huynh đệ cảm ơn trước.” Lúc Tôn bộ đầu nghe đến năm trăm lượng bạc, mắt hí thành một khe, lần này đến không vô ích, cầm bạc trưởng phòng đưa tới rồi oai nghiêm rời khỏi Lam phủ, hôm nay được năm trăm lượng là có thể đi Bách Hoa lâu sung sướng một phen rồi.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Kiều di nương mới phân phó người nâng Lam Lôi Ngao bị điểm huyết lên trên giường, mặc dù không thể nằm thoải mái,

nhưng so với việc đứng ở đó hai canh giờ vẫn tốt hơn, nhìn gương đồng bên cạnh thấy cổ mình có vết máu và đoạn tóc bị chém đứt, lửa giận trong lòng bùng bùng bốc cao, chưa khi nào bà uất ức đến như vậy.

Sao nha hoàn bên người Lam Lăng Nguyệt lợi hại như vậy, hơn nữa bốn người làm thuê mà hai nha hoàn đó dẫn đến giống như làm sát thủ đã trải qua huấn luyện, những người này sao có thể nghe theo sự sai bảo của Lam Lăng Nguyệt, dường như bà càng lúc càng không hiểu nổi Lam Lăng Nguyệt, liên tục nhớ tới những chuyện xảy ra mấy năm nay, trong nháy mắt toàn thân bà có cảm giác lạnh lẽo. Từ sau khi nàng ta rơi xuống nước tỉnh lại năm tám tuổi, tính cách biểu hiện so với trước đây như hai người khác nhau, nếu không phải tướng mạo không có gì thay đổi nhiều, bà thậm chí có cảm giác Lam Lăng Nguyệt này là đồ giả mạo.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Bị Ôm

Editor: Junenar

Đám người Hạ Ca Đông Thanh leo qua tường Mặc uyển trốn thoát trước khi bị quan binh phát hiện, Hạ Ca nhìn ngó nghiêng xác định không có ai khả nghi mới thả bàn tay đang lôi kéo Đông Thanh.

“Mạng chó của Kiều di nương thật lớn, đều tại ngươi cản ta, nếu không ta đã chặt đứt cái đầu chó của Kiều di nương rồi, nhìn bộ dạng mụ ta hôm nay bị dọa đến sắp tè ra quần thật sự buồn cười.” Trong lời nói của Đông Thanh mang theo tiếu uất, chỉ một chút nữa thôi là nàng có thể lấy mạng chó của Kiều di nương rồi.

“Ngươi còn nói, chủ tử đã phân phó chúng ta như nào trước khi ra ngoài, lần này ngươi đùa có hơi quá, mặc dù quả thực thể lực của chúng ta ở Hòa Linh quốc rất mạnh, nhưng dù gì cũng vừa mới bắt đầu ở Kim Hoa quốc, có sao hôm nay ngươi còn lỗ mãng hơn cả ta hả, nếu hôm nay ngươi giết Kiều di nương một cách trắng trợn, chỉ đem hại chứ không có lợi đến cho chủ tử, nếu như mụ ta khiến ngươi ngứa mắt, tốt nhất nên dịch dung rồi ám sát.” Hạ Ca trừng mắt Đông Thanh, từ lúc nào nàng ta trở nên lỗ mãng hơn cả mình rồi.

“Hôm nay thật sự tức đến nổ phổi, là ta lỗ mãng, Hạ Ca tỷ tỷ giáo huấn rất đúng, đi thôi, chúng ta trở về phục mệnh, ngươi yên tâm, quan binh ở Lam phủ chẳng làm được tích sự gì, lại càng không điều tra đến chúng ta, ngược lại Lam Lôi Ngạo kia vẫn phải duy trì tư thế khom lưng trong hai canh giờ, đoán chắc bộ xương già của ông ta phải đau tới bảy ngày bảy đêm, xem như giúp chủ nhân báo chút thù nhỏ.” Đông Thanh le lưỡi, Hạ Ca nói đúng, đích thực lần này bản thân có hơi lỗ mãng.

Hạ Ca bắt đầu đi lặc đầu, dù sao chuyện cần làm lần không nên làm đều đã làm, coi như hoàn thành nhiệm vụ chủ tử đã giao, các nàng phải nhanh chóng đi phục mệnh mới được.

Bên trong Quý Trung đường

Mấy ngày nay cuối cùng Lam Lăng Nguyệt cũng hoàn tất kỹ càn việc xử lý tẩu lượng* và hóa đơn dược liệu của Quý Trung đường, nhìn sắc trời đã nhá nhem tối mà Hạ Ca và Đông Thanh vẫn chưa trở về, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, đã đi mấy canh giờ, chẳng lẽ bị đám người Lam phủ gây khó dễ, nhưng bằng võ nghệ của Đông Thanh và Hạ Ca, mấy tên lâu la ở Lam phủ căn bản không có gì đáng sợ, dù sao hai người kia theo mình một thời gian dài, khó tránh khỏi có chút không yên tâm, đang nghĩ xem có nên phái Trầm đường chủ đi tiếp ứng không, một tỷ nữ phụ trách chăm sóc Âu Dương Mặc Thần tới bẩm báo tình trạng Âu Dương Mặc Thần vô cùng bất ổn.

(Tẩu lượng: chỉ việc bỏ ra một số tiền nhỏ để mua được nhiều hàng hóa, giống như mua buôn vậy.)

Chân mày Lam Lăng Nguyệt xoắn chặt, rõ ràng nàng đã dùng ngân châm khóa lại mấy đại huyệt của hắn, phòng ngừa chân khí chạy loạn nên đã làm tê liệt thần kinh, còn dùng cả dược hoàn giải độc, nếu căn cứ vào cấu tạo cơ thể người bình thường, hắn sẽ không xảy ra tình trạng bất ổn, tuy nhiên nàng lại quên mất Âu Dương Mặc Thần biến trở thành độc thể từ năm hai tuổi. Bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác hơn bên lấy ra hai cây Huyền Thiết ngân châm được nhị sư huynh Dạ Hân tặng, theo tỷ nữ tới sương phòng.

Bấy giờ bên trong sương phòng, Âu Dương Mặc Thần nằm trên giường, mắt nhắm chặt không có dấu hiệu mở, nhưng kinh mạch toàn thân hắn đều sưng trướng không ngừng, toàn thân cơ hồ bị vây bọc trong màu xanh đỏ, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng đi về phía trước bắt mạch cho Âu Dương Mặc Thần, phát hiện nhiệt độ toàn thân hắn đã tăng cao tới 39 độ, cực kỳ nóng, nhiệt độ bên trong quá cao không phải triệu chứng tốt.

“Đừng, ngách nương đừng đi, người đừng bỏ Thần nhi, đừng mà ngách nương.” Âu Dương Mặc Thần trong cơn mê sảng không ngừng nói mớ, mày cau chặt, không còn vẻ âm lãnh khi xưa, giống như đang mơ thấy chuyện gì đó, tuyệt vọng đến sụp đổ bên bờ vực, trán của hắn càng lúc càng nhũn nhũn, nhiệt độ cũng càng lúc càng tăng cao, nhận biết được điểm này, Lam Lăng Nguyệt cố gắng đánh thức hắn trước, để hắn thoát khỏi cơn ác mộng.

“Âu Dương Mặc Thần, tỉnh dậy đi, Âu Dương Mặc Thần mau tỉnh lại.” Lam Lăng Nguyệt không ngừng lay thân thể Âu Dương Mặc Thần để đánh thức hắn, nhưng vô ích, nàng đành chỉ có thể dùng ngân châm tác động vào huyệt thái dương của hắn, cố gắng kích thích vào dây thần kinh đại não, đánh thức hắn dậy.

Chẳng qua Lam Lăng Nguyệt ở một bên người, thời điểm muốn dùng ngón châm kích thích huyết thái dương bên trái của Âu Dương Mặc Thần, trong con ác mộng Âu Dương Mặc Thần cảm giác có người đang tiến lại gần, tưởng rằng là nương của hắn liền ôm chặt lấy Lam Lăng Nguyệt.

“Ngạch nương, Thần nhi ôm người, ngạch nương sẽ không muốn rời xa Thần nhi, mấy năm nay Thần nhi thật sự rất cô đơn, ông ta chưa bao giờ đối xử với Thần nhi như thân sinh cốt nhục, Thần nhi không muốn tiếp tục làm quân cờ của ông ta.” Âu Dương Mặc Thần ôm Lam Lăng Nguyệt trong lòng, cảm nhận được hương vị ấm áp từ cơ thể truyền đến, cái trán đang nhũn chặt cũng chậm rãi giãn ra, tuần nhan không còn chịu sự dày dụa thống khổ khôn xiết của độc thất sắc đến tái nhợt mặt mày.

Còn Lam Lăng Nguyệt đột ngột bị ôm khiến trở tay không kịp, nàng càng giãy dụa, Âu Dương Mặc Thần càng siết chặt, đang lúc Lam Lăng Nguyệt tính sử dụng nội lực phá bỏ ràng buộc của Âu Dương Mặc Thần chợt nghe thấy lời hắn nói trong con mê, từng tiếng cầu xin người thương yêu chạm vào tim Lam Lăng Nguyệt, thì ra thế giới của hắn khổ sở giống như mình vậy, chẳng qua mình vẫn khá hơn hắn một chút chính là nàng còn có mẫu thân bảo vệ, mà hắn, nghe giọng điệu của hắn dường như ngạch nương đã mất, hoàng thượng cũng là kẻ vô tình, hoàng gia vốn lạnh bạc, tình thân yêu mến là thứ chỉ có thể nhìn mà thêm thương, mặc dù bình thường hắn luôn âm lãnh giống như người khác nọ hắn, nhưng trong lòng lại yếu đuối biết bao, vậy bản tiểu thư ban phát thiện tâm an ủi trái tim của người, chẳng phải chỉ là ôm một lúc thôi sao, khề cần răng áp sát lại.

Lam Lăng Nguyệt cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy, chỉ là tư thế hiện tại của hai người có chút khiến người ta hiểu lầm, nàng ở bên trên, Âu Dương Mặc Thần lại ở bên dưới, nghĩ tới đây Lam Lăng Nguyệt không khỏi ho mạnh hai tiếng, ngưng ngay, hiện tại trời đông rét mướt, vẫn chưa tới mùa xuân, không thể nghĩ linh tinh.

Lúc này Đông Thanh và Hạ Ca dẫn theo bốn môn đồ về tới Quý Trung đường, liền chạy thẳng vào thư phòng chủ tử chuẩn bị phục mệnh cho chủ tử, được thông báo chủ tử đã tới sương phòng Âu Dương Mặc Thần, nhân tiện mang theo mặt nạ hồ ly quý che mặt, dù sao Âu Dương Mặc Thần đã nhìn thấy dung mạo thật của các nàng, như vậy bảo đảm hơn. Đeo xong cẩn thận, hai người liền tới trước cửa sương phòng của Âu Dương Mặc Thần.

Hạ Ca ghé tai nghe ngóng thấy bên trong không phát ra âm thanh nào, cho rằng bên trong không có ai nên cùng Đông Thanh đập cửa xông vào, phi vụ hiệu lĩnh này lại đụng phải một sự kiện lớn, chủ tử các nàng bị Âu Dương Mặc Thần đang nằm trên giường ôm thật chặt, đây được xem như là sự kiện lớn có một không hai, chẳng trách không nghe thấy âm thanh nào bên trong, nguyên lai là ha ha, nghĩ đến đây hai người nhìn nhau cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn chủ tử các nàng.

“Ai cho hai người các ngươi vào không gõ cửa, các ngươi tự lập ra quy củ sao.” Bị Hạ Ca và Đông Thanh bắt gặp đúng lúc, hai má Lam Lăng Nguyệt lập tức nóng lên, nàng rõ ràng không làm cái gì, nhưng chẳng hiểu sao lại chột dạ, lại không thoát khỏi sự sự ôm ấp giam cầm của Âu Dương Mặc Thần, vô cùng xấu hổ mắng mỏ hai người các nàng.

“Chủ tử, thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ sẽ ra ngoài chờ, đợi chủ tử làm xong chuyện tốt, thuộc hạ sẽ đến bẩm báo sau.” Hạ Ca liếc Đông Thanh, hai người trao đổi ánh mắt sau đó trầm miệng một lời, kỳ thực nghĩ lại thì Tam vương gia Kim Hoa quốc cũng coi là văn võ song toàn, tướng mạo cũng có thể xứng với chủ tử các nàng.

“Lúc nào rồi còn ăn nói linh tinh, không mau qua đây kéo tay hắn ra cho bản đường chủ, không thấy hiện tại hắn đang mất ý thức sao.” Lam Lăng Nguyệt bắt đầu đi trốn tròng mắt, thật sự phí công dạy dỗ hai nha đầu nàng, xem ra bình thường đối xử với các nàng quá tốt, cố gắng tìm một cơ hội uốn nắn lại tính nết hai cái người này, cũng tại rèn luyện quá ít.

Hai người nhận thấy trong giọng chủ tử có chút tức giận, lần lượt từng người chạy vội đến trước mặt Lam Lăng Nguyệt, Đông Thanh vốn mạnh hơn người thường, không tốn nhiều sức đã gỡ tay Âu Dương Mặc Thần ra, ban nãy quả thật nào loạn đại ô long, hai người các nàng vẫn cho rằng chủ tử và Âu Dương Mặc Thần nhanh như vậy đã bén lửa, suy nghĩ thật sự không chấp nhận được.

“Chuyện hôm nay, hai người các ngươi giữ trong bụng cho ta, đừng để ta nghe thấy các ngươi bàn tán xôn xao bất cứ chuyện gì sau lưng bản đường chủ, bằng không hậu quả hai người tự biết.” Giọng điệu Lam Lăng Nguyệt mạnh mẽ kiên định thị uy dọa sợ Hạ Ca và Đông Thanh, mặc dù biết hai người trung thành tuyệt đối với mình, sẽ không nói năng lung tung, nhưng lúc cần đánh nhất định phải đánh.

“Chủ tử, hai người chúng ta biết sai rồi, cái gì chúng ta cũng không nhìn thấy.” Công phu mở to mắt nói dối thuần thục của Hạ Ca và Đông Thanh học thành từ chính Lam Lăng Nguyệt, một cái chớp mắt cũng không có.

“Đừng có lẻo mép, trước tiên đỡ Âu Dương Mặc Thần dậy cho bản đường chủ để ta làm hắn tỉnh lại trước rồi sẽ vận công hạ nhiệt trên giường bằng trong mật thất, chút nữa sẽ xử lý hai người các ngươi.” Lam Lăng Nguyệt ra hiệu Đông Thanh và Hạ Ca dìu đỡ Âu Dương Mặc Thần, nàng đảm ngân châm vào vị trí huyết thái dương của Âu Dương Mặc Thần nhẹ nhàng ngo ngoáy, kích thích thần kinh Tinh Giác của Âu Dương Mặc Thần, hai bên huyết Thái dương đều dùng ngón châm, Âu Dương Mặc Thần vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Lam Lăng Nguyệt không thể làm gì khác, đành phải đâm nửa tắc ngón châm vào Bách Hội huyết của Âu Dương Mặc Thần cố gắng tiến thêm một bước kích thích, Bách Hội huyết là một vị trí được coi trọng, không hoàn toàn chắc chắn tuyệt đối sẽ dễ dẫn đến cái chết..

Cảm giác đau buốt đánh thẳng vào đại não khiến mí mắt nặng trĩu của Âu Dương Mặc Thần khề run, ý thức cũng từ từ rút khỏi không gian mơ hồ, chậm rãi nhắc lên bờ mi nặng như nghìn vàng.

“Cuối cùng ngươi đã tỉnh, hiện tại ngươi đọc phát kèm sốt cao, nếu như không tỉnh lại đến đại la thần tiên cũng không cứu nổi mạng ngươi.” Nhìn Âu Dương Mặc Thần chậm chạp kéo mở cặp mắt, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt cũng thở ra một hơi, chỉ cần ý thức của hắn không tiêu tán ở cảnh giới là tốt rồi.

“Cảm ơn.” Mặc dù Âu Dương Mặc Thần mới tỉnh lại đang rất suy yếu, thế nhưng giọng nói âm lãnh và hắc lúc trong con mộng mị như phân thành hai người, tuy nhiên Lam Lăng Nguyệt lại không cho là đúng, hắn giống bản thân mình thích lánh xa người khác ngàn dặm, giống như con nhím mang trên thân đầy gai góc.

“Ngươi có từng luyện qua Quy Tức tâm pháp?” Trong trí nhớ, tâm pháp này là tuyệt học của Hắc Phong sư thúc, nếu ông ấy thương yêu Âu Dương Mặc Thần, chắc hẳn sẽ truyền thụ cho hắn, nếu như hắn học tâm pháp này, hợp với đan dược độc môn của mình, luyện trên giường băng, chỉ cần một đêm thôi việc độc phát gây nên sốt cao của hắn sẽ có thể suy giảm, cũng không cần bản thân phải hao tổn nội lực giúp hắn.

“Có luyện qua, thân thể của ta tự ta biết, hôm nay đã quá rầy Quý đường chủ rất nhiều, bản vương cáo từ.” Âu Dương Mặc Thần vốn không thích nợ người nhân tình, càng không muốn liên lụy bất kỳ kẻ nào, vực lên thân thể suy yếu, muốn mạnh mẽ thẳng lưng cất bước.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi chịu thua một lần thì mất gì? Mọi việc cần gì phải liều lĩnh cả mạng sống như vậy? Mạng của ngươi là do ta cứu về, hiện tại ngươi là bệnh nhân của ta, ta không cho phép người mà ta mới chữa trị một nửa bước ra khỏi đại môn Quý Trung đường ảnh hưởng đến danh tiếng Quý La Sát của ta.” Một lần nữa Lam Lăng Nguyệt lại bị Âu Dương Mặc Thần coi thường, tim tên chết tiệt này phát triển kiểu gì vậy, thân thể sắt thép còn không chịu nổi sự đay dọa như kia, huống hồ cả người hắn lúc xanh lúc đỏ, người không ra người quý không ra quý, bước từ Quý Trung đường ra ngoài chẳng phải phá hỏng thanh danh Quý La Sát của nàng sao.

“Cần gì phải vậy? Bản thân ta hiểu rõ cơ thể của mình, năm nào ta cũng đều chống chọi vượt qua, dùng được thật quá lãng phí, Quý La Sát ngươi quản hơi nhiều rồi đây.” Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần kéo lên một nét châm biếm gượng ép, trên đời này hắn không có người thân, mặc dù hắn không biết tại sao Quý La Sát lại hao hết tâm tư cứu mình, nhưng hắn có quyền lựa chọn từ chối, trừ sư phụ và tiểu nữ, hắn không tin tưởng ai hết.

“Âu Dương Mặc Thần, mặc kệ ngươi nghĩ như nào, Quý La Sát ta làm tất cả chỉ vì không muốn loại bản thành phẩm ngươi hủy hoại thanh danh, ngươi ở trong băng thất ngoan ngoãn luyện tâm pháp của ngươi, ta sẽ sai người đưa cho ngươi tán nhiệt đan, chờ tới sáng mai ngươi hạ sốt, mau chóng cút đi cho ta.” Lam Lăng Nguyệt có loại cảm giác chó cắn Lã Động Tân*, dặn dò Đông Thanh, Hạ Ca trời Âu Dương Mặc Thần vẫn còn suy yếu rồi ném lên băng sàng trong mật thất rồi phân phó người đưa cho hắn tán nhiệt đan.

(Chó cắn Lã Động Tân: không phân biệt tốt xấu, không hiểu lòng người tốt.)

Do lúc này Âu Dương Mặc Thần đang trong tình trạng độc phát, hơn nữa mấy đại huyết lại bị Lam Lăng Nguyệt đóng lại thành ra không thể thi triển võ công, hiện tại có thể nói là mặc người xâu xé, không đợi hắn lên tiếng liền bị Quý La Sát sai hai hộ pháp đeo mặt nạ quý hồ ly trói lại đưa vào băng thất, không còn đường để chọn, hắn cũng chỉ có thể nghe theo lời Quý La Sát uống tán nhiệt đan sau đó tập trung tinh lực luyện Quy Tức tâm pháp để điều chỉnh khí lực toàn thể.

Giải quyết xong vấn đề Âu Dương Mặc Thần, Lam Lăng Nguyệt trở về tắm phòng, hiện tại nàng vẫn khó chịu không nguôi, nghĩ xem, tốt xấu gì nàng cũng là thánh thủ Quý y trên giang hồ, bao nhiêu người phải nịnh nọt lấy lòng nàng xem bệnh cho bọn chúng, không ngờ đầu óc Âu Dương Mặc Thần có vấn đề nặng như vậy, lại còn tưởng rằng nàng ập ụ suy tính gây hại cho hắn, nếu không phải vì nể mặt sư thúc, chắc chắn sẽ để hắn độc phát rồi chết, đỡ cho Lam Lăng Nguyệt nàng phải nhìn nhiều.

“Chủ tử, ngài uống chén trà nguội gạn, ta thấy Tam vương gia không muốn liên lụy ngài nên mới nói vậy, thuộc hạ nhìn nét mặt hắn, chất độc này không thể coi thường.” Đông Thanh và Hạ Ca theo chân Lam Lăng Nguyệt tiến vào tắm phòng, Hạ Ca vừa đưa chén trà cho Lam Lăng Nguyệt, vừa nói lên ý kiến của bản thân.

“Đi luôn theo hắn đi, thương làm cái khi gì, sau này ta bắt gặp ôn thần này ta sẽ vòng sang đường khác, nói tới nói lui, việc giao cho các ngươi làm thế nào rồi.” Lam Lăng Nguyệt không muốn nhắc tới bất cứ đề tài liên quan đến Âu Dương Mặc Thần, cứ nhắc tới hắn, nàng lại thấy khó chịu.

“Hồi lễ của chủ tử hai người thuộc hạ đã đưa đến, hơn nữa còn trưng trị Kiều di nương và Lam Lôi Ngao, xem như xả giận thay cho chủ tử.” Đông Thanh bước về phía trước một bước hồi báo qua cho Lam Lăng Nguyệt tình hình nhiệm vụ hoàn thành.

“Trưng trị như nào nói cho bản đường chủ nghe thử.” Lam Lăng Nguyệt hí cặp mắt, trái lại nàng có hứng thú nghĩ đến lúc Lam Lôi Ngao nhìn thấy hai cái rương hồi lễ sẽ có biểu hiện như nào.

“Lão tặc Lam Lôi Ngao kia lúc nhìn thấy trong hai cái rương chất đầy đầu sọ muốn nôn ọe hết ra, thuộc hạ điểm huyết đạo bắt ông ta phải khom lưng cúi đầu trong hai canh giờ, ông ta càng không muốn nhìn, thuộc hạ càng làm cho tầm mắt ông ta không rời khỏi hai cái rương kia nổi.” Đông Thanh miêu tả sinh động biểu cảm của Lam Lôi Ngao lúc đó, làm cho Lam Lăng Nguyệt đang phiền muộn cũng vui đi phần nào, nàng có thể tưởng tượng được tình cảnh của Lam Lôi Ngao lúc đó, chiều này của Đông Thanh không tệ, ông ta càng cảm thấy buồn nôn, càng để ông ta nôn tới chết.

“Chắc hẳn ngươi phải làm nhiều hơn chừng đó ha, thời gian đi lâu như vậy kia mà.” Lam Lăng Nguyệt để ý Đông Thanh nói với mình xong luôn đưa mắt nhìn qua Hạ Ca, cảm giác chắc hẳn phải bội thu được nhiều thành quả hơn thế, bóng gió mở miệng lần nữa.

“Chủ tử, ngài thật sự có cặp mắt tinh tường, mọi chuyện đều bị người nhìn ra, biết là không thể gạt được người, kỳ thực đúng là ta không chỉ dừng ở đó, ta đại náo Lam phủ, làm cho Mặc uyển gà chó không yên, còn kéo theo quan binh tới, thuộc hạ lỗ mãng, lần này hành động có chút theo cảm tính.” Đông Thanh nghe đến đoạn Lam Lăng Nguyệt hỏi dò như vậy, vội vã quý xuống thỉnh tội, trên đường nàng và Hạ Ca tìm cách giấu giếm, không ngờ vừa bắt đã lộ tẩy.

“Kéo theo quan binh tới, xem ra tình hình thật sự không nhỏ, náo loạn lớn đến mức nào, là Lam Lôi Ngao không cẩn thận bị ngươi hành hạ đến chết, hay kiếm đi chạch đường chém chết Kiều di nương.” Lam Lăng Nguyệt không đến nỗi mất bình tĩnh, cũng không phải vì Đông Thanh nói rằng bản thân lỗ mãng mà trách tội nàng, mà là có hứng thú muốn biết nàng náo loạn lớn ở Lam phủ như thế nào.

“Chủ tử, thuộc hạ cũng muốn chạch đường kiếm làm thịt độc bà tử Kiều di nương rồi trở về lĩnh tội cũng không cảm thấy oan uổng, chẳng qua Kiều di nương kia thật quá hèn hạ, vậy mà dám âm thầm sai người gọi quan binh, thuộc hạ không thể thực hiện, nên suýt qua cổ bà ta một đường, chém đứt một lọn tóc.” Đông Thanh kể hết mọi chuyện phát sinh trong ngày hôm nay, trong lòng có chút khinh bỉ chính mình, nàng đường đường là hộ pháp Quý Trung

đường, ấy vậy mà không thể làm thịt độc phụ vô lực chống trả, thật sự nhục nhã.

“Hành động như vậy mà dám nói là đại náo Lam phủ, một đôi tra Kiều di nương và Lam Lôi Ngao còn sống thì không thể xưng là chuyện lớn, bất quá tính tình kích động quá mức và hành động dựa theo cảm tính chính là nhược điểm trí mạng của các người, đồng cửa tình tu nửa tháng xem như khiến trách dành cho các người, nhớ kỹ cần phải bớt nóng vội, các người vừa đại náo Lam phủ, không thích hợp xuất hiện ở Lam phủ một thời gian, nhân dịp nửa tháng này biết điều mà tĩnh tu đi.” Trong mắt Lam Lăng Nguyệt, hành động lần này của Đông Thanh cũng chỉ là chút nhạc đệm nho nhỏ, không tính là đại náo Lam phủ, xem ra mệnh của Kiều di nương đúng thật quá lớn, đợi trở về Lam phủ sẽ lại tiếp đãi bà ta, từ từ chơi đùa.

“Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ tĩnh tu để bình tĩnh lại tâm tình.” Sau khi Đông Thanh và Hạ Ca rời khỏi gian phòng sau khi bẩm báo và chịu phạt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bị Ôm (2)

Lúc này đã nhá nhem tối, Lam Lăng Nguyệt sức nhớ ra sáng sớm mai phải giải huyết đạo cho Âu Dương Mặc Thần, hôm nay phải qua đêm tại đây, nhưng mà nếu hôm nay bản thân không trở về nói với Trang mẫu một lời, Trang mẫu sẽ rất lo lắng, dù sao hôm nay mình tới tham dự cung yến, cuối cùng lại xảy ra nhiều sự tình như vậy.

Nghĩ tới đây liền cầm lấy bút lông viết một phong thư báo tin bình an cho Trang mẫu cột vào bỏ câu đưa thư thả bay về phía Nguyệt Thanh uyển trong Lam phủ.

Trong khi đó Trang mẫu đang bày ra vẻ mặt lo lắng chờ đợi trong Nguyệt Thanh uyển, đã chạng vạng rồi, bữa tối cũng sắp nguội lạnh mà tiểu thư vẫn chưa trở về, cả ngày bà bận rộn, lúc xế chiều lại nghe tin hai nha hoàn của tiểu thư mang theo hai cái rương tới đại náo Mặc uyển, còn chém thương Kiều di nương, trong hai cái rương kia đều là đầu, chẳng lẽ tiểu thư gặp chuyện không hay, bị ai đó phát hiện dụng mạo thật, hoặc là chính Lam Lôi Ngao sau khi tham dự cung yến trở về, có ý đồ thuê người ám sát tiểu thư nhưng không thành, chẳng qua tất cả đều là phỏng đoán, Trang mẫu tâm loạn như ma, nếu đợi thêm nửa giờ nữa vẫn không có tin tức về tiểu thư, bà chỉ có thể khởi động cái đó đi điều tra hành tung của tiểu thư.

Giữa lúc Trang mẫu lo lắng lưỡng lự qua lại bên trong Nguyệt Thanh uyển, một con bò câu trắng đậu lại trên nóc nhà Nguyệt Thanh uyển.

Trang mẫu có chút nghi ngờ, chớp mắt còn xuất hiện bò câu trắng, chẳng lẽ là của tiểu thư, nghĩ tới đây, Trang mẫu phi thân lên nóc nhà bắt lấy bò câu đưa thư xuống, quả nhiên như bà dự đoán, trên chân bò câu trắng đưa thư có cột một mảnh giấy.

Trang mẫu khéo léo tháo bỏ mảnh giấy, bút tích của tiểu thư ánh vào trong mắt, khiến cho lòng Trang mẫu đang lo nghĩ bất an dần dần bình phục.

Trong thư chỉ viết: “Trang mẫu, đêm nay ta có chuyện quan trọng phải xử lý không quay về được, đừng lo lắng, ta rất tốt, ngày mai sẽ hồi phủ, nếu như sáng mai ta vẫn chưa trở về, mẫu thân tới tìm thì người nói ta đã xuất phủ từ sớm. Lam Lăng Nguyệt tự tay viết.”

Mặc dù tiểu thư không nói rõ tình hình bản thân, nhưng từ trong thư Trang mẫu có thể thấy được tiểu thư có vẻ như không bị thương tích gì, phong thư này càng có thể xác định đích thực tiểu thư có thể lực của riêng mình, bò câu đưa thư này giống như đã trải qua huấn luyện đặc thù mà thành, so với bò câu đưa thư bình thường nhạy bén hơn.

Trang mẫu trở về phòng trả lời cho tiểu thư một bức, sau đó cột lên người bò câu đưa thư, thả nó về theo đường cũ, biết hiện tại tiểu thư bình an thì bà yên tâm, đợi ngày mai tiểu thư trở về, bà phải hỏi đến tột cùng ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, mặc dù hiện tại tiểu thư có thể một mình gánh vác, nhưng suy cho cùng nàng vẫn còn nhỏ tuổi, bà tuyệt đối không để cho tiểu thư chịu thiệt.

Buổi tối Lam Lăng Nguyệt chẳng có hứng thú ăn uống, đã tiêu hao quá nhiều tinh lực cho chuyện xảy ra ngày hôm nay cùng với nội lực lên người Âu Dương Mặc Thần, chỉ húp qua bát cháo, nàng liền ăn không vào nữa, hôm nay thật sự quá mệt mỏi, mặc dù lúc này mới xẩm tối, vậy mà nàng đã có cảm giác chỉ muốn ngả đầu đi ngủ.

Đúng lúc nàng đang ngồi bên cạnh gương đồng tháo mặt nạ hồ lý quý, thả tung bụi tóc, bên cạnh cửa sổ tắm phòng truyền đến mấy tiếng kêu của bò câu đưa thư, Lam Lăng Nguyệt buông cây lược gỗ đi tới bên cạnh cửa sổ.

Tháo cởi hồi âm của Trang mẫu được cột trên thân bò câu đưa thư, nét chữ sạch sẽ sáng khoải của Trang mẫu, một chút cũng không giống cách viết của một mẫu bình thường, Lam Lăng Nguyệt thấp giọng đọc theo nội dung trong thư: “Bình an là được, bên ngoài cẩn thận, nhớ kỹ.”

Ngon từ đơn giản thẳng thắn thật phù hợp với phong cách xử lý của Trang mẫu, Lam Lăng Nguyệt theo thói quen đọc xong thư liền dưới ánh đèn tiêu hủy nội dung bức thư, Trang mẫu đã nhận được tin thì nàng yên tâm, có Trang mẫu yểm hộ, cho dù ngày mai nàng về Lam phủ muộn, cũng sẽ không sợ mẫu thân lo lắng, nàng tăng nhanh cước bộ, phải nhanh chóng tra ra hồi năm tuổi ở Lam phủ đã xảy ra chuyện gì, nàng phải mau chóng để mẫu thân và đệ đệ rời khỏi cái nơi thâm trạch Lam phủ bám đầy dơ bẩn này.

Sau khi rửa mặt xong xuôi lại ngồi bên cạnh gương đồng, nhìn dung nhan phản chiếu lại trong gương đồng còn dính giọt nước, dung nhan này bị Trang mẫu hao tổn tâm sức che giấu mấy năm, rốt cuộc đằng sau gương mặt này ẩn giấu cái gì, vì sao mỗi lần Trang mẫu muốn nói lại thôi, trong trí nhớ của

kiếp trước, từ năm mười tuổi đến mười lăm tuổi cũng không đề cập tới dung nhan này cũng như bất kì đầu mối nào có thể tra, xinh đẹp như vậy, đặc biệt trông mắt so với bản thân lúc ở hiện đại còn thâm thúy mê hoặc hơn, nàng chỉ cảm giác phía trước mình bị màn sương mù dày đặc che kín, nàng không thể để bản thân lạc lối, nàng là Lam Lăng Nguyệt độc nhất vô nhị.

Sau khi tự trấn an bản thân, Lam Lăng Nguyệt lên trên giường tu thân dưỡng tính, ngày mai phải an bài Trầm đường chủ phụ trách huấn luyện một nhóm ám vệ chuyên biệt phụ trách điều tra toàn bộ chuyện đã xảy ra vào chín năm trước tại Lam phủ, nàng muốn giải quyết tận gốc.

Cả đêm Lam Lăng Nguyệt không tài nào ngủ yên giấc, từ sau khi khôi phục trở về dung nhan thật, hầu như mỗi tối nàng đều nằm mơ nghe thấy tiếng nữ hài khóc, hơn nữa nữ hài kia luôn quay lưng lại với mình, không nhìn rõ, hơn nữa loáng qua rồi biến mất, đêm dài nhiều mộng khiến Lam Lăng Nguyệt tỉnh giấc sớm.

Mặc dù tối hôm qua rất vất vả để ngủ, nhưng sau khi rời giường rửa mặt, tinh thần Lam Lăng Nguyệt vẫn khoan khoái như thường, mặc xong đồ, rồi đi luyện kiếm ở hậu viện, luyện xong xuôi, toàn bộ khí tức thông thuận, nhớ tới Âu Dương vẫn đang ở trên giường băng trong mật thất, liền đeo mặt nạ hồ ly quý sãi tỷ nữ đi theo mang chút cháo rồi tiến về phía mật thất.

Vẫn mở cơ quan mật thất, lúc này Âu Dương Mặc Thần vẫn đang ngồi luyện tâm pháp, nghe thấy tiếng cơ quan mật thất chuyển động, hần vẫn ngồi nghiêm chỉnh, đến đầu cũng không nâng, tuy vậy lúc này trên mặt hần đã khôi phục lại màu sắc bình thường, màu xanh đỏ đã tan đi, có lẽ hàn khí từ giường băng khiến cho Lam Lăng Nguyệt có loại ảo giác dòng khí âm lãnh trên người Âu Dương Mặc Thần thêm trầm trọng.

“Còn sống không?” Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng dò hỏi Âu Dương Mặc Thần, nàng nguyên không muốn lặp lại cái loại việc ngu ngốc mặt nóng dán lên cái mặt lạnh như băng của tên kia nữa đâu.

“Sống.” Âu Dương Mặc Thần đứng dậy bước xuống khỏi giường băng, năm nay độc phát sớm, cuối cùng hần cũng coi như chịu đựng vượt qua, lúc trả lời giọng điệu cố thoải mái hết sức, dù sao mệnh của mình là do nàng cứu, tuy nhiên năm tháng hình thành kiểu cách nói chuyện, khiến khấn không khỏi có chút cứng nhắc.

“Người dùng qua bát cháo nóng này, ta giải phong huyết cho ngươi là người có thể đi rồi, lần sau cách xa của lớn Quý Trung đường của ta một chút, đừng để ta nhìn thấy người.” Dù sao Lam Lăng Nguyệt cũng là nữ nhân, hơn nữa nàng còn là một nữ nhân ghét kẻ ác như thù địch, hôm qua Âu Dương Mặc Thần đắc tội nàng, ghê tởm hơn chính là nàng cẩn thận chăm sóc, còn bị hần ôm lấy, kết quả người này lại dùng giọng điệu như vậy để đáp trả, thúc có thể nhin, thậm chí thể nhần, Quý La Sát nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Âu Dương Mặc Thần không nói hai lời liền mặc kệ cháo nóng một hơi húp cạn, đối với các loại tình cảm hần đều lạnh lùng, càng không thích biểu lộ tình cảm cá nhân, hiện tại hần đang khôi phục lại bình thường, nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua cũng cảm thấy bản thân có chút quá đáng, nhưng hần lại không biết làm cách nào nói lên ba chữ xin lỗi, chỉ có thể trầm mặc.

Lam Lăng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Thần im lặng húp một hơi hết sạch, rồi để hần xoay người, cởi áo, phóng châm giải mấy huyết mà hôm qua đã khóa lại sau đó hạ lệnh đuổi khách.

“Quý Trung đường phục vụ đến đây là kết thúc, tiền chẩn bệnh là một nghìn lượng, Hoa Ngừ sẽ theo người về vương phủ nhận tiền, bốn đường không nhận nợ, kết thúc trong ngày hôm nay.” Lam Lăng Nguyệt thu lại tất cả ngân châm, phân phó tỷ nữ Hoa Ngừ đi cùng đợi một lát rồi đi lấy tiền, sau đó rời khỏi mật thất, không dư lời với Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần mặc y phục chỉnh tề, rời khỏi mật thất, một ngày một đêm hần không tắm rửa, trên người vô cùng không thoải mái, hơn nữa trên y phục còn dính vết máu, hần vốn mắc bệnh ưa sạch sẽ rất nặng, hiện tại hết sức khó chịu, trơ mắt nhìn Quý La Sát rời khỏi, từ đầu tới cuối hần cất không nổi tiếng xin lỗi kia, trong lòng có tia mất mát không dễ phát hiện, cái này không nên nằm trong tính cách của hần mới phải.

Thuê xe ngựa, cùng tỷ nữ kia trở về Thần vương phủ, vừa mới hồi phủ, quân gia Vương Phúc vội tiến lên đón, cả ngày hôm qua chủ tử không trở về, lúc xế chiều hoàng thượng từng phái người đến dò hỏi xem vương gia đã hồi phủ chưa, sáng nay lại có thái giám đến dò hỏi vương gia vẫn chưa hồi phủ sao, nếu vương gia hồi phủ thì báo lại Vương gia lập tức tới gặp vua, ông tự nhỏ chứng kiến vương gia lớn lên, lo lắng vương gia có xảy ra chuyện gì không, nhìn thấy trên mặt vương gia không có chút hồng hào, vô cùng tái nhợt, không khỏi có chút lo lắng.

“Vương gia, ngài đã trở về, để ta an bài người chuẩn bị được dục cho người tắm rửa.” Vương Phúc biết Vương gia vô cùng ưa sạch sẽ, không nhắc tới sự việc thánh chỉ trước mà là an bài cho hần tắm rửa trước.

“Được, an bài xong tới trưởng phòng lấy hai ngàn lượng bạc giao cho nàng, ta về phòng trước.” Hiện tại Âu Dương Mặc Thần không muốn nhiều lời, hần chỉ có thể chi trả gấp đôi tiền khám chữa để chứng tỏ sự áy náy trong hần.

“Vâng, nô tì đi ngay, cô nương người đi theo ta.” Vương Phúc nhìn thấy nữ tử trang điểm như tỷ nữ nhà nào đó phía sau chủ tử, dù sao chuyện của vương gia ông cũng không suy đoán, làm nô tì, chuyện ông cần làm là nghe lời.

Vương Phúc lấy ra hai nghìn lượng bạc từ trưởng phòng giao cho Hoa Ngừ, Hoa Ngừ liền trở về phục mệnh, còn Âu Dương Mặc Thần thì lại chìm đắm trong dục dục, lại thêm một năm trôi qua, năm tiếp theo chắc sẽ là màu lam, có phải hần nên chúc mừng bản thân lại gầy gù trong tay diêm vương thêm một năm không.

Nghĩ tới những điều này, bàn tay đang nắm thùng tắm tăng thêm lực, đến tận khi trên thùng tắm lưu lại vết lõm rất sâu, hần mới thả lỏng bàn tay, đứng dậy, mặc lên người bộ cẩm bào màu đen sạch sẽ, cầm kiếm chuẩn bị đi tìm Ôn Vân Mặc uống rượu, hần cần tìm thứ để xả cơn bức tức này, mà rượu mạnh chính là cách thức tốt nhất.

Vương Phúc vẫn ở ngoài cửa hầu hạ thấy vương gia đi ra, liền thận trọng tiến về phía trước thỉnh an.

“Có phải Vương quân gia có việc cần hỏi bẩm không?” Âu Dương Mặc Thần ra hiệu cho ông đứng dậy rồi đặt nghi vấn.

“Vương gia, rạng sáng nay, Đào công công đến đây truyền lời, hoàng thượng nói sau khi ngài hỏi vương phủ thì tiến cung một chuyến.” Vương Phúc truyền lại lời của Đào công công rõ ràng rành mạch cho Âu Dương Mặc Thần.

“Phái người hỏi bẩm trừ phi lão ta bằng hà, bằng không bản vương cả đời không tiến cung.” Âu Dương Mặc Thần nghe được hai chữ hoàng thượng, toàn thân tan ra hơi thở âm độc, hồ đồ không ăn thịt con, lão ta xưng là phụ hoàng lại dùng thủ đoạn đê hèn tính kế chính mình, khiến hắn ghê tởm, cho dù làm bất cứ chuyện gì đều đặt lợi ích lên hàng đầu. “Vương gia, như vậy sợ không kéo dài lâu được.” Vương Phúc chấn động mạnh mẽ, lời này của vương gia là đại bất kính, truyền tới tai hoàng thượng sẽ thành chuyện lớn mất.

“Có gì mà không thể làm được, đây là nghiệt do lão ta gây nên, ta đã cho lão ta rất nhiều cơ hội, trời sập có bản vương chống.” Giọng nói Âu Dương Mặc Thần không chút hòa hoãn, dằn dò qua loa vài câu liền ra ngoài tới Bách Thảo đường tìm Ôn Văn Mặc.

Vương Phúc đành nhắm mắt phái một tên thị vệ truyền lại hỏi bẩm của Vương gia lên trên, những lời này không biết sẽ đưa tới nhiều sóng to gió lớn như nào đây.

Trong khi đó Hoa Ngữ cầm hai nghìn lượng bạc ngồi xe ngựa gấp gáp trở về, giao bạc cho trưởng phòng nhập sổ sách xong, cầm theo tờ khai chứng minh trưởng phòng lập ra đến chỗ chủ tử phục mệnh.

Tới thư phòng chủ tử gõ vài cái lên cửa, được chủ tử cho phép mới bước vào.

“Chủ tử, đây là thu cư* hai nghìn lượng tiền khám chữa mời ngài xem và kiểm tra.” Hoa Ngữ giao thu cư mà trưởng phòng lập ra vào tay Lam Lăng Nguyệt.

(Thu cư: biên lai, biên nhận.)

“Hai nghìn lượng?” Lam Lăng Nguyệt nghe đến số ngân lượng hơi sửng ngời.

“Vâng, sau khi thuộc hạ theo Thần vương gia tới thần phủ, hắn phân phó quân gia đến trưởng phòng cấp lấy.” Hoa Ngữ lặp lại lời nói lúc đó của Âu Dương Mặc Thần.

“Ta hiểu rồi, người lui xuống đi, đứng rồi, gọi Trầm đường chủ tới.” Có vẻ như Âu Dương Mặc Thần bỏ ra thêm một nghìn lượng là dùng để bồi tội, người này thật sự cho rằng tiền là vạn năng chắc, bất quá mờ dâm miệng mèo, có tiền không kiếm lời thì đúng là đần độn, nằng mớ cửa làm ăn, chiếu cố hắn thời gian dài như vậy, thu một chút tiền lời cũng chẳng quá đáng.

Xử lý xong việc rất nhiều môn đồ di dời đến Kim Hoa quốc đạo gần đây, Trầm Mai Tuyết liền tới gõ cửa.

“Chủ tử, ngài tìm thuộc hạ?” Mấy ngày gần đây Trầm Mai Tuyết phụ trách phần vận chuyển dược liệu, vốn nàng còn lo lắng sau khi Quý Trung đường chuyển đến Kim Hoa quốc hiệu ích sẽ giảm xuống, nhưng hiện tại xem ra có dấu hiệu phát triển không ngừng, nàng vô cùng bội phục chủ tử có đôi mắt sắc bén khác biệt.

“Đúng vậy, trước tiên chọn một người có năng lực trong đám thuộc hạ rồi giao công việc người đang làm cho người đó đảm nhiệm, bản đường chủ có một phần việc trọng yếu hơn muốn người thực hiện.” Độ quan sát và nhạy bén của Trầm Mai Tuyết tương đối cao, tính thận trọng cũng không tệ, đây cũng là nguyên nhân mà nàng tuyển chọn nàng, mặc dù đôi khi nàng thích buông lời can gián, nhưng tuyệt đối trung thành với nàng.

“Phân phó của chủ tử, thuộc hạ sẽ hoàn thành bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ.” Trầm Mai Tuyết không chút do dự, tinh thần dâng cao.

“Bản đường chủ sẽ chọn ra mười lăm ám vệ tinh anh cấp cho người sai phái, người đi giúp ta điều tra mọi chuyện phát sinh vào chín năm trước ở Lam phủ, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào, hạn người một tháng điều tra rõ cho ta.” Lam Lăng Nguyệt suy nghĩ mặc dù năng lực mọi phương diện của Trầm Mai Tuyết đều khá tốt, hiệu suất làm việc không có gì chê trách, nhưng dù sao vẫn chưa quen thuộc Kim Hoa quốc, vừa mới đến, nàng cũng không muốn tạo áp lực cho nàng, nàng tin tưởng vào tính cách tự kiểm chế của Trầm Mai Tuyết.

“Nhất định thuộc hạ sẽ không để xảy ra sơ sót, tranh thủ mọi lúc để rút ngắn thời gian.” Trầm Mai Tuyết biết chủ tử là đại tiểu thư Lam gia, chủ tử muốn tra sự tình chín năm trước ở Lam gia khẳng định có dụng ý khác, chủ tử đối xử chân thành với mình như vậy, lúc ở Hóa Linh quốc mình cũng mạo phạm chủ tử, nhưng chủ tử lại không giáng tội mình, nàng sẽ hoàn thành để không phụ lòng.

“Tốt, cảm lệnh bài của bản đường chủ đi chọn người đi.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu rồi đưa lệnh bài La Sát bên hông cho Trầm Mai Tuyết, ý tứ rất rõ ràng, người muốn làm gì thì làm.

Bản giao xong xuôi việc quan trọng nhất trong lòng, Lam Lăng Nguyệt đứng dậy lắc lư phần vai cổ có chút đau nhức, đôi cảm bào thành y phục, đeo mặt nạ da người, nàng trở về Lam phủ, nàng sợ mẫu thân tìm không được nàng sẽ lo lắng, Lam Lăng Nguyệt sửa sang lại đầu tóc, tiểu Họa Nhi ló cái đầu từ trong chăn không ngừng kêu meo meo, nó muốn cùng chủ nhân về Lam phủ, nó không muốn ở một mình trong căn phòng không bóng người này, không có chủ nhân thật sự buồn chán.

“Tiểu Họa Nhi, ngoan nào, em theo ta sẽ rất dễ bại lộ thân phận, ở đây thoải mái biết bao.” Nghe thấy tiếng kêu của tiểu Họa Nhi, Lam Lăng Nguyệt ôm

tiểu Họa Nhi hai mắt vẫn đang ươn ướt vào lòng, đổ dành một hồi, tiểu manh vật này theo bên mình, quả thật cũng đem đến cho mình rất nhiều niềm vui.

“Meo ~ ~.” Tiểu Họa Nhi không ngừng dùng đầu dụi dụi trong lòng Lam Lăng Nguyệt, tuyệt chiêu giết người của tiểu Họa Nhi chính là làm nũng.

“Kháng nghị vô hiệu, ngoan ngoãn ở đây, Hạ Ca và Đông Thanh cũng không đi, hai người các nàng sẽ chơi với em.” Lam Lăng Nguyệt đặt tiểu Họa Nhi đang làm nũng lên trên giường, phản đối ý đồ làm nũng dần theo của nó.

“Meo~.” Tiểu Họa Nhi biết tuyệt chiêu của mình bị vô hiệu lực, liền vô cùng an phận, may mắn còn óc hai mỹ nữ tỷ tỷ chơi với mình.

Lam Lăng Nguyệt chơi đùa cùng tiểu Họa Nhi một lúc, rồi lên xe ngựa trở về Lam phủ. Mà giữ cửa hôm nay vừa thấy Lam Lăng Nguyệt liền tỏ ra sợ sệt, nhớ đến hành động náo loạn của hai nha hoàn ngày hôm qua truyền ra ở Lam phủ.

Lam Lăng Nguyệt cũng không trở về Nguyệt Thanh uyển ngay mà tới uyển của mẫu thân.

Tại Vân Thanh uyển, lúc này tiểu Họa nhi đang chạy loạn bên trong, Thủy Tinh thì lại đuổi theo phía sau muốn mặc áo khoác cho tiểu Họa nhi, dù sao bây giờ đang là trời đông giá rét, sáng sớm nhiều không khí lạnh, thể chất tiểu Họa nhi khá yếu, một khi cảm lạnh sẽ rất lâu mới bình phục.

“Tiểu thiếu gia, ngài mau dừng lại, nhanh nhanh mặc vào.” Thủy Tinh chạy đến thở không ra hơi cuối cùng cũng bắt được tiểu Họa nhi.

“Ta không muốn mặc, nhiều lắm rồi, ngốc ngốc.” Tiểu Họa nhi bắt mẫn kháng nghị, quay đầu liền nhìn thấy đại tỷ tỷ, đôi mắt ướt áp chọt sáng ngời, vùng ra khỏi trời buộc của thủy tinh, nhào vào lòng Lam Lăng Nguyệt.

“Tỷ tỷ, tỷ đến rồi.” Từ lâu Lam Lăng Nguyệt đã trở thành nữ đại hiệp trong lòng tiểu Họa nhi, hẳn cực kỳ thích ở cùng đại tỷ tỷ.

“Thủy Tinh đưa y phục cho ta, người bạn cứ đi đi, Họa nhi giao cho ta.” Lam Lăng Nguyệt khẽ cười ôm tiểu Họa nhi mồm mím vào trong lòng, nhận lấy y phục của tiểu Họa nhi từ trong tay Thủy tinh.

“Tỷ tỷ, có thể không mặc được không, tỷ xem tiểu Họa nhi sắp thành quả cầu rồi đây này, đi học cứ bị bọn họ cười nhạo, nói em là quả cầu thịt, rất nhiều tiểu cô nương trước đây thích chơi cùng em cũng không để ý em nữa, còn nói qua mùa đông sẽ chơi lại với em.” Tiểu Họa nhi lắc lắc cái bụng bị mặc đến phình ra, bĩu môi, phụng phịu.

Những lời tiểu Họa nhi đâm trúng điểm cười của Lam Lăng Nguyệt, có cần đáng yêu như thế hay không, nàng cũng không nhận ra tiểu Họa nhi có khuynh hướng yêu sớm, hẳn quá đơn thuần, nghe mẫu thân nói thể chất tiểu Họa nhi khá kém, sợ lạnh, nếu muốn tránh cho đệ đệ của nàng ngày nào cũng bị bó thành quả cầu thịt, biện pháp chỉ có thể giúp hẳn điều trị thân thể.

“Tiểu Họa ngoan, mặc vào nào, tỷ tỷ bảo đảm không cần qua mùa đông, các tiểu nữ hài sẽ tranh nhau tới chơi với em, chẳng qua điều kiện trên hết là em phải mặc quần vào trước nếu không sẽ bị cảm, tỷ tỷ giúp em điều trị thân thể, điều trị vô cùng khỏe mạnh, đến lúc đó em không cần phải mặc nhiều lớp áo như vậy, được không?” Lam Lăng Nguyệt đổ dành tâm hồn nhỏ bị tổn thương của tiểu Họa nhi, như thế đệ đệ đáng yêu nhất định phải nắm trong lòng bàn tay.

“Thật không? Tỷ tỷ nói phải giữ lời, chúng ta ngoan tay.” Tiểu Họa nhi nghe thấy tỷ tỷ nói có biện pháp không cần qua mùa đông vẫn có thể khiến mấy tiểu cô nương ấy “hồi tâm chuyển ý”, khỏi nói vô cùng cao hứng, vươn ngón tay út mập mạp muốn ngoắc tay với Lam Lăng Nguyệt không được thay đổi.

Đúng lúc này Thu Nhược Thủy từ tiền thính bước ra nhìn thấy nữ nhi và tiểu nhi tử tươi cười rạng rỡ bên trong uyển, một ngón tay hơi lớn ngoắc lấy một ngón tay nhỏ bé, trên mặt bà hiện ra nụ cười hạnh phúc, đôi khi hạnh phúc không cần đến tình yêu tô điểm, so ra hạnh phúc mà tình thân đem đến còn lớn hơn, là một thứ tình có sức mạnh lan tỏa

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hẳn Trong Mắt Nàng

Editor: Junenar

“Mẫu thân, mẹ cười lên thật đẹp, sau này nên cười nhiều hơn, Họa nhi rất thích ngắm mẫu thân cười.” Tiểu Họa nhi ngoắc tay với tỷ tỷ xong, vừa mặc chiếc áo khoác trong tay tỷ tỷ vào, không thoải mái đi vài bước, vừa quay đầu lại bắt gặp mẫu thân đang chăm chú nhìn nó và tỷ tỷ cười, hơn hờ khen ngợi bộ dạng khi cười tươi của mẫu thân.

“Con nha, bé tí tuổi đã học được kiểu nói lươn lẹo ở đâu thế, mặc cái áo thôi cũng phải quát.” Thu Nhược Thủy tiến lên véo lấy cái mũi nhỏ bị lạnh đến đỏ bừng của tiểu Họa nhi, lúc ở trong phòng thu dọn y phục thì nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tiểu Họa nhi và Thủy Tinh, thằng bé này lúc nào cũng khiến người khác lo lắng, mùa này không thể sinh bệnh, may mắn thay hiện tại tiểu ma vương này đã được Nguyệt nhi thu phục.

“Mẫu thân, con đến Vân Thanh uyển ăn chực điểm tâm đây.” Lam Lăng Nguyệt bước lên vô cùng phối hợp với tiểu Hạo nhi, nháy mắt tình nghịch, mẫu thân của nàng cười lên thật sự rất đẹp, nàng hy vọng cuộc sống sau này của mẫu thân luôn tràn ngập hạnh phúc, mỗi ngày đều tươi cười như vậy, nàng phải mau chóng kéo mẫu thân từ trong vực sâu Lam phủ ra.

“Vây để mẹ phân phó Thủy Tinh mang lên thêm bát đĩa, đi thôi, đừng đứng mãi trong uyển nữa, trời lạnh như vậy, tay các con lạnh ngắt rồi này, cô nương gia phải học được cách yêu quý bản thân mình.” Thu Nhược Thủy nắm lấy tay Lam Lăng Nguyệt, lạnh cóng, trách nàng không giữ gìn bản thân.

Giọng điệu nghe như oán giận của Thu Nhược Thủy lại làm cho lòng Lam Lăng Nguyệt ấm áp, chợt nhớ tới hôm qua lúc Âu Dương Mặc Thần phát độc mê sảng, nàng cảm thấy mình vẫn còn hạnh phúc hơn hẳn nhiều, ít nhất nàng có một mẫu thân yêu thương mình thật lòng và một đệ đệ cực kỳ đáng yêu có khả năng bảo vệ.

“Tỷ tỷ, Hạo nhi cũng làm ấm tay cho tỷ.” Tiểu Hạo nhi học Thu Nhược Thủy đặt tay Lam Lăng Nguyệt vào trong tay mình, chẳng qua tay của tỷ tỷ so với bản thân lớn gấp đôi, hẳn dùng toàn bộ lòng bàn tay béo mập của che phủ mà vẫn thừa ra rất nhiều, có chút ỉu xìu liếc sang mẫu thân đứng phía bên kia, bĩu môi: “Mẫu thân, tại sao tay mẹ có thể che hết được tay của tỷ tỷ, tay Hạo nhi lại nhỏ như vậy, không che hết được, như thế này không thể làm ấm tay giúp tỷ tỷ.”

“Bởi vì Hạo nhi mới có sáu tuổi, vẫn là một tiểu hài tử, tay nhỏ cũng là bình thường, chờ con lớn lên, tay nhỏ cũng sẽ phát triển.” Thu Nhược Thủy kiên nhẫn giải thích thắc mắc của tiểu Hạo nhi hiểu kỳ.

“Hóa ra thế, vậy tiểu Hạo nhi phải lớn thật nhanh mới có thể bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ được.” Tiểu Hạo nhi nghe Thu Nhược Thủy nói xong, gật đầu liên tục, đôi con mắt tinh ranh không ngừng đảo quanh, giống như đang tuyên dương hùng tâm tráng trí của chính mình vậy.

Lam Lăng Nguyệt khẽ cười xoa xoa bàn tay nhỏ của tiểu Hạo nhi, nàng càng lúc càng thích đệ đệ này, sau khi mẫu nữ đi vào sảnh trước, trong uyển vẫn vọng đến tiếng cười của ba người, cảnh sắc vô cùng ấm áp thuận hòa, thế nhưng không khí tràn ngập sức sống này lại tạo nên một sự chênh lệch rõ ràng với không khí nặng nề âm u tại Mặc uyển.

Bên trong Mặc uyển, bởi vì sự kiện đám người Đông Thanh và Hạ Ca náo loạn, bầu không khí tại Mặc uyển trở nên hết sức trầm trọng, hộ vệ canh uyển nhiều hơn gấp mấy lần so với bình thường.

“Lão gia, hai cái rương đầu người xử lý như thế nào đây, không thể đặt suốt ở trong sương phòng, dù sao cũng là thứ bẩn thỉu, thiếp thân sợ...” Kiều di nương ở bên cạnh xoa ít cao dược giảm đau cho Lam Lôi Ngao, nhẹ giọng hỏi thử Lam Lôi Ngao cách xử lý mấy cái thứ ô uế kia đi, đáng lẽ hôm qua nên hỏi luôn, chỉ là sau khi huyết đạo của Lam Lôi Ngao khai mở thì eo lại bị đau, cổ cũng vì cúi đầu thời gian dài nên bị trẹo, tối qua đã ba lần nổi trận lôi đình, khiến bà còn chưa kịp mở miệng đã phải nuốt trôi câu nói.

“Mấy thứ đó không nhanh xử lý đi, chẳng lẽ còn muốn ta cùng bái chúng nó sao, loại chuyện này còn phải hỏi ta, Kiều di nương người càng lúc càng không làm nên tích sự gì.” Không nhắc tới thì thôi, hễ cứ nhắc tới cái gọi là hồi lễ của Lam Lăng Nguyệt, con giận trong Lam Lôi Ngao lại nổi lên bùng bùng, một đám phế vật vô dụng, thật sự là trộm gà bắt thành lại còn mất nắm thóc, không giết được Lam Lăng Nguyệt, còn khiến thân thể bị thương tật.

Lam Lôi Ngao hơi tức giận, nơi cổ liền đau đớn kịch liệt, hiện tại hẳn đầu không thể nâng, eo không thể cử động được, chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, quả thật năm nay hán phạm Thái Tuế, chưa được nửa tháng đã phải nằm trên giường tĩnh dưỡng hai lần, hẳn thật có chút hơi lo lắng cho những cửa hàng kia.

“Lão gia người đừng tức giận, thiếp thân biết nên làm thế nào, ngài cứ tĩnh dưỡng tiếp đi, thiếp thân sẽ phái người xử lý triệt để, bảo đảm không để lại một chút dấu vết nào.” Lam Lôi Ngao bất ngờ nổi giận khiến Kiều di nương bị dọa đến hoa dung thất sắc, bà không thể để Lam Lôi Ngao chán ghét mình được, cho nên làm ra thần tình tiểu tức phụ, chớp rơi vài giọt nước mắt, suy tính đoạt lấy niềm thương tiếc trong Lam Lôi Ngao.

“Thực sự là ngu phụ, chuẩn bị cho ta y thấp*, ta tới chỗ Hoa di nương tĩnh dưỡng, nhìn thấy bộ dạng này của người là cảm thấy phiền toái rồi, chờ ta chết thì người hăng khóc.” Tiếc rằng nước mắt Kiều di nương không đổi lấy được sự thương tiếc của Lam Lôi Ngao như ngày thường, thay vào đó chính là nỗi nhọc nhằn còn khó nghe hơn.

(Y thấp: dạng ghế tựa có người khiêng.)

Kiều di nương siết chặt nắm tay trong áo, tự nói với bản thân phải nhẫn nhịn, chỉ cần chịu đựng một khắc sóng sẽ yên gió sẽ lặng, nhưng nghĩ đến ông ta muốn tới chỗ ả hồ ly tinh Hoa di nương trong lòng bà ghen tức, bà chịu vì ông mà đến sống nơi đất ruộng này, ông ta không ân cần hỏi han bà thì thôi, còn đối xử với bà như vậy, nhưng hiện tại không phải lúc bà có thể lên tiếng, sau khi suy đi tính lại chung quy Kiều di nương vẫn cảm thấy xuống đất nói: “Lão gia, ngài chờ lát, thiếp thân sẽ sai người chuẩn bị.”

Kiều di nương phân phó hộ vệ nâng Lam Lôi Ngao đến uyển của Hoa di nương xong, tự mình phân phó người khiêng hai cái rương kia ra khỏi phủ, ở một vùng ngoại ô hẻo lánh cách đó không xa sai người hắt dầu châm lửa đốt hai cái rương, nhìn ngọn lửa bốc cháy dữ dội nhớ tới các sự việc ngày hôm qua, Kiều di nương dùng tay khẽ chạm vào vết máu từ vết thương bị khứa trên cổ hôm qua, giữa bà và Lam Lăng Nguyệt có một mối thâm cừu đại hận sâu sắc, cho dù bà có phải mất hết tất cả cũng tuyệt đối sẽ không để cho con tiện nhân Lam Lăng Nguyệt kia sống dễ chịu.

Đến tận khi hai cái rương và mười cái đầu bên trong hóa thành tro bụi, Kiều di nương mới dẫn theo hộ vệ trở về Lam phủ, vừa quay lại Mặc uyển đã thấy con gái Lam Ngữ Yên của mình đang vẽ tranh trong phòng, con gái của nàng vốn là tiểu thư khuê các cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, chỉ vì bị Lam Lăng Nguyệt hủy hoại khiến tai phải diếc, đuôi phải đến tận bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được toàn bộ, cuộc sống của nàng không biết bắt đầu từ đâu, Lam Lăng Nguyệt trở thành nơi bà gửi gắm toàn bộ cừu hận, còn là kẻ đã gây ra ác mộng cho bà và nữ nhi.

Kiều di nương vừa bước vào, Lam Ngữ Yên cuống cuống thu lại việc đang làm dở, chỉ là tay không thể nhanh hơn mắt, Kiều di nương đã kịp nhìn thấy

bên trong bức vẽ, trên họa một nam tử tuấn mạo, nhìn tuổi tác có lẽ không hơn Yên nhi là bao.

“Yên nhi đã lớn rồi, Yên nhi thích người thiếu niên này? Tên là gì, gia cảnh thế nào?” Kiều di nương không ngừng trêu ghẹo Lam Ngữ Yên, quả thực Yên nhi của bà đã tới tuổi yêu rồi, cho nên ngàn vạn không thể chọn nhầm người, nữ nhân kết hôn là đại sự cả đời.

“Di nương, mẹ suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua con rảnh rồi, muốn vẽ tranh giết thời gian thôi.” Lam Ngữ Yên quay mặt đi, trên mặt phiếm hồng, diễn bộ dạng thiếu nữ biết yêu vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nhà đầu gối, con là do ta sinh ra, con nặng nhẹ bao nhiêu ta biết rất rõ, mau nói qua cho di nương nghe nào, công tử này là con nhà ai, gia thế hẳn là không kém” Kiều di nương rất hứng thú, từ lâu bà đã nghĩ tới việc sẽ giúp Yên nhi định hôn sự trước, như vậy cũng vừa hay giải quyết được suy nghĩ trong bà, và lại theo kinh nghiệm dạy dỗ nữ nhi, công tử trong bức họa kia chắc hẳn không phải con cái nhà bình thường.

“Huyênh ấy là tiểu hầu gia Công Tôn Hạ của Công Tôn phủ, có gặp qua một lần tại yến hội, bởi vì ấn tượng sâu sắc, nên giờ mới vẽ.” Lam Ngữ Yên nhắc tới tên của Công Tôn Hạ, màu hồng trên mặt càng đậm, xem ra là nhất kiến chung tình.

“Công Tôn hầu phủ, cũng không tệ, gia thế cũng coi như vô cùng tốt, vài năm nữa con sẽ đến tuổi kết hôn, con thứ muốn gả cho tiểu Hầu gia con vợ cả của Công Tôn Hầu phủ, con phải bỏ ra không ít công phu.” Kiều di nương nghe đến đoạn là Công Tôn phủ, phiền lo nhiều ngày trên khuôn mặt hiện lên vài phần ý cười hiềm có, ánh mắt nữ nhi bà quả nhiên không sai, chẳng qua một thứ nữ muốn trào càn cao không phải ngày một ngày hai là thành.

“Nữ nhi hiểu rõ, con nhất định sẽ đi châm cứu đúng hẹn, nhanh chóng chữa khỏi triệt để cái chân tàn này.” Lúc Lam Ngữ Yên nói đến chân tàn, trong con ngươi tràn ra tia cay độc, nàng không được làm đích nữ, cũng phải sử dụng toàn bộ thủ đoạn để trèo lên người Công Tôn hạ, đến lúc đó Lam Lăng Nguyệt còn không rơi vào bàn tay của nàng, tùy ý nàng nào nhận.

Ở nơi khác bên trong Bách Thảo đường

Âu Dương Mặc Thần rời khỏi vương phủ liền chạy thẳng tới Bách Thảo đường, hắn cần phải phát tiết gấp, lòng hắn hiện tại đang tích tụ quá nhiều cảm xúc, cứ tiếp tục kìm nén nữa thì hắn không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, mà bằng hữu duy nhất của hắn ở Hoa đô chính là Ôn Vân Mặc.

Lúc tới Bách Thảo đường, chỉ có một dược đồng mới tới đang sắc thuốc, hoàn toàn không thấy bóng dáng Ôn Vân Mặc.

(Anh đi tìm người yêu chắc =)))))

“Khách quan, người tới mua dược hay là xem bệnh.” Dược đồng mới tới quan sát Âu Dương Mặc Thần, toàn thân hắn tràn ngập hơi thở âm hàn, sắc mặt trắng bệch, liền nhỏ giọng hỏi thăm mục đích đến của Âu Dương Mặc Thần.

“Chủ tử nhà các người đâu? Hắn ở chỗ nào, ta đi tìm hắn?” Âu Dương Mặc Thần giải thích thẳng mục đích đến.

“Chủ tử, người ở trong vườn hậu viện Bách Thảo, có cần tôi đi thông bẩm giúp ngài trước không?” Dược đồng thành thực báo cáo lại hành tung của Ôn Vân Mặc.

“Không cần, tự ta đi.” Âu Dương Mặc Thần lấy dược kết quả mình mong muốn liền không nói thêm nữa, quen thuộc đi qua Bách Thảo đường tới thẳng hậu viện.

Lúc này Ôn Vân Mặc đang tưới tắm cho những cây dược thảo hắn nuôi, người luyện võ vốn có thính giác nhạy bén, Âu Dương Mặc Thần vừa đi vào hậu viện y liền biết người tới là ai.

“Thấp thỏm nóng, Mặc Thần người cần một chén trà hạ hỏa trước đã.” Xoay người cầm theo bình tưới hoa bước ra khỏi Bách Thảo viên, giấu cột nhìn Âu Dương Mặc Thần.

“Ngưng nói nhảm, mang rượu tới, bồi ta uống rượu.” Âu Dương Mặc Thần không quan tâm đến câu nói của Ôn Vân Mặc, ngồi xuống ghế đá, ý bảo Ôn Vân Mặc lấy rượu ra uống.

“Sáng sớm không thích hợp uống rượu, hơn nữa sắc mặt của người tái nhợt như vậy, mấy ngày nữa sẽ là ngày độc phát của người, người vẫn nên kiềm chế chút.” Ôn Vân Mặc nhìn khuôn mặt Âu Dương Mặc Thần, nhắc nhở hắn, nhớ tới sắp tới mười lăm tháng giêng, tri kỷ này của y lại phải chịu đựng loại thống không không phải người kia, trong lòng khó chịu, nhưng y cũng không thể làm gì được thất sắc chi độc kia.

“Hôm qua độc phát rồi, vậy là năm nay ta đã vượt qua, nhanh đi lấy rượu, đừng lè mà lè mè nữa.” Âu Dương Mặc Thần cau mày, hiện tại hắn chỉ muốn uống rượu, say một trận quên trời quên đất, quên hết tất cả phiền não, thống khổ, để linh hồn được một lần giải phóng.

“Đừng vội uống rượu, sao người có thể độc phát sớm được, chuyện này trái với bình thường, thảo nào sắc mặt của người cắt không ra giọt máu, làm thế nào hôm qua sống sót qua được, để ta phân phó dược đồng sắc cho người một chén thuốc bổ khí huyết uống trước.” Ôn Vân Mặc lộ ra ánh mắt kinh ngạc, thật quá quý dị đi, ngày độc phát luôn là mười lăm tháng giêng vậy mà lần này lại tới sớm, nhưng mà nhìn Âu Dương Mặc Thần có tâm sự đầy bụng, xem ra trong chuyện này có ẩn tình.

(gian tình thì có = v =)

“Lấy rượu cho ta trước đã.” Đáng tiếc hôm nay Âu Dương Mặc Thần và rượu thế chết không bỏ qua, ý tứ rất rõ ràng, không lấy rượu cho ta, cái gì cũng đừng hòng biết.

Ôn Vân Mặc vừa phân phó được đồng đi sắc thuốc, vừa tới một bên lò ra bình rượu hoa mai nhưỡng ấm nóng, chuẩn bị hai chén bạch ngọc đặt lên bàn đá.

“Như vậy người có thể nói rồi chứ, tại sao độc đột nhiên phát tác, có phải người ăn nhầm thứ không nên ăn ở yến hội không.” Ôn Vân Mặc nhớ Âu Dương Mặc Thần nói hôm qua phải đi tham gia yến hội trong cung, nên đoán nguyên nhân có lẽ nằm ở yến hội.

Cứ nhắc tới yến hội ngày hôm qua, Âu Dương Mặc Thần nhăn mày càng chặt hơn, ly rượu bạch ngọc trên tay càng bị bóp chặt lấy, hung hăng trút xuống một chén hoa mai nhưỡng.

“Rượu của ta không uống chạy được, người nên kể chuyện đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Ôn Vân Mặc thấy Âu Dương Mặc Thần chỉ cầm đầu cầm cổ uống từ những hân cất ử mà không thêm đề ý tới y, có chút nóng nảy.

“Hôm qua tên kia hạ tiêu dao tán vào trong rượu của ta, hôm qua ta trúng độc khiến cho độc phát sớm.” Âu Dương Mặc Thần không muốn nhắc đến cái tên Âu Dương Diệp mà dùng xưng hô tên kia thay thế.

“Khụ khụ, ông ta hạ được người? Hồ dữ còn không ăn thịt con, lão đầu tử này thật đúng là đủ tuyệt, tiêu dao tán là tình dược mạnh như kia, người còn không đi vào khuôn khổ sao.” Ôn Vân Mặc nghe đến ba từ tiêu dao tán, thiếu chút nữa phun hết sạch mai hoa nhưỡng vừa đưa vào miệng, hiệu quả mạnh như vậy, Âu Dương Mặc Thần không phải sẽ mệt mỏi quá độ chứ, nghĩ tới đây thâm ý liếc nhìn Âu Dương Mặc Thần một cái.

“Người nghĩ nhiều rồi, ta trốn ra được, chỉ là nhớ gặp được Lam Lăng Nguyệt bị mấy hắc y nhân tập kích, sự tình sau đó thì không nhớ rõ, tình lại lần nữa đã thấy nằm trong sương phòng Quý Trung đường.” Âu Dương Mặc Thần kể sơ qua chân tướng sự tình cho Ôn Vân Mặc.

“Chuyện hôm qua người trải qua có chút không tin được.” Ôn Vân Mặc nghe như lọt vào sương mù, thế nào mà lúc thì Lam Lăng Nguyệt, lúc thì Quý Trung đường.

“Chính vì mơ hồ như thế, nên lúc đầu ta còn cho rằng Lam Lăng Nguyệt chính là Quý La Sát, bởi vì tất cả quá mức trùng hợp, hơn nữa dáng dấp hai người cũng khá giống nhau, nhưng kết quả lại không phải, trong lúc ta và Quý La Sát tranh đấu vô tình kéo roi mặt nạ của nàng.” Bản thân Âu Dương Mặc Thần cũng cảm thấy kỳ quái, cho tới bây giờ hân đều có ấn tượng không sâu đậm với nữ nhân, nhưng đối với Quý La Sát lại nhớ rất rõ ràng.

“Quý La Sát, ta cũng tiếp xúc qua, ngày đầu tiên Quý Trung đường khai trương ta giả thân phận bệnh nhân đi thăm thú, vậy mà lại bị đẩy văng ra ngoài, cứ thắc mắc đáng về Quý La Sát trông như nào, còn không phải bởi vì bộ dạng hung ác mới không dám dùng mặt thật gặp người sao.” Ôn Vân Mặc dựa vào tính tình của Quý La Sát khi bản thân tiếp xúc mà phỏng đoán tướng mạo của nàng.

“Người lại nghĩ nhiều rồi.” Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng đáp trả Ôn Vân Mặc một câu, dung nhan của Quý La Sát dùng yêu mị để hình dung cũng không phải là quá.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Không Phải Người Thích Nàng Ấy Chứ?

“Không phải người thích nàng ấy chứ?” Ôn Vân Mặc thấy khi Âu Dương Mặc Thần nhắc tới Quý La Sát nét mặt không âm lãnh như vừa rồi, nhất thời xẹt qua một tia kinh ngạc, hiếm lắm mới thấy được tòa núi băng Âu Dương Mặc Thần này cũng có lúc phải tan chảy vì mỹ nhân, liền trêu ghẹo chất vấn.

“Bách Thảo đường của người không muốn ở lại Hoa đô nữa phải không, từ bao giờ người trở nên thích buồn chuyện đến vậy, ta không thích bất cứ ai, người cũng không phải không hiểu rõ tình trạng thân thể ta, căn bản sống không quá 23 tuổi.” Âu Dương Mặc Thần hung dữ trừng mắt nhìn Ôn Vân Mặc, lời nói đùa này thật sự chẳng buồn cười chút nào, tình trạng cơ thể của hân đã định ra kiếp này vô duyên với bất kỳ nữ nhân nào.

Ôn Vân Mặc nhìn Âu Dương Mặc Thần im lặng uống rượu mà thờ dài, từ trước tới nay hân đều chôn giấu trái tim mình thật sâu, chưa từng nghĩ sẽ mở lòng bản thân, vốn là một kẻ kiêu ngạo mang trong mình trái tim yêu đuối, lại gắng gượng biến chính mình thành một vương gia máu lạnh giết người không chớp mắt, tiếc rằng trời xanh đổ kị anh tài, đến thời điểm hiện tại độc trong người Âu Dương Mặc Thần cũng đã hết đường cứu chữa, y cũng lật xem không ít y thuật, lại đối với thất sắc cô độc hiểu biết nửa vời, trong lịch sử ghi chép cũng chỉ viết ngắn gọn, chỉ biết đây là một loại cảm thuật.

“Ôn Vân Mặc, ta tới tìm người là để bồi ta uống rượu giải sầu, người ngược lại thì hay lắm, một mình buồn chán đến phát ngáy rồi.” Âu Dương Mặc Thần lại rót cho bản thân một ly rượu nhưng thấy Ôn Vân Mặc dờ dẩn ở tại chỗ, khẽ nhủ mày đùa cợt.

“Ta đâu có coi khinh vấn đề của người, có người mới xem thường ta ý, tới, ai sợ ai, hôm nay xem ai say trước nào.” Mạch suy nghĩ của Ôn Vân Mặc bị Âu Dương Mặc Thần cắt ngang trở về, vô cùng khinh bỉ lờm nguýt Âu Dương Mặc Thần, không ngờ bản thân mình cũng có lúc bị Âu Dương Mặc Thần khinh bỉ.

Âu Dương Mặc Thần và Ôn Vân Mặc càng uống càng nhiều, vốn Ôn Vân Mặc còn có thể khống chế được tình hình, chẳng qua đến cuối cùng chính bản thân y uống đến trời đất quay cuồng, Âu Dương Mặc Thần tốt hơn, dù sao quanh năm hân uống rượu mạnh, từ lượng vô cùng tốt, lúc Ôn Vân Mặc

Thần say gục xuống, hần liền đứng dậy, lúc này cũng có chút bay bổng, hơi men bốc lên khiến khuôn mặt tái nhợt của hần ửng lên sắc đỏ, thứ cảm giác này thật tuyệt, hần thích loại cảm giác này, đây coi như lần đầu tiên trong mười bảy năm qua hần buông thả như vậy.

“Tới, uống tiếp, để người xem thường ta, hôm nay ta sẽ cho người say mềm.” Ôn Vân Mặc trong cơn say mê man vẫn không quên chúc say Âu Dương Mặc Thần, xem ra lần này thật sự bị đá kích nặng nề.

“Rượu vị quá kém” Âu Dương Mặc Thần lạnh giọng đánh giá Ôn Vân Mặc sau đó có chút loạng choạng đi về phía cửa chính của Bách Thảo đường.

Tới cửa chính Bách Thảo đường, được đồng võ sắc xông thuốc thuận tiện đang bung thuốc gọi Âu Dương Mặc Thần lại, không để ý tới chén thuốc nóng bốc hơi.

“Công tử, ngài chờ chút, đây là chút thuốc sắc chủ tử tạng ngài bổ khí huyết, ngài cầm uống rồi hăng đi.” Được đồng võ tới không màng đến bát thuốc nóng bốc hơi, kiên quyết đưa chén thuốc bốc hơi nghi ngút cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần chau mày, hần không thích mùi vị đắng, đặc biệt ghét uống mấy loại thuốc kiểu này, bởi vì tác dụng không lớn, thế nhưng khi hần nhìn thấy phần tay bị bỏng đỏ của được đồng, chung quy không thốt ra lời từ chối, tiếp nhận chén nhỏ, thổi thổi được thang nóng hổi, một ngụm uống vào rồi đưa lại chén canh cho được đồng.

“Ta đi đây, người chăm sóc chủ tử nhà người đi.” Đưa lại chén canh cho được đồng, Âu Dương Mặc Thần không quên nhả nhủ lại một câu cho được đồng, thân thể lão đảo mắt thẳng bằng bước ra khỏi Bách Thảo đường.

Hiện tại đã sắp tới trưa, Âu Dương Mặc Thần đi vô định trên đường lớn, vị đắng trong thuốc khiến hần vô cùng khó chịu, bên cạnh đấy hần còn cảm giác được có người đang theo dõi đằng sau, không khỏi bước nhanh hơn, hần trái lại muốn xem ai ăn gan hùm dám theo dõi hần.

Lòng vòng trong những con đường nhỏ quanh co uốn lượn một lúc lâu, Âu Dương Mặc Thần rẽ ngoặt vào một góc ẩn nấp, mà lúc này mấy tên theo dõi hần luôn theo sát Âu Dương Mặc Thần, bất quá một giây không cẩn thận liền mất dấu, lại không quen thuộc đường đi, chính tại lúc đang suy nghĩ phân công nhau tìm kiếm tung tích Âu Dương Mặc Thần như nào, Âu Dương Mặc Thần từ trong chỗ rẽ bước ra, vài bước liền tới gần ba người theo dõi hần.

“Nói, các người là ai, tại sao muốn theo dõi ta?” Tay phải Âu Dương Mặc Thần bóp chặt yết hầu của một tên trong số đó, không kìm được tăng lực khiến gã hít thở càng thêm khó khăn.

“Vương gia tha mạng, chúng thần là đại nội thị vệ, đây là yêu bài của chúng thần.” Hai gã còn lại nhao nhao quỳ xuống thỉnh tội, càng sợ vương gia không tin mình, liền cuống quýt dâng lên yêu bài của mỗi người.

Âu Dương Mặc Thần quét qua một vòng yêu bài, xác nhận xuất thân từ hoàng cung, liền thả lỏng tay phải, thế nhưng hàn ý trên người chỉ tăng thêm chứ không giảm.

“Ông ta sai các người theo dõi ta làm cái gì, chẳng lẽ còn sợ bản vương mưu phản đe dọa tới hoàng vị của ông ta?” Con người Âu Dương Mặc Thần co lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, hần không cho rằng tên kia bởi vì lo lắng cho hần, tên đó chỉ quan tâm đến bản thân ông ta mà thôi.

“Vương gia ngài hiểu lầm hoàng thượng rồi, trước khi ba người nô tài xuất cung, hoàng thượng cố ý dặn dò sai chúng thần tập trung kiểm tra thân thể của ngài có bị được hôm qua gây tổn thương hay không thôi, hoàng thượng vô cùng quan tâm đến vương gia ngài.” Một gã trong đám thị vệ bước lên trước một bước, gấp gáp thành khẩn hồi bẩm toàn bộ lời hoàng thượng nói cho Âu Dương Mặc Thần.

Nghe tới hai chữ quan tâm, sắc mặt Âu Dương Mặc Thần chỉ có thể dùng từ tái nhợt để hình dung, hần nghi hoặc hai chữ quan tâm này từ miệng kẻ đó phun ra, ông ta không cảm thấy hổ thẹn sao.

“Quay về chuyển lời cho ông ta, sống chết của bản vương không có bất cứ quan hệ gì đến ông ta, nếu ba người còn theo ta, ta không để ý mà biến hôm nay thành ngày giỗ của các người đâu.” Âu Dương Mặc Thần lười nhiều lời, sửa sang lại ống tay áo vừa bị làm nhàu, rồi xoay người rời khỏi, để lại bóng lưng băng lãnh lại cho ba người.

Thẳng đến khi Âu Dương Mặc Thần đi xa, ba thị vệ này mới hít thở bình thường, ban nãy cảm giác như nghẹt thở, cặp mắt lạnh như băng khiến cho ba kẻ đã quá quen thuộc với những sự kiện lớn cũng phải rùng mình ớn lạnh, bị vương gia phát hiện, bọn họ chỉ có thể dùng hành động hồi cung phục mệnh.

Phía bên trong Lam phủ

Lam Lăng Nguyệt dùng xong đồ ăn sáng, liền trở về Nguyệt Thanh uyển, về tới nơi, Nguyệt Trúc vui mừng tiến lên tiếp đón, bởi vì nàng không thấy hai nha hoàn kia bên người tiểu thư nữa, vất vả lắm nàng mới có thể có cơ hội biểu hiện trước mặt tiểu thư, tất nhiên vui vẻ rồi.

“Tiểu thư, người đã về rồi, có dùng bữa không? Cần em đi chuẩn bị cho người một chút không?” Nguyệt Trúc vừa tiến lên liền riu rít không ngừng, bởi vì hôm qua nàng luôn ở trong Nguyệt Thanh uyển bận bịu một ít việc vặt, cũng không ra khỏi uyển tử nên không hề hay biết chuyện hai nha hoàn của tiểu thư đại náo Mặc uyển.

“Ta ăn ở chỗ mẫu thân rồi, người bận thì lui xuống đi, ta về phòng tìm vài thứ.” Hiện tại tâm trí Lam Lăng Nguyệt đang suy nghĩ phương án điều trị về sau cho Hạo nhi nên không kiêng dè Nguyệt Trúc nhiều như trước. Nguyệt Trúc thấy tiểu thư tựa như đang suy nghĩ chuyện gì, thuận miệng liền nói qua loa vài câu với mình, mặc dù trong lòng nàng có chút khó chịu, nhưng nàng vẫn là người biết nguyên tắc nên không nhiều lời lui xuống làm tiếp việc đang dở.

Lam Lăng Nguyệt trở lại phòng lấy ra cuốn y tuyệt bảo điển* lật xem cách chữa trị cho thân thể yếu ớt nhiều bệnh của tiểu Hạo nhi, dù sao thẳng bé vẫn

là tiểu hài tử sáu tuổi, không thể dùng quá nhiều các thuốc có thành phần quá cao, chỉ cần dính đến chữ được sẽ có ba phần độc, mặt khác sẽ kích thích đến vị trí nào đó trên cơ thể, cho nên nàng vẫn quyết định dùng cách chữa bệnh bằng đường ăn uống kết hợp với châm cứu vật lý trị liệu. Vội lật xem có được thiện* nào áp dụng được vào thực tế thích hợp cho Hạo nhi không, không có ghi chép nào trên y thuật bảo điển, Lam Lăng Nguyệt bèn tiếp tục lục lọi trong đồng hành lý của nàng, tính tìm bản sao viết tay mà Hắc Phong cho mình, trên đó hình như có bản ghi chép.

(Được thiện: Điều trị: thức ăn không những nuôi dưỡng cho cơ thể, mà còn giúp ích trong việc trị bệnh.

Y thuật bảo điển: sách quý về y thuật có một không hai.)

Hành lý bị chính mình lục lọi lung tung bừa bãi, trên bàn cũng để các thể loại kì dị cổ quái, cũng có đồ chơi nhỏ do chính nàng nghiên cứu chế tạo.

“Cộc cộc ---- tiểu thư, ta là Trang ma ma đây, ta có thể vào không?” Theo tiếng gõ cửa vừa phải, bên ngoài truyền đến giọng nói của Trang ma ma.

“Vào được ạ.” Lam Lăng Nguyệt không thèm dọn dẹp lại cái bàn lộn xộn, đã đồng ý cho Trang ma ma tiến vào.

Sau khi Trang ma ma được Lam Lăng Nguyệt cho phép, liền mở cửa đi vào, vừa vào cửa đập vào mắt là quang cảnh bừa bãi, đảo mắt một vòng, cặp mắt nhạy bén của Trang ma ma đưa mắt tới miếng ngọc bội đặt cạnh quả cầu thủy tinh, mặt biển sắc.

“Ma ma, người làm sao thế, sao sắc mặt trở nên khó coi như vậy? Mắc bệnh ư?” Lam Lăng Nguyệt thấy sắc mặt Trang ma ma có chút khó coi, tưởng nhầm là bà mắc bệnh, nhanh tay chuẩn bị bắt mạch cho bà, dù sao bà cũng coi như là người thân của mình, nàng không muốn bà xảy ra chuyện gì.

“Tiểu thư, ta không sao, chỉ là tại sao người có thể nhét ngọc bội bên người cùng với mấy cái thứ linh tinh này, nhờ đâu lát nữa lúc dọn dẹp không cẩn thận vứt bỏ sẽ rất phiền phức.” Trang ma ma nhẹ giọng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt ngọc bội không thể vứt lung tung.

Bấy giờ Lam Lăng Nguyệt mới hiểu hóa ra sắc mặt Trang ma ma đại biến có liên quan tới ngọc bội bên người của nàng, miếng ngọc bội này nàng vẫn luôn đặt ở nơi sâu nhất trong đồng hành lý, năm năm học nghệ ở Thiên Sơn tông chưa một lần lấy ra, nàng nhớ lời căn dặn của Trang ma ma, bất quá năm năm trôi qua, Trang ma ma nhìn lại miếng ngọc bội này vẫn khiếp sợ như cũ, chẳng lẽ bên trong miếng ngọc bội cất giấu bí mật không thể cho ai biết, bất quá miếng ngọc bội này bản về chất lượng cũng không thuộc hàng vô giá, chất lượng ngọc tối đa vào tầm trên trung bình.

“Ma ma, năm năm trước người nói miếng ngọc bội này rất quan trọng, bảo ta bảo quản bên người, năm năm sau, ngọc bội trong lúc bị ta vô tình đặt trên mặt bàn, ngài vẫn khiếp sợ như cũ, chẳng lẽ bên trong ngọc bội này có bản đồ kho báu gì hay sao mà người cứ nom nớp lo sợ như thế?” Lam Lăng Nguyệt bóng gió dò hỏi Trang ma ma, cố gắng moi chút gì đó từ bà, Trang ma ma không phải hạng người dễ dàng để lộ bí mật, bà đã không muốn nói cho dù ép buộc bà cũng sẽ không hé răng nửa lời.

“Tiểu thư, người ngây thơ quá đi, lại còn tham tiền nữa, miếng ngọc bội này có thể có bí mật gì chứ, chẳng qua đạo sĩ năm đó nói rằng ngọc là vật biểu trưng cho tên gọi của người, ma ma mới sợ người làm mất.” Đôi mắt Trang ma ma rồi rầm phức tạp, nhưng lúc nói chuyện lại cố ý nhìn thẳng vào tiểu thư, để xem nàng nhận ra được điều gì.

“Người nói sau khi ta lớn lên sẽ nói hết mọi thứ cho ta biết, hiện giờ ta đã trưởng thành, nhưng đến một chữ người cũng chẳng tiết lộ, gần đây ta thường xuyên nằm mơ, mơ thấy một nữ hài đưa lưng về phía ta mà khóc, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng chứ không nhìn thấy gương mặt bé gái, cảnh tượng trong mơ có núi có sông, lung linh như tiên cảnh, nếu quả thật chỉ là giấc mộng vì sao đứa bé xuất hiện thường xuyên, nhưng nếu không phải mơ, vậy là cái gì?” Lam Lăng Nguyệt thờ dãi, nàng không rõ vì sao bí mật quanh nàng càng giải càng chất chồng, nàng không thích nơi tối tăm sương mù dày đặc, càng không thích bị người áp chế.

Quả nhiên lời của Lam Lăng Nguyệt khiến Trang ma ma luôn im lặng hiện lên một tia cảnh giác, xem ra sau khi nhận sắc tiểu thư khôi phục, ký ức bị nhiếp hồn khúc* tác động phong bế theo đó mà phá bỏ, chẳng qua không biết khi nào thì tiểu thư sẽ nhớ ra sự việc trước năm năm tuổi, xem ra bà nên đẩy nhanh tiến độ, từ sau lần bị trọng thương mười năm trước, trong mười năm này nguyên khí vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

(Nhiếp hồn khúc: một dạng thôi miên bằng tiếng nhạc.)

“Ma ma, chẳng lẽ ta muốn cuộc đời của ta phải minh bạch rõ ràng khó khăn vậy sao, rốt cuộc tất cả là vì cái gì, ta không phải một con nhóc con nưa, hai năm qua ta tự tạo dựng cho mình một thế lực riêng, tự ta tạo lập ra Quý Trung đường, hơn nữa trong năm ngày tháng giêng ta đã chuyển dịch thế lực từ Hòa Linh quốc đến Kim Hoa quốc, ta có năng lực bảo vệ bất cứ ai ta cần phải bảo vệ.” Lam Lăng Nguyệt thấy Trang ma ma vẫn không nói một lời không khỏi có chút nôn nóng, thẳng thắn nói ra thế lực của bản thân để chứng minh thực lực của chính mình.

“Ma ma biết người đã có thế lực cho riêng mình, cũng biết tiểu thư nhà ta có thể một mình đâm ngang một phương, mẫu rất vui mừng, tiểu thư vẫn chưa đến kê lễ, chờ qua sinh nhật mười lăm tuổi mới thực sự là người lớn.” Trang ma ma vẫn lác lác đầu, bà từng lập lời thề sẽ bảo hộ tiểu thư bình an cho đến ngày kê lễ của nàng, cho nên bà không thể nuốt lời.

(Kê lễ: tức lễ cài trâm. Khi người con gái thời xưa đến tuổi trưởng thành sẽ làm lễ cài trâm, còn bao nhiêu tuổi được tính là trưởng thành thì tùy vào quy định của mỗi triều đại, như trong truyện thì tính 15 là tuổi làm kê lễ.)

“Được rồi, vậy ta sẽ đợi thêm nửa năm nữa, dù sao ta đã chờ được năm năm rồi không phải sao? Vậy mẫu đến tìm ta có chuyện gì?” Lam Lăng Nguyệt có chút hự hững, nhưng cũng không ép buộc Trang ma ma, dù sao bản thân nàng hiện tại cũng đã phải người bắt tay điều tra sự tình của chín năm trước, cái gì đến sẽ đến.

“Ngày hôm qua tiểu thư bị tấn côn gao? Có bị thương không, hôm qua lão nô nghe thấy hai người Hạ Ca và Đông Thanh khiêng hai cái rương đại náo Mặc uyển.” Trang ma ma nghe được tin tức tiểu thư trở về từ Nguyệt Trúc, liền buông đồng rau đang rửa, cúi bộ đồ thô sơ ra vội tìm tiểu thư.

“Ta không bị thương, mấy tên thích khách đó không biết lượng sức, hôm qua ta ra lệnh Đông Thanh và Hạ Ca giao cho Lam Lôi Ngao đầu của mười tên thích khác, hôm qua ta nghe Đông Thanh kể, nàng còn hành hạ Lam Lôi Ngao và Kiều di nương lên bờ xuống ruộng.” Lam Lăng Nguyệt kể qua loa chuyện ngày hôm qua, hơi nhấn mạnh vào phần hồi lễ đem tặng, nhưng phần trọng lễ nàng tặng cho Lam Lôi Ngao sẽ khiến cả đời này của ông ta không quên nổi.

“Không bị thương là tốt rồi, sau này tiểu thư làm việc cẩn thận một chút, hôm qua lão nô nghe nói kinh động tới cả quan binh, nhưng lại không hề lục soát, chắc hẳn Lam Lôi Ngao biết bản thân đuối lý nên không dám mang ra hai cái rương khiến ông ta phải khiếp sợ kia.” Trang ma ma biết Lam Lăng Nguyệt không bị thương, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống, xem ra bà phải tìm cơ hội dạy dỗ lại tên Lam Lôi Ngao một trận, lại dám có ý đồ bất chính, thật sự chán sống.

“Ma ma yên tâm, ta làm việc có chừng có mực, phải rồi, mẫu có tìm hiểu chút gì về dược thiện không, người biết thân thể Hạo nhi từ nhỏ đã yếu ớt, ta nghĩ chữa trị cho thằng bé bằng cách phối hợp ăn uống với châm cứu, Hắc Phong sư thúc đã tặng cho ta bản viết tay tốt nhất, nhưng ta tìm không thấy, ta đối với mấy cái này cũng không hiểu biết rõ, mấy cái dược thiện trong thư tịch cơ bản cũng có, nhưng rất chung chung, đoán chừng đối với thân thể Hạo nhi không có tác dụng lớn trong điều trị.” Trang ma ma lắc đầu, bà đối với phương diện này hoàn toàn không am hiểu.

Lam Lăng Nguyệt bắt đầu đi đánh phải lục lợi tiếp đồng hành lý của mình, nàng nhớ bản thân rõ ràng để phía sau y tuyệt bảo điển, sao lại không thấy đâu?

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bộ Mặt Khác Của Trang Ma Ma

Lam Lăng Nguyệt mất gần như hơn nửa ngày lục tung mọi thứ để tìm bản sao chép tay, rốt cuộc tìm ra được nó nằm ở lớp phía trong của một bộ y phục, có lẽ tại hôm nào đó bản thân đọc xong quên đặt lại chỗ cũ, tuy rằng mất công mất sức hơn nửa ngày trời nhưng cũng không hẳn lãng phí lắm, ít ra vẫn có thu hoạch.

Bên trong danh sách món ăn liên quan đến chữa trị thể chất yếu nhiều bệnh có nước đường hạt dẻ, cá chình chưng củ từ cùng một loạt dược thiện đều có tác dụng bổ khí huyết tăng cường miễn dịch, nhìn qua một chút, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng chép một ít phương pháp chế biến dược thiện trong đó cùng với số lượng ra một bản rồi sai Nguyệt Trúc đến Vân Thanh uyển đưa cho mẫu thân, ý bảo bà dựa theo dược thiện trên này mà cho Hạo nhi ăn, so với thường xuyên uống thuốc tốt cho thân thể hơn.

Hôm đó Lam Lăng Nguyệt dành gần hết buổi trưa ở trong phòng ngủ nghiên cứu huyết vị cùng với phương án vật lý trị liệu thể nào cho tiểu Hạo nhi, dù sao có một đệ đệ như vậy, nếu muốn trong khoảng thời gian một tháng nhanh chóng cải thiện thân thể thằng bé thật tốt, quả thật có chút khó khăn, dù sao tuổi của nó còn nhỏ, khó có thể chịu đựng được đau đớn quá lớn, cũng may thân thể Hạo nhi không tính là quá kém, nhưng hàn khí trong cơ thể rất nặng, chắc hẳn thời gian mang thai hàn khí xâm nhập theo nguồn bệnh.

Rất nhanh đã tới hoàng hôn, dùng xong bữa tối, Lam Lăng Nguyệt liền chìm vào giấc ngủ, bởi mấy ngày gần đây luôn mơ thấy ác mộng, ngủ chập chờn, cho nên trước khi ngủ đã biết cách dùng hương ngưng thần thúc đẩy khiến chất lượng giấc ngủ được nâng cao.

Còn Trang ma ma thừa dịp đêm khuya vắng người, mọi người đang say ngủ, đổi sang bộ y phục dạ hành* thò đầu từ trong phòng ra, quan sát bên trong Nguyệt Thanh uyển im ắng không bóng người liền tung mình bay lên mái hiên, hôm nay sau khi biết được chuyện xảy ra ngày hôm qua từ tiểu thư, bà nhanh chóng thăm dò hành tung hôm nay của Lam Lôi Ngao cùng với hiện tại ông ta đang ở trong uyển nào, đã chín năm rồi bà chưa mặc lại bộ y phục dạ hành này, giờ đây bộ đồ có vẻ hơi rộng rãi, lưng cũng trở nên hơi gù.

(Dạ hành y: đồ dùng để hoạt động vào ban đêm)

Do Bích Thủy uyển của Hoa di nương chỉ cách Nguyệt Thanh uyển một cái đầm Bích Thủy, cho nên Trang ma ma cũng không mất nhiều thời gian đã tới phía trên mái hiên Bích Thủy uyển, lúc này bên trong Bích Thủy uyển cũng chỉ có gian phòng của Hoa di nương hắt ra ánh nến, Trang ma ma thò ra một hơi dài, nhẹ nhàng giẫm lên từng mái hiên, đến phía trên mái hiên gian phòng Hoa di nương, gỡ vài mảnh ngói muốn dò xét tình hình bên trong.

Xuyên qua tia sáng yếu ớt, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong màn.

“Lão gia, sao hôm nay người lại bỏ thời gian tới nơi ở tiện thiếp, đầu gối tiện thiếp đến giờ vẫn còn đau nhức đây này.” Hoa di nương hôn dỗi ôm đầu gối của mình, trong giọng tràn đầy oan ức.

“Được rồi, mau ngủ đi, hôm ấy lão gia ta cũng bất lực, mẫu thân đã lên tiếng, ta cũng không thể cãi lại lão nhân gia bà, hôm nay mệt mỏi lắm rồi, ta đến chỗ nàng là để nghỉ ngơi, chờ thân thể lão gia tốt hơn, mới tiếp tục yêu thương nàng được.” Giọng điệu Lam Lôi Ngao so với lúc trách mắng Kiều di nương ban sáng không biết dịu dàng gấp bao lần, nhưng hiện tại bản thân ông bận bù đầu ra, còn sức lực nào mà nghe Hoa di nương kể khổ.

Lời tán tỉnh của hai người trong phòng khiến Trang ma ma chói tai vô cùng, Lam Lôi Ngao bị thương đến như vậy rồi mà vẫn ngựa quen đường cũ. Thối ông trúc chừa khỏi mê qua lớp ngói bị tháo dỡ, chờ đến khi hai người trúng thuốc mê man, Trang ma ma che kín mặt, dùng kiếm sắc bỏ đôi khóa cửa

phòng, lặng lẽ lên vào.

Dù sao thời gian eo hẹp, Trang ma ma không có nhiều thời giờ để lãng phí, dùng nội lực kéo Lam Lôi Ngạo đang hôn mê xuống dưới giường, để thân thể hắn xiêu vẹo dựa vào giường sau đó cầm lên ấm trà trên bàn, bắt đầu đổ nước lên người Lam Lôi Ngạo, loại mê dược này chỉ làm người ta nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng gặp nước lạnh sẽ tỉnh táo ngay lập tức.

Lam Lôi Ngạo tỉnh linh bị nước lạnh kích thích, y phục toàn thân ướt đẫm, dù sao cũng đang là trời đông giá rét, đột ngột phát lạnh khiến ông ta run rẩy, mở cặp mắt bị nước trà hắt ướt, ngẩng đầu lên nhìn thấy hắc y nhân đứng trước mặt mình, vẻ mặt kinh hoàng, chực há mồm chuẩn bị hô cứu mạng, bất chợt một viên dược hoàn lục sắc bay chuẩn xác vào trong cổ họng.

Trang ma ma tách cầm dưới của Lam Lôi Ngạo, đổ toàn bộ số nước trà còn sót lại vào miệng Lam Lôi Ngạo.

“Bây giờ ngươi có thể hô, một giây sau khi hô cái mạng của ngươi đã thuộc về Diêm Vương rồi.” Trang ma ma cầm kiếm sắc trong tay đặt ngay tại cổ Lam Lôi Ngạo, trong con ngươi phát ra luồng sát ý khiến người ta không rét mà run.

“Rốt cuộc ngươi là ai, đêm khuya đến Lam phủ ta là muốn tiền hay muốn mạng, Lam mỗ ta chưa bao giờ gây thù kết oán với ai cả.” Lam Lôi Ngạo chật vật lấy hơi, trong lời nói mơ hồ mang theo nỗi sợ hãi, cũng không biết bản thân vừa nuốt phải cái gì, đành lấy tĩnh chế động, trước tiên thăm dò xem lai lịch của kẻ này.

“Lam Lôi Ngạo, ngươi còn nhớ chuyện xảy ra vào mừng bảy tháng bảy chín năm trước không? Đã quên lời cảnh cáo của ta rồi sao?” Trang ma ma đề thấp âm điệu, dùng âm sắc khó phân biệt nam nữ chất vấn Lam Lôi Ngạo, sát khí trên người càng lúc càng tăng.

Lam Lôi Ngạo nghe đến ngày mừng bảy tháng bảy thì sắc mặt đột biến, ngày đó xảy ra rất nhiều chuyện, ngày đó cũng có kẻ hắc y nhân đối diện nhìn mình như vậy, khác biệt chính là, trên mũi đao của hắc y nhân kia vào chín năm trước tẩm đầy máu tươi.

“Cảnh cáo của cao nhân, Lam mỗ chưa bao giờ quên, ta đối với con bé rất tốt, được hầu hạ ăn ngon, còn cho con bé học nghệ, hiện tại coi như nó võ nghệ đầy mình.” Lam Lôi Ngạo tự cho là thông minh đôi trắng thay đen, không ngờ chín năm trôi qua, vậy mà hắc y nhân này một lần nữa xuất hiện, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều khiến người ta có một loại ảo giác khiếp sợ không dứt, bất quá tại sao hắn lại quan tâm đến nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt đến vậy, trong con ngươi không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc, nếu kẻ này không xuất hiện lần nữa, ông hầu như đã quên mất cái đêm kinh hoàng đó.

“Phải không?” Trang ma ma vừa nói vừa tăng lực vào kiếm sắc trên tay, tựa như một giây sau là có thể trực tiếp lấy cái mạng chó của Lam Lôi Ngạo.

“Cao nhân tha mạng, quả thật Lam mỗ không có ý nghĩ muốn giết nó, nhưng mà chẳng qua nhất thời hồ đồ, con bé cũng không bị thương chút nào, trái lại Lam mỗ lại bị thương tổn cả người, bây giờ vẫn đang tĩnh dưỡng, những lời Lam mỗ nói đều là sự thật, lần này tuyệt đối không có tí chút nào qua loa lấy lệ.” Lam Lôi Ngạo ý thức được bản thân cách nguy hiểm gần một bước, liền cuống cuống sửa miệng, trong lòng thầm nói quả nhiên hắc y nhân này muốn đòi mạng, dường như cái gì hắn cũng biết, chỉ là cố ý dụ chính ông tiến vào.

“Lam Lôi Ngạo, nếu như ta muốn giết ngươi, cho dù ngươi dùng thiên binh vạn mã cũng không ngăn nổi đâu, lần này ta cảnh cáo ngươi, sau này còn dám có suy nghĩ không đúng mực, vậy ngươi chờ người trong Lam gia nhặt xác giúp ngươi đi.” Trong đôi mắt Trang ma ma ánh lên vẻ khát máu, bà có thể khoan dung cho tên này chín năm lạnh nhạt với xem thường tiểu thư, nhưng bà quyết không cho phép ông ta gây nguy hiểm đến tính mạng của nàng.

“Dạ dạ, tiền bối, Lam mỗ sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, tuyệt đối sẽ không làm ra việc gì vượt quá giới hạn, xin ngài cho ta thêm một cơ hội chuộc tội.” Trên mặt Lam Lôi Ngạo toát mồ hôi lạnh, hôm qua âm ỉ như vậy ông nào dám tùy tiện đi đối phó Lam Lăng Nguyệt, ông vốn muốn đợi mọi việc lắng xuống sau đó sẽ sai người điều tra nội tình mấy năm gần đây của Lam Lăng Nguyệt, nhưng theo quan sát, ông vẫn nên ngừng một thời gian, dù sao trước mắt xuất hiện lại hắc y nhân biến mất vào chín năm trước. “Hôm nay đầu chó của ngươi vẫn để lại trên thân thể ngươi, nếu như tái phạm lần nữa, tự ngươi hiểu rõ.” Trang ma ma cố ý cầm kiếm sắc trong tay lượn quanh đầu Lam Lôi Ngạo, xoay người chuẩn bị rời khỏi, bị Lam Lôi Ngạo gọi lại.

“Cao nhân, dừng chân một lát, ngài vừa cho ta uống thứ gì vậy, có thể ban thuốc giải cho ta được không.” Lam Lôi Ngạo giống như chân chó quý gối trước mặt Trang ma ma, cầu xin bà cho mình giải độc.

“Loại độc Thất Hồn đan khó giải, mười lăm ngày phải dùng thuốc giải một lần, ngươi mạo phạm cảnh cáo của ta, đây là trừng phạt, ngươi tốt nhất an phận thủ thường, như vậy sau mười lăm ngày ta sẽ biếu tặng thuốc giải, bằng không sau mười lăm ngày độc phát, đến lúc đó nỗi điên đến mức độ nào, tự mình tưởng tượng.” Nói xong, Trang ma ma lạnh nhạt nhìn xuống Lam Lôi Ngạo đang quỳ trước mình, một cước đá văng ra, phi thân ra khỏi gian phòng.

Lúc này cửa phòng mở toang, gió lạnh tràn vào, Lam Lôi Ngạo bị đá nằm bò trên mặt đất, y phục ướt đẫm, cộng thêm gió lạnh khiến cái lạnh càng thấm vào xương thịt, Lam Lôi Ngạo ông một đời ngạo nghễ cuối cùng vẫn bị người bắt thóp, nghĩ tới bản thân từ đó trở thành con rối trong tay người khác, tức thì ông cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Trang ma ma cũng không vội về Nguyệt Thanh uyển, mà xoay người rời khỏi Lam uyển, không ngừng sử dụng nội lực khống chế khinh công tới trước một cái miếu tam thân nứt danh vùng ngoại ô, vừa mới đứng ổn định, chân khí trong cơ thể liên bắt đầu tiêu tán, lập tức xụi lơ vô lực, Trang ma ma chau mày, điểm ba huyệt vị trước ngực mình. Xem ra vết thương cũ không có cách nào khỏi hẳn, dù rằng đỡ hơn so với chín năm trước, nhưng vẫn chưa thể dùng quá nhiều nội lực.

Chờ chân khí trong cơ thể bình phục hoàn toàn, Trang ma ma lấy ra một chiếc sáo ngọc nhỏ tinh xảo ở bên hông, chợt thổi lên một giai điệu trầm bổng.

Tiếng sáo ngọc cất lên được một đoạn thì nghe thấy có tiếng sáo đáp lại trên ngọn cây không xa, qua khoảng thời gian chừng nửa chung trà, một vài người mặc y phục dạ hành giống nhau lần lượt hiện thân trước mặt Trang ma ma.

“Không biết đêm khuya giáo chủ triệu hoán là có việc gì cấp bách?” Hắc y nhân đầu lĩnh bước lên phía trước, một chân quỳ gối xuống hành lễ đồng thời dò hỏi nguyên nhân.

“Đạo gần đây Ngự Phong đường phía bên kia có động tĩnh gì sao, mấy ngày trước các người mật báo rằng thế lực phân bố của Ngự Phong đường đã thâm nhập tới Kim Hoa quốc, có thể tra ra động cơ của bọn chúng là gì không?” Trang ma ma kéo xuống vải đen trên đầu, bên trong giọng nói không nóng không lạnh ẩn chứa sự nghi hoặc, chín năm trước bà và giáo chủ Ngự Phong đường Phong Thần đánh tới lưỡng bại câu thương*, chạy trốn tới Kim Hoa quốc thì bà liền ẩn nấp, không ngờ trước khi tiểu thư trở lại Lam phủ mấy ngày thì nhận được mật báo rằng thế lực Ngự Phong đường thâm nhập, bà vô cùng bất an, hiện tại ưu thế duy nhất của bà chính là địch ở ngoài sáng bà ở trong tối, dễ dàng đổ dầu vào lửa, nắm giữ tình thế phát triển.

(Lưỡng bại câu thương: cả hai phía đều bị thương, không ai thắng ai.)

“Bọn họ vẫn chỉ ẩn nấp, hóa trang thành thương nhân, cũng không có gì khác thường, thuộc hạ đã phái người âm thầm theo dõi, bọn họ trong tầm mắt của chúng ta, chắc chắn sẽ không làm ra được bất kỳ thủ đoạn gì.” Hắc y nhân hướng về phía trước bẩm báo lại tình báo lấy được mấy ngày gần đây y theo sự thật.

“Từ xưa tới nay mục Phong Thần kia làm việc đều không theo lẽ thường, Lôi Ngao, người cần phải dặn dò, tinh thần luôn trong trạng thái sẵn sàng, nhất định không thể gây ra sai lầm, chín năm trôi qua, hiện tại nguyên khí cũng đã gần như hồi phục hoàn toàn, giờ chỉ chờ gió Đông trở về lại vị trí cũ.” Nét mặt Trang ma ma lộ ra nghiêm cẩn, nữ nhân gọi là Phong Thần kia vô cùng đáng sợ, tâm tư và từng bước thủ đoạn đều ngoan độc, chín năm trước do nội thương quá nặng cho nên đành phải ngưng lại kiếm quyết tầng cuối cùng Phượng Vũ Cửu Thiên.

“Thuộc hạ đã rõ, chủ tử, gần đây có một tổ chức tên Quý Trung đường đang điều tra sự tình chín năm trước tại Lam phủ, chúng ta có cần can thiệp không?” Hắc y nhân được gọi là Lôi Ngao lúc đang đi thăm dò từng có người hỏi han về sự tình Lam phủ, nên tra xét căn nguyên toàn bộ lại một lượt, nhưng kỳ quái chính là tra không ra thân phận đường chủ Quý Trung đường Quý La Sát, dù sao bất luận việc gì liên quan tới giáo chủ bọn họ cũng không thể phớt lờ.

“Không cần, tùy các nàng, cũng nên để chính nàng tôi luyện một chút, có một số việc nhất thiết cần chính nàng hiểu rõ.” Trang ma ma nghe tới tên Quý Trung đường, khóe miệng hiện lên một tia cười khê, tiểu thư coi như là bắt đầu trưởng thành, bà cũng không thể chuyện gì cũng đều nói cho tiểu thư hay, mặc dù hiện tại tiểu thư không phải yếu, nhưng cũng không tính là mạnh, tương lai nàng còn phải đối mặt với rất nhiều âm mưu quỷ kế người lừa ta gạt, nàng cần rèn luyện, cần có kỹ năng đối phó với tất cả những biến cố xảy ra bất ngờ.

“Dạ, thuộc hạ sẽ bỏ lệnh cấm.”

“Gần đây chỉ cần quan sát chặt chẽ Ngự Phong đường là được, không còn chuyện gì nữa, các người rút hết đi.” Trang ma ma nhìn ánh trăng lúc này, mấy ngày nữa chính là mười lăm tháng giêng, mặt trăng càng lúc càng tròn, không biết giờ này năm sau mình có còn sống để được ngắm nhìn ánh trăng sáng như vậy nữa không.

Sau khi Trang ma ma trở về gian phòng trong Lam phủ, cởi bỏ bộ đồ hắc y cất vào trong bọc đồ, nhét vào dưới đáy hòm thuốc bên trong ngăn kín.

Cả đêm Lam Lăng Nguyệt mượn hương ngưng thần thoải mái ngủ, còn Lam Lôi Ngao bên Bích Thủy uyển lại ác mộng cả đêm, bị hắt nước lạnh nhiễm phong hàn, sốt liên miên, một đêm trần trọc không ngủ nổi.

Bởi vì tháng giêng là lúc khí âm hàn hưng thịnh, mấy ngày nay Lam Lăng Nguyệt rất ít tới Quý Trung đường, có thời gian sẽ chăm cứu vật lý trị liệu cho tiểu Hạo nhi, lúc đầu tiểu Hạo nhi rất chống đối, nguyên nhân chính là do vũng châm*, nhưng dù sao trước lạ sau quen, Lam Lăng Nguyệt không ngừng dỗ dành lừa gạt các kiểu đại loại các tiểu cô nương thích tiểu anh hùng mới trị khỏi nỗi sợ vũng châm của thằng bé.

(Vũng châm: bị choáng, sốc do châm cứu.)

Trong nháy mắt đã đến mười lăm tháng giêng, mà hôm nay đối với Âu Dương Mặc Thần là một ngày đặc biệt, nguyên do vì thất sắc cô độc phát tác sớm nên sinh thân năm nay của hắn tránh thoát một kiếp, đây được xem như là sinh thân an ổn nhất trong mười lăm năm qua, nhưng việc độc phát sớm trừ Ôn Vân Mặc và Lam Lăng Nguyệt cùng với Âu Dương Mặc Thần biết, những người còn lại đều không hay biết, mà ngày hôm nay cũng đã định trước là một ngày không bình thường.

Hắc Phong yêu đồ đệ sót ruột sáng sớm đã xuất hiện ở ngoài cửa Thần Vương phủ, bởi vì vội vã gấp rút lên đường cũng bất chấp chính đốn lại về ngoài, vác theo tân dược hoàn mà chính mình nghiên cứu, cấp bách chạy tới Thần Vương phủ, đi về phía thư phòng của Âu Dương Mặc Thần, bởi vì ngày như này, tiểu đồ đệ của ông sẽ ở trong phòng băng luyện công.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Băng Càng Thêm Sương Giá

Lúc Hắc Phong đi vào băng thất, trong phòng băng không một bóng người, điều này khiến lòng ông dâng lên một dự cảm không lành, hôm nay quá trái với bình thường, nếu tiểu đồ đệ của ông không ở trong băng thất luyện Quy Tức Đại pháp thì hắn sẽ đi đâu, dù sao hôm nay cũng không phải là một ngày

bình thường.

Vác cái bọc lớn luồn quần trong Thần Vương phủ một hồi rốt cuộc cũng tìm được Âu Dương Mặc Thần ở hậu hoa viên, lúc này Âu Dương Mặc Thần đang ngồi ghế đá uống trà, nước trà pha bằng sương sớm ngọt và tươi mát hơn nhiều so với nước suối.

“Đồ đệ, thầy tìm con khắp nơi, giờ nào rồi mà con còn có tâm trạng uống trà, con có chỗ nào không thoải mái không, lại đây để ta bắt mạch cho con.” Hắc Phong tăng nhanh cước bộ tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, quăng bọc lớn đựng đan dược lên bàn đá.

“Sư phụ, người cũng uống một chén đi, mùi vị không tồi đâu.” Âu Dương Mặc Thần không trả lời nghi hoặc của Hắc Phong mà mời Hắc Phong ngồi xuống uống trà, đây coi như là lần đầu tiên hắn hưởng thụ cảm giác sinh nhật, lạnh lẽo trên người cũng thu lại rất nhiều, hắn nghĩ tới một ngày sống cuộc sống của một người bình thường.

“Hôm nay khí sắc của con không tệ nhỉ.” Hắc Phong nhìn khuôn mặt của tiểu đồ đệ xong, tay phải chụp lật cổ tay Âu Dương Mặc Thần bắt mạch, mạch tượng bình ổn không có rối loạn như mọi năm, Hắc Phong vuốt vuốt chòm râu, nghiền ngẫm nhìn Âu Dương Mặc Thần.

“Ta phát độc sớm, sớm năm ngày, sinh nhật năm nay ta có thể như một người bình thường rồi.” Âu Dương Mặc Thần phát ra từng câu từ bình thản, giống như đang kể một câu chuyện chẳng liên quan đến mình.

Lúc Hắc Phong nghe đến đoạn độc phát sớm, sắc mặt không khỏi đại biến, dù sao thất sắc cổ độc cũng không phải ghê gớm bình thường, mỗi năm sau khi độc phát, ông phải dùng một khoảng thời gian khá dài giúp tiểu đồ đệ điều trị, thân thể mới chuyển biến tốt, nhưng hôm nay nhìn tinh thần tiểu đồ đệ rất sung mãn, chẳng lẽ tiểu đồ đệ gặp được cao nhân nào đó.

“Lúc ta độc phát được Quỷ la sát cứu, nếu không thất sắc cổ độc kết hợp với Tiêu Dao tán, dự là hiện tại mạng ta đã không còn.” Âu Dương Mặc Thần biết Hắc Phong lão đầu muốn hỏi cái gì, tự mình kể hết toàn bộ sự việc, bớt cho ông ta lại bắt đầu lái nhai.

“Quỷ La Sát? Là nữ tử chúng ta gặp ở buổi đầu giá đúng không, không ngờ y thuật của nàng ấy cao siêu đến thế, tuổi còn trẻ đã đạt tới cảnh giới này không phải là nhân vật đơn giản, chỉ là tại sao nàng ấy lại cứu con, thầy nhớ các con không phải suýt chút nữa đánh nhau ở Hỏa Linh quốc sao.” Đôi mắt sắc bén của Hắc Phong tựa như ngửi được có mùi gian tình.

Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi không đáp trả Hắc Phong, lão sư phụ này có thể nói hai câu đứng đắn đã là cực hạn, bản thân cúi đầu pha trà, hoàn toàn phớt lờ Hắc Phong.

“Mỗi lần toàn như vậy, thời điểm chính yếu thì lại dừng, đồ đệ, thói quen này của con không tốt đâu, nên sửa đổi, nếu không đến đêm động phòng hoa chúc con cũng dừng đột ngột vậy chẳng phải mất hứng sao.” Về mặt Hắc Phong tối sầm, đồ đệ này nhất định là ông trời có ý phái xuống chống đối lại ông mà.

Tính cách Âu Dương Mặc Thần vốn cũng không thích nhiều lời, tiếp tục im lặng uống trà, còn Hắc Phong giống như xù lông không ngừng đi qua đi lại trước mặt Âu Dương Mặc Thần, đến tận khi quản gia Vương Phúc tìm đến.

“Vương gia, cuối cùng cũng coi như tìm được người, Đào công công trong cung lại tới truyền thánh chỉ, người nhanh tới tiền viện xem một chút đi.” Vương Phúc chạy đến thở không ra hơi, hồng hển báo cáo lại tình hình tiền viện cho Âu Dương Mặc Thần biết.

Âu Dương Mặc Thần nghe đến Đào công công, chân mày luôn mở ra bỗng nhăn lại một chỗ, kẻ đó thật đúng là không biết ngừng, chén trà trong tay bị bóp chặt.

“Một lão thái giám chạy tới làm gì, đồ đệ, có phải con và lão hoàng đế lại gây chuyện với nhau không.” Hắc Phong nhìn sắc mặt tiểu đồ đệ liền biết, lão hoàng đế kia chọc vào đồ đệ nhà ông, đoán rằng Tiêu Dao tán mà đồ đệ vừa nói tới chính là do lão hoàng đế hạ.

Âu Dương Mặc Thần cũng không nói lời nào, đi về phía tiền viện, cho dù ông ta lại đang âm mưu thủ đoạn gì thì trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một vở hài kịch.

Lúc này bên trong tiền viện Thần Vương phủ ngoại trừ Đào công công phía sau gã còn đứng mười mấy cao thủ đại nội, đoán ra được đây đều là cao thủ đứng đầu trong hoàng cung, chỉ đến truyền thánh chỉ mà lại huy động nhiều người như vậy ngược lại lộ ra kỳ quái.

Đào công công thấy Âu Dương Mặc Thần mặc cẩm bào tím đậm xuất hiện trong tầm mắt, lật đặt tiến lên vài bước nói: “Vương gia, cuối cùng ngài cũng tới.”

“Người không phải muốn truyền thánh chỉ sao, đọc đi.” Trên gương mặt âm lãnh của Âu Dương Mặc Thần hiện lên vẻ chét chóc, nhìn thánh chỉ trong tay Đào công công, cười khẩy.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, sau khi Thần Vương tiếp nhận thánh chỉ này, nhanh chóng tiến cung, việc này có liên quan đến vấn đề Lệ Phi, hy vọng các người chớ hành động theo cảm tính, khâm thủ.” Chất giọng the thé của Đào công công đọc đến hai chữ Lệ Phi đặc biệt chói tai.

“Vương gia, tiếp chỉ là có thể theo tạp gia tiến cung được rồi.” Đào công công đọc xong thánh chỉ cố ý lướt nhìn Âu Dương Mặc Thần, còn làm động tác tay mời đi.

Lúc Âu Dương Mặc Thần nghe đến hai chữ Lệ Phi, trong lòng có một tia xúc động, từ khi sinh mẫu của hắn biến mất năm hai tuổi ấy, 15 năm hắn chưa từng nghe thấy kẻ đó nhắc tới tên sinh mẫu của hắn, mười lăm năm, rốt cuộc đã có tin tức về ngạch nương sao? Trong lòng Âu Dương Mặc Thần giống

như có ngàn lớp sóng lớn cuộn trào, hấn hy vọng thật sự có tin tức của ngách nương.

“Ta sẽ theo người.” Âu Dương Mặc Thần không nhiều lời, mười mấy năm trôi qua cho dù là một tia hy vọng mỏng manh về ngách nương hấn cũng sẽ không bỏ qua mà đi tìm, thánh chỉ kẻ kia có nhắc tới ngách nương, chắc hấn đúng thật là có tin tức về ngách nương, tự mình sẽ tiến cung một chuyến.

Cuối cùng nổi thấp thỏm trong lòng Đào công công cũng được gỡ xuống, dù sao trước khi đi hoàng thượng đã hạ lệnh bắt buộc, hôm nay nhất quyết phải bắt Âu Dương Mặc Thần tiến cung, còn để gã dẫn theo mười mấy thị vệ đại nội, gã không ngại sử dụng võ lực cường chế hấn vào cung.

“Chao ôi, thật sự là trời không phụ người có lòng, đồ đệ, cuối cùng đã có chút hy vọng, con đi đi, nhanh trở về nhé, buổi trưa vi sư tự mình xuống bếp, dù sao hôm nay là sinh thần của con, để cho con nếm thử tay nghề của sư phụ.” Về mặt Hắc Phong vui mừng, chỉ có ông mới hiểu bao năm qua tiêu đồ luôn cầm đầu cố chấp tìm kiếm Lệ Phi, sống không thấy người, chết không thấy xác, mười năm trôi qua hấn chưa từng từ bỏ.

Âu Dương Mặc Thần gật đầu, vội theo Đào công công lên chiếc xe ngựa hoàng thất chạy về phía hoàng cung.

Ta là đường phân cách mắt long lạnh lấp lánh.

Lúc này trong Càn Thanh cung, hoàng thượng Âu Dương Diệp đứng ngồi không yên bên trong tấm cung, từ sau lần ông tự ý hạ được Âu Dương Mặc Thần với mong muốn việc hôn thú này gao nấu thành com thất bại, mấy ngày nay tâm trạng ông luôn không yên, mấy lần hạ chỉ sai Âu Dương Mặc Thần tiến cung đều bị cự tuyệt, lại còn buông lời độc địa, muốn hấn tiến cung trừ phi là ngày ông băng hà, sau khi nghe nói như thế, ông nổi trận lôi đình, nếu như thật sự Âu Dương Mặc Thần buông tay không can dự đến quốc sự hay binh quyền, nơi biên cương kia hỗn loạn thì phải cử ai xuất chinh, điều này khiến ông vô cùng đau đầu, nhưng ông lại không vút được bộ mặt già nua để xuất cung tới Thần Vương phủ, ông đường đường là vua một nước biết tha mặt mũi chỗ nào.

Tính toán hôm nay là ngày Âu Dương Mặc Thần độc phát, ông muốn nhân dịp sinh thần của hấn bù đắp một chút, nên sớm sai ngự thiện phòng hấp thượng thọ bao, chuẩn bị thức ăn ngon nhất, ông muốn mượn cơ hội này để cải thiện mối quan hệ với nhi tử.

“Hoàng thượng, Thần vương điện hạ đã chờ ở ngoài Càn Thanh cung, nô tài có nên để ngài ấy trực tiếp tiến vào không?” Đào công công gấp gấp chạy về phục mệnh đồng thời xin ý kiến có nên để Thần vương tiến vào hay không.

“Hấn tới rồi sao, mau mau để hấn tiến vào, người cũng nhanh thông báo cho ngự thiện phòng mau chóng bung thọ bao với cao điểm lên.” Âu Dương Diệp đang chìm vào trong suy nghĩ thì nghe thấy tiếng hồi bẩm của Đào công công, lập tức thẳng người, phân phó truyền cho Âu Dương Mặc Thần vào, còn ông rời khỏi long ý đi xuống.

Âu Dương Mặc Thần dưới sự dẫn dắt của Đào công công bước vào Càn Thanh cung, xung quanh lộ ra vẻ tiêu điều, mỗi góc Càn Thanh cung đều có cung tỷ đứng, tên đó thì lại đứng ở giữa Càn Thanh cung giống như đang chờ đợi mình, thế nhưng hấn không quan tâm, mục đích chuyến đi này của hấn chỉ có một, đó là hỏi thăm tin tức từ tên cận vệ này.

“Mặc Thần, xem ra thánh chỉ mời người cũng chẳng dễ dàng gì.” Âu Dương Diệp vốn muốn nhẹ nhàng hỏi han, thế nhưng nhìn tới gương mặt băng lãnh của Âu Dương Mặc Thần, tất cả bỗng thay bằng một câu chất vấn.

“Ta tới gặp ông không phải để nghe ông nói lời dư thừa, ông có thể có tin tức của mẫu phi ta?” Âu Dương Mặc Thần đi thẳng vào vấn đề, cũng không cho Âu Dương Diệp chút thể diện nào, con người âm lãnh nhìn chằm chằm vào ông ta, không thành an, cũng không quý.

“Ta sai ngự thiện phòng chuẩn bị thọ bao, hôm nay là sinh thần của con, cái này nhất định phải ăn, hôm nay độc phát ra sao, chốc nữa không cần về vương phủ, hôm nay ta đã sai tất cả thái y trong Thái Y viện đợi mệnh, như vậy có thể làm giảm bớt đau đớn khi con độc phát.” Âu Dương Diệp cố ý tạo đề tài, cố ý diễn vai người cha nhân từ, chơi bài tình thân.

“Ông biết vì sao ta lại tới gặp ông, cũng biết mẫu phi là uy hiếp của ta, ta chỉ lặp lại một lần nữa, nói cho ta biết tin tức của mẫu phi ta?” Cả người Âu Dương Mặc Thần tản ra khí lạnh, hấn gian nan chịu đựng, từ trong lời nói thoáng qua của Âu Dương Diệp, khiến hấn chắc chắn ông ta lại đang lừa hấn.

“Từ sau khi người theo vào, mở miệng ngậm miệng luôn là mẫu phi của người, trong mắt người còn có phụ hoàng ta sao?” Dường như việc Âu Dương Diệp chịu đựng để lấy lòng Âu Dương Mặc Thần không mang đến bất kỳ tác dụng nào, trong lòng không khỏi chơi vơi, ông không biết nên làm gì mới có thể làm cho nhi tử này không còn hận ông như vậy nữa, ông không sai khi muốn hấn nói dối tông đường, đây là quy định của tổ tông định ra, lẽ nào chỉ phạm vào một sai lầm liền không thể được tha thứ.

“Ông có coi ta là con của ông sao? Ông còn nhớ khi ta độc phát năm bốn tuổi, ta đã khóc lóc cầu xin ông tìm thái y chữa trị cho ta thế nào không, ông đã làm gì? Chỉ biết ngậm ngùi với quý phi của ông, không thêm đếm xỉa tới ta, khi ta khóc hỏi mẫu phi, ông luôn lạnh lùng sai thị vệ đuổi ta ra, thân tình với ta vốn không liên quan, ta cũng chẳng vui sướng gì, nhưng ông đừng dùng lời nói dối khiêu khích giới hạn của ta.” Lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần mất không chế cảm xúc, con người cũng trở nên đồ ngấu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71• Riển Cố Đánh Người

Chương 1. Diện Cú Danh Người

Từng câu từng chữ cay nghiệt của Âu Dương Mặc Thần lặp đi lặp lại trong đầu của Âu Dương Diệp, những ký ức mà ông đã cố hết sức lờ đi từng chút một gọi ông nhớ lại những chuyện ngu xuẩn mình từng làm, ông cho rằng chỉ cần nỗ lực bù đắp thì có thể làm cho Âu Dương Mặc Thần quên đi, nhưng với tình hình hiện giờ xem ra suy nghĩ của ông quá đơn giản rồi.

“Năm người hai tuổi, trầm từng phái binh đi tìm, thậm chí lật tung cả Kim Hoa quốc nhưng không tìm ra bất cứ dấu vết nào, vào lúc đó biên quan báo nguy, kinh phí quốc khố có hạn, xét theo lợi ích lâu dài trầm chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, nhiều năm trôi qua rồi giả sử có tìm thấy có lẽ cũng chỉ là thi thể, người lại chẳng hề có chút ấn tượng nào với những người kia, hơn nữa sự độc ác của chúng không phải là ví dụ tốt nhất sao.” Âu Dương Diệp nhẫn nại giải thích cổ chấp một thời trong lao.

Âu Dương Mặc Thần chẳng vì lời của Âu Dương Diệp mà thay đổi sắc mặt, ngược lại khoe miệng dâng lên một nụ cười chế nhạo, lúc nào kẻ này cũng có một đồng lý do lý tưởng này nọ để bào biện cho sự việc, nguy hiểm, luôn luôn, từ đầu đến cuối.

Âu Dương Diệp thấy Âu Dương Mặc Thần không phản bác mình, mà đứng thẳng tại chỗ, cặp mắt đục ngầu tràn đầy ý cười chế nhạo, chỉ như vậy thôi cũng đủ để đâm thủng lòng tự trọng của ông ta.

Ngay khi bầu không khí giữa hai người đang vô cùng gay gắt, Đào công công dẫn theo các tiểu thái giám Ngự Thiện phòng dâng thọ bao.

“Hoàng thượng, thọ bao và các loại cao điểm đã được bày biện xong xuôi, ngài có cùng vương gia vào vị trí không, dù gì thọ bao nên dùng khi nóng mùi vị mới thơm ngon.” Dấu sao Đào công công cũng ở trong cung hơn ba mươi năm, lần nào cũng xuất hiện kịp thời.

“Mặc Thần, hôm nay là sinh thần của người, những chuyện cũ năm xưa đều xóa bỏ tất cả, người cùng trầm tới ăn thọ bao đi, trầm hứa với người sau này tuyệt đối sẽ không ép buộc người làm bất cứ chuyện gì, hãy cho người cha một cơ hội bù đắp, cũng là cho người một cơ hội giải thoát, được không?” Âu Dương Diệp tới bên cạnh Âu Dương Mặc Thần, cố gắng giống như một người dân bình thường đang cùng con trai mình trò chuyện về việc nhà, kéo gần khoảng cách.

Thời điểm Âu Dương Diệp tính kéo vai mình, Âu Dương Mặc Thần nhanh chóng né tránh, ‘xóa bỏ’ nghe mới nhẹ nhàng làm sao, trên cánh tay hắn đã có mười lăm vết sẹo, hầu như mỗi khi đến sinh thần, mỗi lần độc phát hắn đều tự rạch một đường để lễ bái bản thân đã vượt qua cơn đau đớn, đến giờ những vết sẹo đó nằm trên cánh tay mãi không lu mờ, giống như trái tim người lạnh đã bị hắn niêm phong cất giấu vào nơi sâu thẳm từ lâu.

“Ông làm hoàng thượng rất thành công, bởi vì cả thiên hạ này đều bị ông tính kế trong lòng bàn tay, nhưng ông không xứng làm một phụ thân, hôm nay là lần cuối cùng ta khoan nhượng cho ông, từ nay về sau đừng để ta nghe thấy tên ngạch nương từ mồm ông một lần nào nữa, ông không xứng đáng gọi tên mẹ.” Cuối cùng Âu Dương Mặc Thần không nhịn được nữa, thời điểm Âu Dương Diệp tính kéo lại mình lần nữa, dùng nội lực đánh văng ra.

Âu Dương Diệp bị Âu Dương Mặc Thần bất thành thành dùng nội lực đánh văng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắn, tựa như không dám tin người nhi tử này thật sự dám ra tay với ông ta, mặt đỏ phừng, lửa giận trong lòng bùng bùng bốc lên: “Âu Dương Mặc Thần, người thật quá ngông cuồng, người thật sự nghĩ rằng mẫu phi Phong Lệ Nhã của người tốt lắm sao? Trầm ân sủng ả ba năm, nhưng trong ba năm đó ả đều lạnh nhạt cùng cực, năm đó mang người trong người lại không hề lo sợ mà hạ độc trầm, trầm niệm tình phu thê, nghĩ cho cốt nhục của trầm trong người, trầm nhiều lần tha thứ, kết quả vẫn là trầm sai, cái ả thách thức chính là tôn nghiêm hoàng thất, là thể diện của trầm, trầm làm tất cả vì ả, còn muốn trầm như nào mới phải? Từ đầu đến cuối trái tim ả không hề có trầm, phản bội lại sự tin tưởng của trầm, không biết đã cho trầm đội bao nhiêu cái nón xanh, loại đám phụ này trầm đã đối xử với ả hết lòng hết dạ.”

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy Âu Dương Diệp si nhục mẫu phi của hắn như vậy, tất cả lý trí đều bị cảm xúc thay thế, tay phải nắm chặt đánh về phía Âu Dương Diệp, may mắn Âu Dương Diệp tránh được kịp thời, nắm tay đánh lên cây cột trong Càn Thanh cung, trên cung trụ bằng vàng lưu lại ấn quyền rất sâu, còn tay phải Âu Dương Mặc Thần cũng vì va chạm mạnh nên đoạn xương ngón tay bị gãy tạo thành mảng máu.

“Âu Dương Diệp, đám này ta đánh thay cho mẫu phi ta.” Giữa lúc Âu Dương Diệp kinh hãi nhìn kim trụ, Âu Dương Mặc Thần nắm tay lại đánh tiếp tới, không chừa không chừa chuẩn xác vào má phải của Âu Dương Diệp.

“Đám này biếu tặng mười bảy năm ta gọi người là phụ hoàng.” Âu Dương Mặc Thần không chờ Âu Dương Diệp kịp phản ứng, một đấm khác đánh về phía má trái của Âu Dương Diệp, tức thì hai bên mặt trái phải mặt sưng to như bị nhét hai quả trứng gà vào.

“Người tới, bắt lại tên nghịch tử này cho ta.” Âu Dương Diệp gào thét không rõ ràng, tư tưởng của Âu Dương Mặc Thần vốn tương đối độc đoán, hành động điên rồ càng khiến cho cục diện khó có thể khống chế, lẽ ra hôm nay là muốn cùng hắn cải thiện tình phụ tử, nhưng hiện giờ, trong mắt Âu Dương Diệp lướt qua một tia tàn độc, ông sẽ không để Âu Dương Mặc Thần trở thành thanh kiếm sắc uy hiếp chính mình, đã không thể sử dụng được, vậy thì diệt trừ.

Tiếng Âu Dương Diệp vừa dứt, trầm tên thị vệ phá cửa xông vào, bắt quả vừa vào đến nơi nhìn thấy tình cảnh không khỏi bất ngờ, ầy vậy mà Vương gia Kim Hoa quốc của bọn họ lại đánh hoàng thượng, chỉ sừng sốt một giây, mọi người vội vây quanh Âu Dương Mặc Thần, còn Âu Dương Diệp lại được bọn thị vệ bảo hộ bên ngoài, phòng ngừa hoàng thượng lại bị đánh nữa.

Âu Dương Mặc Thần đứng trong vòng vây chặt chẽ của thị vệ, cũng không tiếp tục ra tay, tâm tình trái lại từ từ bình tĩnh, nhìn gương mặt bị hắn đánh đến chập vạt của Âu Dương Diệp, hắn không hề hối hận, kẻ đó đáng đánh.

“Bắt Âu Dương Mặc Thần lại, nhốt vào Tông Nhân phủ* nghe xong rồi xử trí.” Âu Dương Diệp xoa xoa khuôn mặt bị sưng, sai thị vệ vây bắt Âu Dương Mặc Thần.

(Tông Nhân phủ: là cơ quan quản lý nội bộ hoàng tộc thời quân chủ Trung Hoa và Việt Nam. Nhiệm vụ của phủ này là: trông nom sổ sách, ngọc phả, đèn miếu trong hoàng tộc; giải quyết các vấn đề có liên quan đến các thân vương, công tử, công tôn,...)

“Không cần các người trối, tự ta đi, sớm muộn sẽ có ngày người cầu xin ta đi ra, không tin chúng ta cứ chờ mà xem” Âu Dương Mặc Thần thả lỏng hai tay đang nắm chặt bên trong cẩm bào tím đậm kia, không có bất kỳ phản kháng nào mà trực tiếp theo thị vệ chuẩn bị vây bắt hắn rồi khỏi Càn Thanh cung, trước khi hắn đi còn để lại một nụ cười như có như không khiến cho người khác có loại ảo giác quỷ dị.

Sau khi áp giải Âu Dương Mặc Thần xuống, Càn Thanh cung khôi phục về thế lãnh như cũ, thọ bao và cao điểm trong mắt Âu Dương Diệp đặc biệt trào phúng, con tức giận thối căng trong người ông ta lại không có chỗ phát tác, chỉ đành gạt đồ thọ bao cùng cao điểm chất đầy trên bàn xuống đất, phui tay áo về long tháp trên cao, sai Đào công công đi truyền thái y chữa sưng.

Biến động tại Càn Thanh cung kết thúc, tin tức Âu Dương Mặc Thần đánh hoàng thượng toi bởi xúc phạm long uy bị giam trong Tông Nhân phủ từ trong cung truyền ra, khoảng độ một canh giờ bên ngoài cung cũng bắt đầu bàn tán xôn xao, thêm mắm dặm muối tự thuật lại chuyện này, có người nói do hoàng thượng lấy danh nghĩa Lệ phi lừa gạt tam vương gia, tam vương gia thẹn quá hóa giận mới mạo phạm đến hoàng thượng, nhưng có người truyền phiên bản khác rằng tam vương gia không hài lòng thọ yến hoàng thượng chuẩn bị cho mình, dẫn tới phụ tử bất hòa, càng ghê gớm hơn có người còn dám truyền tam vương gia Âu Dương Mặc Thần âm mưu bức vua thoái vị nên bị bắt vào Tông Nhân phủ.

Nhưng bất kể là phiên bản gì được truyền đi, sau khi chuyện này phát sinh, sung sướng nhất không ai bằng chính là thái tử Âu Dương Dục Hi.

Lúc này trong phủ thái tử, thái tử phi Tả Nghiê San vui vẻ bày biện một bàn đồ ăn ngon vào chính Ngọ, cùng thái tử Âu Dương Dục Hi đối diện nhau uống rượu, hầu hạ bên cạnh còn có trắc phi Kiều Vân Nhi.

“Thái tử gia, hôm nay là một ngày đáng vui mừng, khối ung nhọt tam vương gia đã được loại bỏ, trên triều đình không còn người có thể uy hiếp địa vị của ngài nữa rồi.” Kiều Vân Nhi quỳn rừ rớt cho Âu Dương Dục Hi một ly rượu Ngọc Lộ nguyên chất, thuận tiện chúc mừng thái tử.

“Điện hạ, ngọn lửa này có lẽ nên đốt lớn thêm một chút, thần thiếp đã đem mấy thứ đó truyền khắp phổ phường rồi, lần này Âu Dương Mặc Thần muốn cự mình cũng khó.” Trong đôi mắt đẹp của Tả Nghiê San hiện lên niềm vui sướng khi thực hiện được gian kế, nàng ta giới nhất về lập mưu tính kế, dùng lòng người thực hiện ý đồ phóng lửa lúc gió to.

“Việc tung tin đồn làm sạch sẽ một chút, hắn ta chỉ bị giam nhốt trong Tông Nhân phủ, với mảnh khỏe của hắn muốn vuron lên không khó, nàng cũng đừng nghĩ tam đệ của ta quá ngu dại.” Âu Dương Dục Hi từ đầu tới cuối đều im lặng, cho dù Âu Dương Mặc Thần ưu tú hơn y gấp trăm gấp ngàn, cuối cùng cũng chỉ là một tên dính độc, sống không quá 23 tuổi, đến tận khi y buông bỏ giang sơn có lẽ vẫn chẳng vào được tay hắn, chẳng qua mấy năm nay hắn được vị sư phụ thần bí kia nghĩ ra các loại biện pháp giúp hắn giải độc, y lo sợ nếu như Âu Dương Mặc Thần giải được độc trong người sẽ uy hiếp đến hoàng vị của y, dù sao ngôi vị hoàng đế của y không được phép có bất cứ sai sót nào.

“Điện hạ yên tâm, thiếp làm việc chàng cũng biết, nhìn tình hình này đoán chừng tam đệ đã đánh phụ hoàng đến nói không nổi, chỗ thần thiếp có một lọ Ngọc Phu Lộ Tây Vực, là thánh phẩm chữa tiêu sưng, gia cầm lấy biểu kính phụ hoàng đi.” Tả Nghiê San cười khê lấy từ trong tay áo ra một bình sứ trắng nhỏ đặt vào tay Âu Dương Dục Hi, thuận thế vuốt nhẹ mấy cái.

Tả Nghiê San cơ trí và phong tình trái lại rất hợp khẩu vị của Âu Dương Dục Hi, đây cũng là lý do Tả Nghiê San trở thành thái tử phi năm năm nhưng vẫn được sủng ái hết mực, nàng ta rất giỏi trong việc nắm được dã tâm trần đầy và dục vọng nguyên thủy nằm sâu tận đáy lòng của nam nhân.

“Quả nhiên ái phi hiểu bản điện hạ nhất, vậy bản điện hạ lập tức tiến cung, nhân tiện cùng phụ tá thương lượng một chút đối sách tiếp theo, buổi tối chuẩn bị rượu ngon chờ bản điện hạ ở Nghiê Thường các.” Âu Dương Dục Hi xoa vài cái trên mu bàn tay của Tả Nghiê San, ý tứ sâu xa nhìn nàng ta, rồi cầm Ngọc Phu Lộ đứng dậy rồi khỏi yến hội, dẫn thị vệ đi theo về phía cửa phủ thái tử.

Tả Nghiê San khê cười nhìn theo Âu Dương Dục Hi rồi đi, nhìn sang Kiều Vân Nhi vẫn không ngừng gấp ăn, liền ‘cách’ một tiếng đặt mạnh đôi đũa lên chén sứ.

“Muội muội ăn thật ngon miệng, làm tỷ tỷ ta không dám động đũa, muội muội nhàn rồi quá đi.” Tả Nghiê San ghen ghét cũng không thể hiện lên trên mặt, bên ngoài bao dung biết cử xử đúng mực, nhưng sau lưng thủ đoạn âm ngoan lại không chê vào đâu được, trắc phi nào cũng kính sợ tránh xa nàng ta, chỉ có Kiều Vân Nhi luôn gây chuyện khiêu khích nàng, mặc dù thủ đoạn không bằng nàng, chẳng qua trái lại có chút ít khôn vặt.

“Tỷ tỷ say mê quốc sự đương nhiên là buồn lo quá nhiều, muội muội đây là do mang thai thôi, muội không đói, nhưng hoàng tử tương lai trong bụng muội đói thì muội cũng đành chịu thôi.” Mặc dù Kiều Vân Nhi khiến Tả Nghiê San bức bối dẫu đã kích nàng trước mặt mọi người, nhưng nàng có bảo vật hộ thân, mà Tả Nghiê San chỉ có một nữ nhi, hơn nữa bởi vì khi sinh mất máu quá nhiều nên bị chuẩn đoán tử cung bị thương tổn cần điều trị, trong vòng năm năm không thể có thai, cho nên hai chữ nhi tử này là vết thương lòng của Tả Nghiê San.

“Có vài người rõ ràng là chim trĩ, lại muốn dựa vào cái thai trong bụng vọng tưởng bay lên đầu cành, Kiều trắc phi, làm sao muội biết trong bụng nhất định là hoàng tử, mới hai tháng đã nóng lòng như vậy, tỷ đoán có lẽ nó không sống được tới ngày đó đâu.” Tả Nghiê San định ăn cuối cùng bị Kiều Vân Nhi phá hỏng, dùng khăn tay lau lau khóe miệng rồi vút lên trên bàn, đôi mắt đẹp sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm vào bụng Kiều Vân Nhi mấy giây, sau đó khóe miệng câu lên một đường vòng cung, được thiếp thân tỷ nữ đỡ rồi khỏi yến hội.

Kiều Vân Nhi bị Tả Nghiê San nhìn khiến toàn thân phát run, dù sao Tả Nghiê San cũng là nhân vật không thể xem thường, khối thịt trong bụng này cũng là vương bài cho nàng chỗ đứng trong phủ thái tử, nàng phải trở về phủ tướng quân một chuyến để cùng mẫu thân thương lượng kỹ càng biện pháp đối phó Tả Nghiê San.

Hiện thời trong Thần Vương phủ đang loạn thất bát tao.

Vương Phúc được nội tuyền* mật báo Âu Dương Mặc Thần bị áp giải, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì, tính cách vương gia bình thường âm lãnh trầm ổn chưa bao giờ kích động quá đáng, lần này sao có thể gây ra họa lớn như vậy.

(Nội tuyền: tình báo viên.)

Sáng sớm Hắc Phong đã lên đường mua rau thịt cá về chuẩn bị trở tài nấu nướng cho bữa trưa, vừa mới tự mình gánh một đồng linh kinh nguyên liệu do đích thân mình chọn mua trở về, liền nhìn thấy Vương Phúc đi đi lại lại trước cửa vương phủ không ngừng thờ dài.

“Vương quân gia, sao lão cứ đi qua đi lại trước cửa thế này, trông lão buồn rầu, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Hắc Phong vừa bước vào Thần vương phủ thì cảm thấy bầu không khí không thích hợp cho lắm, không khỏi mở miệng hỏi han.

“Hắc lão tiền bối, thọ yến này của ngài vương gia chúng ta đành bỏ lỡ rồi.” Vương Phúc nhìn bao lớn bọc nhỏ trên người Hắc Phong, thờ dài nói.

Lời Vương Phúc vừa dứt, Hắc Phong liền ném rau diếp trong tay đi, về mặt kính ngạc tiến lên giật y phục Vương Phúc: “Lão nói vậy là có ý gì, cái gì mà đồ đệ của ta phải bỏ lỡ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kể lại rõ ràng từng câu từng chữ cho ta.”

“Hắc lão tiền bối, người buông tay trước đã, người sắp bóp gãy bộ xương già của ta rồi, hiện tại vương gia nhà chúng ta không về được, ngài ấy đánh hoàng thượng, hoàng thượng trong cơn tức giận đã nhốt vào Tông Nhân phủ, bây giờ ta cũng đang nghĩ biện pháp.” Vương Phúc bị Hắc Phong đột ngột dòn ép đến nghẹt thở, quả nhiên người trong giang hồ cứ thích giải quyết bằng võ lực, còn chưa nói xong đã bắt đầu ngay rồi.

“Tính tình tiểu đồ đệ kẻ làm sư phụ này hiểu rõ nhất, lão hoàng đế này thật sự ăn no rừng mỡ, không có việc gì đi gây sự với đồ đệ ta làm gì, một năm có thể có bao lần sinh thân, vật vả lắm mới vượt qua được một sinh thân lại tổng tiểu đồ đệ ta vào Tông Nhân phủ, không được, bây giờ ta phải đi tìm lão hoàng đế thôi tha đó tính sổ.” Hắc Phong nói xong vội chất đồng nguyên liệu thu mua trên vai lên người Vương Phúc, kêu gào sẽ tới hoàng cung tìm Âu Dương Diệp tính sổ.

“Hắc lão tiền bối, không được, ngài làm như vậy là đổ dầu vào lửa, đối với vương gia không có lợi, chuyện này nên giao cho Vương Phúc, tôi sẽ phái người tới Tông Nhân phủ tìm hiểu tình hình, chắc cũng sắp có hồi âm rồi, nếu không ngài vào trong phủ uống trà chờ đợi trước, đây không phải giai đoạn bình thường, ngài tuyệt đối không thể tiến cung vào lúc này.” Vương Phúc cố gắng ngăn cản Hắc Phong, giải thích vấn đề liên quan đến lợi hại, khi chưa biết rõ ý nguyện của vương gia thì trước tiên nên lấy bất động ứng vạn biến* mới là khôn ngoan.

(Bất động ứng vạn biến: im lặng để ứng phó với cái thay đổi liên tục.)

Hắc Phong nghe được lời Vương Phúc cũng biết nông sâu trong đó, ngọn lửa trong ngực cũng lụi tàn hơn nhiều, nhưng bảo ông chỉ được ngồi im trong vương phủ, ông cũng ngồi không yên, vậy thì ông sẽ đi tìm tiểu sư đệ Lam Lăng Nguyệt, lần này ông về Thiên Sơn tông biết được quý nha đầu đã về Kim Hoa quốc, thường ngày quý nha đầu có rất nhiều ý tưởng, ông sẽ tìm nàng xem có nghĩ ra biện pháp nào tốt không.

Hắc Phong luôn là kiểu người hành động, nhớ tới Lam Lăng Nguyệt liền chạy như bay ra khỏi vương phủ, cầm đầu về phía Lam gia, còn Vương Phúc không ngừng nhắc đi nhắc lại ở phía sau rằng không được tới hoàng cung.

Lúc này trong Lam phủ, Lam Lăng Nguyệt đang nghiên cứu một phương pháp châm cứu mới, mấy ngày vừa qua tới Quý Trung đường khám và chữa bệnh theo danh sách, nàng phát hiện độ tuổi trung niên thường xảy ra bệnh trạng liên quan đến phương diện tim mạch, mà kỹ thuật về phương diện ấy ở thời đại này lại vô cùng nghèo nàn, nên nàng muốn tiến một bước mới bằng cách vận dụng kiến thức hiện đại cùng với thành phần trong thuốc và châm cứu lý liệu, xem có thể ngăn trở hạn chế tốc độ lan rộng của bệnh tình không.

Trên bàn sách là bản đồ vẽ sơ qua phân bố huyết vị một nam một nữ, mỗi vị trí huyết vị đánh dấu nàng đều chuyên chú thí nghiệm liên tục.

Trong lúc nàng đang tập trung tiến vào thế giới mô phỏng trong lòng nhắm nghiền, tiếng một vị khách không mời cắt đứt toàn bộ sắp đặt trong nàng.

“Tiểu nha đầu, có ở trong viện không, có thì ra đây nhanh lên, sư thúc ta tìm con có việc.” Khinh công của Hắc Phong cũng coi là tạm được, tầm khoảng uống cạn chung trà đã từ Thần vương phủ tới Lam phủ, ngồi trên mái hiên Nguyệt Thanh uyển lớn tiếng gọi ầm ĩ.

“Tiền bối, nếu như người tìm tiểu thư nhà chúng ta thì xuống đây trước đã, người ở trên mái hiên kêu la sẽ làm nhục thanh danh của tiểu thư nhà ta đó.” Nguyệt Trúc nhìn bóng dáng mặc áo bào đen trên mái hiên, ý bảo người nọ xuống trước.

“Người nhanh gọi Lam nha đầu ra cho ta, ta ở đây đợi nàng.” Hắc Phong liếc Nguyệt Trúc hiển nhiên chẳng để vào tai, còn ra lệnh cho nàng ta đi gọi Lam Lăng Nguyệt.

Mà Lam Lăng Nguyệt bị cắt ngang mạch suy nghĩ nghe rõ nguồn gốc giọng nói là của Hắc Phong sư thúc, trong lòng vừa oán vừa mừng, mừng vì sư thúc tới, oán chính là lão quỷ nhiều mạch suy nghĩ của nàng, thế là lôi ra cái thứ thuốc chưa có đất dụng mà tứ sư huynh tặng nàng từ trong rương nhỏ, lấy ra một viên siết chặt trong tay, mở cửa tâm phòng đi ra.

“Ha, quả nhiên tiểu nha đầu con ở trong phủ, đã lâu không gặp, lần trước ta về nghe sư huynh nói con về Kim Hoa quốc, trở về từ bao giờ cũng chẳng thèm lên tiếng.” Hắc Phong nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt bước ra, trên mặt không khỏi lộ vẻ mừng vui, lại có loại cảm giác gặp lại cố nhân, nhất thời nhìn Lam Lăng Nguyệt vô cùng thân thiết.

“Sư thúc, nhiều năm như vậy thói quen leo tường của người ngược lại không khác gì sư phụ con, tặng người quà gặp mặt.” Trên mặt Lam Lăng Nguyệt tràn đầy ý cười nghiền ngẫm, vừa cười nói vừa ném về chỗ Hắc Phong viên được Tạc Nhất Mao trong tay.

Chỉ nghe bùm một tiếng, viên dược màu đen phát huy công hiệu của nó trên người Hắc Phong, sắc mặt Hắc Phong trở nên đen thui, tóc cũng bị vụn nổ làm cho bù xù, chỉ cần là phần da để hở sẽ xui xẻo dính phải.

“Tiểu nha đầu, mới vài tháng không gặp, vừa gặp con đã khi dễ sư thúc như vậy sao, đều là bị sư phụ con dạy hư, đúng là sư phụ như nào ắt có đệ tử như thế.” Hắc Phong chần chừ né tránh chậm, bị Lam Lăng Nguyệt dùng viên thuốc trêu đùa, về mặt ủy khuất.

“Hừ, đây là tự người tìm đến, con đang ở trong phòng nghỉ chuyện quan trọng, bị cái giọng của người phá tan tành, còn có mặt mũi kẻ khổ sao, Nguyệt Trúc, lấy chậu nước cho sư thúc ta.” Lam Lăng Nguyệt vô cùng khoái trá nhìn cặp má kỳ lạ phồng phồng của Hắc Phong, cười nhạo phản phó Nguyệt Trúc lấy chậu nước sạch cho Hắc Phong tẩy rửa.

Nguyệt Trúc đặt nước ấm lên bàn đá trong tiểu viện xong xuôi, Hắc Phong mới nhảy từ mái hiên xuống, không rảnh mà oán trách trò đùa của Lam Lăng Nguyệt, vội vã rửa sạch sẽ những phần bị dính dược.

Qua vài lần đổi chậu nước, cuối cùng cũng coi như rửa sạch hết những phần da hở ra, người cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

“Đến uống trà nào sư thúc, sao lại tự nhiên tới chỗ của con thế, đến Kim Hoa quốc từ bao giờ vậy.” Lam Lăng Nguyệt thích tiên binh hậu lễ*, sau khi trêu đùa Hắc Phong xong, tất nhiên dâng kính trà thượng hạng là chuyện đương nhiên.

(Tiên binh hậu lễ: đánh trước rồi xin lỗi sau (à, đại loại thế =))))).

“Coi như con còn có chút lương tâm, sáng hôm nay mới đến Kim Hoa quốc, gấp gấp đến nên cũng không mang theo y phục tắm rửa, lát nữa con dẫn ta đi mua quần áo nhé, dù sao Lam gia các người nhiều tiền mà.” Trên áo bào đen của Hắc Phong có lay dính không ít, nên nhân cơ hội sai tiểu nha đầu mua cho ông y phục.

“Sư thúc, sư đệ của người nghèo rách mừng tôi, ở Kim Hoa quốc này có mấy người có tiền có quyền như đồ đệ người, người nên đi trấn lột hần đi.” Lam Lăng Nguyệt nghĩ tới Âu Dương Mặc Thần liền kích động tròn trắng mắt, tên kia đến xin lỗi cũng dùng bạc, nên cực lực vất kiệt hần.

“Vừa bị người trêu đùa một trận làm ta thiếu chút nữa thì quên bém mắt, hôm nay ta tới tìm con là có chuyện cấp bách, tiểu nha đầu con nhất định phải nghĩ biện pháp giúp sư thúc, đồ đệ của ta đánh lão hoàng đế, hiện tại đang bị giam ở Tông Nhân phủ.” Hắc Phong nhớ tới việc này liền cảm thấy uất nghẹn, lão hoàng đế già này thật chẳng xứng đáng làm cha, hôm nay sinh thân lại giam tiểu đồ đệ của ông lại, có người cha nào như thế sao.

Lam Lăng Nguyệt cũng bị tin tức làm cho hoảng sợ, Âu Dương Mặc Thần đánh hoàng thượng, kịch bản chó má gì thế này, bất quá hoàng thượng bị đánh thật đáng đời, lần đầu tiên nàng nhìn thấy lão hoàng thượng kia đã cảm thấy không ưa rồi, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt lành gì, hơn nữa về sau biết tình được loại mạnh tiêu dao tán lá do lão hạ Âu Dương Mặc Thần thì càng coi thường lão hơn.

“Sư thúc, trước tiên người đừng nóng vội, tính tình đồ đệ của người nham hiểm hơn bất cứ ai, hần không có việc gì đâu, người đừng tự mình nhiều loạn trận địa.” Lam Lăng Nguyệt an ủi Hắc Phong, tuy rằng Âu Dương Mặc Thần gây ra chuyện này chính xác nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng nàng không tin Âu Dương Mặc Thần sẽ nằm im chịu chết.

“Kỳ thật hôm nay là sinh thân của đồ đệ ta, trước đây mỗi khi đến sinh thân hần đều vất vả vượt qua độc phát, năm nay khó khăn lắm mới có được một sinh thân bình yên vậy mà còn xảy ra chuyện như này, sao không sót ruột cho được, làm sư phụ, lòng ta đau vì hần.” Hắc Phong lắc đầu, trong lòng ông chưa xót, thật ra tiểu đồ đệ ông là người trong nóng ngoài lạnh, không quen biểu lộ cảm xúc nhưng hần lại có một trái tim nhạy cảm.

“Hả? Hôm nay là sinh thân của Âu Dương Mặc Thần?” Lam Lăng Nguyệt có chút giật mình, được rồi, hôm nay sinh thân lại bị giam vào Tông Nhân phủ quả thật rất bi ai, nhớ lại lúc Âu Dương Mặc Thần nói sáng trong con hôn mê, dường như nàng có chút đồng cảm với tên nam nhân này.

“Chỗ Tông Nhân phủ ảm thấp, có chút lo lắng cho thân thể của hần, hơn nữa tiểu đồ đệ ta cực kỳ ưa sạch sẽ, không biết hần ở đó có chịu nổi không.” Hắc Phong càng nói càng nhấp nhòm không yên, không thể tới hoàng cung thì cũng phải nghĩ ra biện pháp lên vào Tông Nhân phủ thăm hần.

“Sư thúc lo lắng quá sẽ càng loạn đấy, gần đây con đang nghiên cứu dược thiện, thân thể hần đã không tốt vậy ta đi hàm một ít dược thiện cường thân kiện thể, chúng ta cầm theo giả bộ trà trộn vào Tông Nhân phủ xem hần thế nào, cách này được không?” Lam Lăng Nguyệt cũng không đành lòng nhìn Hắc Phong đứng ngồi không yên, liền đề ra biện pháp nhất cử lưỡng tiện.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Vì Hần Làm Được Thiện

Lời đề nghị của Lam Lăng Nguyệt khiến vẻ mặt ủ rũ của Hắc Phong hơi giãn ra, đúng vậy, càng lo lắng sẽ càng loạn, nhưng thất tình lục dục của con người rất khó kiểm soát.

“Tiểu nha đầu, không ngờ bây giờ người lại làm được thiện, so với ta còn giỏi hơn nhiều lần, vậy chúng ta đi làm thôi, mấy hôm trước đồ đệ ta độc phát,

hiện tại thân thể chắc chắn vẫn chưa hồi phục lại, cứ nghĩ tới cái lão hoàng đế khốn khiếp kia làm ra việc như vậy với hân, lòng ta bị lửa đốt cháy chỉ muốn tìm nơi xả giận.” Hắc Phong càng nói càng kích động, tính dùng các loại biểu tình để diễn tả tâm trạng của ông lúc này.

“Thề chất đệ đệ tiểu Hạo nhi của con gầy yếu, mới sáu tuổi thôi, nếu cứ rập khuôn dùng trung dược điều trị, không phải một biện pháp tốt, được thiện lành tính, đối với thân thể cũng không gây nguy hại, cho nên con mới nghiên cứu, thân thể đồ đệ người cũng không có suy yếu như người nói, coi hân giống với Lâm muội muội* hay sao mà yêu chiều hân như thế.” Lam Lăng Nguyệt liếc mắt, sức lực của tên Âu Dương Mặc Thần kia bẻ gãy sừng trâu, hơn nữa còn mắc bệnh hoang tưởng bị hại, sao có thể dễ dàng bị ai mưu hại.

(Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, người con gái ốm yếu từ khi sinh ra, thân thể mỏng manh, nhiều bệnh.)

“Hôm nay ta kiểm tra hân, quả thực cũng không tệ lắm, đây là công lao của Quý La Sát, đúng rồi, con có biết Quý La Sát không, lúc ở Hòa Linh quốc có gặp qua một lần, nói chung nàng ấy khiến ta có cảm giác quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt, dường như ánh mắt của nàng với con có chút hao hao, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm.” Lúc Hắc Phong hình dung lại Quý La Sát, liên quan sát cặp mắt của Lam Lăng Nguyệt, so sánh điểm khác nhau giữa hai người.

Lam Lăng Nguyệt nghe Hắc Phong nói rằng mình và Quý La Sát có nét chung, tim đã muốn vọt tới cổ họng, nếu như sự thúc phát hiện ra manh mối, khụ khụ, đoán chừng sẽ tính sổ với mình vụ ở Hòa Linh quốc, thừa dịp hiện tại ông vẫn đang rối rắm, tốt nhất nên dời sự chú ý của ông.

“Sự thúc, người xem bây giờ cũng đã giữa trưa, chúng ta không nên lãng phí nhiều thời gian, nhanh chóng đi làm được thiện thôi, sau đó mang đi đưa cho đồ đệ của người.” Lam Lăng Nguyệt cắt ngang dòng suy nghĩ của Hắc Phong, tính dùng được thiện tác động.

“Nói cũng đúng, sớm muộn sẽ có ngày ta nhớ được gặp qua ở đâu, chúng ta nên làm chính sự trước, đợi đến khi giải quyết vấn đề về đồ đệ ôn hòa, ta sẽ tới tiếp kiến Quý La Sát, dù sao mạng sống của đồ đệ ta là do nàng ấy cứu, thuận tiện luận bàn chút y thuật.” Hắc Phong gật đầu, trên đường theo Lam Lăng Nguyệt tới tiểu trừ phòng lâm bẩm một mình.

Lam Lăng Nguyệt làm món canh ba ba táo đỏ, đầu tiên chuẩn bị đông trùng hạ thảo tươi 10g, một con ba ba sống, táo đỏ 20g, Hắc Phong phụ trách giết ba ba, sau khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, xếp nguyên liệu vào trong nồi thêm rượu và gia vị, muối, hành, gừng, tỏi, cốt gà vừa đủ bắt đầu hầm lửa nhỏ.

“Tiểu nha đầu, thơm quá, không ngờ đông trùng hạ thảo còn có thể dùng như thế này, được thiện này có liên hệ gì với công hiệu gì.” Hắc Phong quạt lửa cạnh bếp đồng thời hứng thú bưng bưng hỏi han.

“Được thiện này có thể tăng âm ích khí, bổ thận cố tinh, chống mệt mỏi; ba ba có tác dụng bổ dưỡng thận gan, thanh hư nhiệt; đông trùng hạ thảo bổ phổi, ích thận dương; cùng táo đỏ bên trong giúp làm khô tỳ, ích khí sinh tân (ra mồ hôi lợi cho khí), giải độc, bảo vệ gan, những thứ này đều rất tốt cho thân thể khỏe mạnh, bảo đảm đồ đệ của người rất thích.” Lam Lăng Nguyệt bốc phét tác dụng của được thiện, với cả con ba ba cũng là biểu tượng trường thọ nha, rất thích hợp để ăn vào thọ tinh*, dù gì cũng có câu vương bát ngàn năm, rùa vạn năm không phải sao.

(Thọ tinh: người được chúc thọ.

Vương bát: ba ba, còn nghĩa khác là câu chữ xéo... không hiểu có phải chị có ý chữ anh không nữa.

Hix... edit đoạn này phải đi đọc quảng cáo các loại thuốc OTL)

“Oa, phẩm vị của tiểu đồ đệ thật đặc biệt, chờ đồ đệ ta ra ngoài, sự thúc ta sẽ ở trong Lam phủ con một thời gian, đến lúc đó con không cần lo ăn uống cho ông già này, chỉ cần mỗi ngày nấu được thiện cho ta là được.” Hắc Phong thỉnh thoảng nhìn vào trong nồi hầm kiểm tra độ chín của được thiện.

“Còn mỗi ngày nấu được thiện? Sự thúc, người nên bỏ qua cho con đi, sự diệt lâm không nổi, người đừng nhìn liên tục nữa, được thiện này phải hầm quá một canh giờ mới như, người có thể vận động trong yên một chút, ta tới chỗ nấu thân một chuyến, tay nghề làm cao điểm của mẫu thân ta rất giỏi, dù sao cũng là sinh thân của tên chết tiệt lòng dạ hiểm độc Âu Dương Mặc Thần, nhờ mẫu thân ta làm cho hân vài cái bánh thọ bao cùng cao hoa quế mang đến, bớt cho con quý xoi tên cảm thấy được thiện chán ngấy không đủ dính miệng.” Lam Lăng Nguyệt không phải bình thường không hay nói với Hắc Phong, nếu mỗi ngày ông dính ở Lam phủ, sao nàng còn có thể ra cửa nữa, đến lúc đó từng giờ từng khắc nằm trong sự kiểm soát của ông, sớm muộn sẽ bại lộ thân phận, nàng mới không ngu mà đi nhóm lửa tự thiêu.

“Nhìn không ra, suy nghĩ của tiểu nha đầu trở nên tinh tế như thế, ha ha, nghe giọng điệu của con hân là đã tiếp xúc với tiểu đồ đệ của ta không chỉ một lần, ngay cả khẩu vị của hân cũng dần đo, không phải con coi trọng đồ đệ của ta chứ, dù sao các người nam chưa cưới xin nữ chưa xuất giá, cũng rất xứng, sự thúc cực kỳ cam tâm tình nguyện làm mai giúp con, đồ đệ của ta hoàn toàn không có sở thích xấu nào, là một nam nhân tuyệt thế.” Tựa như Hắc Phong ngửi được mùi vị gian tình, ra sức đào bới đến tận cùng.

“Người còn ghép cặp linh tinh cẩn thận con đốt sạch râu mép của người, xú lão đầu, cho người vài phần màu sắc người liền xem thành vàng tự thiếp lên chính mặt mình, cái bộ mặt lạnh như băng, đến kẻ nứt cũng lạnh, ai muốn sánh đôi với hân chứ, ở yên đây, nói thêm câu nữa, được thiện và thọ bao cũng dùng hồng cổ, ngay cả người cũng đuổi ra ngoài.” Lam Lăng Nguyệt nghe Hắc Phong tự chủ trương muốn gắn ghép nàng và Âu Dương Mặc Thần, tái mặt, lão đầu này thật giỏi làm loạn, coi như nàng đã hiểu rõ đôi chút, chỉ cần dính dáng tới Âu Dương Mặc Thần thì sẽ không có việc gì tốt.

Hắc Phong bị Lam Lăng Nguyệt dọa một trận cũng biết điều hơn nhiều, buồn thiu nhìn Lam Lăng Nguyệt rời đi, lầm bầm: “Xem ra sư huynh nói là chân lý, đặc tội ai cũng không thể đặc tội nữ nhân, đặc biệt nữ nhân không giống nữ nhân như tiểu nha đầu.”

Lúc Lam Lăng Nguyệt tới Vân Thanh uyển, Thu Nhược Thủy đang chăm chú thêu thùa, tiểu Hạo nhi tới học đường, trong lúc rảnh rỗi bà liền ngồi thêu hoa mẫu đơn giết thời gian.

“Mẫu thân thù đẹp quá, so với hoa thật còn tinh tế hơn mấy phần.” Lam Lăng Nguyệt im lặng không lên tiếng tới bên cạnh Thu Nhược Thủy khen ngợi tay nghề thù thừa của mẫu thân.

“Hôm nay cái miệng nhỏ này lại ngọt như vậy, tiến vào cũng không hô lên một tiếng, cố ý dọa mẫu thân hả.” Thu Nhược Thủy tràn đầy ý cười, môi đỏ mọng nâng lên một vòng cung, trêu đùa với cô con gái bất ngờ chạy đến.

“Đây là Nguyệt nhi tấn công bất ngờ, đến làm nhiệm vụ kiểm tra, biểu hiện của mẫu thân không tệ, có thể cho mẹ tám mươi điểm.” Lam Lăng Nguyệt ôm Thu Nhược Thủy từ phía sau, thân mật trêu chọc.

“Đột ngột đến, có chuyện gì phải không, nhìn con vội vã như vậy, tuyết trên người còn chưa rơi hết xuống, còn không biết phủi qua, tuyết tan ướt y phục rất dễ cảm lạnh.” Thu Nhược Thủy vừa nói, vừa đứng dậy phủi hộ Lam Lăng Nguyệt tuyết trên người.

“Mẫu thân thật tinh mắt, cái gì cũng không thể gạt được mẹ, Nguyệt nhi muốn nhờ mẫu thân làm giúp vài cái bánh thợ bao và cao hoa quế, hôm nay là sinh thần của một bằng hữu vừa quen tại cung yến mấy ngày trước, nữ nhi muốn tặng lễ vật độc đáo một chút, dù sao cao hoa quế ngoài tửu lầu ăn chẳng ngon bằng mẫu thân làm.” Lam Lăng Nguyệt làm nũng, khen mẫu thân đồng thời nói rõ ý đồ đến.

Không thể không nói trò này của Lam Lăng Nguyệt vẫn tác dụng với Thu Nhược Thủy, xoa đầu cưng chiều Lam Lăng Nguyệt vài cái, liền đặt khung thù trong tay xuống đứng dậy chuẩn bị tới tiểu trù phòng, nữ nhi đã tự mình lên tiếng, bà không thể không làm thợ bao cùng với cao hoa quế.

“(^ _ ^)” hi hi, mẫu thân tốt nhất, cảm ơn mẫu thân.” Lam Lăng Nguyệt hiểu đây có nghĩa là mẫu thân đã đồng ý, liền hôn nhẹ một cái lên mặt Thu Nhược Thủy, công khai bày tỏ tình yêu của nàng với mẫu thân.

Thu Nhược Thủy bị cảm giác nóng ấm bất chợt, hơi sùng sốt, sau đó cười ngọt ngào, kéo Lam Lăng Nguyệt đi về phía cao điểm phòng tại Vân Thanh uyển.

Lúc Lam Lăng Nguyệt đối diện với Thu Nhược Thủy cố gắng giúp đỡ, nhưng đến cuối cùng bột dây dính đầy tay, càng giúp càng hỏng, y phục toàn thân đều được tẩm bột trước sau, tấm lòng giúp đỡ cũng theo đó mà chết yểu, lặng lẽ đứng tại chỗ nhìn mẫu thân khéo léo, từng chút một biến nắm bột thành các loại cao điểm tinh xảo.

Lam Lăng Nguyệt đặt những khuôn cao hoa quế kia vào tầng thấp nhất lồng hấp, Thu Nhược Thủy vội vã đặt tiếp tám cái bánh thợ bao vào một ngăn khác trong lồng hấp, qua khoảng chừng nửa canh giờ, hương thơm thợ bao cùng với cao hoa quế xông vào mũi, Lam Lăng Nguyệt tính toán canh giờ được thiện bên kia hẳn cũng chín tới rồi.

“Mẫu thân, có hộp đựng thức ăn nào không cho con mượn dùng, con phải nhanh chóng mang đi tặng, buổi tối chắc sẽ về trễ một chút.” Lam Lăng Nguyệt vừa giúp bóc cao hoa quế và thợ bao ra, vừa hỏi Thu Nhược Thủy khay đựng.

“Con bé ngốc này, làm việc luôn hấp tấp, đừng nóng, con cứ xếp bánh ngọt vào trong khay trước đi đã, mẹ sẽ sai Thủy Tinh lấy hộp đựng đến.” Thu Nhược Thủy lắc đầu, nữ nhi càng lúc càng chẳng có nét chín chắn của con gái nhà người ta rồi.

Lúc Thủy Tinh mang tới hộp đựng, Lam Lăng Nguyệt đã xếp xong cao điểm ra khay, cáo biệt Thu Nhược Thủy, cũng không để tâm đến tuyết rơi càng lúc càng nhiều chạy vội về phía Nguyệt Thanh uyển.

“Chậm một chút, đường tron đầy, nhanh trở về nhé, đừng ở lại quá muộn.” Phía sau truyền đến âm thanh căn dặn không yên lòng của Thu Nhược Thủy.

“Dạ, mẫu thân mau trở về phòng đi.” Lam Lăng Nguyệt vừa đáp lại vừa tăng tốc, tuyết rơi dày đặc, lúc nàng ra khỏi Nguyệt Thanh uyển chỉ mới lát phát, lúc này đã lớn như vậy rồi.

Khi nàng trở lại tiểu trù phòng Nguyệt Thanh uyển, chỉ thấy Hắc Phong đang trông coi được thiện đã trào sôi, đi tới đi lui, hiển nhiên đã chờ rất lâu rồi, hơn nữa cơm trưa cũng không ăn, bụng lúc này đánh trống ầm ỉ, chọc Lam Lăng Nguyệt vừa tới đã ôm bụng cười to.

Nghe thấy tiếng cười, Hắc Phong quay đầu u oán nhìn Lam Lăng Nguyệt, đáng thương ôm bụng mình nói: “Còn cười được, người thử tưởng tượng cảm giác không được ăn cơm lại còn bị mùi thơm được thiện vây quanh tứ phía một canh giờ xem.”

“Rồi rồi, đây là cao hoa quế mẫu thân con làm, bà biết con thích ăn cho nên làm nhiều một chút, cho người ba cái lấp tạm cái bụng trước, chờ chúng ta hoàn thành chính sự trở về sẽ ăn cơm, hiện tại trước tiên con đi dịch dung trang điểm một chút.” Lam Lăng Nguyệt dùng khăn bắc nôi đất được thiện đang tỏa hương khắp phòng xuống để người đồng thời lấy từ trong hộp đựng giữ nhiệt ra ba cái cao hoa quế đưa cho Hắc Phong.

Hắc Phong gặm miếng cao hoa quế vẫn còn nóng hổi theo Lam Lăng Nguyệt sang căn phòng bên cạnh, dịch dung trong thoáng chốc, riêng Lam Lăng Nguyệt đổi sang nam trang, hai người vội đựng được thiện vào trong hộp đựng đồ ăn, đốn gió tuyết ra khỏi phủ, chuyển đi này Lam Lăng Nguyệt cầm theo không ít ngân lượng, hai người thuê cỗ xe ngựa chạy tới phía Tông Nhân phủ.

Bởi vì tuyết rơi, xe ngựa chạy khá chậm, tốn gần một canh giờ mới đến được Tông Nhân phủ, lúc này bên ngoài Tông Nhân phủ đỗ một chiếc xe ngựa hoàng thất trang trí hết sức xa hoa, ngoài cửa canh gác vô cùng nghiêm ngặt.

“Tiểu nha đầu, nhìn tình hình này chắc có người đã đi trước chúng ta một bước, nhìn xe ngựa không phải thái tử thì là vương gia, chúng ta tiến vào lúc này có thích hợp lắm không?” Hắc Phong cẩn thận quan sát bốn phía, thì thào vào tai Lam Lăng Nguyệt.

“Có gì mà không thích hợp chứ, chúng ta đã đến rồi, hơn nữa hoàng thượng cũng không nói là không được đến thăm, nếu như bây giờ không đi, vậy tâm huyết chúng ta hãm được thiện với làm thọ bao không phải lãng phí sao, bắt buộc phải vào.” Lam Lăng Nguyệt quét một lượt hàng binh lính trùng điệp xung quanh, ý bảo Hắc Phong thẳng lưng lên, hai người đi về phía cửa vào của Tông Nhân phủ.

“Đứng lại, hai người các ngươi muốn làm gì?” Vừa tới cửa liền bị hai thủ vệ chặn lại, đánh giá hai người một phen, lạnh giọng chất vấn.

“Quan gia, chúng ta bên Thần vương phủ, hôm nay là sinh thần của Thần vương chúng ta, mặc dù hiện giờ chủ tử đang ở trong Tông Nhân phủ, nhưng dù sao thân phận của chủ tử là quý báu, quân gia chúng ta cố ý sai người làm canh sâm và thọ bao cao điểm, phân phó tiểu nhân nhất định phải để vương gia uống.” Lam Lăng Nguyệt khúm núm đề thấp âm điệu, cùng lúc kín đáo nhét bạc trong tay áo cho quan binh đang chặn đường họ đi.

“Vậy sao, hóa ra là bên Thần vương quý phủ, vậy vào đi, nhưng mà nhanh lên một chút, dù sao với tình hình hiện tại của Thần vương, các ngươi không tiện ở lâu được.” Nhìn hai người trước mắt ở Thần vương quý phủ, hơn nữa còn hào phóng như vậy, thủ vệ tự nhiên cho hai người tiến vào, dẫn hai người tới nơi giam giữ Thần vương.

Vào trong địa lao của Tông Nhân phủ, mùi ẩm mốc xộc vào mũi, càng vào sâu, càng cảm thấy bốn phía tối đen như mực đến rợn người, khiến con người ta sồn tóc gáy, đặc biệt là bên trong một nhà lao truyền đến tiếng nữ nhân than khóc, tăng thêm vẻ âm u.

“Hai người bước nhanh theo sát vào.” Thấy hai người phía sau ngó nghiêng khắp nơi, quan binh dẫn hai người theo vào cực kỳ không kiên nhẫn nhắc nhở.

Lam Lăng Nguyệt và Hắc Phong đành rào bước nhanh hơn, bám sát quan sai kia, dừng lại ở nơi có ánh sáng hắt ra.

“Quan gia, sao không đi nữa, còn chưa thấy chủ tử của ta mà.” Lam Lăng Nguyệt thấy dừng lại đột ngột liền nghi hoặc hỏi.

“Suyt, đừng lên tiếng, thái tử đang ở đây, chúng ta lui về sau vài bước chờ một lát, đợi thái tử rời đi rồi chúng ta sẽ đi qua, tránh gây phiền phức không cần thiết.” Già quan sai kia đề thấp giọng xuống, ý bảo hai người giữ im lặng.

Lúc này bên trong nhà lao giam Âu Dương Mặc Thần, cũng không ẩm ướt thô lương như những nhà tù khác, mà đầy đủ mọi thứ, đến lò sưởi cũng có, giường đệm cũng được trải lót chỉnh tề, bên trong nhà lao được quét dọn sạch không tì vết, còn thêm mùi huân hương dịu dịu đặt trong phòng, cửa sổ hướng Bắc có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, thiết kế như vậy trái lại không giống như ngồi trong lao tù, đương nhiên tất cả những chế bị* này đều là của Tông Nhân phủ, Tông lệnh Dạ Phong lại là người của Âu Dương Mặc Thần, cũng là ca ca của Dạ Tinh Vũ.

(Chế bị: thiết bị chế tạo.

Ở nhà tù sướng thật...)

“Tam đệ, ở đây thật tự tại, chẳng thiếu thứ gì, trước khi đến vì huynh còn lo sợ tam đệ ở không quen, đặc biệt sai người mang theo lông cáo, chẳng qua hiện tại xem ra vì huynh lo nghĩ sâu xa rồi.” Thái tử Âu Dương Dục Hi thấy Âu Dương Mặc Thần lạnh lùng ngồi bên cạnh lò sưởi thỉnh thoảng thêm một ít than củi, thấy y tiến vào không thỉnh an chỉ im lặng, có một chút bức bối.

“Ngươi nghĩ thế nào, làm như thế nào là chuyện của ngươi, thêm muốn cuộc sống của ta ở nơi này, ngươi có thể dâng thư cho lão ta tự mình vào sống thử.” Âu Dương Mặc Thần nghe Âu Dương Dục Hi lên tiếng, thờ ơ đáp trả, dù sao thái tử và hần vốn không chung bàn, lúc này y đến chế giễu trái lại tự mình thêm thất cho phần tính cách ‘đẹp đẽ’ của y.

“Đã đến đây rồi, tính tình vẫn cao ngạo như vậy, dám đánh cả phụ hoàng, ngươi cảm thấy lần này ngươi có thể bình an bước ra sao?” Âu Dương Dục Hi phần nộ với Âu Dương Mặc Thần, mặc dù không biết Âu Dương Mặc Thần uống nhầm thuốc gì mới đối xử với phụ hoàng như vậy, bất quá vừa đúng lúc cho y cơ hội biểu hiện, hôm nay y đã dâng tặng Ngọc Phú Lộ cho phụ hoàng, còn được phụ hoàng tán thưởng.

(Như trẻ con mếu giảo ấy...)

“Nếu hôm nay ngươi đến chỉ đến nói kháy, vậy ta đã nhận được, ngươi có thể đi rồi, thứ cho thân thể thần đệ mắc bệnh, không thể đứng dậy đưa tiễn.” Âu Dương Mặc Thần lười đời co với Âu Dương Dục Hi, lạnh giọng hạ lệnh đuổi khách.

Âu Dương Dục Hi vừa sinh ra đã cao cao tại thượng có bao giờ bị chống đối trước mặt mọi người đâu, mặt u ám, phân phó tùy tùng ném lông cáo xuống đất, giận dữ ra khỏi nhà tù, trước khi đi không ngoảnh lại uy hiếp nói: “Âu Dương Mặc Thần, chúng ta cùng xem, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thoải mái như thế mãi đâu.”

“Mới mắt chờ mong.” Tính cách Âu Dương Mặc Thần chưa bao giờ tỏ ra yếu kém, không hề lo lắng úp ngược lại Âu Dương Dục Hi một câu.

Âu Dương Dục Hi vốn là đến để chế nhạo Âu Dương Mặc Thần nhưng không ngờ lại bị hần chọc khiến cả người tức giận, không khỏi tăng nhanh bước chân, y muốn rời khỏi cái nhà tù ngập ngụa thứ mùi ghê tởm này, tới bên cạnh ba người Lam Lăng Nguyệt, không khỏi đánh mắt qua nhìn, nhìn ba người đồng loạt cúi đầu hành lễ mình, không nhiều lời tới thẳng trước mặt ba người.

“Bộ dạng kiêu căng ngạo mạn ngửa cả mặt, chẳng qua sinh ra ở hoàng gia, nếu như sinh ra ở nhà bình dân cũng chỉ là hạng bất tài.” Hắc Phong và Lam Lăng Nguyệt đều là người tập võ nên thỉnh lực võ cùng tốt, lời Âu Dương Dục Hi nói với đồ đệ của ông trong nhà tù truyền vào tai Hắc Phong không sót một chữ, cho nên khi Âu Dương Dục Hi vừa rời đi thì nhộ giọng chửi rủa.

“Phía trước cách hai nhà lao là nơi giam giữ Thần Vương, các người mau nhanh một chút, không nên ở lại quá lâu.” Quan sai dặn xong Hắc Phong và

Lam Lãng Nguyệt liền để hai người tự đi.

Hắc Phong và Lam Lãng Nguyệt bước nhanh hơn, đi tới nhà lao giam giữ Âu Dương Mặc Thần, không khỏi bị thiết kế nhà lao làm kinh ngạc một chút, ánh mắt Lam Lãng Nguyệt và Hắc Phong đưa mắt nhìn nhau, Lam Lãng Nguyệt đã biết tên Âu Dương Mặc Thần tâm địa đen tối sẽ không ngược đãi bản thân, Hắc Phong còn không tin, thế này đã tin chưa.

“Hai người các ngươi là ai?” Âu Dương Mặc Thần nhìn qua hai người xuất hiện bất ngờ, dù sao Hắc Phong được Lam Lãng Nguyệt dịch dung, Âu Dương Mặc Thần không nhận ra cũng là bình thường.

“Đồ đệ, là ta và nha đầu Nguyệt nhi.” Hắc Phong xông tới bám vào song sắt nhà lao, dí sát vào để Âu Dương Mặc Thần nhìn rõ mình.

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy giọng nói của Hắc Phong, lại đưa mắt nhìn Lam Lãng Nguyệt mặc nam trang, liền lấy ra chìa khóa xiềng xích nhà lao ở bên hông, mở cho hai người đi vào.

“Chu choa, lần đầu tiên ta thấy bị ngồi tù còn được phân phát chìa khóa nữa đó, Thần vương ngồi tù phong cách cũng khác biệt.” Lam Lãng Nguyệt lúc được Âu Dương Mặc Thần mở cửa lao, vừa vào liền không nhịn được mà nói bóng nói gió.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Say Rượu Lộ Sơ Hở

Âu Dương Mặc Thần cũng không phản bác gì, mà chỉ sững sờ nhìn chằm chằm vào Lam Lãng Nguyệt mặc đồ nam nhân, có loại ảo giác tiểu sư muội này chính là nữ nhân năm năm trước đó.

“Lam Lãng Nguyệt, mừng tám tháng mười hai năm năm trước ngươi từng tới Phù Dung lâu.” Âu Dương Mặc Thần từ trước tới nay không phải người thích nghi kỳ, chăm chú nhìn Lam Lãng Nguyệt mặc nam trang, đồng thời dò hỏi, quan sát kỹ biểu tình biến đổi trên mặt Lam Lãng Nguyệt, nếu như Lam Lãng Nguyệt thật sự từng đến chỗ đó, nếu nói dối sẽ lập tức lộ sơ hở.

Lam Lãng Nguyệt thấy Âu Dương Mặc Thần nhìn mình chằm chằm, có chút bất an, nàng cố gắng đổi sang bộ đồ nam nhân thô sơ vì muốn giảm thiểu sự hiện diện khi tiến vào Tông Nhân phủ, nhưng chưa từng nghĩ vậy mà vô tình lại tạo cơ hội khiến Âu Dương Mặc Thần nghi ngờ, nàng tuyệt đối không thể để Âu Dương Mặc Thần nhận ra nàng chính là người năm năm trước ấy, kết quả, vội vàng điều chỉnh lại hô hấp, làm cho bản thân nhìn qua vô cùng bình thản.

“Ta nói này Thần vương gia, làm sao ta nhớ được mừng tám tháng mười hai năm năm trước đã đi qua những đâu, trí nhớ của ta cũng không tốt như ngươi à.” Lam Lãng Nguyệt làm ra vẻ nghi ngờ, nghiêm túc nhìn Âu Dương Mặc Thần.

“Năm năm trước thầy gặp tiểu nha đầu con lúc nào nhỉ, hình như lúc đó trời khá nóng, sư huynh của thầy đang dựng sạp ở Bách Hoa lâu, nhưng cụ thể là vào lúc nào, đột nhiên hỏi làm thầy không nhớ ra kịp, người già trí nhớ cũng xuống cấp.” Hắc Phong cũng chạy tới góp vui, ông nhớ hình như tháng tám tháng chín cũng dựng phải tiểu nha đầu, lúc đó, sư huynh bày quầy xem bói, còn ông núp trên cây hóng mát tránh nóng.

“Sư thúc, thầy đặt được thiện và thọ bao chuẩn bị cho đồ đệ người trong hộp đựng thức ăn lên bàn đi, ngồi lao tù như hán cũng được coi là có một không hai đấy, con đã nói người lo lắng dư thừa rồi, nhìn cái nhà tù này tinh tươm, đầy đủ mọi thứ, tâm địa đồ đệ người cao ngạo, sao có thể tùy khuây chính mình.” Lam Lãng Nguyệt gấp gáp chuyển đề tài, tìm gan nhảy lên kịch liệt, ngày hôm đó mình gặp được Bách Diệp lão đầu, Hắc Phong sư thúc ẩn mình trong bóng tối, nếu ông ấy nhớ lại buổi hôm đó, cùng với trang phục lúc đó của nàng, trùng khớp với Âu Dương Mặc Thần, vậy thì đoán chừng hôm nay bản thân đi đưa đồ ăn đưa cả họa tới.

“Đến thăm hỏi nói chuyện phiếm, phải rồi đồ đệ, đây là được thiện đích thân tiểu nha đầu làm đó, còn cao điểm là do nàng lo con uống mỗi được thiết sẽ chán ngấy, nên nhờ mẫu thân làm cao hoa quế và thọ bao, lại đây, hộp đựng thức ăn giữ nhiệt tốt lắm, được thiện vẫn còn ấm, nhân lúc còn nóng ăn ngay đi.” Hắc Phong được Lam Lãng Nguyệt nhắc nhở mới sực nhớ ra được thiện và cao điểm, nhận lấy hộp đồ ăn trong tay Lam Lãng Nguyệt, bày biện mọi thứ bên trong lên bàn.

Ánh mắt Âu Dương Mặc Thần giao với Lam Lãng Nguyệt vài giây, sau đó thu về, bởi vì trực giác của hắn lần đầu tiên phạm sai lầm với Quý La Sát, nên hắn không còn chắc chắn vào trực giác của mình nữa, nhưng hắn lại không bỏ đi ý muốn điều tra Lam Lãng Nguyệt, bởi vì biểu hiện của nàng quá mức bình tĩnh mới có chút kỳ lạ.

Lúc bình sứ được thiện được mở ra, mùi thịt len lỏi vào mũi, chân mày nhíu chặt của Âu Dương Mặc Thần có chút giãn nở, nhưng khi nhìn thấy thọ bao trên bàn, chân mày vừa được thư thả kia lại nhíu chặt, chán ghét không thèm nhìn đến thọ bao.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi có ý gì hả? Cho dù chê bai tay nghề mẫu thân ta, ít nhất cũng phải nể nang bốn tiểu thư đã bận tới mất tới mũi mà cố giả vờ ở ngoài chứ, đừng có biểu hiện lộ liễu ra như thế, bộ khó lắm sao?” Tất nhiên Lam Lãng Nguyệt không bỏ qua chán ghét trong mắt Âu Dương Mặc Thần, không khỏi cảm giác lạn hạo nhân*, tự mình đa tình.

(Lạ hảo nhân: người biểu hiện ra ngoài quá mức tốt, luôn muốn làm vừa lòng mọi người xung quanh. Chưa tìm ra được câu nào phù hợp nên mình để nguyên:)

“Ta không thích thọ bao, không nói dối được.” Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi, hần biết sắc mặt vừa rồi của mình khiến Lam Lăng Nguyệt hiểu nhầm, nhưng hần không muốn giải thích, trong ký ức từng được ăn thọ bao một lần, đó là năm bốn tuổi bị thái tử Âu Dương Dục Hi nhét ăn cái bánh đã bị chó gặm mất một nửa, đó là sỉ nhục của hần, từ lúc đó hần bắt đầu ghét thọ bao, mà hôm nay ở Càn Thanh cung, kẻ đó cố ý chuẩn bị thọ bao, khác nào đang mỉa mai hần.

“Sao ngươi lại có kiểu tính khí như vậy chứ, vậy thì đừng hòng động đến được thiện ta hằm cho ngươi, uống phí tâm huyết một canh giờ của ta, thà rằng mang đi cho chó cũng không cho ngươi ăn.” Tức thì Lam Lăng Nguyệt bùng lên lửa giận, nam nhân này thật khó trị.

Nghe đến câu cho chó ăn, Âu Dương Mặc Thần nắm chặt tay, rừ mi mắt nhìn xuống, không chế tâm tình của mình, hần không hề muốn như thế, giống như lần trước vô tâm tổn thương Quý La Sát, nhưng chỉ cần vài câu của nữ nhân này lại khiến lòng băng giá của hần thấp thỏm không yên, bị Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, tim hần tắc nghẹn nói không thành lời.

(Anh rất có tư chất của một thê nô =))))))))))

“Sao hai ngươi cứ gặp mặt là ầm ĩ vậy, im lặng hết đi, châm ngôn có câu yêu nhau lắm cắn nhau đau, tiểu Nguyệt nhi không nên tức giận, Mặc Thần không có ý đó, dù sao mỗi người có thứ mình không thích ăn, Mặc Thần đã không thích ăn thọ bao, vậy để ta, đứng rồi, Mặc Thần, tiểu nha đầu thích nhất ăn cao hoa quế đó.” Hắc Phong ở giữa giảng hòa, ông cảm giác hai đứa bé này rất giống một cặp oan gia, mấy câu đã cãi nhau ỏm tỏi rồi, vừa xoa dịu, vừa ám chỉ cho Âu Dương Mặc Thần, ý bảo hần dỗ Lam Lăng Nguyệt.

Âu Dương Mặc Thần nghe thấy Lam Lăng Nguyệt và Hắc phong vì đưa cơm cho mình, tới giờ đến giọt nước cũng chưa vào được họng, cũng ý thức được bản thân cứng đầu gây tổn thương cho Lam Lăng Nguyệt, dưới ám chỉ của Hắc Phong, Âu Dương Mặc Thần vụng về đưa cao hoa quế cho Lam Lăng Nguyệt: “Vừa rồi ta không nên nói như vậy, phần cao hoa quế này cho ngươi ăn.”

Khi Lam Lăng Nguyệt tiếp nhận cao hoa quế, Âu Dương Mặc Thần dùng hành động thực tế để chứng minh áy náy của mình, mặc dù hần chán ghét thọ bao, vẫn cau mày hùng hổ cắn một miếng, giống như nuốt chửng.

Dù sao hôm nay là sinh thần của Âu Dương Mặc Thần, Lam Lăng Nguyệt cũng không phải hạng nữ tử được lý không buông tha người, mặc dù Âu Dương Mặc Thần không xin lỗi mình, nhưng thấy hần gắng gượng ăn thọ bao, Lam Lăng Nguyệt nhận ra nam nhân này hoàn toàn không phải chê bai tay nghề mẫu thân như mình nghĩ.

“Kỳ thật, ngươi cũng không cần miễn cưỡng ăn, nếu như nghẹn, đến lúc đó dựa theo tính cách bảo vệ ghé con của sư thúc, khẳng định sẽ tính sổ trên đầu ta, ngươi uống canh cho trôi bớt xuống đi.” Lam Lăng Nguyệt đặt cao hoa quế lên trên bàn, lấy ra một chén nhỏ đựng một ít được thiện đưa cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần uống vài ngụm canh xong, liền dặn dò lao đầu đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn, dù sao bên ngoài trời đông giá rét, Tông Nhân phủ lại cách Lam Phủ cực xa, nếu như hai người trở về mới dùng bữa cũng không biết đã là giờ nào, nên ra hiệu hai người ở đây ăn xong rồi về.

Một bữa cơm từ khó chịu đến thuận hòa, khỏe môi Âu Dương Mặc Thần lộ ra ý cười hiếm thấy, mặc dù sinh thần này trải qua trong lao tù, nhưng ít nhất hần không cô tịch.

Mà quan sai cách đó không xa vẫn luôn chờ Hắc Phong và Lam Lăng Nguyệt ra, đợi nửa canh giờ, hơi sốt ruột đi tới, nhìn thấy Thần vương ở giữa, hai người thăm tù thì lại ngồi hai bên trái phải, trong đó tên trẻ tuổi càng ngồi kẻ sát sán vai với Thần vương, lời đến bên miệng gian nan nuốt xuống, gãi vẫn nên thành thật đứng cạnh chờ xem, dù sao Thần vương cũng không phải nhân vật bé nhỏ gã có thể đắc tội được.

Lam Lăng Nguyệt vốn không giỏi uống rượu, bị Hắc Phong khích bác nên uống vài chén, có chút lơ lửng, vừa cười vừa nói bá vai quảng cổ Âu Dương Mặc Thần, dù sao ở hiện đại hình ảnh nữ hần tử cũng đi sâu vào lòng rồi, lúc uống rượu hay cùng anh em khoác vai nhau, vừa uống một chút rượu, rất nhiều thói quen ở hiện đại liền phơi bày hết ra.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi biết không, ngươi rất hay giả vờ, giả vờ vô cùng kiêu ngạo, thường cự tuyệt người cách mười dặm, đặc biệt cái gương mặt băng lãnh của ngươi, lần đầu tiên ta gặp, cái khí thế đó, dọa cho ta sợ điếng người.” Từ lượng của Lam Lăng Nguyệt vốn kém, vừa uống rượu, nói chuyện cũng không thêm dùng não, lên án Âu Dương Mặc Thần từng thứ một.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần bị nữ nhân quảng vai, nhưng hần lại không có cảm giác ghét bỏ như khi bị Dạ Tinh Vũ lôi kéo trước đó, cũng không gạt bỏ, lắng nghe Lam Lăng Nguyệt lên án chính mình, không giận trái lại còn lên tiếng nói: “Ngươi cũng mạnh mẽ khác gì ta đâu, bộ dạng bình thường như này không thể trách ngươi, nhưng ngươi cũng đừng tự mình hài lòng quá mức, cả ngươi mang đầy gai, chỉ trích ầm ĩ, tính khí kích động, nhưng mà lần đầu tiên gặp ta bị ta dọa cho điếng người? Sao ta lại không nhớ nhỉ, ta nhớ lúc ấy ngươi theo Ôn Vân Mặc đến, ngươi nhìn ta bằng ánh mắt coi thường.”

“Trí nhớ của ngươi kém quá đi, rõ ràng lần đầu tiên ta gặp ngươi bị dọa điếng người, khi đó.” Lam Lăng Nguyệt còn chưa nói xong bởi vì uống rượu mà dạ dày không ngừng trào dịch, cảm giác muốn nôn, cuống cuống đứng lên, hướng về phía quan sai bên cạnh đại lao phun ra.

Còn gã quan sai xui xẻo đành vội vã thay đổi chỗ đứng, muốn nổi trận lôi đình mà không dám, dù sao hần là người của Thần vương, bắt đắc dĩ chỉ có một chữ, đó là nhẫn.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt nôn ói xong, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn, tinh thần ý thức cũng thanh tỉnh rất nhiều, lau khô miệng, dùng nước trà súc miệng,

cả người không còn bộ dạng nhếch nhác say rượu.

“Người thầy khá hơn chưa, phải rồi, người vừa nói lần đầu tiên gặp ta khi đó làm sao.” Âu Dương Mặc Thần đánh giá rồi đưa một chén nước ấm cho Lam Lăng Nguyệt, cùng lúc dò hỏi lời nàng chưa nói hết.

“Lúc đó ta coi thường là giả vờ đó, kỳ thật ta rất sợ người, thật.” Suy nghĩ của Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng vận hành, thiếu chút nữa nàng đã tự bán đứng bản thân rồi, quả nhiên rượu không phải thứ tốt lành gì.

“Bớt bớt đi, tiểu nha đầu, người mà biết sợ ai, heo cũng leo cây được.” Hắc Phong nghe Lam Lăng Nguyệt nói vậy, suýt nữa phun hết rượu trong chén ngọc, thứ quý nha đầu không sợ trời không sợ đất này không phải mở mắt nói điều chứ.

“Sư thúc, người có thời gian nói như vậy hay là uống thêm vài chén nữa đi.” Lam Lăng Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười không ngừng rót rượu cho Hắc Phong, tại lão già thối này rót nhiều cho mình, mới khiến nàng suýt chút nữa hiện nguyên hình.

“Được rồi, canh giờ không còn sớm nữa, chúng ta nên rời đi thôi.” Hắc Phong uống thêm vài chén nữa, bắt đầu liêu xiêu, dù sao đi thăm tù uống say mà truyền đi thì buồn cười quá.

Đề nghị của Hắc Phong đương nhiên được Lam Lăng Nguyệt tán đồng cả hai tay, hôm nay để lộ quá nhiều, càng sớm rời khỏi nơi này mới là kết thúc tốt.

Lúc hai người đứng dậy ra khỏi nhà tù, bên trong truyền đến giọng nói của Âu Dương Mặc Thần: “Tiểu sư muội lời ra không phải tại rượu, rồi sẽ có một ngày sương mù tan biến.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Điều Bí Ẩn

Bên tai Lam Lăng Nguyệt không ngừng lặp đi lặp lại lời Âu Dương Mặc Thần, nàng cảm giác tên hồ ly lòng dạ nham hiểm này thật sự đã nhìn ra được điều gì đó, lại giống như không có, kiểu nói mập mờ này đang nói cho mình rằng, một ngày nào đó hắn sẽ vượt qua làn sương mù để khiến nàng hiện nguyên hình ư, nghĩ tới đây, Lam Lăng Nguyệt càng hối hận, đúng là lần này bản thân không nên tới, cũng không nên uống rượu, không uống rượu cũng sẽ không sợ xảy.

“Đồ đệ, con với tiểu nha đầu đang nói chuyện bằng ngôn ngữ cam gì thế, sao ta nghe mà cứ như tìm hoa trong sương mù ấy, mù mù mịt mịt.” Hắc Phong đoạt lấy lời của Âu Dương Mặc Thần trước Lam Lăng Nguyệt một bước, ông cảm giác giữa hai người này lộ ra kỳ quái gì đó.

“Âu Dương Mặc Thần, ta nghe chẳng hiểu câu nào trong lời người cả, ta chờ cái ngày người gạt bỏ đám mây mù, sư thúc, chúng ta nên đi thôi.” Lam Lăng Nguyệt điều chỉnh tâm tình của mình cho tốt, xoay người nhẹ nhàng cười với Âu Dương Mặc Thần, giống như nghe không hiểu lời nói của hắn, làm bộ bản thân là người ngoài cuộc, chào hỏi qua loa rồi kéo Hắc Phong rời khỏi nhà tù, chẳng qua hai người đi khá gấp, để quên mất hộp đựng thức ăn trong nhà tù.

Âu Dương Mặc Thần cũng không nói thêm gì nữa, nhìn bóng lưng hai người rời đi, ánh mắt tập trung trên tấm lưng mềm mại của Lam Lăng Nguyệt, nam trang giống, dáng vẻ vô cùng lung túng rời đi giống, nếu như Lam Lăng Nguyệt chính là nữ nhân kia, vậy đúng là thú vị.

Sau khi ra khỏi nhà tù, ngồi lên xe ngựa trở về, Hắc Phong vẫn liên tục hỏi không ngừng: “Tiểu nha đầu, hôm nay trong lúc người và Mặc Thần nói chuyện, hiện ra sương mù dày đặc, bí hiểm không ngừng, hơn nữa có vài lần người còn cố gắng lảng sang chuyện khác, có phải năm năm trước người và Mặc Thần xảy ra chuyện gì không?”

Tim Lăng Lăng Nguyệt vốn vừa mới có chút ổn định, bị mấy câu của Hắc Phong móc lên, cổ chuyển động qua lại: “Sư thúc, người có cần nhiều chuyện đến thế không, với cả hành động ta cố ý lảng sang chuyện khác rõ ràng vậy ư?”

“Chắc chắn rồi, người xưa nói kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bên ngoài thì tỉnh, toàn bộ chuyển biến biểu hiện của người chạy không khỏi cặp mắt người dung là ta đâu, ta vừa tí mĩ suy nghĩ một chút hình như hồi gặp được người ở Hoa đô chính xác là vào tháng tám, khi đó người mặc y phục nô bộc dẫn theo một nha đầu mặc trang phục tương tự, chạy trốn cực kì hoảng hốt, còn có chút bối rối, nhìn ngang ngó dọc, giống như đang lo lắng điều gì đó.” Bởi tác dụng của rượu, Hắc Phong hơi ngà ngà say tí mĩ hồi tưởng lại chuyện năm năm trước.

Lập tức Lam Lăng Nguyệt đau đầu, nhất định hôm nay nàng ra cửa không nhìn hoàng lịch rồi, nếu không đã không ra nông nổi này, nếu như lời này của Hắc Phong sư thúc truyền tới tai Âu Dương Mặc Thần không sót một chữ, vậy không phải chết toi mình sao.

“Khụ khụ, sư thúc, dừng, dừng kể lại chuyện năm năm trước nữa cho ta, tính cách của người có cần phải lúc tốt lúc xấu thế không hả, lúc xấu có thể quên đi việc mới làm một phút trước đó, lúc tốt, thậm chí đến gia phả nhà người ta người cũng thuộc nằm lòng, kiểu người như người thật quái thai, coi như ta sáng mắt rồi, hôm nay người không biết được tí gì từ ta thì sẽ không bỏ qua đúng chứ.” Lam Lăng Nguyệt bĩu môi, lên án Hắc Phong lão đầu.

“Tuy rằng ta đã có tuổi, nhưng tâm, sáng tựa như gương, sự việc mà ta muốn nhớ kỹ, tự nhiên có thể một chữ không sai, chuyện ta không muốn nhớ, bắt

luyện kẻ nào cũng không thể thúc ép ta, mau kể cho ta nghe đi, năm năm trước ngươi chộc gì đến tiểu đồ đệ của ta thế, khiến hấn có ấn tượng sâu sắc với ngươi đến vậy, nếu ngươi không nói, ta sẽ nói hết những gì ta biết cho tiểu đồ đệ, nhất định hấn sẽ nói cho ta biết.” Hắc Phong dùng lời lẽ đe dọa dụ dỗ Lam Lăng Nguyệt mở miệng, miệng nha đầu này và Bách Diệp sư huynh kín như bưng, nếu không tóm lấy bím tóc của nàng, vậy thì kết quả hôm nay cũng chẳng thu hoạch được gì.

Lam Lăng Nguyệt không ngừng day huyệt thái dương của mình, tại sao nàng phải có một vị sư thúc đặc biệt như vậy cơ chứ, lúc nghiêm túc như người bình thường, lúc bình thường lại như thần, còn là cấp bậc ôn thần nữa.

“Kể cho người biết cũng không sao, nhưng người phải giữ kín bí mật cho ta, không cho phép tiết lộ một câu tình huống người và sư phụ gặp được ta với đồ đệ lòng dạ nham hiểm của người, lại đây chúng ta đập tay thề.” Lam Lăng Nguyệt đành phải nhận lời, căn bản trên đời này không có thứ gì chặn được gió tuyệt đối, nàng cũng không phải người dị hợm, chỉ đành để Hắc Phong sư thúc giữ bí mật giùm nàng.

“Ta xin thề tuyệt đối sẽ không hé răng nửa lời cho bất cứ ai, nói mau đi.” Hắc Phong vô cùng sáng khoái đồng ý, một bàn tay nhấc nhẹ đập một cái vào một bàn tay nhỏ nhắn giòn vang.

“Năm năm trước lần đầu tiên ta uống rượu, say xin ở Phù Dung lâu, không cẩn thận liền đâm vào ngực của hấn, sau đó rất máu chó hôn hấn, nhưng đó là ngoài ý muốn thôi, với cả đó cũng là nụ hôn đầu của ta nữa, lúc đó đầu óc nóng bừng nên đã vút lại tiền đồng đổi mới vào năm sau đó rồi chạy, sao biết được đồ đệ của người lại nhất quyết không tha, năm năm rồi còn nhớ rõ cái chuyện đó, thật sự có loại oan gia ngõ hẹp dí sát chân.” Lam Lăng Nguyệt tưởng tượng lại tình cảnh lúc ấy, nhớ tới nụ hôn kia, hai má liền có chút ửng đỏ, dù sao đi nữa nàng cũng là một cô gái, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện xấu hổ.

"o(∩_∩)o ha ha..." Khi Hắc Phong nghe được phiên bản hoàn chỉnh năm năm trước, nhin không được cười thành tiếng, cuối cùng đến tận bây giờ ông mới hiểu vì sao trên thân kiếm của đồ đệ lại có thêm hai miếng tiền đồng, cũng hiểu vì sao khi ông dò hỏi lý do, sắc mặt đồ đệ ông lại khó coi như vậy, hóa ra là bị cưỡng hôn, thông tin này thật có sức bùng phá nha.

Một tràng cười kia của Hắc Phong truyền vào trong tai Lam Lăng Nguyệt đặc biệt chói tai, không khỏi lờm Hắc Phong nói: “Độ hài hước của người thấp thật đấy, ta sắp cháy rụi đến nơi rồi, người còn cười trên nỗi đau người khác, lão đầu, với sự hiểu biết đồ đệ của người, hấn thật sự sẽ liều mạng hành hạ ta ư? Nếu nói như thế, vậy sau này hấn sẽ có thêm hai từ lòng dạ nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi để hình dung.”

Lúc này Hắc Phong đã xé nguy trang dịch dung xuống, vượt vượt chòm râu, ổn định lại hạo hức ban nãy nói: “Hấn sẽ không đâu, tuy nhiên ngược lại đoán chắc rằng sẽ nhìn ngươi bằng vẻ mặt khó coi, còn về phần dẫn vật với tính kế thì không dám cam đoan.”

Lam Lăng Nguyệt lại cho Hắc Phong một cái lờm, lời này của ông với lời thừa thãi khác gì nhau chứ, ít ra nàng đã chuẩn bị tâm lý, nếu như quả thật Âu Dương Mặc Thần tính kế mình vậy cứ chờ xem, nàng cũng không phải dạng ngồi không, huống hồ hiện giờ hấn còn đang nhảy nhót trong nhà lao, đoán chừng trong khoảng thời gian ngắn không thể gây hại nàng, nhưng nàng thật sự không yên tâm Hắc Phong lão đầu.

Bởi vì trên đường trở về, tuyết đọng dày trên mặt đất, sau khi Lam Lăng Nguyệt xuống xe ngựa vẫn không quên dặn lại một lần nữa: “Hắc lão đầu, người về Thần Vương phủ thì nói ít đi cho ta, còn chuyện năm năm trước ta kể cho người, người nhất định phải chín mực trong bụng, nếu người dám nói cho Âu Dương Mặc Thần, vậy thì mỗi ngày ta sẽ quấy nhiễu người.”

Hắc Phong sợ nhất nhìn thấy bộ dạng cười như không cười này của Lam Lăng Nguyệt, hồi ở Thiên Sơn tông, chỉ cần nàng bày ra biểu tình này, biểu thị sẽ có người gặp xui xẻo, nghĩ tới thủ đoạn trừng phạt của nàng, sau khi Hắc Phong gật đầu liên tục, Lam Lăng Nguyệt mới bằng lòng bỏ qua.

Lam Lăng Nguyệt đi vào Lam phủ mới sức nhớ hộp đựng thức ăn hình như để quên ở Tông Nhân phủ rồi, nhẹ nhàng vỗ cái đầu hóa ngọc, rồi đi về phía Nguyệt Thanh uyển, chẳng qua lúc đi tới khúc rẽ đoạn Bích Thủy đàm, nhìn thấy Lam Ngữ Yên đang nói chuyện với một nữ tử mặc một chiếc váy bông màu đỏ tươi, mà Lam Ngữ Yên trong lúc nói chuyện còn thường xuyên chêm thêm vài câu nịnh hót, so với ngày thường vênh váo kiêu căng có sự chênh lệch rõ rệt, sự khác thường như vậy kéo lên hứng thú trong Lam Lăng Nguyệt, liền quanh về con đường dẫn tới chỗ hai người kia đi tới.

Còn lúc Lam Ngữ Yên nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi tới, liền lớn tiếng chế giễu nói: “Sở tỷ tỷ, đám tuyết này tô điểm cho Bích Thủy đàm thật đẹp đẽ, cảnh đẹp là thế vậy mà lại vì một kẻ tư sắc tầm thường nào đó phá hỏng hứng thú.”

Sở Lưu Ly theo hướng câu nói của Lam Ngữ Yên nhìn sang, liền nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt mà ngày đó tại yến hội đã xúc phạm mình, khóe miệng kéo lên nét cười giễu lạnh lùng, lúc ở hoàng cung, bởi vì Hạ ca ca ở đó, nàng mới không tính toán với nàng ta, hôm nay nàng ta sẽ không có may mắn như thế đâu.

Khi Lam Lăng Nguyệt nhìn rõ nữ tử mặc chiếc váy bông đỏ tươi kia là con gái của thừa tướng Sở Lưu Ly thì không khỏi hơi ngần người, Lam Lôi Ngạo là thương nhân, hấn là đại bác bắn cũng chẳng tới Thừa tướng, Sở Lưu Ly thân là con gái của Thừa tướng sao có thể hạ mình đến Lam phủ.

Thời điểm Lam Lăng Nguyệt đang chăm chú nhìn chính mình, Sở Lưu Ly liền vươn tay, dường như toan tính tát Lam Lăng Nguyệt, bất quá ngoài dự liệu chính là, tay còn chưa chạm được vào mặt Lam Lăng Nguyệt đã bị Lam Lăng Nguyệt tóm chặt.

“Đường đường là con gái thừa tướng, không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ cũng đành cho qua, đang ở địa bàn Lam phủ lại dám tát đích nữ của Lam gia, hành vi như mù đàn bà chanh chua không phân tốt xấu thật đúng là gia giáo.” Lam Lăng Nguyệt vốn là người cực kỳ miễn cảm, cùng thời điểm Sở Lưu Ly chuẩn bị ra tay với mình thì nàng đã nói xong một tràng.

“Ngươi buông tay ra cho ta, ta đánh ngươi là vì dạy dỗ cấp bậc lễ nghĩa cho ngươi, ta là con gái của Thừa tướng, ngươi là đích nữ của thương gia, dựa theo vai vế ta là quan, ngươi là thương, vốn là dưới ta một bậc. Nhìn thấy ta phải hành lễ là chuyện đương nhiên, ngươi khinh thường ta phải chịu xử phạt, ta tát ngươi vẫn còn nhẹ chán.” Sở Lưu Ly không hổ là con gái của Thừa tướng, kiêu nói càn bậy cũng giống nhau y hệt.

Sở Lư Ly càng gầy gù, Lam Lăng Nguyệt càng túm chặt, nghe đến đoạn Sở Lư Ly nói buông tay, khỏe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên ý cân nhắc, đầu tiên ra sức túm chặt, lúc Sở Lư Ly liếc mình gầy thoát, chợt thả tay ra, bởi vì trọng tâm của Sở Lư Ly không ổn định, chỉ nghe bịch một tiếng mà ngã trên mặt đất.

“Lam Lăng Nguyệt, ngươi ----.” Sở Lư Ly ngã nhào trên đất thảm hại, phản lực khiến nàng ta tiếp đất bằng phần lưng dưới, hiển nhiên đau nhất chính là cái mông.

“Là ngươi bảo ta buông tay, ta buông tay, ngươi ngã, cái này gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống được.” Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ mặt vô tội chế nhạo Sở Lư Ly, chút tính toán ngây thơ này của nàng ta mà cũng muốn đầu với nàng á, đầu hũ non còn mạnh hơn nàng ta.

Sở Lư Ly tự biết xét về miệng lưỡi đã thua kém hơn Lam Lăng Nguyệt một phần, về mặt bị phần từ mặt đất đứng dậy, hất bỏ cái tay của Lam Ngữ Yên đang cố gắng giúp nàng ta, mang theo nước mắt uất ức chạy tới Bích Thủy uyển tìm phụ thân của nàng ta là Sở Bác, nàng muốn để phụ thân xả cơn giận này cho mình.

Nhìn bóng lưng Sở Lư Ly vừa khóc lóc vừa chạy như bay, Lam Ngữ Yên thu lại biểu tình lo lắng mới rồi cho Sở Lư Ly, trong con ngươi cũng toát ra ánh sáng lạnh, lúc nhìn Lam Lăng Nguyệt không nhìn được cất lên một tiếng cười lạnh khi người gặp họa.

“Ngươi cười cái gì?” Lam Lăng Nguyệt chẳng để tâm đến trò đùa này chút nào, chẳng qua biểu hiện của Lam Ngữ Yên như thế làm cho nàng có chút khó chịu.

“Ta cười ngươi sắp gặp họa lớn rồi đấy, nói thật cho ngươi biết, hoàng thượng nghe nói phụ thân bệnh nặng nằm trên giường, cố ý phái thừa tướng đại nhân tới thăm hỏi, Sở đại nhân vì che giấu tai mắt người khác, đặc biệt dẫn theo phu nhân và nữ nhi cùng đến làm bộ thăm viếng, ngươi cảm thấy Sở Lư Ly khóc lóc chạy tới chỗ cha nàng ta, với tính cách tàn bạo của Sở Tương, một mình đưa con gái không được sủng ái như ngươi sẽ có kết cục gì.” Hiện giờ tâm tình của Lam Ngữ Yên lại vô cùng vui vẻ, thấy Lam Lăng Nguyệt dò hỏi, liền ban phát lòng từ bi mà muốn cho nàng hiểu rõ vì sao mình chết.

Quả nhiên sau khi Lam Lăng Nguyệt nghe những lời của Lam Ngữ Yên, sắc mặt đột biến, nhưng không phải nàng sợ vì Sở Tương, mà hành động dạo này của Hoàng Thượng quá không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Kết Thù Kết Oán

Lam Ngữ Yên thấy sắc mặt Lam Lăng Nguyệt đột biến, tưởng rằng lời của mình có tác dụng gây kinh sợ, trong lòng càng thêm sướng rơn, quả thật nàng ta muốn nhìn xem lần này Lam Lăng Nguyệt sẽ có hậu quả ra sao, bình thường, nàng vô cùng căm hận Lam Lăng Nguyệt, hôm nay coi như xả được cục tức trong lòng.

“Sao nào, hiện tại biết sợ rồi à, Sở Lư Ly là viên ngọc quý trên tay Sở Tương đó, hôm nay trước mặt mọi người ngươi khinh thường nàng ta, lại còn làm nàng ngã đau, sao đột nhiên sắc mặt trở nên xám xịt vậy, thái độ giễu võ giương oai vừa xong biến đâu mất rồi.” Lam Ngữ Yên càng lúc càng tiến sát lại, cố gắng thêm dầu vào lửa, nàng chính là muốn kích động mạnh Lam Lăng Nguyệt.

“Nhị muội muội ngươi oán hờn nhiều đấy, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ, cũng đã bắt đầu có suy nghĩ hảo huyền, ta nói ta sợ hãi nào, ta làm sao chuyện gì à, Sở Tương ông ta có tàn bạo thế nào lại dám xem thường vương pháp coi mạng dân như cỏ rác ư.” Khỏe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên ý cười, không ngờ phản ứng trong lúc vô tình của bản thân lại khiến Lam Ngữ Yên suy nghĩ xa vời đến vậy.

“Ngươi mới có bệnh ấy, ngươi và mẫu thân ngươi bị bệnh hết, ngươi chỉ đang tỏ ra can đảm mà thôi, họa đến trước mắt, còn muốn phòng mả giả làm người mập, tố chất tâm lý của Lam Lăng Nguyệt ngươi cũng chỉ đến như vậy thôi, biết điều thì dập đầu mấy cái cho bốn tiểu thư, không chừng một lát nữa tiểu thư cao hứng, sẽ không nói năng khó nghe với ngươi nữa.” Khi Lam Ngữ Yên nghe thấy Lam Lăng Nguyệt nói mình có bệnh, một cơn lửa giận nhen nhóm bùng lên, trong lúc phản kích, thường xuyên kích động Lam Lăng Nguyệt.

Lam Lăng Nguyệt không ngừng tròn trĩnh mắt, chỉ số thông minh của Lam Ngữ Yên đời này thật sự kém phát triển, thấy Kiều di nương cũng coi như là một nữ nhân tâm cơ lòng dạ thâm sâu, sao có thể để ra bạch liên hoa Lam Ngữ Yên như vậy chứ, kiếp trước Lam Ngữ Yên hoàn toàn thừa hưởng trí thông minh của Kiều di nương, nói trò giỏi hơn thầy cũng không quá đáng, nhưng kiếp này, chẳng lẽ là vào năm tám tuổi mình hủy một tay một chân của nó, khiến cho đầu óc của nó theo đó mà bị hủy luôn, nói con nhóc là đồ đầu óc có vấn đề đã là cất nhắc cho nó lắm rồi.

“Lam Ngữ Yên, ngươi biết Sở Lư Ly quan tâm nhất cái gì không? Nếu ta nhớ không lầm, ngày hôm đó tại cung yến ánh mắt của Sở Lư Ly không hề rời khỏi Công Tôn Hạ, nếu để cho Sở Lư Ly biết ngươi thích Công Tôn Hạ, vậy ngươi đoán xem trong hai người chúng ta ai sẽ là người chết thảm hơn.” Lam Lăng Nguyệt thấy Lam Ngữ Yên chẳng biết xấu hổ, mưu mô dùng lòng gà làm cò, vậy thì nàng cũng không ngại đáp trả nàng ta một câu, gây ông đập lưng ông.

Lam Ngữ Yên kinh hãi nhìn Lam Lăng Nguyệt, gương mặt tái nhợt trở nên đỏ ửng thường, không thể không nói từng câu từng chữ của Lam Lăng Nguyệt như đánh vào mặt nàng, nếu để Sở Lư Ly biết mình cũng thích Công Tôn Hạ, vậy nàng vất óc để được nằm trong vòng danh vọng trong phút chốc sẽ

tan thành mây khói, hơn nữa bằng vào thủ đoạn của Sở Lưu Ly nhất định sẽ nghĩ cách diệt trừ tình địch vô hình là nàng, nghĩ tới những thứ này, con sóng lớn cuộn trào trong lòng Lam Ngữ Yên lập tức trở nên phẳng lặng.

“Lam Lăng Nguyệt nói miệng không bằng chứng, ta cũng có thể nói người thích Công Tôn Hạ, dù sao hôm đó tại cung yến, chỉ có người và Công Tôn Hạ từng tiếp xúc với nhau, hơn nữa ánh mắt người nhìn Công Tôn Hạ cũng hiện ra kỳ lạ, nếu như ta đem những chi tiết này thêm mắm dặm muối nói cho Sở Lưu Ly, người nói trong chúng ta lời ai có độ đáng tin cao hơn.” Mặc dù Lam Ngữ Yên không hiểu quyền mưu, nhưng tâm kế vẫn có chút ít, dù sao từ nhỏ nhìn quen thủ đoạn xử lý công việc của Kiều di nương, cũng thấm được chút kiến thức.

Lam Lăng Nguyệt nghe đến đoạn Lam Ngữ Yên nói mình thích Công Tôn Hạ, khóe miệng nhấc lên một nụ cười lạnh quỷ dị, hồi ức kiếp trước dội lại trong đầu, không hiểu sau lồng ngực âm ỉ đau thắt, tình yêu dù đẹp đến mấy cũng không ngăn nổi lời nói dối nghiền nát vụn, kiếp trước nàng bị Công Tôn Hạ tự tay giết chết, nàng mang theo ký ức đến báo thù, nàng đối với hắn chỉ có hận, hận không thể ngàn đao băm thầy hắn, làm sao có thể nói chuyện yêu đương.

“Người cười cái gì, bị nói trúng tim đen rồi hả, kỳ thực Công Tôn tiểu hầu gia đúng là làm cho người ta phải rung động vì hắn, xấu nữ người thích hắn cũng không phải ngoại lệ, nhưng mà trong người người chẳng có vốn liếng, mặt mũi thì không đẹp đẽ, muội muội khuyên người nên có chút tự mình hiểu mình, đừng mắc vào say mê.” Lam Ngữ Yên quét qua Lam Lăng Nguyệt, thấy khóe miệng của nàng vênh lên nụ cười lạnh, trở nên đặc biệt ngứa mắt.

“Muội muội, người cứ việc đổi trắng thay đen, trong mắt ta Công Tôn Hạ chính là đồ cận bã, ta cảnh cáo người nên cẩn thận lời nói lẫn việc làm, nếu không, không quá giờ tý đêm nay, người sẽ trở về diêm vương đưa tin đó, không tin người cứ thử xem, ta nghĩ muội muội nhất định còn nhớ hai cái rương mà ta tặng phụ thân làm quà đáp lễ nhĩ, nếu như người cũng muốn trở thành một trong đồng người trong đó, thân là tỷ tỷ rất cam tâm tình nguyện làm hộ.” Lam Lăng Nguyệt cau mày, nàng cực ghét tên của mình đặt cùng với tên Công Tôn Hạ, nhớ tới vở kịch lừa lớn kia, vở kịch huyết gả* kia ở kiếp trước, mầm mống thù hận đang không ngừng đâm chồi nảy nở, nàng nhất định sẽ khiến cho Công Tôn Hạ nếm trải mùi vị mòn xương.

(Huyết gả: gả cho cùng ruột thịt, theo ý mình hiểu giống như truyện tám chết căm lên thay ấy =))

Hiển nhiên lời cảnh báo của Lam Lăng Nguyệt phát tác dụng, Lam Ngữ Yên cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh, nàng vĩnh viễn không quên được hình ảnh khiến nàng sồn tóc gáy kia.

Lam Lăng Nguyệt thấy cuối cùng bên tai cũng được yên tĩnh, liền từ Bích Thủy đầm đi về phía Nguyệt Thanh uyển.

Bấy giờ Sở Lưu Ly đang kể khổ cho Sở tướng quá trình mình bị Lam Lăng Nguyệt bắt nạt, Sở tướng phu nhân cực kì phẫn nộ, con gái của bà được nuông chiều từ bé, tại sao có thể bị một con nha đầu lỗ mãng hàng thương gia bắt nạt chứ.

Khác với Sở phu nhân chính là Sở tướng thì lại không thể hiện ra rõ ràng như kia, mặc dù ông ta cũng rất tức giận, nhưng ông ta không thể mạo muội đắc tội Lam Lôi Ngao được, dù sao lần này ông ta nhận mệnh lệnh của hoàng thượng mới tới thăm, có thể thấy địa vị của Lam Lôi Ngao đối với hoàng thượng, liền điều chỉnh lại sắc mặt, cười nhạt nhìn Lam Lôi Ngao ở trên giường một chút, xoay đầu cô ý lớn tiếng quở trách Sở Lưu Ly nói: “Lưu Ly, cha dạy con ở Tướng phủ thế nào, bước ra khỏi cửa thì là khách, có người khách nào lại bắt nữ chủ nhà người ta hành lễ không hả, nhớ kỹ Sở gia tổ huấn, phải có dáng vẻ của tiểu thư khuê các, bước ra khỏi cửa chính là đại diện cho Sở gia, không được làm loạn ý thế hiệp người, không được không hiểu quý củ mà đánh chửi lung tung, càng không được phàn nàn, dù sao chúng ta là khách, khách phàn nàn không phải gây khó dễ cho chủ nhà à.”

Giọng nói của Sở Bác lớn như vậy đương nhiên mục đích chủ yếu là để Lam Lôi Ngao nghe được, Lam Lôi Ngao nghe thấy những lời này của Sở Bác, bề ngoài thì đang phê bình Sở Lưu Ly, kỳ thật là đang nói mình không biết dạy con, gia giáo thiếu hụt, còn bao che việc nữ nhi hành hung trước mặt mọi người, nghe đến đó sắc mặt Lam Lôi Ngao đương nhiên là không tốt, Lam Lăng Nguyệt sinh sự khắp nơi, từ trước đến nay không biết cái gì gọi là ngừng nghỉ.

“Sở tướng, Sở phu nhân, là Lam mỗ không biết dạy con, bây giờ Lam mỗ sẽ gọi tiểu nữ tới bồi tội với Sở cô nương.” Lam Lôi Ngao đè nén cảm xúc trong lòng, dặn dò Hoa di nương đi tìm nghịch nữ Lam Lăng Nguyệt tới đây.

Sở Bác thấy Lam Lôi Ngao lên tiếng, nên không nhiều lời nữa, mục đích của ông ta đã đạt được, hiện tại việc ông ta cần làm là nhìn xem Lam Lôi Ngao sẽ giải thích cho mình thế nào.

Hoa di nương cũng cảm thấy nhiệt độ trong phòng trở nên lạnh dần, làm bầm trong miệng không phải là Lam Lăng Nguyệt lại gây chuyện chứ, rồi vội vã ra cửa tìm Lam Lăng Nguyệt.

Dọc theo con đường này Lam Lăng Nguyệt cũng không bắt gặp Sở Lưu Ly tới tìm nàng hỏi tội, trong lòng còn đang khinh bỉ nàng ta một trận, đúng là cái loại thùng rỗng kêu to, thế mà nàng vừa trở về Nguyệt Thanh uyển, còn chưa kịp ngồi xuống, đã nghe thấy tiếng Hoa di nương gọi ầm.

“Lam Lăng Nguyệt, đi ra nhanh lên, tự mình làm ra chuyện tốt xong rồi trốn chui trốn nhủi.” Hoa di nương sinh ra là hí tử, kĩ năng âm cao coi như được dùng tới, cất cao chất giọng chua chát hét to lên.

Tại Lam Lăng Nguyệt ơng ơng, vì phòng ngừa tiếng kêu la của Hoa di nương gây hại lần nữa, vội đi ra từ trong phòng. “Hoa di nương, nếu như người muốn hát hí khúc trở lại, vậy ta không ngại giúp người hoàn thành tâm nguyện.” Lam Lăng Nguyệt không đợi Hoa di nương mở miệng, liền giành trước một bước.

“Bớt lời mĩa mai đi, lần này người gặp rắc rối lớn rồi, người dám đánh thiên kim Sở tướng, lão gia nổi giận sai ta tới tìm người đó.” Sắc mặt Hoa di nương khê biến, sau đó đề thấp giọng nói rõ ý đồ đến.

Lam Lăng Nguyệt nghe xong liền không nhiều lời nữa, vòng qua Hoa di nương tiến về cửa ra Nguyệt Thanh uyển.

“Người đi đâu vậy, chờ ta đã.” Hoa di nương thấy Lam Lăng Nguyệt không nhìn thẳng vào mình mà có vẻ đang muốn ra khỏi uyển, trong lòng không khỏi có chút bức bối.

“Hoa di nương, bà cầm tinh con heo à, không phải bà bảo ta tới Bích Thủy uyển ư, hiếm lắm mới được ta phối hợp, bà còn không nhanh cái chân lên, thời giờ của ta rất quý giá đó, đi sớm về sớm, lát nữa ta còn có việc, không có nhiều thời gian chơi đùa cùng các người như vậy đâu.” Lam Lăng Nguyệt xoay người coi thường Hoa di nương một trận, nàng chẳng có sức châm chọc nữ nhân này.

Bởi vì Lam Lăng Nguyệt là người tập võ đương nhiên nhịp bước chân sẽ nhanh lẹ, còn Hoa di nương thì thâm trầm, đuôi sát phía sau, không ngừng thờ hồn hèn, cùng bước đi với Lam Lăng Nguyệt thật sự quá sức mệt mỏi, sau khi tới Bích Thủy uyển, về mặt Lam Lăng Nguyệt thảnh thơi, còn Hoa di nương lại thờ hồn hèn, búi tóc xộc xệch rối loạn.

Hoa di nương sửa soạn lại dung nhan rồi dẫn Lam Lăng Nguyệt tiến vào căn phòng, sao đó báo lại với Lam Lôi Ngao.

Mà nhóm ba người Sở gia sau khi Lam Lăng Nguyệt vào phòng, ánh mắt không hề rời đi, về mặt u oán, đặc biệt là Sở Lư Ly thật sự hận không thể ăn thịt nàng.

“Mấy ngày không gặp bình phục nhanh ghê, ông tìm ta có chuyện gì.” Lam Lăng Nguyệt không nhìn thẳng vào nhóm ba người Sở gia, mà nhìn chăm chú vào Lam Lôi Ngao, cũng năm ngày rồi chưa tới gặp cha này, nhìn sắc mặt bình phục không tệ lắm, đoán qua tháng 11 có thể xuống giường.

“Nghịch nữ, còn không mau quỳ xuống bồi tội với thiên kim Sở tướng, xem người làm ra chuyện tốt gì kia, ta thật sự hận không thể.” Nói được một nửa Lam Lôi Ngao ngậm lại miệng, miễn cưỡng nuốt xuống ba chữ đánh chết người, ông không thể lại ra tay với Lam Lăng Nguyệt, gã áo đen kia sẽ không bỏ qua cho mình, hơn nữa bây giờ mạng của ông đang nằm gọn trong tay gã rồi.

“Hóa ra người chính là thiên kim Lam gia, lớn lên cũng bình thường, người ngắm gương mặt chẳng có lấy một chút khí chất tiểu thư khuê các, lúc giờ tay nhắc chân cũng đậm chất quê mùa, về mặt thì kiêu ngạo ngang ngược, như vậy chẳng giống nữ tử tí nào, may mà người sinh ra ở Lam gia, nếu người sinh ra ở Sở gia chúng ta, ta đã đuổi người ra khỏi nhà từ lâu rồi.” Sở phu nhân thấy Lam Lăng Nguyệt vẫn bày ra vẻ mặt không coi ai ra gì, càng cảm giận không thôi.

“Nhìn tuổi tác của bà và trang phục đều thuộc cấp bậc bà bác, bà hẳn chính là mẫu thân của Sở Lư Ly đúng chứ, nếu bà đã đánh giá về cử chỉ của ta, vậy thì theo lễ phép ta cũng phải nhận xét qua về bà chứ, từ cổ trở lên trang sức bằng vàng nặng nề, không hề cảm thấy vui vẻ, mập ú, búi tóc quê mùa, trong lúc giờ tay nhắc chân không hề có tí khí chất của một phu nhân, tuy nhiên được cái màu sắc trang sức bằng vàng của bà đúng là tiếp với màu da của bà đấy, hoàng kim bà*, tặng người béo phệ, khoa trương hư vinh.” Lam Lăng Nguyệt khịt mũi coi thường, đẳng cấp như này thôi mà cũng đòi gây chiến với nàng, Sở phu nhân này giống như con gà chọi đã già là cùng.

(Hoàng kim bà: mẹ bà luống tuổi đã có chồng.)

“Người ---- người dám nói ta như vậy, đồ ranh con đi điếm này, xem ta trừng phạt người.” Sở phu nhân kị nhất người khác nói mình là hoàng kim bà, Lam Lăng Nguyệt nói như thế, bà liền mất bình tĩnh, vén tay áo làm ra bộ dạng muốn đánh nhau, không khí tức khắc lạnh đến mức bất động bất dẩu phát sinh biến hóa, mùi thuốc súng không ngừng nồng đượm.

“Lam Lôi Ngao người dậy con như thế hả, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, nếu như hôm nay người không giải thích cho ta, vậy đừng trách ta dẫn đo một vài nhân tố.” Sở Bác sau khi thấy phu nhân của mình nhận lấy sự công kích, đương nhiên không thể đứng bên quan sát được, càng tạo áp lực cho Lam Lôi Ngao trên giường bệnh.

“Nghịch nữ, người còn đứng ì ra đó làm gì, còn không mau dập đầu bồi tội, chẳng lẽ người thật sự muốn làm cho cả Lam gia vì người mà bị liên lụy, người mới bằng lòng dừng.” Lam Lôi Ngao đâm mạnh vào cạnh giường, bây giờ hồng của ông ta đang bị thương vẫn chưa đi lại được, ông có lòng nhưng không đủ sức, huống hồ Lam Lăng Nguyệt căn bản không mắc bẫy ông.

“Nếu như ta có bản lĩnh có thể liên lụy tới Lam gia người, vậy tại sao ta lại không làm cơ chứ, Sở tướng, ông có dám hỏi nữ nhi ông xem thử ai mạo phạm ai trước không, ông có dám để nữ nhi ông nói ra rằng ta bị té ngã ở trong hoàn cảnh như nào không, miệng ta đầy ô ngôn uế ngữ, vậy phu nhân ông thì gọi là gì? Vừa mới tiến vào, ta còn chưa kịp nói cái gì, thế mà phu nhân ông đã dùng những từ gì, miệng thì ta không có một câu đúng, đây là gia giáo ở Sở gia các người à?” Lam Lăng Nguyệt bày ra vẻ mặt châm biếm, nàng khinh bỉ bộ dạng con hổ giấy của Lam Lôi Ngao.

“Cãi chày cãi cối, gia giáo của nữ nhi ta không nhọc người lo lắng.” Sắc mặt Sở Bác khế biến, không khỏi liếc nhìn Lam Lăng Nguyệt, dưới tình hình như vậy nàng cũng không hề tỏ ra e sợ chút nào, ngược lại là những câu dọa người sợ hãi, phản ứng kiểu này thật sự không giống một nữ tử mười bốn tuổi nên có.

“Có thể có ngàn vạn cách nói, nhưng chân tướng chỉ có một, Sở Lư Ly, lúc ta tới Bích Thủy đầm có phải người không nói hai lời liền vươn tay định đánh ta không, còn ăn nói bừa bãi rằng cha người là thừa tướng, ta là nữ nhi nhà thương gia, kém một bậc, nhìn thấy người phải quỳ xuống, mà ta bắt nạt người càng là lời nói vô căn cứ, người muốn đánh ta, ta tự vệ nên túm được tay của người, người bảo ta buông tay nên ta mới buông tay, sau đó tự người ngã xuống đất rồi khóc ầm lên rồi đi, có phải là sự thật không?” Lúc Lam Lăng Nguyệt đối diện Sở Bác, kể hết chuyện đã xảy ra không sót một chữ.

“Người nói vậy, chính người đẩy ta, chính người bắt nạt ta.” Sở Lư Ly không nghĩ tới Lam Lăng Nguyệt sẽ kể hết từng chi tiết ra, mặt không khỏi đỏ sẫm, lời nói cũng trở nên ấp á ấp úng.

“Ta nói vậy ư, thế thì nếu trên tay người vẫn giữ vết tích thì không phải nói vậy chứ.” Lam Lăng Nguyệt không nói hai lời, tiến lên bắt lấy tay phải Sở Lư Ly, chỗ cổ tay do lời kéo mà để lại một vết đỏ vô cùng chói mắt.

Sở Bắc có thể làm tới vị trí Thừa tướng tất nhiên không phải người tầm thường, thông qua phản ứng của nữ nhi và tóm tắt của Lam Lăng Nguyệt, ông đại khái hiểu được nguyên do, sắc mặt không khỏi tối sầm lại, ánh mắt nhìn Sở Lưu Ly cũng biến thành nghiêm khắc, nữ nhi này đúng là bị mình nuông chiều thành hư, lần này xem như ông quá đổi mất mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hắc Biệt Là Nàng Rồi

Sở Lưu Ly thấy sắc mặt Sở Bắc đột biến, cực kì chột dạ cúi đầu, chuyện này không phát triển theo hướng mình dự tính, làm thế nào nàng ta cũng không ngờ tới Lam Lăng nguyệt lại lỗ mãng đến vậy, không coi ai ra gì thì thôi, còn dám châm chọc mẫu thân của mình, hơn nữa trong mắt Lam Lôi Ngao rõ ràng mang theo tức giận nhưng lại không dám hé răng nửa lời, xem ra Lam Lăng Nguyệt đáng sợ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

“Ta tin Sở thừa tướng là một người hiểu chuyện, chuyện này từ đầu đến cuối ông cũng đã biết, mặc dù Lam Lăng Nguyệt ta không phải đích nữ thương gia được sủng ái, nhưng cũng không cho phép người khác chụp mũ lung tung nói xấu sau lưng, tại đây ngày hôm nay, mong Sở thừa tướng cho ta một câu trả lời.” Lam Lăng Nguyệt thấy Sở Bắc trầm mặc, miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, bị dội xuống một chậu nước lạnh mất mặt như thế, không tin Sở Bắc còn có thể bình chân như vại.

“Ồ, vậy thì Lam tiểu thư muốn bản tướng giải thích gì cho người? Nhục mạ thừa tướng phu nhân? Còn có ý giăng bẫy thiên kim thừa tướng, ta nghĩ cái nào cũng có thể đánh người ba mươi hèo.” Sở Bắc lẩn lộn trong giới quan trường quanh năm suốt tháng, xử lý đầu đá tranh chấp thành thạo, ông không để vào mắt mấy thủ đoạn bé tí này của Lam Lăng Nguyệt không có nghĩa ông sẽ để mặc người ta dắt mũi.

Trong lúc Lam Lăng Nguyệt và Sở Bắc đang giao tranh nảy lửa, Lam Lôi Ngao và Hoa di nương đều bày ra dáng vẻ xem trò vui, về tư, Lam Lôi Ngao muốn mượn tay Sở Bắc răn dạy Lam Lăng Nguyệt một trận ra hồn, nghịch nữ này quá kiêu căng cần rờ, mặc dù hiện tại ông đang bị người ta nắm thóp không thể làm gì được Lam Lăng Nguyệt, nhưng nếu như Sở Bắc muốn trừng trị con nhóc, thế thì chẳng liên quan nhiều tới mình, nghĩ tới đây, trong lòng Lam Lôi Ngao có một chút toan tính.

“Nghịch nữ, Sở tướng cũng đã nói không truy cứu nữa rồi, người còn ép sát từng bước như vậy, nếu chuyện này truyền đi chẳng phải để người ta nói Lam gia chúng ta coi thường mặt mũi Thừa tướng ư, lòng dạ người nhỏ nhen, giới tính kẻ, những thứ đó dùng với người trong nhà thì thôi đi, sao có thể mứa riu qua mắt thợ trước mặt thừa tướng thế hả, còn không mau xin lỗi thừa tướng đi.” Nhìn như Lam Lôi Ngao đang giáo huấn Lam Lăng Nguyệt nhưng ngầm ngầm bỏ thêm củi vào ngọn lửa giận trong trận giao tranh này.

Quả nhiên sau khi Sở Bắc nghe xong lời Lam Lôi Ngao thì chau mày, từ trong lời Lam Lôi Ngao nghe ra được ông ta cũng không thích đích nữ này, nếu không cũng sẽ không dùng đến lời nói quá khứ như vậy để đánh giá Lam Lăng Nguyệt, lời nói vô ý của ông ta là cho mình một điểm mấu chốt, nghĩ tới những thứ này Sở Bắc nhìn vào con người trở nên tối đen của Lam Lăng Nguyệt khiến người ta nhìn không thấu nàng ta đang suy tính cái gì.

“Chuyện hôm nay dựa theo lời giải thích của phụ thân chính là ta xin lỗi cũng không đúng mà nói thẳng cũng không đúng, lòng dạ ta nhỏ nhen giới tính kẻ hả? Vậy hành động khích bác ly gián mưu tính dùng Thừa tướng làm thuốc nổ ẩn trong lời nói của ngài chẳng phải càng thêm đại bất kính à.” Lam Lăng Nguyệt tất nhiên biết trong hồ lô Lam Lôi Ngao bán thuốc gì, không phải muốn nói sao, vậy thì nói cho tất cả cùng nghe.

Lúc Lam Lôi Ngao nghe được những lời đó từ Lam Lăng Nguyệt không khỏi chấn động, nhìn trong con người của Lam Lăng Nguyệt mang theo phê phán, đây là nàng ta muốn dùng thủ đoạn cá chết lười rách ép buộc mình và nàng ta phải ngồi trên cùng một con thuyền, với tính cách đa nghi của Sở Bắc, Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, ông chắc chắn trực tiếp đắc tội Sở Bắc.

Sở Bắc nghe xong lời giải thích của Lam Lăng Nguyệt, ánh mắt nhìn Lam Lôi Ngao cũng trở nên lạnh băng, cẩn thận ngẫm nghĩ, Lam Lăng Nguyệt nói cũng rất có lý, không ngờ con cáo già Lam Lôi Ngao này lại muốn đùa bỡn mình trong lòng bàn tay.

“Thừa tướng quyết chớ bận tâm, ta vừa nhớ ra mấy ngày trước Nguyệt nhi nhà ta không cẩn thận bị đập đầu, thần trí hơi rối loạn, sẽ có chút điên điên, cho nên hôm nay mới không giữ mồm giữ miệng như thế, hơn nữa ăn nói lỗ mãng, ông xem cái trí nhớ của ta này, thời gian gần đây nghỉ ngơi tinh dưỡng mà quên bống mất chuyện ấy.” Lam Lôi Ngao thấy sắc mặt Sở Bắc đột ngột xám xịt, nhất thời có chút hoảng loạn, tự trách mình lẩm miệng, vốn định cho thêm lửa, không ngờ tới cuối cùng lại tự thiêu chính mình.

“Đúng thế, mấy ngày này đại tiểu thư đều điên khùng như thế, cũng trách ta lúc qua đây chưa nói rõ, tiện thiếp xin được chịu tội với thừa tướng, thừa tướng phu nhân, thừa tướng tiểu thư tại đây.” Hoa di nương cũng thuận thế lãnh nặng tìm nệ xin lỗi đồng thời muốn đem sự việc hiện tại đẩy vào dĩ vãng.

Sở Bắc hừ lạnh một tiếng, người tinh tường đều nhận ra ai mới là kẻ hát chính, nhưng như vậy coi như cho mình một bậc thang, dù sao chuyện này cũng là nữ nhi Lưu Ly của ông khơi mào, tuy vậy hôm nay ông cũng nhớ kỹ nữ tử tên Lam Lăng Nguyệt này.

“Bản tướng đương nhiên sẽ không chấp nhặt với người có chút điên dờ, Lam lão gia và Hoa di nương đã nói như vậy, bản tướng cũng không phải người không phân rõ đúng sai, vậy việc này cho qua đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng cần phải trở về rồi.” Sở Bắc khoan dung, lại sâu xa nhìn Lam Lăng Nguyệt, mồm miệng lạnh lợi, tính toán đúng lúc đúng chỗ như vậy nếu như là kẻ điên, vậy trên đời này không còn nữ nhân bình thường nữa rồi.

Sở tướng phu nhân không ngờ Sở Bắc lại dễ dàng buông tha cho Lam Lăng Nguyệt như vậy, dù sao bà bị miệt thị thành hoàng kiểm bà, thù này sao bà có thể không báo, chỉ là không chờ bà phản ứng, ánh mắt lạnh lùng của Sở Bắc hung hăng trừng nhìn Sở tướng phu nhân, toàn thân bà run rẩy, miễn cưỡng nuốt xuống bất mãn trong lòng.

Nghe được lời Sở Bắc, Lam Lôi Ngạo thờ phào một hơi, bởi vì đi đứng không tiện, phân phó Hoa di nương đi tiễn cả nhà thừa tướng.

Sở Lưu Ly trước khi đi còn ra sức trừng mắt nhìn Lam Lăng Nguyệt, cái nhìn này có ý nghĩa cả nhà nàng đã kết thù kết oán với Lam Lăng Nguyệt.

Sau khi mọi người đều đi tiễn cả nhà thừa tướng, trong phòng chỉ còn lại Lam Lăng Nguyệt và Lam Lôi Ngạo, Lam Lôi Ngạo thăm dò nhìn vào trong con ngươi của Lam Lăng Nguyệt, Lam Lăng Nguyệt từ lúc nói ra lời kia chưa từng mở miệng thêm một lần nào nữa, càng không động đậy đứng tại chỗ, nhưng ông biết chắc độc nữ này sẽ không biết ơn bản thân đã giải vây cho nàng ta đâu.

“Ông đang nhìn cái gì hả, ông sẽ không ngại thơ nghĩ rằng ta sẽ cảm ơn ông chứ?” Lam Lăng Nguyệt nhếch lên một nụ cười chế nhạo, vừa rồi nàng không lên tiếng là vì cảm thấy đã nói quá nhiều, nói chuyện với những người này quá nhiều sẽ vậy bản bầu không khí, tình lực của nàng lại có hạn.

“Ta tự mình hiểu, chúng ta nhất định phải dùng cách này để sống chung sao? Kỳ thật ta cảm thấy chúng ta có thể đổi cách sống chung khác, dù sao ta cũng là phụ thân của ngươi, nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể không so đo tính toán các vấn đề đã phát sinh trong quá khứ.” Lam Lôi Ngạo nhớ tới khi xưa suy tính từng bước, đến cuối cùng càng ngày càng bị bức hại nghiêm trọng hơn, lần đầu tiên ông cảm thấy nữ nhi này còn kinh khủng hơn so với Tu La ma quỷ.

“Ha ha, Lam lão gia đang đầu hàng sao? Ta dễ bụng, ta tính toán, tội ác nhiều năm của ngươi không phải chỉ bằng một câu nói có thể tan thành mây khói được, ngược lại có một việc khiến ta cảm thấy hứng thú, mạng của ngươi từ bao giờ mà quý giá đến độ hoàng thượng phải phái người vợ hiền đến thăm, ta cảm thấy chuyện này thật đúng là việc rất thú vị đáng truy cứu đến cùng.” Lam Lăng Nguyệt không lập tức rời đi chính là muốn thăm dò tìm hiểu ý tứ của Lam Lôi Ngạo, nàng luôn cảm thấy bên trong chuyện này lộ ra kỳ quái không nói ra được, như thể có một tấm lưới lớn ở trước mắt mình, mà phía trước mình cũng là vực sâu vạn trượng.

Lam Lôi Ngạo khi bị Lam Lăng Nguyệt chất vấn, giả vờ trấn tĩnh, ông không thể tự làm rối loạn trận thế, độc nữ này quá mức khôn khéo, tuyệt đối không thể để cho nàng ta nhận ra có gì khác thường được, ho nhẹ hai tiếng nói: “Tâm tư của hoàng thượng, một thương nhân như ta có thể đoán được mấy phần, nếu ngươi vẫn cứ ngu xuẩn mất khôn như thế, vậy thì rút ra khỏi Bích Thủy uyển đi, ở đây không chào đón ngươi.”

Biểu hiện Lam Lôi Ngạo càng bình tĩnh, càng không giống tác phong của ông ta, ông ta là người sĩ diện, nếu như không phải chột dạ, thế thì chuyện này đáng lẽ ông ta phải khoe khoang chuyện này chứ không phải bày ra dáng vẻ hiện tại này, bản thân đã muốn biết tức khắc sẽ biết thôi, nàng tự nhiên cũng không vui vẻ gì ở lại đây thêm nữa, không thèm nhìn Lam Lôi Ngạo, xoay người liền đi ra khỏi gian phòng.

Lúc Lam Lăng Nguyệt ra khỏi Bích Thủy uyển, trời đã gần chạng vạng, bởi vì uống rượu ở Tông Nhân phủ, dạ dày của nàng đến giờ này có chút đầy hơi, vô cùng khó chịu, bữa tối chỉ húp cháo rồi đi vào phòng ngủ, định ngày mai đi một chuyến tới Quý Trung đường.

Bấy giờ trong phòng giam Tông Nhân phủ

Âu Dương Mặc Thần đang ngồi thiền trên giường, ánh trăng từ ngoài chiếu tới làm cho gương mặt có chút tái nhợt, càng khiến cho gương mặt góc cạnh của hắn thêm vài phần thần bí, vốn đang nhắm mắt ngồi thiền chợt nghe thấy có âm thanh truyền đến cách đó không xa, liền mở mắt, luồng khí lạnh lan rộng ra xung quanh.

“Thuộc hạ tham kiến chủ tử.” Thủ lĩnh ám vệ Hắc Ưng quỳ một chân xuống đất, xuất hiện ở bên ngoài phòng giam Âu Dương Mặc Thần.

“Đứng lên, chuyện ta giao phó liệu ngươi làm có tốt không.” Âu Dương Mặc Thần rót cho mình một chén trà vừa đun sôi, lạnh giọng dò hỏi Hắc Ưng.

“Chuyện chủ tử giao phó cũng đã xử lý thỏa đáng, chỉ là hiện tại bên trong triều đình phe Thái tử và chúng ta đang chia làm hai bè phái, trong một ngày ngắn ngủi bọn họ không ngừng dâng thư yêu cầu hoàng thượng chém đầu ngài, thêm nữa hôm nay trên dân gian lưu truyền một bài ca dao lưu truyền rộng rãi.” Trong lời nói của Hắc Ưng không nhìn được mà kêu oan cho chủ tử nhà mình, chủ tử chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc bọn chúng, vậy mà bọn chúng lại từng bước từng bước dồn ép chủ tử.

Khí lạnh trên người Âu Dương Mặc Thần chỉ có tăng không giảm, ca dao dân gian đối với hắn cũng không đã kích lớn lắm, mặc kệ tin đồn là gì, cũng chỉ là một loại thủ đoạn của Thái tử mà thôi, hoàng gia vốn lục đục lẫn nhau, mặc dù bản thân trúng độc lạ nặng không màng đến việc tranh hoàng vị, thế nhưng Thái tử Âu Dương Dục Hi chưa từng muốn cho hắn một con đường sống đúng không.

“Chủ tử, bước tiếp theo chúng ta làm thế nào, ở đây ẩm ướt như vậy, thân thể của ngài không thích hợp ở đây lâu, chúng ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp cứu người ra, cùng lắm thì cướp ngục, bỏ trốn đến chân trời xa theo ngài.” Hắc Ưng nói ra trường hợp xấu nhất trong lòng, từ nhỏ hắn đã theo chủ nhân, hắn biết chủ nhân bị bệnh sạch sẽ rất nặng, tuy rằng cái phòng giam này đã được quét tước hết sức sạch sẽ, nhưng dù sao phòng giam vẫn không thể thoải mái được như vương phủ.

(Ai nha~ Ưng đệ đệ, chưa chi đã muốn bỏ trốn cùng người tình rồi ư =))))))

“Đi nói với bọn thổ phi của Hắc Phong trại tại biên quan rằng bản vương xóa bỏ lệnh cấm ba năm trước cho bọn họ, để bọn họ náo loạn một trận thật lớn ở biên quan cho ta, ngày mai toàn bộ tướng soái dũng mãnh của ta đệ trình từ đơn, về nhà làm ruộng chờ mệnh lệnh của ta, ngược lại ta thật muốn nhìn xem Âu Dương Diệp sẽ phái tay tướng có loại năng lực như nào đi vây quét đây, không có ta trấn thủ, ông ta có thể ngồi chắc cái ghế rồng đó mấy năm này ư, ta từng nói sẽ làm cho ông ta phải cầu xin ta ra ngoài mà.” Ba năm trước Âu Dương Mặc Thần đẹp yên hang ở thổ phi của Hắc Phong trại ở biên

quan, trong trại này xuất hiện đồng đảo kẻ tài ba, đều là lấy một địch mười dũng tướng, trước kia trại này có hơn ba ngàn người, sau khi bị Âu Dương Mặc Thần dùng thủ đoạn hung ác thu phục, luôn e sợ Âu Dương Mặc Thần, hơn nữa còn thành lập cấm lệnh, hấn thả một con mãnh hổ ra như vậy, đoán chừng cũng đủ để Âu Dương Diệp uống một bình.

“Chủ tử, nước cờ này của ngài cao thật, vậy thuộc hạ sẽ đi suốt đêm dùng bò câu đưa tin đến biên quan để người bên kia chuẩn bị bố trí, cũng nên giày vò nhuệ khí của tên kia nữa chứ.” Hắc Ứng hiểu rõ con người của Âu Dương Mặc Thần nhất, có thể khiến chủ nhân ra tay đánh gã, vậy thì nhất định là gã đáng chết, dù cho gã có là hoàng thượng đi chăng nữa.

“Đề Thiết Huyết tới gặp ta.” Âu Dương Mặc Thần tại trước lúc Hắc Ứng rời đi, thấp giọng nói, mấy ngày trước hấn để Thiết Huyết điều tra nội tình của Lam Lăng Nguyệt, hiện giờ cũng nên có thông tin rồi.

Sau khi Hắc Ứng rời đi, qua khoảng chừng nửa canh giờ, Thiết Huyết vừa mới chấp hành xong nhiệm vụ vội chạy như bay tới chỗ nhà lao của Âu Dương Mặc Thần.

“Chủ tử, người sốt ruột tìm ta ư? Có phải có nhiệm vụ trọng yếu muốn sai khiến không, miễn không phải đưa mật lệnh còn lại ta đều làm.” Thiết Huyết đến bên cạnh Âu Dương Mặc Thần còn không quên lẩm bẩm một câu, hấn cũng không muốn nhân tài lớn phải làm việc nhỏ nhặt như Thiểm Hồn, nhaoàng cái biến trở thành người đưa tin.

“Mấy ngày trước sai người điều tra nội tình về Lam Lăng Nguyệt có tra rõ không.” Âu Dương Mặc Thần phớt lờ câu nói lẩm bẩm của thống lĩnh ám vệ của mình, hỏi thẳng vào đề.

“Chủ tử, nếu người hỏi việc này thì, ta đã điều tra hết tin tức từ khi nàng ta sinh ra đến giờ một lượt, Lam Lăng Nguyệt sinh nhật vào mười hai tháng chín, tuổi mụ là 15, chỉ là có một điểm kỳ quái, trước năm tám tuổi tính cách nhu nhược, trầm lặng, tám tuổi rơi xuống nước sau khi tỉnh lại, tính tình địa biến, thủ đoạn tàn nhẫn, về sau vào giữa tháng tám được Thiên Sơn tông chủ Bách Diệp thu nhận làm đệ tử chân truyền, ngày mười lăm tháng chín theo sư phụ tới Thiên Sơn tông, đi mất năm năm, trong năm năm này thông tin về nàng ta trống không, phía bên Thiên Sơn tông bảo vệ bí mật.” Thiết Huyết báo cáo lại toàn bộ tin tức thu thập không trọn vẹn liên quan đến Lam Lăng Nguyệt cho chủ tử.

Âu Dương Mặc Thần lọc lại toàn bộ tin tức về Lam Lăng Nguyệt một lần nữa, mạch suy nghĩ dừng tại mốc thời gian Lam Lăng Nguyệt được Thiên Sơn tông chủ Bách Diệp thu nhận là đệ tử chân truyền, nhớ tới sư phụ từng nhắc tới canh giờ thời điểm gặp được Lam Lăng Nguyệt, nàng hoảng sợ, đồng thời cũng là năm năm, có thể làm cho hấn không tra ra được dấu vết trong cùng với thời gian năm năm Lam Lăng Nguyệt rời đi trùng khớp, xem ra không thể nghi ngờ chính là Lam Lăng Nguyệt, hơn nữa nhìn biểu hiện né tránh của nàng, nữ nhân này hấn là cũng đã nhận ra mình.

“Chủ tử, ngài không sao chứ, ta đưa ngày sinh tháng đẻ của nữ tử tên là Lam Lăng Nguyệt này tới rồi, người có muốn thuộc hạ tính qua hộ không.” Thiết Huyết hiếm khi thấy chủ tử nhà mình ngưng, hấn tình nguyện tin rằng chủ tử thật sự động xuân tâm, nhưng điều kiện tiên quyết là nữ nhân này phải hợp với chủ tử, có thể thật lòng yêu thương chủ tử.

(Ngày xưa, chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ của 2 người để tính xem có thích hợp cưới gả hay không. Hóa ra ông thiết huyết này còn kiêm cả bói toán đấy.)

“Xéo ----.” Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần biến trầm trọng, một chữ dọa sợ Thiết Huyết, đứng thẳng tắp tại chỗ, tính tình chủ tử càng lúc càng cổ quái, diễn hình của việc dương thịnh âm suy.

“Vậy thuộc hạ xéo đi trước, chủ tử, chờ đến khi người muốn thì nói cho ta biết nhé, ta sẽ giữ gìn ngày sinh tháng đẻ của vị cô nương này thật tốt.” Thiết Huyết được tính là một trong bốn ám vệ quái đản nhất, tính cách và tên gọi không có một chút ăn nhập, thích quấy nước đục.

Hiện giờ đêm đã khuya, sau khi Thiết Huyết rời đi, qua hồi lâu mà tâm tình của Âu Dương Mặc Thần vẫn chưa thể ổn định, nữ nhân kia quả thật là Lam Lăng Nguyệt, đáp án này vốn nằm trong dự liệu của hấn, nhưng thật sự sau khi trải qua việc chứng minh suy đoán là đúng, trong phút chốc hấn có chút luống cuống, loại tâm tình này chưa từng xuất hiện bên trong thế giới của hấn. Bình ổn lại tâm tư hơi hỗn loạn, nhìn ánh trăng giữa đêm khuya, khoe miệng nhếch lên một tia suy ngẫm nhẹ giọng nói: “Nữ nhân, người đã muốn chơi mèo vờn chuột, vậy chúng ta cùng mở mắt chờ xem.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đại Náo Trong Triều

Ngày hôm đó xảy ra quá nhiều chuyện khiến đêm trở nên dài lê thê, chuyển biến trong một đêm dùng canh còn người mất đề hình dung cũng không quá mức.

Theo tiếng chim đỗ quyên kêu, sắc trời chậm rãi chuyển từ màu đen thẫm dần sáng lên, vào khoảng giờ dần ở ngoài cổng thành đã tập trung rất nhiều triều thần chia thành hai bên trái phải, bởi vì phe phái từng người bất đồng, trong hàng ngũ chờ ngoài cổng thành hình thành nên sự đối lập rõ rệt, phe Thái tử lấy Thừa tướng Sở Bác và nội các học sĩ Tả Uyên dẫn đầu, phe Thần vương lấy Dạ vương và hộ quốc tướng quân Long Đăng dẫn đầu, trong lúc đợi chờ vào triều ngầm ngầm phân tranh so tài.

“Dạ vương, Long tướng quân, hiện giờ Thần vương đã là khó giữ nổi cái thân mình, nếu như các người thông minh, hẳn phải biết đứng hàng nào mới là lựa chọn chính xác.” Tả Uyên ý vào nữ nhi mình là Thái tử phi, trong lúc nói chuyện càng tỏ ra ngạo mạn phách lối.

“Thư sinh yếu đuối, chỉ có thể dùng lời lẽ múa rìu qua mắt thợ, lý luận suông, ta nhỏ vào, cách xa bản vương một chút, cỡ người mà cũng xứng bình phẩm bản vương ư, lúc ta dẫn binh xuất chinh, người chỉ mới là một tiểu quan huyện to bằng hạt vừng thôi, còn hồ của bản vương không có mất, thức thời rút xa xa khỏi bản vương.” Dạ Trọng vốn là Thiết vương gia chiến công lừng lẫy, mà nữ nhi của ông lại một lòng si mê tiểu tử Mặc Thần, về tư, tiểu tử Mặc Thần có bóng dáng của ông năm nào, hẳn xảy ra chuyện, tâm trạng Vũ nhi cũng không tốt, đương nhiên ông phải đem tiểu tử Mặc Thần ra khỏi nhà lao nhanh chóng.

“Người ---- Dạ vương gia nói trắng ra ông chẳng qua xuất thân từ con nhà võ, có tư cách gì mà nhục mạ văn nhân nhà sĩ chúng ta, đừng chó cắn Lã Động Tân không nhận ra người có lòng tốt, lòng quân tử có thể chứa bốn biển*, lão phu không tranh chấp với đồ vô học như ông.” Tả Uyên bị Dạ Trọng miệt thị một trận đồ bùng mặt, bởi vì thân phận phụ thân Thái tử phi của ông dẫn đến không ít a dua nịnh nọt, đến mức bản thân ông ta từ từ trở nên kiêu căng, tự dung bị người ta quăng một cái, sao tâm tính có thể tốt được chứ.

(Ý là ông coi mình là quân tử, rộng lượng tha thứ cho Dạ vương.)

Tính cách Dạ Trọng dễ nổi nóng, bị đồ kẻo mềm Tả Uyên này kích động, chỉ muốn động thủ cho tên Tả Uyên nhả cao thủ dê* này một phát roi, nhưng hành động này bị Long Đăng ở bên cạnh ngăn lại, dù sao bây giờ cũng là thời điểm đặc biệt, có thể bớt gây rắc rối thì vẫn tốt hơn, nhớ tới hôm qua nhận được mật lệnh, Long Đăng liền một trận run rẩy, chiêu rút cùi dưới đáy nồi này của Thần vương, đoán chừng hoàng thượng sẽ phải nếm chút mùi vị khổ sở rồi đây.

(Nhân cao thủ dê: ám chỉ những người nói thì hay làm thì chẳng ra gì.)

Cuộc chiến đấu khắu giữa hai phe vừa mới lắng xuống, Đào công công tới truyền chỉ hoàng thượng thượng triều.

Sau khi Âu Dương Diệp dùng Ngọc Phụ Lộ của thái tử Âu Dương Dục Hi, mặc dù trên mặt vẫn hơi hơi sưng, nhưng nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện được, Âu Dương Diệp liên tục soi gương đồng để cho cung tỷ hầu hạ trang điểm vài lần đến khi xác nhận không lộ rõ, lúc bấy giờ mới thay long bào tới thượng triều.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Sau khi Âu Dương Diệp ngồi ổn định trên long ý, chúng triều thần hành lễ thỉnh an.

“Chúng ái khanh bình thân.” Giọng nói của Âu Dương Diệp trầm thấp truyền đến, mọi người lên tiếng trả lời rồi đứng dậy.

"Tạ hoàng thượng."

“Có tấu chương thì bẩm, không có tấu chương thì bãi triều.” Bởi sự tình ngày hôm qua mà tâm trạng hôm nay của Âu Dương Diệp vô cùng xấu, giọng khi nói cũng pha tạp một ít cảm xúc không dễ phát hiện.

“Bẩm hoàng thượng, thần có bản tấu.” Sau khi lời Âu Dương Diệp dứt, Long Đăng dâng lên tấu chương của chính mình.

“Nếu Long ái khanh muốn cầu tình thay Âu Dương Mặc Thần, vậy thì không cần nói thêm nữa.” Âu Dương Diệp liếc nhìn Long Đăng, tuy rằng tuổi tác hộ quốc lão tướng quân lớn hơn mình một giáp, nhưng lại cực kỳ trung thành với Âu Dương Mặc Thần, địa vị của Âu Dương Mặc Thần trong lòng ông ta có khi còn cao hơn vị hoàng thượng này mấy lần, vừa thấy Long Đăng muốn nói thì đoán rằng có lẽ xin tha cho thằng con bất hiếu Âu Dương Mặc Thần kia.

Sở Bác và Tả Uyên dẫn đầu phe Thái tử thấy lão già chết bầm Long Đăng kia chưa kịp nói gì đã bị hoàng thượng gạt bỏ, không phải nói trong lòng đắc ý cỡ nào, xem ra hoàng thượng đã hạ quyết tâm muốn xử trí Âu Dương Mặc Thần rồi, vậy thì tên Âu Dương Mặc Thần kiêu ngạo đã tới hồi kết, chương ngại lớn nhất của Thái tử sắp được loại bỏ.

“Bẩm hoàng thượng, lão thần không phải muốn cầu xin gì cho Thần vương, mà là muốn đệ trình từ đơn*, mấy ngày gần đây lồng ngực cựu thần bức bối kinh khủng, thêm nữa đầu thường xuyên choáng váng không còn chút sức lực nào nữa, cả cuộc đời chinh chiến quanh năm lại chịu thua một căn bệnh cũ, đầu gối chân trái cũng thường xuyên đau nhức, mong rằng hoàng thượng ân chuẩn cho lão thần về nhà an dưỡng tuổi già.” Khi Long Đăng nói chuyện không nhận được mà ho, làm ra dáng vẻ bệnh tật, so với vẻ hờ hững ung dung lúc đứng ở cổng thành tạo nên sự đối lập rõ ràng.

(Từ đơn: đơn xin từ chức.)

“Long ái khanh vẫn chưa tới năm mươi, thân thể xuất hiện tình trạng này có phần quá đúng lúc đi.” Âu Dương Diệp dùng ánh mắt đánh giá Long Đăng, nhưng ông ta càng nhìn Long Đăng, Long Đăng càng ho kịch liệt.

“Lão thần sợ hãi, nhưng số trời đã định, lão thần cũng là lực bất tòng tâm.” Về mặt Long Đăng mới, đối với tình thế hiện tại trong triều đình, ông cũng hạn đến căn răng, nhưng không thể làm gì được.

“Được, trăm chuẩn.” Sắc mặt Âu Dương Diệp trở nên tăm tối, nhưng đến cuối vẫn không nói nhiều thêm, căn răng đồng ý.

“Hoàng thượng, mẹ già của thần bệnh nặng, xin ngài chuẩn nghỉ, thần muốn đưa tiền mẹ già cho trọn một lần sau cuối.” Binh bộ thượng thư Triệu Vân tiến lên một bước, lấy lý do mẹ già bệnh nặng muốn xin từ chức.

“Được, giải lăm, từng người các người đứng thật là ái khanh tốt của trẫm, còn có ai muốn đệ từ đơn thì đưa hết một lượt đi, trăm chuẩn hết.” Rốt cuộc

Âu Dương Diệp hoàn toàn bị chọc giận, khá lắm, Âu Dương Mặc Thần lại dùng chiêu này để chơi mình, quan viên ngừng vào triều, từ đơn, mấy thứ này không làm ông sợ hãi đâu.

Nhưng chỉ chốc lát sau, nỗi kinh sợ chất đầy trong Âu Dương Diệp tràn lan tới từng góc ngách trong triều, chúng tướng quân uy danh hiển hách cùng với binh bộ thị lang dồn dập dâng lên từ đơn, lấy đủ loại lý do trình diễn một vở kịch náo loạn này, trong đó lý do hoang đường nhất thuộc về Vệ tướng quân, hẳn dùng lý do bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại* muốn về nhà sinh con, lý do này khiến mọi người trong triều cười ầm mỗi khi kể lại sau lưng, đương nhiên vở kịch náo loạn này chọc Âu Dương Diệp tức nổ đom đóm mắt, gần như hai phần ba võ tướng đều đệ trình từ đơn, đây là đang muốn ép ông vào khuôn khổ mà.

(Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại: trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.)

“Trẫm không quan tâm lý do các người đệ trình đơn xin từ chức là gì, trẫm chỉ lặp lại một câu, các người thật sự muốn rời bỏ?” Dù sao Âu Dương Diệp cũng tại bản thân cả giận mất khôn mà nói xuống dưới bất cứ ai đệ trình đều ân chuẩn hết, do đó khi nhìn thấy tình cảnh này cũng không thể thu lại lời nói vừa xong của mình, chỉ có thể khéo léo lặp lại một lần nữa.

Mà phe Thái tử bên kia lại không ngờ rằng trong triều ngày hôm nay sẽ có cảnh tượng như thế, bọn họ đã chuẩn bị đủ bài để đấu võ mồm với đám ủng hộ Thần vương rồi, thật không ngờ rằng bọn họ sẽ chơi trò rút cùi dưới đáy nồi, nếu như tất cả võ tướng tài giỏi đệ trình từ đơn, cũng không có người thay thế cho bọn họ trong thời gian ngắn được, vậy thì an nguy quốc gia sẽ vô cùng đáng lo ngại.

Khi Âu Dương Diệp lặp lại lời nói của mình một lần nữa, chúng võ tướng phe Thần vương đều bối rối nhìn mặt nhau, sau đó đồng loạt quỳ xuống nói: “Tâm ý thần đã quyết, hy vọng Ngõ hoàng ân chuẩn.”

Giọng nói hùng hậu của các võ tướng như thiên lôi chấn động bên tai Âu Dương Diệp, bàn tay chụp tại long ý của Âu Dương Diệp gắt gao siết chặt, kim chế con giận của mình, ông ta không tin mình không đầu lại được Âu Dương Mặc Thần, hôm nay ông đã dám ân chuẩn tại triều thì ông cũng sẽ dám vụng trộm sau lưng khiến bọn họ từng kẻ một phải thất thủ ra về.

“Được, trẫm chuẩn, lâm triều hôm nay chấm dứt tại đây, có việc ngày mai lại tấu, bãi triều.” Sau khi trong lòng Âu Dương Diệp đã có suy tính, liền kết thúc lâm triều, hiện tại ông đang mang một bụng lửa giận không thể trút ra, hạ triều sớm để ông còn bố trí cho tốt.

Võ tướng phe Thần vương không nghĩ tới việc từ chức lại thuận lợi đến thế, trước khi vào chầu đều muròt mả mò hỏi, hiện giờ không còn là quan cả người nhẹ tênh, bọn họ muốn trở về căn cứ bí mật cùng người nhà, chờ đợi Thần vương sai phái.

“Tức chết trẫm.” Âu Dương Diệp vừa về tới Càn Thanh cung liền nổi trận lôi đình hất đổ Hạng Hòa trà do Đào công công bưng tới.

“Hoàng thượng bớt giận.” Đào công công cuống cuống quỳ xuống, tình cảnh diễn ra ngày hôm nay trên triều ông ta cũng chứng kiến tận mắt, chỉ cầu hoàng thượng không trút giận xuống người ông.

“Bảo đại nội mật vệ tới gấp trẫm.” Sau khi tâm trạng Âu Dương Diệp hơi hơi lắng xuống, ngồi trên long ý phân phó công việc cho Đào công công đi làm.

Đào công công lật đặt đứng dậy đi gửi mật lệnh, tốc độ của đại nội mật vệ cực nhanh, chỉ chốc lát sau một đám mật vệ mặc trang phục màu đen xuất hiện ở Càn Thanh cung, mười ba mật vệ này do Âu Dương Diệp mất nhiều năm huấn luyện và chỉ nghe theo Âu Dương Diệp, đương nhiên hoạt động giết người cũng làm thay cho Âu Dương Diệp không ít.

“Mười ba các người trôi nổi hết tất cả thân quyến của những quan viên này lại, phải gấp rút, phân công nhau làm việc, sau hai canh giờ trẫm muốn có kết quả.” Âu Dương Diệp đưa danh sách các quan viên đệ trình từ đơn ngày hôm nay cho tên cầm đầu mười ba tên mật vệ.

“Dạ.” Sau khi đám mật vệ nhận nhiệm vụ, thuận thực phân chia bản danh sách vào trong tay chính mình rồi bắt đầu phân công nhau hành động.

Tuy nhiên Âu Dương Diệp có thể nghĩ đến thì sao Âu Dương Mặc Thần lại không lường được? Sau khi mấy quan viên đệ trình từ đơn xong liền được mấy chiếc xe ngựa lớn màu đen đón đi, chờ đến khi ra khỏi cổng thành liền biến mất không dấu vết.

Lúc Âu Dương Diệp phái ám vệ vào trong phủ của từng quan viên đã đệ trình từ đơn, tình cảnh đều giống nhau, vật phẩm quý giá đã bị vét sạch sành sanh, toàn bộ người trong gia đình có liên quan đến quan viên đều bắt vô âm tín, khi Âu Dương Diệp thu được phản hồi tình trạng từ mười ba mật vệ, lại tức giận nổi trận lôi đình, tất cả những thứ này xem ra đều nằm trong kế hoạch của Âu Dương Mặc Thần, nhớ tới lời hắn nói khi bị đưa tới Tông Nhân phủ, ông ta chợt cảm giác như bị si nhục một trận, hẳn ta đã tính toán chi li từng bước một, chẳng lẽ mình thật sự phải đi bước đó, không, ông là thiên tử của Kim Hoa quốc, thân phận trên vạn người, sao có thể là quân cờ cho người nào chứ, đây là nổi si nhục, nghĩ tới Âu Dương Mặc Thần đang ở Tông Nhân phủ cười nhạo mình, ông càng không kìm nén nổi kích động muốn giết hắn.

Bấy giờ chính là thời điểm giá buốt nhất của mùa đông, nhưng Càn Thanh cung lại nóng rực, Âu Dương Diệp hất ném toàn bộ tấu chương khắp xung quanh Càn Thanh cung, vậy mà tâm tình vẫn không thể bình tĩnh nổi, mười mấy năm qua, ông ta chưa từng có mong muốn cấp bách được nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần như bây giờ, ông ta thật sự muốn tiêu diệt hắn ngay tại lúc này.

“Người tới, chuẩn bị xe ngựa tới Tông Nhân phủ.” Giọng nói pha lẫn tức giận của Âu Dương Diệp truyền tới.

“Hoàng thượng, hiện giờ ngài tuyệt đối không thể đi Tông Nhân phủ, ngài chớ nổi giận làm tổn thương long thể.” Đào công công thấy sát khí tràn ngập trong đôi mắt hoàng thượng, hoảng sợ bước lên phía trước tính ngăn cản, dù sao bây giờ hoàng thượng đi Tông Nhân phủ không phải là hành động sáng suốt, nếu như bởi vì tức giận quá mức sẽ tổn hại đến long uy của hoàng thượng.

“Cút ngay ----“ Lúc này đây Âu Dương Diệp đầu còn để vào tai lời can gián, một cước đá Đào công công sang bên, sai tiểu thái giám Tiểu Lý Từ đi đưa đi tới chỗ chiếc xe ngựa mới được chuẩn bị xong, ngược lại ông muốn mở rộng tầm mắt một chút xem thử cái tên Âu Dương Mặc Thần đang cố gắng che trời ở Tông Nhân phủ còn có thể bày ra trò gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Phụ Tử Đối Đầu

Lúc này trời đã sáng trưng, trong thiên lao của Tông Nhân phủ, Âu Dương Mặc Thần ngủ dậy rồi mới thức dậy, vừa rửa mặt xong thì Hắc Ứng mang theo quần áo thay mới được là gấp cẩn thận lấy từ Thần Vương phủ đến, kính cẩn dùng hai tay giơ lên cao, tiện đà phải sạch hai tay của chủ tử sau khi mặc xong.

Âu Dương Mặc Thần thay cẩm bào màu đen xong, quần sự trong phòng giam bùng đồ ăn sáng vào đặt ở trên bàn rồi lui ra ngoài, Âu Dương Mặc Thần liếc tới chiếc đĩa mà quần sự phòng giam vừa đựng phải, nhăn mày, ngay lập tức căn bệnh ưa sạch sẽ phát tác, dùng nước trà nóng cọ rửa nhiều lần rồi mới miễn cưỡng sử dụng.

“Chủ tử, theo như phân phó của người, toàn bộ người nhà của võ tướng đã được thu xếp ổn thỏa, sự kiện chúng võ tướng đệ đơn từ chức ngày hôm nay cũng rất thuận lợi.” Âu Dương Mặc Thần dùng đồ ăn trong khi Hắc Ứng thành thật khai báo lại tình hình triều đình ngày hôm nay.

Âu Dương Mặc Thần nghe xong gật đầu, lại húp vài ngụm cháo nhỏ sau đó đặt xuống rồi mới nói: “Tên kia có động tĩnh gì không?”

“Chủ tử, ngài thật sự là thần cơ diệu toán, không ngoài dự liệu của người, quả thật hoàng thượng sau khi hạ triều tức thì phái ám vệ tới từng nhà của những tướng quân đã từ chức, tiếc rằng bọn chúng lại vô huyệt, chắc giờ này hoàng thượng đang nổi cơn tam bành ở Càn Thanh cung đây.” Hắc Ứng báo lại cho chủ tử tin tức mà ám vệ nấp trong bóng tối tại từng phủ tướng quân đã báo về.

“Ông ta cũng không phải loại chủ nhân chỉ biết sinh hờn dỗi đâu, canh giờ không còn sớm nữa, người về trước đi, trong khoảng thời gian này người không cần về Ảnh các mà ở lại Vương phủ đi.” Âu Dương Mặc Thần quá hiểu Âu Dương Diệp, rủi ro tiềm ẩn lớn như vậy, sao ông ta bỏ qua được, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hắc Ứng vừa định nói một ít kính ngữ cáo biệt với Âu Dương Mặc Thần, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập cách đó không xa truyền đến, nghe tiếng bước chân nặng nề mà gấp gáp, hơn nữa tiếng bước chân vô cùng hỗn loạn, xem ra người đến không có ý gì tốt đẹp, mà hẳn lại đang mặc đồ đen cả người, dờ mà bị bắt gặp không chừng sẽ bị coi là có mưu đồ, giữa lúc Hắc Ứng còn đang hoảng loạn, Âu Dương Mặc Thần nhanh chóng cạy mở cửa sổ thông khí trong phòng giam, ra hiệu Hắc Ứng rời khỏi từ chỗ này.

Hắc Ứng nhún người một cái, nhảy ra ngoài thông qua cửa sổ trên vách tường bên phải, còn Âu Dương Mặc Thần sau khi Hắc Ứng rời khỏi, cố gắng dùng tay đóng vội cửa sổ lại, chẳng qua đúng lúc này tiếng bước chân dồn dập kia đã dừng lại bên ngoài phòng giam.

Lúc Âu Dương Mặc Thần quay đầu bắt gặp Âu Dương Diệp một thân long bào, liền lập tức xoay người đi không nhìn ông ta thêm nữa, mà chỉ phải xách tro bụi bám trên tay, đổ nước ấm, rửa tay không biết bao lần, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Âu Dương Diệp.

Còn Âu Dương Diệp thì lại đánh giá bố cục phòng giam của Âu Dương Mặc Thần với phòng giam bên cạnh tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng, phòng giam của Âu Dương Mặc Thần này hoàn toàn không giống với phòng giam của một tù nhân, đầy đủ mọi thứ, lư hương, lò sưởi, chăn đệm bằng gấm, không một hạt bụi, hơn nữa trên bàn nhỏ còn bày bộ ấm trà cùng với các loại trà quý giá, thoải mái như vậy, chẳng trách Âu Dương Mặc Thần chẳng kiêng nể gì mà đối đầu với mình.

“Đáng chết, Tông lệnh Tông Nhân Phủ Dạ Phong đâu?” Hoàng thượng Âu Dương Diệp thấy Âu Dương Mặc Thần không đếm xỉa gì đến mình, trút toàn bộ lửa giận lên người Dạ Phong.

“Hoàng thượng, Tông lệnh đại nhân vẫn chưa tới, nhưng mà, đoán chắc cũng sắp đến rồi, nô tài sẽ ra cửa chờ.” Quần sự Tông Nhân phủ toàn bộ xuong cọt giống như mềm nhũn lập bắp nói, nói năng có chút lộn xộn.

“Giờ này rồi còn chưa đến, lơ là công việc, hai người các người đi ra ngoài cửa chờ cho ta, nhìn thấy Dạ Phong thì trối ngay rồi áp giải vào.” Âu Dương Diệp không nhìn thẳng vào quần sự Tông Nhân phủ, mà phân phó hai đại nội thị vệ đi theo mình.

“Sáng sớm đã bắt đầu chơi trò giết gà dọa khỉ, thú vị lắm hả? Nếu như ta là người, ta sẽ rút ra được chút ít kinh nghiệm, Dạ Phong không phải gà chọi, ta cũng chẳng phải con khỉ, không có hơi sức đâu mà chơi đùa với người.” Âu Dương Mặc Thần cười nhạo liếc qua Âu Dương Diệp, vừa đến đã tự làm loạn trận tuyến, càng già càng không biết lượng sức, trước đây hẳn và ông ta còn có chút kiêng dè, bởi vì hẳn còn xem ông ta là phụ thân, nhưng sau sự thay đổi đột ngột ngày hôm qua, hẳn đã cắt đứt triệt để với ông ta.

Sắc mặt Âu Dương Diệp càng lúc càng khó nhìn, đối với châm chọc khiêu khích của Âu Dương Mặc Thần không nhịn được nắm chặt bàn tay, trong con người phát ra tia sáng khát máu, hơi thở rét lạnh trên người tản mát khiến không khí xung quanh lại tăng thêm một chút lạnh lẽo.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi cho là trẫm không dám giết ngươi? Cản trở đến thế là cùng, ngươi chẳng có đáng về gì giống đang ngồi tù cả, đòi hỏi đặc quyền, ăn ngon mặc đẹp, coi thường vương pháp Kim Hoa quốc, ngươi mượn lá gan của ai hả.” Âu Dương Diệp đứng ở ngoài song sắt phòng giam, nhìn Âu Dương Mặc Thần kiêu căng khó thuần, lòng bức bối kinh khủng.

“Ta là chịu án oan, làm sai chỗ nào? Thôi, đừng úp úp mở mở nữa, nói luôn mục đích chuyến này ông tới đây đi, ta tự mình biết mình, tất nhiên sẽ không cho rằng ông cố ý đến thăm đứa con rơi tự tay ông tông vào Tông Nhân phủ đâu.” Âu Dương Mặc Thần chẳng hề sẵn lòng dây dưa thêm nhiều cùng với Âu Dương Diệp, con ngươi sắc bén liếc nhìn Âu Dương Diệp.

“Võ tướng đệ đơn từ chức tập thể, chuyện này là do ngươi bày ra, trẫm muốn ngươi giao binh quyền và ấn soái, lập tức triệu hồi lại toàn bộ võ tướng, bằng không...” Âu Dương Diệp cố ý nhấn thật mạnh vào hai chữ ‘bằng không’, ý vị thâm trường nhìn Âu Dương Mặc Thần, không cần nói cũng biết ý nghĩa sau hai chữ ‘bằng không’ kia.

“Là ta bày ra thì sao hả? Muốn ấn soái và binh quyền, ta lập tức giao cho ông, nhưng muốn ta triệu hồi bọn họ, thật không tiện hoàng thượng ạ, làm không được, ông có cái ‘bằng không’ gì thì phóng ngựa qua đây đi.” Tính cách của Âu Dương Mặc Thần vốn là bướng bỉnh, sao có thể mặc người nhào nặn, còn muốn hù dọa hấn, trường hợp xấu nhất cùng lắm là giằng co giữa sống chết, dù sao hấn là độc thể, có thể chơi đùa gì với cái thân tàn này.

“Ngươi thật sự cho rằng trẫm không dám giết ngươi.” Bàn tay đang nắm chặt lại của Âu Dương Diệp bất ngờ bắn ra một chưởng phong xuyên qua song sắt phòng giam đánh về phía Âu Dương Mặc Thần, chiêu nào trong lòng bàn tay cũng mang theo sát ý chết người.

Âu Dương Mặc Thần thoải mái né tránh, nhìn chưởng phong lưu lại dấu vết mờ nhạt trên tường, vết tích mỏng nông đầy chế giễu, võ công Âu Dương Diệp chỉ đến thế là cùng.

“Chỉ bằng vào mấy chiêu khoa tay múa chân mà ngươi đã muốn lấy mạng của ta á, sư phụ dạy ta chưởng phong lúc mười tuổi còn mạnh hơn ngươi dùng càn nội lực đấy, Âu Dương Diệp đừng ép ta, bằng không ta thật sự sẽ không chừa không nể mà tự tay giết ngươi.” Cặp mắt Âu Dương Mặc Thần trở nên tối đen, hấn trốn hấn tránh đã là giới hạn của lòng khoan dung rồi.

Đương lúc bầu không khí giữa hai người căng thẳng, đại nội thị vệ áp giải Dạ Phong đang không ngừng la hét đi tới.

Mũ quan của Dạ Phong xộc xệch, hai tay bị đại nội thị vệ giữ chặt, cả người có chút chật vật, điều này khiến Dạ đại công tử vô cùng khó chịu.

“Bẩm hoàng thượng, đã dẫn Tông lệnh Tông Nhân phủ Dạ Phong đến.” Đại nội thị vệ áp giải Dạ Phong qua, một người đá vào chân Dạ Phong bắt gả quý xuống.

“Dạ Phong, ngươi thân là Tông lệnh Tông Nhân phủ, ngươi có biết tội của mình không?” Âu Dương Diệp trút toàn bộ lửa giận lên người Dạ Phong, Dạ Phong này được coi là con cháu thế gia thích chưng diện vô liêm sỉ nhất Kim Hoa quốc, nếu không phải vì Dạ Trọng, sao ông có thể giao Tông Nhân phủ cho cái tên hỗn trướng này.

“Hoàng thượng, thần không biết tội ở đâu?” Dạ Phong như bần nhảo, ỉu xiu trả lời, thường xuyên nhìn sang Âu Dương Mặc Thần, gã dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết tội của gã chính là không nên đối đãi quá tốt với Âu Dương Mặc Thần, chỉ là gã lại không nghĩ tới trên đời lại có người cha có thể giống như Hoàng thượng thật sự vô tình vô nghĩa tính kế chính con trai của mình.

“Tắc Nghiễm, đánh Dạ Phong ngay tại chỗ thật nặng, đánh tới khi hấn nhận ra lỗi thì thôi.” Lửa giận trong lòng Âu Dương Diệp càng dữ dội, một Tông lệnh Tông Nhân phủ nhỏ nhoi cũng dám giả bộ ngu ngơ ư, xem ra không đánh hấn trầy da tróc thịt thì không cạy được miệng của hấn.

Dạ Phong thấy lần này Hoàng Thượng muốn ra tay thật, lập tức hoảng sợ, mà vị trong phòng giam kia vẫn cúi đầu pha trà uống, ta xin, sắp chết đến nơi rồi, vậy mà Âu Dương Mặc Thần ngươi vẫn điềm nhiên như không, mặc kệ cái mông của hấn nở ra mấy khóm hoa, chẳng có tình nghĩa chút nào á.

Âu Dương Diệp thấy tình hình như vậy rồi mà Âu Dương Mặc Thần vẫn không một tí hành động nào, giống như hấn là người ngoài cuộc, hấn chẳng tham dự bất cứ trò kịch nào, chứ đừng nói nhận lỗi cầu tình giúp Dạ Phong, ông ta biết đứa con bất hiếu này lạnh nhạt, nhưng lại không biết hấn còn vô tình hơn cả mình, là hấn nhìn thấu từng đường đi nước bước của ông, hay là hấn chẳng quan tâm đến cái gì cả.

“Đừng mà, Hoàng thượng lão bá, Dạ vương phủ chúng ta chín đời mới sinh ra một đứa con trai là ta, nếu người đánh ta thành bệnh, đoán chừng phụ vương ta ngày ngày sẽ đến trước Càn Thanh cung khóc vài trận, kỳ thật ta cũng không muốn làm ra mấy chuyện đại bất kính, cùng lắm là buông lỏng một chút, với cả hôm qua cũng là sinh thần của Thần ca ca, tốt xấu gì Thần ca ca cũng là người được mừng thọ, sao ta có thể ngược đãi hấn được? Thật ra phòng giam này lúc trước là phòng ngủ của ta, đôi lúc Tông Nhân phủ bận rộn, mưa to tuyết lớn, ta sẽ ở lại ngay đây, cho nên mới phá lệ để hấn ở chỗ này cho qua ngày sinh thần, như thế cũng đâu có gì là quá phận.” Trong đầu Dạ Phong nhanh nhạy vô cùng, thận trọng khoát lác chính bản thân mình lên, cộng thêm trải nghiệm sinh hoạt nhà tù cùng ăn cùng ở như phạm nhân, mặt khác cũng mượn cơ hội rũ sạch mọi liên quan.

Dạ Phong nở như pháo rang đào nghịch lại chuyện ngày hôm nay, Âu Dương Diệp trừng mắt nhìn gã, lửa giận trong lòng cũng chỉ đành phải kiềm chế không bùng phát, nếu như ông mượn cơ phòng giam Âu Dương Mặc Thần ở để đánh Dạ Phong thì đúng là ông không có lương tâm, hưởng hồ tên tiểu tử này lại còn kéo con cáo già Dạ Trọng ra trấn thủ.

“Còn đánh nữa hay không, nếu đánh thì ngài nhanh lên, không đánh thì rời đi, hoàng thượng trăm công nghìn việc, hạ mình tới đây, chịu không nổi.” Những lời này của Âu Dương Mặc Thần không thể nghi ngờ là đang hạ lệnh đuổi khách, từ lúc bắt đầu hấn đã biết màn hí kịch này của Âu Dương Diệp sẽ hát sai nhịp rồi, Dạ Phong là dòng duy nhất của Dạ vương phủ, ông ta không thể động vào, hưởng hồ cái miệng dẻo dẻo có thể nói đẹp thành tròn của tên tiểu tử Dạ Phong kia, coi như hấn được mở mang đầu óc.

“Âu Dương Mặc Thần, ngươi tốt nhất nên cố gắng kiểm điểm bản thân một chút, thu hồi lại mấy thứ mưu ma chước quỷ của ngươi đi, nhân tài ở Kim

Hoa quốc ta xuất hiện đông đảo, võ sĩ tài ba không phải số ít, đừng cố gắng dùng việc võ tướng từ chức để uy hiếp trẫm, trẫm nắm giữ Kim Hoa quốc hai mươi năm sao có thể cho phép người làm càn, nếu người đã thích ngồi tù vậy thì trẫm sẽ giáng chỉ tù chung thân.” Âu Dương Diệp lửa giận công tâm, trong lồng ngực như thể có một khối chất lỏng đang nhấp nhô, cố nén sự khó chịu xuống bỏ lại câu nói này sau đó phát tay áo dẫn đại nội thị vệ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Từng Bước Tiến Tới Vực Sâu

Âu Dương Diệp dẫn theo đại nội thị vệ rời đi, rốt cuộc Dạ Phong mất không chế nỗi sợ hãi trong lòng, chân mềm nhũn như con chi chi, mặc dù bình thường gã tâm địa gian xảo quả thật không ít, nhưng cũng tùy người, hôm nay đối mặt với hoàng thượng, hơn nữa hơi một tí là đòi đánh gã trầy da tróc thịt, cảm giác được sống lại thêm một kiếp đúng là vừa kinh sợ vừa kích thích.

“Nhìn gì nữa, tên kia đi xa rồi, bây giờ nếu như người còn sức để bước thì đi lấy rượu cho ta uống.” Âu Dương Mặc Thần lia mắt nhìn qua Dạ Phong như kia, không thể không nói nhìn bộ dạng khốn đốn hiện giờ của gã chẳng có chút gì giống với dáng vẻ của tiểu bá vương Kim Hoa quốc cả, cùng lắm chỉ như một con thỏ khiếp sợ quá mức.

“Hoàng thượng lão bá giam người cả đời, người còn có tâm trạng uống rượu à, vừa rồi thật sự khiến ta sợ muốn chết, nếu không phải ta cơ trí, hiện giờ không biết thành bộ dạng thảm hại gì nữa, Âu Dương Mặc Thần, người cũng chẳng có tí nghĩa khí gì cả, trước mặt người đến thờ mệnh cũng không dám, cũng không thêm giải thích rõ ràng cho ta, cứ thờ ơ chế giễu, thật nghi ngờ người có phải con người hay không, ta bố trí phòng giam của người còn hơn cả phòng cưới, người báo đáp lại ta như vậy hả.” Dạ Phong xác định Âu Dương Diệp đã đi xa, đứng dậy hoạt động gân cốt, mặt u uất oán giận nhìn Âu Dương Mặc Thần.

“Người không phải vẫn sống tốt đó sao, giam cả đời? Ha ha -----.” Lúc Âu Dương Mặc Thần nghe lại mấy chữ giam cả đời, khóe miệng nhếch lên một nét cười lạnh ý vị sâu xa, trái lại hẳn rất muốn nhìn xem tên kia có năng lực gì, có thể chống đỡ được bao lâu.

Dạ Phong thấy Âu Dương Mặc Thần không những không giận mà còn cười, liên tục dụi dụi mắt, hôm nay là trời sắp đổ cơn mưa đỏ rồi, đường đường là Quý vương của Kim Hoa quốc lại bị khùng.

“Có phải Âu Dương Mặc Thần người bị kích thích đến nổi đầu óc hồng luôn rồi không, nếu người thật sự hóa ngu phát điên, phải nói sớm với ta, nha đầu Tinh Vũ kia không thể ở góa vì người được, hơn nữa không biết lão đầu tử nhà ta sẽ trở về gì, nếu người phát điên thì phát xa xa vào, đừng gây họa đến ta.” Dạ Phong hồi phục tâm trạng rất mau, chỉ trong chớp lát đã khôi phục lại bộ dạng bình thường.

Sắc mặt Âu Dương Mặc Thần dần dần trầm xuống, lạnh lùng trừng Dạ Phong rồi im bặt, hẳn cực kỳ không thích nghe thấy cái tên Dạ Tinh Vũ, càng không muốn có bất kỳ dính líu gì tới nàng ta, hẳn cực kỳ ghét Dạ Tinh Vũ, nếu không phải là thiên kim của Dạ vương, chắc giờ này hẳn cũng chẳng thêm bỏ nàng ta vào mắt lấy một lần.

Dạ Phong thấy biểu hiện Âu Dương Mặc Thần thì biết mình nói sai, kỳ thật quan hệ giữa gã và Âu Dương Mặc Thần cũng tính là tốt hơn một chút so với Vương gia bình thường, nhưng cũng không tính là bằng hữu tốt, hẳn rất ngưỡng mộ Âu Dương Mặc Thần, thế nhưng biết muội muội mình yêu đơn phương, trực giác của gã mách bảo rằng mức độ Âu Dương Mặc Thần không thích con bé có thể dùng từ ghét bỏ để hình dung, vậy mà muội muội gã lại khăng khăng si luyến kẻ không yêu mình, gã cũng không có cách nào khuyên bảo, dù sao thứ đồ chơi ái tình này vô cùng nguy hiểm.

“Được rồi, không nói cái này nữa, người chờ ta đi lấy rượu, mấy ngày hôm trước có người tặng cho ta một vò rượu ngon, ta mang đến cho người nếm thử xem là rượu gì nhé.” Dạ Phong tiên phong phá vỡ cục diện bế tắc, cười bi ối rời khỏi phòng giam của Tông Nhân phủ tới phòng làm việc của mình lấy bình rượu ừ tốt nhất kia.

Mà phía bên kia, sắc mặt của Âu Dương Diệp khi ra khỏi Tông Nhân phủ càng lúc càng tái nhợt, nhìn thủ vệ bốn phía, kìm nén chất lỏng trong ngực, sau khi lên xe ngựa, rốt cuộc ức chế không nổi phun một ngụm máu vào ống nhổ, sau khi nhổ xong, sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn đi đôi chút, không còn tái nhợt giống như lúc mới ra khỏi Tông Nhân phủ, nhìn máu đỏ sẫm trong ống nhổ, trong con người của Âu Dương Diệp bắn ra một tia sáng khát máu.

“Hoàng thượng, ngài không sai chứ, ngài sức miệng trước đi, đợi đến khi hồi cung, nô tài lập tức truyền thái y cho ngài.” Tiểu Lý Tử theo sau đỡ Âu Dương Diệp dậy, giọng sợ hãi đưa nước ấm tới.

“Việc này không thể để lộ, người xử lý máu trong ống nhổ này đi, sau khi hồi cung, người cứ làm tốt những công việc đứng chức vụ của mình, nhớ kỹ chuyện trên xe ngày hôm nay người không thấy cái gì hết.” Âu Dương Diệp vững thân thể suy yếu lên, dùng sức chống đỡ giọng điệu cứng rắn phản phô Tiểu Lý tử, sở dĩ ông chịu đựng đến lên xe ngựa mới thổ huyết chính là vì không muốn tai mắt của Âu Dương Mặc Thần biết mình bị hấn chọc giận đến thổ huyết, hiện giờ kiểu ngạo của ông dâng cao, ông không thể để hấn cười khi người gặp họa, ông muốn chứng minh không có Âu Dương Mặc Thần hấn, Kim Hoa quốc vẫn có thể mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

“Nô tài xin nghe theo ý chỉ của hoàng thượng, nhất định giữ kín như bưng.” Dù sao Tiểu Lý Tử tiến cung chưa lâu nên lúc nói chuyện vẫn còn chút ấp úng.

Đương nhiên ngược lại Âu Dương Diệp thì rất hài lòng với biểu hiện của Tiểu Lý Tử, ông ta chính là muốn như vậy, điều này nói rõ rằng tên nô tài đã

khắc sâu lời mình đã nói vào trong lòng, sau khi súc miệng, lại ăn thêm cao điểm tốt cho tiêu hóa bổ sung sức khỏe, Âu Dương Diệp ngả người chợp mắt một lát, gần đây tình hình thân thể càng lúc càng yếu, ông càng ngày càng thích ngủ.

Xe ngựa một đường ổn định mà phóng, hai đại nội thị vệ ngồi hai bên trái phải xe ngựa thường xuyên canh chừng xung quanh bảo đảm an toàn cho hoàng thượng, dù sao bên trong cũng là vua một nước, mỗi lần cải trang vì hành bọn họ đều không thể lơ là được.

Bên đây gió nổi mây vần, bão bùng không ngừng, bên Lam Lăng Nguyệt trái lại sương mù dày đặc có chút dấu hiệu tan.

Bởi vì từ chuyện Sở Bác báỉ phóng Lam Lôi Ngao ngày hôm qua mà Lam Lăng Nguyệt nghĩ ra được chút vấn đề, hơn nữa dựa vào phản ứng của Lam Lôi Ngao, Lam Lăng Nguyệt luôn có một loại ảo giác, cái người không thể chọc vào chính là đương kim Hoàng thượng, nghĩ tới những điều này, sáng sớm nằng đã ngồi trên xe ngựa tới Quý Trung đường.

Mặc dù hiện giờ trời vừa sáng chưa được bao lâu, nhưng Quý Trung đường đã xếp một dãy dài, chuyện làm ăn tốt lên trông thấy, trái lại đối thủ cạnh tranh có thể được gọi là đối thủ duy nhất ở Hoa đô là Bách Thảo đường lúc này lại lê lê vài móng, đối với thành tích mới đến Kim Hoa quốc chưa đầy nửa tháng này khiến cho Lam Lăng Nguyệt có chút sượng ròn trong lòng, dù sao danh tiếng của Quý Trung đường nổi tiếng khắp năm quốc, tiếng tăm vang lừng, tự nhiên người hâm mộ mà đến cũng không ít.

Tâm trạng vui sướng qua đi, Lam Lăng Nguyệt liền kéo thấp chiếc khăn lụa trên đầu mình, đảm bảo bản thân sẽ không bị bại lộ rồi mới tiến vào hàng ngũ, chen vào từng chút một từ cửa của Quý Trung đường. Hạ Ca mới cho Tiểu Hòa Nhi ăn sáng xong đang buồn chán chuẩn bị mang thuốc đi nghiền, nhìn thấy trong đám người có bóng người đang rón ra rón rén tránh né, bóng người cực kỳ giống chủ nhân, liền nổi hứng bắt lương chạy vào trong đám người, đi vòng ra sau Lam Lăng Nguyệt, bắt chợt đập vai Lam Lăng Nguyệt.

“Quả nhiên là.” Hạ Ca sau khi nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt quay đầu lại, vẻ mặt rạng rỡ, chuẩn bị nói quả nhiên là chủ tử, hai chữ chủ tử còn chưa kịp thốt ra, đã bị Lam Lăng Nguyệt bịt miệng.

“Đừng là ta đấy, ta có chuyện quan trọng tìm người, đúng lúc gặp được người ở đây, đi, chúng ta chuyển chỗ khác nói chuyện.” Lam Lăng Nguyệt vạch đen đây đây, sao Hạ Ca có thể bắt cần đến vậy chứ, nếu như nói ra hai chữ chủ tử này không phải nằng sẽ bị bại lộ ngay tại đây sao, Lam Lăng Nguyệt cố ý lớn tiếng phụ họa, cố làm ra biểu hiện bất ngờ.

Bấy giờ Hạ Ca cũng phản ứng lại, liếc mình gạt đầu, hơn nữa không dám nhìn vào mặt chủ tử nữa, tùy ý để chủ tử kéo tới chỗ nghiền thuốc cạnh được đường.

Hai người vào trong phòng nghiền được, đóng cửa lại, Lam Lăng Nguyệt chuyển động cơ quan bí mật, mở ra một mật đạo, sau khi nằng mua cái nhà này rồi mới biết ở đây có một mật đạo thông thẳng tới phòng ngủ chính cũng chính là tẩm phòng của nằng ở Quý Trung đường.

Sau khi vòng vèo dưới mật đạo một hồi, cuối cùng cũng vòng tới tẩm phòng của nằng, vừa tiến vào tẩm phòng, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, tháo khăn lụa trên mặt xuống.

“Chủ tử, sao người lại trở về lúc này, có phải Lam phủ lại xảy ra chuyện gì không, chẳng lẽ Lam Lôi Ngao lại nảy sinh suy nghĩ ác độc gì.” Hạ Ca cứ nhắc tới Lam Lôi Ngao là lại thấy vô cùng khó chịu trong lòng, thật quá thôi tha.

“Cái vai hề Lam Lôi Ngao kia chẳng đáng để ta cho vào mắt, người đi tìm Trầm đường chủ đến, ta có chuyện gấp cần tìm nằng ta.” Lam Lăng Nguyệt phân phó Hạ Ca xong, Hạ Ca vội ra tìm Trầm đường chủ, gần đây Trầm đường chủ hay đi sớm về trễ, chỉ biết là nằng ta đang bí mật làm giúp chủ tử, chứ chẳng thấy tiết lộ nội dung công việc.

Mà lúc này tiểu Hòa Nhi được ăn uống no đủ ngủ gục trên giường Lam Lăng Nguyệt, nghĩ được mùi thơm đặc trưng trên cơ thể chủ nhân, đôi mắt màu đỏ bật mở, kêu meo ô nhào vào lòng Lam Lăng Nguyệt, tiếng kêu thảm thiết giống như bị ruồng bỏ.

“Tiểu Hòa Nhi, tại sao em béo vậy hả, lúc ta không ở đây, Hạ Ca và Đông Thanh muốn nhồi em thành tiểu trư hả, thân hình em bây giờ biến dạng, nếu không giảm béo thì ta không ôm em nữa đâu.” Sau khi Lam Lăng Nguyệt ôm Tiểu Hòa Nhi đang quán lấy vào trong lòng, phản ứng đầu tiên chính là châm chọc cân nặng của tiểu Hòa Nhi, sắp thành một con mèo mập đến nơi rồi.

“Meo ô, meo meo meo.” Tiểu Hòa Nhi mở to đôi mắt đỏ ướt át, dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, dùng phương pháp tỏ vẻ dễ thương đánh trả lại vị chủ nhân độc mồm độc miệng, như thể đang nói một ngày không có chủ nhân ở bên, Hòa Nhi đành phải coi từng bữa ăn như người để yêu.

“Gọi em là mèo mập, em còn nhắm đến, đừng có ngộ nguây, móng đầu ngón cũng không biết cắt gọt một chút, dài từng này rồi, ngoan ngoãn nằm yên, ta sửa sang lại cho em một chút.” Tiểu Hòa Nhi không ngừng cọ cọ bộ lông đỏ rực mềm mại vào người Lam Lăng Nguyệt, trong chớp mắt biến thành một con mèo mập nhỏ kiêu ngạo, cái bụng tròn tròn lúc lắc, nhìn đến là buồn cười.

Mà ngay khi một báo một người đang đắm chìm trong công việc cắt gọt đầu móng, tiếng gõ cửa vang lên gấp gáp.

“Chủ tử, ta là Trầm Mai Tuyết, Hạ Ca nói ngài tìm thuộc hạ, hiện giờ thuộc hạ có tiện vào không?” Trầm Mai Tuyết sau khi gõ cửa, trầm giọng hỏi dò ở bên ngoài phòng.

“Tiến vào đi.”

“Trầm đường chủ, ta sai người điều tra về chuyện Lam phủ đã có tiến triển gì hay chưa.” Sau khi Trầm Mai Tuyết đi vào gian phòng, Lam Lăng Nguyệt lạnh giọng hỏi.

“Hiện giờ thuộc hạ mới chỉ tra được một ít da lông. Về chuyện xảy ra vào tám năm trước ở Lam phủ giống như bị người nào đó tận lực xóa đi khiến cho việc điều tra gặp trục trặc, tuy nhiên danh hiệu Lam gia hoàng thượng có được là vào tám năm trước.” Trầm Mai Tuyết báo lại một ít tin tức không hoàn chỉnh mà mình điều tra được cho chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt nghe đến đoạn Lam gia nhận được danh hiệu hoàng thượng là vào tám năm trước, liên tưởng tới phản ứng của mẫu thân khi nhắc tới chuyện xưa và biểu hiện giả vờ bình tĩnh khác thường của Lam Lôi Ngao liền lâm vào trầm tư, chính bản thân nàng không biết rằng vận mệnh của mình chính là từ sau chuyện này dẫn đến bị đảo lộn hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Khắp Nơi Rối Ren

“Chủ tử, ngài làm sao vậy, nhìn sắc mặt ngài không được tốt lắm, có phải là vì nghỉ ngơi không đủ không?” Trầm Mai Tuyết thấy sắc mặt Lam Lăng Nguyệt thâm trầm, dù sao nàng ta cũng hiểu biết y thuật, vội vã lo lắng hỏi han.

Lúc này Lam Lăng Nguyệt đang hoảng loạn, tiểu Họa Nhi trong lòng cũng vô tình cô ý cựa lên y phục của Lam Lăng Nguyệt, tiểu Họa Nhi cực kỳ yêu thích sắc đỏ, quả là chủ nào tớ nấy đều có chung sở thích.

“Trầm đường chủ, người đi tra giúp ta vào tám năm trước Hoàng thượng có từng gặp qua Lam Lôi Ngao ở Kim Hoa quốc không, ta cảm thấy chuyện này có khả năng dính líu tới hoàng thất, nhớ kỹ hành động điều tra sau này của người nhất định phải giữ kín chặt chẽ, ta e rằng mấy kẻ núp trong bóng tối là ám vệ của Hoàng thượng.” Chân mày của Lam Lăng Nguyệt thắt chặt lại, nàng có cảm giác trước mắt có một cái vực sâu, hiện giờ mình càng lún càng sâu, nhưng nàng lại không thể rút ra khỏi bên trong, dù sao bây giờ chỉ còn cách chân tướng một bước dài.

Trầm Mai Tuyết chợt ngừng đầu lên, thấy sắc mặt chủ tử trầm trọng, từ lúc nàng tiếp nhận nhiệm vụ chủ tử phân phó thì đã biết phía sau chuyện này nhất định cất giấu thứ gì đó, nhưng chưa từng nghĩ sẽ dính dáng đến đương kim hoàng thượng, không khỏi có chút lo ngại, dù sao Quý Trung đường của các nàng mới có chỗ đứng tại Kim Hoa quốc, nếu như đi thăm dò về hoàng thượng Kim Hoa quốc, chuyện này chắc chắn là nhổ lông trên đầu lão hổ.

“Người không cần mang quá nhiều gánh nặng trong lòng đâu, chỉ cần cẩn thận một chút là được, trời sập sẽ có ta đỡ.” Lam Lăng Nguyệt nhìn thấu nỗi lo lắng trong lòng Trầm Mai Tuyết, nàng cũng biết mình đi nước cờ nguy hiểm này có thể đẩy Quý Trung đường vừa mới có chỗ đứng tại Kim Hoa quốc xuống vực sâu, nhưng nàng không có cơ hội để lựa chọn, từ lúc tạo nên Quý Trung đường thì nàng đã sẵn sàng cho việc lấy trứng chọi đá rồi.

“Vâng, thưa chủ tử.” Trầm Mai Tuyết gật đầu chắc nịch, việc gì chủ tử cũng hiểu rõ, nhưng vẫn kiên trì muốn làm, thuộc hạ như nàng cũng chỉ có thể dùng hết sức mình mà đuổi theo thôi.

“Lui xuống đi.” Lam Lăng Nguyệt cũng không nhiều lời thêm với Trầm Mai Tuyết nữa, cũng không cần dặn gì, nàng tin vào năng lực của Trầm Mai Tuyết, nàng không muốn dùng chút ít quy định cứng nhắc để ép nàng ấy vào khuôn khổ, nàng cho nàng ấy đầy đủ lợi ích, mà cái nàng muốn chỉ là kết quả cuối cùng, đây là thủ đoạn thước đo giá trị của nàng.

Sau khi Trầm Mai Tuyết rời khỏi, Lam Lăng Nguyệt liền ngồi xuống bên bàn lắc lư miếng ngọc bội nàng đeo bên hông, xuyên qua ánh nắng ban mai quan sát miếng ngọc bội này, tỉ mỉ kỹ lưỡng một lúc, rồi đặt nó lên trên bàn, còn tiểu Họa Nhi nhìn thấy miếng ngọc bội này giống như nhìn thấy một món đồ chơi mới, nhảy lên trên bàn, nó vô cùng hiếu kỳ với cái thứ kỳ quái mang màu xanh biếc này, đôi mắt đỏ mở to giống như đang suy đoán công dụng của thứ đồ kỳ quái này, im lặng suy nghĩ hồi lâu đến tận khi như thể đã nghĩ ra công dụng của nó thì kêu réo lên meo meo không ngừng, sau đó để ngọc bội ở dưới thân, trên bàn truyền đến âm thanh xèo xèo.

Lam Lăng Nguyệt ngửi thấy mùi là lạ, xoay người lại, không khỏi trợn to mắt, khóe miệng co quắp, vậy mà tiểu Họa Nhi lại tè lên trên miếng ngọc bội, hơn nữa phân lượng nước tiểu rất có kỹ thuật vào trong khe rãnh khắc chữ “ngọc” trên miếng ngọc bội.

“Tiểu Họa Nhi, em biết đây là cái gì không hả.” Ánh mắt của Lam Lăng Nguyệt u oán, nhìn thẳng vào tiểu Họa Nhi, đồng thời ngoài cười nhưng trong không cười rơi vào trạng thái tức giận đến phát run.

Tiểu Họa Nhi chuyển mắt mèo, hành động vừa rồi của nó tựa như không được chủ tử tán thưởng, ngược lại có cảm giác nhiệt độ xung quanh đang tụt xuống nhanh chóng, hơn nữa có chút lạnh lẽo. Lòng to không khỏi có xu hướng dựng đứng lên.

“Meo ô, meo meo meo.” Tiểu Họa Nhi dùng phương pháp làm nũng xin tha thứ độc nhất của mình như thể đang nói với chủ nhân em sai rồi, người cho Họa Nhi thêm cơ hội đi, sau này em sẽ không hiếu kỳ ngồi lên nữa.

Lam Lăng Nguyệt bế tiểu Họa Nhi vừa mới giải quyết nước trong cơ thể xong xuống dưới bàn, cũng không nhìn nó thêm nữa, áp dụng cách xử lý tạm thời, nhưng vừa mới tới gần ngọc bội, phần trên miếng ngọc bội bị ngâm dính nước tiểu, ngoại trừ một vài nét khắc ở ngoài thì ở giữa dường như ẩn hiện lên hai chữ, một thì như chữ Linh, còn một chữ thì hao hao giống chữ Sát trong từ Quý La Sát của nàng, Lam Lăng Nguyệt không nhận được đại đại nhất, chắc chắn mình không nhìn nhầm, miếng ngọc bội này trong trí nhớ hình như trừ lúc đến Thiên Sơn tông thì chưa từng rời khỏi mình bao giờ, bên trong ngọc bội giấu hai chữ Linh Sát đến tột cùng là có nghĩa gì, hai chữ này và tên của mình không có một chút liên quan gì đến nhau cả.

“Meo meo meo --- ô ô.” Tiểu Hòa Nhi thấy chủ tử ngây ngốc nhìn ngọc bội, nó cho rằng chủ tử đang nghĩ cách trừng phạt mình ra sao, liền mặt dày, bò đến dưới chân của Lam Lăng Nguyệt, duỗi chân làm ra tư thế ôm đùi treo trên đùi của Lam Lăng Nguyệt, ôm chặt lấy.

“Đừng nghịch ngợm, ta đang suy nghĩ chính sự, em qua ngồi chỗ góc tường kia đi, cho nhin bữa trưa và bữa chiều của ngày hôm nay, quay mặt vào tường, đúng lúc gần đây em cũng béo lên rất nhiều, coi như giảm béo luôn thể.” Lam Lăng Nguyệt tức giận trừng con vật đáng yêu tiểu Hòa Nhi, cố ý dùng giọng điệu nghiêm túc ám chỉ nó đừng có chọc vào nằng.

Tiểu Hòa Nhi dưới sự áp bức của Lam Lăng Nguyệt ủ rũ đi tới góc tường, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem chủ tử có liếc mắt nhìn nó lấy một cái không, nhưng khiến nó thất vọng chính là thậm chí đến mắt còn không chớp nói gì do dự chút.

Vào lúc này trong quán trọ Thanh Phong xuất hiện một vài vị khách không mời mà đến.

Đạo gần đây chúng môn đồ của Ngự Phong đường liên tục xuất hiện tại địa điểm liên lạc là quán trọ Thanh Phong ở Kim Hoa quốc, hiện giờ Diêm vương sống trong chốn giang hồ Phong Thần cũng đã nhận được tin tức mà tới Kim Hoa quốc.

Ở trong mật thất tại lâu ba quán trọ Thanh Phong, lúc này có một người mặc toàn thân áo bào đen, nhìn dáng người của nàng cũng coi như là nhỏ nhắn, nhưng hơi thở tàn khốc bao trùm trên người, mấy tên thuộc hạ mặc áo bào đen giống nhau quỳ rạp xuống run rẩy.

“Đồ phế vật vô dụng, ba ngày ở tại Kim Hoa quốc đô mà vẫn không tra được tin tức của Hoàn Nương, xem ra các ngươi không muốn thuốc giải Hãn Diệt độc tháng này phải không.” Giọng nói của Phong Thần khàn khàn truyền đến từ dưới miếng vải đen, con giận dữ bắn tóc ra từ đôi mắt nàng ta. “Xin chủ nhân tha mạng, Hoàn Nương trốn quá kỹ, đã nhiều năm rồi, bà ta còn am hiểu thuật dịch dung, nếu muốn tìm bà ta quả thực chính là mò kim trong đáy biển, bọn thuộc hạ thật sự đã cố hết sức mình.” Hai sứ giả mặc áo bào đen đang quỳ không ngừng dập đầu, nhưng trong lời vẫn cố gắng biện giải cho sự vô năng của bản thân.

“Ta không cần tên thuộc hạ luôn luôn viện cớ, mấy lời giải thích của các ngươi giữ lấy mà nói cho diêm vương nghe đi.” Phong Thần rút ra chủy thủ, một tia sáng chớp lóe trên chiếc cửa sổ làm bằng sắt, chỉ nghe a----- hai tiếng, chủy thủ một đường cắt qua cổ hai kẻ đang quỳ kia, máu tươi cũng đồng thời tuôn ra xối xả từ tĩnh mạch trút xuống đất.

Mà hữu hộ pháp Hồng Y đứng ở bên mặt lạnh tanh kéo hai kẻ đã bị xử lý xong ra ngoài, tả hộ pháp Thanh Sắc thì nhặt lại cây chủy thủ của chủ tử ở trên mặt đất lên, dùng khăn tay lau sạch rồi cung kính trao trả lại cho chủ nhân.

“Nếu như tất cả mọi người trong Ngự Phong đường giống như hai người sẽ làm ta bớt lo hơn bao nhiêu, như thế thì ta cũng không cần phải tốn công tốn sức đi giết mấy tên phế vật vô dụng này mỗi ngày.” Phong Thần nhận lại chủy thủ mà Thanh Sắc đưa tới, lạnh giọng nói.

“Chủ tử quá khen rồi, nếu như một ngày nào đó thuộc hạ không thể tạo ra lợi ích cho chủ tử, đó chính là ngày thuộc hạ tự sát.” Gương mặt lạnh như băng của Thanh Sắc không bởi vì được Phong Thần khen mà vui mừng, ngược lại có thêm chút căng thẳng, làm trợ thủ đắc lực cho Phong Thần, mỗi ngày nàng đều phải chuẩn bị tinh thần cao độ, không cho phép mình có một chút sơ sẩy nào.

“Gần đây Kim Hoa quốc có chuyện gì phát sinh, từ lúc đến Kim Hoa quốc, luôn có cảm giác khác lạ nói không thành lời.” Lúc Phong Thần nhắc tới Kim Hoa quốc, trong mắt chợt lóe lên một tia cay độc.

“Chuyện lớn duy nhất phát sinh gần đây tại Kim Hoa quốc chính là tam vương gia Kim Hoa quốc đánh hoàng thượng Âu Dương Diệp hiện đang bị nhốt trong đại lao của Tông Nhân phủ, nghe nói là bị giam cả đời.” Thanh Sắc sàng lọc qua một lượt trong đầu mọi tin tức thu thập được mấy ngày gần đây, sau đó báo cáo lại tin quan trọng cho chủ tử.

Khóe miệng Phong Thần nhếch lên một nụ cười chế nhạo, quả nhiên hoàng gia vô tình không thua kém gì trò xiếc khi mua vui cho người.

“Từ hôm nay trở đi bản tôn bề quan, chuyện trong Ngự Phong đường giao cho người và Hồng Y, hai người các ngươi trước khi ta xuất quan nhất định phải tra ra được tâm tích của Hoàn Nương, bằng không giá trị của các ngươi dừng tại đây.” Giọng nói lạnh lẽo của Phong Thần tựa như xiềng xích trời chặt cả người Thanh Sắc.

Thân thể Thanh Sắc và Hồng Y căng cứng không dám thở mạnh, hai người nhìn lướt qua nhau, vội vã quỳ một chân xuống: “Nếu thuộc hạ không thể hoàn thành nhiệm vụ, cam nguyện tự sát.”

Phong Thần vô cùng hài lòng với câu trả lời của hai người, ra hiệu Thanh Sắc tiếp nhận lệnh bài đại diện cho Ngự Phong đường, rồi cho hai người đi ra ngoài cảm ảnh hưởng đến việc mình bề quan.

Phía bên Ngự Phong đường, bởi vì hai đại hộ pháp tả hữu vừa ký kết giấy sinh tử đã triệu tập nhân mã rải rác mọi góc ngách tại Kim Hoa quốc đi tìm Hoàn Nương, hầu như cả ngày quán trọ Thanh Phong vô cùng náo nhiệt, môn đồ cải trang tập trung dưới lầu một.

Sóng ngầm xao động liên tục không ngừng khẳng định những ngày tiếp theo tại Kim Hoa quốc sẽ không còn gió yên sóng lặng như mọi khi, biến hóa rõ ràng chỉ trong một đêm.

Ngày thứ hai lâm triều, vừa lên triều, thừa tướng Sở Bác đã gấp rút bẩm tấu tin báo khẩn cấp mà biên quan 800 dặm đưa tới cho hoàng thượng.

“Hoàng thượng, biên quan 800 dặm nguy cấp, từ giữa trưa hôm qua, sơn tặc của Hắc phong trại đáng lẽ đã dẹp yên lại góc đầu dãy, lần này càng thêm táo tợn, vào nhà cướp của vây đánh quan phủ, hiện giờ quan phủ địa phương đang trong con nguy khốn, thủ lĩnh Hắc Phong trại Bá Thiên phát ngôn

ngông cuồng rằng sẽ dẫn Hắc Phong trại đến quan phủ huyện nha ở biên quan, bây giờ quan binh biên quan đã trở tay không kịp, mong triều đình mau chóng phái binh đi vây quét cho bách tính một nơi sinh sống an ổn.” Sở Bắc thành thật trần thuật lại nội dung tấu chương, giọng điệu trầm thấp.

“Đám sơn tặc này thật sự là xác xược vô pháp vô thiên, không một lưới bắt hết bọn chúng khó mà tỏ rõ quốc uy của đại quốc Kim hoa chúng ta, các vị đại thần có ai Mao Toại tự tiến* đám đương vị trí Đại nguyên soái diệt cường đạo lần này không.” Âu Dương Diệp nghe xong mặt rùng rợn giận dữ, đập mạnh long ý mấy lần, thành khẩn quét nhìn các đại thần phía dưới, bởi hôm qua các đại thần từ chức quá nhiều, phản ứng đầu tiên lúc vào triều ngày hôm nay chính là triều thần vắng vẻ.

(Mao Toại tự tiến: Tự tin vào khả năng đám đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.)

“Hoàng thượng, sơn tặc Hắc Phong trại này, lão thần cũng từng nghe qua, một đám hung tàn, xem ra lần này là ‘lai giả bất thiện’ rồi, ta nhớ lần trước hình như là Thần vương dẫn người suất nữa là diệt sạch Hắc Phong trại, không ngờ tin tức của bọn chúng cũng nhanh nhạy thật, vừa nghe được tin Thần vương bị bắt giữ đã lại nổi lên làm điều ác độc.” Dạ Vương giả vờ không biết giải thích lai lịch của hắc Phong trại, nhưng tủy ông chi ý* không cần nói cũng biết.

(Tủy ông chi ý: có dụng ý khác.)

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tính Kế Từng Bước

Lời của Dạ Vương khiến Âu Dương Diệp ngồi trên long ý trầm mặt, những lời này hoàn toàn nhắc nhở ông ta vấn đề Hắc Phong trại gây họa cho bách tính vô hình trung là do ông ta gây nên, nếu như ông không bắt giam Âu Dương Mặc Thần, chuyện này sẽ không có khả năng phát sinh, nhưng hiện giờ Âu Dương Diệp giận mà không thể xả, bởi vì Dạ Vương chỉ đang trình bày một sự thật, nếu như ông quát mắng chỉ đang chứng tỏ mình đang chột dạ.

“Chuyện quan trọng bây giờ không phải là thảo luận về quá khứ của Hắc Phong trại, mà là phải phái ai đi chinh phạt.” Âu Dương Diệp mau chóng chuyển đề tài, tránh dính đến tình huống nhạy cảm.

“Hoàng thượng, có câu biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, chỉ khi chúng ta hiểu rõ ưu thế và nhược điểm trí mạng của bọn Hắc Phong trại mới có thể một nhát diệt sạch đám sơn tặc kiêu ngạo.” Hôm nay Dạ Vương cố tình muốn khiêu chiến giới hạn của Âu Dương Diệp, về công quả thực cảm thấy Âu Dương Diệp có chút dần động, về tư thì là vì những gì Dạ Phong phải hứng chịu, trên cánh tay của nhi tử ông ta vẫn còn hằn vết sẹo, ông không thể công khai báo thù cho nhi tử của mình, lại càng không thể lên cho Âu Dương Diệp ăn hai quả táo ngâm.

“Dạ Trọng, người đã hiểu rõ về Hắc Phong trại như vậy, huống hồ Dạ ái khanh người cũng là một nguyên lão đầu triều, xuất thân võ tướng, chiến công vô số, trầm cảm thấy khanh là người thích hợp nhất.” Âu Dương Diệp hí hửng, hôm nay con cáo già này khiêu khích mình nhiều lần, thật quá càn rỡ.

“Chuyện này, lão thần, khụ khụ, khụ khụ.” Dạ Trọng không khỏi ngắc ngứ, ho khan không ngừng, giống như hít thở khó khăn, mặt thoát cái đỏ bừng lên.

“Trầm cảm thấy khanh là người thích hợp nhất, hiện tại trầm sẽ sắc phong cho khanh.” Âu Dương Diệp còn chưa nói dứt câu chợt nghe thấy bịch, Dạ Phong lần đầu ra đất ngắt xiêu.

Lập tức trên triều một mảnh hỗn loạn, hai đại thần có quan hệ vô cùng tốt với Dạ Trọng bước lên trước ấn vào nhân trung của Dạ Trọng cố gắng đánh tỉnh ông ta, việc hôn mê này quá đột ngột, có vẻ là do thở không nổi mà dẫn đến.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không nâng Dạ ái khanh đi gặp Thái y.” Mặc dù Âu Dương Diệp cảm thấy Dạ Trọng đột nhiên ngắt xiêu có chút trùng hợp quá mức, nhưng dù sao Dạ Trọng cũng là người cao tuổi, xương cốt người ngọc đứng là có chút gầy yếu.

Dạ Trọng được hai thị vệ dùng cánh nâng lên, một khắc không dám ngơi nghỉ bước nhanh về phía Thái y viện, dù sao người nằm trên cánh cũng là Dạ vương.

Sau khi Dạ vương rời khỏi sân khấu, Âu Dương Diệp tiếp tục lặp lại câu nói: “Chẳng lẽ Kim Hoa quốc chúng ta sẽ không có một tướng lĩnh dám bước ra đảm đương nhiệm vụ tiêu diệt sơn tặc ư, việc nhỏ như vậy người nào cũng sợ hãi, nuôi các người có lợi ích gì chứ.”

“Hoàng thượng, xin ngài hãy bảo trọng long thể, không phải các vị thần không muốn tiếp nhận trọng trách này, thật sự là lực bất tòng tâm, võ tướng từ chức rất nhiều, những tiểu tướng lĩnh còn sót lại thì chưa đủ kinh nghiệm, quan văn nhiều hơn nhưng chỉ là người giấy trời gà không chặt, tú tài văn nhân quả thực khó có thể ủy nhiệm.” Cuối cùng Sở Bắc không thể vờ câm vờ điếc được nữa, ông ta nhận ra nếu như hiện giờ không còn ai lên tiếng, tiếp đến sẽ không chỉ là quát mắng đơn giản như vậy, bây giờ trong triều đình gần như là phe Thái tử, nếu như lúc này ông không lên tiếng, không phải sẽ làm những quan viên công hiến cho Thái tử bất mãn trong lòng ư.

“Sở ái khanh, lời này đúng là mạch lạc rõ ràng, nhưng hiện tại trầm không muốn nghe, hiện tại trầm muốn chính là phương hướng giải quyết, đừng có giả

vờ ngó ngăn cho ta, bình thường lúc quan viên từng người các người cáo trạng, hân không thể tranh chấp mặt đồ tía tai trước triều, sao hôm nay các người lại cảm như hén thể hà, trăm không tin thiếu Âu Dương Mặc Thần thì Kim Hoa quốc sẽ đại loạn, trăm mới là vua của Kim Hoa quốc, hôm nay nếu như những võ tướng các người không ai đồng ý xuất chinh, rút về vườn hết đi, triều đình Kim Hoa quốc ta không nuôi dưỡng rác rưởi.” Âu Dương Diệp lần đầu tiên tức giận với Sở Bác luôn hành xử cẩn thận này, ra hiệu cho ông ta biết rõ vị trí của mình.

Sau lời nói của Âu Dương Diệp, Sở Bác liền cúi đầu im lặng, ông biết đây chỉ là cảnh cáo của Âu Dương Diệp cho mình, nếu như mình lại tùy tiện xuất đầu, dựa vào tình hình ngày hôm nay chắc hẳn mũ miện lông công của mình khó mà bảo toàn nổi.

“Thần, Vũ Kiệt bất tài, nguyện ý dẫn binh tiêu diệt tặc, khấn cầu Hoàng thượng ân chuẩn.” Vũ tướng quân bên cạnh Sở Bác không ngừng lau mồ hôi trên trán, trên triều hiện giờ thì hẳn là chức quan cao nhất bên quan võ, mà dù sao cũng là một lần chết chỉ bằng liều một phen.

“Sớm nên như thế, người chính là võ trạng nguyên, việc dẫn binh lần này giao cho người, nhất định phải chiến đấu sôi nổi cho trăm, tấn công mạnh vào đám Hắc Phong trại kiều căng, để cho bọn chúng biết đừng nên khiêu khích quốc uy của Kim Hoa quốc chúng ta.” Mặc dù hiện giờ biểu cảm của Vũ Kiệt có chút nhếch nhác, nhưng Âu Dương Diệp coi như hải lòng, ít nhất Vũ Kiệt là một tên thông minh.

“Thần nhất định không bôi nhọ thánh mệnh.” Vũ Kiệt liều mạng lau mồ hôi trên trán, từ lúc thỉnh mệnh đến khi đứng dậy tựa như đã trải qua một đoạn thời gian dài đằng đẳng.

Giải quyết xong chuyện này, bầu không khí trên triều đình lập tức trở nên khác hẳn, sau khi hạ triều, triều thần rồi rít chúc mừng Vũ Kiệt, nhưng mỗi người có một ý đồ khác nhau.

“Hôm nay vẫn là người khôn khéo, nếu không đoán rằng thật sự sẽ dính dáng đến rất nhiều người, Vũ đại nhân, đã làm khó người rồi.” Sau khi hạ triều Sở Bác và Vũ Kiệt đứng sòng vai bước đi nói chuyện phiếm.

“Giây phút trọng yếu ta còn có biện pháp nào khác nữa, chiều đó của hoàng thượng rõ ràng là nhằm về phía ta, tuy nhiên, tam vương gia cũng thật sự tàn nhẫn, khiến chúng ta chiến đấu đến chết, đám sơn tặc Hắc Phong trại kia đều là kẻ liều mạng, không thể không nói nước cờ này của Tam vương gia thật cao minh, không dám lừa dối Sở đại nhân, lần này vây đánh Hắc Phong trại ta chỉ nắm chắc hai phần.” Vũ Kiệt thở dài, năm đó trận chiến giữa Thần vương và Hắc Phong trại ấy vang dội cả nước, băng vào võ công của hắn và năng lực, đúng là đi chịu chết mà.

“Quả thật, nếu không phải là tam vương gia tính tình cổ quái, hơn nữa trong người mang độc lạ sống không được bao lâu thì hẳn ta là một đế vương tài năng, nhưng thường xuyên nói một đằng làm một nẻo, dự tính lợi ích dài lâu, chúng ta luôn đối địch nhau trên một chiến trận, người chỉ cần tận lực là được, không cần phải bán mạng làm gì, kỳ thực hoàng thượng khôn khéo cỡ nào, ông ta không biết nước đột này sâu cạn ra sao, ông ta chỉ không ngờ rằng nhanh như vậy đã bại dưới tay Thần vương thôi.” Sở Bác an ủi Vũ Kiệt đồng thời phỏng đoán lòng dạ Hoàng thượng.

“Từ xưa lòng đế vương đã khó dò, mà thôi, không suy nghĩ nhiều nữa, ta trở về chuẩn bị cho thật tốt, lật xem thông tin về Hắc Phong trại, trước tiên làm tốt công tác đã.” Vũ Kiệt thở dài, nhiều lời vô ích, càng nói càng rối, tránh không thoát vậy thì cũng chỉ có thể nhìn vận khí của mình.

Mà Dạ Trọng sau khi được khênh tới Thái y viện, tri ki Hồ thái y ở Thái y viện vừa nghe được Dạ vương ngắt xiu được khênh tới, vội vàng chạy đến.

“Hồ thái y, ông mau xem Dạ vương đi, đột nhiên bị ngắt xiu ở đại điện.” Một tên thị vệ báo lại tình hình của Dạ vương cho Hồ thái y.

Hồ thái y vuốt chòm râu, tiến lên, lật mí mắt của Dạ Trọng rồi liếc qua ngón tay của Dạ Trọng, sau đó bảo hai thị vệ ra ngoài trước, ông muốn tiến hành trị liệu.

Chờ hai tên thị vệ rời khỏi, Hồ thái y lấy ra một cây dao chuyên dùng để mổ vết thương bên ngoài, tự nhủ: “Đây là bệnh trạng hỏa công tâm, mình nên lấy máu bên trái hay bên phải nhỉ.”

Dạ Trọng vừa nghe muốn lấy máu mình, ông có một căn bệnh kinh niên chính là thấy máu là chóng mặt, nếu thật sự nhìn thấy máu, đến lúc đó không phải giả bộ bất tỉnh nữa mà ngất thật luôn, nghĩ tới đây, ông tính giả làm cương thi đột nhiên vùng dậy dọa cho Hồ thái y nhảy dựng.

Nhưng khi Dạ Trọng bật dậy, không có cảnh tượng Hồ thái y bị mình dọa sợ, mà chỉ truyền đến tiếng nói u oán của Hồ thái y: “Biết ngay chiều này hiệu quả mà.”

“Hồ lão nhân, ông cố ý hả, sao ông nhận ra ta giả vờ.” Dạ Trọng thấy người bị lừa lại là mình liền cụt hứng, vặn hỏi Hồ thái y sao phát hiện được.

“Lúc ta xem con người của ông, ngón út tay phải của ông động nhẹ, lá gan của ông lớn quá ha, đám giả bộ bất tỉnh trên đại điện, hôm qua uống nhiều rượu lắm hả.” Hồ thái y tức giận trừng nhìn Dạ Trọng, bản thân lộ ra sơ hở còn dám mặt dày hỏi.

Tuy tuổi tác Dạ Trọng không hề nhỏ, nhưng cũng là một tên cáo già, thích đùa giỡn, mưu mô, thấy bạn vạch trần bất đắc dĩ thở dài, kỳ thật hiện giờ tim ông vẫn đập nhanh, đặc biệt khi được hai vị triều thần có lòng tốt kia bấm nhân trung, ông suýt chút nữa không giả vờ nổi.

“Việc này nói ra dài dòng lắm, ông biết Thần vương và Tông Nhân phủ đấy, hơn nữa hôm qua hoàng thượng tới Tông Nhân phủ, bắt nạt nhi tử của ta để gây sức ép cho Thần vương, hơn nữa còn phán giam Thần vương cả đời, Thần vương nào phải kẻ dễ bắt nạt, có lẽ đã ngầm hạ lệnh truyền một ít tin tức cho Hắc Phong trại, hiện giờ Hắc Phong trại đang làm mưa làm gió ở biên quan, lúc hoàng thượng lâm triều lại nói muốn cắt cử ta đi tiêu diệt sơn tặc, ông biết xương ta đã yếu, chịu sao nổi dày vò, cho nên ngay khi ông ta hạ lệnh ta liền giả vờ bất tỉnh.” Dạ Trọng giải thích lý do cho Hồ thái y.

“Đồ cáo già, chắc cũng chỉ có ông dám trêu đùa hoàng thượng trên đại điện thôi.” Hồ thái y chăm chú nghe, ông và Dạ Trọng đã nhiều năm làm bạn, có thể nói là hai người không giấu diếm nhau chuyện gì.

“Đừng kháy ta, mắt mặt ta, mau đuổi hai tên thị vệ bên ngoài kia đi, sau đó lại nấu một bình rượu thuốc, hai ta có khoảng thời gian tụ tập.” Dạ Trọng cực kỳ yêu thích rượu thuốc bảo bối của Hồ thái y, mỗi lần tới Thái y viện đều phải ép ông ta.

Mặc dù Hồ thái y có chút không tình nguyện bị ông bạn già ép buộc, nhưng hôm nay lại ngoài ý muốn không phản đối, đứng lên, lấy lý do Dạ vương thiếu dưỡng khí dẫn đến bị ngất đuổi hai tên hộ vệ khênh ông tới rồi đi lấy rượu thuốc quý được cất giấu của mình.

Bên trong phòng giam Tông Nhân phủ, lúc này đã đến giữa trưa.

Hắc Ung cải trang mặc trang phục hạ nhân ở Thần vương phủ đi giao bữa trưa cho Âu Dương Mặc Thần đồng thời báo cho biết tình hình mới nhất tại triều đình.

“Chủ tử, đây là Phù Dung Nga và Bát Bảo Áp mà người thích ăn nhất, còn có mấy món ăn chay nữa.” Hắc Ung trước tiên bày cơm canh đựng trong hộp thức ăn lên bàn, không quên mang theo rượu ngon cùng với chén chuyện đựng rượu của chủ tử từ vương phủ đến.

(Phù Dung Nga: ngỗng phù dung (hình như là món rán)

Bát Bảo Áp: Vịt bát bảo.)

Vụ việc Hắc Phong trại đã được khai lên, phía triều đình phái ai đi?” Âu Dương Mặc Thần không gấp gáp dùng bữa mà hỏi dò tình trạng hiện giờ ở triều đình.

“Triều thần tên nào cũng nhát cáy, không trâu bát chó đi cày đùn đây sang Vũ Kiệt.” Trong lời nói của Hắc Ung chen lẫn chế nhạo.

“Cái tên phế vật kia? Miệng cộp gan thò, đoán chắc không chống đỡ được bao lâu, ta đang chờ ông ta đến cầu xin ta đấy.” Khóe miệng Âu Dương Mặc Thần nhếch lên nụ cười lạnh, càng lúc càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tra Nữ Không An Phận

“Chủ tử, tiếp theo chúng ta phải làm gì nữa, có cần lên ngăn chân cái lão gia hỏa Vũ Kiệt kia không?” Hắc Ung này sinh ra ý nghĩ muốn trêu chọc Vũ Kiệt.

“Không cần, yên lặng theo dõi diễn biến, không quá ba ngày sẽ có người tìm tới cửa, cứ tắm rửa ở đây cũng thật phiền phức.” Âu Dương Mặc Thần nhìn điều kiện xung quanh, hần vốn cực kì ưa sạch sẽ, dù rằng Dạ Phong phá lệ chiếu cố hần, nhưng hần vẫn không tài nào quen nổi, luôn cảm thấy nơi này bám đầy bụi bẩn.

Âu Dương Mặc Thần dùng xong bữa trưa thì bày lên cái bàn của mình một trận cờ giết thời gian, hần không có nhiều bạn, tính tình lại khá bảo thủ, tự tìm việc giết thời gian, chỉ cần có rượu bầu bạn là quá tốt rồi.

Vũ Kiệt lĩnh quân mệnh, sau đó kiểm binh kiểm tướng đi thảo phạt đám tặc, mà lúc này bên trong phủ thái tử lại dâng lên một lớp sóng ngầm.

“Thái tử, đối với sự việc Hắc Phong trại lần này, sợ rằng Vũ Kiệt không thể chiến thắng trở về, lần này đoán rằng chúng ta sẽ phải thua Thần vương một nước rồi.” Hai người Sở Bắc và Tả Uyên vừa hạ triều liền kéo nhau tới phủ thái tử, Sở Bắc nói ra lo ngại trong lòng mình.

“Chẳng lẽ bên chúng ta không có lấy một chút thắng lợi nào sao? Hôm qua ta nhận được tin tức, đó là phụ hoàng hạ lệnh giam Âu Dương Mặc Thần cả đời, chuyện này có nghĩa là quan hệ giữa hai người bọn họ đã là chó cắn áo rách, ta không tin phụ hoàng sẽ dễ dàng bỏ qua cho hần được, dù sao Âu Dương Mặc Thần lại là mối nguy đến địa vị của ông ta, hơn nữa càng lúc càng mạo phạm, ta hiểu rõ phụ hoàng, ông là người chết vì sĩ diện, chúng ta không hần là không thể triệt tiêu Âu Dương Mặc Thần hoàn toàn.” Thái tử Âu Dương Dục Hi quả thật khá là bất mãn với lời nói của Sở Bắc, y vất vả lắm mới có cơ hội đề triệu Âu Dương Mặc Thần, cơ hội nằm ngay trước mắt, sao y có thể chịu thua được, huống hồ lúc Âu Dương Mặc Thần vừa vào lao tù y còn tới vỗ ngực giương oai, y không muốn cuối cùng biến thành nỗi sỉ nhục.

“Thái tử điện hạ, Sở thừa tướng nói không phải không có lý, tình cảnh trước mắt, quả thật đối phó với Thần vương sẽ gây bất lợi cho chúng ta, hôm nay ngài không nhìn thấy cảnh hoàng thượng nổi giận thôi, Vũ Kiệt cũng là nhắm mắt nhận lấy cái trọng trách đòi mạng này, chiều rút cũi dưới đáy nồi này của Thần vương, tiết mục thả khi phá bực đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.” Tả Uyên nhận ra chấp niệm của Âu Dương Dục Hi rất sâu, dù sao những năm qua quả thật bị Thần vương lấn áp từ từ mất đi ánh sáng của một thái tử, nhưng ông không bằng lòng nhìn thấy Thái tử đi sai một bước, Thái tử chính là chỗ dựa của Tả gia.

“Bản thái tử chính là không cam lòng, dựa vào cái gì mà chuyện nào tên Âu Dương Mặc Thần hần cũng đều dồn ép ta vào cùng đường cuối bước, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa ta cũng muốn đánh cuộc một ván, không phải chỉ là một cái Hắc Phong trại thôi à mà khiến các người sợ hãi đến thế, nói cho Vũ Kiệt, bản điện hạ tự mình rút ra năm trăm từ sỉ cho hần, nếu như đánh không thắng thì mang đầu tới gặp.” Trong con người Âu Dương Dục Hi

trần ngập sự độc ác, đám Hắc Phong trại này cũng chẳng phải yêu quái phương nào, chỉ cần là con người, coi như số lượng người có nhiều hơn bọn họ gấp mười lần cũng bắt chấp, y không tin không chém được mấy ngàn người.

“Thái tử, ngài bớt giận, đừng tức giận ảnh hưởng tới thân thể, uống miếng nước để hạ hỏa thuận khí, nếu như điện hạ ngài không ngại, thần thiếp có mấy lời không biết có thể nói không.” Tả Nghệ San bưng trà tới.

Thái tử tiếp nhận chén trà trong tay Tả Nghệ San, sắc mặt tối tăm cũng dần thu lại, thái tử phi của y luôn xuất hiện đúng lúc.

“Ái phi cứ nói đừng ngại.”

“Nam nhân cho dù có làm bằng sắt cũng đều có thất tình lục dục, thần thiếp có bồi dưỡng một nhóm sát thủ nữ, tương đối am hiểu về mị thuật và độc thuật, nếu như bí mật đem đám người kia theo đội quân đến biên quan, giả trang một chút, đến khi đó lợi dụng cơ hội bọn chúng chưa chuẩn bị xuống một nhát kiếm, năm trăm tử sĩ của điện hạ dùng vào chuyện sơn tặc này thì thật phí phạm, không biết Thái tử có đồng ý với kiến nghị của nô tì không.” Tả Nghệ San vốn bồi dưỡng nhóm người này để củng cố địa vị của mình, nhưng hiện giờ nàng cảm thấy nhóm người này có nơi đi tốt hơn.

Suy nghĩ của Tả Nghệ San an toàn hơn của Thái tử, hơn nữa nam tử từ xưa đã háo sắc, mà sơn tặc gần như không thể vượt qua ái nữ nhân, Thái tử phi nhận được ánh nhìn tán thưởng của kỳ phụ Tả Uyên và Sở Bác.

“Cách của thái tử phi quả là tuyệt diệu, nhìn một đám người tựa như yêu quái sẽ hạ thấp cảnh giác bọn chúng đồng thời còn có thể một đòn trí mạng, chiến thuật tâm lý này thật sự là cao tay.” Sở Bác đã sớm nghe nói Thái tử phi am hiểu quyền mưu, nhưng cũng chỉ là đồn đại, đầu pháp hiện tại của nàng quả thật khiến bọn họ nhìn thấy hi vọng le lói.

“Ái phi, nàng thật sự là phúc tướng của bản thái tử, Tả lão có thể bồi dưỡng được một thái tử phi xuất chúng cho bản thái tử, không thể không có công, Sở thừa tướng đã nói như vậy rồi, vậy thì bản thái tử đâu thể nói gì hơn nữa, chuẩn đề nghị của ái phi.” Âu Dương Dục Hi vốn khá đau lòng với năm trăm tử sĩ kia, năm trăm tử sĩ đó là vũ khí bí mật của y, hiện giờ cái vấn đề khó khăn này lại được Tả Nghệ San dễ dàng hóa giải.

“Điện hạ quá khen rồi, chỉ cần đề nghị của San nhi có thể giúp Thái tử là được, dù sao một trăm nữ tử trong tay thần thiếp vẫn còn non ớt, trên thực tế không thể đảm bảo có thể chiến đấu một cách hùng dũng được.” Tả Nghệ San cũng không vì được Thái tử khen ngợi mà vui sướng, nói rõ ràng tình hình huấn luyện hiện tại của các nàng, nàng cũng không muốn ba hoa khoác lác, đến lúc tính sai thật thì bản thân sẽ không có đường lui.

“Thế cục hiện giờ, cũng chỉ có thể ngựa chết giả làm ngựa sống thôi, liệu một lần, thành hay bại đều là ý trời, ái phi cũng đừng lo lắng quá mức, nàng có thể cống hiến át chủ bài của chính mình, thành thật với bản điện hạ, bản điện hạ đã thấy quá đủ rồi.” Âu Dương Dục Hi xoa xoa bàn tay nhỏ bé bị lạnh đến đỏ ửng của Tả Nghệ San trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn nàng càng lúc càng sùng nịch.

“Thái tử điện hạ, canh giờ không còn sớm, ta và Sở thừa tướng còn có một số việc cần trao đổi nên xin đi trước.” Tả Uyên cũng không muốn quấy đầy nữ nhi của mình có được cơ hội ân sủng, liền nháy mắt với Sở Bác, hai người bồi rối cáo từ, trước khi đi Tả Uyên còn dùng ánh mắt trao đổi với nữ nhi. “Lần nào ái phi cũng có thể tháo gỡ mối lo trong lòng bản điện hạ, không biết bây giờ có thể giải lửa trong lòng bản điện hạ không.” Thấy xung quanh yên tĩnh không còn người khác, Âu Dương Dục Hi ra hiệu đặt bàn tay bé nhỏ của Tả Nghệ San lên ngực mình, đặc điểm lớn nhất của Âu Dương Dục Hi chính là hiểu được làm thế nào để khiến nữ nhân một lòng một dạ với mình, chính là cho nữ nhân của mình ngon ngọt thích hợp.

Tả Nghệ San lại tỏ ra bộ dạng nữ hài e thẹn, nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng, chỉ chớp lát sau truyền đến trận mưa kéo dài, tiếng kêu kiều diễm bốn phía.

Lúc Sở Bác trở về phủ thừa tướng, Sở Lưu Ly đang ỉu xiu nghịch hoa mai trong hoa viên, vẻ mặt buồn bực, từ sau khi trở về từ Lam phủ, Sở Lưu Ly chưa cười lấy một lần, vẻ mặt u oán.

“Lưu Ly, về phòng đi, khi nào tâm trạng của con tốt hơn, biết phải không chế tâm tình của mình như thế nào thì hãy ra ngoài.” Trong lòng Sở Bác vẫn còn một ít khúc mắc, tuy rằng Lưu Ly là hòn ngọc quý trên tay mình, nhưng con bé cũng thật sự khiến mình xấu mặt trước bao người, nữ nhi này đúng là bị mình dạy hư rồi, từ sau khi trở về, ông có ý lạnh nhạt Lưu Ly, muốn con bé chịu giáo huấn, nhưng nhìn tình hình hiện tại dường như biện pháp của ông không hề có hiệu quả.

“Phụ thân, con thật sự không cam tâm, con bị nó tính kế.” Sở Lưu Ly nghĩ tới Lam Lăng Nguyệt, trong con người liền toát lên sự giận giữ, càng kéo cao giọng.

“Đó là bản thân con ngốc thôi, nữ nhi của Sở Bác ta chỉ nhận một đả kích đã thành bần nhão không trát nổi tường sao?” Sở Bác sao lại không tức được chứ, làm nữ nhi của ông thì phải có dũng có mưu, có thù tất báo, chứ không phải việc nào cũng phải để ông dạy dỗ con bé từng chút một.

“Phụ thân, con muốn làm một tiệc trà, hơn nữa con muốn mời nữ nhi Lam gia đến, không biết phụ thân có thể đồng ý không.” Sở Lưu Ly nghe ra ẩn ý trong lời Sở Bác, nàng muốn báo thù, nàng muốn chủ động xuất kích.

“Chỉ phí cùng với bố trí tới trường phòng lấy bạc, có cái gì không hiểu thì đi hỏi mẫu thân của con nhờ bà ấy giúp đỡ, đã là thì phải làm cho ra ngô ra khoai, đừng làm xấu danh dự của Sở gia ta.” Sở Bác cũng không trực tiếp đồng ý, mà ở bên chỉ bảo Sở Lưu Ly.

“Phụ thân yên tâm, con nhất định sẽ không bồi nhọ gia môn Thừa tướng.” Kỳ thật sau khi trở về Sở Lưu Ly đã có quyết định này, nhưng phụ thân từ khi trở về đối xử với mình lúc xa lúc gần, nàng lại đoán không ra tâm tình của phụ thân, sợ mình mạo muội đi nói sẽ khiến phụ thân không vui, nhưng hiện giờ xem ra phụ thân cũng đồng ý để mình chinh đón Lam Lăng Nguyệt, có phụ thân bày mưu tính kế, trong lòng Sở Lưu Ly thoải mái hơn nhiều, lập tức thu lại vẻ mặt ừ ừ, trở nên hoạt bát hơn hẳn.

Nhìn bóng lưng vui vẻ của Sở Lư Ly, Sở Bác thu lại nụ cười trên mặt, xoay người nghiêm túc căn dặn quản gia: “Thời điểm tiểu thư mở trà thoại, người phải âm thầm phái người bảo vệ tiểu thư thật tốt, đừng để nàng lại bị người tính kế lần nữa.” Dù sao con oắt Lam Lăng Nguyệt kia tâm cơ quá sâu, khiến người ta nhìn không thấu, mà Lư Ly nhà ông lại là một trang giấy trắng, mặc dù thiên thời địa lợi nhân hòa đều nằm ở phía nhà bọn họ, nhưng cẩn thận dùng sẽ giữ thuyền đến vạn năm.

“Chuyện này cứ giao cho nô tài, nô tài sẽ làm tốt công việc sau lưng, nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư thật cẩn thận.” Quản gia phủ thừa tướng lên tiếng đáp lời.

Mà Sở Lư Ly sao khi trở về phòng thì biết một danh sách, người đầu tiên mời trong danh sách là Công Tôn Hạ, lúc cầm bút viết tên Công Tôn Hạ, khoe miệng của nàng cười như vẽ, cuối danh sách, về mặt nàng ghét bỏ viết tên của ba tỷ muội nhà Lam gia, lần này nàng nhất định sẽ chuẩn bị một phần đại lễ dành cho Lam Lăng Nguyệt, khoản đãi nó thật tốt. Viết xong danh sách liền cầm đến phòng của mẫu thân, bàn bạc các vấn đề về thời gian trà thoại cùng với sắp xếp cao điểm cùng với mẫu thân.

Sở Lư Ly mang vẻ mặt vui vẻ đến phòng của Sở tướng phu nhân, Sở tướng phu nhân đang sai khiến tỷ nữ xoa bóp vai cho mình.

“Ly nhi, chuyện gì mà vui vẻ thế, mặt tươi như hoa.” Sở tướng phu nhân chợt có chút nghi hoặc, sáng nay còn buồn bã ỉu xiu mà bây giờ giống như đánh máu gà*.

(Đánh máu gà: giống như đánh/tiêm máu gà. Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.)

“Mẫu thân, phụ thân đồng ý cho con tổ chức trà thoại, đây là danh sách, người xem giúp con còn thiếu thiên kim danh viện nào nữa không.” Sở Lư Ly đưa danh sách cho Sở tướng phu nhân.

Ngược lại Sở tướng phu nhân có chút kinh ngạc, bình thường từ trước đến giờ Sở Bác không thích náo nhiệt sao có thể đồng ý lời đề nghị của nữ nhi, nhưng sau khi cầm lấy bản danh sách nhìn thấy tên của ba tỷ muội Lam gia ở phía chót, Sở tướng phu nhân mơ hồ hiểu được chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Bệnh Cũ Của Trang Ma Ma

“Lư Ly à, lần này chúng ta nhất định phải chuẩn bị cho thật cẩn thận, đến lúc đó nhất định không được để những người tham dự thất vọng.” Lúc Sở tướng phu nhân nhìn thấy tên của Lam Lăng Nguyệt thì nở nụ cười sâu xa với Lư Ly, trà thoại lần này bà nhất định phải làm cho con oắt kia cả đời khó quên, dám đối nghịch với bà, dám nói bà là hoàng đế bà, còn nhạo báng đáng người của bà trước mặt mọi người, nhớ lại càng thấy ầm ứ trong bụng.

“Mẫu thân yên tâm, thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong xuôi, lần này phụ thân đứng về phía chúng ta, vô hình trung cũng làm ô dù che chở, lần này con nhất định phải khiến cho Lam Lăng Nguyệt hiểu rõ Sở tướng phủ của chúng ta không dễ dàng đắc tội như vậy đâu.” Sở Lư Ly sao lại không hận Lam Lăng Nguyệt đến nghiêng răng nghiêng lợi chứ, cái gọi là trà thoại hoàn toàn chính là Hồng Môn yến.

“Đã định thời gian trà thoại chưa? Để chúng ta còn viết thiệp mời.” Sở tướng phu nhân hỏi han thời gian trà thoại, mặc dù đây là vở kịch Hồng Môn yến, nhưng công việc chuẩn bị thì không thể sơ sài, dù sao lần này cũng mời tới rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn, ví dụ như thiên kim Dạ vương Dạ Tĩnh Vũ, nghe nói nàng ta cũng có mối hận sâu đậm với con bé Lam Lăng Nguyệt kia, đến khi đó có thể lợi dụng một chút.

“Năm ngày sau, mẫu thân, ngài lúc nào mới đề cập chuyện con với Hạ ca ca với Công Tôn phủ đây, năm nay nữ nhi cũng đã cập kê rồi.” Nghĩ tới cái tên của Công Tôn Hạ nằm đầu danh sách, Sở Lư Ly có chút xấu hổ thuận tiện hỏi về hôn sự của chính mình.

Sở tướng phu nhân sao có thể không hiểu rõ tâm tư nữ nhi mình chứ, từ nhỏ đã quý mến tiểu hầu gia Công Tôn Hạ của Công Tôn phủ, chẳng qua hôn nhân đại sự không thể nóng vội được, tuy rằng gia thế hai nhà không kém là bao, nhưng bà cũng phải thăm dò ý kiến của nhà Công Tôn, dù sao con bé cũng là nữ nhi bảo bối.

“Chuyện này ta sẽ bàn bạc thật kỹ với phụ thân của con, chờ ngày nào đó ông ấy có thời gian uống trà cùng Công Tôn hầu gia sẽ thuận tiện đề cập đến, đúng là con gái lớn như bát nước đổ đi, mẫu thân vất vả lắm mới nuôi con lớn đường này, cuối cùng lại thành con nhà người ta.” Sở tướng phu nhân ghen tị, bụng của tiểu thiếp trong phủ thừa tướng đều bị bà xử lý sạch sẽ, bởi vì lúc sinh Lư Ly xuất huyết quá nhiều, cả đời này cũng không có con nối dõi, cho nên bà vô cùng yêu thương Lư Ly, chỉ cần vừa nghĩ tới nữ nhi sau này phải lập gia đình, hôn ngọc quý của bà trở thành tân nương người khác, trong lòng liền có rối rắm không nói thành lời.

Sở Lư Ly bị chính mẫu thân của mình nói trên mặt phủ kín một tầng hồng, rúc vào trong lòng của Sở tướng phu nhân vừa dùng lời ngon tiếng ngọt vuốt êm sự ghen tị trong mẫu thân, vừa dùng hành động thực tế chứng minh nàng vĩnh viễn là tiểu áo bông của mẫu thân.

“Được rồi, mau chuẩn bị nhanh đi, mẹ con chúng ta đừng kéo dài thời gian nữa.” Sở tướng phu nhân hỏi phục lại tâm trạng, đứng lên, liền tới trưởng phòng xuất ngân lượng cùng với Sở Lư Ly thuận tiện đi mua sắm luôn.

Mà phía trong Lam phủ lúc này

Đạo gần đây tâm trạng của Trang ma ma luôn không yên, đặt biệt đến tối hay gặp ác mộng, mơ tới tình cảnh chém giết năm xưa, trong mơ khắp nơi đều là máu chảy thành sông, mỗi lần giật mình tỉnh giấc lưng ướt sũng mồ hôi, chân khí trong cơ thể càng ngày càng khó khống chế, mấy ngày này không có cách nào ngưng tụ được, mà hôm nay đáng lẽ phải rời giường vào canh năm, nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, có cảm giác đầu nặng chân nhẹ, chỉ muốn nằm ở trên giường thêm một lúc, vô thức ngủ quên.

Lam Lăng Nguyệt thì vẫn giống ngày thường, canh năm rời giường luyện kiếm, luyện xong giãn gân cốt rồi đi dùng bữa, chỉ là đồ ăn sáng nay có hơi mặn, ăn không giống như được làm bởi Trang ma ma, bởi vì đã ăn quen thức ăn do Trang ma ma nấu, cho nên nàng bắt đầu có chút sẫm soi đến đồ ăn.

“Nguyệt Trúc, đồ ăn sáng hôm nay không phải do Trang ma ma làm đúng không?” Lam Lăng Nguyệt húp hai ngụm canh trứng thì đặt thìa xuống, hỏi.

“Gần đây Trang ma ma có vẻ rất mệt, lúc nô tỳ tới phòng của bà ấy thì bà ấy vẫn đang ngủ nên nô tỳ không quấy rầy bà nữa, đây là Vương trù nương ở tiểu trù phòng làm” Nguyệt Trúc bẩm báo lại tình hình của Trang ma ma cho Lam Lăng Nguyệt biết.

“Ta phải tới xem mới được.” Lam Lăng Nguyệt nghe Nguyệt Trúc nói đến đoạn Trang ma ma vẫn đang ngủ cảm thấy có chút không bình thường, bằng vào sự hiểu biết về Trang ma ma thì bà ấy là người luôn đúng giờ, làm việc trước nay đều vô cùng dứt khoát, hành động khác thường này chẳng lẽ là sinh bệnh, nghĩ tới đây, Lam Lăng Nguyệt càng không yên lòng, đứng dậy vội tới phòng của Trang ma ma.

Cửa phòng của Trang ma ma khép hờ, lúc Lam Lăng Nguyệt và Nguyệt Trúc tiến vào, Trang ma ma nhận ra có người vào, từ từ mở ra đôi mắt mệt mỏi, toàn thân vô lực, tính ngồi dậy.

“Ma ma, người cứ nằm đi, đừng ngồi dậy, sắc mặt của người kém quá.” Lam Lăng Nguyệt thấy mình đánh thức Trang ma ma, bước nhanh đến ra hiệu bà nằm xuống.

“Tiểu thư, sao người lại tới đây, bây giờ là giờ gì rồi, ôi trời ơi sáng rồi, tiểu thư còn chưa ăn sáng, nô tỳ liền đi làm ngay.” Trang ma ma ngẩng đầu nhìn trời sáng trưng ngoài cửa sổ, liền cảm giác dường như mình đã ngủ quên.

“Ma ma, ta đã ăn rồi, người cứ nằm đi, để ta bắt mạch cho người.” Lam Lăng Nguyệt thành thạo đặt tay lên mạch của Trang ma ma, mạch tượng của Trang ma ma lúc nhanh lúc chậm, cực kì không ổn định, hơn nữa khí tức trong cơ thể hỗn loạn, tựa hồ có cảm giác tiêu tán mà không tụ lại được, mà dường như bên trong loại khí tức này còn có sự bài xích lẫn nhau.

“Tiểu thư, ma ma không có việc gì, thân thể của ta tự ta rõ, bệnh căn đã có từ khi còn bé, Nguyệt Trúc ngại đi rót cho ta một chén trà nóng đi.” Lúc Trang ma ma đang tính nói cho tiểu thư biết nguyên nhân phát bệnh, liền có ý định đẩy Nguyệt Trúc ra, bà không thể nói tình hình thật sự cho bất kì người nào ngoại trừ tiểu thư, bà không tin bất cứ ai cho dù là Nguyệt Trúc đã ở cùng nhiều năm như vậy.

“Ma ma nội thương của người rất nghiêm trọng, thời gian ủ bệnh cũng phải sáu năm trở lên, hơn nữa chân khí trong cơ thể người đã chia thành hai nhánh, tình hình hiện giờ của người cực kì nghiêm trọng, thời gian ủ bệnh quá lâu, sau này người không thể dùng tới chân khí, tốt nhất là tạm ngưng tập võ, bằng không rất dễ tẩu hỏa nhập ma dẫn tới kinh mạch đứt đoạn, đến khi đó sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Chờ Nguyệt Trúc rời đi, con người của Lam Lăng Nguyệt nhìn Trang ma ma trở nên sâu xa khác thường, nàng chưa bao giờ biết được thân thể Trang ma ma lại kém đến vậy, uống công năng còn tự xưng là Quý La Sát, đến người quan trọng nhất bên cạnh mình bị nội thương nặng như thế còn nhìn không ra.

“Không tập võ? Không luyện chân khí? Như một người bình thường ư?” Biểu cảm của Trang ma ma có chút hoảng hốt, phải nói rằng bà luôn ước ao có được cuộc sống của một người bình thường, ít ra mấy năm ở Lam phủ cũng cho bà cảm giác đó, chỉ tiếc vận mệnh cho tới bây giờ không hề đứng về phía bà, Phong Thần tới Kim Hoa quốc, thời gian bà có thể trốn không còn được lâu.

“Trang ma ma, rốt cuộc người đang lo ngại điều gì? Nguyệt nhi đã lớn, sau này Nguyệt nhi có thể chăm người, ngoại trừ mẫu thân ra, người thân nhất trên thế giới của Nguyệt nhi chính là người, người đối đãi với ta như nữ nhi ruột thịt, cho dù quá khứ của người huy hoàng hay suy đồi, Nguyệt nhi hoàn toàn không quan tâm, Nguyệt nhi chỉ hi vọng người có thể bình an.” Lam Lăng Nguyệt là một người không giỏi biểu đạt, hiếm khi nói hết ra lời từ đáy lòng mình như ngày hôm nay.

“Ha ha, tiểu thư người thật sự khôn lớn rồi, vì người, ma ma cũng sẽ bình an.” Trang ma ma quay mặt sang chỗ khác không cho Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy lệ quang nơi khóe mắt bà, bà bỏ ra nhiều năm bảo hộ như vậy thật đúng đắn.

“Hôm nay người cứ nghỉ ngơi trong phòng cho thật tốt đi, ta đi tới Quý Trung đường một chuyến, sư huynh của ta có cho ta mấy viên thánh dược chữa thương có thể sẽ giúp được ma ma, nhưng nội thương của người đã ăn sâu, trong thời gian ngắn sẽ rất khó chữa khỏi, Nguyệt nhi sẽ chữa cho người, tin chắc không ngoài một năm nội thương của ma ma sẽ khỏi hẳn.” Tuy rằng nội thương của ma ma quả thật là nan giải, nhưng chỉ cần cho nàng thời hạn một năm, nàng nhất định có thể chữa khỏi cho Trang ma ma.

“Được.” Trang ma ma cố gắng nở nụ cười với Lam Lăng Nguyệt, đến khi bóng dáng của nàng khuất khỏi tầm mắt của bà, liền thu lại, dựa lưng vào tường, ánh mắt tràn đầy cô đơn, bà chờ không nổi một năm, hiện giờ địch ở ngoài sáng bà ở trong tối, cần phải nghĩ biện pháp chủ động xuất kích mới có thể nắm chắc.

Lam Lăng Nguyệt đeo khăn lụa ra roi thúc ngựa tới Quý Trung đường, từ cơ quan mật thông qua mật đạo vào trong phòng của nàng ở Quý Trung đường, từ trong vách ngăn lấy ra ngân sâm ngàn năm chế thành Đại Bô hoàn mà Đại sư huynh đã tặng mình, lại cảm thêm một ít thuốc có tác dụng với nội thương đặt vào trong một cái hộp nhỏ để vào hà bao rồi vội vã rời đi, chỉ là lúc nàng đang bận bịu tay chân, không biết từ bao giờ đã có một con đom đóm lửa nhỏ đáng yêu nằm bò ở trên đùi.

“Meo ô~” Tiểu Hỏa nhi thấy chủ nhân trở về thì nhảy xuống từ trong chăn, vắn chào hỏi chủ nhân ở trên mặt đất, nhưng mà ánh mắt chủ nhân chưa bao giờ bị mình hấp dẫn cả, nàng vẫn đi tới đi lui lật đống lật tây, hoàn toàn không đoái hoài tới sự tồn tại của mình, điều này khiến nó cảm thấy bị tổn thương, để chứng minh sự tồn tại của bản thân mình quyết định ôm đùi.

“Tiểu Hỏa nhi, em xuống đi, đồ mèo mập này, hôm nay chủ nhân có chuyện quan trọng, hôm khác sẽ chơi cùng em sau, ngoan nào.” Lam Lăng Nguyệt mất rất nhiều sức mới gỡ khỏi trói buộc của tiểu Hỏa Nhi, hiện giờ nàng chỉ tập trung nghĩ đến Trang ma ma, thật sự không có tâm tình nô đùa với tiểu Hỏa nhi.

“Ô ô ~ Tiểu Hỏa Nhi vô cùng buồn bã bị Lam Lăng Nguyệt đặt lên bàn, xoa cái đầu nhỏ xinh của nó rồi biến mất vào mặt đạo như con gió, bỏ lại một con vật đáng yêu ỉu xiu xiu.

Lúc Lam Lăng Nguyệt ra khỏi ám đạo thì va phải Đông Thanh, Đông Thanh đã mấy ngày không gặp chủ tử, mà cách nàng ta biểu đạt nỗi nhớ nhưng khiến Lam Lăng Nguyệt hoảng sợ, không nói hai lời liền bế Lam Lăng Nguyệt lên, không quên xoay một vòng rồi mới đặt Lam Lăng Nguyệt vẫn đang hoa mắt chóng mặt xuống đất.

“Chủ tử, người trở về cũng không nói một câu, Đông Thanh nhớ người lắm.” Đông Thanh vốn mạnh hơn người thường, bế bổng một người nặng hơn 40kg như Lam Lăng Nguyệt xoay một vòng mà hơi thở vẫn ổn định như không.

“Đông Thanh à, không phải người đang nhớ, mà là dọa sợ, ôi cái eo của ta, mấy ngày không gặp vẫn không biết chừng mực, úp mặt vào tường mười ngày cho ta, ta còn có chuyện quan trọng đi trước đây.” Lam Lăng Nguyệt đồ vạch đen, có phải nàng đã quá nhân từ với mấy tên thuộc hạ này không, dám nâng mình lên, quan trọng nhất còn bẻ eo của nàng nữa chứ.

Lam Lăng Nguyệt vừa rời khỏi, để lại Đông Thanh hoang mang trong gió, một cái ôm thật chặt đôi lấy úp mặt vào tường, nàng có cảm giác bị Hoa Ngao Tuyết lừa dối, không phải nàng ta nói chủ tử thích nhất được tăng bốc sao? Nàng cũng dùng tay nâng chủ tử lên, cao hơn cả mình, nhưng biểu tình của chủ tử lại không phải thích, mà là hận không thể băm mình thành tám mảnh.

(Ý chị Hoa Ngao Tuyết là Lam Lăng Nguyệt thích được nịnh nọt, chứ không phải là được tung hứng.)

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Trời Tuyết Êm Dềm

Lam Lăng Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất cầm theo thánh dược trị thương và đại bổ hoàn trở về Lam phủ, không để ý tới nô tỳ đi ngang qua mình hành lễ, chạy thẳng tới Nguyệt Thanh uyển.

“Tiểu thư, ngài đi đâu mà mồ hôi nhễ nhại vậy, trời lạnh lắm, ngài đừng để bị lạnh, để nô tỳ đi nấu một ít canh gừng làm ấm thân thể nhé.” Lam Lăng Nguyệt vừa tới Nguyệt Thanh uyển liền đụng phải Nguyệt Trúc đang ôm bó củi trở về từ ngoài.

“Ta không sao cả, chỉ là ra mua một ít thuốc cho Trang ma ma thôi, mấy ngày nay vất vả cho người rồi Nguyệt Trúc, từ lúc ta trở về chưa có thời gian chuyện trò cùng người.” Lam Lăng Nguyệt quên mất Nguyệt Trúc, sau khi từ chối đề nghị của nàng chợt nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta có chút cô đơn, nhận ra từ lúc mình trở về hình như có chút lơ là cảm nhận của nàng ta, liền nói một vài lời xoa dịu.

“Không vất vả tí nào, có thể hầu hạ tiểu thư, là phúc phận của Nguyệt Trúc.” Một lời của Lam Lăng Nguyệt khiến cho đôi mắt của Nguyệt Trúc như có dòng nước ấm trực chảy ra, nàng cho rằng tiểu thư đã quên chán mình rồi, nàng cho rằng nàng đã không thể cùng với tiểu thư nương tựa lẫn nhau như năm năm trước nữa, nhưng một câu nói của tiểu thư đập vỡ tất cả ‘cho rằng’ của nàng, thì ra tiểu thư không có ý ruồng bỏ nàng.

Lam Lăng Nguyệt nhìn thấy nước mắt lấp đầy trong con ngươi của Nguyệt Trúc, thần tình vốn nghiêm nghị lạnh lùng hơi dịu xuống, nhẹ nhàng vỗ đầu của nàng ta mà nói: “Nha đầu ngốc đừng suy nghĩ quá nhiều, từ đầu người đã không thể thay thế rồi, người đi nấu cho Trang ma ma một ít cháo trắng đi, lát nữa bà uống thuốc xong sẽ cảm thấy khó chịu.”

“Nô tỳ đi ngay.” Nguyệt Trúc dùng ống tay áo gạt nước mắt, mừng rỡ chạy tới trù phòng.

Lam Lăng Nguyệt nhìn bóng lưng Nguyệt Trúc mỉm cười, nha đầu Nguyệt Trúc này vui mừng buồn giận viết hết lên trên mặt, vô ưu vô lo tự tại, nàng chỉ có thể ao ước loại cuộc sống này, với vận mệnh của nàng mãi mãi không bao giờ có thể tháo bỏ lớp ngụy trang để người khác nhìn thấy nhược điểm của mình.

Chờ đến khi Nguyệt Trúc chạy xa, Lam Lăng Nguyệt mới đi vào phòng của Trang ma ma, lúc này Trang ma ma đang đối mặt vào tường vận công, nghe thấy tiếng bước chân thì xoay người lại mở mắt.

“Tiểu thư, người đã trở về, ma ma khiến người nhọc công rồi.” Trang ma ma nhìn hai má Lam Lăng Nguyệt bị lạnh đỏ ửng, tính toán canh giờ cũng chưa qua nửa canh giờ, khí tức trên cơ thể tiểu thư còn có chút hỗn loạn, xem ra đã gấp rút chạy đến đây, phần tâm ý tiểu thư dành cho mình này làm bà quá đổi mừng vui.

“Ma ma nói gì vậy, trước tiên uống đại bổ hoàn được chế từ linh chi ngàn năm này đi.” Lam Lăng Nguyệt lấy ra chiếc hộp đựng đại bổ hoàn trong hà bao ra đưa cho Trang ma ma ý bảo bà uống.

Trang ma ma vừa nghe được chế thành từ linh chi ngàn năm, liền có ý từ chối, linh chi ngàn năm là thánh dược trị thương, rất hiếm có chứ đừng nói là luyện thành đan dược, thân thể của bà đã có thể dùng gần đất xa trời để hình dung, ngoài tốt trong hồng, thuốc quý như thế mà dùng trên người bà thì đúng là đáng tiếc.

“Ma ma, người đừng từ chối, hết thuốc có thể chế lại, nhưng người trong lòng Nguyệt nhi là vô giá, trước đây là Nguyệt nhi không hiểu chuyện, không suy nghĩ cho người, khiến người bận tâm, chuyện trọng yếu trước mắt chính là chăm sóc thân thể người cho thật tốt, để Nguyệt nhi có cơ hội đền đáp người.” Lam Lăng Nguyệt không cho Trang ma ma cự tuyệt lần nữa, đưa viên thuốc cho Trang ma ma.

Cuối cùng Trang ma ma không từ chối Lam Lăng Nguyệt nữa, đôi tay chai sạn run rẩy nhận viên thuốc rồi nuốt vào, linh chi ngàn năm vị đắng ngắt, Trang ma ma nhũn mảy, Lam Lăng Nguyệt nhanh chóng rót chén nước ấm đưa cho Trang ma ma.

“Ma ma, mấy ngày này cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện ở Nguyệt Thanh uyển nếu không quá quan trọng thì giao cho Nguyệt Trúc quản lý giúp người, nha đầu kia ngoại trừ ruột đẻ ngoài da ra, nhân phẩm cũng không tệ lắm, là một người có thể sử dụng.” Chờ sắc mặt của Trang ma ma chuyển biến tốt hơn, Lam Lăng Nguyệt không muốn Trang ma ma quá mệt mỏi nên đã chia một ít việc vặt cho Nguyệt Trúc quản lý, giảm bớt gánh nặng cho Trang ma ma.

“Cũng được, nha đầu kia cũng thật sự nên học hỏi kinh nghiệm.” Trang ma ma gật đầu, cho dù là tiểu thư không đề cập tới thì chính bà cũng muốn tìm thời điểm để bàn bạc với tiểu thư, dù sao tình trạng của bà hiện giờ, nên bồi dưỡng một người nối nghiệp, nếu như mình có gì bất trắc có thể thay thế bà chăm sóc cho tiểu thư, mà Nguyệt Trúc vừa vặn là người thích hợp.

Giữa lúc hai người còn đang nói chuyện phiếm, Nguyệt Trúc đã bung cháo trắng đi đến, Nguyệt Trúc biết Trang ma ma thích ăn hơi mặn, nhưng tiểu thư phân phó không thể quá mặn, Nguyệt Trúc cũng chỉ dành cho chút văng đậu vào để tăng cảm giác thèm ăn cho Trang ma ma.

“Ma ma, đây là tiểu thư cố ý dặn dò làm cho ngài, trời lạnh, ngài ăn ngay kẻo nguội.” Nguyệt Trúc đặt bát cháo trắng lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Trang ma ma, tới bên cạnh Trang ma ma, chuẩn bị nâng bà dậy dùng bữa.

“Con nhóc này đúng là nhắc cái có mặt luôn, vừa rồi ta và tiểu thư còn đang nói về người, tức khắc người đã xuất hiện rồi.” Lúc Nguyệt Trúc đỡ Trang ma ma dậy ăn cơm, bà cười trêu chọc nói.

“Tiểu thư, có phải người và Trang ma ma đang nói xấu gì em phải không.” Đôi mắt to long lánh của Nguyệt Trúc nhìn chăm chăm vào Lam Lăng Nguyệt cố gắng tìm ra đáp án trên người.

Lam Lăng Nguyệt và Trang ma ma liếc mắt nhìn nhau, rồi nhìn về mặt trẻ thơ vô tội của Nguyệt Trúc, trong lòng nổi lên ý đồ trêu chọc.

“Đừng thế, ta và Trang ma ma đang bàn bạc xem bao giờ thì gả Nguyệt Trúc đây.” Lam Lăng Nguyệt cố ý đánh mặt, giả bộ đang ra một quyết định trọng đại.

“Dạ?” Trong chớp mắt gương mặt ngây thơ của Nguyệt Trúc biến thành trái khổ qua, giống như bị dọa sợ, ánh mắt hướng về phía Trang ma ma tìm tòi.

Rốt cuộc Trang ma ma nhìn không nổi phụt cười: “Nha đầu này thật đúng là dễ bị lừa, tiểu thư đùa người thôi, ta và tiểu thư đang bàn là giao cho người một nửa công việc chức vụ quản lý để người học cách quản lý.”

“Trang ma ma, ta còn chơi chưa đã mà, nhanh vậy mà người đã bại lộ rồi, chẳng thú vị gì hết, Nguyệt Trúc, người phải theo học Trang ma ma cho thật tốt, thân thể Trang ma ma hiện giờ yếu, không thể làm lụng vất vả quá mức, sau này người nên chú tâm nhiều hơn, như thế nào?” Lam Lăng Nguyệt thu lại vẻ mặt đầm chiêu, nghiêm trang nói.

“Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không để cho ngài thất vọng.” Nguyệt Trúc bày ra vẻ mặt quyết tâm, nàng sẽ không phụ tin nhiệm của tiểu thư giành cho mình.

“Đáng tin là được, người cứ làm việc cần làm đi, tới chiều Trang ma ma sẽ dạy người căn kễ.” Lam Lăng Nguyệt phân phó xong Nguyệt Trúc liền ý bảo nàng rời đi trước.

Sau khi Nguyệt Trúc rời đi, Lam Lăng Nguyệt ngồi bên giường Trang ma ma, chờ Trang ma ma dùng xong đồ ăn sáng mới lấy ra thuốc chữa thương còn dư lại một ít ở Quý Trung đường từ trong hà bao ra đưa cho Trang ma ma.

“Kiên trì hằng ngày sau khi ăn sáng xong dùng hai viên thuốc này, đến khi người dùng hết số thuốc này thì nói cho ta biết, ta sẽ bắt mạch cho người để xem tình hình hồi phục mà phối hợp.” Lam Lăng Nguyệt dặn dò Trang ma ma cách thức dùng.

“Mấy viên thuốc này là đan dược thượng phẩm trị thương, xem ra việc kinh doanh của Quý Trung đường của tiểu thư không tệ lắm.” Trình độ của Trang ma ma với thảo dược khá tốt, nghe qua liền biết trong mấy thứ thuốc này phối trộn biết bao nhiêu dược vật quý giá.

“Tuyệt lắm, ít ra sau khi đi dời từ Hóa Linh quốc đến Kim Hoa quốc, mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng đã có lợi nhuận rồi.” Lam Lăng Nguyệt coi Trang ma ma như người nhà không hề giấu giếm tình hình Quý Trung đường của nàng.

Ngắn ngủi hơn mười ngày cũng đã thu được lợi nhuận, Trang ma ma đích thực có chút giật mình, điều này khiến cho bà có vài phần hứng thú với việc kinh doanh của Quý Trung đường của tiểu thư, như thế sau này nếu tiểu thư tiếp nhận tổ chức kia sẽ có chút kinh nghiệm, ứng phó cũng sẽ không quá vất vả.

“Nhớ kỹ chớ kiêu căng nóng nảy, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm.” Trang ma ma cũng không định khen tiểu thư, ngược lại nhắc nhở nàng ấy, dù sao tiểu thư tuổi còn nhỏ đã có thành công như vậy, nhưng nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền.

“Ma ma yên tâm, ta cũng trao quyền cho cấp dưới, mỗi một cấp bậc đều có một tạp quan quản lý bậc, ta cũng sẽ nhớ lời người tặng, người vừa uống xong đại bổ hoàn nên ngủ một giấc, khi ngủ giảm tiêu hao sự trao đổi chất sẽ làm ít mà công lớn.” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn quấy rầy Trang ma ma thêm nữa nên ý bảo bà nghỉ ngơi, sau đó rời đi.

Cả ngày hôm đó Lam Lăng Nguyệt dành phần lớn thời gian giam trong phòng nghiên cứu, gần đây nàng cảm thấy hứng thú với giải phẫu, nhưng lật đọc rất nhiều y thư đều ghi chép rất ít về vấn đề này, ngược lại trong một vài dã sử có nhắc tới nhưng chẳng qua được coi như bàng môn tả đạo, bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể căn cứ vào trí nhớ của mình về chức năng kết cấu và xương cơ thể người thành bản đồ, sở dĩ nàng muốn làm cái này là vì người thời không này mắc khá nhiều bệnh về tim, nàng chỉ có thể nắm chắc kết cấu chức năng cùng với những bộ vị nhỏ bé trên cơ thể người, tương lai mới có thể ở thời đại này thực hiện phẫu thuật nối mạch thay tim.

Một ngày bất tri bất giác trôi qua, đêm khuya, chờ tất cả mọi người đi vào giấc ngủ, Trang ma ma đổi sang y phục dạ hành, bởi vì lúc sáng uống đại bổ hoàn rồi ngủ một giấc, hiện giờ tinh thần bà đã tốt hơn nhiều, nhìn xung quanh xác định không có ai theo dõi, tung mình chạy dọc theo mái hiên ra ngoài.

Tới ba miếu thần vùng ngoại ô, Trang ma ma lấy ra sáo ngọc thổi âm hiệu, rất nhanh hắc y nhân ẩn núp trong bóng tối liền xuất hiện trước mặt Trang ma ma.

“Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.” Một đám hắc y nhân lần lượt xuất hiện rồi rút quý xuống thỉnh an.

“Tất cả đứng lên đi, hôm nay triệu hoán các vị đầu mục tới là có chuyện quan trọng cần các người đi làm, trước đó ta sai các người điều tra về động tĩnh của Ngự Phong đường đã tra được gì hay chưa.” Trang ma ma ổn định lại chân khí có chút tán loạn khi hơi động tới nội lực, lạnh giọng nói.

“Giáo chủ, dựa vào tin tức phản hồi từ nội tuyến, Ngự Phong đường đã phái hai đại hộ pháp là Hồng Y và Thanh Sắc tìm kiếm tung tích của chủ tử, hơn nữa hai người còn lập giấy sinh tử, hai người đó là cánh tay phải trái của Phong Thần, xem ra lần này để tìm kiếm ngài đã phải bỏ ra vốn lớn.” Một hắc y nhân giọng trầm thuật lại tình hình gần đây của Ngự Phong đường.

“Đã tám năm trôi qua mà tính nết Phong Thần vẫn không sửa được, xem ra trận chiến này không thể tránh khỏi.” Trang ma ma thờ dài, mấy ngày qua bà luôn có một dự cảm không lành, từ sau khi biết được Ngự Phong đường tới Kim Hoa quốc, bà đã như vậy rồi, chẳng qua may mắn chính là ả chỉ tìm một mình bà, cũng có nghĩa là tiểu thư an toàn.

“Giáo chủ, những năm gần đây chúng ta nén giận cũng đủ nhọc rồi, đã sớm muốn đánh một trận ra ngô ra khoai với mục già Phong Thần kia, bà ta quá hống hách, khiến chúng ta chỉ có thể bí mật làm việc.” Thủ lĩnh ám vệ của Khinh Kỳ doanh Lý Đầu bày ra bộ mặt uất ức.

“Im, suy nghĩ của các người bản giá chủ sao có thể không biết, hôm nay bản giá chủ muốn nói về nội tình với các người, sở dĩ bản giá chủ như vậy không phải là vì sợ Ngự Phong đường, chỉ là trận chiến tám năm trước đó bản giá chủ bị trọng thương, nội thương quá nặng qua tám năm rồi vẫn chưa khỏi hoàn toàn, ả độc phụ Phong Thần kia xuống tay tàn nhẫn, không có mười phần nắm chắc thì bản giá chủ không muốn dùng tính mạng của các người làm tiền đặt cược, cho nên mới không đột ngột đi báo thù.” Trang ma ma hạ mí mắt để các thủ lĩnh doanh trại không nhìn thấy biểu cảm của mình lúc này.

“Giáo chủ, lời ngài nói chúng ta hiểu rồi, cùng lắm thì chết thôi, giáo của ta lại sợ đám chó rẻ rách Ngự Phong đường kia sao, tám năm trước bởi vì một câu của ngài mà huynh đệ chúng ta quy ẩn cùng ngài ở Kim Hoa quốc, hiện giờ chỉ cần ngài nói một câu, chúng ta sẽ lật tung hang ổ của mục ta.” Thủ lĩnh Âm Dạ doanh Dạ Tinh che một nửa mặt, trong lời nói lộ vẻ chèn lấn quyết tâm.

“Đúng thế, giáo chủ, chúng ta để cho đám rác rưởi miệng còn hôi sữa nhìn chúng ta bằng nửa con mắt, để cho bọn chúng tác oai tác quái như vậy ư.” Lời nói của mấy người dần dần điểm yếu mềm trong lòng mọi người, nháo nhào lên tiếng.

“Yên lặng, bất kể là tám năm trước hay là tám năm sau, các người đều lựa chọn đồng sinh cộng tử, bản giá chủ vì cảm động, trong vòng nửa tháng mỗi doanh trại phải chỉnh đốn lại tất cả ám vệ môn đồ, không có chỉ thị của ta cho dù là ai cũng không được coi thường làm loạn, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết ân oán với Ngự Phong đường.” Lòng phảng lảng tám năm của Trang ma ma, dưới sự hô hào của mọi người từ từ sống dậy.

“Ha ha ha ~ ha ha ha ~.” Mọi người trong giáo tông sử dụng phương thức ăn mừng đặc biệt để chúc mừng nghĩa cử lớn của giáo chủ.

“Dạ Tinh, người đi điều tra toàn bộ nội tình của Quý Trung đường, và những thứ liên quan đến từng đường chủ.” Trước mắt Quý Trung đường càng lúc càng lên, dù sao cũng là tai vách mạch rừng, Trang ma ma không yên tâm bên trong Quý Trung đường của tiểu thư có nội gián hay không.

“Giáo chủ, ha ha, chỗ thuộc hạ có tư liệu đầy đủ về Quý Trung đường, Âm Dạ doanh chúng ta chuyên thu thập tình báo mà, gió thổi cỏ lay tại Kim Hoa quốc này đều không lọt qua nỗi mắt chúng ta, từ ngày đầu tiên Quý Trung đường tiến vào chiếm giữ Kim Hoa quốc ta đã sai người tìm hiểu.” Dạ Tinh vừa nghe thấy chủ tử có hứng thú với Quý Trung đường, vội dùng giọng điệu nịnh nọt giống như tranh công.

“Công việc thu thập tình báo này, không tệ lắm, vậy người nói cho ta nghe những gì người thu thập được về Quý Trung đường đi.” Trang ma ma liếc cặp mắt có pha hứng thú về phía Dạ Tinh.

“Theo ta được biết chủ Quý Trung đường này là một nữ tử tuổi còn rất trẻ, nhưng thân phận vô cùng thần bí, Quý Trung đường bắt nguồn từ Hòa Linh quốc, hai năm trước đột nhiên phát lên, hơn nữa khi đó cũng tạo ra náo động không nhỏ ở Hòa Linh quốc, Quý La Sát này bởi vì y thuật cao minh mà

thanh danh lan truyền rộng rãi, người đứng đầu của nàng ấy là Quý Tiên Từ Hoa Ngao Tuyết, người đứng thứ hai là Lãnh Huyết Hồn Trầm Mai Tuyết, người đứng thứ ba là Ngao Kiều Hồ Thương Yêu Nhi, người đứng thứ tư là Bạch Diện Xà Hách Liên Thương Hải, bốn người này đa phần là được Quý La Sát cứu từ Quý môn quan về, tuyệt đối trung thành với Quý La Sát, Quý La Sát còn có hai hộ pháp nhưng thân phận không rõ ràng, giống như bị người xóa đi, tra không ra, cũng như không có ai nhìn thấy hình dáng của hai người ấy.” Dạ Tinh có biệt tài chỉ cần gặp qua thì sẽ không quên, chỉ nhìn qua tư liệu về Quý La Sát một lần liền có thể đọc lâu lâu.

“Quả thật là tường tận tỉ mỉ, chỉ cần bốn đường chủ không hai lòng là được.” Trang ma ma tặng cho Dạ Tinh ánh mắt tán thưởng, người này thật đúng là đào từng người một bên cạnh tiểu thư, không thể không nói Dạ Tinh đúng là rất dễ tâm.

“Đáng tiếc chính là đến giờ ta vẫn chưa tìm ra được gia sản của Quý La Sát, đây là sỉ nhục trong cuộc đời làm tình báo của ta.” Dạ Tinh lâm bầm, Quý La Sát giống như một người đột ngột xuất hiện, không hề có một chút tín tức để có thể tra, như thể được một thể lực mạnh mẽ bảo vệ, là biên giới hãn không tài nào chạm vào được.

“Việc này tới đây là dừng, về sau ngươi không cần để ý tới Quý La Sát nữa, sau này có thời gian ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân cụ thể, được rồi, các ngươi đi chuẩn bị đi, quý trọng nửa tháng bình yên này cho thật tốt, nửa tháng sau, nếu như may mắn sống sót ta và chúng doanh nâng cốc trò chuyện vui vẻ, không say không về.” Trong mắt Trang ma ma thoáng qua một tia khát khao, bà đã bao năm không để mình say mềm, tám năm qua hầu như bà luôn hành sự trong cảnh giác cao độ, nói gì tới uống rượu, rượu vào hồng việc, giống như tám năm trước nếu không phải bà say, bị kịch cũng sẽ không ập tới nhanh như vậy.

Chờ mọi người rời đi hết, Trang ma ma đứng ở tầng cao nhất miếu tam thần, hai tay vắt ra sau lưng, y phục dạ hành tung bay theo gió rét, đêm nay trăng rất sáng, lạnh quá, bà cuộc mình có thể thắng, cuộc chính mình không thể phụ sự nhờ vả.

Gió lạnh vù vù thổi liên tục, từ nửa đêm về sáng sấm chớp vang dội, đến sáng hôm sau thì đổ một trận tuyết lớn đúng kỳ, Lam Lăng Nguyệt canh năm rời giường hoảng sợ nhìn trận tuyết lớn, giẫm xuống đất ột ột, nhìn hoa tuyết rơi càng lúc càng dày, không thể luyện võ thì tới Vân Thanh uyển công hai người tuyết chờ đến khi tiểu Hạo nhi rời giường nhất định sẽ rất thích thú.

Lam Lăng Nguyệt bọc mình trong một mớ áo dày, đập lên hoa tuyết để lại vết chân sâu hoắm đi về phía Vân Thanh uyển, lúc này sắc trời vẫn hơi tối, hơn nữa tuyết tương đối dày, Lam Lăng Nguyệt bước đi thật chậm.

Lúc tới Vân Thanh Uyển thì Thủy Tinh đã dậy rồi, sau khi tới phòng bếp đun nước thì nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt bước vào trong uyển.

“Đại tiểu thư, sao người tới đây sớm thế, phu nhân và thiếu gia vẫn còn ngủ.” Thủy Tinh tiến lên nghênh đón, nhìn hoa tuyết phủ đầy trên tóc Lam Lăng Nguyệt nhẹ giọng bẩm báo.

“Không sao, để bọn họ ngủ thêm một lát nữa, ta tới đắp người tuyết cho tiểu Hạo nhi bất ngờ, Thủy Tinh, nếu ngươi đã dậy rồi thì hai người chúng ta cùng làm, trời lạnh như thế này vận động nhiều một chút rất tốt cho cơ thể đấy.” Lam Lăng Nguyệt nói xong ý đồ đến, liền bảo Thủy Tinh và mình tạo cho tiểu Hạo nhi một bất ngờ.

“Đắp người tuyết, dạ được.” Thủy Tinh lúc nghe thấy đắp người tuyết hai mắt sáng ngời, lần duy nhất nàng đắp người tuyết là lúc còn bé, đó cũng là tháng ngày nàng vui vẻ nhất, hồi đó sau khi mẫu thân chết, kẻ mẫu luôn không vừa lòng nàng, động chút là đánh, niềm vui duy nhất của nàng chính là đắp người tuyết.

Lam Lăng Nguyệt thấy Thủy Tinh đồng ý liền lần một quả cầu tuyết to ở trong uyển, thấy Thủy Tinh vẫn đang ngăn người nhanh chóng nhắc nhở: “Thủy Tinh, dừng đứng ở đây, nhanh lên một chút, thời gian cho chúng ta không nhiều lắm đâu.

Giọng nói của Lam Lăng Nguyệt kéo Thủy Tinh từ trong ký ức trẻ thơ trở về, cười ngây ngô với Lam Lăng Nguyệt một chút rồi buộc tóc lại, thấy không cản trở đến công việc lúc ấy mới ngồi xổm người xuống lần thành hình người tuyết cùng với Lam Lăng Nguyệt.

Hai người tốn rất nhiều thời gian mới lần xong thân thể người tuyết một viên lớn một viên nhỏ, lúc này sau lưng Lam Lăng Nguyệt đã đầm đìa mồ hôi, lần cầu tuyết cũng là một việc cần đến kỹ thuật.

“Đại tiểu thư, thân thể người tuyết này đã làm xong, ta đi củ cà rốt và mũ rom cho nó.” Thủy Tinh lau mồ hôi trên trán bởi vì vận động mà chảy ra, liền đi tới trù phòng, bưng ấm nước nóng trên bếp lửa nhỏ xuống, cầm cà rốt và mũ rom dùng trong thời điểm canh tác đi ra.

Hai người trang trí cho người tuyết trong Vân Thanh uyển xong, tuy rằng hai quả cầu tuyết có chút xiên xẹo, nhưng nhìn tầm tãm được, Lam Lăng Nguyệt tự an ủi chính mình.

Hai người ngồi trên hành lang quan sát thành quả một canh giờ, mặc dù trên đầu hai người đầy hoa tuyết, nhưng nhìn cái người tuyết tức cười kia ở giữa uyển khiến hai người bật cười.

Lúc này sắc trời từ từ hừng sáng, Thu Nhục Thủy mặc đồ cho tiểu Hạo nhi xong, liền dắt tay nhỏ của thằng bé bước ra từ trong phòng, vừa mới ra khỏi phòng tiểu Hạo nhi nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đang ngồi cạnh hành lang đầu tiên.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Bởi vì tiểu Hạo nhi mặc rất nhiều y phục cho nên cánh tay nhỏ vung vẩy, vô cùng mừng rỡ nhào vào lòng Lam Lăng Nguyệt.

Có lẽ do tiểu Hạo nhi kích động chạy nước rút hơi mạnh, lúc Lam Lăng Nguyệt nhận lấy cái ôm, mắt nhắm bằng ngã xuống đất, mà tiểu Hạo Nhi ngã xuống bên cạnh nàng lại không bị thương.

“Tiểu Hạo nhi, đệ hình như mập ra, tỷ tỷ bị đệ đè sấp không thở nổi luôn.” Lam Lăng Nguyệt ho khan hai tiếng, ý bảo tiểu Hạo nhi xuống khỏi người mình.

“Béo đâu mà béo, là do y phục của tiểu Hạo nhi nặng đấy chứ.” Tiểu Hạo nhi chu miệng, vội vã bò dậy từ trên người Lam Lăng Nguyệt, xám xịt ngại biện sự thật bản thân mình béo.

“Được rồi, sau này phát hiện mình mập ra thì mặc thêm một lớp y phục nhé, trang phục hôm nay của đệ giống hệt với mấy hôm trước.” Lam Lăng Nguyệt không muốn đả kích tiểu Hạo nhi, liền nói bóng nói gió thẳng bẻ.

“(*^__^*)” hì hì, tỷ tỷ lòng dạ thật thâm hiểm.” Đôi mắt tiểu Hạo nhi dờ dẩn một hồi, chợt lộ ra tia sáng, làm mặt xấu lẻ lười với Lam Lăng Nguyệt.

“Được rồi, hai tỷ đệ các con, mùa đông giá rét Nguyệt nhi sao không mặc thêm áo, trên đất lạnh như vậy, sao trên đầu và y phục của con dính nhiều hoa tuyết thế, mau theo mẹ vào phòng chỉnh lại, tránh bị cảm lạnh.” Ánh mắt của Thu Nhược Thủy hoàn toàn đặt lên Lam Lăng Nguyệt và tiểu Hạo nhi, không nhìn thấy trong uyển có vị đại ca người tuyết đứng canh gác tiêu sái trong gió.

“Không sao đâu mẩu thân, con đã uống Ngự Hàn đan, phải rồi, Thủy Tinh, người cũng uống cái này đi, tránh bị cảm.” Lam Lăng Nguyệt trả lời mẩu thân xong, sức nhớ chưa đưa cho Thủy Tinh, liền lấy từ trong hà bao ra một viên thuốc đưa cho Thủy Tinh đã bắt tay hợp tác đáp người tuyết với mình.

“Oa, oa, người tuyết lớn quá đi.” Tiểu Hạo nhi hơi chậm chạp rút cuộc kịp thời phản ứng, nhìn thấy người tuyết lớn ở giữa uyển, mặt cười híp tịt, không để ý tới người tuyết vẫn đang rơi đi tới chỗ người tuyết.

Lúc này Thu Nhược Thủy nghe thấy tiếng hét của tiểu Hạo nhi mới dời ánh mắt tới người tuyết, không cần đoán cũng biết người tuyết là do Thủy Tinh và Nguyệt nhi đắp, chỉ là thân thể tiểu Hạo nhi mặc dù đang trong quá trình điều trị của Nguyệt nhi, nhưng tuyết lớn như vậy, tiểu Hạo nhi đứng ở trong tuyết, Thu Nhược Thủy vẫn có chút lo lắng.

“Hạo nhi, mau trở về đi, tuyết lớn lắm, con sẽ bị bệnh đấy.” Mặc dù Thu Nhược Thủy lâu rồi không thấy tiểu Hạo nhi tươi cười vui vẻ như vậy, nhưng người làm mẹ luôn đặt sức khỏe của con mình lên hàng đầu.

“Mẩu thân, mẹ không cần lo lắng, con đã chuẩn bị sẵn rồi, Ngự Hàn đan này dành cho mẹ, cái nhỏ cho tiểu Hạo nhi, Ngự Hàn đan làm hoàn toàn từ thảo dược thiên nhiên không gây tác dụng phụ nào, tiểu Hạo nhi dùng cũng sẽ không gây phản ứng xấu nào cho cơ thể, chuyện này mẹ có thể yên tâm, hiểm khi tiểu Hạo nhi vui vẻ như thế, chỉ bằng chúng ta chơi cùng với thằng bé đi.” Lam Lăng Nguyệt đưa viên Ngự Hàn đan lớn cho Thu Nhược Thủy xong, nhanh chóng chạy tới bên cạnh tiểu Hạo nhi.

“Tiểu Hạo nhi, há miệng nào, ăn viên kẹo đường này xong là đệ có thể chơi trong tuyết rồi.” Bởi vì Ngự Hàn đan được làm hoàn toàn từ thảo dược thiên nhiên nên tương đối đắng, Lam Lăng Nguyệt biết tiểu Hạo Nhi sợ đắng nhất nên nói đây là kẹo đường để dụ dỗ thằng bé ăn.

Phản ứng đầu tiên của tiểu Hạo nhi đối với dược vật chính là ghét bỏ, lúc cái mũi nhỏ ngửi được vị đắng trên viên thuốc, quay ngoắt mặt đi nói: “Tỷ tỷ nói dối, rõ ràng là đắng, không phải kẹo đường, Hạo nhi không ăn.”

“Không ăn hả, được thôi, nếu như đệ cảm lạnh sinh bệnh, ngày mai lúc đi học tỷ sẽ bảo mẩu thân mặc cho đệ thêm vài lớp, đến lúc đó mấy bé gái không chỉ nói đệ là quả cầu thịt, đoán chắc sẽ biến thành quả cầu lông ấy chứ.” Lam Lăng Nguyệt thấy mình dụ dỗ không hiệu quả, liền bắt đầu ép buộc cứng rắn.

Âm trong lời Lam Lăng Nguyệt còn chưa dứt, tay nhỏ của tiểu Hạo nhi đoạt lấy dược hoàn trong tay của Lam Lăng Nguyệt, không nói hai lời liền bỏ vào miệng nuốt xuống, chẳng qua vị đắng nồng đậm lan tỏa trong miệng của tiểu Hạo nhi, khiến gương mặt tròn mìn của thằng bé biến thành hình cái bánh bao.

(Ý là nhăn nhúm lại.)

“Tỷ tỷ, đắng chết mất.” Tiểu Hạo nhi lẩm bẩm, mặc dù vị đắng rất đậm nhưng trong lời nói của thằng bé vẫn mang theo chút tinh nghịch.

“Vậy à, đệ nghe lời như vậy thưởng cho đệ mút quả nè.” Lam Lăng Nguyệt sớm đã chuẩn bị, biết tiểu Hạo nhi sợ đắng nên trước khi ra cửa đã cho hai miếng mút quả vào trong hà bao.

Sau khi hai mút hoa quả xuống bụng, vị đắng chậm rãi tan đi, cuối cùng gương mặt bánh bao nhăn nhúm của tiểu Hạo nhi cũng tròn trở lại, nó đùa với người tuyết quên trời quên đất.

“Tỷ tỷ, người tuyết này có tên không vậy.” Chơi một hồi lâu, tiểu Hạo nhi chợt nhớ ra điều gì đó, ngồi giống với người tuyết ngẩng lên gương mặt rạng rỡ.

“Vẫn chưa có, tiểu Hạo nhi thấy gọi là gì thì hợp.” Lam Lăng Nguyệt còn chưa nghĩ tới việc đặt tên cho người tuyết, trong thế giới người trưởng thành thì người tuyết chỉ là một thứ đồ chơi, còn trong thế giới tiểu Hạo nhi, người tuyết có lẽ là một người bạn bằng da bằng thịt.

“Tỷ tỷ, mẩu thân, mọi người nhìn mặt tiểu tuyết nhân tròn tròn giống tiểu Hạo nhi không, vậy thì gọi hẳn là tiểu Hạo nhi số hai có được không.” Tiểu Hạo nhi chống nạnh ngửa đầu để mọi người tìm nét tương đồng giữa thằng bé và người tuyết.

Lam Lăng Nguyệt tức thì đỏ vạch đen, việc này còn khó hơn cái game pikachu* ở thời hiện đại, bắt quá khiến nàng cảm thấy đáng sợ hơn chính là cái tiểu Hạo nhi số hai kia.

(Là cái game tìm hai hình giống nhau nối với nhau để ăn điểm)

“Được, tiểu Hạo nhi thích là được.” Thu Nhược Thủy vẫn cười dịu dàng như cũ, bà luôn cưng chiều nhi nữ.

“Thật ư, tỷ tỷ, vậy chúng mình cùng đắp tiểu Hạo nhi số ba, tiểu Hạo nhi số bốn đi...” Tiểu Hạo nhi hưng phấn nói liên hồi, vạch từng ngón tay đếm số lượng người tuyệt mình muốn tạo.

Khỏe miệng của Lam Lăng Nguyệt co rút, tiểu Hạo nhi muốn làm một gia tộc người tuyệt à, giờ khắc này cuối cùng nàng cũng tin vào câu nói có đôi khi đánh bại người không phải vô tà* mà là thiên chân*.

(Thiên chân vô tà: ngây thơ trong sáng.)

Lam Lăng Nguyệt còn đang đắm chìm trong suy nghĩ nên khuyên can tiểu Hạo nhi như nào để thằng bé ngừng kế hoạch để quốc người tuyệt lại, Nguyệt Trúc cầm theo một vật màu đỏ vội vàng chạy tới.

“Tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được người, người hầu của Sở phủ thừa tướng sáng sớm đưa thiệp mời tới.” Nguyệt Trúc thở hổn hển đưa thiệp mời cho Lam Lăng Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bữa Ăn Sáng Tuyệt Phẩm

Lam Lăng Nguyệt nghe thấy là Sở phủ thừa tướng đưa tới, không khỏi thoáng qua ngạc nhiên, Sở Lưu Ly đưa thiệp mời tới? Ha ha đúng thật là con chồn đi chúc tết.

“Đưa thiệp mời cho ta xem.” Lam Lăng Nguyệt nhận lấy thiệp mời trong tay Nguyệt Trúc, lúc mở ra nhìn thấy mấy chữ trà thoại, phản ứng đầu tiên chính là Hồng Môn yến, chỉ là bày ra một ván cờ Hồng Môn yến cũng kém cỏi lắm sao.

“Nguyệt nhi, có phải là Sở thừa tướng hai ngày trước vừa đến Lam phủ đó không, nếu như có thể trả lại, thì cứ trả lại thiệp mời đi, Sở phủ tới không có ý tốt gì, con đừng nên đi dự yến.” Thu Nhược Thủy đương nhiên biết chuyện phát sinh vào hai ngày trước ở Bích Thủy uyển, không khỏi có chút lo lắng, dù sao Sở tướng phủ cũng không phải dạng tốt lành gì, bà thật sự không muốn để nữ nhi dính dáng đến.

“Mẫu thân, mẹ yên tâm con sẽ không có việc gì đâu, thiệp mời của Sở thừa tướng gia không thể trả lại được, dù sao trốn được mừng một tránh không khỏi ngày rằm, với cả Sở Lưu Ly kia sao có thể buông tha con dễ dàng được, không bằng chơi cùng với nàng ta một lúc, không ai trên thế gian này có thể bắt nạt được Nguyệt nhi.” Lam Lăng Nguyệt biết Thu Nhược Thủy quan tâm mình, nhưng nàng không thích trốn chui trốn nhủi, người khác đã dám hạ chiến thư, sao nàng lại cúi đầu dễ dàng được, huống hồ nàng đoán ngày mai Công Tôn Hạ nhất định sẽ đi, nàng cũng muốn tặng kẻ bạc bẽo kiếp trước kia một phần đại lễ.

“Ai dám khi dễ tỷ tỷ, tiểu Hạo nhi đánh hấn giùm tỷ tỷ, tỷ tỷ, Hạo nhi bảo vệ tỷ.” Tiểu Hạo nhi đang chơi với người tuyệt ở bên cạnh nghe thấy cuộc nói chuyện của tỷ tỷ và mẫu thân, chạy vào giữa hai người, chững chạc che chắn trước người Lam Lăng Nguyệt rất ra dáng một tiểu đại nhân.

Hành động này của tiểu Hạo nhi tuy rằng tuổi tác không hợp với hình tượng tiểu đại nhân nhưng khiến cho lòng Lam Lăng Nguyệt ấm áp, ôm vào trong ngực, nheo gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu Hạo nhi.

“Mẫu thân, khi nào mới ăn cơm, đắp người tuyệt xong con thấy đói bụng quá, muốn ăn cao hoa quế do mẫu thân làm.” Lam Lăng Nguyệt cũng không muốn nói về thể giới người lớn người lừa ta gạt trước mặt tiểu Hạo nhi, vội chuyển đề tài, lấy lý do đói bụng nhắc nhở thời gian ăn sáng.

Thu Nhược Thủy hiểu ý của Lam Lăng Nguyệt nên cũng không nhiều lời trước mặt tiểu Hạo nhi nữa, hai người vô cùng ăn ý cười nói: “Con đây, sắp mười lăm rồi mà vẫn làm một con mèo tham ăn, con với tiểu Hạo nhi cứ chơi ở đây, mẫu thân đi tiểu trừ phòng làm cho con.”

Thu Nhược Thủy nói xong liền bảo Thủy Tinh đi tiểu trừ phòng cùng, trước tới nay bà chưa bao giờ từ chối yêu cầu gì của nữ nhi, Lam Lăng Nguyệt muốn ăn cao hoa quế, đương nhiên bà sẽ làm nàng hài lòng.

Sau khi Thu Nhược Thủy và Thủy Tinh rời đi, biểu tình của tiểu Hạo nhi cũng không giảm đi chút nào, vẫn bộ dạng rầu rĩ không vui, dường như vẫn đang đắm chìm trong sự căm uất khi có người muốn bắt nạt tỷ tỷ.

“Tiểu Hạo nhi, không phải đệ muốn tỷ tỷ và đệ tạo ra tiểu Hạo nhi số ba, số bốn à, nhanh tới giúp nào, đứng ngăn ra làm gì thế.” Lam Lăng Nguyệt nặn một quả cầu tuyết nhỏ trên tay, tính dỗi sự chú ý của tiểu Hạo nhi đi.

“Tỷ tỷ, tuy rằng tiểu Hạo nhi còn nhỏ, nhưng tiểu Hạo nhi cũng muốn có khả năng bảo vệ tỷ tỷ và mẫu thân không bị bắt nạt, tiểu Hạo nhi là nam tử hán, nam tử hán phải bảo vệ được người thân của mình.” Tiểu Hạo nhi đầu môi tựa như có chút không thích tỷ tỷ giấu không nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra.

“Được rồi, tiểu nam tử hán, tỷ tỷ biết sai rồi, chỉ là một người đưa thiệp mời tới mời tỷ tỷ tham gia yến hội, mẫu thân sợ tỷ tỷ gặp rắc rối, cái đầu nhỏ của đệ mới sáu tuổi đã nghĩ nhiều như vậy rồi, đúng thật là bé tí mà ma mãnh, chờ đệ lớn thêm một chút tỷ tỷ sẽ dạy võ công cho đệ để đệ có thể thật sự biến thành một nam tử hán, có được không nào?” Lam Lăng Nguyệt động viên tiểu Hạo nhi, không thể không thừa nhận thằng bé này nhạy cảm thật.

Sau khi được Lam Lăng Nguyệt trấn an, cảm xúc của tiểu Hạo nhi cũng dần dần ổn định, nghe đến đoạn chờ mình lớn thêm một chút tỷ tỷ sẽ dạy võ công cho mình, đôi mắt to cuối cùng cũng phục hồi lại ánh sáng, cả người trở nên tràn đầy sức sống.

Bởi vì tuyết rơi dày đặc nên Lam Lăng Nguyệt không tới Quý Trung đường kiểm tra cửa hàng mà ở tại Vân Thanh uyển cùng với tiểu Hạo nhi và Thu Nhượng Thủy, mặc dù bên ngoài trời đông giá rét, nhưng không cách nào ngăn cản được nhiệt độ tình thân trong phòng.

Mà bên trong nhà lao Tông Nhân phủ phía bên kia, Âu Dương Mặc Thần vừa ngắm tuyết rơi vừa uống rượu, không ai bầu bạn một mình uống, hán cũng không nhớ mình đã uống bao nhiêu, chỉ là thật muốn có thể say, xung quanh im ắng, hán đã quá quen mùi vị cô độc, luôn song hành cùng hán từ nhỏ đến lớn.

Tối tới, ngày hôm đó hán trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, nhìn phòng giam trói buộc hán, hán cười nhạo vận mệnh nực cười của chính mình, cảm uất sinh ra ở hoàng gia.

Một đêm đó hán không ngừng mơ thấy ác mộng, cảnh tượng trong mộng là khoảng thời gian lúc hán hai tuổi, thi thể đầm máu trong mơ, tiếng kêu bất lực trong mơ khiến hán giật mình tỉnh giấc, lúc này sắc trời đã hừng sáng, hán không nhớ đã bao lâu không mơ thấy con ác mộng kia, lưng ướt đầm mồ hôi, hôm nay đã là ngày thứ ba, đoán rằng sắp có tin tức rồi.

Sáng sớm ngày hôm đó, Hắc Ung mang theo quần áo sạch và đồ ăn sáng cho chủ tử như thường nhật xuất hiện đúng giờ ở cửa Tông Nhân phủ, vừa vặn gặp được Dạ Phong đến kiểm tra nhà lao.

“Thi vệ của Mặc Thần đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, chăm chỉ cần cù không chậm trễ, hôm nay lại mang đồ ăn ngon gì cho chủ tử nhà ngươi đây, để ta nhìn thử.” Dạ Phong nói xong liền đi đến muốn lật hộp đựng thức ăn của Hắc Ung, lúc sắp chạm được vào hộp đựng thức ăn, Hắc Ung nhanh chóng tránh né.

“Tông lệnh đại nhân thứ lỗi, chủ tử nhà ta cực kì ưa thích sạch sẽ, không thích có người đụng vào bát đĩa ăn cơm của ngài.” Hắc Ung lạnh giọng giải thích.

“Hừ, ngươi không gạt được bốn tông lệnh đâu, không phải ngươi vẫn đang dùng tay cầm ư, sao ngươi thì được mà bốn tông lệnh lại không được, ta cực kỳ tò mò chủ tử nhà các ngươi ăn cái gì cũng đều thành trứng đông lạnh hết.” Dạ Phong trợn mắt, thật không hổ là chủ tử, cách nói chuyện của Hắc Ung cũng lộ hơi lạnh.

Hắc Ung quyết không nhiều lời thêm nữa, chỉ chia ra hai tay đeo găng tay bằng sắt, im lặng nói cho Dạ Phong rằng hán có biện pháp không trực tiếp chạm tay vào.

Dạ Phong trợn tròn mắt, gã thật sự chịu thua rồi, vậy mà cũng được ư.

“Tông lệnh đại nhân, nếu như không còn chuyện gì khác xin cho đi, ta còn muốn giao đồ ăn sáng cho chủ tử, chậm trễ, nguội rồi sẽ không tốt, dạ dày chủ tử hơi yếu.” Hắc Ung không quan tâm tới biểu tình của Dạ Phong, trong đầu chỉ có một mục tiêu chính là giao đồ ăn sáng cho chủ tử.

“Đi đi đi đi.” Dạ Phong phát tay áo, ám vệ bên người Âu Dương Mặc Thần sao ai cũng giống như cái máy vậy, chơi chẳng vui chút nào.

Hắc Ung không khỏi tăng nhanh tốc độ, lúc tới ngoài phòng giam giam chủ tử, chỉ thấy chủ tử đưa lưng về phía phòng giam, ngăn người nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, trong lòng Hắc Ung tiếc hận thay chủ tử, thật sự nghĩ không ra với năng lực của chủ tử có thể xông thẳng ra ngoài, cho dù là phản lại cái lão hoàng đế kia cũng không phải đòi thủ của chủ tử, hà tất phải cam nguyện bị giam ở đây đây dọa bản thân mình, cũng may là tên Vũ Kiệt thảm bại, tất cả tình thế phát triển đều nằm trong kế hoạch của chủ tử.

Hắc Ung không làm phiền chủ tử ngây ngẩn, mà cố gắng rón rén nhẹ nhàng đặt hộp đựng thức ăn lên trên bàn.

“Tới cũng không gọi ta, ngươi theo học Thiêm Hồn học được cách bày trò sau lưng từ bao giờ thế.” Âu Dương Mặc Thần xoay người lại, thấy Hắc Ung đang cẩn trọng bày đồ ăn trong hộp lên bàn, lạnh giọng nói.

“Ha, chỉ sợ quấy rầy chủ tử thanh tu* thôi, đồ ăn sáng này là tiền bồi Hắc Phong tự tay làm, còn những viên thuốc này ông ấy bảo mang cho người.” Hắc Ung lấy ra bình sứ trắng từ trong lòng, dùng khăn tay chà lau sạch sẽ rồi mới đưa cho Âu Dương Mặc Thần.

(Thanh tu: yên tĩnh tu hành.)

Âu Dương Mặc Thần nhìn bốn món thức ăn cùng với một hũ cháo không nhận được nắm chặt bình sứ trắng mà Hắc Ung đưa tới, ti lệ lão đầu tự mình xuống bếp không nhiều, mà Âu Dương Mặc Thần cũng không phải là người nhiều lời, im lặng trực tiếp cầm đĩa gấp miếng ra xanh, chỉ là sau khi nhai vài cái, chau mày, vừa nuốt xuống, tiện thể húp vài miếng cháo rồi ăn mỗi món còn lại một miếng.

“Mặc Thần, từ xa cũng có thể ngửi được hương thức ăn, nhiều món ăn như vậy, lại còn một bình cháo nữa, một mình ngươi chắc chắn ăn không nổi, sáng sớm ta vội vã đi cũng chưa ăn sáng, hay là cùng nhau ăn, nhìn màu sắc mấy món này đã thấy sắc hương vị đều đủ đầy, đừng nên lãng phí.” Dạ Phong tuần lao đi đến này ra suy nghĩ ăn chực, gã nghe nói tay nghề của đại trù ở Thần vương phủ tuyệt vời không ai sánh bằng, nhìn màu sắc bốn món

trước mắt mà nuốt nước miếng.

“Muốn ăn thì vào đây, dù sao ta cũng no rồi, đồng này cho người đẩy, phải ăn hết cho ta không được lãng phí.” Âu Dương Mặc Thần miết qua Dạ Phong, nhìn bộ dạng thấy thức ăn ngon của gã, thích ăn chực như thế, sao hắn không thuận nước giọng thuyền chứ.

Dạ Phong thấy mình ăn chực thành công, phân phó người tuần tra đi cùng gã xong, liền tiến đến, từ sau lưng lấy ra một đôi đũa, nhìn tình hình là có chuẩn bị mà đến.

Chẳng qua ngay khi Dạ Phong dùng vẻ mặt như thê trên trời rớt xuống bánh có nhân bắt đầu ăn, vừa cắn được một miếng rau, nụ cười treo trên mặt kia tức thì tái đi, món này mặn quá, vừa định nhổ ra thì bất gặp gương mặt lạnh lẽo của Âu Dương Mặc Thần, miễn cưỡng nuốt xuống miếng rau xanh mặn chết người không đến mạng kia, vội vã húp một ngụm cháo để làm dịu.

“Âu Dương Mặc Thần, người có ý hả, có phải người đoán ra hôm nay ta muốn tới ăn chùa, nên sai trù từ nhà người chính đồn ta phải không?” Lưỡi Dạ Phong hiện giờ bị vị mặn lấp kín, đánh chết gã cũng không tin đại trù của Thần vương phủ sẽ làm ra món ăn dở tệ như này, nhất định là Âu Dương Mặc Thần cố ý chính gã.

“Ai nói với người đây là trù từ nhà ta làm, người đã đồng ý với ta sẽ ăn hết toàn bộ chỗ thức ăn này, nhanh chút đi.” Âu Dương Mặc Thần đánh mặt lại, làm ra vẻ mặt bộ người bị ngu à, hắn còn lâu mới dễ dàng tha cho Dạ Phong như thế, trù tới cửa xin chính đồn, được tác thành.

“Vậy thì ai làm? Khó ăn đến vậy, có phải hắn ta nhầm đường thành muối không, hay là cô nương nào làm cho người bữa sáng yêu thương, vậy ta càng ăn không ngon, sẽ phụ lòng ý tốt của cô nương nào đó mất.” Lúc này Dạ Phong chỉ có một ý niệm sót lại, nếu như bây giờ không nói thật sự sẽ phải ăn hết bốn món này.

“Sư phụ ta làm đấy, người bớt nói lời vô ích đi, ăn nhanh lên, ăn xong thì mang đĩa không đến báo cáo kết quả với Hắc Phong.” Âu Dương Mặc Thần sao dễ bị lừa đến vậy, mạnh mẽ ép Dạ Phong phải ăn hết bốn món này, bốn món này không mặn thì chua, không cay thì đắng, chẳng có cái nào là không khiêu chiến giới hạn vị giác, khiến Dạ Phong không ngừng than khổ, ăn xong liền che miệng chạy ra ngoài.

Hắc Ưng đứng bên cạnh đã sớm sợ ngây người, tài nấu ăn của tiền bối Hắc Phong cũng thật không ai sánh bằng, nếu không phải Dạ Phong, hắn thật sự không thấy chủ tử có bất cứ phản ứng nào trong quá trình ăn khi này.

“Thu hết đĩa lại, trở về nói cho sư phụ ta biết, món ăn không tệ lắm, ta ăn hết rồi.” Âu Dương Mặc Thần lạnh giọng mở miệng, vẻ mặt vẫn ung dung như trước nhìn không ra một điểm khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Suy Nghĩ Trong Âu Dương Mặc Thần

Khỏe miệng của Hắc Ưng co rút kịch liệt, chủ tử không phải xấu tính bình thường, thủ đoạn thay mặt đổi đào này thật đúng là vừa khiến lão tiền bối Hắc Phong hài lòng, vừa dùng hành động thực tế chứng minh đồ ăn của lão thật sự rất ngon.

“Người có ý kiến gì ư?” Âu Dương Mặc Thần thấy Hắc Ưng đứng như trời trồng không hó hé một câu, con người hơi híp lại sâu xa.

“Chủ tử, ta sẽ quay về nói với tiền bối Hắc Phong, lúc đó thuộc hạ cũng nhìn thấy màu sắc tiền bối Hắc Phong làm ra không xấu, không ngờ khẩu vị lại đặc biệt đến thế, ta cũng sẽ làm theo ám thị để tiền bối Hắc Phong nghỉ ngơi nhiều hơn, không gây rắc rối tới đồ ăn của ngài.” Hắc Ưng hoảng loạn, đương nhiên tăng bốc chủ tử một chút.

Âu Dương Mặc Thần không mở miệng nói, mà ra hiệu để Hắc Ưng dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn, dù sao căn bệnh ưa sạch sẽ của hắn không cho phép hắn lúc đang nói chuyện, trên bàn bên cạnh là một bãi rác, chờ Hắc Ưng thu dọn sạch sẽ bát đĩa, chân mày Âu Dương Mặc Thần chậm chậm dần ra.

“Tình hình Vũ Kiệt bên kia ra sao rồi, hiện tại tình hình như thế nào.” Âu Dương Mặc Thần đương nhiên nghĩ muốn kết thúc tất cả chuyện này nhanh một chút rồi rời khỏi nơi đây.

“Bên Vũ Kiệt tổn thất nặng nề, theo tin báo lại từ nội tuyến, phía Thái tử cũng phát động một nhóm ám vệ nữ tử làm chủ bài, bởi vì sợ làm lỡ đại sự của chủ tử, đã hạ lệnh cho tổ ám vệ của Thiết Ung lên lút ngăn cản, bí mật giam giữ đám nữ sát thủ đó, còn Vũ Kiệt không bảo vệ được biên cảnh, tối ngày hôm qua đã đưa mật thư 800 dặm chạy gấp về Hoa đô, đoán chừng lúc lâm triều, hoàng thượng hắn cũng nhận được.” Hắc Ưng giảo lược lại động thái ở biên cảnh báo lại cho Âu Dương Mặc Thần.

Âu Dương Mặc Thần từ đầu chí cuối không có quá nhiều biểu cảm, chỉ là lúc nghe nói đến nữ ám vệ, con người có chút gọn sóng, không khó để đoán ra đám nữ sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp này hẳn là xuất ra từ tay Thái tử phi, Thái tử vọng tưởng, tôn sùng nam tôn nữ ti, tất nhiên sẽ khinh thường việc lãng phí thời gian trên người nữ nhân, nhưng Thái tử phi lại có khả năng biết cách vận dụng nữ nhân, có thể huấn luyện ra nước cờ chủ bài này.

“Chủ tử, chúng ta có cần thiết ra lệnh cho ám vệ đang đóng ở biên cảnh âm thầm giải quyết lão già Vũ Kiệt không, bình thường lão ta cũng là tội ác tày trời làm đủ trò xấu, nhân cơ hội này diệt trừ lão ta coi như là trừ hại vì dân, cũng có thể khiến Hoàng thượng kính sợ một phen, ngài thấy thế nào?” Từ nhỏ Hắc Ứng đã theo Âu Dương Mặc Thần, tại phương diện mưu lược chẳng kém mấy mưu sĩ văn nhân là bao.

“Làm đi, nhớ bảo trại chủ Hắc Phong trại treo đầu của lão tiểu tử Vũ Kiệt kia ngoài phủ nha biên cảnh, như vậy mới có thể tăng thêm sự thú vị.” Âu Dương Mặc Thần không bác bỏ đề nghị của Hắc Ứng, mà còn thêm thắt cho lời đề nghị.

“Thuộc hạ đi làm ngay lập tức, buổi trưa ta sẽ tới Phù Dung lâu chuẩn bị thức ăn ngon miệng cho chủ tử, thuộc hạ xin cáo từ trước.” Hắc Ứng nói xong liền cầm hộp đựng thức ăn lên rồi cung kính thoái lui ra khỏi phòng giam.

Chờ tất cả yên ắng trở lại, Âu Dương Mặc Thần lia mắt về hộp đựng thức ăn sơn đỏ đặt ở góc phòng, thứ đó là đột sinh thân của hắn, Lam Lăng Nguyệt vì đưa được thiện và thọ bao cho hắn đã để quên, chẳng qua vừa nhớ tới Lam Lăng Nguyệt, trong lòng hắn có chút tắc nghẹn, mặc dù nàng ấy lừa mình, nhưng mình lại không tức giận như trong tưởng tượng, ngược lại có cảm xúc không rõ ràng, hình như từ sau khi gặp phải Lam Lăng Nguyệt, tâm tình của hắn trở nên dễ loạn hơn, hơn nữa lời nói của nàng cũng rất dễ chọc tức mình, chờ sau khi hắn rời khỏi đây, chuyện đầu tiên chính là tìm nữ nhân kia tính sổ, tiện nghi của hắn không thể chiếm dễ như thế.

Bên phía Lam phủ, lúc này Lam Lăng Nguyệt không ngừng hắt xì, vừa húp một ngụm cháo liền hắt hơi sau đó thiếu chút nữa bị sặc.

“Tiểu thư, có phải người bị cảm lạnh không, lát nữa ta đi nấu một ít canh gừng chống lạnh làm ấm cơ thể.” Trang ma ma thấy tiểu thư nhà mình hắt xì liên tục có chút lo lắng.

“Vẫn ổn mà, hôm qua ta đã uống Ngự Hàn đan, không dễ cảm lạnh vậy đâu, có lẽ ai nhắc tới ta thôi, đúng thật là đến ăn sáng cũng không để người ta ăn ngon.” Lam Lăng Nguyệt bình phục lại rồi bắt đầu ăn cháo, trời hôm nay quang đãng, nàng phải tới xem Quý Trung đường một chút.

“Tiểu thư, mấy ngày này ra cửa nên cẩn thận chút, dù sao thời tiết bây giờ cực kì rét lạnh, sau này khi nào ra cửa mặc thêm áo khoác vào cho chắc chắn.” Trang ma ma không yên tâm dặn dò thêm.

“Ta không sao, chỉ là ma ma người phải uống đan được ta đưa đúng giờ, nhớ kỹ lời dặn của ta.” Bởi vì nha hoàn bên trong Nguyệt Thanh uyển nhiều hơn, Lam Lăng Nguyệt cũng sợ tai vách mạch rừng, chỉ nói một nửa, nhưng nàng tin tưởng vào sự nhanh trí của Trang ma ma sẽ không khó đoán ra ý của nàng.

Trang ma ma gật đầu, trong lòng âm áp, tiểu thư lưu tâm đến mình như thế, đương nhiên bà thấy vui.

Lam Lăng Nguyệt dùng xong bữa sáng thì rời Lam phủ, thuê một cỗ xe ngựa giống thường ngày, chạy về phía Quý Trung đường, bởi vì trời vừa sáng, bên ngoài Quý Trung đường giờ này thưa thớt người qua lại, lần trước chật vật chen lấn, khiến cho nàng muốn vào Quý Trung đường cũng thật nan giải, hơn nữa bởi vì các đại phu của Quý Trung đường ai nấy đều khám chẩn quá tải, hôm qua nàng đã dùng bồ câu đưa thư cho Hoa Ngao Tuyết bắt đầu từ hôm nay mở cửa vào giờ ty và đóng cửa vào giờ tuất, như vậy sẽ không xuất hiện tình trạng còn chưa tính ngủ đã phải ra khám bệnh, cũng thuận tiện cho nàng ra vào Quý Trung đường.

“Cộc cộc ~.” Lam Lăng Nguyệt đeo mạng che nhìn xung quanh không có người, liền gõ vài cái lên cánh cửa lớn đang đóng chặt của Quý Trung đường.

“Giờ mở cửa của chúng ta hôm nay bắt đầu vào giờ ty, người muốn đến khám bệnh xin chờ đến giờ rồi quay lại.” Bên trong nghe thấy tiếng đập cửa, liền truyền đến tiếng nói lạnh lạnh mà xa cách của tỷ nữ giữ cửa. “Ta không xem bệnh cũng không uống thuốc, mau mau mở cửa.” Lam Lăng Nguyệt cất cao giọng, cho thấy khí thế chủ nhà.

Tỷ nữ giữ cửa nghe thấy âm thanh có chút quen thuộc, giống với đường chủ, vội vội vàng vàng mở cửa lớn để Lam Lăng Nguyệt đi vào.

Lam Lăng Nguyệt đi vào, mặc dù tỷ nữ giữ cửa không nhìn thấy dung nhan của người tới, nhưng nhìn thấy khí thế của người che mặt, liền biết được người này chính là đường chủ Quý La Sát cuồng quất quỳ xuống nói: “Thuộc hạ không biết là chủ tử, vừa rồi có chút mạo phạm, xin chủ tử trị tội.”

“Đứng lên đi, người cũng chỉ làm theo phận sự, có tội gì chứ, ở đây giữ cửa cho tốt.” Lam Lăng Nguyệt nói với tỷ nữ giữ cửa hai câu, sau đó đi về phía gian phòng.

Mặc dù nàng không thường xuyên ở đây, nhưng ngày nào gian phòng của nàng cũng được quét dọn sạch sẽ, huân hương của Tây Vực được đốt hằng ngày, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng kia, khiến lòng Lam Lăng Nguyệt thả lỏng đi nhiều, lúc Lam Lăng Nguyệt mới đẩy cửa ra, tiểu Hòa Nhi thính mũi ngửi được mùi chủ nhân, chạy vào ra từ trong góc.

“Miêu meo.” Tiểu Hòa nhi chạy tới dưới chân Lam Lăng Nguyệt, lẩn lộn trên bàn chân của Lam Lăng Nguyệt, nhanh chóng ra vẻ dễ thương lấy lòng.

“Tiểu Hòa nhi đừng nghịch nữa, người em toàn bụi bặm, em đi chỗ nào mà cả người bẩn thỉu thế này hả, ta phải tắm rửa cho em thật sạch rồi mới ôm.” Lam Lăng Nguyệt nhìn tiểu Hòa Nhi lem nhem vón trên giày trắng của mình, vẻ mặt vạch đen, không thể không nói nó thật biết chọn chỗ, giày trắng như thế, bàn chân mèo dẫm xuống muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu rõ rệt.

Tiểu Hòa Nhi ý thức được mình bị chủ tử phàn nàn, có chút không cam lòng nhảy khỏi giày trắng của chủ tử, càng có chút tủi hờn khi chủ tử đối xử lạnh nhạt với mình.

Lam Lăng Nguyệt ra hiệu tỷ nữ chuẩn bị cho mình một chậu nước nóng, đổ thêm chút nước lạnh rồi dùng tay chạm vào thấy nhiệt độ vừa phải mới thả tiểu hòa nhi vào trong chậu muốn tắm rửa sạch sẽ cho nó.

Tiểu Hòa Nhi thì không thích nước cho lắm, đặc biệt chậu nước này quá nhỏ, khiến cho nó có cảm giác như bị giam cầm trong lồng sắt ở buổi đầu giá kia, cực kì u uất gào to gây phản kháng.

“Hòa nhi ngoan, tắm rửa sạch sẽ cho em, chủ nhân mới có thể ôm em, chứ nếu em bẩn vậy ôm em ra ngoài cũng ảnh hưởng tới hình tượng chủ nhân.” Tính cách của Lam Lăng Nguyệt vốn là thờ ơ lạnh nhạt, đối với việc dỗ dành, cung chiêu các thứ có phần gượng gạo, thấy tiểu Hòa nhi gãy mạnh, liền bắt chước cách dỗ dành tiểu Hạo nhi áp dụng lên con báo.

Quả nhiên được Lam Lăng nguyệt không ngừng trấn an, tiểu Hòa Nhi thiếu sót cảm giác an toàn trở nên yên tĩnh, cực kỳ thuận theo tùy ý để Lam Lăng Nguyệt dùng xà phòng tẩy vết bẩn trên người mình, đột nhiên phát hiện chuyện này cũng không khó chịu lắm, ít ra được bàn tay to của chủ nhân xoa xoa nó còn cảm thấy thật thoải mái, có lần Hạ Ca và Đông Thanh muốn tắm cho nó đều bị nó trốn thoát, hiện giờ xem ra tắm cũng không kinh khủng như nó nghĩ.

Trải qua mấy lần thay nước, chậu nước bẩn rớt cuộc cũng khôi phục lại nguyên trạng, còn bộ lông đỏ rực của tiểu Hòa nhi cũng trở nên óng ánh dị thường, dù sao bây giờ trời đông giá rét, sau khi tẩy rửa vết bẩn dính trên người tiểu Hòa nhi, liền dùng vải bông thấm lau cho nó sạch sẽ.

“Meo meo ô ~” Tiểu hòa nhi sạch sẽ thơm tho cũng trở nên hoạt bát khác thường, sau khi được chủ tử thấm lau sạch sẽ cho mình, liền ở ý trong lòng Lam Lăng Nguyệt.

“Em vào trong đệm cho ấm đi, chủ nhân muốn rửa mặt chải đầu, đổi y phục, hôm nay phải đích thân chủ trì Quý trung đường làm nghi lễ mở cửa, nhân tiện gặp mấy bệnh nhân vì hăm mọ danh tiếng đến và nhắc lại thời gian hoạt động của Quý Trung đường.” Lam Lăng Nguyệt đặt tiểu Hòa nhi vào trong chăn, sai người đổi cho nàng chiếc thùng gỗ chuyên dụng, tắm sơ qua, mặc yêu hồng cảm bào, rồi xóa đi lớp dịch dung, dùng được dịch đặc thù bảo vệ da bôi lên gương mặt vừa mới xóa dịch dung, phòng ngừa thứ bên trong dịch dung sẽ ảnh hưởng tới da dẻ, sau khi chuẩn bị xong hết tất cả, cẩn thận đeo mặt nạ hồ ly quý.

Mà Hạ Ca và Đông Thanh biết chủ tử trở về không ngủ nướng nữa cùng với Hoa Ngạo Tuyết và ba vị đường chủ Trầm Mai Tuyết, Thương Yêu Nhi và Bạch Diện Xà Hách Liên một đoàn đến địa đường chờ chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt đã chuẩn bị sắp xếp xong hết tất cả được tỳ nữ bẩm báo bốn đường chủ đã chờ ở đại đường, liền ôm tiểu Hòa nhi ở trong chăn vào lòng đi về phái phòng nghị sự.

“Chúng thuộc hạ thỉnh an chủ tử.” Mọi người nhìn thấy chủ tử đến lần lượt quỳ xuống thỉnh an, từ sau khi các nàng dời tới Kim Hoa quốc, đây là lần đầu tiên bốn đường chủ và hai hộ pháp tụ lại một chỗ để họp.

“Tất cả đứng dậy đi, hôm nay nhân lúc canh giờ hăng còn sớm, mỗi người các ngươi hãy chia sẻ qua tình hình về Kim Hoa quốc mà mình kiếm được.” Lam Lăng Nguyệt ngồi xuống, lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Giáo Huấn Kẻ Khiêu Khích

“Chủ tử, căn cứ vào thăm dò của ta về Kim Hoa quốc mấy ngày nay, ta cảm thấy Kim Hoa quốc giấu giếm không ít thế lực, hơn nữa cũng có thế lực bí ẩn bị người khác tận lực bảo vệ, Kim Hoa quốc bề ngoài thì gió yên sóng lặng nhưng sóng ngầm không ngừng cuộn trào.” Bởi vì dạo gần đây Trầm Mai Tuyết giúp Lam Lăng Nguyệt điều tra sự tình chín năm trước cho nên tương đối hiểu về Kim Hoa quốc hơn mấy đường chủ khác một chút.

“Ngược lại ta thấy bách tính ở đây càng lúc càng tín nhiệm Quý Trung đường của chúng ta, ngày ngày đến khám bệnh nói liền không dứt, đó là một dấu hiệu tốt, ít ra chúng ta dùng thời gian ngắn ngủi đã đứng vững coi như là kỳ tích.” Thương Yêu Nhi vén tay áo nói.

“Cảm giác lớn nhất của ta chính là có nội gián cùng ngành ẩn bên trong bách tính khá nhiều, xem ra từng giờ từng phút luôn nhìn chăm chăm vào Quý Trung đường của chúng ta, sau này chúng ta hành sự càng phải thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến việc làm hơn.” Hoa Ngạo Tuyết vào thời điểm Lam Lăng Nguyệt không có mặt thì phụ trách đảm nhiệm vị trí đại đương gia của Quý Trung đường, cho nên quan sát có phần cẩn thận hơn.

“Hôm nay ta bận lo chuyển mấy món đồ kỳ lạ mà ngài phái người chuyển tới, ngày nào cũng bận tới tắm mặt mũi, chẳng có thời gian ra ngoài tìm hiểu về Kim Hoa quốc, ta đây chính là cách biệt khỏi thế giới loài người, ta chỉ vừa mới nhậm chức thay thế cho tứ đường chủ thôi mà.” Hách Liên Thương Hải vuốt tóc, lộ ra bản chất yêu nghiệt.

Nghe các vị đường chủ từng người nói lên ý kiến của mình, hai đại hộ pháp Hạ Ca và Đông Thanh đứng bên cạnh Lam Lăng Nguyệt thì lại chôn sâu đầu vào trong cổ, hai người bọn họ coi như là người theo đuôi chủ tử tới Kim Hoa quốc trước, vậy mà các nàng gây không ít họa, lúc này im lặng là tốt nhất, dù sao hai cái người bị phạt úp mặt vào tường mà nói chuyện lúc này chẳng khác nào rước họa vào người.

Nhưng Lam Lăng Nguyệt không định buông tha hai kẻ hộ pháp tính tình bộp chộp này, hai người này theo mình đã lâu, nhưng vì cái gì hai kẻ lăm lăm mò lại thành lạng như tờ, đương nhiên nàng biết có vấn đề trong đó.

“Hai người các người tới Kim Hoa quốc sớm nhất, sao lại không phát biểu cảm nghĩ của chính mình?” Lam Lăng Nguyệt thấp giọng quét mắt liếc về phía hai người đứng bên cạnh mình.

“Chủ tử, cảm nghĩ của hai chúng ta chính là sau này đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không gây phiền phức không cần thiết cho chủ tử, hầu hạ chủ tử thật tốt, sửa đổi tính tình của mình, nhất là phải không kiêu căng nóng nảy, xứng với chức danh hộ pháp.” Đông Thanh thao thao bất tuyệt tựa như thư hồi cải tông kết lại toàn bộ việc mình và Hạ Ca phải làm.

“Đừng chỉ nói suông, hành động thực tế mới là quan trọng nhất, cho các người nửa tháng, sau nửa tháng nếu như vẫn không thể gánh vác được hộ pháp hợp cách thì tự mình tới làm môn hạ của Hoa đường chủ hoặc Trầm đường chủ nhận huấn luyện.” Lam Lăng Nguyệt gật đầu, ra uy cùng nhắc nhở hai người.

Sau đó mọi người lại bàn luận làm thế nào để có thể đứng vững ở Kim Hoa quốc và làm thế nào để mở rộng tiếng tăm Quý Trung đường, cùng với lắng nghe ý kiến từng người bàn luận về khuyết điểm nhân viên.

Tóm tắt lại những tồn tại có hại với Quý Trung đường cùng với mấy vấn đề xong, cũng đã qua hơn một canh giờ, tới thời điểm Quý Trung đường mở cửa hoạt động.

“Được rồi, hôm nay dừng ở đây, mỗi người các người trở về suy nghĩ xem phương án giải quyết các vấn đề được thảo luận ngày hôm nay, ngày kia chúng ta lại họp thêm một lần nữa liên kết lại phương án của từng người để tạo ra một đường lối tốt nhất, hiện giờ theo ta đi tiến hành nghi lễ mở cửa mới.” Lam Lăng Nguyệt nhấp một ngụm trà nhỏ cho nhuận giọng sau đó đứng lên.

Lam Lăng Nguyệt đeo mặt nạ hồ ly quý đi đầu, theo sát sau là bốn đại đường chủ và hộ pháp lần lượt đeo mặt nạ, lũ lượt đi tới giữa cửa chính Quý Trung đường.

“Canh giờ không khác biệt lắm, mở cửa hoạt động.” Lam Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời ra lệnh cho tỷ nữ giữ cửa mở cửa, cửa lớn vừa mở đã thấy đông đảo bách tính chen chúc đứng chờ, trên mặt mạng về mỗi một, đoán chừng có vẻ đã đứng chờ hơi lâu.

“Mở cửa muộn quá đi, ta chờ bên ngoài lâu lắm rồi đó, Quý Trung đường các người không phải không muốn làm ăn nữa chứ.” Một trung niên nam tử ăn vận xa hoa đứng ngay đầu tức giận bất bình kêu la.

“Đúng thế, ta đã chờ sắp một canh giờ rồi, trước đây khám bệnh bên Bách Thảo đường cũng không xuất hiện tình trạng này, xem ra cửa hiệu cũ vẫn đáng tin hơn, Quý Trung đường mẹ gì, đoạt mạng trong tay diêm vương mẹ gì, toàn là thùng rỗng kêu to mà thôi.” Một phụ nữ trung niên khác cũng lên tiếng phàn nàn.

Trong phút chốc mọi người phía dưới đều kêu ca phàn nàn, sự bàn cãi xoay quanh việc phàn nàn mình đã phải đợi mất bao lâu.

“Chư vị yên tĩnh, xin các vị đại gia xoay người sang phải ba tấc, đọc một lượt thông báo dán trên tường trắng.” Lam Lăng Nguyệt nhìn đám người xung quanh, lạnh giọng nói.

Giọng điệu rét lạnh cộng thêm khí thế cường ngạnh, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho đám người đang tranh cãi bị dọa sợ, ai nấy đều làm theo lời của Lam Lăng Nguyệt, khi mọi người đọc xong thông báo điều chỉnh hoạt động trên tờ báo cáo được dán trên tường trắng, trong chốn lất bách tính đang la ó trở nên im ắng hơn rất nhiều.

Lam Lăng Nguyệt thấy tâm tình của mọi người trên cơ bản đều đã bình thường trở lại, giọng điệu cũng có chút dịu nhẹ hơn: “Quý La Sát ta thành lập Quý Trung đường đến nay đặt cao chữ tín lên đầu, chẳng qua các đại phu của y đường chúng ta làm việc quá tải, sức khỏe không chịu nổi, lại nghi ngại không đủ. Nhằm điều tức lại Ngũ Hành kinh lạc ta đã sửa lại thời gian khám bệnh, sau hôm nay, nếu như các chư vị có nhu cầu đến Quý Trung đường để khám bệnh xin hãy để ý tới thời gian hoạt động, cảm ơn.” Lam Lăng Nguyệt không xin lỗi cũng không phân bác, mà là khách sáo giải thích.

“Phiền phức quá, buổi tối tiểu gia ta đi ăn chơi bù khú, ngủ một mạch đến tối luôn, nếu ta muốn tới lấy thuốc bổ chẳng phải rất khó hẹn trước hả.” Một nam tử đeo trên người đồng trang sức đắt tiền bất mãn với thời gian hoạt động này.

“Thân thể người đã thối nát quá rồi, khuyên người tốt nhất nên điều trị âm dương cân bằng, nếu không chẳng bao lâu người sẽ biết thận kinh và bàng quang kinh khi bị hoạt động quá mức sẽ tặng người món quà như thế nào.” Lam Lăng Nguyệt híp mắt, nhìn gã nam tử lỗ mãng ấn đường đã hóa đen, cực kì khó chịu, hoạt động trên người thằng cha này liên tục không ngừng, hơn nữa còn rối loạn, không có thuốc nào cứu nổi nữa.

“Người có ý gì hả, bàng quang kinh là cái gì, tiểu gia không hiểu, có thuốc gì có thể chữa không?” Nghe Lam Lăng Nguyệt nói như vậy, tên nam tử luôn lỗ mãng kia có chút dịu giọng, hơn nữa hơi hoảng loạn, gần đây gã luôn có cảm giác hữu khí vô lực.

“Không trả lời, bệnh của người Quý La Sát ta không cứu, mời rời khỏi.” Tới khám bệnh bằng giọng điệu cùng bộ dạng này, rõ ràng là đến làm đại gia, nằng không bao giờ chữa bệnh cho mấy tên cận bã này.

“Tiểu gia có tiền, mua mười cái Quý Trung đường các người cũng được nhé, người chỉ là một đám mù già xấu xí không dám dùng mặt thật gặp người khác thôi, thần bí cái mà mẹ.” Nghe thấy sẽ không chữa bệnh cho mình, nam tử nóng ruột khua tay nhục Lam Lăng Nguyệt.

Nghe đến câu đám mù già xấu xí, trong con người của Lam Lăng Nguyệt tỏa ra tia sáng chết chóc, Đông Thanh hữu hộ pháp thấy thần sắc chủ tử khác lạ, tính muốn thay chủ tử dạy dỗ cho cái tên khốn kia, chẳng qua lúc nàng đang chuẩn bị cầm kiếm tiến tới thì Lam Lăng Nguyệt đã ra tay, nàng tung người bay lên, gót chân đá vào má phải của tên nam tử ngồi cuống kia, không nhẹ không nặng, chỉ đủ để một chiếc răng cửa của gã bắn ra.

Nhìn chiếc răng máu me rơi trên mặt đất, Lam Lăng Nguyệt đập một chưởng xuống vỡ vụn, hành động này khiến gã nam tử lẫn lóc trên mặt đất trợn lớn mắt như phồng, chỉ một chưởng đã biến cái răng của gã thành bột bị gió thổi bay, giờ đây gã mới ý thức được nữ nhân trước mắt này không thể chọc tới.

“Nếu như ngươi còn dám dùng miệng chó nói ra những lời không hay như thế, ta sẽ không chỉ đơn giản đá rụng một cái răng của ngươi đâu, bỏ cút khỏi Quỷ Trung đường cho ta.” Lam Lăng Nguyệt thu lại khí tức chết chóc vừa mới tỏa ra, lạnh giọng quát lớn.

“Tiền bối tha mạng, ta cút đi liền.” Gã nam tử kia bụng má phải sưng to, nhanh chóng bò ra khỏi Quỷ Trung đường như một con chó lạc địa, một trận náo kịch kết thúc, mọi người lại được chứng kiến sự hung tàn của Quỷ La Sát, không dám khiêu khích thêm nữa, ai nấy quy củ xếp hàng khám bệnh.

Một màn vừa mới phát sinh kia cũng nhanh chóng rơi vào mắt của Phong Thần, bà chỉ nghe nói dạo gần đây Kim Hoa quốc có một tổ chức mới nổi lên tên là Quỷ Trung đường, bà cho rằng có liên quan đến Hoàn Nương nên cải trang đến do thám, nhưng không ngờ Quỷ La Sát lại là một nữ nhân, lại còn là một thiếu nữ, tuổi tác không lớn, khí thế và công lực bất phàm, hơn nữa động tác võ công cũng rất quý dị, khiến bà chú ý nhất chính là đôi mắt của Quỷ La Sát, đôi mắt kia khiến bà có cảm giác quen thuộc, vì để thăm dò thực hư, Phong Thần liền ngụy trang thành một người bệnh mắc phong hàn, núp ở hàng người đang xếp hàng phía trước.

“Khụ khụ, khụ khụ, đường chủ, lão phụ nhân đã ho nhiều ngày, ngài có thể chữa bệnh giùm lão phụ nhân không?” Phong Thần sau khi dịch dung diễn một lão phụ nhân mắc bệnh nặng y như thật.

Lam Lăng Nguyệt quan sát người đang bắt chuyện trước mắt mình, từ trong lời nói của bà ta, mặc dù có thể ngụy trang về mọi mặt, nhưng âm thanh không giống người mắc bệnh, mục đích của bà ta giả bệnh là để tiếp cận mình, vậy sao không biết thời biết thế, đến thời điểm tự nhiên có biện pháp để nàng tìm ra người nào sai khiến.

“Hôm nay bà gặp may đó, vừa rồi gần gần gần cốt, tâm trạng bản đường chủ rất tốt, bà đi theo ta, đảm bảo thuốc vào bệnh tan.” Lam Lăng Nguyệt tận lực nhấn mạnh bốn chữ cuối, dẫn theo Đông Thanh và Hạ Ca cùng với Phong Thần đã cải trang tới phòng chẩn riêng.

Lúc Lam Lăng Nguyệt đi vào phòng chẩn riêng thì ra hiệu Đông Thanh và Hạ Ca đóng chặt cửa phòng lại, bốn phía khép kín, hành động này khiến Phong Thần có chút nghi ngờ nhưng bà vẫn im lặng, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Nói, ngươi là ai, giả bệnh tiếp cận bản đường chủ là có âm mưu gì.” Lam Lăng Nguyệt hỏi thẳng vào vấn đề.

“Đường chủ đừng đùa, hôm nay lão phụ nhân chỉ đến xem bệnh thôi mà.” Trong lòng Phong Thần xẹt qua một tia kinh ngạc, không ngờ mình lại bại lộ nhanh như thế, bà đã đánh giá thấp Quỷ La Sát này rồi.

“Xem bệnh? Mặc dù Quỷ La Sát ta mới nổi danh trên giang hồ hai năm, nhưng y thuật không kém đến độ không phân biệt được bệnh thật-giả, ngươi cố gắng phong bế mấy huyết đạo của mình tính đi giả loạn chân*, chỉ tiếc ngươi lại quên mất một chi tiết, đã tới mức này rồi, ngươi còn muốn tiếp tục giả vờ là Bạch liên hoa giả ngây thơ ư?” Lam Lăng Nguyệt khinh miệt lia mắt về phía lão phụ nhân khả nghi.

(Dĩ giả loạn chân: Lấy giả quấy phá thật, cốt dụ địch thâm nhập.)

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Gạt Lốp Mây Mù

Khi Phong Thần nghe đến mấy chữ Bạch Liên Hoa giả khù, mắt vốn mang theo nụ cười giả tạo trở nên cứng ngắc, trên đời vẫn chưa có ai dám nói mình như thế, càng không có ai dám dùng những lời móc mỉa để nhục mạ mình, Quỷ La Sát này thật đúng là chán sống.

“Oát con cũng dám lên mặt trước bản tôn ta ư, bản tôn đã cho ngươi thể diện, ngươi không biết phân biệt thì thôi, lại còn dám nhục mạ ta.” Phong Thần vừa nói vừa siết chặt hai bàn tay chai sần trong tay áo, tựa như chỉ một giây sau sẽ bùng phát.

“Ta nghĩ ngươi phải hiểu rõ vài điểm, thứ nhất, ngươi là không mời mà tới, không phải ta cầu ngươi tới, hai là ngươi muốn tiếp cận ta, nhưng lại tận lực giấu giếm, bị vạch trần còn giương oai, ta dùng Bạch Liên Hoa giả khù để hình dung ngươi cũng chẳng thấy quá phận, thứ ba, có phải ngươi đang lên mặt hơi quá mức ở địa bàn của ta không hả.” Lam Lăng Nguyệt quét mắt về phía tay áo của phụ nhân trước mắt, trực giác nói rằng võ công cao hơn mình, thêm nữa bà còn tự xưng là bản tôn, hẳn là một nhân vật lớn trong môn phái nào đó.

“Không biết lớn nhỏ, hôm nay ngươi phải xin lỗi bản tôn, bằng không ta không đảm bảo ngươi có thể đứng thẳng ra khỏi phòng chẩn này.” Phong Thần nhất quyết không tha, bà đã quen đứng trên cao, đương nhiên trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

“Vây ư, ngươi đã tới Quỷ Trung đường hẳn đã từng nghe độc thuật của Quỷ La Sát ta, ta thừa nhận võ công của ta quả thật không bằng ngươi, nhưng có câu mình thương dễ tránh, bà cảm thấy mấy độc châm này của ta trong lúc giao tranh có khi nào không cẩn thận ngấm vào tạng phủ của bà, độc trên mấy châm này thấm vào tạng phủ, cho dù nội công của bà có cao tới mấy cũng trở nên vô lực.” Lam Lăng Nguyệt không vì địch mạnh ta yếu mà nao núng, ngược lại lấy ra mười độc châm trong túi giấu bên người, dùng khăn tay lau đầu độc châm, chỉ nghe tiếng xèo xèo, khăn tay bị độc châm ăn mòn,

có thể thấy sức tàn phá của loại độc này.

“Chẳng lẽ lão phụ nhân ngươi đến đây để gây sự hả, thức thời thì nói cho chúng ta biết ai sai khiến ngươi, không chừng còn có thể tha cho ngươi một mạng.” Hạ Ca đã ngửa mặt lão bà từ này từ lâu rồi, đã vậy còn coi thường đường chủ của các nàng.

Phong Thần thấy khăn tay của Quý La Sát bị ăn mòn cũng suy nghĩ dùng vũ lực để giải quyết hay ngồi xuống giải quyết trong hòa bình, lại vừa biểu hiện ra bà không sợ gì, trường hợp xấu nhất thì cá chết lưới rách, không thể không nói sách lược rút cùi dưới đáy nồi cực kỳ có tác dụng với Phong Thần, dù sao võ công của Quý La Sát quái dị, hơn nữa nhìn trình độ độc cũng không phải dạng vừa, cũng khó tránh khỏi sẽ bị ngộ thương, bà là người tiếc mạng, trước mắt nên nhẫn nhịn, chờ có ngày sẽ xử lý con oắt này.

“Vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, Quý đường chủ đã đoán ra bản tôn ngụy trang, vậy tóm lại ngươi muốn nói cái gì.”

“Ta đã nói rồi, ta muốn biết ai phái ngươi tới, nếu như ta đánh giá không sai địa vị của ngươi trong bang phái ít nhất cũng thuộc hàng trưởng lão, Quý La Sát ta có tài đức gì mà khiến một vị như vậy đề ý đây.” Tuy rằng mới đến, nhưng danh hiệu Quý Trung đường đã được truyền bá khắp nơi, cây lớn húm gió, nàng tất nhiên biết cao như vậy nhất định sẽ có người ghen ăn tức ở, đương nhiên cho rằng Phong Thần là do người nào đó phái tới điều tra nội tình của nàng.

“Không ai phái ta đến cả, ta chỉ là trong lúc đi dạo qua Quý Trung đường các ngươi thì lại xem, nghe giảng hồ đồn thối y thuật của Quý La Sát rất giỏi, ta nghĩ muốn thăm dò thực hư, chỉ vậy thôi.” Phong Thần không khỏi có chút cười nhạo, bà có nên hiểu rằng Quý La Sát tự cho là đúng không, hơn nữa nàng ta nhạy cảm quá mức, vậy mà vẫn lải nhải dò hỏi người nào sai khiến mình, bà chính là thánh thần của Ngự Phong đường đấy.

Lam Lăng Nguyệt thấy người trước mắt nói chuyện, khí vận bình ổn, không có khuynh hướng hỗn loạn nào, hơn nữa trên mặt càng không có một chút dao động, không giống như đang nói dối, không khỏi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ đúng là mình đa tâm?

“Cần nói đã nói hết, không chỉ thời gian của Quý La Sát ngươi mới quý, thời gian của bản tôn cũng không thể bỏ lỡ, lời đã nói hết, hoặc cho đi, hoặc chúng ta cứ tỷ thí một trận lớn xem sao, cho dù ta không thể đảm bảo có thể thắng ngươi hoàn toàn, nhưng kết cục của hai tên hộ pháp có thể dễ dàng trong nháy mắt.” Phong Thần chau mày, phát ra khí thế cường ngạnh, áp bức Lam Lăng Nguyệt.

“Đừng mở miệng nói lời ngông cuồng, kết quả vẫn chưa định đâu.” Đông Thanh và Hạ Ca vừa nghe người trước mặt mạnh mẽ ra sao, không khỏi có chút không phục phản bác, hơn nữa còn làm động tác rút kiếm.

“Hạ Ca, Đông Thanh hai người các ngươi lui ra, mở cửa cho bà ta đi.” Lam Lăng Nguyệt cũng không chán chừ thêm, nàng sẽ không mạo hiểm dùng người bên mình làm tiền đặt cược, âm thầm nhớ kỹ hình dáng phụ nhân trước mắt, cùng với đặc điểm nốt ruồi sau tai, rồi để cho bà ta rời khỏi.

“Vẫn là oắt con ngươi thức thời, ta tin chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, chỉ là lần sau gặp lại ta sẽ không dễ dàng để ngươi thoát đâu, ít nhất cũng phải phe hai cánh tay của ngươi.” Phong Thần mập mờ nhìn cánh tay của Lam Lăng Nguyệt, khoe miệng câu lên một nụ cười quý quyết, sau khi ra khỏi phòng chần, tung mình nhảy lên nóc nhà Quý Trung đường, dọc theo mái ngói biến mất.

“Chủ tử, mục nữ nhân kia thật quý quái, lúc bà ta nói chuyện ta cảm thấy rét lạnh, hẳn là luyện tà môn công pháp gì rồi.” Chờ Phong Thần biến mất, Hoa Ngao Tuyết phân phó chữa bệnh bên ngoài về mặt suy tư tới bên cạnh Lam Lăng Nguyệt.

“Đúng là tà môn, sau này Quý Trung đường phải tăng cường phòng bị, đừng để cho mấy người tà đạo lên vào.” Trong đầu Lam Lăng Nguyệt không ngừng ẩn hiện nốt ruồi đen bên tai phụ nhân kia, giống như nàng đã từng thấy qua, chỉ là nàng không tài nào nhớ nổi lúc nào.

Ngày hôm đó Lam Lăng Nguyệt hầu như ở trong Quý Trung đường cùng Thương Yêu Nhi nghiên cứu ra một vài cách dùng thảo dược mới, phối ra được một vài thảo dược mới, một ngày này có thể nói là tạo ra được chiến tích mới, coi như không lãng phí thời gian.

Phía bên hoàng cung, từ lúc hạ triều đến giờ ngo, chân mày của hoàng thượng Âu Dương Diệp chưa từng giãn ra lần nào, trong đầu không ngừng vang vọng Vũ Kiệt thất bại biến mất, tám vạn tướng sĩ không chống lại nổi một nghìn đạo tặc Hắc Phong trại, đây quả thực hoang đường đến cực điểm, nghiên bút bị hất vung vãi trên mặt đất trước Ngự Thư Phòng, ông một mình lẳng lặng ngồi trên long ý, suy nghĩ các việc phát sinh mấy ngày vừa qua, từ lúc Âu Dương Mặc Thần vào tù, biên quan sông yên gió lặng bắt đầu náo loạn, chẳng lẽ là số mệnh, chẳng lẽ không phải Âu Dương Mặc Thần thì không thể.

Ngay lúc Âu Dương Diệp tức giận không có chỗ xả, biên quan lại truyền tới một công văn đầm máu, Đào công công nom nóp lo sợ bung trong tay, đưa cho hoàng thượng xong vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Âu Dương Diệp cau mày mở công văn dính máu kia, không khỏi nổi gân xanh, chỉ vài dòng chữ nhưng ngực ông nặng nề kinh khủng, kim nén nhìn đến hàng chữ cuối cùng, rớt cuộc không nhìn được phun máu lên trên công văn, tay buông lỏng, công văn thuận thế rơi xuống mặt đất, mấy con chữ trên công văn “đầu Vũ Kiệt bị treo trên phủ nha môn, đạo tặc hỏa thiêu phủ nha” càng thêm chói mắt.

“Hoàng thượng, ngài sao vậy, mau truyền thái y, maU truyền thái y.” Đào công công thấy hoàng thượng thổ huyết, cuống cuống đỡ hoàng thượng, vừa dùng cái giọng the thé gào lên sai truyền thái y.

Hồ thái y được hai thị vệ khiêng, chạy như bay tới Càn Thanh cung, lúc này Đào công công đã đặt hoàng thượng lên long sàng, Hồ Thái y đặt hòm thuốc xuống, bắt mạch cho hoàng thượng rồi dùng ngân châm, trước tiên bứt ra máu tụ ẩn trong lồng ngực, sau đó lấy ra một viên đan dược màu đen cho hoàng thượng uống, xuống một chén nước ấm rồi ra hiệu nằm thẳng để khí huyết lưu thông.

“Hoàng thượng, thần cả gan hỏi một câu, đây không phải lần đầu tiên ngài thổ huyết phải không?” Hồ thái y nửa quỳ trước long sàng của Âu Dương

Diệp, thận trọng hỏi, dù sao đây là việc riêng của hoàng thất, ông chắc chắn phải cẩn thận một chút.

“Quả thực đây là lần thứ hai, thái y có lời gì đừng ngại nói thẳng, trẫm thứ tội cho ngươi.” Âu Dương Diệp không hề lảng tránh câu hỏi của Hồ thái y, thẳng thắn trả lời.

“Khí huyết của Hoàng thượng suy yếu đã là sự thật không thể chối cãi, hơn nữa gần đây cảm giác thấp thỏm không yên khá lớn, ức chế kết thành mới gặp phải hiện tượng thổ huyết, loại tình trạng này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể của ngài, sau này ngài nhất định phải điều tiết cảm xúc đồng thời tránh cay chua trong đồ ăn, ăn nhiều đồ ăn mang tính ôn hòa.” Hồ thái y tránh nặng tìm nhẹ liệt kê ra tình hình thân thể hiện tại của Âu Dương Diệp.

“Trẫm biết rồi, ngươi lui ra đi.” Hoàng thượng thở dài, vừa thổ huyết xong, dường như thoát cái trở nên tiêu tụy hơn nhiều, cảm thấy uể oải.

Hồ thái y lúc được Đào công công dẫn đường có đưa cho Đào công công một bình sứ trắng, bên trong là viên được hoàn bổ khí huyết, dặn dò xong lượng thuốc rồi đeo hòm thuốc rồi khỏi.

Sau khi đưa Hồ thái y rời đi, Đào công công vội vàng tiến vào hầu hạ Âu Dương Diệp, chờ sức khỏe của Âu Dương Diệp bình phục lại đôi chút, trong đầu ông vẫn xoay quanh cái công văn dính máu kia, lật qua lật lại cũng không ngủ được thẳng tới chạng vạng, ông ra hiệu cho Đào công công đỡ ông dậy thay y phục.

“Hoàng thượng, bây giờ đã sẩm tối, Hồ thái y dặn ngài nghỉ ngơi nhiều.” Đào công công vừa giúp Âu Dương Diệp mặc quần áo vừa không quên nhẹ giọng nhắc nhở.

“Sự tình biên quan còn chưa giải quyết sao ta có thể ngủ được, qua bài học này, xem ra trẫm không thể không nhận mình đã giả, vì căn cơ quốc mạch của Kim Hoa quốc, đề lễ dân bách tính không một câu oán thán trong lúc ta trị vì, theo ta tới Tông Nhân phủ.” Khi Âu Dương Diệp nói ra những lời này đã không còn sự kiêu ngạo vốn có của một hoàng thượng, mà là một bộ dạng một con gà chọi thất bại ứ dột.

Đào công công muốn nói lại thôi, chuyện hoàng thất vốn là thứ một tên hoạn quan như gã không có quyền lên tiếng, chỉ là căn cứ vào hiểu biết của gã với tam vương gia Âu Dương Mặc Thần, chuyện này hoàng thượng tới Tông Nhân phủ sẽ không trôi chảy đâu, chung quy trận độ sức này hoàng thượng đã thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Âu Dương Mặc Thần Ra Khỏi Phòng Gia

Âu Dương Diệp nhấp một ngụm nước ấm, được Đào công công đỡ ngồi lên xe ngựa xuất hành, chỉ là lần này không dẫn theo nhiều đại nội thị vệ như lần trước mà chỉ có hai người để phòng thân, đích đến của chuyến đi này là Tông Nhân phủ, trên đường tới Tông Nhân phủ, trong lòng Hoàng thượng Âu Dương Diệp ngồn ngồn trăm mối tơ vò, ông biết mình không còn lựa chọn nào khác, chỉ là trong chốc lát thật không biết nên đối mặt với Âu Dương Mặc Thần như thế nào, là chính mình nói muốn giam hãm cả đời, cũng chính mình nói, mãi mãi không cầu xin hần, hiện giờ hết thấy đều đổ sông đổ bể, ông cực kì rối rắm.

“Hoàng thượng, ngài ăn chút cao điểm đi, thân thể người bây giờ không được tốt lắm, thái y cũng dặn không thể để người mệt nhọc quá độ, ngài ăn miếng cao điểm để tiêu đề lấy lại sức lực trước đi.” Đào công công nhẹ giọng cắt ngang suy tư của Âu Dương Diệp, cầm miếng cao điểm vẫn còn bốc hơi cung kính dâng tới.

Nghĩ tới một lát nữa sẽ gặp Âu Dương Mặc Thần không tránh khỏi sẽ phải độ sức một phen, nhất định sẽ tiêu hao nhiều sức, mặc dù hiện giờ Âu Dương Diệp không muốn ăn cho lắm, nhưng ông cũng không cự tuyệt mà nuốt mạnh xuống, Đào công công dâng trà nóng làm ấm người.

Dù sao cũng là ngự mã cung đình, tốc độ chạy so với sai nha bình thường gấp hai, khoảng chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa liền ổn định ở ngoài cửa lao Tông Nhân phủ.

“Ty chức thỉnh an Hoàng thượng.” Lao đầu Tông Nhân phủ sau khi nhìn rõ người đến là Hoàng thượng thì cuống cuống giấu bánh bao đang gặm trong tay, quỳ xuống thỉnh an, mà các binh lính giữ cửa cũng nhao nhao quỳ xuống.

Mà bây giờ Âu Dương Mặc Thần đang nhâm nhi rượu trong phòng giam, trong khoảng thời gian ở đây, uống rượu đã thành thú tiêu khiển duy nhất của hần, một chén lại một chén một mình uống, quên hết mọi ưu sầu theo sau hần.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân gấp gấp ngoài phòng giam truyền đến, Âu Dương Mặc Thần nhú mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, tập trung uống rượu, cái gì phải đến ắt sẽ đến.

Tiếng bước chân dồn dập lại gần, được quản ngục dẫn, Hoàng thượng và Đào công công nhanh chóng tới phòng giam Âu Dương Mặc Thần, chỉ là cách bày biện ở chỗ này giống ý đức thời điểm mình tới lần trước, nhưng hôm nay ông không có khởi binh vãn tội như trước, mà về mặt hiền hòa, thấy Âu Dương Mặc Thần không ngừng đầu nhìn mình, mà chỉ chăm chú uống rượu, ông cố gắng kiềm chế, mở miệng trước.

“Mấy ngày nay ngươi vẫn sống tốt chứ.” Trong khoảng thời gian ngắn Âu Dương Diệp không biết phải nói gì, bên trong phòng giam cách một song sắt rõ ràng là nhĩ tử máu mũi tình thâm, vậy mà hai người lại phải dùng tới cách hỏi thăm hỏi hột hơn cả người dung.

Âu Dương Mặc Thần làm như không nghe thấy, lại một ngum mạnh, hẳn đã biết người này sẽ đến từ lâu, chẳng qua không ngờ ông ta lại hỏi mình sống tốt không, thật là một chuyện hoang đường đến mức cười.

“Ta biết mấy ngày hôm trước, thái độ của ta với ngươi quả thật là không đúng, nhưng ngươi thân là nhĩ tử, ít nhất phải hiểu được cái gì là hiếu đạo, ta là chủ của một quốc gia, cũng không thể mặc ngươi càn quấy quá mức, các đại thần trên triều đều nhìn vào ta chăm chăm, ngày hôm đó ta bất đắc dĩ mới nói ra những lời tàn độc với ngươi.” Âu Dương Diệp nhấn nạt mở miệng lần nữa, đây cũng đã là giới hạn của một vị chủ của một quốc gia rồi.

Âu Dương Mặc Thần nghe xong những lời Âu Dương Diệp nói, quay đầu lạnh lùng nhìn ông ta một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

“Ngươi cười cái gì?” Một cái cười châm chọc kia của Âu Dương Diệp như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thủng tự tôn của Âu Dương Diệp.

“Ta cười ngươi ngu ngốc, ta cười ngươi hai mặt, ta cười ngươi bằng mặt không bằng lòng, mục đích của ngươi tới ngày hôm nay không phải là vì sự tình của Hắc Phong trại, biên quan rối loạn, quan Vũ Kiệt của ngươi bị treo, cho nên ngươi mới nhớ tới còn có thể lợi dụng đứa nhĩ tử đang bị ngươi bắt giam cả đời phải không?” Âu Dương Mặc Thần thấy Âu Dương Diệp nói đến đây, cũng không im lặng nữa, từng câu sắc bén đáp trả.

“Vi sao ngươi bị bắt giam tự ngươi hiểu rõ, ngang nhiên đánh trống trước mặt bao người, loại loạn thần tặc tử này đáng lẽ phải sớm vắn trầm rấn đe thị chúng rồi, trẫm chỉ bắt giam ngươi là đã niệm tình phụ tử, ngươi trù tính tất cả những thứ này không phải là muốn trẫm tới gặp ngươi ư, trẫm tới rồi đây, mặc kệ ngươi châm chọc trẫm thế nào, nhưng hôm nay trẫm đặt xuống tự trọng vì lẽ dân bách tính biên quan, trẫm không xấu hổ.” Âu Dương Diệp nhớ tới chuyện Âu Dương Mặc Thần đánh mình, má phải chợt cảm thấy có chút đau nhức.

“Đúng thế, ta nên hiểu rõ, phụ hoàng của ta sai người hạ Tiểu Dao tán ta ở cung yến để ta phát độc sớm, thiếu chút nữa đã mất mạng, càng nên hiểu rõ để dụ ta tiến cung gặp ông, còn dùng tung tích của mẫu phi ta rồi bịa đặt mưu đồ soán ngôi, khiến ta hiểu rõ nhất chính là ngươi ngang nhiên nhục nhã mẫu phi trước mặt ta, hành động khiến người giận sôi gan như của ngươi là thứ một phụ thân có thể làm ư? Đứng già vờ già vịt nữa, nếu ngươi tới gặp ta, thì phải biết yêu cầu của ta là gì, ngươi phải nghe theo.” Âu Dương Mặc Thần thấy Âu Dương Diệp bày ra bộ dạng nhún nhường thì giận không nói phát tiết, rõ ràng lỗi là do ông ta, nhưng lần nào cũng sẽ bịa đặt ra những lời nói dối lừa mình gạt người, đúng là một sự châm chọc lớn.

Gương mặt Âu Dương Diệp sau khi bị Âu Dương Mặc Thần nói thâm trầm vô cùng, nhưng ông lại không thể bộc phát, đàm phán ngày hôm nay tuyệt đối không thể bị vỡ nát, nếu không sự nghi ngờ ở bên ngoài với mình sẽ càng lúc càng lớn.

“Chuyện này dừng tại đây, hiện giờ trẫm hạ chỉ tam vương gia Âu Dương Mặc Thần vô tội được thả, khôi phục chức vụ như ban đầu, bổ nhiệm Đại nguyên soái diệt tặc.” Âu Dương Diệp thấy Âu Dương Mặc Thần nói như vậy, liền thuận thế tuyên bố bổ nhiệm Âu Dương Mặc Thần.

“Tam vương gia, Hoàng thượng đã hạ chỉ, ngài mau mau ra khỏi phòng giam tạ ân đi.” Sau khi Âu Dương Diệp tuyên bố xong ý chỉ, Âu Dương Mặc Thần không nhúc nhích, Âu Dương Diệp đưa mắt nhìn Đào công công, Đào công công lặp lại lời của Hoàng thượng một lần nữa.

“Vi sao ta phải tạ ơn, bổ nhiệm là ông ta tự chủ trương, ta không đồng ý thì không nghe theo.” Con ngươi Âu Dương Mặc Thần băng lãnh, Âu Dương Diệp tưởng vài lời qua loa tắc trách thì hẳn có thể đồng ý ư, bản thân đã mưu tính nhiều ngày như thế rồi, ngày ngày chịu đựng bị giam cầm bên trong song sắt ở đây chỉ vì một mục đích đó là muốn Âu Dương Diệp quỳ xuống cầu xin mình tha thứ, không đạt được mục đích này hẳn sẽ không bỏ qua.

“Ngươi đang làm trái thánh chỉ đấy, ngươi có biết làm trái thánh chỉ sẽ bị tội gì không.” Âu Dương Diệp giận dữ, lúc nói có chút run rẩy.

“Ta đã nói muốn chém muốn giết cứ tự nhiên từ trước, nếu muốn ta rời khỏi nơi này thay ngươi đi đánh Hắc Phong trại, thế thì phải thực hiện từng điều kiện của ta.” Âu Dương Mặc Thần không tỏ ra nao núng trước long uy của Âu Dương Diệp, ngược lại nói ra chuyện mất đầu nhẹ như một trò chơi đồ hàng.

“Hứa gì, ngươi muốn trẫm làm cái gì.” Âu Dương Diệp có chút nghi ngờ, ông không nhớ Âu Dương Mặc Thần từng nói gì trước đó.

“Muốn ta ra khỏi Tông Nhân phủ, trừ phi ngươi quỳ xuống cầu xin ta, bằng không ta thà bị giam một đời.” Giọng nói của Âu Dương Mặc Thần lạnh lẽo không có chút ấm áp nào.

Âu Dương Diệp sau khi nghe được điều kiện của Âu Dương Mặc Thần, nổi giận, hôm nay ông đã là vút thể diện để tới cầu hòa rồi, hành động của Âu Dương Mặc Thần đã khiêu chiến cực hạn của ông.

“Tam vương gia, lời này của người tuyệt tình quá, Hoàng thượng dù sao cũng là sinh phụ của ngài, loại chuyện nhĩ tử bắt sinh phụ của mình quỳ xuống này truyền đi là trái với thiên lý, lên án hành vi đạo đức, tốt xấu gì ngài cũng cho Hoàng thượng chút sĩ diện chứ, hiện giờ thân thể của Hoàng thượng rất yếu, Hồ thái y nói không thể tiếp nhận bất cứ loại kích thích nào, lão nô khấn cầu ngài lui một bước cố gắng suy nghĩ một chút, đừng xúc động rồi làm ra chuyện hối hận cả đời.” Đào công công khom người tiến lên tận tình khuyên bảo, muốn khuyên Âu Dương Mặc Thần, dù sao điều kiện này không thể nào thực hiện được, hiểu rõ thời thế trước mắt mới là người tài giỏi, mới là thượng sách.

Âu Dương Mặc Thần trầm mặc không đáp, không khí nhà tù ngưng đọng giống như bị đóng băng, Âu Dương Diệp cũng nản lòng, theo tình hình hiện tại nếu như mình không đáp ứng Âu Dương Mặc Thần cũng sẽ không đồng ý ý đề nghị của mình, thờ dài chuẩn bị rồi đi, đã đàm phán không có kết quả, vậy cũng chỉ có thể lựa chọn lưỡng bại câu thương, là Âu Dương Mặc Thần lựa chọn giam cả đời.

Lúc Âu Dương Diệp nhắc chân chuẩn bị rồi đi, Âu Dương Mặc Thần vẫn luôn trầm mặc suy nghĩ liền mở miệng lần nữa: “Ta có thể bỏ cũ thay mới điều

kiện người quý xuống cầu xin của ta, nhưng ngay ngày mai người phải lâm triều hạ thánh chỉ công khai sự việc ngày hôm đó ở Càn Thanh cung, nhận sai về mình ở trước mặt mọi người, đây là bước lui cuối cùng của ta, nếu như người vẫn không đồng ý, vậy chúng ta không cần thiết phải đàm phán nữa.”

Làm như thế mặc dù sẽ khiến hần bị tổn hại danh tiếng, nhưng cũng tốt hơn bởi vì biên quan biến loạn mà bị trở thành hôn quân của người đời, chỉ cần không phải quý xuống nhận lỗi, Âu Dương Diệp có thể chịu đựng.

“Được, trăm đáp ứng người, bây giờ người có thể rời khỏi cùng trăm.” Âu Dương Diệp im lặng vài giây, cuối cùng buông ra một câu.

Âu Dương Mặc Thần nghe được Âu Dương Diệp đồng ý, liền lấy ra chìa khóa phòng giam ở bên hông, vô cùng thành thạo trước con mắt kinh ngạc của Âu Dương Diệp bước ra ngoài cửa phòng giam.

“Còn có một điều kiện, chìa khóa phòng giam là ta ép tên Dạ Phong đưa, người không cần phải tới đây xử trí Dạ Phong.” Sau khi ra khỏi phòng giam, Âu Dương Mặc Thần tựa như nghĩ tới điều gì liền quay trở vào cầm lấy hộp đựng thức ăn đặt trong góc, nhớ tới tên Dạ Phong luôn ở nơi này bị mình lừa gạt nên trước khi rời đi tranh thủ làm chuyện tốt cho gã.

“Hóa ra các người là huynh đệ đồng lòng, lần này trăm sẽ không trách tội hần, nhưng nếu lần sau để ta bắt được, ta sẽ tính cả nợ cũ với hần.” Âu Dương Diệp cũng không dám trắng trợn xử trí Dạ Phong, dù sao gã ta cũng là đứa con trai duy nhất của lão Vương, lần này coi như thuận thế cho lão Vương chút thể diện.

Khi đoàn người từ trong nhà lao đi ra, Âu Dương Mặc Thần hít thở không khí trong lành, trong lòng cũng không còn ghen tức nữa, nhưng hần và Âu Dương Diệp vẫn duy trì một khoảng cách, nhìn lướt qua không giống như là phụ tử, ngược lại giống như hai oan gia đang ghét bỏ lẫn nhau.

“Người ngồi cùng xe về với trăm đi.” Âu Dương Diệp phá vỡ im lặng giữa hai người.

“Xe ngựa Hoàng thượng, ta trèo không nổi, tự thuê xe cáo tử.” Âu Dương Mặc Thần cự tuyệt thẳng thừng, rồi vẫy vẫy tay với một xe ngựa đang phi nhanh trên đường, trực tiếp lên xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Gặp Gỡ

Nhìn về phía xe ngựa của Âu Dương Mặc Thần rời đi, Hoàng thượng Âu Dương Diệp đứng tại chỗ thật lâu không mở miệng, thẳng đến khi gió lạnh nổi lên, Đào công công khoác chiếc áo choàng lên người ông, áo choàng ấm áp kéo ông trở về từ trong nghĩ suy.

“Chúng ta đi thôi, khí trời tựa hồ sắp đổ trận tuyết rồi.” Âu Dương Diệp thấp giọng nói trong khi Đào công công đang dìu đỡ lên xe ngựa.

Bởi vì không muốn tiếp xúc nhiều hơn với Âu Dương Diệp cho nên Âu Dương Mặc Thần mới bắt tạm một chiếc xe ngựa, nhưng đến khi vào trong xe ngựa thì có chút hối hận, xe ngựa không hần sạch sẽ, bên trong còn có một nữ tử tóc tai xơ xác, khiến cho Âu Dương Mặc Thần cau mày.

“Khách quan, bây giờ ngài muốn đi đâu, ngài từ lúc lên xe tới giờ không nói một câu, ngài không nói sao ta biết nên đi đường nào.” Tuy rằng tay phu xe chạy đường đối với thiếu niên vừa lên xe có chút kinh hoảng, nhưng vì kẻ sinh nhai, vẫn kiên trì bắt chuyện cùng hần.

“Cho ta xuống ở Phù Dung lâu là được.” Giọng nói của Âu Dương Mặc Thần lạnh như băng truyền đến từ trong xe ngựa.

“Được.” Tay phu xe đồng dạng đáp lời sau đó tăng tốc.

Âu Dương Mặc Thần khở sở trong xe, xe ngựa trống không, hần cố gắng rúc vào một góc hơi hơi sạch, bàn tay siết chặt hộp đựng thức ăn đặt trên xe. Thật không ngờ đường đường là một Vương gia như hần lại có lúc chật vật như này.

Mặc dù Âu Dương Mặc Thần ngồi lên xe ngựa đi trước Âu Dương Diệp, nhưng dù sao xe ngựa của Âu Dương Diệp cũng là của hoàng gia, tốc độ lớn hơn so với xe ngựa bình dân, chẳng bao lâu xe ngựa của Âu Dương Diệp đã song song, nhìn xe ngựa của Âu Dương Diệp ở bên ngoài, đôi mắt của Âu Dương Diệp lạnh lẽo, lập tức nói với người tay phu xe: “Chúng ta rẽ vào ngõ nhỏ mà đi.”

“Hả? Đi vào ngõ nhỏ sẽ rất xa đó khách quan, đường lớn này là đường nhanh nhất rồi.” Tay phu xe có chút kinh ngạc, đang êm đẹp tự dung muốn đi đường vòng.

“Ta bảo người rẽ thì người cứ rẽ, sẽ trả không ít bạc cho người đâu.” Âu Dương Mặc Thần bình sinh rất ghét phải giải thích, tỏ ra vô cùng khó chịu.

Tay phu xe bất đắc dĩ, chỉ có thể gấp gấp đổi hướng, rẽ phải tại ngã ba phía trước cách không xa. Tách khỏi hướng đi với xe ngựa của Âu Dương Diệp, giống như tình cảm phụ tử vậy, lệch khỏi quỹ đạo, khiến hai đường thẳng song song càng lúc càng cách xa.

Lúc xe ngựa đi qua ngã ba rẽ vòng qua con đường sầm uất, Âu Dương Mặc Thần xốc màn xe lên, hít thở bầu không khí bên ngoài, lúc xe ngựa chạy qua

phủ trách có chữ Lam phủ, Âu Dương Mặc Thần ra hiệu cho phu xe dừng xe chờ, còn hần thì sửa sang lại quần áo, cầm lấy hộp đựng thức ăn trong tay xuống khỏi xe ngựa.

Lúc tới bên ngoài cửa Lam phủ bị hai gia đình thủ vệ cản lại: “Vị công tử này nhìn lạ mặt, không biết ngài đến Lam phủ tìm ai?”

“Người đi thông bẩm đại tiểu thư Lam phủ Lam Lăng Nguyệt, công tử tìm nàng ấy có chuyện quan trọng.” Âu Dương Mặc Thần cứng rắn đòi chữ vương thành chữ công tử, có lẽ hần sinh ra đã mang khí tức vương giả, nên vừa mở miệng đã khiến gia đình thủ vệ sợ hãi.

Vừa nghe thấy là đến tìm đại tiểu thư, thủ vệ tự nhiên không dám thờ ơ, chuyện hồi tiểu thư mới hồi phủ kia, thủ vệ bọn họ lúc gặp người lạ mặt không dám lên mặt nữa, một tên gia đình đưa mắt với tên còn lại, rồi khách sáo nói: “Công tử ngài chờ một lát ở đây, ta nhanh chóng đi bẩm báo.”

Gia đình thủ vệ Trương Vũ chạy ịch về phía Nguyệt Thanh uyển, lúc này Lam Lăng Nguyệt đang ở trong hậu hoa viên nghiên cứu hoa mai mới nở gần đây, hoa mai tươi mát thanh nhã làm cho ngày đông rét lạnh thêm vài phần đỡ bức, nàng suy nghĩ hoa mai này chịu được cái lạnh như thế, vậy có thể dùng thân rễ làm một vị thuốc để chế ra một loại thuốc mới.

“Trương Vũ, người chạy nhanh như vậy làm gì, hôm nay không phải người làm thủ vệ à, sao lại tới Nguyệt Thanh uyển.” Nguyệt Trúc thấy Trương Vũ tới Nguyệt Thanh uyển thì nghi ngờ hỏi.

“Ta tới gặp đại tiểu thư, ngoài phủ có vị công tử tới tìm tiểu thư, ta tới thông bẩm.” Trương Vũ thở phò phò, trả lời.

“Tìm tiểu thư? Công tử? Thế thì người đi theo ta.” Mặc dù Nguyệt Trúc nghe không hiểu, nhưng vẫn không hỏi kỹ, chuyện của tiểu thư, nàng không nên hỏi han cận kề quá mức, nghĩ tới đây liền dẫn Trương Vũ tới hậu hoa viên.

“Tiểu thư, Trương Vũ cầu kiến.” Lúc tới ngoài cửa hậu hoa viên, Nguyệt Trúc ý bảo Trương Vũ đứng ngoài chờ còn nàng đi vào thông bẩm.

“Trương Vũ là ai? Hần tìm ta có chuyện gì.” Lam Lăng Nguyệt cố gắng phui bụi bản dính lên tay từ thân rễ hoa mai đứng lên, đôi mắt xẹt qua tia nghi vấn.

“Gia nô giữ cửa, nói là có vị công tử tìm ngài.” Nguyệt Trúc thuật lại lời của Trương Vũ vừa nói cho chủ tử. Nghe tới hai chữ công tử, Lam Lăng Nguyệt nhủ mảy, nàng không nhớ mình có quen công tử nào, dù sao thời gian ở Kim Hoa quốc không lâu, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, liền từ trong bụi hoa đi ra, mà lúc này Trương Vũ đang ngo trái ngo phải bên ngoài hậu hoa viên, lúc nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đi ra, trên mặt thoáng qua một tia khẩn trương.

“Công tử tìm ta ở bên ngoài tướng mạo như thế nào?” Lam Lăng Nguyệt quét mắt qua Trương Vũ sau đó lạnh giọng chất vấn.

“Cao cao, lạnh lùng.” Trương Vũ không nhìn kỹ Âu Dương Mặc Thần, đại tiểu thư bảo gã miêu tả, trong khoảng thời gian ngắn như thế sao nghĩ ra được từ để hình dung cơ chứ, trĩ trệ một hồi mới phun ra sáu chữ.

“Hồi người cũng bằng thừa, đi trước dẫn đường.” Lam Lăng Nguyệt khòe miệng co quắp, miêu tả kiểu này đến ông trời cũng gờ tay đầu hàng.

Nguyệt Trúc thấy tiểu thư muốn dùng bộ dạng hiện giờ để đi gặp khách, vội vã gọi lại, dù sao bây giờ y phục của tiểu thư dính đầy bùn đất, trên tay cũng dính bùn, như vậy có chút không phù hợp.

“Tiểu thư, hay là ngài đi đổi y phục sạch sẽ trước đi.” Nguyệt Trúc tốt bụng nhắc nhở Lam Lăng Nguyệt một phen.

“Không sao, thế này vẫn tốt mà.” Lam Lăng Nguyệt từ chối lời đề nghị của Nguyệt Trúc, y phục của nàng vẫn sạch, chỉ trên tay là dính bùn thôi, cũng đâu phải là đi ra mắt, không cần để ý như thế, nói xong liền theo Trương Vũ đi về phía cửa lớn của Lam phủ.

Lúc tới cửa chính, Lam Lăng Nguyệt liền nhìn thấy một nam tử mặc cẩm bào màu đen quay lưng đứng cạnh con sư tử đá của Lam Phủ, trong tay cầm một hộp đựng thức ăn, phản ứng đầu tiên của Lam Lăng Nguyệt khi nhìn thấy bóng lưng chính là Âu Dương Mặc Thần.

“Mấy ngày không gặp liền không biết cách gọi người à.” Âu Dương Mặc Thần cảm thấy phía sau có ánh nhìn cực nóng, xoay người lại, lúc nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt đầu tóc lộn xộn, đang ngẩn nhìn, chân mày không khỏi cau lại.

“Ta cũng không phải cảm tình con chó, đương nhiên sẽ không gọi người rồi, con gió nào thổi Thần vương gia tới đây thế, có phải ở trong Tông Nhân Phủ chán quá nên ra ngoài dạo chơi không.” Lam Lăng Nguyệt không ngừng tự nhủ bình phục lại tâm tình, chỉ là không biết tại sao vừa thấy Âu Dương Mặc Thần sẽ nhớ tới chuyện xảy ra năm năm trước, tìm mất kiểm soát đập nhanh hơn, thật là cái loại cảm giác chết bầm.

Âu Dương Mặc Thần cũng không nhiều lời, mà chỉ ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo Lam Lăng Nguyệt lại gần, dù sao nói chuyện với khoảng cách xa như vậy khiến hần vô cùng không thoải mái, hơn nữa còn có hai tên nô tài giữ cửa Lam phủ vẫn đang ở đây, điều này khiến hần có chút dè dặt.

Mặc dù Lam Lăng Nguyệt không nguyện ý bị Âu Dương Mặc Thần gọi cái đến ngay, ngón trỏ ngoắc ngoắc thì mình liền nghe theo, nhưng nàng càng không muốn dây dưa ngay trước cửa Lam phủ, truyền tới tai hai mẹ con Kiều di nương không chắc lại ừ ra mưu đồ gì nữa đây, kết quả là, cực kì không tình nguyện vén y phục lên, tới chỗ Âu Dương Mặc Thần ở bên cạnh con sư tử đá.

“Ta vừa được phóng thích, chỉ là tình cờ ngang qua nên tới đây để trả hộp đựng thức ăn cho người.” Âu Dương Mặc Thần sau khi Lam Lăng Nguyệt tới gần, sắc mặt có chút mất tự nhiên, quay mặt đi chỗ khác đưa chiếc hộp đựng thức ăn cho Lam Lăng Nguyệt.

“Coi như ngươi còn có lương tâm, đã được thả ra rồi vậy sau này cố gắng làm người, à nhầm, phải là cố gắng làm vương.” Lam Lăng Nguyệt không để ý tới đôi tay còn dính bùn, nhận lấy hộp thức ăn mà Âu Dương Mặc Thần đưa tới, chỉ là khi bàn tay dính bùn của nàng sắp chạm vào hộp đựng thức ăn, chỉ nghe tiếng lạch cạch, hộp đựng thức ăn rơi đổ trên mặt đất.

“Âu Dương Mặc Thần ngươi có ý gì hả, không muốn đưa thì đừng đưa, lúc bản tiểu thư chia tay nhận thì rơi xuống đất, ngươi có ý đúng không.” Tay Lam Lăng Nguyệt trống không, u oán quát mắng Âu Dương Mặc Thần.

“Lam Lăng Nguyệt có ai bảo ngươi rằng rửa tay chưa hả, trên tay ngươi toàn là bùn đất, còn dám nhận đồ, ngươi có biết tí gì về vệ sinh không hả, ngươi có biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ không hả.” Âu Dương Mặc Thần vốn ưa sạch sẽ, lúc nhìn thấy bàn tay đầy bùn của Lam Lăng Nguyệt, phản ứng như vậy cũng là bình thường.

Âu Dương Mặc Thần chưa dứt lời, nhưng lại khiến cho Lam Lăng Nguyệt bốc lên lửa giận, dám nói nàng không có ý thức giữ vệ sinh, đáng ghét hơn chính là chuyện bê xé to nhục nhã nàng, nói nàng, không có lễ nghĩa liêm sỉ, nàng sẽ cho hắn mở mắt xem thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ, nghĩ tới đây, Lam Lăng Nguyệt nhào tới, chia hai tay về phía người Âu Dương Mặc Thần, miệng kêu gào, ta sờ ta sờ, để ngươi giận ta, để ngươi có cớ, ta tức chết ngươi.

Lúc Âu Dương Mặc Thần thấy Lam Lăng Nguyệt u oán nhìn mình, phát hiện ra điều gì đó, không khỏi bước lùi về sau một bước, nhưng vẫn bị chạm, đến khi hắn kịp thời phản ứng, trên cằm bảo màu đen đã in dấu bùn hình hai bàn tay, hai dấu tay này khiến tâm trạng của Âu Dương Mặc Thần hạ thấp đến độ đóng băng, nữ nhân này thật vô pháp vô thiên, thế nhưng hiện giờ hắn lại không để ý đến nhiều như vậy, nhớ tới dấu tay trên y phục, hắn cảm thấy như có rất nhiều con sâu bọ bò lổm ngổm cả người, cực kỳ ngứa ngáy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Cái này gọi là có qua có lại, đáp lễ cái lễ nghĩa liêm sỉ của ngươi.” Làm xong hết mọi thứ, nhìn sắc mặt Âu Dương Mặc Thần xám ngoét, Lam Lăng Nguyệt cảm thấy con hờn giận chặn ở ngực được phát tiết.

“Lam Lăng Nguyệt, ngươi đúng là à đàn bà chanh chua, ngươi đúng là khắc tinh của bản vương, bản vương gặp được ngươi đúng là xui xẻo tám kiếp, món nợ ngươi thiếu bản vương lại tăng thêm một, chúng ta cứ chờ xem, sẽ có lúc ngươi phải khóc, hừ.” Lúc Âu Dương Mặc Thần nói ra những lời này, có thể nói là rít ra từng chữ, nhưng hiện giờ không có thời gian để tính sổ với Lam Lăng Nguyệt được, hắn phải cấp tốc trở về tắm rửa thay y phục.

Lúc Âu Dương Mặc Thần ngồi xe ngựa rời đi, Lam Lăng Nguyệt mới giật mình, hình như Âu Dương Mặc Thần nói mình lại nợ hắn thêm một, hắn dùng từ lại, không phải hắn đã phát hiện ra chuyện của năm năm trước chứ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chiếu Cáo Thư Nhận Lỗi

Lúc xe ngựa chạy đến cửa Thần Vương phủ, Âu Dương Mặc Thần sắc mặt âm trầm nhảy xuống khỏi xe ngựa, không nói hai lời liền đâm thẳng đến phòng tắm, hoàn toàn bỏ mặc tay phu xe đang kêu la đòi tiền.

“Này vị công tử, ngài vẫn chưa trả tiền mà.” Mặc dù người đánh xe nhìn thấy dòng chữ Thần Vương phủ thì trong lòng có chút e sợ, nhưng chợt nhớ đến số tiền còn thiếu, cơ thể gồng cứng, nếu như hôm nay gã không mở miệng nói, nghĩa là hôm nay làm không công rồi.

Âu Dương Mặc Thần tiến vào vương phủ, Vương quân gia nghe được tin cuống cuống ra đón, gấp chân sau quỳ xuống hành lễ nói: “Vương gia cuối cùng đã trở về.” Đương nhiên Vương quân gia tự động bỏ qua hai dấu tay bằng bùn in trên người chủ tử.

“Giao ngươi ba chuyện, thứ nhất lập tức chuẩn bị được dục cho ta, thứ hai trong lúc chờ ta tắm rửa thì ngươi đốt cái cấm bào này đi, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy nó lần nữa, thứ ba, đưa cho tên phu xe mười lượng bạc rồi bảo hắn biến khỏi đây.” Mặc dù Âu Dương Mặc Thần sắc mặt khó đảm, nhưng vẫn cố nén cảm xúc phân phó cho Vương quân gia.

“Lão nô sẽ chuẩn bị ngay.” Vương quân gia đưa Âu Dương Mặc Thần tới phòng tắm, rồi mới lấy mười lượng bạc ra Thần vương phủ, lúc này người phu xe vẫn đang ngồi chồm hổm bên cạnh con sư tử đá ở ngoài vương phủ, lăm bằm trong miệng, nhưng nói gì thì nghe không rõ.

“Ngươi chính là phu xe đã đưa chủ tử nhà ta về?” Tuy rằng Vương quân gia chỉ là quản sự của Thần vương phủ, nhưng dù sao cũng là người giao tiếp rộng rãi trong chốn quan trường, cho nên khi nói chuyện, khí thế không kém chút nào.

“Hả? Vị gia kia là gia chủ của ngươi? Ngài ấy là Thần vương điện hạ?” Tay phu xe bấy giờ mới phản ứng lại, lúc nói chuyện không khỏi có chút lắp bắp, chẳng trách lần đầu nhìn thấy vị gia kia thì có cảm giác sợ hãi, hóa ra là Vương gia, bấy giờ gã đòi tiền chẳng khác nào đụng phải cây chùy sắt, nhớ lại vừa rồi mình la hét ồm ồm, trong thoáng chốc đầu lười đảo quanh, vị vương gia này không phải cảm thấy mình khiến ngài ấy mất mặt trước bao người nên sai quản gia tới để giáo huấn mình đấy chứ, chân bắt đầu run rẩy, bịch một tiếng quỳ xuống mặt đất.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Hành động của tay phu xe này khiến cho Vương quân gia có chút khiếp đảm, tính làm cái trò gì đây.

“Vừa rồi thảo dân không cố ý mạo phạm, vương gia có thể ngồi xe ngựa của thảo dân đã là phước của thảo dân, thảo dân đã biết sai, sẽ không tiếp tục kêu la đòi tiền nữa, thảo dân sẽ rời đi ngay lập tức.” Tay phu xe đập đầu trên mặt đất mấy cái rồi tính chuồn đi thật nhanh, nhưng vừa mới đứng lên đã

bị Vương quân gia gọi lại.

“Người hiểu lầm chủ tử nhà ta rồi, chủ tử nhà ta là muốn ta trả mười lượng bạc cho người, trừ đi tiền xe coi như cho người thêm tiền uống trà.” Bấy giờ Vương quân gia mới giật mình hiểu ra nguyên nhân cho hành động của tay phu xe, đưa mười lượng bạc cho tay phu xe rồi ra ý bảo gã tự rời đi.

Bình thường tay phu xe chở một người mới được vài văn tiền, lần này lại được gấp mười lần, bằng với tiền ăn nửa năm của một gia đình đông người, lập tức cười toe toét, ngồi trên xe ngựa ngâm nga câu hát dân gian phóng xe rồi đi.

Mà Âu Dương Mặc Thần đồ bỏ hai bồn đước dục, tón hai canh giờ bên trong đước dục mới mặc chiếc áo lót bước ra, lúc này trời đã tối om, Hắc Phong đang ở tiền thính ngăn người nhìn bàn thức ăn, mặc dù bụng đang kháng nghị, nhưng ông vẫn trông ngóng đồ đệ của ông tới.

Lúc Âu Dương Mặc Thần thay xong y phục đi ra, thấy Hắc Phong đang mong ngóng mình, cả bàn đầy thức ăn chưa hề động đũa, liền lên tiếng hỏi han: “Người không ăn à? Sao không sai người báo ta biết một tiếng người vẫn đang đợi ta. Nếu như nói cho ta biết ta sẽ tới đây sớm hơn một chút.”

“Sư phụ biết con ư sạch sẽ, ở trong lao tù mấy ngày rồi, tón thời gian tắm rửa sạch sẽ bằng đước dục cũng không có gì to tát cả, dù sao ta cũng không đói.” Hắc Phong quay mặt đi, chỉ là vừa dứt lời, cái bụng không biết phối hợp đánh lên vài tiếng, tình hình bất ngờ này khiến cho Hắc Phong xấu hổ húng hắng vài tiếng.

“Ăn thôi, Vương quân gia người hâm lại cháo này đi.” Âu Dương Mặc Thần giả vờ không nghe thấy gì cả, chủ động gấp một đùi gà vào trong bát của Hắc Phong, vẫn im lặng như cũ, nhưng giờ đây vô thanh thắng hữu thanh*.

(Vô thanh thắng hữu thanh: không cần lời nói để diễn tả tình cảm, cảm xúc.)

Sau bữa cơm, Hắc Phong không ngừng ợ hơi, Vương quân gia thức thời dâng lên nước son tra mới nấu để Hắc Phong uống.

“Đồ đệ, coi như người đã ra, ở trong lao tù mấy ngày nay thân thể xương cốt ra sao, lại đây vì sư bắt mạch cho.” Hắc Phong theo thói quen đặt lên cổ tay của Âu Dương Mặc Thần, bắt mạch cho hắn, chỉ cần mạch tượng của hắn có dấu hiệu bất ổn sẽ cho hắn dùng đước hoàn ngay lập tức, chỉ là ngoài dự liệu của ông, từ sau khi đồ đệ bị độc phát được Quý La Sát chữa trị, mạch tượng trở nên bình ổn hơn rất nhiều.

“Mạch tượng ổn định, nhịp độ đều đều, nội lực không bị tiêu hao nhiều, dấu hiệu này không tệ lắm, mặc dù lần trước đồ đệ con phát độc sớm, nhưng tái ông mất ngựa ai biết lại là phúc, y thuật của Quý La Sát kia quả thật không hề kém vì sư chút nào, có lẽ do tác dụng của máu con báo mắt đỏ, đương nhiên cũng là duyên phận tạo hóa của con, hiện giờ con đã bình an trở về, vậy thì vì sư không cần phải nhắc nhở con, ngày mai đi gặp Quý La Sát, trên đời này ngoại trừ Nguyệt nhi có y thuật cao hơn ta một chút, thật đúng không gặp được người thứ hai, thứ vị thật.” Lúc này Hắc Phong đang hứng chí bùng bùng, đam mê lớn nhất trong cuộc đời ông chính là được đấu với người khác, nếu không được đấu ông sẽ cảm thấy cả người bứt rứt.

“Y thuật của Lam Lăng Nguyệt cao hơn cả sư phụ ư? Lam Lăng Nguyệt, Quý La Sát? Hai người đó hình như có chút gì đó liên quan tới nhau, nếu không phải ngũ quan của Lam Lăng Nguyệt và Quý La Sát khác nhau một trời một vực thì có lẽ hắn vẫn sẽ tiếp tục hồ nghi như trước, nhưng các nàng ấy thật sự có một vài điểm tương đồng, nhưng trong phút chốc hắn không sao nói lên được. Âu Dương Mặc Thần âm thầm so sánh hai người, chẳng qua vừa nghĩ tới Lam Lăng Nguyệt sắc mặt hắn trở nên tối tăm vô cùng.

“Được rồi, đã khuya, đồ đệ con mau luyện nội công tâm pháp trên băng sàng đi, mặc dù hiện giờ mạch đập của con khá ổn định, nhưng không thể bởi vì may mắn mà lơ là việc luyện công, vì sư cũng đi nghỉ đây, ôi chao, ta đây thật sự không thể không nhận mình già, ôi cái lưng già của ta.” Hắc Phong lầm bầm vắn vẹo cái lưng lúc đứng lúc ngồi, đây chính là phương pháp mà tiểu Nguyệt nhi dạy cho ông để hóa giải mọi mệt và đau nhức.

Đêm đen chậm rãi rút đi theo người hắc y thần bí, trời cũng từ từ chuyển sáng, Âu Dương Mặc Thần vẫn theo thói quen dạy từ canh tư, bắt đầu luyện kiếm, trong nháy mắt đã tới canh năm, nhưng hắn không gấp rút thượng triều, hắn chờ, chờ thánh chỉ của Âu Dương Diệp tuyên bố xong thì ngày hôm sau hắn mới lâm triều.

Mà trên triều lúc này, Âu Dương Diệp quét mắt về vị trí của Âu Dương Mặc Thần thấy trống không, trong lòng ông ta bị đâm đau nhói, ông đoán chắc hẳn nhi tử này đang chờ thánh chỉ của ông, mà ông đã đáp ứng tất nhiên sẽ viết, ra hiệu cho Đào công công đọc thánh chỉ ở trước mặt các vị đại thần.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, sự kiện phát sinh vào mười lăm tháng giêng, nguyên do bắt đầu từ một câu nói đùa của trẫm, trẫm có ý định cải thiện lại tình nghĩa phụ tử với Thần vương, nhưng lại dùng sai cách, biến khéo thành vụng, mới xảy ra xung đột tay chân, mỗi ngày trẫm tự xét lại, kỳ thật là lỗi của trẫm, trẫm thân là chủ của một quốc gia, đã sai sẽ phải sửa, hôm nay hạ thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, Thần vương vô tội phóng thích, khôi phục lại chức vụ ban đầu, châu phủ thiên hạ hoàn bích quy triệu*, khâm thờ.”

(Hoàn bích quy triệu: Châu về hợp Phố; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Vì với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ.)

Đào công công đọc xong thánh chỉ, phe Thái tử đứng dưới sừng sò sừng sột, Hoàng thượng xin lỗi trước mặt mọi người, hơn nữa còn chiếu cáo thiên hạ, bọn họ không nghe lắm chứ, nhưng ngoài việc thánh chỉ này đánh lên mặt của Hoàng thượng, còn khiến cho phe cánh thái tử bị tổn thương nặng nề, nghĩ đến mấy ngày nay bọn họ luôn ăn ngủ không yên lại thành như một trận xiếc khi, phe cánh Thần vương hơn hờ ra mặt, còn bè lũ thái tử tên nào tên nấy mặt mày xám xịt, hơn nữa còn tổn thất vài tên đại tướng.

“Biểu hiện của các vị ái khanh bây giờ, chẳng lẽ có ý kiến với thánh chỉ trẫm hạ?” Âu Dương Diệp lúc này sao có thể vui vẻ hòa ái với phe cánh thái tử được, đều là một lũ bất tài vô dụng, nếu như trong số bọn chúng có thể nhặt ra một tên tới biên quan dọn dẹp đám thổ phỉ, ông cũng không cần phải mất

hết sạch thể diện như này.

“Vi thần lo sợ.” Chúng thần tử nhao nhao quỳ xuống cúi đầu, đến thờ mệnh cũng không dám, nhiệt độ hiện giờ trên triều có thể nói rằng đạt tới mức không độ, ai nấy đều nom nớp quỳ, rất sợ nói nhiều thêm thì cái đầu sẽ được chuyển chỗ.

“Đúng là một đám phế vật, bãi triều.” Âu Dương Diệp đập mạnh vài cái lên long ý, đứng lên xuống khỏi long ý, ông thà quay về Ngự Hoa viên ngắm hoa ngắm cỏ còn hơn nhìn đám ăn không ngồi rồi vô dụng này.

Bên dưới vừa thấy hoàng thượng rời đi, các đại thần vội vã ra khỏi đại điện, có câu long uy rung trời, lúc này ngay cả Sở thừa tướng vẫn chưa bình tâm lại được.

“Khốn kiếp, thật sự là cực kì khốn kiếp, chẳng những không chinh chết tam vương gia, ngược lại còn tát lại chúng ta một cái thật mạnh, thật sự là tức chết lão phu.” Tả Uyên thổi râu trừng mắt, con giận nghẹn trong bụng giờ mới có thể phát tiết ra.

“Tả lão, hãy nhớ rõ hiện giờ đang là thời điểm nhạy cảm, nếu như bị kẻ có mưu đồ nghe thấy chính là có hại mà không có lợi đối với chúng ta, nhẫn nhịn đến khi gió êm biển lặng.” Sở Bác ngược lại vẫn giữ được bình tĩnh, khuyên Tả Uyên.

“Ai nha, ta còn tưởng ai ở đây đang thổi râu trừng mắt chứ, hóa ra là Tả lão đầu, ha ha thấy tiểu tử Mặc Thần được rửa sạch nỗi oan, nên người mới lửa giận công tâm, xem ra lửa này không tẻ lắm, nếu to thêm một chút, chắc Tả lão đầu ông sẽ tới thẳng chỗ diêm vương báo cáo nhĩ.” Tinh thần Dạ vương phần chần, chẳng có chút nào là bị con tức giận của Hoàng thượng ảnh hưởng, trái lại còn qua đây chế giễu Tả Uyên, ai bảo mấy ngày hôm trước lão nhân này ngồng cuồng quá mức, quả này đoán chừng phải cong đuôi làm người một thời gian rồi đây.

“Dạ vương ông giữ mồm giữ miệng cho tốt đi, cho dù đi gặp diêm vương ta cũng sẽ kéo ông theo, ông tỏ vẻ cái gì hả, ta nghe nói Thần vương khá gai mắt với Tinh vũ nhà ông đây, ngoài kia có tin đồn, Tinh Vũ nhà ông cả ngày dán chặt như cao chó, phương pháp giáo dục của ngài đúng thật là quá đặc biệt, da mặt dày kiểu này chắc di truyền từ gia tộc phải không.” Từ khi nữ nhi của mình lên làm thái tử phi, Tả Uyên đâu còn tiếp nhận mấy lời xỉ nhục kiểu này, tất nhiên phản kích lại càng thêm gay gắt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Sự Kiện Biên Quan Chấm Dứt

Lời của Tả Uyên khiến vẻ mặt đang vui mừng của Dạ vương có một tia khác thường, suy nghĩ nói thế nào đi chăng nữa Dạ Vương ông cũng là một đời anh minh, chỉ tiếc sinh ra một nữ nhi như Tinh Vũ, bộ mặt già của ông đúng thật là không biết giấu đâu.

“Cho dù trận chiến này chúng ta không phải người thắng cuộc, ta nghĩ chỗ đứng của Dạ vương ông cũng chẳng tốt hơn đâu, dẫu sao Âu Dương Mặc Thần cũng chẳng có hứng thú đậm sâu với nữ nhi của ông.” Hiên nhiên Tả vương cảm thấy lửa cháy chưa đủ mạnh, cho nên trước khi đi còn bổ thêm một đao vào Dạ vương.

Sự biến đổi lớn trên triều vào ngày hôm đó, ngay sau khi hạ triều, như nước lũ tràn đê từ Hoàng cung đổ về Hoa đô, trong khoảng thời gian ngắn ngủi dẫn tới bách tính Hoa đô bàn tán sôi nổi, có người cho rằng Hoàng thượng có tấm lòng bao dung, nhân nhượng để làm chuyện lớn, vì bách tính thiên hạ mà không ngại bồi nhọ danh dự của mình, chỉ vì muốn trả thái bình về cho thiên hạ, lại có người nói, Tam vương gia vẫn võ song toàn, sau khi xử oan bị bỏ tù, cuối cùng được sửa lại án sai, cũng có người truyền rằng quan hệ giữa hai cha con Hoàng thượng và tam vương gia bất hòa, cuối cùng hoàng thượng đi sai một nước, vì muốn cứu vãn tổn thất nên mới không thể không cúi đầu, đương nhiên có rất nhiều lời truyền nói, đến nỗi chân tướng như thế nào cũng chẳng còn mấy người truy cứu nữa, thứ bọn họ ham thích chẳng qua chỉ là có chuyện để tán gẫu sau khi com no rượu say, nhích từng tí một lại gần sự huyền bí và thần thánh của hoàng cung mà thôi.

Lúc bấy giờ trong phủ Thái tử, sắc mặt của Thái tử phi nhăn nhúm cực điểm.

“Nương nương, ngài cẩn thận đừng để mảnh vỡ cửa đứt ngón tay.” Thái tử phi Tả Nghê San nghe được tin toàn bộ nữ ám vệ phái đi chết không một ai sống sót liền nổi trận lôi đình, đập phá toàn bộ đồ đạc trong phòng, đám nữ ám vệ kia đều là con át chủ bài của ả, ả vì bồi dưỡng các nàng ta mà đã tiêu hao bao tâm huyết, vậy mà cũng không đỡ nổi một đòn, làm sao ả có thể cam tâm chứ, móng tay hẹp dài gắt gao nắm lấy mảnh vỡ trên bàn gỗ đàn hương, đến khi đầu ngón tay có cảm giác đau ả mới buông mảnh vỡ ra.

“Tất cả cứ ra ngoài cho ta, bản cung muốn yên tĩnh một mình.” Tả Nghê San cố nén ngọn núi lửa đang ừng ực sắp phun trào, đuổi hết tỷ nữ trong phòng ra, lần này ả thật sự đã thua hoàn toàn rồi.

Mà lúc này Thái tử Âu Dương Dục Hi cũng đang mang vẻ mặt âm u từ oàng cung trở về phủ thái tử, vừa đi qua đại môn phủ thái tử, liền nhìn thấy nô tỳ thiếp thân của Thái tử phi Lộng Nguyệt hót hải đến bẩm báo.

“Thái tử gia ngài mau tới tẩm cung của Thái tử phi một chuyến đi, hiện giờ tâm trạng của Thái tử phi vô cùng không ổn định, từ sau khi nhận được tin tức vào sáng sớm chưa uống ngụm nước nào.” Lộng Nguyệt tỏ ra lo lắng.

“Bản điện biết rồi, người đi phân phó trừ phòng hầm chút cháo hoa bưng tới tẩm cung của Thái tử phi.” Âu Dương Dục Hi nghe được tin Tả Nghiê San giận dữ, gương mặt vốn u ám càng thêm tăm tối, từ lúc hạ triều đến giờ lòng y vẫn cứ bức bối không dứt, dựa vào cái gì chỉ cần một câu nói của Âu Dương Mặc Thần, y liền hoàn toàn bại trận.

“Không phải đã nói rồi ư, bất cứ ai cũng không được quấy rầy bản cung.” Nghe thấy tiếng cửa tẩm cung bị đẩy ra, Tả Nghiê San không hề ngẩng đầu lên, nhưng khí lạnh trên người tỏa ra từng chút một.

“Chẳng lẽ bản điện cũng là người ngoài ư? Đến thăm ái phi cũng phải xin chỉ thị.” Mặc dù tâm trạng của Âu Dương Dục Hi cũng cực kỳ không tốt, nhưng y vẫn cố gắng đè nén lửa giận, trong giọng nói dịu dàng mang theo cung chiêu tới bên Tả Nghiê San, bên trong phòng thật sự hỗn loạn, mảnh vỡ đầy đất.

“Thái tử điện hạ hu hu ---- hu ----.” Lúc Tả Nghiê San ngẩng đầu lên nhìn thấy người tới là phu quân mình, trong đôi mắt sáng vốn đỏ au rớt ra giọt nước mắt to bằng hạt đậu, cất tiếng nài nỉ vào lòng Âu Dương Dục Hi khóc lớn, từ nhỏ nàng là kẻ mưu ma chước quỷ, chưa bao giờ gặp tình cảnh thua liểng xiểng như hôm nay, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không có cách nào tiếp thu được sự thật này.

“Ngoan, San nhi làm sao vậy? Là ai chọc tức San nhi của bản điện hạ, bản điện trút giận cho nàng.” Trong ấn tượng từ trước tới giờ đều là một Tả Nghiê San kiên cường cứng cỏi vậy mà hôm nay lại khóc đến thương tâm như vậy, khi nước mắt thấm ướt đầm áo bào của Âu Dương Dục Hi, tim y có chút rung động, tay phải an ủi Tả Nghiê San cùng với hôn lên mái tóc của nàng cố gắng dỗ yên tâm tình của Tả Nghiê San.

“Hôm nay thần thiếp mới nhận được tin tức, tất cả nữ ám vệ từ trận không một ai sống sót, là toàn bộ, đây thật sự là một nỗi nhục nhã rất lớn, ta đã tiêu hao rất nhiều tâm huyết và tinh lực vào các nàng ta, ta thậm chí không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để chế tạo ám khí riêng cho các nàng, sao biết sẽ thành như vậy, nô tì không cam lòng, nô tì cảm hận.” Hai mắt Tả Nghiê San đầm lệ, giọng điệu lúc nói run rẩy không thôi.

Tin tức này lúc Âu Dương Dục Hi vào triều cũng biết, y biết tác phẩm lớn này là món quà ra mắt mà Âu Dương Mặc Thần tặng cho hai vợ chồng bọn họ, để cho bọn họ biết khó mà lui, nhưng Âu Dương Dục Hi y tuyệt đối sẽ không để mặc cho Âu Dương Mặc Thần đè ép dưới lòng bàn chân đâu, lần này không được còn có lần sau, cuối cùng sẽ có một ngày y sẽ giẫm đạp Âu Dương Mặc Thần dưới lòng bàn chân một lần nữa, khiến hắn ta cả đời không cựa mình dậy nổi.

“Ái phi, sự tình đã như vậy rồi, nàng có khổ sở cũng không làm được gì, bây giờ chúng ta cần phải làm là bình tĩnh lại, điều trị thân thể cho thật khỏe mạnh, bắt đầu lại từ vạch xuất phát, ta tin rồi sẽ có một ngày chúng ta nhất định sẽ đích thân khiến Âu Dương Mặc Thần phải chôn theo tâm huyết của chúng ta.” Hiện giờ trong lòng Âu Dương Dục Hi đang rối rắm vô cùng, đúng lúc này Lộng Nguyệt theo lời y phân phó đã bưng lên bát cháo hóa.

“Ái phi muốn tự mình húp hay để bản điện hạ mớm cho nàng nào.” Tiếp nhận cháo hoa từ tay Lộng Nguyệt, Âu Dương Dục Hi chọc ghẹo Tả Nghiê San.

Lúc Âu Dương Dục Hi trấn an, cảm xúc của Tả Nghiê San cũng ổn định lại, húp cháo, còn đám người Lộng Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn lại tẩm cung Thái tử phi cho sạch sẽ, cũng từ trận sóng gió ngày hôm nay đã chôn vùi mọi dấu tích của cơn giông tố.

Bên trong phủ Thần vương, Đào công công mang theo thánh chỉ của Hoàng thượng, lúc đi đến quý phủ Âu Dương Mặc Thần một lần nữa để tuyên đọc, từ đầu đến cuối Âu Dương Mặc Thần chỉ đứng, không một lần quỳ xuống, sau khi Đào công công đọc xong thánh chỉ của triều đình, Âu Dương Mặc Thần cũng chẳng mấy may phản ứng.

“Thần vương, thánh chỉ này chúng ta đã đọc xong, ngài còn không mau tiếp nhận tạ ơn.” Đào công công nhắc nhở Âu Dương Mặc Thần vẫn tỏ vẻ mặt không cảm xúc.

“Muốn ta tiếp nhận cũng được thôi, bảo lão ta nghĩ ra một thánh chỉ khác, lúc trước bởi vì ta vào tù mà liên lụy tới các quan viên phải từ chức, giờ phải phục hồi nguyên chức cho tất cả mọi người, đồng thời lấy trăm lạng hoàng kim làm bồi thường.” Âu Dương Mặc Thần không thèm nghe theo, ngược lại sai bảo Đào công công quay trở về truyền lời.

“Được ạ, ngài tiếp chỉ trước đi, rồi chúng ta sẽ trở về truyền lời.” Đào công công sừng sốt vài giây, cuối cùng không nhiều lời, bị kẹp ở giữa Hoàng thượng và vương gia là một công việc tốn công tốn sức lại chẳng mang lại kết quả tốt đẹp gì.

“Chờ đến khi người thỉnh cầu được thánh chỉ xuống, ta sẽ tiếp nhận hai thánh chỉ cùng lúc.” Âu Dương Mặc Thần nói xong không đợi Đào công công kịp phản ứng, liền xoay người đi về phía thư phòng.

Biến cố đột ngột như vậy khiến thánh chỉ trong tay Đào công công chợt trở nên nóng phỏng tay, Đào công công bất đắc dĩ đành nhắm mắt ngồi lên xe ngựa trở về hoàng cung, phục mệnh với Hoàng thượng, ông đã mừng rỡ ra được hình ảnh giận dữ của hoàng thượng sau khi mình trở về rồi.

Tuy nhiên nằm ngoài dự đoán của Đào công công chính là, sau khi Hoàng thượng Âu Dương Diệp nghe được đề nghị của Âu Dương Mặc Thần cũng không có phản ứng gì lớn lắm, trái lại trực tiếp sai ông mài nghiền hạ chỉ, kỳ thực ông ta cũng hy vọng những quan viên kia sẽ trở về triều, dù sao hiện giờ trong triều cũng chỉ còn phe Thái tử, bản thủ xấu xa, hơn nữa trong phe Thái tử có thể tìm ra được nhân tài giỏi văn giỏi võ thật sự là hiếm có khó tìm, nếu như ông ta bỏ qua hiểm khích lúc trước, hạ chỉ triệu hồi bọn họ trở về, trong lòng bọn họ sẽ ghi nhớ ơn nghĩa của mình.

Chờ Âu Dương Diệp viết xong rồi giao cho Đào công công sai ông ta đi truyền chỉ, Đào công công vẫn đang trong trạng thái sợ hãi không thôi, chuyện này có phải quá thuận buồm xuôi gió hay không, thuận lợi đến nỗi ông cảm thấy không phải thật, nhưng một khắc cũng không dám sơ suất đi truyền ý chỉ.

Lần này Âu Dương Mặc Thần tiếp chỉ, cũng để Vương quân gia khen thưởng cho Đào công công, rồi đuổi Đào công công đi, sau đó để Hắc Ứng cầm thánh chỉ của Hoàng thượng cho các quan viên từ chức tới phủ trách bị mật mà bọn họ bảo vệ quan viên và người trong gia đình, sau khi mọi người nhận được thánh chỉ, đều thờ phào nhẹ nhõm, trận đấu này rốt cuộc bọn họ thắng rồi, cuối cùng cũng coi như có thể ngủ ngon.

Buổi chiều Âu Dương Mặc Thần nhận được thánh chỉ, liền sai khiến chúng tướng sĩ ở Nghiễm Vũ doanh do Long Đẳng dẫn đầu đi thẳng về phía biên quan, hơn nữa còn mang theo một phong thư giao cho trại chủ Hắc Phong.

Ngày đầu tiên Long Đẳng đến biên quan, quần nhau túi bụi với thổ phi của Hắc Phong trại, đôi bên đều có thương vong, nhưng số lượng đều khá ít, ngày thứ hai đến biên quan truyền tới tin vui, thổ phi bên trong thành biên quan đã chạy hết ra bên ngoài cửa quan, đồng thời trả lại hết số tiền tài mà Hắc Phong cướp giết được về lại bách tích, bách tính trong thành biên quan hô to Thần vương thiên tuế, trận chiến này dùng thời gian ít sao ba ngày để dẹp yên hoàn toàn, đương nhiên sau khi Hắc Phong trại nhận được thư của Thần vương liền hốt hoảng rút lui khỏi biên quan, rồi đến sa mạc xa xôi, cả đời không được bước vào biên quan nữa bước bằng không giết không tha.

Một trận chiến từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc người thắng đều là Âu Dương Mặc Thần, điểm này Hoàng thượng đương nhiên hiểu rõ, nhưng khi Long Đẳng thắng trận trở về vẫn ban thưởng cho ông ta, hơn nữa còn khen ngợi toàn bộ tướng sĩ của Nghiễm Vũ doanh.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã tới thời điểm thiệp mời dự tiệc trà của Sở Lưu Ly được gửi tới, mà Dạ Tinh Vũ cũng nhân cơ hội ngày đặc biệt này, lấy lý do muốn cùng Âu Dương Mặc Thần tham gia tiệc trà với mình, sáng sớm đã tới Thần vương phủ, dính chặt lấy Âu Dương Mặc Thần.

“Có được không, Thần ca ca, huynh cùng đi với Tinh nhi đi mà, nghe nói rất náo nhiệt, hơn nữa từ sau khi huynh ra khỏi Tông Nhân phủ thì ở tịt trong phủ cả ngày, tiếp tục như vậy sẽ buồn nẫu ra mất, huynh đi theo Tinh nhi đi.” Giọng nói nũng nịu của Dạ Tinh Vũ lặp đi lặp lại bên tai Âu Dương Mặc Thần, bộ dạng rất giống một nữ chủ nhân lôi kéo ông tay áo của Âu Dương Mặc Thần.

“Buông tay, ngươi còn kêu la thêm một câu, ta sẽ sai người ném ngươi ra.” Âu Dương Mặc Thần đã nói không thích người khác đụng vào không chỉ một lần nhưng lần nào Dạ Tinh Vũ cũng coi như gió thoảng bên tai.

“Thần ca ca, huynh nhất định lúc nào cũng lạnh lùng thế sao? Phụ vương khuyên muội đừng tiếp xúc si mê nữa, nhưng muội không tin ý chí huynh sắt đá, muội hoàn toàn tin tưởng rồi sẽ có một ngày muội sẽ làm huynh phải tan chảy.” Dạ Tinh Vũ vô cùng chơi vui cúi thấp đầu xuống, trong con ngươi phiếm lệ, mắt mắt hoang mang trào dâng trong lòng.

“Đừng khóc lóc nữa, ta đi theo ngươi, xem như là trả cho phụ thân ngươi ân tình đã giúp ta lần này, đợi ta đi đổi y phục.” Khi Dạ Tinh Vũ nhắc tới Dạ vương, khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Mặc Thần có chút dần ra, chẳng qua bộ y phục này đã bị Dạ Tinh Vũ níu kéo làm bẩn, hẳn nhất định phải đổi một bộ mới.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hồi Kết (Phần 1)

Ngày hôm đó Sở Lưu Ly phát đi hơn trăm phong thiệp mời, có thể thấy việc mở rộng tiệc trà lần này không hề tầm thường chút nào, Sở Lưu Ly cũng ra quyết định muốn dốc hết sức lực để nhục mạ Lam Lăng Nguyệt trước mặt toàn bộ danh viện và công tử có chút danh tiếng tại Hoa đô, phục thù mỗi hận ngày hôm đó bị lăng nhục.

Ngày diễn ra tiệc trà, sáng sớm Lam Ngữ Yên và Lam Khê Thiên đã thử đủ loại y phục, bởi vì bây giờ là mùa đông, các loại váy bông khá là ít ỏi, thử tới thử lui cuối cùng Lam Ngữ Yên chọn ra chiếc váy và áo bông hồng phấn phù hợp với bản thân, còn Lam Khê Thiên thì mặc chiếc váy bông màu xanh lam, bật lên vóc người nhỏ nhắn xinh xắn vô cùng tinh tế.

Đợi đến khi hai người trang điểm hoàn tất, rồi đi tới xe ngựa của Lam phủ đỗ ngoài, quả nhiên y như các nàng dự đoán, bất luận các nàng giục thế nào, ả nữ nhân Lam Lăng Nguyệt luôn luôn xuất hiện vào thời khắc cuối cùng.

Chờ tiệc trà sắp bắt đầu, Lam Lăng Nguyệt mới lười nhác từ trong uyển đi ra, nàng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nhân vật chính tại Hồng Môn yến* là mình rồi, chẳng qua gần đây thật sự nhàn rồi chẳng có gì làm, chẳng thà tới dự góp vui, nhìn xem Sở Lưu Ly muốn chơi trò gì, trong túi bách bảo của Quý Y nàng luôn có sẵn muôn vàn độc hoàn, hơn nữa trước khi đi đã uống Bách Thanh hoàn có công năng giải bách độc.

(Hồng Môn yến: Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ.)

Lúc Lam Lăng Nguyệt xuất hiện trước mặt Lam Khê Thiên và Lam Ngữ Yên, khoe miệng Lam Ngữ Yên hơi khẩy nhẹ, về mặt khinh bỉ nhìn Lam Lăng Nguyệt.

“Mắt của ngươi nhìn đi đâu thế, muốn mù à.” Lam Lăng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Lam Ngữ Yên, rất khó chịu ánh mắt nàng ta nhìn mình.

“Ngươi ăn mặc trang điểm như đi tham dự đại hội võ lâm ấy, khó coi như vậy mà đi tham dự tiệc trà, ngay trước mặt nhiều danh viện quý tộc như vậy thật sự là làm mất mặt Lam gia chúng ta.” Lam Ngữ Yên nhìn Lam Lăng Nguyệt mặc chiếc váy nửa bằng gấm màu đỏ cảm thấy chói mắt vô cùng, có lẽ đối với loại màu sắc tương tự như máu kia, khiến cho trái tim của nàng tắc nghẹt kinh khủng.

“Ngươi thật sự cho rằng ngươi là không tước xòe đuôi à, trang điểm đúng là một cặp với kỹ nữ xinh đẹp đầu bảng ở hoa lâu đấy, thời gian không còn

sớm nữa, không muốn đến trễ bị người ta chê cười thì lần lên trên xe ngựa cho ta.” Khí thế của Lam Lăng Nguyệt vinh viễn cao hơn mấy cấp so với Lam Ngừ Yên, dong chi tục phần*, chả có thú vị.

(Dong chi tục phần: dùng để chỉ những người con gái bình thường theo ý xấu.)

Lam Ngừ Yên vốn muốn chế nhạo Lam Lăng Nguyệt, lại bị nàng ta nói cảm thấy nhục nhã đỏ mặt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì, lúc nàng vẫn nung nấu ý định đánh trả thì bị Lam Lăng Nguyệt quát lớn một trận, có lẽ do hiện giờ cái chân bị nàng ta đập gãy đang chậm rãi hồi phục lại, đối với Lam Lăng Nguyệt, bản năng có chút kiêng dè, dù sao đến phụ thân cũng không làm gì được nàng, nếu như bây giờ mình mạo muội đắc tội nàng, vậy thì cuối cùng chịu tội vẫn là mình, sau khi an ủi bản thân như vậy xong, tâm trạng Lam Ngừ Yên thoải mái hơn nhiều.

Dọc đường đi cả ba người không ai nói chuyện với ai cho tới khi xe ngựa tới Sở phủ, ba người vừa xuống xe liền nhìn thấy đủ loại kiểu dáng xe ngựa dừng bên Sở phủ, chúng danh viện và các công tử ăn mặc đủ loại trang phục xinh tươi như hoa đang sôi nổi so bì hơn kém chuyện trò cùng nhau.

Sau khi ba người Lam Ngừ Yên và Lam Lăng Nguyệt cùng Lam Khê Thiên xuống xe ngựa, liền tách ra mà đi, bởi vì Lam Khê Thiên rất ít khi tham dự mấy loại gặp gỡ dạng này, nên lựa chọn theo Lam Ngừ Yên, mặc dù Lam Ngừ Yên là một nữ nhân chuyên làm hồng yệc, nhưng khả năng giao tiếp của nàng ta khá khá, bám theo nàng ta còn có thể quen biết được vài danh viện, suy tính trải lốt con đường sau này cho bản thân thật tốt.

Còn cách ăn mặc của Lam Lăng Nguyệt hoàn toàn không ăn nhập gì với chúng danh viện, trong tay còn cầm kiếm, hầu như có rất nhiều người nhỏ giọng xì xầm từ phía xa về nàng, không có ai tiến lên bắt chuyện.

Đang lúc Lam Lăng Nguyệt buồn chán chờ đại môn phủ Thừa tướng mở ra, Công Tôn Hạ cả người cảm bào màu xanh nhạt chậm rãi đi tới.

Lam Lăng Nguyệt ngửi được mùi vị quen thuộc, cau mày, ngẩng đầu lên nhìn thấy Công Tôn Hạ đang đi về phía mình, về mặt chán ghét xoay người, chuẩn bị cách xa hẳn ta một chút.

Chẳng qua khi nàng vừa nhắc chân chuẩn bị rời đi, lại bị Công Tôn Hạ nhìn thấu ý đồ của nàng, gọi nàng lại trước một bước.

“Vi sao Lam cô nương vừa nhìn thấy tại hạ đã rời đi rồi, hôm đó sau khi từ biệt ở hoàng cung, tại hạ suy đi nghĩ lại, vẫn chẳng nghĩ ra được đã đắc tội với Lam cô nương khi nào, tại sao Lam cô nương nhìn tại hạ cứ như nhìn thấy cừu nhân ấy, xin Lam cô nương giải thích nghi hoặc giúp tại hạ.” Về mặt Công Tôn Hạ thành khẩn, giọng điệu không nhanh không chậm, tựa hồ mong muốn Lam Lăng Nguyệt sẽ cho mình một lời giải thích.

“Công Tôn Hạ, bản tiểu thư chính là ghét ngươi, căm ghét ngươi, không có bất kỳ lý do nào, nếu như thật sự có lý do thì có lẽ chính là kiếp trước ngươi nợ bản tiểu thư, kiếp này bản tiểu thư tới đòi nợ.” Lam Lăng Nguyệt theo bản năng lui về phía sau hai bước, chính là cái khí chất nhả nhận bên trong, không mặn không nhạt này nên kiếp trước mới mê luyến, cuối cùng còn chôn chôn dưới nét dịu dàng này, Công Tôn Hạ không hề hay biết chính sự dịu dàng này của mình là lý do Lam Lăng Nguyệt căm hận.

“Lam cô nương hà tất phải hung hăng như thế, ngươi yên tâm bản hầu đối với hạng người lấy bé bặt lớn như ngươi cũng chẳng có hứng thú đâu, chiều muốn nghênh đón còn chống cự của ngươi, không có tác dụng gì với ta đâu, mấy câu chuyện bịa đặt kiếp trước nợ nần ngươi, Lam cô nương vẫn nên hạn chế nói thì tốt hơn.” Mặt của Công Tôn Hạ trong chớp mắt đỏ rần, nữ nhân này chẳng cho hẳn chút mặt mũi nào cả, dám ở trước mặt mọi người nói mình như vậy, chỉ là một đứa con gái nhà thương hèn kém, lại tưởng mình là Phụng Hoàng ư, Công Tôn Hạ không khỏi cất cao giọng, cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ muốn nghênh đón còn chống cự (dục nghênh hoàn cự).

Việc Lam Lăng Nguyệt và Công Tôn Hạ tranh cãi kéo tới không ít người vây xem, bởi vì Công Tôn Hạ là một trong những quý tộc mà đông đảo danh viện đều muốn được gả đến, chúng thiên kim ồn ào chỉ chỉ trỏ trỏ Lam Lăng Nguyệt, thậm chí còn chế nhạo Lam Lăng Nguyệt không hề có chút hấp dẫn, không có dáng vóc, mặt mũi càng không, có tư cách gì mà quyến rũ tiểu Hầu gia.

“Công Tôn Hạ, ngươi thật giống với trước đây khiến người ta buồn nôn, bụng dạ hẹp hòi, nhanh như vậy đã không chịu nổi rồi sao, muốn chó cùng bứt giậu hả, hôm nay bản tiểu thư lại không cảm theo đá cầu bông rồi, chẳng muốn chấp nhận với ngươi, thức thời mau rút xa khỏi ta một chút.” Khóe miệng Lam Lăng Nguyệt nhếch lên nụ cười lạnh, nhanh như vậy đã lộ nguyên hình, xem ra cũng chỉ đến thế.

“Ngươi nói cái gì?” Công Tôn Hạ đường đường là tiểu Hầu gia của Công Tôn phủ lại bị một con buôn hèn kém ví thành chó, cơn giận này hẳn nuốt xuống như nào đây, dễ dàng nắm trụ cổ tay của Lam Lăng Nguyệt.

Một màn này vừa vụt rơi vào mắt Âu Dương Mặc Thần đang sánh vai cùng với Dạ Tinh Vũ đi tới, nhìn cảnh tượng đông băng trong mắt, cảm giác của hắn vô cùng không thoải mái, tâm tình cũng trở nên hơi bức bối.

“Thần ca ca, đây không phải là Lam Lăng Nguyệt và Công Tôn Hạ à, ở trước cửa phủ thừa tướng lồi lõm kéo kéo, Lam Lăng Nguyệt này thật đúng là tiện nhân không biết giữ ý giữ tứ, đi khắp nơi quyến rũ.” Dạ Tinh Vũ nhận thấy hơi thở của Âu Dương Mặc Thần có chút biến đổi, liền nhân cơ hội nói xấu Lam Lăng Nguyệt, trực giác của nàng từ trước đến giờ đều rất chuẩn, từ sau khi nữ nhân Lam Lăng Nguyệt kia xuất hiện, nàng liền cảm thấy Thần ca ca có chút khác biệt, nguy cơ trước giờ chưa từng có, nàng tuyệt đối không cho phép nó xảy ra.

“Câm miệng.” Đột nhiên Âu Dương Mặc Thần cảm thấy cả người ngột ngạt kinh khủng, liền cời nút buộc trên cùng ra, khi hắn nghe thấy Dạ Tinh Vũ nói về Lam Lăng Nguyệt như vậy, trong lòng rất cáu giận, hất bỏ cái tay của Dạ Tinh Vũ đang dựa vào, nhanh chân đi về phía Lam Lăng Nguyệt, nữ nhân này đoạt mất nụ hôn của mình vào năm năm trước, bây giờ lại dây dưa lôi kéo một nam nhân, cần phải trừng trị một trận mới được.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt thấy mình bị Công Tôn Hạ tóm được cổ tay, xoay tay một cái, lại trở thành Lam Lăng Nguyệt tóm lấy Công Tôn Hạ.

“Bản tiểu thư cảnh cáo ngươi, đừng tiếp tục dùng chân chó của ngươi chạm vào ta nữa, dơ bẩn.” Lúc Lam Lăng Nguyệt buông cổ tay của Công Tôn Hạ

ra, vẻ mặt hết sức ghét bỏ.

“Nữ nhân nhanh như vậy đã chơi xong rồi, trên đường phố, trước mặt bao người lôi kéo, quả nhiên người chịu không nổi cô đơn.” Lam Lăng Nguyệt vừa mới vứt bỏ Công Tôn Hạ, phía sau liền truyền tới một giọng nói trầm thấp quen thuộc.

Vào lúc Công Tôn Hạ không cam lòng tính đánh lên Lam Lăng Nguyệt, Âu Dương Mặc Thần đã nhanh hơn một bước bắt được cánh tay đánh lên.

“Bản vương đang nói chuyện với Lam Lăng Nguyệt, ngươi là cái thá gì mà dám đánh lên chứ, rút ra xa cho ta, hôm nay nể mặt phụ thân Công Tôn Trí ngươi nên bản vương không đánh gãy ngươi.” Âu Dương Mặc Thần tự dung nổi giận, chẳng hiểu tại sao rất muốn chặt bỏ cái tay heo đã chạm vào cổ tay của Lam Lăng Nguyệt, nhưng lý trí vẫn chiến thắng kích động, dù sao lão hồ ly Công Tôn Trí vẫn còn có giá trị lợi dụng, hân tạm thời chưa thể ra tay với con trai của lão ta được.

Trong lòng Công Tôn Hạ hoảng sợ khi nhìn rõ người phía sau Lam Lăng Nguyệt là Quý vương Âu Dương Mặc Thần, sợ đến nỗi không kịp nhìn ánh mắt người xung quanh, lén vào trong đám người, hân có thể sâu sắc cảm nhận được sát khí bao quanh người Âu Dương Mặc Thần.

Còn những người vây xem thì từng người một hoảng sợ tranh nhau tiến vào phủ Thừa tướng, lúc này các nàng chẳng dám thở mạnh, người kia là quý vương đó a, mấy người vừa mới bình phẩm Lam Lăng Nguyệt càng sợ hãi không dám ngẩng đầu lên, tiểu Hầu gia còn sợ thành dạng kia, hướng hồ con tôm con tép bọn họ.

Chờ sau khi toàn bộ danh viên và công tử vào phủ Thừa tướng, lúc này ngoài phủ chỉ còn lại ba người Dạ Tinh Vũ, Âu Dương Mặc Thần và Lam Lăng Nguyệt, bởi vì Dạ Tinh Vũ vừa mới đắc tội với Âu Dương Mặc Thần nên chỉ lảng lảng đứng cách Lam Lăng Nguyệt và Âu Dương Mặc Thần một khoảng, nhưng ánh mắt lại gắt gao chăm chú nhìn Lam Lăng Nguyệt, hân không thể chọc xuyên hai cái lỗ trên người nàng.

“Thần vương vừa đến, lại dọa lui một đám lớn quần chúng vây xem.” Vẻ mặt Lam Lăng Nguyệt trêu chọc nhìn Âu Dương Mặc Thần, không biết vì sao hôm nay người này có vẻ khác thường, nhưng hình như vừa rồi hân xuất đầu lộ diện là vì mình, dường như nam nhân này vẫn luôn dây dưa với nàng từ lúc xuyên việt đến giờ.

“Ngươi thích bị vây xem lúc đang quyền rũ người khác lắm hả, nếu như thích đến thế, vậy bản vương sẽ cầm binh phù sai mười vạn đại quân đến vây xem.” Âu Dương Mặc Thần thấy Lam Lăng Nguyệt chẳng có vẻ gì cảm kích mình, trái lại còn chế nhạo hân, liền tưởng lầm là hân phá hủy chuyện tốt của nàng, trong lòng cảm giác bức bối càng sâu.

“Bản tiểu thư không phản đối, để mười vạn đại quân chứng kiến bản tiểu thư quyền rũ Quý vương Kim Hoa quốc như thế nào, chủ ý này không tệ đâu.” Lam Lăng Nguyệt tròn tròn mắt, thích thú tiến tới bên tai Âu Dương Mặc Thần, phả ra khí nóng, mê hoặc mười phần.

Hành động của Lam Lăng Nguyệt khiến Âu Dương Mặc Thần lập tức có chút bối rối, đặc biệt khi nàng vừa tiến tới bên tai mình, mùi hương trên cơ thể thoang thoảng, còn hơi thở ấm nóng kia, làm cho tai hân đỏ ửng lên.

Lam Lăng Nguyệt thấy tai và mặt Âu Dương Mặc Thần đỏ hết lên, trong nháy mắt buồn cười, hóa ra Quý vương còn có mặt đáng yêu đến vậy, hôm nay thật đúng là muốn há hốc mồm.

Âu Dương Mặc Thần bị tiếng cười của Lam Lăng Nguyệt làm cho sực tỉnh, bản thân lại bị nữ nhân này đùa giỡn lần nữa, suy nghĩ muốn cho nàng biết giả phải trả cho việc chọc tức này, chặn ngang ôm nàng vào trong ngực trước mặt mọi người, bởi vì đây là lần đầu tiên Âu Dương Mặc Thần ôm nữ nhân, động tác vô cùng lóng ngóng, hơn nữa sau khi ôm nàng vào trong ngực, bắt chước làm theo sựوتا tại Lam Lăng Nguyệt.

Àm âm~

Lam Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc của mình muốn nổ tung, chẳng cười nổi nữa, tim đập nhanh hơn, máu nhanh chóng dồn lên trên, mặt đỏ như trái táo chín, đây chính là tự bẽ mặt đập chân mình mà.

Mà hành động ái muội như vậy của hai người khiến Dạ Tinh Vũ gần như sụp đổ chạy tới, dùng toàn bộ sức lực tách hai người ra.

“Thần ca ca, tại sao huynh có thể bị tiện nhân này mê hoặc, huynh làm như thế chẳng phải có lỗi với muội ư.” Dạ Tinh Vũ giống như chính thất bị ruồng bỏ, không màng đến hình tượng khóc ầm lên.

Âu Dương Mặc Thần vốn đang nóng hết mặt này trong khoảng thời gian ngắn ngủi không biết phải kết thúc như nào, bị Dạ Tinh Vũ âm ỉ như vậy, trong lòng càng thêm căng thẳng.

“Ồ kia, ngươi mở miệng gọi tiểu nhân sao mà lưu loát thế, bản tiểu thư ti tiện được bằng ngươi ư, người không biết xấu hổ mới là thiên hạ vô địch, Dạ Tinh Vũ, nói thật cho ngươi biết bản tiểu thư chính là muốn mê hoặc Âu Dương Mặc Thần đấy, thế nào, tức giận hả, vậy ta sẽ cho ngươi tức chết.” Lam Lăng Nguyệt ghét nhất bị người khác gọi mình là tiện nhân, nữ nhân chết tiệt Dạ Tinh Vũ này, cứ tiện nhân tiện nhân réo không ngừng, cứ như một con chó điên không ngừng sủa ầm, Lam Lăng Nguyệt thuận thế liền làm ra một chuyện khiến bản thân hối hận cả đời, đột ngột hôn một cái lên trên mặt Âu Dương Mặc Thần, ra oai với Dạ Tinh Vũ.

“Ta phải giết ngươi.” Dạ Tinh Vũ phát điên xông tới Lam Lăng Nguyệt, tỉnh xé nát Lam Lăng Nguyệt, lúc này trông mắt đều đỏ ngầu, giống như bị ma nhập.

Âu Dương Mặc Thần bị Lam Lăng Nguyệt hôn, vậy mà không ghét, nhưng nghe đến đoạn nàng dùng mình để chọc giận Dạ Tinh Vũ, sắc mặt còn tím hơn quả cà.

“Hai người các ngươi cãi nhau đủ rồi thì câm miệng cho ta, Dạ Tinh Vũ, bản vương nói lại một lần nữa, cho tới bây giờ ta chưa từng để ý tới ngươi, thì làm sao có lỗi với ngươi được, còn âm ỉ lần nữa thì chạy trở về Dạ phủ đi.” Âu Dương Mặc Thần vô cùng phiền chán phốt lò hai người sắp đánh nhau đến nơi, sau đó nhanh chân rời đi, lòng hần phảng lảng năm năm lại một lần nữa bị Lam Lăng Nguyệt đảo lộn.

Tâm trạng Lam Lăng Nguyệt lúc này cũng ổn định lại, giờ mới nhớ lại bản thân vừa rồi không hiểu sao bị Dạ Tinh Vũ kích giận rồi xảy ra chuyện tiếp theo, lập tức cảm giác giống như mình bị sét đánh, trong vòng một ngày nàng đã cùng Âu Dương Mặc Thần tiếp xúc thân mật đến ba lần, càng kỳ lạ hơn chính là nàng lại cường hôn hần lần nữa, nghĩ tới những thứ này trong lòng giống như nổ oanh, thất kinh bát mạch giống như đang mở cuộc họp rồi tỉnh rồi mù hết cả lên, đây cũng là lần đầu tiên Lam Lăng Nguyệt có cảm giác không biết sai chỗ nào.

Mà lúc này viên thủy tinh của Dạ Tinh Vũ đã sớm bị Âu Dương Mặc Thần giấu nát, nàng ta gắt gao cắn đôi môi cánh hoa đổi theo bóng lưng Âu Dương Mặc Thần hồi lâu không lên tiếng, nàng đem mọi tội lỗi đổ lên đầu kẻ đầu sỏ Lam Lăng Nguyệt đã gây nên chuyện này, hôm nay nàng nhất định phải làm cho Lam Lăng Nguyệt thân bại danh liệt, nhất định phải làm cho ả ta chết không chỗ chôn, đáng lẽ ra nàng định từ chối đề nghị của Sở Lưu Ly, là bởi vì hôm nay nàng không muốn để lộ trò hề trước mặt Âu Dương Mặc Thần, nhưng hiện tại xem ra tất cả chẳng quan trọng nữa, chỉ cần có thể chinh chết Lam Lăng Nguyệt, tất cả chuyện nàng làm đều đáng giá.

Đội tất cả chúng danh viện và các công tử tới địa điểm tổ chức tiệc trà, Sở Lưu Ly cùng Sở thừa tướng và thừa tướng phu nhân mặc trang phục long lẫy đứng ở chính giữa, Sở Lưu Ly một thân váy bông màu trắng như tuyết quét đất bật lên thân hình tinh tế hoạt bát.

“Cảm tạ các vị đến dự tiệc trà hôm nay, bởi vì thời tiết lạnh lẽo, hiện giờ cũng đã vào cuối năm, chúng tỳ muội cùng với các công tử có rất ít thời gian để tụ hội, hôm nay hãy thỏa thích say sưa, ăn được uống được, chơi được.” Chất giọng thanh thúy của Sở Lưu Ly như dòng suối linh thiêng chảy vào tai mọi người, tất cả dôn dập đứng dậy chào hỏi lễ phép, đương nhiên trong những người này chỉ trừ ra hai tiểu chủ tử Lam Lăng Nguyệt và Âu Dương Mặc Thần.

Lam Lăng Nguyệt gặp đầu, hôm nay nàng đúng là không có hứng thú nghe nàng ta châm chọc này nọ, mau mau vào vấn đề chính, mau mau hoàn thành công việc, rồi nàng sẽ tới Quý Trung đường ngủ bù, khoảng thời gian gần đây ngủ không được ngon, hơn nữa vừa rồi ở ngoài phủ thừa tướng xảy ra biến cố nhỏ với Âu Dương Mặc Thần, hiện giờ nhớ lại hai má vẫn nóng bừng, rốt cuộc nàng bị sao mà hể cứ nhắc tới Âu Dương Mặc Thần như thể đang mọc lên một loại trái cấm, cảm giác như con nai ngơ ngác, không phải là yêu thích hần chứ, ý nghĩ liễu lĩnh này xuất hiện trong đầu của Lam Lăng Nguyệt, liền bị nàng nhốt giết ngay lập tức, nhớ tới từng đợt gió lạnh trên người tên kia, lắc đầu một cái, vẫn nên sáng suốt một chút.

Mặc dù Âu Dương Mặc Thần cách vị trí Lam Lăng Nguyệt khá xa, nhưng ánh mắt của hần như có như không rơi xuống người Lam Lăng Nguyệt, nữ nhân này lúc thì lắc đầu, lúc thì nhú mày, miệng không ngừng lẩm bầm tự nói, không biết đang giờ trò quý gì.

Lúc Âu Dương Mặc Thần nhìn Lam Lăng Nguyệt, bởi vì Lam Lăng Nguyệt có tập võ, tính cảnh giác cao hơn so với người bình thường, cảm giác được có người nhìn mình, chợt ngẩng đầu lên, vô tình bốn mắt nhìn nhau với Âu Dương Mặc Thần, sau đó đột ngột quay mặt đi.

Hai người đều làm động tác giống nhau, lúc bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chạm tới, đều lựa chọn cao ngạo quay mặt đi không nhìn đối phương.

Dạ Tinh Vũ đem hành động cùng nhau của hai người, tự ảo tưởng thành liếc mắt đưa tình, trong lòng hận ý càng đậm, không khỏi liếc mắt nhìn về phía Sở Lưu Ly, cho nàng ta một ánh mắt, rồi rời khỏi chỗ ngồi ở tiệc trà trước.

Sở Lưu Ly đương nhiên biết ý tứ trong mắt Dạ Tinh Vũ, xem ra nàng ta quyết định giúp mình, nếu như vậy, nàng sẽ có thêm vài phần chắc chắn đánh chết Lam Lăng Nguyệt rồi.

Mà lúc này Dạ Tinh Vũ một mình ở trong hậu hoa viên Sở tướng phủ bẻ ngắt những đóa hoa mai kia để trừ xả hận ý bập bùng trong lòng.

“Quận chúa, trời lạnh thế này, sao lại một mình sinh hờn dỗi ở hậu hoa viên, tức giận hồng người thì không có lợi đâu, tiện nhân vẫn luôn không có tự trọng như vậy, sẽ không vì chúng ta tức giận mà kim hãm lại.” Sở Lưu Ly mềm mại tiến đến, trong giọng mang theo khiêu khích.

“Ngươi thật sự có biện pháp triệt bỏ Lam Lăng Nguyệt?” Dạ Tinh Vũ lạnh giọng đặt câu hỏi, tính toán xác nhận lại một lần nữa.

“Tất nhiên, bên trong trà nhài và cao điểm đưa đến chỗ Lam Lăng Nguyệt đều bị ta hạ Trí Huyễn mị dược, ả ta chỉ cần ăn thì nhất định sẽ vào khuôn khổ.” Sở Lưu Ly tương đối có lòng tin với trù tính của mình.

“Nếu như ả ta không có việc gì? Ngươi đừng quên kiến thức và võ công của nữ nhân kia đều không thể xem thường, nếu như bị ả ta phát hiện manh mối, đoán rằng toàn bộ Sở tướng phủ của các ngươi sẽ bị liên lụy, đến lúc đó nếu như ngươi kéo bản quận chúa xuống nước, vậy ta sẽ không tha thứ cho ngươi đâu.” Dạ Tinh Vũ khá là không tin nhiệm Sở Lưu Ly, nữ nhân này vừa mới ngã nhào trong tay Lam Lăng Nguyệt xong đó thôi.

“Chỉ hiệu quả khi trà nhài và cao điểm dùng cùng với nhau, vừa rồi ta đã tận mắt nhìn thấy ả ta uống trà nhài rồi, chỉ cần nàng ta ăn thêm cao điểm tuyệt đối không xảy ra sơ xuất, ta phụ trách làm cho thanh danh của ả mất sạch, ta nghe nói quận chúa âm thầm đào tạo một nhóm ám vệ tinh nhuệ, không biết có thể giải quyết ả ta lúc ả ta chột vật trở về không, nguy tạo tự sát, ta nghĩ chuyện này không khó khăn với quận chúa chứ nhỉ.” Đây là nguyên nhân Sở Lưu Ly kéo Dạ Tinh Vũ vào, tuy rằng nàng muốn báo thù, nhưng bởi vì cha là thừa tướng không thể nào loạn chết người, thuê người giết sẽ bị tra được, nhưng Dạ Tinh Vũ có ám vệ chỉ nghe lời của nàng ta, hướng chỉ đường như nàng ta có ân oán với Lam Lăng Nguyệt còn sâu đậm hơn mình, hôm nay nàng có thể nhận ra có vấn đề trong ánh mắt của Lam Lăng Nguyệt và Thần vương.

“Tại sao bản quận chúa phải làm công cụ giết người cho ngươi,” Dạ Tinh Vũ dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía Sở Lưu Ly.

“Ha ha, quận chúa cũng có thể không đồng ý, chỉ cần ngươi cảm thấy kẻ tình địch Lam Lăng Nguyệt này sẽ không làm Thần vương thay lòng đổi dạ, ta

chỉ là có lòng tốt nhắc nhở quận chúa, bằng vào sự hiểu biết về nam nhân của ta, ánh mắt Thần vương nhìn Lam Lăng Nguyệt không giống với người khác, đó là cái nhìn ham muốn của nam nhân với nữ nhân.” Sở Lưu Ly không thể nghĩ ngờ đang khiêu khích ranh giới của Dạ Tinh Vũ, chỉ có như thế Dạ Tinh Vũ mới có thể đi theo sự chỉ phối.

Quả nhiên Sở Lưu Ly vừa dứt lời, lửa giận trong con ngươi của Dạ Tinh Vũ càng lớn, tay bấm sâu vào trong thịt, hận ý của nàng với Lam Lăng Nguyệt bị kích thích càng sâu thêm vài phần.

“Được, bây giờ ta sẽ phân phó sáu tên ám vệ âm thầm đợi lệnh. Bản quận chúa ghét nhất có đội hữu ngu như heo, ta hi vọng ngươi đừng để bản quận chúa thất vọng quá mức.” Cánh hoa mai trong tay Dạ Tinh Vũ tan tác rơi trên mặt đất, sau đó không thèm nhìn Sở Lưu Ly rời khỏi hậu hoa viên trước.

Nhìn bóng lưng Dạ Tinh Vũ, khóe miệng Sở Lưu Ly kéo lên một nụ cười như ý, đội hữu ngu như heo, con heo này còn không phải Dạ Tinh Vũ ư, bất quá hiện tại đang cùng thuyền với nàng ta, nàng đương nhiên phải nhìn, dù sao hiện giờ kẻ địch chung là Lam Lăng Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Hồi Kết (Phần 2)

Đến khi Sở Lưu Ly quay trở lại địa điểm diễn ra tiệc trà, rồi hỏi dò tâm phúc của mình là Liễu Nhi xem Lam Lăng Nguyệt có ăn cao hoa quế ngay trước mặt à ta không, nàng đặc biệt sai người điều tra được Lam Lăng Nguyệt thích nhất là cao hoa quế, cho nên hạ một phần độc vào trong đĩa đựng cao hoa quế ở bên phải à ta.

“Chủ tử, Lam Lăng Nguyệt trừ trà nhai trên bàn không động tới một miếng cao điểm nào trên bàn, nhìn cũng chẳng nhìn, đầu nghiêng ngả, hình như là đang ngủ gật.” Sau khi tiểu thư rời đi, cặp mắt Liễu Nhi nhìn Lam Lăng Nguyệt không chớp, nhưng à không hề nhìn sang cao điểm bên người lấy một cái.

Nghe thấy vậy Sở Lưu Ly tự nhiên có cảm giác buồn bực khi kế hoạch tiến hành chậm chạp, vì để cho Lam Lăng Nguyệt ăn cái đĩa cao hoa quế kia, nàng liền ổn định lại tâm tình, đứng lên, lạnh lạnh cười nói: “Món cao hoa quế, cao điểm bên tay phải của các vị, do gia mẫu tự tay làm vào sáng sớm, mùi vị thơm ngọt tươi mát, kết hợp thêm trà nhai có thể nói là tuyệt phẩm, nếu như các vị không chê, có thể dùng thử qua một chút xem.”

Lúc Sở Lưu Ly nói như vậy, mọi người bên dưới chỉ biết tán gẫu mới chú ý tới chiếc đĩa nhỏ bên tay phải, thấy là do chủ nhân gia tự tay làm, mặc kệ có thích hay không tất nhiên là phải nể mặt, mọi người sôi nổi cầm cao hoa quế lên nhâm nhi thưởng thức.

Lúc Lam Lăng Nguyệt bị Sở Lưu Ly nhìn mình, đặt mắt lên cao hoa quế kia, ngửi ngửi mùi hương, quả nhiên khác với tất cả mọi người, xa như vậy cũng có thể ngửi được mùi vị, nhìn Sở Lưu Ly lấp lánh nhìn lên phần của mình, nàng ăn, lại không ăn, cầm lên đặt xuống, đặt xuống lại cầm lên, mấy lần lên xuống như thế thật sự kéo căng trái tim nhỏ của Sở Lưu Ly.

Đội đến khi Lam Lăng Nguyệt hết hứng đùa giỡn, liền theo sự sắp đặt của nàng ta ăn mười chiếc cao hoa quế xinh đẹp kia, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Lưu Ly, nhìn niềm hưng phấn khó giấu nổi của nàng ta, thiếu điều không nhảy cẫng lên thôi, chẳng lẽ nàng ta không biết trên thế giới này còn có người có Bách Thanh hoàn có thể giải trăm loại độc ư, đoán chừng cả đời này nàng ta cũng chẳng biết được người đó chính là Lam Lăng Nguyệt nàng.

Ăn xong cao hoa quế, làm bộ trúng độc, bụng đau về mặt thống khổ, giống như nhận ra được có chỗ nào không đúng, chột vạy đứng lên từ nơi không đáng chú ý, cố gắng trốn chạy.

Lam Ngừ Yên cảm thấy Lam Lăng Nguyệt khác lạ, suy nghĩ một chút cũng biết người chính nàng ta là Sở Lưu Ly, nàng tò mò không biết Sở Lưu Ly tính làm nhục Lam Lăng Nguyệt như thế nào nên sau khi Lam Lăng Nguyệt và Sở Lưu Ly rời đi, len lút bám theo sau Lam Lăng Nguyệt.

Âu Dương Mặc Thần thấy chớp mắt một cái đã không thấy Lam Lăng Nguyệt đâu, chau mày, nghĩ thầm nữ nhân này thật đúng là không chịu ngồi yên, chạy loạn khắp nơi, liền đứng dậy, lấy lý do trong này quá bức bí, thoát khỏi Dạ Tinh Vũ, đi tìm Lam Lăng Nguyệt.

Lúc Lam Lăng Nguyệt đơn độc đi tới bên rìa một rừng trúc nhỏ, tựa lưng vào tảng đá bên cạnh, hít thở mùi vị trong lành của rừng trúc, đáng tiếc một mảnh rừng trúc tràn đầy sức sống, lại lớn lên ở Sở tướng phủ chương khí mù mịt này, thế nào cũng bị vấy bẩn.

“Lam Lăng Nguyệt sao ngươi lại một mình chạy đi thế, chẳng lẽ thân thể không thoải mái, thấy sắc mặt của ngươi có chút kỳ lạ, có phải cảm thấy có chút cô đơn, có chút trống trải không, nếu đã tới phủ Thừa tướng của ta, ta nhất định sẽ chiều đãi ngươi thật tốt, tại đây đã chuẩn bị cho ngươi hai tên hầu nữ cường tráng, hôm nay để cho bọn họ hầu hạ ngươi thỏa thích nhé.” Sở Lưu Ly vừa nói vừa ra hiệu cho hai gã nam nhân vạm vỡ tiến lên một bước, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn.

Lam Lăng Nguyệt miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn hai gã nam nhân xấu đến kinh tâm động phách*, một gã thì miệng méo mắt lác, một gã mặt đỏ cộng thêm nửa mặt lở loét thâm đen, thật vất vả cho Sở Lưu Ly đã dốc hết tâm huyết tìm cho mình hai đóa hoa lạ kỳ cực phẩm này, đặc biệt lúc hai đóa hoa lạ này mở ra cái miệng rộng răng vàng nhìn mình đăm đăm, thở ra mùi vị hôi thối như xác chết thật khiến cho Lam Lăng Nguyệt có loại kích động muốn phun ới hết ra.

(Kinh tâm động phách: chấn động lòng người.)

“Thật đúng là khiến Sở tiểu thư phí tâm, nhưng mà sợ rằng, ta không có phúc hưởng thụ hai tên cực phẩm này, người vẫn nên tự sản tự tiêu đi.” Lam Lăng Nguyệt mặt mũi đứng dậy từ trên tảng đá, lấy ra ba viên nhỏ Bách Sinh mị từ chiếc bình ngọc màu trắng trong túi bách bảo, hai viên ném vào miệng hai gã tôi tớ xấu xí đang nhếch miệng lên thêm thưởng ở xa xa, viên còn lại tự mình tách miếng Sở Lưu Ly, dút vào miệng của nàng ta.

“Người không trúng độc? Người cho ta ăn cái gì vậy, khụ khụ.” Về mặt Sở Lưu Ly kinh hoàng, thần tình của Lam Lăng Nguyệt đã khôi phục lại tự nhiên, về mặt ung dung đầu giống trúng độc, bưng bình trong ngực, có loại cảm giác bị người tính kế, không ngừng muốn nhổ ra thứ Lam Lăng Nguyệt nhét vào trong miệng mình.

“Đừng phí sức tốn hơi, đồ của bản tiểu thư vào miệng sẽ tan lập tức, vở kịch này nếu như ta không diễn sinh động một chút làm sao biết người muốn làm trò gì, cố gắng hưởng thụ bữa tiệc đồng cung do chính mình chỉ đạo đi nhé, chờ bản tiểu thư kiểm tra loại dược năm tiếng này rồi lại đến tiếp, lần sau nếu muốn được sung sướng dẽ mê nhớ tìm bản tiểu thư nhé, dược liệu nhanh chóng phân lượng đầy đủ, gói cho người hai cái là đủ.” Trong khi Lam Lăng Nguyệt kiểm tra số lượng, vẫn không quên chăm bẵm loại hàng tồn kho xui xẻo Sở Lưu Ly.

Năm tiếng vừa dứt, ánh mắt Sở Lưu Ly cũng trở nên mê dại, hơn nữa còn phát ra vài tiếng rên rỉ tràn ngập sắc dục, âm thanh như vậy, dẫn tới hai tên xấu nô kia đột nhiên nhào tới Sở Lưu Ly, động tác lôi kéo quần áo vô cùng thô bạo, nhưng Sở Lưu Ly lại bày ra dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ say đắm.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Lam Ngữ Yên trốn phía sau tảng đá âm thầm sợ hãi, nàng không khỏi lui về sau hai bước toan chạy trốn.

“Thế nào, muội muội đã tới, lại chỉ muốn xem cuộc vui thôi hả? Ta cảm thấy người thích hợp diễn kịch hơn đó, chỉ bằng người cũng tới bổ sung nhân số, xem như là tỷ tỷ ta tặng cho người một phần đại lễ.” Lam Lăng Nguyệt biết Lam Ngữ Yên đi theo mình từ lúc bắt đầu, nàng ta không phải vẫn muốn cười nhạo mình, đẩy mình vào chỗ chết sao, vậy thì hôm nay nàng sẽ phá hỏng trình tiết của nàng ta, cái chân bị đánh cho tàn phế có thể chữa trị, màng trinh bị phá rồi chính là tàn hoa bại liễu.

“Người muốn làm gì? Ta chẳng nhìn thấy cái gì cả, cũng sẽ không nói điều gì.” Thân thể Lam Ngữ Yên dừng lại, thiếu chút nữa ngã nhào lên trên mặt đất, Lam Lăng Nguyệt như vậy thật sự quá mức đáng sợ.

“Không phải theo người.” Lam Lăng Nguyệt không chờ Lam Ngữ Yên kịp phản ứng lại đã lấy ra một viên trong bình ngọc trắng nhét mạnh vào trong miệng Lam Ngữ Yên, sau đó ném Lam Ngữ Yên tới bên cạnh một tên xấu nô.

Bởi vì có thêm Lam Ngữ Yên, mức độ chiến đấu của bốn người càng lúc càng hăng, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, Lam Lăng Nguyệt thì lại hí mắt ngồi lên tảng đá phía sau, thỉnh thoảng liếc qua, đây là loại phim bị giới hạn (độ tuổi) đó nha.

Mà Âu Dương Mặc Thần tìm tới nơi phát ra âm thanh, lúc hắn nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt gương mặt nhìn không dời cảnh tượng dơ bẩn này, có loại kích động muốn chém hết bốn kẻ trước mắt này.

“Xem hay không?” Âu Dương Mặc Thần như u hồn xuất hiện phía sau Lam Lăng Nguyệt, trong lời nói mang theo tức giận thăm dò.

“Sao người lại tới đây, ta chẳng làm chuyện gì cả.” Lúc Lam Lăng Nguyệt phản ứng xoay người lại nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần đột ngột xuất hiện giống như ma quỷ, có loại cảm giác làm chuyện xấu bị người ta bắt được, trong khoảng thời gian ngắn nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

“Khẩu vị của người đúng là nặng, ta cảm thấy chúng ta nên đổi chỗ khác rồi nói chuyện.” Âu Dương Mặc Thần tức giận, nữ nhân này vậy mà lại nhìn hai tên xấu nô trần truồng, phút chốc liền nổi trận lôi đình, bản thân hắn cũng không biết nổi bức tức này đến từ đâu mà lớn như vậy, kéo Lam Lăng Nguyệt nhảy lên phía trên rừng trúc rồi bay ra ngoài.

Ở ven hồ nhỏ bên ngoài rừng trúc thì dừng lại, kéo Lam Lăng Nguyệt ném vào trong hồ nước lạnh băng, mà hắn cũng vì cơ thể khô nóng nhảy vào theo.

“Âu Dương Mặc Thần, con mẹ nhà người bị bệnh tâm thần à, rốt cuộc kiếp trước lão nương tạo nghiệt gì, ta đào phần mộ tổ tiên nhà người hay đoạt vợ của người, mà người đối xử với ta như thế sao?” Bị Âu Dương Mặc Thần ném vào trong nước lạnh, kéo theo cao được dịch dung trên mặt, bởi vì nàng mới chế tạo ra, còn chưa đạt tới mức hoàn hảo, sợ nhất gặp phải nước lạnh dưới không độ, bị ngâm trong nước lạnh, trong nháy mắt gương mặt dịch dung lỏng lẻo đi rất nhiều.

Âu Dương Mặc Thần ngẩng đầu lên, vuốt nước lạnh trên mặt xuống, nhìn gương mặt giận tím tái nhìn mình chăm chăm của Lam Lăng Nguyệt, mặt nàng hơi sưng phồng, hơn nữa tựa như có chút không đồng đều, đôi mắt bén nhọn của Âu Dương Mặc Thần phát hiện màu da ở một bên tai của Lam Lăng Nguyệt dường như còn trắng mịn hơn phần dung nhan trên mặt, phát hiện này khiến Âu Dương Mặc Thần không khỏi sùng sốt, chẳng lẽ nữ nhân này dịch dung.

“Người nhìn ta làm gì, đừng tưởng rằng người không mở mồm giả cảm giả điếc ta sẽ bỏ qua cho người, hôm nay người không trả phí tổn thất tinh thần cho ta, lão nương sẽ phá bỏ cả Thần vương phủ của người, lấy làm củi đốt.” Bởi vì Lam Lăng Nguyệt bị chọc tức không hề nhẹ, hoàn toàn không nhận ra sự khác thường trên gương mặt của mình.

“Lam Lăng Nguyệt, vậy mà người lại dịch dung ư?” Âu Dương Mặc Thần chưa hề hé môi, nhìn chăm chăm vào Lam Lăng Nguyệt, chậm chậm lạnh giọng hỏi. Lam Lăng Nguyệt bị hai chữ dịch dung làm cho hơi run rẩy, vô thức sờ sờ mặt mình, rộng thùng thình, không khỏi kinh hô một tiếng không ổn rồi, đây là đoạn mào đầu cho việc bại lộ thân phận, bất chấp tính sổ với Âu Dương Mặc Thần, theo bản năng muốn tới bên hồ chạy trốn.

Nhưng dù sao luận về võ công cũng không sánh bằng Âu Dương Mặc Thần, đang lẩn trốn, mặt nạ dịch dung vẫn bị Âu Dương Mặc Thần “lỡ tay” xé xuống, đợi đến khi mặt nạ bị kéo xuống kia, Âu Dương Mặc Thần tròn tròn mắt, hóa ra nàng chính là Quý La Sát, là nữ nhân mà hắn cảm thấy rằng chính là nàng, quả nhiên là nàng, lúc này hắn nói không nên lời cảm giác trong lòng rốt cuộc là mừng vui hay là tức giận vì bị lừa gạt, chỉ là hình ảnh này

hoàn toàn in sâu vào mắt hắn, tới tận tim của hắn, bất tri bất giác, nữ nhân này đã mọc rễ nảy mầm trong lòng của hắn, cũng vào thời khắc này, bị nước lạnh làm cho tỉnh táo, rốt cuộc hắn mới suy nghĩ rõ ràng tội cùng bản thân mình bị sao.

“Vẫn bị người phát hiện được.” Lúc này Lam Lăng Nguyệt không còn vẻ vênh váo đắc ý như vừa nãy nữa, ngược lại là bộ dạng như một con hồ ly thất bại.

“Đúng, hồi tám tuổi trêu chọc bản vương, bản vương liền nhận ra, kiếp này sẽ cùng người dây dưa không rõ.” Trong lời nói của Âu Dương Mặc Thần như thể đang phân trần, nhưng lại bày ra bộ dạng không tình nguyện.

“Vây ra người cũng biết người năm đó là ta, kỳ thực ta có thể giải thích chuyện này, năm đó không phải là ta cố ý, chỉ là quá vô tình, hơn nữa khí tức trên người của người quá lạnh lẽo, làm ta tưởng người muốn giết ta nên mới chuồn mất.” Bấy giờ Lam Lăng Nguyệt chỉ muốn tìm một cái hốc cây rồi chui vào thôi, bất chấp cả người ướt nhẹp.

Mà khô nóng trên người Âu Dương Mặc Thần cũng vì ngâm trong nước lạnh mà dần khôi phục lại bình thường, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Lam Lăng Nguyệt thêm một tia nóng rực.

“Năm đó cho dù ta không cần thận hôn người, vậy thì lúc người độc phát ta đã cứu người một mạng đó thôi, coi như chúng ta huề nhau, hiện giờ cả người bản tiểu thư đều ướt đầm phải về thay quần áo, em gái người nếu như ta bị cảm lạnh đến lúc đó sẽ tìm người tính sổ.” Lam Lăng Nguyệt bị Âu Dương Mặc Thần nhìn trong lòng giống như bị tiểu Hòa nhi cào gãi, nàng phải nhanh chóng chạy thoát khỏi nơi này, nhiệt độ hồ nước này thấp kinh khủng, y phục đều muốn đông cứng rồi, huống hồ mặt nạ dịch dung của nàng cũng không thể dùng được nữa, nán ná thêm sẽ bị bại lộ.

Lam Lăng Nguyệt nói xong cũng không nhìn Âu Dương Mặc Thần, lấy ra khăn lụa che mặt, rồi nhún người bay ra từ phía sau rừng trúc, chẳng còn tâm trí mà nhìn đám đông đang vây xem cảnh xuân phơi phới đại chiến bốn người, cùng với hai tra nữ đã mất sạch trinh tiết Sở Lưu Ly và Lam Ngữ Yên đầu tóc rối bù, hai mắt trông rỗng vô thần, nàng vắt qua từ ngọn của một cây trúc như chuồn chuồn lướt nước, giống như sợ bị người ta nhìn thấy, nhanh chóng biến mất phía trên rừng trúc.

Mà Âu Dương Mặc Thần thì lại theo sát phía sau Lam Lăng Nguyệt, tóc cũng lộn xộn, trên y phục vẫn còn nhỏ nước, hắn không ngờ Lam Lăng Nguyệt cứ như vậy mà trốn, đáng ghét, trêu chọc hắn xong sao có thể cứ như vậy là thanh toán xong phẳng chứ.

Hành động của hai người một trước một sau rời khỏi rừng trúc bị ám vệ của Dạ Tinh Vũ núp trong bóng tối nhìn rõ mồn một, sau khi hai người rời đi, hắn liền đi bẩm báo cho Dạ Tinh Vũ đang chen lẫn trong đám người chứng kiến Sở Lưu Ly chật vật.

Dạ Tinh Vũ thấy kế hoạch của Sở Lưu Ly chẳng những không thành công mà còn khiến nàng ta mất sạch trinh tiết và danh dự, giờ còn bị bắt tại trận kích động gào khóc như phát điên, sắc mặt của Lam Ngữ Yên thì trắng bệch, hơn nữa còn cười ngây ngô về phía đám người đang chỉ chỉ trỏ trỏ, giống như ngớ ngẩn, mà hai tên xấu nọ kia đã bị Sở Bắc cho một nhát kiếm xuyên tim mà chết, hiện trường bạo lực máu tanh, khiến người vây xem trong chớp mắt tất tiếng yên lặng. Không kim nổi mà bước lùi.

Mà lúc này Dạ Tinh Vũ đang núp ở trong góc bên cạnh.

“Chủ tử, thuộc hạ vừa nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt và Thần vương hai người rời khỏi từ phía sau rừng trúc, y phục của hai người đều xộc xệch, chắc hẳn đã phát sinh chuyện gì ở hồ nhỏ phía sau rừng trúc.” Sau khi ám vệ tìm được Dạ Tinh Vũ thấp giọng bẩm báo.

Dạ Tinh Vũ nghe được tin tức Lam Lăng Nguyệt và Thần vương vùng trộm, ngọn lửa ghen ghét bùng lên dữ dội, gân xanh trên tay nổi rõ, thứ nàng không chiếm được, nếu người khác dám tranh giành nàng sẽ băm vằm kẻ dám tranh giành kia.

“Truyền mệnh lệnh của ta, bảo sáu tên sát thủ chờ trong ngõ hẻm giết chết Lam Lăng Nguyệt, xách đầu tới gặp bản quận chúa.” Dạ Tinh Vũ rít khe với ám vệ bên cạnh.

“Chủ tử, như vậy có quá mức phô trương không, dễ bại lộ, thỉnh ngài bớt giận, bản bạc kỹ lưỡng.” Ám vệ cảm thấy hành động này quá mức phô trương, nhưng gã vừa mới nói xong, ánh mắt lạnh băng của Dạ Tinh Vũ quét tới, khiến gã run sợ, không dám nhiều lời nữa, đành nhắm mắt đi hạ lệnh.

Sáu tay sát thủ nhận được mật lệnh ám sát âm thầm bám theo sau ngay khi Lam Lăng Nguyệt rời khỏi phủ Thừa tướng, tìm kiếm cơ hội thích hợp để ra tay.

Khi Lam Lăng Nguyệt hơi thấm mệt nghỉ ngơi trên một mái hiên, bọn họ cảm thấy thời cơ đã tới, ào ào vây quanh Lam Lăng Nguyệt tính dùng phương thức vây đánh để đoạt tính mạng của nàng.

“Các người là ai, bản tiểu thư chưa va chạm gì nhiều, hình như không có kẻ thù nào, các người định bụng lấy sáu đánh một ư?” Lúc này Lam Lăng Nguyệt vừa mới lấy lại hơi, đã bị sáu tên hắc y nhân che mặt vây lại, đương nhiên cho rằng sáu người này là biện pháp dự phòng do Sở Lưu Ly sắp đặt.

“Bớt nói nhảm, đợi người tới chỗ diêm vương rồi hỏi đại danh của chúng ta.” Một tên hắc y nhân dẫn đầu nói xong liền nhắm vào vị trí tim của Lam Lăng Nguyệt, định dùng một chiêu kiếm vào đúng nơi.

Nhưng Lam Lăng Nguyệt đâu phải người dễ đối phó như vậy, mặc dù quả thật hôm nay tiêu hao thể lực không ít, nhưng nàng cũng sẽ không đặt sáu tên này vào trong mắt, ngay khi kiếm chỉ cách mình vài cm, liền rút ra hàn băng kiếm, vừa cản lại, vừa thuận thế chém vào cổ tay của kẻ đang đâm về phía mình.

Chẳng qua võ công của sáu người này không phải hạng xoàng, trái lại có chút giống với đại nội cao thủ, điều này làm cho Lam Lăng Nguyệt hơi nghi ngờ,

đường như không phải Sở Lưu Ly có thể xin ra tay, bất đắc dĩ, bản thân đang bị địch bao quanh, có lợi hại thế nào đi chăng nữa, cũng rất khó lành lặn ở tình trạng sáu đánh một này. Chỉ có thể dùng chiến thuật chu toàn để độ sức với sáu người bọn họ.

Khi Âu Dương Mặc Thần tới, Lam Lăng Nguyệt đã lâm vào yếu thế, nếu như lực tập trung có một chút buông lỏng sẽ có thể bỏ mạng, hấn cho rằng sao nữ nhân này có thể bị người bắt nạt được, lạnh giọng hét lên một tiếng rồi bỏ xuống một chưởng, tên sau lưng Lam Lăng Nguyệt trực tiếp bị đánh nát sọ, mất mạng trong chớp mắt.

Chưởng phong lạnh lẽo này khiến năm tên sát thủ cảm nhận được sự túng bách pha thêm chút sợ hãi chưa từng có, khi nhìn rõ người tới là Thần vương, đương nhiên bọn họ không dám xuống tay giết Thần vương, trước khi Âu Dương Mặc Thần ra tay lần nữa, tất cả vận dụng hết nội lực đâm về phía Lam Lăng Nguyệt, lúc này nội lực của Lam Lăng Nguyệt đã không còn là bao, khi năm thanh kiếm sắc đánh về phía mình, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên Hàn Băng kiếm không cách nào chặn nổi, lùi về sau vài bước, mà Âu Dương Mặc Thần cũng tức tốc ôm lấy eo của Lam Lăng Nguyệt, mạnh mẽ dùng chưởng Phích Lịch đông kết lại nội lực trong năm thanh kiếm sắc của năm người kia ném rơi xuống đất, bởi vì gấp rút khiến hỏa công tâm, nội lực của Âu Dương Mặc Thần cũng bị hao tổn nghiêm trọng, dù sao hấn vừa mới trải qua độc phát, nội lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, việc cưỡng ép dùng nội công này đã làm tổn thương tới phổi, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt cũng trở nên vô cùng trắng bệch.

Mà năm tên sát thủ kia cũng bởi vì bị kiếm sắc bạt trả, đều bị trọng thương, thừa dịp lực chú ý của Âu Dương Mặc Thần đặt hết lên người Lam Lăng Nguyệt, nhanh chóng tẩu thoát.

Sau khi nguy cơ được giải trừ, cái tay đang quán chặt lấy Lam Lăng Nguyệt của Âu Dương Mặc Thần bỗng nói lỏng, còn hấn thì khụy gối quỵ xuống đất, xem ra bị thương không nhẹ.

“Người sao vậy.” Lam Lăng Nguyệt giỡn ra khỏi ngực của Âu Dương Mặc Thần, vội vàng bắt mạch cho Âu Dương Mặc Thần, mạch tượng của hấn cực kì rối loạn, nội lực và chân khí không thông suốt, xem ra hấn đã cưỡng ép dùng nội công khiến tổn thương tới phủ tạng, nhớ tới tình cảnh vừa rồi hấn vì cứu mình mà không màng đến tính mạng, trong lòng vô cùng đau đớn, chắc hấn hẳn phải thích nàng lắm.

“Nơi đây có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, chúng ta phải mau mau rời khỏi chỗ này, ta bị nội thương cần tìm một nơi an toàn để chữa thương.” Âu Dương Mặc Thần yếu ớt dặn dò Lam Lăng Nguyệt.

“Người có chịu đựng, chúng ta sẽ xuống khỏi mái hiên, sau đó thuê cỗ xe ngựa về Quý Trung đường, ta sẽ không để người xảy ra chuyện đâu.” Giọng nói của Lam Lăng Nguyệt có chút khàn khàn, tràn đầy lo lắng.

Nhìn thấy Lam Lăng Nguyệt thu lại nét ngông cuồng, nét mặt lo âu, Âu Dương Mặc Thần gác lên vai của nàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hồi Kết (Phần 3)

Cỗ xe ngựa thuê được dừng lại ở cửa sau của Quý Trung đường, Lam Lăng Nguyệt gõ vài tiếng cũng không có người ra mở, giận dữ đá văng cửa sau.

Sau khi cửa bị đá văng, chỉ nghe rầm rầm, một bên cửa gỗ theo tiếng đổ xuống đất, trong nháy mắt bụi đất tung bay mù mịt, sau khi bụi đất tản ra, Lam Lăng Nguyệt đi Âu Dương Mặc Thần xuất hiện trong mắt mọi người.

Đồng Thanh Và Hạ Ca không khỏi giương to hai mắt nhìn, chỉ thấy chủ tử chật vật, hơn nữa Thần vương lại ở trong lòng của chủ tử, đây quả thực là một tin tức có sức bùng phát, hơn nữa cửa này lại bị chủ tử đá rụng xuống, xem ra hiện giờ tâm trạng của chủ nhân thật sự không tốt tí nào, các nàng vẫn là trốn xa một chút không nên tiến lên.

“Gõ cửa nửa ngày cũng không có người ra mở cửa, người giữ cửa ngày hôm nay là ai, đứng ra cho ta.” Lam Lăng Nguyệt lia đôi mắt lạnh một lượt, rồi dùng ánh mắt trên người của hai tên thủ vệ ngày hôm nay.

“Đường chủ tha mạng, tha mạng ạ, chúng ta đang chuẩn bị mở cửa thì ngài đã, sau này thuộc hạ nhất định thúc đẩy tinh thần người hầu.” Hai thủ vệ sợ hãi quỳ rạp xuống dập đầu.

“Chủ tử xin ngài bớt giận, chúng ta giúp ngài đỡ Thần vương, xem ra Thần vương bị thương không nhẹ, chúng ta trị thương cho hấn trước đã, đừng kéo dài thời gian nữa.” Đồng Thanh và Hạ Ca bước lên phía trước đi Âu Dương Mặc Thần thay cho Lam Lăng Nguyệt, hiện giờ chủ tử đang nổi nóng, chuyện gì cũng làm được, hai người vội vã dời đi tầm mắt của chủ tử.

Lam Lăng Nguyệt không nói thêm gì, thấy Âu Dương Mặc Thần được hai người dìu nâng tới được đường liền đi tới được đường.

Đầu tiên cho hấn uống thuốc trị liệu nội thương, rồi phân phó một dược đồng thay đổi y phục ướt đẫm trên người Âu Dương Mặc Thần, sau đó định đến băng thất dùng nội lực chữa thương thì bị khuyên can.

“Chủ tử, hiện tại thân thể của ngài cũng rất suy yếu không thích hợp truyền chân khí, Thần vương đã uống thuốc bổ thánh phẩm trị liệu nội thương, không có nguy hiểm gì, ngược lại nếu ngài không thay bộ y phục ẩm ướt này ra, sẽ sinh bệnh đó.” Đông Thanh thật sự nhìn không nổi chủ tử chớm yếu làm hại đến cơ thể của mình như vậy, tiền lên nhắc nhở.

Bị Đông Thanh nói như vậy, Lam Lăng Nguyệt không khỏi quay mặt đi chỗ khác, dường như bản thân đã lo lắng quá mức, may mà Âu Dương Mặc Thần vẫn nhắm mắt hôn mê, nếu không đúng là tự mình bôi nhọ mặt mình.

“Chuẩn bị nước nóng tắm rửa thay y phục cho ta, chờ sau khi hấn ta tỉnh lại thì bẩm báo cho ta.” Lam Lăng Nguyệt sau khi ổn định lại tâm tình, chấp tay ra sau lưng, không nhìn Đông Thanh và Hạ Ca liền rời khỏi sương phòng được đường.

Lam Lăng Nguyệt vừa rời khỏi, Hạ Ca thầm thì nói: “Đông Thanh, người có phát hiện từ khi chủ tử trở về đến giờ cứ kỳ kỳ sao ấy không, ánh mắt không hề rời khỏi Thần vương.”

“Đã sớm nhìn ra, đây là chủ tử động lòng phạm tục, chẳng qua Thần vương coi như có tài có mạo có quyền thế, xem như xứng lứa vừa đôi với chủ tử của ta.” Đông Thanh nguyền Hạ Ca một cái, sau đó khe khẽ nói.

Đợi cho hai người rời đi, Âu Dương Mặc Thần vẫn luôn nhắm mắt mở mắt ra, trong con ngươi đọng đầy sự ám áp, mặc dù hấn bị trọng thương, nhưng không đến mức hôn mê, hấn cố ý muốn thăm dò xem rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt có chút tâm ý gì với mình hay không, hiện giờ xem ra nàng cũng quan tâm đến hấn.

Loáng cái đã trôi qua bảy ngày, từ sau khi Âu Dương Mặc Thần tỉnh lại luôn lấy lý do dưỡng thương để ở li Quỷ Trung đường, mặc dù thường xuyên gây sự với Lam Lăng Nguyệt, nhưng quan hệ giữa hai người trở nên càng lúc càng kì diệu, chỉ là hai người đều là chủ tử cao ngạo, không ai nguyện ý chủ động xé bỏ lớp cửa sổ giấy này.

Ở ngày thứ bảy, rốt cuộc Lam Lăng Nguyệt chịu không nổi Âu Dương Mặc Thần mới bốn giờ sáng đã gọi mình dậy đi luyện kiếm, cặp mắt gấu trúc u oán hằm hè quát mắng: “Âu Dương Mặc Thần, bản đường chủ thấy nội thương của ngươi đã lưu thông tốt rồi, bốn đường chủ so kiếm cũng đã thấy bại n lần rồi, ngươi rút về Thần vương phủ cho ta, đừng có ở chỗ của bản đường chủ ăn chực uống chùa ép bức bản đường chủ nữa.”

“Ta vì cứu nàng mà bị thương, hiện tại chỉ mới phục hồi lại được một nửa, ta đánh với nàng nhanh cũng mất nửa canh giờ mới đánh bại nàng, nếu thật sự khôi phục hoàn toàn chỉ trong vòng mười chiêu thôi, còn thiếu rất nhiều, xem ra nội thương này cần ít nhất nửa tháng để tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian này làm phiền nàng rồi.” Sau khi Âu Dương Mặc Thần đánh bại Lam Lăng Nguyệt một lần nữa, vẻ mặt không e dè nói, rồi tới được đường ăn được thiện buổi sáng. Lam Lăng Nguyệt thì lại bày ra vẻ mặt ăn mướp đắng, đi theo sau Âu Dương Mặc Thần vào được đường.

Vừa mới uống được hai ngụm được thiện, Trầm Mai Tuyết ra ngoài đã lâu một hồi phờ phạc trở về, vẻ mặt âm trầm, chân mày từ lúc tiến vào đến giờ cũng chưa từng giãn ra.

“Có phải Trầm đường chủ đã tra ra được manh mối sự việc mà ta nhờ ngươi không?” Lam Lăng Nguyệt dò hỏi.

“Đúng vậy chủ tử, ở đây nói chuyện không tiện, hay là chúng ta tới nội các đi.” Trầm Mai Tuyết cảnh giác liếc nhìn Âu Dương Mặc Thần, cung kính nói.

“Được.” Lúc này Lam Lăng Nguyệt không hiểu sao tim đập dồn, rõ ràng đã sắp chạm tới chân tướng sự việc, nhưng nàng lại cảm thấy nỗi hoảng sợ không tên, giống như bí mật này sẽ liên quan tới gì đó.

“Uống xong rồi đi, nguội rồi sẽ không tốt.” Mặc dù Âu Dương Mặc Thần không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt của người kia liền biết không phải chuyện tốt, sợ rằng chốc nữa bẩm báo xong Lam Lăng Nguyệt lại ăn không vào, chỉ bằng nhanh chóng uống hết được thiện rồi hẵng đi.

Lam Lăng Nguyệt không hề mở miệng phản bác, mà hai ba ngụm uống hết được thiện, rồi theo Trầm Mai Tuyết đi tới nội đường.

Lúc bảy giờ sắc trời cũng âm đạm vô cùng, thỉnh thoảng phát lên tiếng sấm, Âu Dương Mặc Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, đoán chừng hôm nay sẽ đổ xuống trận mưa lớn.

Mà lúc này bên trong nội đường, Trầm Mai Tuyết quỳ trên mặt đất đưa cho Lam Lăng Nguyệt tập thông tin khó khăn lắm mới thu thập được, đến giờ trong lòng nàng vẫn băn khoăn, nàng không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nếu không đào sâu vào, vĩnh viễn trở thành bí mật có lẽ là điều tốt đối với chủ tử, dù sao bí mật bị vạch trần nhất định sẽ là nỗi đau tanh hôi mùi máu, không biết chủ tử có chịu nổi không.

“Chủ tử, nếu như có thể lựa chọn, thuộc hạ hi vọng ngài chọn lựa niệm phong chân tướng tám năm trước.” Trầm Mai Tuyết do dự mở miệng lần nữa.

“Bản đường chủ không thích lừa mình dối người, cho dù là vực sâu vạn trượng, ta cũng có quyền biết chân tướng.” Lam Lăng Nguyệt hơi hơi ổn định lại tâm tình rồi mở ra xấp giấy mỏng mà Trầm Mai Tuyết đưa cho mình.

Vốn Lam Lăng Nguyệt đã chuẩn bị tư tưởng, biết rõ thứ niệm phong giấu kín có thể sẽ khiến tê tâm liệt phế, nhưng sự thật sau khi xem xong vẫn là đầy dọa thương tích đầy mình, Lam Lăng Nguyệt không chấp nhận nỗi sự thật này đã xé vụn năm tờ giấy kia, như phát điên chạy ra ngoài.

Lúc này bên ngoài tiếng sấm càng lúc càng lớn, mưa to trút xuống ồ ạt, đập thẳng vào mặt Lam Lăng Nguyệt mà nàng không hề hay biết, trong một đêm nàng chẳng là ai cả, nàng phải trở về hỏi Trang ma ma, rốt cuộc nàng là ai, trong đầu không ngừng lặp lại những lời này hòng thôi miên bản thân quên đi sự tình tám năm trước, nhưng những con chữ trên tờ giấy mỏng như ma như quỷ chiếm cứ toàn bộ đầu óc của nàng, nàng giống như phát điên chạy về phía Lam phủ, ngay khi Lam Lăng Nguyệt chạy ra ngoài, Âu Dương Mặc Thần cuống cuống đuổi theo, bất chấp cầm ô, hấn chưa từng thấy Lam Lăng Nguyệt mất khống chế đến vậy, hấn sợ nàng xảy ra chuyện.

“Lão thiên gia, chuyện này rốt cuộc là sao a a ~.” Con mưa lớn chẳng chút kiêng dè nhấn chìm ký ức loang lổ vết máu ở Hoa đô, đôi mắt Lam Lăng Nguyệt mất phương hướng không chỉ một lần, nhưng ký ức của nàng lại càng lúc càng rõ rệt, ký ức bị niêm phong cất giấu kia bị chân tướng kích thích dần dần hiện ra, nhưng vẫn mơ hồ không rõ như cũ, chỉ một tràng tiếng khóc của tiểu hài.

Nàng vẫn để Trầm Mai Tuyết truy tìm chân tướng nhưng hóa ra lại thối nát đến vậy, tám năm trước, Lam Lôi Ngao chỉ là một thương nhân nho nhỏ, tám năm trước Hoàng thượng Âu Dương Diệp cải trang vì hành tẩu quán rượu mới mở của Lam Lôi Ngao, trong lúc vô tình thoáng nhìn qua Thu Nhược Thủy, liền nhất kiến chung tình, sau khi biết được Thu Nhược Thủy là thê tử của Lam Lôi Ngao, càng lúc càng say mê người thiếu phụ khuynh quốc khuynh thành này, cuối cùng dùng cái danh Hoàng thượng làm mồi nhử, vào ở Lam phủ, hơn nữa ép Lam Lôi Ngao cho Thu Nhược Thủy uống tình dược rồi cưỡng bức, đêm hôm đó trời mưa cũng lớn như thế này, đêm đó trong uyển của Thu Nhược Thủy chết không ít người, đêm đó nữ nhi của Thu Nhược Thủy tận mắt chứng kiến bị dọa ngất, hơn nữa sau khi hôn mê, lại bị Lam Lôi Ngao hạ độc, cuối cùng dưới sự van xin khổ sở của Thu Nhược Thủy, cuối cùng Lam Lôi Ngao không xuống tay giết, sau đó Trang ma ma dẫn theo nàng xuất hiện, còn rốt cuộc sau cùng đã xảy ra chuyện gì cũng chỉ có Trang ma ma biết, mà ký ức trong đầu nàng liên quan đến ngày đó vẫn mơ mơ hồ hồ, nhưng ít nhất Trầm Mai Tuyết xác thực một chuyện, nàng không phải nữ nhi của Lam gia, nàng là do Trang ma ma mang đến. Nàng muốn đi hỏi Trang ma ma, nàng muốn biết mình là ai.

Lúc Lam Lăng Nguyệt dùng cạn sức lực sắp về đến Lam phủ chợt thấy một chiếc áo khoác màu đen, hình dạng cực kỳ giống với Trang ma ma từ Lam phủ đi ra, hơn nữa còn lên lút thì triển khinh công nhún người bay về phía sau núi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Hồi Kết (Phần Cuối)

Lam Lăng Nguyệt không gọi bà, mà bám theo sau bà, nàng muốn biết rốt cuộc Trang ma ma che giấu điều gì, nàng muốn biết chân tướng, nàng không muốn sống như một con ốc.

Lam Lăng Nguyệt theo sát Trang ma ma tới sau núi, lúc này mưa đã ngớt đi rất nhiều, Lam Lăng Nguyệt núp sau đồng đá ở bên, xuyên qua tảng đá nàng nhìn thấy Trang ma ma đứng đối diện với một nữ nhân cũng mặc màu đen cả người.

“Hoàn nương, rốt cuộc ngươi đã chịu lộ diện, ta đã rất cực khổ tìm ngươi đó.” Đôi môi đỏ mọng quyến rũ của hắc y nữ tử ở trong làn mưa càng tăng thêm vài phần khát máu.

“Nhiều năm không gặp, ngươi vẫn nhiều lời vô ích như thế, thức thời thì thả Thu Nhược Thủy và Lam Lăng Hạo ra, hai người bọn họ vô tội, ngươi đã giết bừa bãi nhiều người vô tội nhiều năm rồi, Phong Thần ngươi không sợ sẽ gặp báo ứng ư.” Lúc này Trang ma ma đã xé xuống mặt nạ da người, lộ ra một gương mặt khác, gương mặt này kiểu mị không kém tí nào với mẫu thân, hóa ra Trang ma ma tên thật là Hoàn Nương.

Lam Lăng Nguyệt cảnh giác nhìn nữ nhân đối diện Hoàn Nương, thì ra mụ ta bắt mẫu thân và tiểu Hạo nhi để uy hiếp Hoàn Nương, mặc dù bọn họ đã không còn là người thân của nàng, nhưng nàng không muốn người đã cho nàng sự ấm áp bị tổn thương, định rời khỏi phía sau tảng đá cùng Hoàn Nương đối phó với mụ nữ nhân kia, chẳng qua nàng vừa định đứng lên, lại bị Âu Dương Mặc Thần cả người ướm sừng ngăn cản, nàng giật mình hấn đến từ bao giờ, vừa muốn mở miệng nói, lại bị Âu Dương Mặc Thần dùng động tác tay ra hiệu giữ im lặng.

“Tất cả chuyện này đều là do các ngươi dồn ép, nếu như xuống địa ngục tất nhiên ta phải kéo theo các ngươi, mau nói đứa con hoang kia đang ở đâu, có phải là con nhãi tên Lam Lăng Nguyệt không?” Phong Thần cười càng thêm điên loạn, sát ý trong con ngươi càng thêm nồng đậm.

“Thối quá đi, chủ tử nhà ta và công tử thật lòng yêu nhau, chính lòng ngươi tự biến thành ma, chính ngươi đơn phương, còn đổi tên mình thành Phong Thần? Phong Lệ Nhã đồ ả đàn bà độc địa, ngươi chẳng khác gì loại vứt chồng bỏ con, thậm chí còn tự tay hạ cổ độc lên đứa con rút ruột đẻ ra, ngươi nhất định sẽ bị thiên lôi đánh, những năm qua ngươi không có một chút hối hận sao?” Lúc này Hoàn Nương cũng bắt chước tất cả, giận dữ chỉ vào Phong Lệ Nhã mặc đồ màu đen cả người giống mình nhếch nhếch.

Rốt cuộc khi Phong Lệ Nhã nghe được mấy chữ tự tay đầu độc đứa con rút ruột đẻ ra bùng nổ, tức giận điều khiển kiếm bổ về phía Hoàn Nương, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Nghiệt chủng kia là nỗi sỉ nhục của ta, nó sống càng thống khổ, ta càng vui vẻ, ta chính là muốn cho Âu Dương Diệp biết hậu quả khi chiếm lấy ta, ta chính là muốn cho hắn nhìn thấy thân sinh cốt nhục của mình chịu đủ đả vật mà bất lực, ta muốn hai gã nam nhân đã ruồng bỏ ta và chiếm hữu ta nhận lấy cái giá phải trả thích đáng, ta sai chỗ nào chứ.”

Tiếng mưa rơi chen lẫn ân oán của hai nữ nhân, tiếng kiếm, nói lên mối thù oán giữa hai người, bên ngoài hai nữ nhân dùng mạng sống để giao đấu, thế giới hai người phía sau tảng đá lại hoàn toàn bị lật đổ, thân thể Âu Dương Mặc Thần run rẩy, khi nghe thấy Hoàn Nương gọi người có thân hình hắn quen thuộc kia là Phong Lệ Nhã, trong lòng hắn tồn tại một niềm hy vọng, hắn hy vọng nàng ta chỉ là ác nữ giống với người ngách nương dịu dàng của hắn, nhưng khi nghe được nữ nhân kia gọi ra tên của Âu Dương Diệp, hắn không còn cách nào tự dối gạt mình được nữa, hóa ra vị ngách nương mà hắn mong nhớ mười sáu năm không những còn sống, mà còn là đầu lĩnh của một tổ chức thần bí, hóa ra hắn chỉ là một công cụ để trả thù, càng khiến hắn đau khổ đến không thờ nổi chính là, người khiến hắn phải chịu sự đả vật dày vò mười sáu năm lại chính là người mẹ sinh ra mình, đây là sự mỉa mai lớn đến mức nào, xem ra hắn chẳng mạnh mẽ hơn Lam Lăng Nguyệt là bao, trở thành chạt vạt đến thế.

“Ngươi vẫn ổn chứ.” Lúc này thần trí của Lam Lăng Nguyệt đã khôi phục lại một ít, nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người cũng biết người bị hạ độc, bị

sử dụng như một công cụ bên trong là Âu Dương Mặc Thần, trong lòng không khỏi nhiều thêm vài phần thương xót.

“Quen rồi, ta chẳng tha bà ta đã chết.” Âu Dương Mặc Thần không biết cảm xúc hiện giờ của hắn nên dùng cái gì để hình dung, bị dả kích đến mất cảm giác máu di chuyển, hắn thật sự muốn chính miệng hỏi nữ nhân đã vứt bỏ mình những năm qua bà ấy sống yên lòng sao?

Vì Hoàn Nương bị nội thương trong mắt, Phong Lệ Nhã không ngừng ép sát, hạ quyết tâm muốn cùng ả ta cá chết lưới rách, ít nhất dọn sạch chương ngại cho tiểu chủ nhân, chỉ là nghĩ tới sẽ không thể gặp mặt tiểu chủ nhân lần cuối trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng dẫu sao chuyện nằm ngoài dự kiến, sau đó lấy ra hai kim châu* giấu trong tay áo, bên trong kim châu này có chứa kịch độc, chỉ cần nổ trên mặt đất, kẻ hít vào sau nửa canh giờ sẽ có thể mất mạng.

(Kim châu: Viên tròn màu vàng.)

Hoàn Nương thừa lúc Phong Lệ Nhã đắm thương tay của mình, về mặt thỏa mãn làm nổ một viên kim châu trên người Phong Lệ Nhã, chương khí độc kim châu bị hít vào phổi, trong chớp mắt Phong Lệ Nhã cảm thấy có chút choáng váng, lúc Hoàn Nương đang chuẩn bị cơ hội đâm xuyên trái tim của Phong Lệ Nhã, Âu Dương Mặc Thần cũng theo đó đi ra từ phía sau tảng đá, cho dù hắn làm bộ vô tình, nhưng không có cách nào trở mặt nhìn người sinh ra hắn chết trước mặt hắn, cuối cùng hắn vẫn xuất đầu lộ diện, ngay khi Hoàn Nương tính đâm xuyên trái tim Phong Lệ Nhã, chặt đứt đôi kiếm, bởi vì chương phong sắc bén, cũng đã thương Hoàn Nương, thân thể Hoàn Nương nhanh chóng ngã xuống.

Lam Lăng Nguyệt xông ra, đỡ lấy thân thể của Hoàn Nương, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Mặc Thần vô cùng phức tạp, tại sao hắn không để cho mình tự ý hành động, tại sao hắn vì cứu sinh mẫu độc ác kia mà đã thương Hoàn Nương.

“Tiểu thư, người đã đến rồi.” Lúc Hoàn Nương nhìn rõ người tới là Lam Lăng Nguyệt, thần sắc có một tia giãn ra, bà biết mạng mình sắp tận, chương phong vừa rồi của Âu Dương Mặc Thần đã đánh nát lục phủ ngũ tạng vốn đã lộn xộn của mình, bất quá trước khi chết có thể gặp được tiểu thư, bà không hối tiếc.

“Ha ha, thật sự là oan nghiệt, không giờ phút ta chết còn có thể gặp được nỗi si nhục lớn nhất trong cuộc đời ta.” Mặc dù Phong Lệ Nhã đã niệm phong lại mệnh môn của mình phòng ngừa độc khí lan rộng, nhưng đã quá trễ, độc khí của Hoàn Nương đã tiến vào ăn mòn kinh mạch toàn thân của mụ.

“Chỉ cần ngươi không chết trước mặt ta, chết ở đâu không đáng với ta.” Âu Dương Mặc Thần quay mặt đi không nhìn nữ nhân người không ra người quỷ không ra quỷ đã sinh ra hắn còn hăm hại hắn.

“Kỳ thật ta thật sự hối hận, lúc ngươi hai tuổi ta đã rất do dự, nhưng ngươi nhìn rất giống Âu Dương Diệp, cuối cùng ta vẫn không nhịn được, tự tay hủy hoại ngươi, ta không muốn mang theo oan nghiệt đi âm tào địa phủ.” Lúc Phong Lệ Nhã nhìn Âu Dương Mặc Thần, âm lãnh trong khóe mắt cũng chậm chậm rút đi, nàng chưa bao giờ hối hận vì hành động của mình, cuối cùng bà chọn lựa đẩy Âu Dương Mặc Thần ra, thôi thúc mẫu cô bên trong thân thể mình, từ vách núi phía sau nhảy xuống, dùng cách thức phát nổ chính mình để giải cô độc thất sắc tử trong cơ thể của Âu Dương Mặc Thần.

Mẫu cô theo thân thể phát nổ của Phong Lệ Nhã mà biến mất, sau khi thân thể Âu Dương Mặc Thần trải qua sự giãy vò của bảy loại màu đỏ cam vàng xanh lá đen xanh lam tím, cuối cùng về mặt cũng khôi phục lại bình thường, hắn nhìn nơi Phong Lệ Nhã nhảy xuống, hắn không hiểu động cơ để người phụ nữ kia làm vậy là gì, nhưng hắn biết bà ta thật sự hận chính mình, có thể nhận ra từ cách thức phá giải thất sắc tử độc.

Hoàn Nương nhìn Phong Lệ Nhã dùng cách thức này chết đi, cười vang, cuối cùng mối thù tám năm đã được báo, bởi vì quá kích động, không ngừng ho ra máu.

“Hoàn Nương, người cố chịu đựng, bây giờ ta mang người trở về.” Đối với Lam Lăng Nguyệt mà nói Hoàn Nương là người thân duy nhất của mình.

“Tiểu chủ nhân, ta đã không còn năng lực bảo vệ người, tiểu chủ nhân trưởng thành, ta cũng có thể an tâm báo cáo lại cho chủ tử, ta đã không phụ lòng chủ tử, tiểu chủ nhân không chỉ sống sót, còn rất ưu tú, khụ khụ, tiểu chủ nhân, đừng khóc, những điều Hoàn Nương nói tiếp theo người nhất định phải nhớ kỹ.” Hoàn Nương không ngừng ho, bà biết thời gian đã tận, muốn khi sắp chết có thể nói cho Lam Lăng Nguyệt chân tướng.

“Hoàn Nương, người nói đi, ta nghe.” Lam Lăng Nguyệt gạt lau nước mắt, lắng nghe lời của Hoàn Nương.

“Tiểu chủ nhân, mẫu thân ngài là thánh nữ của Thủy Mạn quốc, phụ thân thì lại là thái tử tiền nhiệm của Hỏa Linh quốc, bởi vì hai người bọn họ tự định chung thân, sinh ra người, sống ẩn cư năm năm, còn Phong Lệ Nhã là nữ nhi của quốc sư Hỏa Linh quốc, từ nhỏ đã thâm thương trộm nhớ phụ thân ngài, sau khi bị phụ thân ngài cự tuyệt cưới mụ ta, nên có ý định giết mẫu thân của người, hơn nữa lúc mẫu thân người, chủ tử của ta Thủy Mạt Nhi bị tộc nhân đuổi tới, trên đường truy sát bị Phong Lệ Nhã cướp giết, mẫu thân người dùng mạng của mình bảo vệ người, ta tiếp nhận dẫn theo người lúc đó mới năm tuổi chạy trốn tới Kim Hoa quốc, một đêm kia ta tận mắt nhìn thấy tất cả sự việc phát sinh ở Lam phủ, lúc ta cứu nữ nhi của Thu Nhục Thủy, con bé đã bị đánh thuốc, sắp chết, ta dùng thuật thôi miên, thôi miên ký ức của hai người các người, sau đó dùng Phá Nhan đan biến dung mạo của người giống y đúc của nàng, lúc này người mới có thân phận Lam Lăng Nguyệt, cuối cùng bé gái kia vẫn là bị độc phát mà chết, sau đó ta chôn con bé, lợi dụng thân phận ma ma theo hầu trước mặt người, tiểu chủ nhân, những năm này không phải ta có ý định giấu giếm người, chỉ là chuyện này không được phép sơ sẩy một chút nào, xin tiểu chủ nhân tha thứ.” Hoàn Nương tỉ mỉ thuật lại tất cả chuyện năm đó, bà không muốn mang theo chân tướng vào trong quan tài.

Sau khi Lam Lăng Nguyệt biết được bí ẩn thân thể của mình, khoảnh khắc oán giận Hoàn Nương tan thành bọt biển, bà đã vì mình mà hy sinh quá nhiều.

“Hoàn Nương, ta không trách người.” Lam Lăng Nguyệt yếu ớt nói ra, lúc này toàn bộ sức lực của nàng đều bị bí ẩn thân thể rút sạch.

“Có thể được tiểu chủ nhân tha thứ, đời này Hoàn Nương không hối hận, lệnh bài người đeo từ nhỏ là giáo chủ lệnh của Linh Sát, Hoàn Nương chết rồi, xin tiểu chủ nhân an táng Hoàn Nương dưới chân núi Thiên Sơn tông nơi Thủy Mạn quốc và Hỏa Linh quốc giao nhau, xem như là chấm dứt chấp niệm

cuối cùng trong lòng ta. Linh Sát là do chủ tử lập ra, hy vọng tiểu chủ nhân kế thừa Linh Sát.” Sau khi Hoàn Nương nắm chặt tay của Lam Lăng Nguyệt, nhắm mắt lại, tay cũng thuận theo trượt rơi xuống.

“Hoàn Nương...” Nương theo tiếng đông tổ ầm ầm trên trời, Lam Lăng Nguyệt tê tâm liệt phế lay lay Hoàn Nương, nhưng người đã bảo vệ mình tám năm qua không hề tỉnh lại, mưa to không ngừng nghỉ gột rửa vết máu loang trên đất, Âu Dương Mặc Thần đứng tại chỗ, lúc hắn biết sinh mẫu của mình đã giết sinh mẫu của Lam Lăng Nguyệt, chân của hắn như thể nặng tựa ngàn cân, giờ đây hắn và Lam Lăng Nguyệt đang càng lúc càng cách xa.

“Nguyệt nhi, kiềm chế đau thương, Hoàn Nương ra đi rất thanh thản, bà không muốn nhìn thấy nàng như này, ân oán đời trước, để con mưa lớn xóa đi toàn bộ, tiếp tục sống, chúng ta...” Âu Dương Mặc Thần nhìn thấy sự quyết tuyệt trong mắt Lam Lăng Nguyệt, hắn sợ, hắn đã không còn gì cả, vốn chống đỡ bằng niềm tin tìm được ngách nương, hiện tại chân tướng đã xé nát hắn, hắn chỉ còn Lam Lăng Nguyệt, nhưng hiện giờ dường như nàng sẽ không cho mình cơ hội nữa.

“Đừng nói nữa, người cảm thấy xảy ra nhiều chuyện như vậy chúng ta còn có thể ở cùng một chỗ sao? Chấn giữa chúng ta là ba sinh mạng đấy.” Lam Lăng Nguyệt cắt ngang Âu Dương Mặc Thần, trong lòng nàng biết tổn thương trong lòng Âu Dương Mặc Thần còn lớn hơn chính mình, hắn vô tội, nhưng hiện tại nàng thật sự rất khó để làm cho mình tỉnh táo lại, vừa nghĩ tới Hoàn Nương, Phong Lệ Nhã, còn sinh mẫu thân sinh ra mình nữa, ba sinh mệnh máu chảy đầm đìa phân cách hai người bọn họ, nàng không có cách nào để tiêu tan, không cách nào bước chân ra nổi.

“Ta có thể chờ, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, đó là người đời trước, chúng ta vô tội, ta sẽ đợi tới ngày nàng được giải thoát, một năm hai năm ba năm, mười năm, ta nguyện ý chờ đợi, Nguyệt nhi, ta yêu nàng, là nàng chọc ta, là nàng khiến ta yêu nàng, nàng đừng từ bỏ, dù cho muốn ta phải chờ, ta cũng đồng ý.” Âu Dương Mặc Thần cảm giác mình sắp phát điên rồi, hắn không muốn đánh mất, hắn thật sự không thối nài chữ yêu này.

Lam Lăng Nguyệt sững sờ, nhìn thấy Âu Dương Mặc Thần thống khổ, tâm cũng bị bóp đau dữ dội, hắn đột ngột thổ lộ khiến viên mắt của Lam Lăng Nguyệt âm ướt, nàng bị Âu Dương Mặc Thần mạnh mẽ ôm vào trong lòng, Âu Dương Mặc Thần cuồng dã cạy mở đôi môi của Lam Lăng Nguyệt, giống như muốn đem nàng tiến nhập vào xương tủy của chính mình, dưới cơn mưa to hai người hôn nhau say đắm.

“Âu Dương Mặc Thần, nếu như sau ba năm, ta tiêu tan, ven hồ sau núi chờ ta, ta sẽ gả cho người, nếu như sau ba năm, không tiêu tan, chúng ta cả đời không gặp.” Lam Lăng Nguyệt nói bên tai Âu Dương Mặc Thần xong, đẩy hắn ra, sau đó ở trong căn nhà tranh sau núi bắn pháo tín hiệu của Quý Trung đường, chờ Hoa Ngạo Tuyết dẫn người tới, Lam Lăng Nguyệt đi theo Hoa Ngạo Tuyết nâng thi thể Hoàn Nương, rời khỏi tầm mắt của Âu Dương Mặc Thần.

Dựa theo ý nguyện của Hoàn Nương sai người mai táng bà ở dưới chân núi Thiên Sơn tông, Lam Lăng Nguyệt thì lại mang theo lệnh bài Linh Sát làm Linh Sát giáo chủ, cũng dẫn dắt giáo chúng đi tới Phong đường, giải cứu Thu Nhượng Thủy và tiểu Hạo nhi, hơn nữa nhân lúc Phong đường như rối loạn, thu phục Phong đường, sát nhập vào Quý Trung đường, cùng với Linh Sát, hai đường một giáo sát nhập, Linh Sát thành đệ nhất đại giáo trên giang hồ, vượt qua cả địa vị của Thiên Sơn tông trong năm nước, nhưng khi Bách Diệp biết giáo chủ Linh Sát là quý nha đầu Lam Lăng Nguyệt, vui đến quên trời quên đất, gặp người liền đòi giọng không nói ông là Thiên Sơn tông chủ nữa mà bảo rằng ông là sư phụ giáo chủ Linh Sát.

Còn Hắc Phong sau khi biết độc của đồ đệ mình đã được giải, về mặt ngân lệ cảm khái có người kẻ tặc rồi, chẳng qua khi biết ước định giữa hắn và Lam Lăng Nguyệt, nét mặt lo lắng, đồ đệ vất vả lắm mới thông suốt, đường tình lại gặp ghềnh.

Còn sau khi Thu Nhượng Thủy và tiểu Hạo nhi được cứu ra, được Lam Lăng Nguyệt sắp xếp ở trong một hào trạch tại Kim Hoa quốc, Lam Lăng Nguyệt chưa bao giờ nhắc tới việc nàng đã biết hết chuyện trước mặt Thu Nhượng Thủy, mà vẫn giống như trước coi bà và tiểu Hạo nhi là người thân của mình, bởi vì bọn họ đối với nàng đã vượt quá giới hạn huyết thống rồi, trong ba năm, Lam phủ sa sút hoàn toàn, Lam Ngũ Yên hóa ngục, Kiều di nương bệnh chết, Lam Lôi Ngạo phát độc, còn Lam Khê Thiên và Hoa di nương thì bị bán vào thanh lâu, thân phận thấp kém.

Nhoáng cái đã ba năm trôi qua, trong ba năm này, Lam Lăng Nguyệt không gặp qua Âu Dương Mặc Thần, chỉ mơ hồ nghe nói, hắn giao lại binh quyền, mơ hồ nghe nói hắn và Ôn Văn Mặc tu thân dưỡng tính ở Bách Thảo đường, mơ hồ nghe nói Hắc Phong bị hắn chọc tức bỏ đi biệt bao lần, nhưng mấy cái nghe nói này nọ lại là niềm vui để nàng giết thời gian mỗi ngày.

“Ba năm, Nguyệt nhi, mặc dù mẫu thân không biết rốt cuộc ba năm trước đã xảy ra chuyện gì, kể từ ngày đó sau khi con trở về đến giờ cũng chẳng cười lần nào, mẫu thân biết người con yêu là Thần vương, nếu như yêu, vậy đi gặp hắn đi, có xảy ra chuyện lớn thế nào, chỉ cần trong lòng có yêu thì nhất định sẽ vượt qua.” Đạo gần đây Thu Nhượng Thủy thấy số lần Lam Lăng Nguyệt ngẩn ngơ càng tăng, thờ dài, càng lúc càng nhìn không thấu nữ nhi, nàng càng lúc càng buồn thương, nghe Đông Thanh và Hạ Ca nói Nguyệt Nhi là vì nhớ Âu Dương Mặc Thần, các nàng lại không tiện nói chủ tử, thế là Thu Nhượng Thủy nhận lấy phần việc này mà tới.

“Mẫu thân con hiểu, kỳ thực con đã nghĩ thông suốt lâu rồi, hôm nay con có việc, buổi trưa mọi người không cần chờ con dùng bữa, mọi người cứ ăn đi.” Lam Lăng Nguyệt nhớ tới hôm nay là ngày ước định, chỉ là không biết hắn còn nhớ không? Cuối cùng nàng quyết định đánh cuộc một lần.

Nhìn Nguyệt nhi ôm tiểu Hạo nhi chạy băng băng, Thu Nhượng Thủy cười, ba năm trước, lần đầu tiên tới uyển này bà đã biết nàng không phải nữ nhi của mình, nhưng nàng không nói thẳng ra, bởi vì nàng rất yêu thương nữ nhi này.

Mà lúc này ở sau núi, một nam tử mặc bộ y sam màu trắng đang đeo đuôi dai dẳng với một nữ tử mặc đồ đỏ phía đối diện, nói là giao đấu, chỉ bằng nói liếc mắt đưa tình, chờ đến khi hai người bay tới bên cạnh đầm hoa đào.

Hồng sam kiêu diễm trên người Lam Lăng Nguyệt nhẹ phát bay trong gió thu, trong lòng ôm một con báo mắt đỏ, môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên một tia nghiền ngẫm: “Đường đường là vương gia lại từng bước ép sát, đeo đuôi không dứt như vậy, chẳng lẽ thật sự coi trọng bản tiểu thư.”

“Bản vương có một giao dịch muốn làm cùng nàng.” Hắn ngừng đầu lên đối diện với đôi mắt đẹp lười nhác của nàng, ba năm, nàng vẫn làm cho người ta vui vẻ thoải mái như xưa.

“Rửa tai lắng nghe.” Đôi bàn tay trắng nõn của nàng không biết đã lấy dính bao nhiêu máu tươi từ sớm, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, không biết sợ là gì, hướng chỉ là yêu cầu của hân.

“Gã cho ta, lấy thiên hạ làm sinh lễ, từ chối ta, lật đổ thiên hạ truy đuổi đến cùng.” Trong con người bá đạo của hân lộ ra nét nhu tình.

“Lý do thú ta?” Nàng hạ mí mắt, môi đỏ mọng khẽ mở.

“Bản vương thiếu một vương phi, nàng rất phù hợp.” Hân khó chịu mấy năm nay nàng luôn thu hút sự chú ý của những kẻ khác, quyết định chỉ sủng ái duy nhất một người, hân đã đợi ba năm, trong ba năm này chỉ cần nghe thấy bên người nàng xuất hiện đồ chó đồ mèo nào hân sẽ cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Đúng lúc quá, ta lại đang thiếu chân sư, chàng vô cùng thích hợp.” Có nam nhân, lại còn được làm Vương phi, sao nàng lại không chấp nhận chứ.

Trong sự bông bênh phía sau núi, hai người thoải mái cười rộ, mặc dù đã muộn ba năm, nhưng cuối cùng tình yêu của hai người bọn họ cũng đơm hoa, trên đỉnh núi phía sau, Lam Lăng Nguyệt tựa vào lòng Âu Dương Mặc Thần, nhìn con đường khúc khuỷu dưới chân núi, mặc dù đường lên núi gian nan vất vả, nhưng phong cảnh trên núi thật đẹp đẽ, giống như tình yêu của bọn họ vậy, mặc dù quá trình gian khó, nhưng mùi vị hạnh phúc ngọt ngào vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vương Độc Sủng Sát Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.